In urma cu cativa ani am avut ocazia de a cumpara o carte avand drept titlu "Cum sa te vindeci cu o poveste" de Paola Santagostini, un psihoterapeut cunoscut din Italia. Acest titlu m-a

intrigat de la inceput, fiindca nu intelegeam cum este posibil ca o poveste sa aiba un impact eficient asupra problemelor de natura sufleteasca pe care le putem avea de-a lungul vietii. Metoda propusa era deosebit de simpla, in sensul ca se solicita persoanelor afectate de diferite probleme interioare sa scrie o poveste prin intermediul careia sa isi proiecteze propriile dificultati, iar in final sa ofere o posibila solutie in plan imaginar.

„A nu raspunde cu violenta reprezinta o arma puternica si justa, care taie fara a rani si innobileaza pe omul care o manifesta. Este o sabie care vindeca." - Martin Luther King, Jr.

Barcode Area

We will add the barcode for you.

Made with Cover Creator

Trepte Pe Calea Credintei

OCTAVIAN LUPU

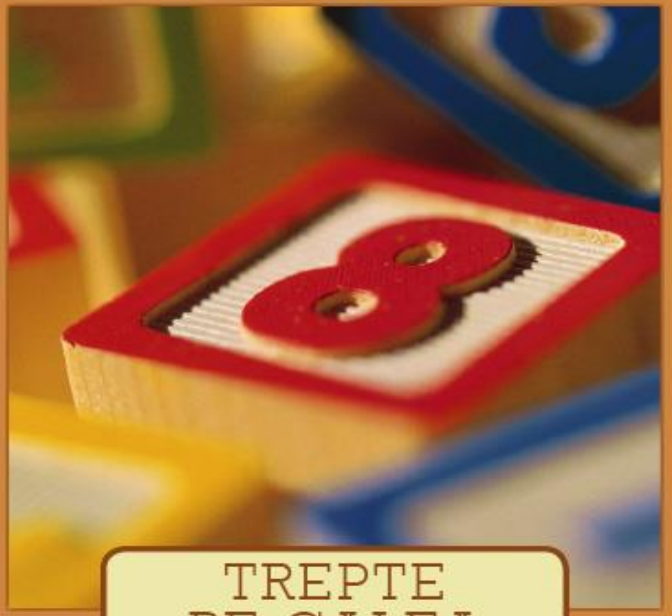

TREPTE PE CALEA CREDINTEI

Jurnal Spiritual Si Motivational

Octavian Lupu

TREPTE PE CALEA CREDINȚEI

Jurnal Spiritual și Motivațional

Ecouri din Secțiunea Timpului intermediar

Volumul III

OCTAVIAN LUPU

BUCUREȘTI

2014

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

OCTAVIAN, LUPU

Trepte pe Calea Credinței/ Octavian Lupu ; il.: Octavian Lupu. – București : Editura Confluențe Literare, 2014. – 350 p. 23 cm

ISBN 978-1505239744

I. Octavian, Lupu (il.)

821.135.1.09=111=135.1

Octavian Lupu este fondatorul publicației Confluențe Literare (confluente.ro), ISSN 2359-7593, proiect început în cursul anului 2011 ce reunește contribuția a sute de autori din România și diaspora.

Acest volum cuprinde cele mai reprezentative articole scrise în perioada 2008 – 2014, în special cele având un caracter spiritual și biblic.

Toate drepturile de publicare și distribuire sunt rezervate de către Octavian Lupu, e-mail: octavian.lupu@gmail.com, dar pot fi acordate la cerere oricărei edituri interesate.

Copyright © 2014 Octavian Lupu
All rights reserved.

PREFAȚĂ

Moto: „A nu răspunde cu violență reprezintă o armă puternică și justă, care taie fără a răni și înnobilează pe omul care o manifestă. Este o sabie care vindecă.” - Martin Luther King, Jr.

În urmă cu câțiva ani am avut ocazia de a cumpăra o carte având drept titlu "Cum să te vindeci cu o poveste" de Paola Santagostini, un psihoterapeut cunoscut din Italia. Acest titlu m-a intrigat de la început, fiindcă nu înțelegeam cum este posibil ca o poveste să aibă un impact eficient asupra problemelor de natură sufletească pe care le putem avea de-a lungul vieții. Metoda propusă era deosebit de simplă, în sensul că se solicita persoanelor afectate de diferite probleme interioare să scrie o poveste prin intermediul căreia să își proiecteze propriile dificultăți, iar în final să ofere o posibilă soluție în plan imaginar.

Am citit cu atenție această carte și mi-am dat seama că metoda propusă era deosebit de simplă și la îndemâna fiecăruia dintre noi. Într-adevăr, există o forță extraordinară ce rezultă din folosirea imaginației. Acest lucru a fost intuit din vremuri străvechi, lucru ce explică într-o mare măsură existența povestirilor folclorice. De fapt, prin puterea imaginației se realizează o "reprogramare" a motivațiilor și atitudinilor conform unor norme morale având valoare de lege sau principiu universal.

Imediat ce am înțeles aceste lucruri, m-am întrebat dacă nu cumva s-ar putea folosi conținutul Sfintelor Scripturi în rezolvarea dificultăților interioare pe care le avem. Dacă o poveste poate avea o putere atât de mare, atunci cu siguranță că adevărul Bibliei va avea un impact mult mai mare, vindecând în întregime orice slăbiciune de acest gen.

Prin urmare, am început să studiez modul în care se poate utiliza Biblia cu scopul vindecării interioare. Am examinat mai multe publicații în materie, iar în final am formulat câteva etape posibil a fi urmate în acest sens. Astfel, am definit noțiunea de "studiu biblic aplicat", ce are drept scop fundamental descrierea dificultăților întâmpinate și identificarea fragmentelor biblice utile în depășirea situațiilor critice prin care este posibil să trecem.

În continuare am elaborat mai multe broșuri pe această temă și am inclus principiile "studiului biblic aplicat" în cadrul unei emisiuni radiofonice la care am participat de-a lungul a peste patru ani. Etapele ce compun un acest gen de studiu sunt următoarele:

- Exprimarea situației dificile cu care te confrunți prin descriere, povestire sau dialog.
- Interpretarea exprimării făcute cu scopul de a înțelege cauzele și de a intui posibile remedii.
- Căutarea și identificarea de conexiuni posibile în cuprinsul Bibliei și selectarea acelor exprimări biblice ce se potrivesc dificultății descrise.
- Studierea exprimărilor din cadrul conexiunilor biblice identificate.
- Personalizarea prin aplicarea la propria persoana a studiului biblic efectuat.
- Predarea de sine și exprimarea prin rugăciune a aplicării personalizate anterior realizate.

- Definirea unui plan de acțiune privitor la aplicarea remediului biblic identificat.
- Reformularea pozitivă a situației expuse inițial.
- Perseverarea, urmărirea și jurnalizarea aplicării planului de acțiuni realizat.
- Evaluarea măsurilor întreprinse și reluarea dintr-o altă perspectivă a metodei expuse, în baza criteriului de atingere a repausului interior, adică a păcii spirituale, sufletești și de natură fizică, drept indicator al vindecării depline prin cuvânt.

Recunosc faptul că am realizat o metodă ce presupune efort în parcurgerea acestor etape, fapt ce presupune perseverență și concentrare, dar rezultatele vor fi cu siguranță benefice. De aceea, am căutat să ofer mai multe exemple de aplicare în cadrul publicației electronice "Conexiuni Creștine Contemporane". Ulterior am extins studiul biblic aplicat pentru explorarea și integrarea amintirilor și impresiilor ce ne creează probleme generând diferite handicapuri interioare. În continuare, intenția mea este de a aplica această metodă și pentru explorarea universului dorințelor și aspirațiilor pe care le avem cu privire la viitor.

Față de alte abordări, metoda studiului biblic aplicat are drept element central examinarea și înțelegerea Sfintelor Scripturi pe baza unui studiu personal, direct și lipsit de prejudecată. Nu este vorba de promovarea unui anumit curent religios sau a unui anumit cult, ci de o abordare sinceră a ceea ce ne-a fost transmis de către Dumnezeu prin intermediul Bibliei. Ce poate fi mai eficient decât aplicarea cuvintelor Celui Atotputernic la viața noastră de zi cu zi?

București 27 noiembrie 2014

CUPRINS

CALEA COMPASIUNII 11
Apostol Al Lui Iisus Hristos 11
Călăuzirea Duhului Sfânt 16
Compasiune Și Mântuire 21
Compasiunea Mântuitorului Nostru 23
Cuvinte De încurajare Din Partea Lui Dumnezeu 29
Duhul Sfânt în Viața Lui Iisus 31
Iubirea Lui Dumnezeu Descoperita în Noi 35
Învierea Ca Expresie A Dorinței De A Trăi 39
Gândul Lui Iisus Hristos 41
Odihna Oferita De Iisus Hristos 47
Puterea Învierii Lui Hristos 52
Revărsarea Duhului Sfânt 58

EXERCIȚIUL CREDINȚEI 63
Chemarea Primilor Apostoli 63
Credința În Vreme De Criză 69
Desăvârșirea Oferită De Dumnezeu 71
Glasul Lui Dumnezeu Prin Biblie 77
Îndreptățit Prin Jertfa Lui Hristos 80

EXERCIȚIUL RUGĂCIUNII 85
A Studia Biblia Pentru A Te Ruga 85
Bucurie Prin Credința în Tine 86
Domnul Lupta Pentru Sfinții Săi 87
Domnul Va Da Împărăția Sfinților Săi 89
Domnul Va Nimici Lucrarea Celui Rău 91
Înaintea Judecății Lui Dumnezeu 92
Indurare Pentru Cel Aflat în Nevoie 93
Judecata Asupra Cetății Ninive 94
Ne încredem În Mila Ta, Dumnezeul Nostru 95
Numai Tu Ramâi în Veci! 96

EXPERIENȚE ȘI MĂRTURII 97
Curajul De A Te Ruga Lui Dumnezeu 97
Drumul Ispășirii în Templul De La Ierusalim 99
Ieșirea Din Labirint 99
Mărturia Încredințată De Către Iisus Hristos 101
Puterea Impresiilor Într-o Zi De Toamnă 105
Sfințire Prin Cuvântul Lui Dumnezeu 106

IDENTITATE ȘI INDIVIDUALITATE 111

Conștiința Legăturii Cu Dumnezeu 111
Conștientizarea Prezenței Lui Dumnezeu 112
Experiența Marelui Salt interior 114
Lupta Pentru Identitatea Interioară 115
Temerea Este Învinsa Prin Cunoaștere 117

LUPTE ȘI CONTROVERSE 119
Generația Curajoasă Din Timpul Lui Iosua 119
Lupta Bisericii De-A Lungul Veacurilor 121
Lupte Istorice Și Lupte Spirituale 126
Lupta Pentru Supremație Mondială 130
Războiul Sfânt De-A Lungul Veacurilor 135
Statul Teocratic În Pericol 137

MEDITAȚIE ȘI CUGETĂRI 140
A Fi Asemenea Munților 140
Dincolo De Albastrul Nemărginirii 141
Înțelepciune Practică 143
Gânduri Despre Sensul Lucrurilor 147
Mântuirea Pe Înțelesul Tuturor 149
Treptele Adevăratei Cunoașteri 153

NATURA RELIGIEI 154
Importanța Unei Temelii De Nădejde 154
Izolaționismul Religios 156
Ne-Am Saturat De Religie, Ne-Am Saturat De Dumnezeu 160
O Temelie Sigura Prin Iisus Hristos 161
Ordine Și Dezordine În Paradis 166
Originile Dinastiei Regale În Israelul Antic 168
Poate Fi Ateismul Considerat O Religie? 169
Unii Clerici Spun Că Teoria Evoluționistă Este Valabilă 171

PERSPECTIVĂ ȘI VIZIUNE 172
Evanghelia Și Judecata 172
Mesajul Actual Al Judecății 178
Pregătire Pentru Judecata Lui Dumnezeu 185
Sfârșitul Lumii Între Mit Și Realitate 191
Timpuri Și Perioade Profetice 194
Valoarea Neprețuită A Darului Profetic 200

PROFEȚIE BIBLICĂ 206
Arhitectul Uman În Fața Arhitectului Divin 206
O Incursiune Temerară În Lumea Profeției Biblice 206
Marea Petrecere De Dinainte De Final 207
Scrisoarea Unui Mare Împărat Către Umanitate 208

Taina Celui De-Al Patrulea Element 210
Timpul Când Stelele Vor Cădea Pe Pământ 213

RELIGIE ŞI MEDIA 214
Biblia Pe Internet 214
Biblia Pe Telefonul Mobil 218
Comentarii Biblice Pe Telefonul Mobil 219
Evanghelia Pe Telefonul Mobil 220
Evanghelia Prin Internet 223
Grupuri De Inițiativă Prin Internet 225
Perspective De Viitor 226
Perspectiva Misionară 228

SCHIȚE DE STUDIU 230
Apocalipsa Pe Înțelesul Tuturor 230
Biblia Și Iisus Hristos 232
Calea Către Armonia Întregului Univers 237
Călătoria Prin Pustie 241
Dumnezeu Este Aproape De Tine 243
Dovezile Divinității Și Misiunii Lui Hristos 245
Etapele Studiului Biblic Aplicat 251
Exodul Spre Țara Făgăduită 252
Geneza Tuturor Lucrurilor 254
Originile Preoției Levitice 255
Privire De Ansamblu Asupra Bibliei 257
Repetarea Legii Mozaice 259
Trimis În Numele Domnului 261

STUDIU ANALITIC 265
A Treia Epistolă A Lui Ioan 265
Cartea Profetului Țefania(Sofonie) – Capitolul 1 270
Cartea Profetului Ioel(Ioil) - Capitolul 1 274
Cartea Profetului Ioel(Ioil) - Capitolul 2 278
Cartea Profetului Ioel(Ioil) - Capitolul 3 285
Cartea Profetului Hagai(Agheu) - Capitolul 1 289
Cartea Profetului Naum - Capitolul 1 292
Cartea Profetului Naum - Capitolul 2 295
Cartea Profetului Naum - Capitolul 3 298
Cartea Profetului Hagai(Agheu) Capitolul 2 301
Cartea Profetului Obadia(Avdie) 304
Epistola Lui Iuda 308
Epistola Lui Pavel Către Filimon 318
Epistola Lui Pavel Către Tit - Capitolul 1 321
Epistola Lui Pavel Către Tit - Capitolul 2 324
Planul General Al Cărții Lui Țefania(Sofonie) 327

VINDECARE PRIN CUVÂNT.....329
Ascultarea De Dumnezeu Descoperită în Noi 329
Dumnezeu Se Îngrijește De Tine 333
Încheierea Tuturor Învățăturilor 336

CALEA COMPASIUNII

Apostol Al Lui Iisus Hristos

❖ A te hrăni cu „trupul și sângele" Domnului Hristos

1. Să parcurgem prima etapă în a deveni apostol, sau mesager, al lui Iisus Hristos:

Ioan 6: 47 Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică. 48 Eu sunt Pâinea vieții. 49 Părinții voștri au mâncat mană în pustie, și au murit. 50 Pâinea, care se pogoară din cer, este de așa fel, ca cineva să mănânce din ea, și să nu moară. 51 Eu sunt Pâinea vie, care s-a pogorât din cer. Dacă mănâncă cineva din pâinea aceasta, va trăi în veac; și pâinea, pe care o voi da Eu, este trupul Meu, pe care îl voi da pentru viața lumii.

Cum putem înțelege această chemare de a mânca din „trupul" lui Iisus Hristos? Este vorba de o înțelegere literală, așa cum s-au gândit iudeii, adică să mănânci trupul unui om?

Limbajul direct al Mântuitorului a surprins pe cei cărora le-a fost adresat acest cuvânt, așa încât s-au gândit la o aplicație literală, așa cum Nicodim se întreba cum ar putea un om să între din nou în pântecele mamei, pentru a fi născut din nou. Bineînțeles, limbajul este metaforic, figurativ, făcând trimitere la necesitatea de a ne împărtăși din viața pe care Hristos avea să o ofere pentru salvarea noastră de sub condamnarea Legii lui Dumnezeu.

Așadar iudeii nu au reușit să înțeleagă mesajul care le-a fost adresat. Dar atunci, de ce Domnul le-a vorbit, să spunem așa, „în pilde"? De ce să vorbești figurativ unor oameni pe care dorești să îi aduci la cunoștința adevărului?

Problema era că acești iudei nu erau dispuși să primească descoperirea directă a adevărului și de aceea, prejudecata pe care o aveau în legătură cu Mesia, îi determina să nu poată accepta ideea că înaintea lor stătea chiar Cel trimis de Dumnezeu. În Iisus ei nu vedeau decât un vindecător și eventual o persoană dotată cu darul vorbirii, dar nimic mai mult. De aceea, folosind o metodă des întâlnită în cărțile profeților Vechiului Testament, le-a vorbit „în pilde", pentru ca doar cei care căutau adevărul să înțeleagă.

Revenind însă, ce înseamnă totuși să mănânci „trupul" Domnului? Cum putem noi astăzi să ne hrănim cu viața lui Hristos? Este vorba doar de actul de a ne împărtăși din Sfânta Cină?

Sfânta Cină conține învățături deosebit de importante pentru experiența noastră spirituală. Astfel, a mânca trupul Domnului înseamnă să crezi în faptul că Iisus din Nazaret este trimisul lui Dumnezeu pentru mântuirea noastră. Cheia ne-o oferă versetul 47 „Adevărat, adevărat, vă spun, că cine crede în Mine, are viața veșnică". Cu alte cuvinte, a crede înseamnă de fapt „a mânca", adică a te împărtăși din viața lui Iisus. Prin credință, pe baza făgăduințelor lui Dumnezeu și a lucrării lui Hristos la Golgota și în ceruri, noi devenim părtași vieții Sale și tuturor meritelor Sale. Acest concept este cunoscut sub numele mai tehnic, după terminologia lui Pavel, de „îndreptățire prin credință", cu echivalent „iertare prin intermediul credinței".

Acest concept, de „îndreptățire prin credință", pare oarecum misterios. La ce se referă el de fapt?

Prin condiția în care ne aflăm, ca oameni păcătoși ai acestui pământ, noi nu avem decât condamnare în lumina poruncilor lui Dumnezeu, a Legii Sale. Din această cauză, nici un om nu se poate mântui pe sine și nici o învățătură nu poate da viața. Pe de altă parte, pe cât suntem noi de păcătoși, pe atât, și chiar infinit mai mult, viața lui

Hristos este neprihănită, sfântă, separată de păcat. Prin actul jertfirii de pe Golgota s-a realizat o schimbare a condiției noastre, deoarece această viață sfântă și fără de pată a fost pusă la dispoziția noastră, să o primim prin intermediul credinței în realitatea a ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi.

Înțelegem de fapt, că iudeii nu puteau să accepte sacrificiul lui Mesia pentru păcatele lor, fiindcă în primul rând ei se considerau fără de păcat?

Din nefericire, în concepția lor, păcatul era ceva exterior, o problemă ce se putea rezolva printr-un comportament mai moral și prin intermediul practicilor religioase cum ar fi jertfele și conformarea cu tradiția rabinică. De aceea, ei nu erau conștienți de nevoia de a fi iertați și separați de păcat prin intermediul jertfei lui Mesia.

2. Să urmărim acum al doilea apel pe care Domnul L-a făcut cu acea ocazie celor ce erau de față:

Ioan 6: 52 La auzul acestor cuvinte, Iudeii se certau între ei, și ziceau: Cum poate omul acesta să ne dea trupul Lui să-l mâncăm? 53 Iisus le-a zis: Adevărat, adevărat, vă spun, că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului, și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă. 54 Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, are viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi. 55 Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană, și sângele Meu este cu adevărat o băutură. 56 Cine mănâncă trupul Meu, și bea sângele Meu, rămâne în Mine, și Eu rămân în el. 57 După cum Tatăl, care este viu, M-a trimis pe Mine, și Eu trăiesc prin Tatăl, tot așa, cine Mă mănâncă pe Mine, va trăi și el prin Mine. 58 Astfel este pâinea, care s-a pogorât din cer, nu ca mana, pe care au mâncat-o părinții voștri, și totuși au murit: cine mănâncă pâinea aceasta, va trăi în veac.

Cuvintele spuse de Hristos sunt impresionante, și chiar la o distanță așa de mare de timp ele au o putere extraordinară. Ce înseamnă să „bei" sângele lui Hristos?

Să „bei" sângele lui Iisus Hristos înseamnă să ai viața Sa în tine, în experiența ta, clipă de clipă și ceas de ceas. Nimic nu se poate compara cu darul vieții ce se revarsă de la Dumnezeu prin Iisus Hristos. Am putea vorbi mult despre morala superioară, în raport cu alte religii, a creștinismului, despre forma de organizare oarecum superioară a bisericii creștine, dar dacă ne-am opri doar la aceasta, am fi departe de viața lui Dumnezeu de care se face părtaș cel care se predă lui Iisus Hristos. Creștinismul este mai mult decât o religie, un crez, sau un cod moral, el este expresia dăruirii vieții Fiului lui Dumnezeu în favoarea celui căzut. Astfel ajungem la al doilea mare concept al mântuirii: „sfințirea prin credință".

Pare puțin demodat să vorbim despre sfințire în acest timp al bunului plac și al satisfacerii dorințelor, aproape fără restricție. Totuși, la ce se referă această „sfințire prin credință"?

Anterior am discutat despre rolul jertfei lui Iisus Hristos și al meritelor Sale în a fi absolviți de vină, ceea ce înseamnă că toată pedeapsa ce trebuia să vină asupra noastră a fost pusă asupra lui Hristos prin imputare (atribuire). În continuare, credinciosul nu urmează să ducă o viață a bunului plac, întrucât întotdeauna meritele lui Hristos îi vor acoperi păcatele, ci el trebuie să fie transformat, pentru a reflecta slava lui Dumnezeu. Aceasta se cheamă sfințire, și mai mult, presupune asimilarea vieții lui Hristos, ca model și putere, în propria noastră viață.

Înțelegem astfel, că un apostol, un mesager al Domnului Hristos, va experimenta deopotrivă „îndreptățirea", sau absolvirea de vină, și „sfințirea", sau transformarea după chipul lui Hristos?

Cu siguranță că acestea sunt condiții obligatorii pentru orice om care cheamă numele lui Hristos, dar cu atât mai mult pentru cel care este mesager al Său, chemat să prezinte înaintea celorlalți adevărul mântuirii prin credință. Nu putem să facem un standard pentru ceilalți, cât timp noi nu trăim acel standard, așadar, a te hrăni cu „trupul

și sângele” Domnului, înseamnă să fii părtaș experienței mântuirii atât în ce privește iertarea, exprimată prin cuvintele vameșului: „Doamne, ai milă de mine păcătosul”, cât și transformarea, exprimată prin cuvintele: „Doamne, dă-mi putere să nu mai păcătuiesc și să trăiesc o viață sfântă de acum înainte”.

❖ **A vedea slava Fiului lui Dumnezeu**

1. Să urmărim acum o altă cerință esențială pentru a fi mesager al Domnului Hristos și pentru aceasta vom citi următoarele versete:

Matei 17: 1 După șase zile, Iisus a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan, fratele lui, și i-a dus la o parte pe un munte înalt. 2 El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele I s-au făcut albe ca lumina. 5 ... , și iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!

Ce înseamnă să vezi slava lui Dumnezeu pe fața lui Iisus Hristos? Mai precis, ce rol a avut această descoperire pentru apostoli?

Odată ce am pus bazele mântuirii prin credință, îndreptățire și sfințire, suntem gata să trecem la o altă experiență, rezervată celor ce își predau viața lui Dumnezeu, având credință în Iisus Hristos. Este ceea ce se numește „teofanie”, sau descoperirea lui Dumnezeu, care se realizează prin înțelegerea că Iisus Hristos este cu adevărat Fiul lui Dumnezeu, întruparea Celui Atotputernic pe pământ, Cel care va veni cu mare slavă să judece vii și morții la a doua Sa venire. De fapt, vorbim despre dobândirea acelei cunoștințe că Iisus din Nazaret este chiar Dumnezeu.

Dar este posibil să avem doar o credință ce se limitează la aspectul iertării, fără a se extinde la cunoștința că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?

O oarecare măsură de credință că Iisus este Fiul lui Dumnezeu este specifică oricărui om care se încrede în meritele Sale pentru mântuire. Dar aici este vorba de mai mult, și anume de descoperirea planului lui Dumnezeu privind evenimentele viitoare, mai precis finalitatea istorică și personală, de ce nu, a tot ce se întâmplă pe pământ. În transfigurarea lui Iisus pe muntele Tabor, apostolii au dobândit acea siguranță asupra mărturisirii lor de credință, și deopotrivă au văzut finalitatea istoriei acestui pământ: venirea cu putere a Împărăției cerurilor, al cărei Domn este Iisus Hristos.

Există așadar o legătură între experiența schimbării la față a lui Iisus Hristos și descoperirea evenimentelor viitoare?

Să nu uităm că în altă parte a Sfintelor Scripturi, în Apocalips, se spune că mărturia lui Iisus Hristos este „Duhul profeției”, sau „Spiritul Profetic”. Cu siguranță, această descoperire cu putere a lui Iisus se află într-o strânsă legătură cu manifestarea acestui Spirit Profetic, ce te conduce până la finalul istorie, până la întâlnirea în slavă cu Domnul Hristos. Un mesager al Domnului, așadar, va trăi experiența mântuirii prin credință, dar deopotrivă, va avea descoperirea evenimentelor viitoare până la întâlnirea cu Domnul, împreună cu acea conștiință că Iisus din Nazaret este Fiul lui Dumnezeu, capabil să intervină și să acționeze așa cum dorește în favoarea celor care se încred în El.

Prin urmare, un mesager al Domnului va dobândi o astfel de viziune prin revelație sau printr-o experiență să zicem supranaturală?

Nu doresc să precizez calea pe care lucrează Dumnezeu, dar pot afirma cu siguranță că această descoperire a slavei lui Dumnezeu se va realiza prin înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu, a Sfintelor Scripturi, rezultat al studiului biblic personal, unit cu rugăciune. Nu există, după părerea mea, o revelație mai mare decât cea obținută prin studiul direct al Sfintelor Scripturi, animat de o dorință sinceră de a cunoaște și împlini voia lui Dumnezeu. Multe persoane cred că trebuie să aștepte viziuni și semne,

dar iată, viziunea și semnul care ne stă la dispoziției indiferent de vreme: Sfânta Scriptură. Atât de multe lucruri dorește Dumnezeu să ne comunice prin intermediul ei, dar noi nu avem timp, sau suntem superficiali în studiul nostru. Dacă am învesti mai mult, am avea o experiență binecuvântată ce ne-ar face să stăm pe adevărul cel veșnic.

2. Să urmărim în continuare reacția apostolilor la viziunea primită, precum și ce a urmat:

Matei 17: 6 Când au auzit, ucenicii au căzut cu fețele la pământ, și s-au înspăimântat foarte tare. 7 Dar Iisus S-a apropiat, S-a atins de ei, și le-a zis: Sculați-vă, nu vă temeți! 8 Ei au ridicat ochii, și n-au văzut pe nimeni, decât pe Iisus singur.

De ce credeți că s-au speriat apostolii? În fond, Domnul dorea să îi binecuvânteze, nu să le facă rău?

Datorită conștiinței că lângă tine se află chiar Dumnezeu, chiar Fiul Său întrupat ca om, nu poți decât să te pleci la pământ pentru a-ți mărturisi nevrednicia pentru o onoare așa de mare. Noi suntem prea superficiali în credința noastră, banalizând chiar și cele mai sublime adevăruri spirituale. Dacă am fi conștienți de greutatea afirmațiilor Sfintelor Scripturi, mai ales când se vorbește despre venirea lui Iisus Hristos și toată lucrarea Sa, atunci am cădea și am fi zdrobiți de adevărurile profunde ce izvorăsc din Scriptură. insensibilitatea pe care o avem datorită păcatului, „inima de piatră" cum îi spune Biblia, ne face să fim nepăsători în fața adevărurilor cutremurătoare ce stau la baza mântuirii noastre.

Așadar, dacă am studia Biblia într-un spirit de adevărată smerenie și credință, am avea și noi o reacție oarecum asemănătoare cu a apostolilor?

Într-un fel da, fiindcă s-ar împlini cuvântul „cine va cădea peste această piatră va fi zdrobit", mai precis conștiința afirmațiilor Sfintelor Scripturi ar căpăta dimensiunilor lor reale în mintea noastră, ceea ce ar produce un sentiment copleșitor de adorare, recunoștință, bucurie și smerenie înainte lui Dumnezeu. Am avea o pregustare a valorii darului primit prin Iisus Hristos, și a costului care l-a presupus. Deopotrivă am avea un simț al lucrurilor viitoare, văzând slava lui Dumnezeu înveșmântându-l pe Cel ce suferea și era batjocorit pe Golgota, pe Cel ce nu merita moartea și totuși a ales să-și dea viața pentru noi ca răscumpărare.

Adică ar fi un fel de însuflețire a studiului Bibliei, o ridicare a „vălului" ignoranței și superficialității spirituale, ce din păcate este o caracteristică a timpului în care trăim?

O astfel de conștiință, ne-ar determina să-L mărturisim pe Hristos indiferent de loc, fără a ne mai uita la circumstanțe sau la confortul personal. Ar fi ca înlăturarea unui zăgaz din calea apelor vii ce se revarsă de la tronul lui Dumnezeu. Cu adevărat, inima ne-ar fi sfâșiată de durere, speranță și dor după Hristos și am simți o nevoie lăuntrică irezistibilă de a fi împreună cu El și de a pregăti calea Sa pentru a veni cât mai curând în această lume. Să nu fiu înțeles greșit, nu este vorba despre fanatism sau misticism, ci doar de acea conștiință ce i-a naștere prin studiul direct al Scripturii, ce te determină să Îl urmezi pe Hristos indiferent de vreme și să îți dai viața de „o mie de ori", cum spunea Martin Luther, pentru Domnul tău. Așadar, „cine (citește) ascultă să înțeleagă".

❖ A-L mărturisi pe Iisus ca Mântuitor al acestei lumi

1. Am văzut bazele credinței și experienței unui apostol, și acum să trecem la ceea ce îl definește, mărturisirea:

Matei 16: 13 Iisus a venit în părțile Cezareii lui Filip, și a întrebat pe ucenicii Săi: Cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul omului? 14 Ei au răspuns: Unii zic că ești Ioan Botezătorul; alții: Ilie; alții: Ieremia, sau unul din proroci. 15 Dar voi, le-a zis El, cine ziceți că sunt? 16 Simon Petru, drept răspuns, I-a zis: Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu! 17 Iisus a luat din nou cuvântul, și i-a zis: Ferice de tine,

Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.

Ne-am hrănit cu „trupul și sângele Domnului", am trăit experiența de a fi martori, prin intermediul Sfintelor Scripturi, ai „schimbării la față", ce ar mai urma?

Vom deschide acum un mare capitol al experienței unui mesager al Domnului, cel al mărturisirii. În esență, mărturisirea de credință se referă la exprimarea convingerii că Iisus din Nazaret este Mesia, Fiul Dumnezeului celui viu, trimis în această lume pentru mântuirea noastră. Deși acest lucru pare deosebit de simplu, totuși presupune o experiență spirituală ce nu se obține chiar atât de ușor.

În ce sens „nu este chiar atât de simplu"? În fond faptul că Iisus este Fiul lui Dumnezeu reprezintă un lucru des repetat în multe ocazii, încât aproape orice persoană poate să afirme, măcar din ceea ce a auzit, identitatea lui Iisus Hristos.

Dacă vom vorbi doar despre o mărturisire formală, într-adevăr, este deja un lucru îndeobște acceptat, că Iisus este Fiul lui Dumnezeu, fără a mai avea acea semnificație a descoperirii, pe care au trăit-o apostolii. Cu toate acestea, doar o astfel de mărturisire, nu va conduce pe nimeni la mântuire, ca să nu mai vorbim despre creștere spirituală. Este doar o acceptare a unui lucru, ce sub o anumită formă a devenit evident. Mă gândesc cum spunea apostolul Iacob, cu privire la convingerea îngerilor răi că Dumnezeu există: „și demonii cred, dar se îngrozesc". Trebuie să existe mai mult decât o mărturisire formală, sau o acceptare la nivel intelectual a unui lucru ce pare evident.

Așadar, a mărturisi pe Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu presupune ceva mai mult. Ce ar fi acel lucru?

Acel „singur lucru" care lipsește unei mărturisiri formale, se referă la elementul spiritual exprimat prin cuvintele „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri." Prin urmare, există o descoperire a „cărnii și trupului", care conduce la o mărturisire formală, și un alt gen de descoperire realizată de către Dumnezeu, aș putea adăuga, prin Duhul Sfânt, care conduce la o adevărată mărturisire a lui Iisus Hristos.

Vorbim despre o mărturisire formală și despre un alt gen de mărturisire, adevărată și spirituală; care este diferența între cele două?

Deși ambele mărturisiri par să exprime același lucru, diferența este ca de la cer la pământ. Mai precis, o mărturisire formală va consta într-o argumentație, eventual intelectuală, bazată pe ce spune o persoană sau alta, sau pe impresii personale, ridicate la nivel de normă, iar uneori chiar pe un studiu scolastic amănunțit, dar lipsit de viață spirituală. Este ca și cum ai vorbi despre un lucru ce până la urmă îți este exterior, un fel de realitate pe care o privești de la distanță și îți dai cu părerea. În cazul mărturisirii adevărate, bazată pe descoperirea lui Dumnezeu (teofanie), vom vorbi despre o întrepătrundere a ceea ce spui cu ceea ce ești, cu adâncul ființei tale. Un creștin autentic, trăiește realitatea prezenței lui Dumnezeu în viața sa și împreună cu el, în fiecare clipă, iar mărturisirea se bazează pe o învățătură asimilată în experiența zilnică.

Pentru a fi mai clar acest concept, în ce sens mărturisirea autentică se manifestă în viața unui creștin?

Mărturisirea nu se mai leagă doar de idei și învățături formale, ci se întrepătrunde cu o convingere adâncă marcată de descoperirea intervenției divine în viața ta, în experiența ta de fiecare clipă. Astfel, mărturisirea devine un act aproape spontan, izvorând din tot ceea ce faci, și din tot ceea ce ești. Practic, un creștin adevărat îl va mărturisi pe Hristos cu fiecare gest, cu fiecare faptă, cu fiecare gând, în orice împrejurare. Caracterul de excepție al Mântuitorului se va da pe față în toate

amănuntele vieții până la o identificare deplină a modelului cu noi, vorbind prin prisma unei vieți de continuă avansare către Dumnezeu.

Nu se leagă această idee a mărturisirii, cu ceea ce am vorbit mai devreme: îndreptățire și sfințire prin credință, precum și cu experiența descoperirii slavei lui Dumnezeu în persoana lui Iisus Hristos?

Bineînțeles că toate acestea depind una de alta. Iertarea păcatelor, experiența transformării lăuntrice prin harul lui Dumnezeu, precum și descoperirea slavei lui Dumnezeu prin intermediul Scripturii, sunt elementele de bază pe care se sprijină adevărata mărturisire creștină, ceea ce conduce ca o persoană să devină cu adevărat un mesager al Domnului, chiar un apostol.

Așadar, mărturisirea lui Hristos este expresia cea mai înaltă a experienței creștine bazată pe iertarea, transformarea și descoperirea pe care o oferă Dumnezeu?

Cu siguranță că aceasta este ecuația corectă pentru a deveni un apostol, în sensul transmiterii mesajului lui Hristos acestei lumi. Astfel, pentru a deveni un mesager al Domnului, și cred că orice creștin autentic dorește acest lucru, este necesar să trecem pe la Golgota, adică să experimentăm iertarea prin credința în jertfa lui Hristos, să intrăm în Sanctuarul ceresc, prin intermediul Marelui Mijlocitor pentru a primi transformarea lăuntrică prin Duhului Sfânt; după aceea să mergem pe muntele „schimbării la față", unde să vedem pe Hristos gata să revină ca Domn al acestei lumi, dobândind prin Spiritul Profetic înțelegerea evenimentelor finale, pentru ca în final să coborâm în valea mărturisirii, pentru a-l predica pe Iisus înaintea întregii lumi, iar istoria păcatului să se sfârșească pe acest pământ.

În concluzie, un apostol este o persoană care a trecut prin toate aceste locuri și a fost preschimbat prin harul lui Dumnezeu?

Așa este, un apostol, un mesager al lui Dumnezeu, a trecut prin toate aceste experiențe care l-au pregătit să devină o stâncă a mărturisirii, în felul în care Petru, Pavel și toți ceilalți apostoli, au fost înzestrați cu acea capacitate de a transmite într-un mod convingător și transformator Evanghelia lui Iisus Hristos. Standardul nu s-a schimbat și procesul a rămas același, singura problemă este dacă mai există persoane care doresc să fie instruite pentru o astfel de lucrare. Chemarea este că o astfel de persoană ai putea fi chiar tu. Vei primi sau nu să-L urmezi pe Hristos ca mesager al Său? Răspunsul, și deopotrivă alegerea, îți aparține.

❖ **Rugăciune**

- Să ne hrănim cu „trupul și sângele" lui Iisus Hristos, crezând în El.
- Să primim descoperirea slavei lui Iisus Hristos, ca singurul Fiu al lui Dumnezeu.
- Să-L mărturisim pe Iisus Hristos, ca fiind Mântuitorul acestei lumi.

Călăuzirea Duhului Sfânt

❖ **Introducere la subiect**

Poate într-adevăr Dumnezeu locui în noi și împreună cu noi? Este aceasta o făgăduință ce poate fi realizată în mod obiectiv, sau rămâne doar un vis frumos despre care s-a scris într-o carte, fie ea și Sfânta Scriptură? Totuși, cum poate fi cineva călăuzit de Duhul Sfânt și ce înseamnă să fii învățat în tot adevărul? Poate acest lucru să devină realitate pentru mine și viața mea să fie adusă în armonie cu voința divină? Putem cu adevărat să avem Duhul Sfânt ca Mângâietor prezent în inimile noastre?

Cele anterior spuse sunt doar câteva dintre întrebările pe care orice om care dorește să fie ucenic al lui Iisus Hristos și le pune căutând un răspuns. Asaltați de valurile de scepticism și îndoială care au inundat această lume și care asaltează viețile

noastre, avem deseori senzația că ne-am pierdut orice fel de repere, că suntem doar niște jucării aruncate încoace și încolo de orice fel de vânt al schimbărilor ce se petrec mai repede decât ne-am putea da seama încotro ne îndreaptă. Avem nevoie de o ancoră a sufletului, toată ființa noastră interioară are o dorință mistuitoare pentru găsirea unui liman în care să între corabia vieții noastre și să găsească adăpost în fața unei realități care ne lovește și ne doare. Avem astfel nevoie de un Mângâietor care să aducă pace, liniște, răspuns și rezolvare pentru toată dorința lăuntrică a sufletului nostru, iar acest Mângâietor să rămână în noi și cu noi pentru totdeauna.

❖ **Sinteza emisiunii**

De data aceasta, emisiunea noastră se va ocupa de modul în care putem avea Mângâietorul divin prezent în inimile noastre, o călăuză sigură care să ne conducă, fie zi fie noapte către împlinire, bucurie, pace, și nu în ultimul rând, întâlnire cu Dumnezeu în circumstanțele concrete ale vieții noastre, astfel:

- Vom studia făgăduința pe care Iisus Hristos a făcut-o cu privire la trimiterea Duhului Sfânt ca Mângâietor al sufletelor noastre;
- Vom examina maniera în care lucrează acest Mângâietor asupra inimii omenești, împlinind scopul divin;
- Vom urmări un caz concret de călăuzire a Duhului Sfânt în viața unui om umil din Ierusalim, care aștepta venirea lui Mesia.

❖ **Metoda de studiu**

Călătoria noastră pe calea undelor se va asemăna de data aceasta cu înaintarea unei corăbii deasupra oceanului agitat al acestei lumi, cu dorința de a găsi un loc de oprire, un liman bun în care să se odihnească, cel puțin pentru o clipă, sufletele noastre. În corabia numită Speranța am invitat alături de noi și un pilot experimentat, o călăuză care să ne conducă evitând vârtejurile, curenții înșelători și capcanele unor mări care au înghițit multe corăbii de-a lungul timpului, un ghid al cărui nume este Mângâietorul. Notând cu grijă ceea ce El ne comunică prin intermediul Sfintelor Scripturi vom putea să revedem traseul spiritual al prezentei emisiuni astfel încât atunci când va izbucni furtuna să știm cum să ajungem imediat în portul de adăpost aflat pe țărmul limanurilor bune ale Scripturii. Așadar, nu uitați să însemnați în caietul dumneavoastră de studiu textele biblice pe care le vom studia și învățătura pe care Mângâietorul ne-o va oferi.

❖ **Un învățător numit Mângâietorul**

Ce făgăduință a făcut Iisus Hristos cu puțin timp înainte de a pleca la ceruri?

Cu puțin timp înainte de a se despărți de ucenicii Săi, Domnul Hristos a făcut o făgăduință pe care o putem citi din Evanghelia după Ioan 14:23-27.

Care este dovada faptului că un om Îl iubește pe Dumnezeu? Păzirea, sau ascultarea de Cuvântul Său. De ce?

Chiar înainte de a se despărți de ucenici, Iisus a vorbit despre continuarea prezenței Sale și a Tatălui ceresc prin venirea Mângâietorului, adică a Duhului Sfânt. Astfel, Domnul Hristos urma să revină în mod spiritual, dar nu mai puțin real în viața celor care aveau să se încreadă în El, ascultând de cuvintele Sale. Acest lucru ar putea să pară incredibil atâta timp cât El este sus în ceruri, iar noi jos pe pământ, însă Dumnezeu a avut în vedre o anumită manieră de a ni se descoperi prin Duhul Sfânt.

Numele Mângâietorul (în greacă parakletos) înseamnă ,,Cineva care merge alături de tine", sau cineva chemat să te ajute; de asemenea înseamnă și ,,cel care îți ia apărarea", reliefând astfel caracterul misiunii Sale de a-l ține în siguranță pe cel credincios.

De ce Duhul Sfânt este numit în acest context ca fiind Mângâietorul?

Prin numele de Mângâietor se subliniază un aspect important, central al lucrării Sale, cel de a continua ceea ce Iisus începuse să facă în timpul vieții Sale pe pământ: vestirea ștergerii vinovăției pentru cei păcătoși, vindecarea celor cu inima zdrobită, predicarea eliberării celor robiți de păcat, dobândirea vederii spirituale etc., lucrări prin care Domnul Iisus a fost Mângâietorul celor aflați în nevoie din această lume. După plecarea Sa, Duhul Sfânt care-L călăuzise pe Iisus în timpul vieții Sale pe pământ urma să fie revărsat direct asupra ucenicilor pentru ca ei să rămână în legătură direct cu Hristos și să continue lucrarea Sa mângâietoare și de refacere.

Un aspect important al lucrării Mângâietorului menționat de Iisus este cel a învățării ucenicilor în legătură cu tot ceea ce El le prezentase de-a lungul perioadei cât a stat cu ei și în continuare, cel al dezvoltării acestor învățături. În acest sens, Mângâietorul este un învățător al adevărului și neprihănirii în felul în care a fost Iisus.

Dacă Mângâietorul nu ar fi cu noi, atunci toate cuvintele Mântuitorului ar dispărea fără a mai putea fi amintite; dar tocmai de aceea, El face să ne revină în minte tot ceea ce El a rostit și învățat pe țărmul mării Galileei și la Ierusalim, cuvinte fără de moarte, pline de viață, capabile să transforme, să preschimbe viața unui om, cuvinte care pot schimba destinul umanității și pe care nimeni altcineva nu le-a mai rostit vreodată. Prezența Mângâietorului este o dovadă vie a împlinirii făgăduinței că Dumnezeu este cu noi, fapt început istoric prin venirea Fiului Omului și continuat prin Duhul Sfânt, până la revenirea lui Hristos.

Prezența Mângâietorului împreună cu noi înseamnă deopotrivă să ai pacea lui Hristos în suflet, o pace care întrece orice cunoștință pe care cineva poate să o aibă atât în timpul de față, cât și în eternitate. Pacea adusă de Mângâietor este diferită de cea oferită de lume, care se schimbă mai devreme de cât ne-am putea da seama în conflict și război; este o pace durabilă, care conduce la anularea oricărei neliniști sau frici din inimă, fiindcă Îl aduce pe Hristos în suflet asemenea unei puteri ce nu poate fi doborâtă. Astfel creștinul devine o putere invincibilă, biruitoare în lupta cu influențele rele din această lume.

❖ Mângâietorul - o călăuză a sufletului

Ce rol principal urma să aibă Mângâietorul în legătură cu viața ucenicilor lui Iisus Hristos?

Pentru a înțelege rolul principal pe care Mângâietorul urma să îl aibă în viața ucenicilor vom citi acum din Evanghelia după Ioan 16:7-15.

Ce avea să facă Hristos după ce urma să plece din mijlocul ucenicilor? Să trimită Mângâietorul. De ce acest lucru nu se putea întâmpla cât timp Iisus era împreună cu ei? Fiindcă numai Iisus putea să Îl trimită.

Despre rolul pe care urma să îl aibă Mângâietorul în viața ucenicilor putem menționa următoarele lucruri:

- dovedirea vinovăției lumii prin păcatul respingerii lui Iisus ca Mesia;
- prezentarea înălțării lui Iisus la tronul lui Dumnezeu și primirea autorității depline asupra tuturor lucrurilor din ceruri și de pe pământ;
- anunțarea judecății acestei lumi și sfârșitul domniei Celui Rău;
- călăuzirea în tot adevărul și descoperirea lucrurilor viitoare;
- înălțarea lui Hristos prin învățătură și exemplu.

Numai prin intermediul Mângâietorului este posibil să cunoaștem pe Iisus Hristos și mântuirea pe care El a venit să ne-o ofere. Numai prin El putem să avem parte de binecuvântările pe care Dumnezeu ni le-a promis prin Sfintele Scripturi; nu există o altă cale. Cu adevărat prezența Sa nu este dorită de o lume care nu vrea să-L cunoască pe Dumnezeu și se simte incomodată de descoperirea pe care El o aduce.

Dar de fapt de ce nu este dorit Mângâietorul de către cei mai mulți dintre oameni?

Faptul că Mângâietorul dă la iveală vinovăția din sufletul omenesc Îl face să nu fie dorit de mulți oameni, fiindcă în felul acesta toate pretențiile de trufie și înălțare de sine dispar, lăsând loc doar pentru slava și înălțarea lui Dumnezeu. Mângâietorul este un prieten prea bun și prea sincer pentru a ascunde lucrurile rele din inima noastră. El știe că dacă nu are loc o curățire temeinică a sufletului de păcat și de vinovăție nu este cu putință să fim mântuiți, salvați din această lume, salvați de noi înșine, de un eu păcătos generator de probleme și de confuzie.

Descoperirea păcatului și vinovăției este doar o fațetă a lucrării Mângâietorului, El deopotrivă descoperă și soluția pentru toate problemele omenirii și anume pe Iisus Hristos ca ,,Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii", singura rezolvare a condiției în care ne aflăm. Dar ca și cum acest lucru nu ar fi suficient, Mângâietorul continuă descoperirea Sa, făcând să apară ca niște realități viii lucrurile ce țin de înălțarea și glorificarea lui Hristos de după învierea Sa. Astfel cel credincios dobândește un simț înalt al realităților cerești în lumina cărora trăiește și vede pe Iisus Hristos ca Mare Preot stând înaintea tronului de domnie al lui Dumnezeu mijlocind pentru noi cu scopul de a ne oferi o mântuire veșnică. Prin acest Mângâietor putem vedea cerurile deschise și pe Fiul Omului stând la dreapta măririi lui Dumnezeu într-un mod care să ne apară ca și cum am privi cu ochii deschiși.

Nu în ultimul rând, ca o încoronare a descoperii pe care o face Mângâietorul pentru noi, putem să avem percepția viitorului asupra acelor evenimente care conduc către revenirea glorioasă a Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, Cel crucificat, dar înviat, glorificat, înălțat mai presus de orice domnie și stăpânire, puternic pentru ca să ne mântuiască, a profețiilor care ne descoperă destinul plin de slavă al celor care au crezut în umilul Iisus din Nazaret.

❖ Mângâietorul în viața unui om numit Simeon

Avem un exemplu de călăuzire a Mângâietorului care să ne ofere o anumită imagine cu privire la natura lucrării Sale?

Cu scopul de a identifica învățături practice din Sfânta Scriptură cu privire la călăuzirea Mângâietorului, vom citi din Evanghelia după Luca 4: 25-34.

Prin ce se caracteriza viața lui Simeon, fapt pentru care Mângâietorul a putut să vină la el și să îi ofere călăuzire? Simeon ducea o viață sfântă și era cu frica de Dumnezeu. De ce?

Cazul lui Simeon ne descoperă cum lucrează Mângâietorul, Duhul Sfânt, astfel cu ocazia tăierii împrejur a lui Iisus Hristos, într-un moment în care tot cerul privea cu admirație și adorație condiția umilă la care S-a coborât Cel Atotputernic, când nimeni din jurul Său nu realiza că se află în fața Celui Prea Sfânt, a lui Iehova, Creatorul cerurilor și al pământului, Simeon s-a apropiat deslușind dincolo de copilul de curând născut Persoana Celui veșnic, a Celui trimis și uns de Dumnezeu să lucreze mântuirea poporului Său și a întregii lumi.

Lucrarea Mângâietorului a fost directă, fără nici un fel de ocolișuri, dreaptă ca și calea pe care Iisus din Nazaret urma să o prezinte înaintea întregii lumi, astfel că Simeon s-a dus direct la pruncul Iisus și cu o vie emoție L-a luat în brațe binecuvântând pe Dumnezeu și prezentându-L înaintea celor din jur, oameni de rând și preoți plini de sine, că Acesta este Mesia, Cel așteptat.

Profeția pe care Simeon a rostit-o cu această ocazie punctează mai multe momente importante cu privire la lucrarea lui Mesia:

- Iisus urma să devină lumina lumii, călăuza spre mântuire nu numai pentru poporul evreu, dar deopotrivă pentru întreaga lume, pentru orice om;

• lucrarea Sa urma să aducă multă împotrivire din partea poporului ales, și să conducă la prăbușirea multora, care aveau să caute să îl nimicească;

• dar prin lucrarea Sa urmau mulți oameni să fie mântuiți și înălțați la condiția de fii și fiice ale lui Dumnezeu, iar adevărul din inimi urma să fie descoperit înaintea întregii lumi.

Cine urma să realizeze din punct de vedere practic toate aceste lucruri? Nimeni altul decât Mângâietorul, Cel care L-a însoțit la fiecare pas pe Iisus Hristos, Martorul tăcut al tuturor suferințelor și luptelor Sale, Cel descoperit ca un porumbel trimis din cer înaintea ochilor uimiți ai lui Ioan Botezătorul.

După această descoperire care a adus mângâiere sufletului său, Simeon și-a dat seama că scopul vieții sale a fost atins, că acum putea să se ducă la odihnă, fiindcă în sfârșit a văzut că făgăduința divină s-a împlinit. Acum era sarcina altora să țină sus și strâns această făclie sfântă a mesajului că Iisus din Nazaret este Mesia Cel așteptat. Mângâietorul trebuia să lucreze mai departe în inimile multor oameni pentru a face vie această venire a Fiului lui Dumnezeu și a tot ceea ce decurge din ea.

❖ **Recapitulare, concluzie și apel**

Am avut o oră în care am parcurs mai multe etape pe drumul care ne duce la limanul cel bun al Scripturii și descoperirii adevărului divin cu privire la persoana și lucrarea Mângâietorului. Astfel, am văzut cum Iisus Hristos a desemnat un înlocuitor al Său până când avea să se reîntoarcă. Cine este această persoană? Nimeni altul decât Cel care a fost tot timpul prezent cu El în timpul lucrării Sale de pe acest pământ; numele lui este Mângâietorul, sau Duhul Sfânt. Mai departe, am văzut cum Mângâietorul, acest bun cunoscător al fiecăruia dintre noi știe cum să-i conducă pe oameni la mântuire, descoperind ce este rău și oferind remediu împreună cu viziunea timpului când eternitatea lui Dumnezeu va cuprinde în brațele sale întreaga lume. și mai departe, am văzut cum Mângâietorul l-a călăuzit pe un oarecare Simeon din Ierusalim să recunoască inscripția divină pe fața lui Iisus din Nazaret, a celui de curând născut ca nădejde în Israel.

Concluzia celor prezentate nu poate fi decât una singură: „Mângâietorul trimis de Iisus Hristos este chiar lângă tine, aproape de inima ta și nu așteaptă decât să îi deschizi ușa pentru a întra și a cina ,,împreună cu el și el cu tine!”

❖ **Rugăciune**

Din dorința de a ne apropia mai mult de Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt ne vom pleca acum inimile pentru a cere Mângâietorului să se facă cunoscut sufletelor noastre și a primi binecuvântarea pe care Iisus Hristos a promis-o tuturor celor care vor căuta sfatul și prezența Sa:

Tată din ceruri,

Tu care ai promis prin Cuvântul Tău trimiterea Duhului Sfânt, Te rugăm pentru toți cei care au fost alături de noi de-a lungul acestei emisiuni, să le dăruiești pacea, binecuvântarea și călăuzirea Mângâietorului ceresc, care să îi conducă la Iisus Hristos, Mântuitorul nostru.

Prin înălțarea Sa la ceruri, Domnul Hristos a dovedit că lucrarea pe care a făcut-o pe pământ în umilință și cu multă suferință nu a fost zadarnică, ci a ajuns la finalul intenționat de Dumnezeu, la biruință; toată puterea în ceruri și pe pământ a fost dată prea Sfântului Tău Fiu. Te rugăm astfel să împlinești ceea ce Tu ne-ai promis și să ne trimiți Duhul Tău cel Sfânt, care să ne lumineze viața, care să ne călăuzească în tot adevărul și în toate lucrurile care ni le-a dăruit Iisus Hristos, pentru ca Tu să locuiești în noi și să lucrezi prin noi.

Dăruiește-ne, Dumnezeul nostru, Duhul Tău Cel Sfânt pentru a putea fi cu adevărat urmași și ucenici ai Fiului Tău, pentru ca în viețile noastre să se poată vedea

aceleași minunate trăsături de caracter prin bunătate, iubire, îndelungă răbdare și prețuire a descoperirii divine, lucru care să se manifeste în toate relațiile noastre cu semenii. Adu-ți aminte de asemenea, Te rugăm, Dumnezeul nostru, de toate slăbiciunile, nevoile și problemele noastre pentru a le găsi rezolvare și dăruiește-ne de acum înainte mângâierea Ta. Toate acestea Te-am rugat în Numele lui Iisus Hristos, Fiul Tău preaiubit și Domn al sufletelor noastre. În veci să fii Tu lăudat. Amin.

Compasiune Și Mântuire

Psalm 34:17-19 „17 Când strigă cei fără prihană, Domnul aude, și-i scapă din toate necazurile lor. 18 Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă, și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit. 19 De multe ori vine nenorocirea peste cel fără prihană, dar Domnul îl scapă totdeauna din ea."

În ce sens „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă"? Este necesar să trecem prin momente dificile pentru a putea fi aproape de Dumnezeu?

Cu siguranță că nu este necesar să trecem prin momente dificile pentru a fi aproape de Dumnezeu, dar de cele mai multe ori în clipele de prosperitate avem tendința de a uita de Creatorul nostru. De aceea, singura șansă de a mai întra în relație cu Dumnezeu mai rămâne aceea de a trece prin momente de tensiune și de nesiguranță, care într-o formă sau alta ne silesc să ne apropiem de Salvatorul nostru. În acest sens, expresia „Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă" prinde contur, iar noi ajungem în final să întrăm în relație cu Creatorul nostru.

Să înțelegem că una dintre principalele cauze pentru care putem trece prin încercări rezultă din faptul că noi nu avem în mod normal dorința de a întra în legătură cu Dumnezeu?

Dacă nu ar exista această tendință „naturală", ca să îi spun astfel, de a-L ignora pe Dumnezeu, atunci chipul acestei lumi ar fi cu totul altul. O mulțime de probleme ce ne asaltează din toate părțile, și la care nu găsim rezolvare, nici măcar nu ar mai exista. Faptul că omul nu ține seama de Creatorul Său, de Cel care ne este Dumnezeu și Tată ceresc, conduce la adâncirea în neputință și ignoranță, cu rezultate nefaste pentru toți. Dacă această lume s-ar întoarce la Creatorul ei, atunci am putea să ne bucurăm de binecuvântări la care nici nu ne putem gândi în clipa de față, ce întrec și cea mai avansată imaginație. De aceea, multe dintre încercările noastre sunt datorate ignorării lui Dumnezeu și deopotrivă neglijării cerințelor Sale sfinte.

Putem spune că descurajarea ce ne împresoară în multe ocazii, conducându-ne la condiția de „duh zdrobit", ar putea fi depășită dacă am restabili relația cu Dumnezeu?

Conceptul biblic al vindecării spirituale se referă prin excelență la restabilirea relației cu Dumnezeu, ca primă etapă în redobândirea demnității și puterii cu care am fost înzestrați la începuturi de către Creatorul nostru. Orice formă de descurajare pe care o experimentăm în decursul vieții, derivă din încercarea nefirească și cu totul irațională de a-L ignora pe Dumnezeu, de a nu ține seama de El și de ceea ce ni se comunică prin intermediul Sfintelor Scripturi. Dacă însă am avea o relație vie cu Dumnezeu, deschisă, sinceră și plină de bucurie, atunci nici un fel de lucru nu ne-ar mai putea arunca în mlaștina gândurilor negre și a descurajării. Practic, am experimenta o vindecare pornind de la izvoarele vieții, o curățire deplină a motivațiilor ascunse ale inimii, cu rezultate vizibile asupra întregii existențe din această lume.

Dar în versetele pe care le-am citit stă scris că Domnul aude atunci „când strigă cel fără de prihană". Putem înțelege că dacă nu suntem „fără de prihană", Dumnezeu nu ne va răspunde?

Condiția de bază pentru a primi răspuns de la Dumnezeu este exprimată prin cuvintele Mântuitorului „cereți și vi se va da, bateți și vi se va deschide”, precum și „căutați și veți găsi”. Fundamental este ca noi să căutăm, să cerem și să batem, adică să venim înaintea Creatorului nostru și să-L rugăm să intervină în viețile noastre, să ne vindece și să ne scape din împrejurările dificile în care ne găsim. Pe de altă parte prin expresia „cel fără de prihană” se conturează o anumită condiție la care trebuie să ajungem pentru a putea experimenta eliberarea „din toate necazurile”.

Înseamnă că noi putem experimenta doar o eliberare parțială, atunci când nu ajungem în condiția de a fi „fără prihană”?

Îndurarea lui Dumnezeu merge mai departe decât putem să ne imaginăm, astfel că El ascultă și pe cei care în mod clar trăiesc în neascultare, însă atunci când trec prin momente dificile încep să strige către Creatorul universului. Așa au stat lucrurile și în vechime, când Dumnezeu elibera pe poporul Său când striga către El, deși această întoarcere era doar de moment și de multe ori nu din toată inima. Rațiunea unei astfel de intervenții se datora faptului că lui Dumnezeu Îi era milă de durerile și necazurile pe care singuri și le provocau. De aceea, El intervine și oferă salvare chiar și celor care ignoră în totalitate cerințele Sale, acest lucru fiind bine exprimat prin cuvintele „Domnul face ca ploaia din ceruri să vină deopotrivă și peste cei buni și peste cei răi”.

Pe de altă parte, există posibilitatea de experimenta o eliberare deplină, atingerea unei condiții în care Dumnezeu ne va salva „din toate necazurile”?

Sincer vorbind, necazul cel mai mare este că într-o zi viața se va sfârși, iar după aceea vom ajunge la o judecată la care vom fi condamnați și executați. Ce poate fi mai rău decât aceasta? Oricât de mari ar fi necazurile, nimic nu se compară cu această situație teribilă care îi așteaptă pe toți cei care nu vor ajunge la condiția de a fi „fără prihană”. Eliberarea parțială de dificultăți și probleme, de care avem parte de-a lungul acestei vieți în baza providenței divine, nu este suficientă în a ne scăpa de nenorocirea ce ne așteaptă la capătul unei vieți străine de Dumnezeu. Însă posibilitatea de a experimenta o eliberare deplină stă înaintea noastră în baza lucrării de mântuire realizată în și prin Iisus Hristos.

Cum putem ajunge să fim „fără prihană”, astfel încât să experimentăm o eliberare totală de condamnarea ce va fi pronunțată asupra tuturor celor care L-au ignorat pe Dumnezeu în decursul vieților lor?

Condiția de a fi „fără prihană” nu reprezintă un ideal la care nu se poate ajunge, o realitate imposibil de atins, fiindcă dacă așa stau lucrurile, atunci Cuvântul lui Dumnezeu ar fi eronat în cerințele sale. Vestea cea bună stă în faptul că prin intermediul jertfei lui Iisus Hristos, întreaga condamnare a celor păcătoși a fost executată, astfel că pentru orice om care are credință în Fiul lui Dumnezeu se deschide posibilitatea de a trăi o nouă viață, prin intermediul Duhului Sfânt. Noi putem fi „fără prihană” prin faptul că greșelile ne sunt iertate prin intermediul acestei jertfe, iar ca urmare a acesteia, prin credință, intrăm într-o relație vie cu Dumnezeul nostru. Astfel că această condiție de a fi fără prihană ne este atribuită, chiar dacă nu am contribuit în vreun fel la realizarea acesteia.

Totuși, sunt multe persoane care spun că au credință în Dumnezeu și în ceea ce a făcut Iisus Hristos pentru noi, însă viețile lor nu mărturisesc despre o transformare profundă a experienței zilnice. Cum se poate înțelege acest lucru?

Doar simpla credință în Dumnezeu și în jertfa lui Hristos nu este suficientă în a ne oferi mântuirea, dacă acest lucru nu ne va conduce la schimbarea vieții în baza unei relații vii cu Creatorul nostru. „O cetate aflată pe un munte nu poate fi ascunsă”, tot astfel o credință autentică va aduce un rod vizibil, lucru ce nu va putea fi pus la îndoială. Viața unui om care are credință în Dumnezeu va da mărturie cu privire la

faptul că un principiu superior este adăugat, rezultatele fiind vizibile în cel mai deplin sens al cuvântului. Pe de altă parte, o credință ce se rezumă doar la primirea unui crez sau doar la o acceptare la nivelul minții, nu va putea conduce la primirea plinătății binecuvântării lui Dumnezeu, caracterizată printr-o deplină ascultare de poruncile divine.

Putem spune că nu există o vindecare spirituală autentică, care să nu se exprime prin respectarea poruncilor divine?

Doar o credință cu vorba, dar care nu se traduce prin ascultarea de voința lui Dumnezeu, prin respectarea poruncilor Sale, nu ne va fi de mare folos, fiindcă nu ne va conduce la o vindecare spirituală deplină. Noi trebuie să dorim să experimentăm plinătatea primirii binecuvântărilor divine, care ne vor conduce la un standard spiritual și moral cu totul de excepție. Nu trebuie să ne mulțumim doar cu intervenția providențială a lui Dumnezeu, în timp ce viețile noastre rămân străine de legătura cu Creatorul nostru. În același timp, o legătură superficială, sau doar la vreme de nevoie, în timp va conduce doar la o religie lipsită de o valoare spirituală autentică, sfârșind în fariseism și necredință.

În consecință, ce trebuie să facem pentru a avea parte de compasiunea și mântuirea lui Dumnezeu indiferent de vreme?

Răspunsul furnizat de versetele pe care le-am citit este relativ simplu exprimat prin faptul că trebuie să primim condiția de a fi „fără de prihană”, în baza jertfei și lucrării lui Iisus Hristos. Acest lucru ne va conduce la o relație vie cu Dumnezeu și la primirea plinătății binecuvântărilor Sale. Rezultatul imediat va fi eliberarea din toate problemele în care ne-am putea afla, dintre care cea mai mare este cea a condamnării la judecata finală. Acest lucru nu este arbitrar, fiindcă niciodată nu poate fi experimentată compasiunea și eliberarea în afara unei relații vii cu Creatorul nostru.

Prin urmare, ce învățătură practică putem avea pentru a învinge descurajările cu care suntem asaltați în multe chipuri?

Învingerea descurajării presupune primirea condiției de „fără prihană” din partea lui Dumnezeu și eliberarea de condamnarea care stă asupra noastră, din cauza păcatului. De îndată ce este rezolvată această problemă existențială, toate celelalte lucruri își vor găsi soluția, fiindcă mila, îndurarea, compasiunea și prezența divină se vor manifesta asupra vieților noastre, din cauză că am ajuns să fim într-o relație deschisă, directă și salvatoare cu Dumnezeu. Când spun acest lucru, nu mă refer doar la exprimări religioase, în genul studiului, rugăciunii și frecventarea serviciilor de închinare, ci în primul rând înțeleg că în interiorul sufletului s-a realizat o schimbare fundamentală, încât tot ceea ce este în noi strigă cu dor și iubire după Creatorul nostru, așteptând cu nerăbdare ziua în care vom fi înălțați la ceruri, la a doua venire a lui Hristos. Astfel, așteptarea revenirii Sale va deveni un factor activ în determinarea noastră pentru a merge până la capăt pe drumul mântuirii. Iar descurajarea nu își va mai găsi loc în inimă pentru a ne mai distruge bucuria vieții.

Rugăciune pentru primirea condiției de „fără prihană” în baza jertfei și lucrării Domnului Iisus Hristos și deopotrivă pentru experimentarea eliberării depline de sub condamnare, precum și din orice lucru ce ne apasă sufletul, distrugând bucuria vieții.

Compasiunea Mântuitorului Nostru

„La 6 august 1945 bomba atomică cunoscută ca "Little Boy" a fost aruncată deasupra orașului Hiroshima, iar trei zile mai târziu, la 9 august1945, cea de-a doua bombă atomică, cunoscută ca "Fat Man", a fost detonată deasupra orașului Nagasaki. În toată lumea, dar mai ales în Japonia aceste zile sunt comemorate în speranța că

aceste evenimente nu se vor mai repeta. Un poem afișat în holul unui templu Budist din Hiroshima spune astfel:

- *Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească, fie să ofer gânduri pline de compasiune chiar și unei singure flori care din iubire nesfârșită înflorește pentru noi.*

- *Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească, fie să practic bunăvoința și grija față de cei care sunt alături de mine în viața de fiecare zi.*

- *Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească, fie să îmi găsesc timp să mă minunez de miracolul vieții ce se află în strălucirea și stingerea picăturii de rouă de pe fiecare fir de iarbă.*

- *Binecuvântat cu această prețioasă și irepetabilă viață omenească, să construim o lume plină de pace și lumină."*

Ce părere aveți despre aceste cuvinte, izvorâte din mijlocul tragediei ce a lovit aceste două mari orașe japoneze?

Manifestarea compasiunii noastre față de cei care trec, sau au trecut, printr-o suferință, trebuie să fie motivată de dorința restaurării celor afectați relațional și material. În primul rând, o astfel de experiență traumatizează pentru întreaga viață, afectând bunul mers al întregii societăți. Restaurarea relațională vizează redobândirea încrederii față de ceilalți oameni, în special față de cei care s-au manifestat în mod clar ca fiind vrăjmași prin faptele lor.

Acest lucru necesită mai mult decât vorbe, fapt care se leagă de a doua etapă: restaurarea concretă, în sensul manifestării vizibile a iubirii și compasiunii prin ajutorul oferit în vindecarea rănilor cauzate de acțiunea distructivă a răului. În această lume în care trăim, păcatul a fost aruncat asemenea unei imense bombe atomice, care a cauzat distrugere, durere și suferință nespusă. Compasiunea lui Dumnezeu este răspunsul la situația disperată a lumii în care trăim și în care vedem ruinarea produsă de păcat la fiecare pas, și ea a fost manifestată prin Iisus Hristos.

Vom începe prin a urmări o declarație plină de sensibilitate cu privire la simțămintele pe care Domnul Iisus le avea față de oameni, citind din Evanghelia după Matei 9: 35-36:

9:35 Iisus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință, care era în norod. 9:36 Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor.

1. De ce Îi era milă Domnului Hristos de mulțimile care Îl urmau? Cum putem învăța din exemplul Său pentru a face și noi la fel?

Mila este simțământul pe care L-a avut Dumnezeu văzând condiția umanității, după căderea în păcat. Compasiunea Sa a îmbrățișat mica noastră planetă de-a lungul întregii istorii ce stă consemnată în Sfintele Scripturi, cu o dorință vie de a ne recupera din condiția nefericită în care ne aflăm. Tocmai de aceea, când Moise a cerut să vadă slava lui Dumnezeu, nu i s-a oferit o manifestație de forță, ci mai degrabă una a iubirii, cuvântul „slavă" fiind înlocuit cu cel de bunătate, sau de îndurare.

De aceea, când Domnul Hristos a văzut mulțimile de oameni care veneau după El, a retrăit simțământul pe care L-a avut în ceruri, la tronul lui Dumnezeu, văzând suferința oamenilor de pe pământ. Tocmai de aceea, fiindcă nu a putut să fie indiferent la ce se întâmplă în această lume, a ales să vină, să trăiască alături de noi și să Își dea viața ca jertfă pentru păcat. El este exemplul nostru, în sensul în care nu trebuie să rămânem indiferenți la suferința care există în jurul nostru, ci trebuie să contribuim la îndreptarea, atât cât se poate, a lucrurilor. Pasivitatea este cel mai grav păcat al timpului nostru.

2. Ce exemplu de dragoste și acceptare ne este dat de către Domnul Iisus? Ce ne spune acest lucru despre El? Dar despre ce ar trebui să fim și noi?

Domnul Hristos nu a respins pe nici un om care a venit la El, ci dimpotrivă, cu brațele deschise, a primit pe oricine a dorit să Îl urmeze. Dând la o parte orice sentiment de respingere și afirmând universalitatea mântuirii oferite de Dumnezeu, El ne-a arătat în mod practic ce înseamnă iubirea Creatorului față de noi, intervenind pentru a vindeca pe toți cei bolnavi. Această vindecare s-a adresat deopotrivă minții și trupului, învățând pe oameni ce trebuie să facă pentru a se apropia de Dumnezeu, redefinind noțiunea de religie. În aceeași măsură, prin puterea Duhului Sfânt, a oferit vindecare trupului, ilustrând puterea regeneratoare a mesajului Său, a Evangheliei.

Și noi, cei care chemăm Numele Său, trebuie să fim părtași acestei lucrări de vindecare, manifestând iubirea Sa față de omenirea suferindă. În mod individual, sau prin intermediul unor instituții specializate, biserica Sa trebuie să ofere vindecare sufletului și trupului pentru orice om. Prin manifestarea puterii lui Dumnezeu, biserica lui Hristos, adică noi, cei care credem în El, trebuie să facem același gen de lucrare, adaptată bineînțeles, condițiilor veacului în care trăim.

Să citim mai departe din Evanghelia după Matei 4: 23-25:

4:23 Iisus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. 4:24 I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca. 4:25 După El au mers multe noroade din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.

3. Care a fost reacția maselor la lucrarea pe care o desfășura Domnul Hristos? Ce ne învață acest lucru cu privire la eficiența slujirii Sale?

Reacția oamenilor a fost una de acceptare și de urmare a marelui Model, a Celui trimis pentru mântuirea noastră. Trebuie să înțelegem foarte bine că pentru acești oameni, mântuirea nu era un lucru abstract, un punct de doctrină, sau o idee, ci pentru ei mântuirea însemna Hristos, prezența Sa vindecătoare împreună cu ei, atât pe străzi, cât și în sinagogă, adică biserică. Nu era nimeni care să nu fi fost vindecat de suferința pe care o avea, cu toții devenind părtași puterii regeneratoare a lui Dumnezeu manifestată prin Fiul Său preaiubit.

Biserica Sa va fi și ea acceptată și urmată de către masele secularizate ale timpului nostru, dacă ea va lucra în același fel ca Maestrul ei. Atunci când ne vom dedica lucrării pentru Dumnezeu, vom experimenta puterea regeneratoare a lui Dumnezeu, manifestându-se în noi și prin noi. Eficiența slujirii nu depinde de marile talente ale unui om, sau ale unui grup, ci de consecvența cu care urmăm pașii lui Hristos.

4. Care erau motivele pentru care oamenii veneau la Iisus? În mod deosebit, ce îi determina să vină să asculte cuvintele Sale?

Motivațiile celor care veneau la Hristos erau dintre cele mai diferite, pornind de la dorința de a fi vindecat, continuând cu satisfacerea curiozității și încheind cu invidia, sau chiar ura. indiferent însă de motivația cu care veneau, în urma contactului cu Hristos, inimile se schimbau, iar principiul egoist era aruncat afară. Nu puteai să rămâi același om după ce ascultai cuvintele Sale și întrai în contact cu persoana Sa. De piatră dacă ai fi fost, și tot te-ar fi atins ceea ce El spunea sau făcea. Chiar și dușmanii Săi de moarte au recunoscut că nimeni nu a vorbit vreodată ca El.

Să citim acum alte lucruri importante cu privire la lucrarea de slujire din Evanghelia după Matei 11:28-30:

11:28 Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. 11:29 Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. 11:30 Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară.

5. Cât de importantă era relația directă pe care Domnul Hristos căuta să o stabilească cu cei pe care îi vindeca? De ce este necesar să fim „atinși" în mod personal de mâna Sa pentru a fi eliberați de păcat și condamnare?

Nu este suficient să auzim cuvintele Sale și nici chiar să ne atingem de veșmintele pe care El le purta, sau de orice alte obiecte cu care a venit în contact. Noi trebuie să venim aproape de El, să fim atinși de degetele Sale, să fim strânși la pieptul Său și chiar mai mult, topiți de dragostea iubirii ce se revarsă din Hristos. Aceasta este o atingere personală, o comuniune care îmbracă cea mai tainică și totuși puternică legătură ce poate exista în univers. Domnul Hristos nu s-a mulțumit să învețe pe oameni, ci El a întrat într-o legătură cu noi mai puternică decât viața și moartea. Expresia supremă a acestei legături poartă numele de „comuniune" cu Dumnezeu, o unire tainică între Creator și cel ce I se închină, între Mântuitor și cel credincios.

6. Ce fel de odihnă ne va oferi Domnul Hristos, în schimbul poverilor pe care El cere să le aducem la El? Ce fel de „jug" vrea El să ne dea în schimb?

Odihna comuniunii cu Hristos a fost asemănată cu un jug la care noi ne alăturăm, o sarcină pe care o purtăm împreună cu El. Creștinismul nu este o eliberare ieftină de poveri și o așezare comodă pe scaunul mulțumirii de sine, ci mai degrabă înseamnă o acțiune perseverentă de a duce până la capăt planul de mântuire, alcătuit ca o expresie desăvârșită a compasiunii lui Dumnezeu față de noi. Lăsând la picioarele Sale povara blestemată a legăturii cu păcatul, lucru care implică obiceiuri murdare, motivații egoiste și altele în genul acesta, cel credincios primește sarcina de a continua lucrarea de vindecare a Maestrului Său, urmând să avanseze în comuniune și cunoaștere de Dumnezeu.

Să urmărim în continuare modul în care Domnul Iisus a „locuit" împreună cu noi și vom citi din Epistola către Efeseni 4: 30-32:

4:30 Să nu întristați pe Duhul Sfânt al lui Dumnezeu, prin care ați fost pecetluiți pentru ziua răscumpărării. 4:31 Orice amărăciune, orice iuțime, orice mânie, orice strigare, orice clevetire și orice fel de răutate să piară din mijlocul vostru. 4:32 Dimpotrivă, fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.

7. Cât de importantă era iertarea în lucrarea pe care o desfășura Domnul Hristos? Putem spune că acest principiu se află la temelia întregului plan de mântuire?

Dacă nu ar fi existat iertare din partea lui Dumnezeu, atunci nu s-ar fi putut vorbi de vreun plan de mântuire. Îndurarea Sa este temelia a tot ce înseamnă descoperire, precum și a tot ce este experiență salvatoare. Înainte de a fi început să lucreze pentru noi, Domnul Hristos ne-a iertat și a luat decizia să dea la o parte orice urmă de vinovăție. De fapt, întregul plan de mântuire se poate rezuma în acest transfer de vină de la noi către El, ca astfel să fim eliberați de orice condiționare care ne-ar ține legați de viața de păcat. Când conștiința iertării lui Dumnezeu se manifestă cu putere în mintea noastră, atunci tot ce înseamnă legătură cu principiile rele se desface, pentru a face loc lucrării Duhului Sfânt.

8. Cum putem manifesta o astfel de iertare, care să ne conducă la o atitudine similară cu a Mântuitorului nostru? Câtă mânie, resentimente și amărăciune se strâng în suflet dacă refuzăm să iertăm?

Când devii părtaș iertării pe care ți-o oferă Dumnezeu, atunci în mod automat, spontan, vei începe să acorzi o iertare similară celor cu care întri în contact. Dacă refuzăm să iertăm, înseamnă că nu suntem într-o relație corectă cu Dumnezeu și

trebuie să ne întrebăm cu seriozitate dacă beneficiem cu adevărat de îndurarea Sa. Iertarea semenului nu este de fapt decât un test al atitudinii noastre și deopotrivă a alegerii de a primi mântuirea lui Dumnezeu prin Iisus Hristos, adică iertare la modul absolut pentru orice vină. Atunci când reținem iertarea noastră, mânia și resentimentele se strâng asemenea unei furtuni puternice, nimicind zăgazurile sufletului și împingându-ne la rău. De aceea, de urgență trebuie să acordăm iertarea noastră, pentru a nu fi nedrepți în primul rând cu noi înșine și a nu refuza iertarea lui Dumnezeu.

Să ascultăm mărturia apostolului Ioan cu privire la venirea Fiului lui Dumnezeu în lume și slujire Sa, conform cu Evanghelia după Ioan 23:12-13 și să luăm aminte:

1:12 Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu; 1:13 născuți nu din sânge, nici din voia firii lor, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu. 1:14 și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.

9. Ce ne spune întruparea Fiului lui Dumnezeu ca om, despre îndurarea Sa față de noi, și despre dorința de a fi împreună cu noi pe acest pământ, pentru ca astfel să ne pregătească să fim împreună cu El în Împărăția veșnică?

Dorința deplină a lui Dumnezeu în ce ne privește își găsește deplina expresie în transformarea celor care primesc planul Său de mântuire. Pentru aceștia este rezervată experiența „nașterii din nou" prin intermediul căreia viața lor este adusă în armonie cu principiile lui Dumnezeu, manifestate prin Iisus Hristos. Întruparea Sa ca om reprezintă mărturia cea mai grăitoare asupra intenției ferme de a salva pe oamenii acestei planete; este într-un fel arvuna, sau garanția, că tot ce s-a spus prin intermediul Sfintelor Scripturi reprezintă un lucru sigur. El a fost împreună cu noi pe acest pământ, pentru ca noi să fim cu El în Împărăția cerurilor; acesta este sensul final a tot ce a făcut Dumnezeu pentru noi.

10.Cum putem să fim transformați în decursul acestei vieți, pentru a deveni copii ai lui Dumnezeu?

Transformarea lăuntrică, numită și „naștere din nou", se poate realiza prin intermediul primirii Duhului Sfânt, ca răspuns la credința pe care o manifestăm în Iisus Hristos. Pare un lucru tainic, miraculos, dar realitatea este că numai astfel putem să fim preschimbați și eliberați de condiționarea păcatului, care ne ține altfel robi principiului rău pentru întreaga viață.

Nu trebuie să ne mulțumim cu un nivel scăzut, sau mediu, de însușire a vieții care se revarsă de la Dumnezeu prin Iisus Hristos, ci trebuie să dorim după o experiență plenară, deplină, de manifestare a divinității în natura noastră umană, în sensul locuirii depline și definitive a Duhului Sfânt în noi. Sunt cuvinte tainice și trebuie înțelese duhovnicește, dar în același timp ele exprimă o realitate înțeleasă de cei ce merg pe calea vieții.

Ce cuvinte a spus Domnul Hristos apostolului Filip, așa cum citim din Evanghelia după Ioan 14:8-10:

14:8 Doamne, i-a zis Filip, arată-ne pe Tatăl, și ne este de ajuns. 14:9 Iisus i-a zis: De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: Arată-ne pe Tatăl? 14:10 Nu crezi că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine? Cuvintele, pe care vi le spun Eu, nu le spun de la Mine; ci Tatăl, care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.

11.Cum putem ajunge la cunoștința că Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul sunt uniți în mod tainic și pentru veșnicie? Cât de mare a fost onoarea ce ne-a fost acordată să putem să-L vedem pe Fiul lui Dumnezeu?

O altă mare taină în fața căreia stăm fără a putea spune multe cuvinte, este cea a legăturii dintre Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Iisus Hristos. Nu este vorba doar de o unitate între două persoane care merg în aceeași direcție și au același obiectiv, ci se face referință la o unire tainică între Cei doi, un lucru care nu are nici început, nici sfârșit.

Dar deși nu putem înțelege modul în care se realizează acest lucru, noi suntem pe deplin încredințați de ceea ce poate fi văzut, și anume că autoritatea lui Iisus Hristos este deopotrivă și a Tatălui, iar locuirea Tatălui în Fiul este deplină, incluzând perioada istorică ce a început după întruparea ca om în persoana lui Iisus Hristos. De aceea, ocazia pe care am primit-o de al vedea și avea printre noi pe Fiul lui Dumnezeu, reprezintă o onoare fără de margini, la care trebuie să luăm aminte ori de câte ori se strecoară în suflet îndoiala cu privire la intenția lui Dumnezeu în ceea ce ne privește.

12.Cum putem fi aduși în unire cu Fiul lui Dumnezeu, pentru ca astfel să fim puși în legătură cu Dumnezeu Tatăl, cea mai înaltă autoritate din ceruri și de pe pământ?

Unirea cu Iisus Hristos se realizează prin intermediul credinței, a acestei formidabile încrederi în acțiune, care depășește cadrul a ceea ce simțim sau putem percepe în relația cu mediul în care trăim și cu universul. Prin credință, printr-o deplină asumare a adevărului exprimat în Sfintele Scripturi, un element nou, divin, este adus în mintea noastră, care ne determină să privim totul într-o cu totul altă perspectivă. Deși practic, rămânem să locuim în această lume, înțelesul se schimbă radical, fiindcă prin unirea cu Hristos, viața Sa începe să se reverse prin noi, să se manifeste prin tot ceea ce suntem sau întreprindem.

Să urmărim ce metodă a utilizat Mântuitorul nostru pentru a vorbi maselor într-un limbaj accesibil, așa cum citim din Evanghelia după Matei 13: 34-35:

13:34 Iisus a spus noroadelor toate aceste lucruri în pilde; și nu le vorbea deloc fără pildă, 13:35 ca să se împlinească ce fusese vestit prin prorocul, care zice: Voi vorbi în pilde, voi spune lucruri ascunse de la facerea lumii.

13.De ce Mântuitorul nostru a utilizat pilde pentru a vorbi maselor de oameni? Cum a reușit să exprime lucrurile tainice ale lui Dumnezeu în cuvinte pe înțelesul oricărui om?

Prin intermediul pildelor se puteau exprima adevăruri deosebit de profunde folosind cuvinte simple și ilustrații din lumea înconjurătoare. De fapt, nu avem de-a face cu o încifrare a mesajului, ci mai degrabă cu o descifrare a lui, o adaptare pentru a putea fi înțeles de fiecare om. Ar fi fost cu neputință pentru Domnul Iisus să ne vorbească direct despre realitățile veșnice, dar prin intermediul a ceea ce era cunoscut, a fost mult mai simplu să ne redea esența învățăturilor spirituale, ce sunt fundamentul Împărăției cerurilor.

14.Dacă Domnul Hristos ar fi astăzi în mijlocul nostru, credeți că ar utiliza o metodă similară pentru a exprima aceleași idei?

Cu siguranță, că în zilele noastre Domnul Hristos ar utiliza o metodă similară, adaptând mesajul Său la cei care trăiesc acum pe fața pământului. Folosirea de ilustrații pentru a reda o idee, altminteri abstractă, stă la baza prezentărilor de succes, chiar și în timpul de față. Este posibil, ca în loc să mai fie utilizate metafore și personificări desprinse din realitatea muncilor agricole, care constituiau baza de subzistență pentru mulți oameni din acele zile, să fie folosite simboluri și concepte din realitatea tehnologizată a lumii contemporane. În orice caz, mesajul Său ar fi redat în cuvinte accesibile, pentru a fi înțelese de orice om, fie el învățat sau nu; principiul rămâne valabil pentru orice timp.

15.În concluzie, cum putem să urmăm exemplul oferit de către Domnul Iisus Hristos și să devenim astfel o parte a ucenicilor din toate veacurile, ce au lucrat spre

slava Celui ce a părăsit cerurile pentru a veni în ajutorul nostru și a ne lua în Împărăția cea veșnică?

Exemplul oferit de Domnul Iisus trebuie să fie urmat de fiecare dintre noi, fiindcă metodele Sale de lucru sunt infailibile, succesul fiind sigur. În primul rând, nu trebuie să ne ascundem în spatele diferitelor bariere ridicate artificial în mijlocul acestei lumi, în funcție de naționalitate, cultură sau altele în felul acesta. Trebuie să mergem direct la oameni, să le vorbim într-un limbaj accesibil, să manifestăm îndurarea pe care Dumnezeu ne-o oferă și să îi conducem la o decizie corectă de a-L urma pe Mântuitorul nostru.

În al doilea rând, nu trebuie vreodată să ne declarăm mulțumiți în ce privește nivelul la care am ajuns în copierea Marelui Model, fiindcă nu există practic o limită a creșterii noastre spirituale în asemănare cu Hristos. Fie ca aceste gânduri să fie mereu vii în inimile noastre și să manifestăm compasiunea Mântuitorului față de fiecare om, indiferent de timp sau de loc.

❖ **Rugăciune:**

- Să ne apropiem de semenii noștri și să procedăm așa cum a făcut Hristos, dovedind compasiunea noastră.
- Să acordăm iertare tuturor celor ce ne-au greșit și să lucrăm pentru mântuirea tuturor semenilor noștri cu care venim în contact.
- Să avem conștiința prezenței lui Dumnezeu împreună cu noi și să folosim cele mai bune metode pentru a duce mesajul Evangheliei lui Hristos.

Cuvinte De încurajare Din Partea Lui Dumnezeu

Nu este simplu să fii marginalizat, ridiculizat și tratat pe nedrept. Dar când treci prin astfel de momente este bine să nu cedezi tentației de a te izola, de a deveni un martir fără voie. De fapt, adevărații mărturisitori ai adevărului și-au dorit acest lucru. A fost alegerea lor să sufere, să poarte rușinea și să moară pentru credința în Hristos. Dar a fi făcut martir, a te lăsa în seama împrejurărilor, a te complace într-o situație dezavantajoasă acceptând orice înjosire, nu reprezintă o opțiune conformă cu adevărul Sfintelor Scripturi.

Sunt momente, aș putea să le numesc critice, când nu mai găsești nici un fel de soluție, când întunericul se interpune între tine și prezent, pentru a nu mai vorbi de viitor, care nu se mai zărește dincolo de ceața nesiguranței. Sunt situații când nimeni dintre cei din jur nu te poate înțelege, când sufletul tău într-un mod dureros și cu disperare caută un loc de refugiu și nu îl găsește. Dar indiferent de circumstanțe, oricât de dificile ar fi, niciodată să nu te gândești că ești fără ajutor, fără speranță.

Întotdeauna Dumnezeu ți-a pregătit un „loc larg”, mai precis o posibilitate de a depăși orice gen de probleme, chiar dacă acest lucru pare cu neputință din punct de vedere omenesc. Dacă vei fi privi cu atenție vei constata că remedii simple îți stau la îndemână și dintre acestea mă voi opri acum asupra învățăturilor Bibliei, ce cuprinde cuvinte fără de moarte, dătătoare de viață, capabile de a te preschimba, de a-ți oferi putere și de a te înnobila după chipul lui Hristos.

De aceea, când realitățile descrise în Biblie vor începe să prindă contur, atunci totul va fi reformulat, toate prioritățile vieții tale se vor schimba și vei fi adus în binecuvântata condiție de a vedea lucrurile prin „ochii lui Dumnezeu”. Cred sincer că de acest lucru ai nevoie în orice vreme, dar mai ales când totul pare înnegurat și lipsit de speranță.

De aceea, să explorăm un fragment biblic plin de semnificații din cartea a doua a profetului Samuel, mai precis 2 Samuel 22.10: „Domnul m-a scos la loc larg, El m-a

mântuit fiindcă mă iubește”. Crezi oare că aceste cuvinte au fost scrise doar pentru David după ce a fost eliberat de amenințarea lui Saul? Ai impresia că Dumnezeu a inspirat astfel de cuvinte doar pentru a comemora credința unor oameni care au dispărut cu mult timp în urmă? Niciodată să nu gândești astfel, fiindcă Dumnezeu a hotărât scrierea acestor rânduri pentru nimeni altcineva decât pentru tine.

Un alt fragment biblic ce îți va aduce lumină în suflet este preluat din Psalmul 31.7: „Fă-mă să mă veselesc și să mă bucur de îndurarea Ta, căci vezi neputința mea, știi neliniștea sufletului meu și nu mă vei da în mâinile vrăjmașului”. Prin aceste cuvinte sunt deopotrivă descrise neputința și neliniștea ce te cuprinde adeseori în fața realităților vieții. Dar mesajul plin de speranță este că Dumnezeu niciodată nu te va lăsa să fii copleșit de către realitățile negative cu care te confrunți. Bucuria interioară te va însoți ori de câte ori îți vei întoarce „privirea” minții către bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu.

O altă învățătură plină de valoare atunci când nu mai distingi calea de a merge mai departe se desprinde din Psalmul 119.45: „Voi umbla în loc larg, fiindcă eu caut poruncile Tale”. Siguranța pe care o vei avea atunci când te vei supune cu totul voinței divine va fi concretizată prin deschiderea unui „loc larg”, a unei dimensiuni interioare ce îți va permite să avansezi, crescând tot mai mult în sfera universului spiritual, a capacității de a cuprinde tainele și frumusețile creației divine în toate aspectele ei nesfârșite.

Alteori tratamentul brutal la care ești sau ai fost supus își va pune amprenta nefastă asupra impresiilor și simțămintelor tale sufletești, afectându-ți încrederea și imaginea de sine, punând la îndoială că Dumnezeu există sau că Îi pasă de tine. În astfel de momente textul biblic din Ioan 1.12 îți va veni în ajutor: „Dar tuturor celor ce L-au primit pe Hristos, adică celor ce cred în Numele Său, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu născuți nu din sânge, nici din voia firii lor și nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu.” Conform acestei învățături chiar și tu ești un copil al lui Dumnezeu în măsura în care te încrezi în Dumnezeu prin Iisus Hristos. Ce se poate compara cu această calitate de a fi copil al lui Dumnezeu? Cum poate să se împace aceasta cu o imagine de sine defavorabilă? indiferent cine sau ce ți-a provocat scăderea respectului de sine, adu-ți aminte de aceste cuvinte spuse prin inspirație de către Dumnezeu. Cine este mai mare decât El? Cu siguranță că nimeni.

În alte ocazii sentimentul de singurătate își va pune amprenta asupra experienței tale zilnice și uneori chiar dacă ai crezut în ceea ce afirmă Scriptura, că ești copil al lui Dumnezeu, totuși se va părea că nimic nu se schimbă. Atunci nu uita să deschizi Biblia la epistola către Romani 8.14: „Fiindcă toți cei ce sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu.” Alături de tine se află Duhul Sfânt în orice vreme. El te însoțește pas cu pas. El te inspiră, te încurajează, nu te lasă singur, îți inspiră credință și siguranță asupra făgăduințelor divine, asupra faptului că ești copil al Celui Prea Înalt, că destinul tău nu se limitează doar la această viață terestră. Pentru a fi siguri de învățătura ei această afirmație este reluată și în Romani 8.16: „Fiindcă Însuși Duhul Sfânt adeverește împreună cu duhul nostru că suntem copii ai lui Dumnezeu.” Iar în Galateni 3:26 citim „Fiindcă toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința în Iisus Hristos.” Mai poți avea îndoială asupra acestui fapt când același adevăr este repetat atât de insistent în Scriptură?

Dar oare ce va mai fi cu tine în viitor? Acum ai doar niște cuvinte frumoase, dar oare se va schimba în bine realitatea întunecată ce te împresoară în chip dureros din toate părțile? Răspunsul îl putem citi în prima epistolă a apostolului Ioan, mai precis Ioan 3.1-2: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl ceresc, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem! Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El. Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s-a arătat încă, dar știm că atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este.”

Partea cea mai frumoasă a experienței creștine te așteaptă în viitor, când vei trece în viața cea veșnică și vei putea să te bucuri la nesfârșit de o cunoaștere deplină a lui Dumnezeu.

De aceea, când credința ta pare că se clatină, este bine să te gândești că va veni o zi a îndreptării tuturor lucrurilor de pe pământ, că ai o țintă la care vei ajunge prin perseverență. Mai precis, ai privilegiul nu numai de a te întâlni spiritual cu Dumnezeu, ci și față către față, de a fi la fel ca El. Ce poate fi mai frumos decât acest lucru? Astfel citim în Evrei 10.39: „Noi însă nu suntem din aceia care dau înapoi ca să se piardă, ci din aceia care au credință pentru mântuirea sufletului". Dacă aceasta este ținta către care te îndrepți, de ce să mai dai atenție dificultăților temporare pe care le întâmpini? Fiindcă niciodată nu trebuie să uiți natura acestei credințe și anume: „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd" (Evrei 11.1).

Am scris aceste rânduri cu scopul de a-ți oferi o imagine practică asupra ceea ce îmi place să numesc a fi „creștinismul biblic". Dar pe bună dreptare mă vei întreba ce este de fapt acest creștinismul biblic? Răspunsul este simplu și direct, în sensul în care creștinismul biblic reprezintă acel gen de creștinism ce se raportează la Biblie ca descoperire a lui Iisus Hristos. Mai precis mă voi referi la un creștinism ce decurge în mod direct din Biblie și din valorile promovate de către Iisus Hristos, aplicate însă la viața de zi cu zi și întrețesute cu experiența practică.

Iar metoda fundamentală de dezvoltare în direcția creștinismului biblic se referă la realizarea de conexiuni între descoperirea biblică și viața ta de zi cu zi. Astfel, rezolvând pas cu pas problemele prezente pe care le întâlnești, dobândind putere din experiența trecută și proiectându-ți imaginea viitorului prin prisma credinței în Hristos, vei ajunge să fructifici la potențialul maxim viața pe care o trăiești. Merită oare această experiență? Eu unul cred că merită pe deplin și că nimic nu are sens fără Dumnezeu, dar împreună cu El totul devine posibil.

Duhul Sfânt în Viața Lui Iisus

❖ Introducere la subiect

Cât de reală este istoria vieții și lucrării Domnului Iisus Hristos? Cum putem ști că toate acele lucruri ce au fost scrise despre El în Sfintele Scripturi sunt adevăr curat? De unde să avem certitudinea că Iisus Hristos a fost ceea ce El a pretins? Cum s-a putut naște El din fecioară și ce semnificație a avut botezul Său de la râul Iordan? Ce înseamnă că El a devenit Mântuitorul nostru și care este conținutul ideii că El este ,,Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii"?

Acestea sunt doar câteva dintre întrebările pe care și le pun mulți oameni, fără a avea însă totdeauna la îndemână un răspuns. Și tocmai de aceea, în vâltoarea problemelor și grijilor acestui pământ, multe persoane se găsesc fără putere, fără ajutor, abandonate în mijlocul unei vieți aparent absurde și fără sens. Dorim de aceea să transmitem tuturor acestora, precum și oricăror altor persoane care doresc să ne urmărească emisiunea, că există răspunsuri valabile la toate aceste întrebări, desprinse prin studiul Sfântului Cuvânt, care să îi călăuzească la speranță și bucurie în mijlocul lumii în care trăim.

❖ Sinteza emisiunii

Emisiunea noastră se va concentra de data aceasta asupra modului în care lucrurile ,,cu neputință la om" au devenit realitate prin desfășurarea puterii lui Dumnezeu; astfel vom urmări modul în care relația pe care a avut-o Domnul Iisus cu Duhul Sfânt l-a permis să înainteze biruitor pe calea care duce către cer, anume croită pentru noi, oamenii acestui pământ, astfel:

- Vom vedea cum Duhul Sfânt a realizat întruparea Fiului lui Dumnezeu;
- Vom examina maniera în care Mesia a fost identificat prin intermediul aceluiași Duh Sfânt;
- Vom urmări cum puterea Duhului Sfânt l-a însoțit mereu pe Domnul Hristos de-a lungul existenței Sale terestre.

❖ **Metoda de studiu**

Avem înainte o emisiune care se aseamănă unei misiuni spațiale ce trebuie nu numai să se desprindă de sol, de pământ, dar mai ales trebuie să ne poziționeze pe acea orbită de pe care să putem contempla și înțelege lucrurile mari ale lui Dumnezeu descoperite prin Sfintele Scripturi. Tocmai de aceea, pentru a nota treptele evoluției emisiunii noastre, asemenea unui veritabil centru de supraveghere și control, vă sugerăm să aveți la îndemână Scriptura și un caiet pe care să însemnați drumul spiritual pe care vom merge de la pământ la cer, mai precis în Împărăția lui Dumnezeu.

❖ **Nașterea prin Duh Sfânt**

În ce mod Iisus Hristos a luat asupra Sa natura umană?

Pentru a avea o imagine asupra modului în care Fiul lui Dumnezeu a luat asupra Sa natura umană este util să citim din Evanghelia după Matei 1:18-23; Domnul Hristos ar fi putut alege și o altă metodă de a lua trup omenesc, cum ar fi să apară deodată având trupul unui om matur și să continue cu o lucrare publică plină de avânt. Cu toate că nu era constrâns de nimic să procedeze astfel, Domnul Hristos a ales calea deplinei umilințe și asemănări cu oamenii acestui pământ, alegând să între în rândurile umanității pe aceeași cale pe care între orice fiu sau fiică a lui Adam. Astfel El urma să ia trup omenesc prin nașterea dintr-o fecioară, o frumoasă exemplificare a iubirii Sale pentru omenirea pierdută, dar și a purității și curăției Celui ce urma să devină Lumina lumii. Ar fi util să ne apropiem cu o sfială sfântă înaintea acestui unic eveniment din istoria universului și să ne gândim la umilința la care S-a supus Domnul cerurilor și al pământului prin întruparea Sa ca un copil complet neajutorat și dependent de grija părintească așa cum suntem noi cu toții, oamenii acestui pământ și renunțând la coroana împărătească pentru a accepta un destin dureros și plin de suferință.

Cum l-a mai numit îngerul Domnului pe Iosif atunci când i s-a descoperit în vis? R: Fiul lui David. De ce?

Încă de la începutul istoriei vieții lui Iisus, putem observa cum chiar un om ca Iosif nu a dorit să fie părtaș rușinii și umilinței pe care întruparea lui Mesia o aducea asupra sa; astfel, Iosif a dorit să o părăsească pe Maria de îndată ce a văzut că este însărcinată, deși nu exista nici o dovadă a infidelității ei. Dacă nu ar fi avut o viziune de la Dumnezeu, el nu ar fi acceptat niciodată mărturia Mariei cu privire la revelația cerească primită asupra nașterii pe cale supranaturală a lui Mesia, Cel așteptat de Israel.

Numele Iisus (în ebraică Yeșuah) înseamnă ,,Domnul este mântuitorul"; ca și în cazul profeților biblici, acest nume semnifica misiunea sfântă pe care o avea, de a elibera pe oameni din păcatele lor și de a le arăta mântuirea lui Dumnezeu.

Profeția care s-a împlinit la nașterea lui Mesia a fost rostită de sfântul profet Isaia cu peste 600 de ani înainte de acest eveniment, iar numele Emanuel (tradus: ,,Dumnezeu cu noi") exprimă acea realitate ce avea să decurgă din întruparea lui Hristos și anume unirea divinității cu umanitatea în trupul Său, unire extinsă prin lucrarea Sa la scara întregii omeniri. Legătura stabilită între Dumnezeu și om prin nașterea lui Iisus este deplină, veșnică și nimic nu poate să o distrugă; ea este baza pentru toate făgăduințele divine făcute vreodată omului.

Dar cum s-au putut realiza toate aceste lucruri?

Răspunsul este unul singur: prin intermediul Duhului Sfânt. Duhul Sfânt este cel care:

- a dat înțelegere Mariei pentru a primi viziunea cerească și misiunea de a fi mama după trup a lui Hristos;
- a realizat întruparea lui Hristos pin intermediul unui act supranatural;
- a călăuzit pe Iosif să înțeleagă și să primească viziunea cerească;
- a inspirat pe profetul Isaia să vorbească despre acest eveniment cu mult timp înainte;
- a călăuzit îngerii cerești în îndeplinirea misiunii lor de a anunța pe Maria și pe Iosif.

Duhul Sfânt este mai aproape de noi decât ne dăm seama; El este prezent în toate lucrurile ce se întâmplă în univers, dar în mod deosebit Îi place să locuiască într-un loc cu totul special: în inima fiilor oamenilor, în chiar inima și mintea ta.

❖ Botezul cu Duh Sfânt de la Iordan

Dacă ne întoarcem pe malurile Iordanului în urmă cu peste 2000 de ani, vom vedea că nu era o problemă ușoară identificarea adevăratului Mesia; o mulțime de persoane pretindeau că sunt Hristos și era dificil de a dovedi cât de credibile erau pretențiile lor.

În ce sens Duhul Sfânt L-a identificat pe Mesia față de cei din generația lui?

Să citim din Evanghelia după Ioan 1:29-34; în momentul în care Ioan Botezătorul L-a revăzut pe Iisus, a retrăit scena botezului când Duhul Sfânt S-a coborât asupra lui Iisus și a atunci a înțeles misiunea și jertfa Fiului lui Dumnezeu zicând: ,, Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!".

De ce spunea Ioan Botezătorul că ,,după mine vine unul care este mai înainte de mine"? Cine era acea persoană?

Nimeni nu poate să înțeleagă Cuvântul lui Dumnezeu și să Îl descopere pe Iisus Hristos fără ajutorul, călăuzirea și iluminarea Duhului Sfânt; tocmai de aceea multe persoane citesc Biblia fără să o poată înțelege și fără a vedea pe Iisus ca ,,Miel al lui Dumnezeu".

Atunci când deschideți Biblia trebuie să vă rugați ca Duhul Sfânt să vă îndrume în înțelegerea adevărului așa cum este el în Iisus Hristos.

Ar fi putut Ioan Botezătorul să Îl identifice pe Iisus fără descoperirea adusă de Duhul Sfânt?

Sub nici o formă; înțelegem astfel cât de strânsă este legătura dintre persoana Fiului lui Dumnezeu și Duhul Sfânt. Iisus nu avea nimic vizibil care să Îl facă deosebit față de ceilalți oameni (mai înalt, mai puternic etc.) și de aceea cei din jur nu puteau distinge divinitatea locuind în trup omenesc. ,,Nimeni nu poate veni la Mine decât prin Tatăl" spunea într-o anumită împrejurare Domnul Iisus cu referință la acea capacitate de a distinge divinitatea și misiunea Sa.

Ce semnificație a avut botezul de la Iordan pentru Iisus Hristos?

Acesta a fost momentul începutului lucrării publice; de acum înainte El avea o perioadă de 3 ani și jumătate pentru a împlini misiunea de a fi ,,Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii". În același timp, acest botez a avut și rolul ,,ungerii" sau numirii Sale ca Mesia în mod public și oficial, semnul oferit fiind cel al coborârii Duhului Sfânt asemenea unui porumbel și declarația explicită a Tatălui ceresc ,,Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc toată plăcerea!".

Imaginea porumbelului trimite la sfințenia și curăția de caracter a lui Iisus, jertfa fără cusur a lui Dumnezeu. Așa cum acest porumbel a venit din cer, tot astfel Fiul lui

Dumnezeu s-a coborât pentru a deveni purtătorul de păcate al umanității, aducând vestea cea bună a mântuirii.

❖ Duhul Sfânt călăuzind viața și lucrarea lui Iisus Hristos

Ce altă mărturie a mai dat Ioan Botezătorul despre Iisus și relația Sa cu Duhul Sfânt?

Să citim din Evanghelia după Ioan 3: 31-36; observăm că Dumnezeu Tatăl a dat lui Iisus Hristos Duhul Sfânt ,,fără măsură"; înțelegem astfel că prezența divină a fost deplină, desăvârșită în Iisus Hristos.

De ce oamenii contemporani cu Iisus Hristos nu au primit, sau în orice caz au fost reticenți în a primi, mărturia și învățătura Sa? Mai este acest lucru valabil și în zilele noastre?

,,Cu măsură": se aplică în cazul ființelor create, limitate la o anumită măsură a capacității de cunoaștere, chiar dacă această limită poate crește în timp.

,,Fără măsură": se aplică în mod unic la Iisus Hristos, la fel de divin pe pământ ca și în ceruri. Pentru a rezista deficiențelor trupului omenesc, precum și mediului ostil de pe pământ, cu scopul de a trăi o viață cu totul sfântă, Iisus Hristos avea nevoie de tot ajutorul Duhului Sfânt.

Deficiențele naturii umane pot fi ținute sub control doar prin prezența Duhului Sfânt, aici fiind marea taină a evlaviei (sau a prezenței divine în natură umană), o experiență pe care Iisus Hristos vrea să ne-o împărtășească pentru a avea parte de viața veșnică a lui Dumnezeu.

Ce altă rațiune a existat pentru acordarea fără măsură a Duhului Sfânt lui Iisus Hristos?

Prezența divină desăvârșită în Iisus Hristos l-a conferit toată autoritatea în ceruri și pe pământ, cu scopul de a ne putea oferi viața veșnică. Astfel avem garanția că tot ceea ce Dumnezeu a rostit este valabil și se va împlini așa cum El a promis.

Ce altă mărturie a mai fost dată pentru a sublinia legătura dintre Iisus Hristos și Duhul Sfânt?

Să citim din Evanghelia după Ioan 4:16-21; scopul unirii Duhului Sfânt cu persoana lui Iisus era de a predica Evanghelia, sau vestea cea bună a mântuirii tuturor oamenilor aflați în nevoie de pe acest pământ.

Oare aici nu trebuie să ne includem și pe noi, dată fiind condiția noastră muritoare având disperată nevoie de viață veșnică? Ce obișnuia să facă Iisus Hristos în ziua de odihnă a Domnului? Să meargă la sinagogă (biserică). Mai este acesta un obicei de actualitate?

Să urmărim astfel câteva dintre aspectele acestei lucrări anunțate de profetul Isaia cu mult timp înainte:

- predicarea Evangheliei celor săraci, adică celor care își simt sărăcia spirituală;
- vindecarea celor cu inima zdrobită, adică refacerea celor ce sunt zdrobiți de conștiința propriei nevrednicii înaintea lui Dumnezeu;
- eliberarea celor captivi, adică eliberarea celor robiți de păcat;
- acordarea vederii orbilor, adică vindecarea orbiei spirituale;
- eliberarea celor asupriți, adică eliberarea de sub orice formă a răului;
- vestirea anului de îndurare, adică anunțarea întoarcerii la condiția umană conferită de Dumnezeu în Eden, fără de păcat sau orice altă întinare.

În acele momente profeția se împlinea sub privirile uimite ale celor ce erau prezenți în sinagoga din Nazaret, dar câți dintre cei de față aveau să își recunoască

vinovăția înaintea lui Dumnezeu, condiția de robi ai păcatului și orbirea spirituală pentru a putea întra în anul de îndurare a Domnului?

Astăzi ne aflăm într-o condiție similară celor ce Îl ascultau pe Iisus Hristos în sinagoga din Nazaret, iar reacția noastră se poate încadra în tiparul pe care l-au urmat acei oameni care s-au întrebat dacă nu cumva acesta este fiul lui Iosif și cu ce autoritate vorbește acest tâmplar cu nimic mai deosebit decât oricare dintre frații Săi? Cu toate acestea, cei care nu s-au opus călăuzirii Duhului Sfânt au înțeles că înaintea lor stătea cu adevărat Mesia al lui Israel, chiar Domnul cerurilor și al pământului! S-ar putea să nu ne fie plăcută lucrarea Duhului Sfânt, să ne fie chiar incomodă fiindcă avem alte gusturi și preferințe. S-ar putea să simțim nevoia să ne ridicăm împotriva celui pe care Duhul Sfânt îl alege pentru a prezenta cuvintele puternice ale lui Dumnezeu și să ne gândim că de unde are el cuvintele și învățătura aceasta fiind de o altă profesie decât cea de învățător al legii? Totuși, dreptatea unei astfel de proceduri se poate vedea din roadele lucrării pe care o astfel de persoană o face. Tâmplarul din Nazaret era cu adevărat trimisul lui Dumnezeu, ba mai mult chiar Dumnezeu în trup omenesc, dar acest lucru doar cei care au primit călăuzirea Duhului Sfânt au putut să îl deosebească. Fie ca puterea binefăcătoarea a Duhului Sfânt să fie în inima și mintea ta, și nu în ultimul rând nu uita faptul că Iisus este mântuitorul tău desăvârșit, iar viața ta poate fi preschimbată prin prezenta sa, prin Duhul Sfânt.

❖ **Rugăciune**

Tată din ceruri,

Tu care ești mai presus decât toate lucrurile, Te rugăm mult pentru toți cei care au ascultat această emisiune, să le dăruiești acea descoperire a Cuvântului vieții, care să îi conducă la Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. Nașterea umilă a Fiului Tău ne învață că adevărata măreție nu se află în lucrurile mari precum puterea, faima sau mulțimea bogățiilor pe care un om le poate avea pe pământ, ci în dovedirea unui caracter sfânt și fără de pată.

Te rugăm astfel ca viața lui Iisus Hristos, modul Său de a fi, să de manifeste și în viețile noastre, iar chipul Său divin să prindă contur și în sufletele noastre, pentru ca făgăduințele lui Dumnezeu să se poată împlini cu noi și prin noi. Revarsă Dumnezeul nostru, Duhul Tău Cel Sfânt în inimile noastre pentru a putea vedea pe Iisus Hristos ca Miel al lui Dumnezeu care îndepărtează toate păcatele noastre, pentru a primi mărturia Sa și cuvintele dătătoare de viață pe care El ni le-a încredințat.

Și amintește-ți, Te rugăm, Dumnezeul nostru, de toate problemele și dificultățile noastre, găsește-le Tu rezolvare și dăruiește-ne de acum înainte pacea Ta. Toate acestea Te-am rugat în Numele Fiului Tău preaiubit, Iisus Hristos, Domnul sufletelor noastre. Fii lăudat în veci. Amin.

Iubirea Lui Dumnezeu Descoperita în Noi

Să citim acum din Evanghelia după Marcu 12:28-31: „28 Unul din cărturari, care-i auzise vorbind, fiindcă știa că Iisus răspunsese bine Saducheilor, a venit la El, și L-a întrebat: Care este cea dintâi dintre toate poruncile? 29 Iisus i-a răspuns: Cea dintâi este aceasta: Ascultă Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este un singur Domn; 30 și: Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu tot cugetul tău, și cu toată puterea ta; iată porunca dintâi. 31 Iar a doua este următoarea: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. Nu este altă poruncă mai mare decât acestea.”

Cum poate fi sintetizată în câteva cuvinte iubirea pe care Dumnezeu dorește să o descopere în noi?

Iubirea pe care Dumnezeu dorește să o descopere în noi face referință directă la principiul ce stă la baza existenței întregului univers, fapt descoperit prin intermediul întrupării și jertfei Domnului Hristos. Practic, a iubi pe Dumnezeu cu toată puterea ta, înseamnă să ai mereu în centrul vieții tale imaginea „Celui care a creat cerurile și pământul", iar plecând de la această realitate, sa transpui în totalitatea relațiilor tale, principiul viu al identificării cu ceilalți pentru a-i aduce în comuniune cu Dumnezeu. Astfel, iubirea divină este descoperită în noi și prin intermediul nostru.

Să examinăm și următoarea afirmație din Ioan 14:15: „15 Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele." La ce se referă ea?

Ascultarea de voința lui Dumnezeu și reflectarea iubirii Sale merg mână în mână de-a lungul întregii veșnicii, îmbrățișând în totalitate prezentul. Nu vom putea niciodată să respectăm poruncile divine, dacă iubirea Sa nu va fi descoperită în noi. Reciproc, nu vom putea să rămânem sub razele influenței divine, dacă nu vom pune în practică ceea ce suntem învățați prin intermediul Cuvântului Său. Cele două merg împreună, prima lucrând în interior, iar cealaltă în afară.

Să vedem acum ce stă scris în 1 Ioan 3:11-16: „11 Căci vestirea, pe care ați auzit-o de la început, este aceasta: să ne iubim unii pe alții; 12 nu cum a fost Cain, care era de la cel rău, și a ucis pe fratele său. Și pentru ce l-a ucis? Pentru că faptele lui erau rele, iar ale fratelui său erau neprihănite. 13 Nu vă mirați, fraților, dacă vă urăște lumea. 14 Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. 15 Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el. 16 Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați."

Ce asemănare există între noi și Cain, atunci când nu permitem ca Dumnezeu să Își poată descoperi iubirea Sa în noi?

Ori de câte ori respingem iubirea pe care Dumnezeu dorește să o descopere în noi, ajungem în situația nefericită a lui Cain, care nu și-a mai putut stăpâni mânia și resentimentele, fapt pentru care a ucis pe fratele său. În sens opus, ori de câte ori acceptăm iubirea lui Dumnezeu în inimile noastre, dispoziția de a ne susține semenii va îmbrăca întreaga paletă a exprimării, mergând, dacă acest lucru este necesar, până la sacrificiul suprem, în felul în care a procedat și Iisus Hristos.

În ce sens ura este similară cu uciderea? De ce o astfel de atitudine ne conduce la respingerea iubirii lui Dumnezeu?

Ura și uciderea sunt unul și același lucru, în sensul în care orice ucidere are la bază ura față de semeni, și orice sentiment de ură va conduce la fapte de violență împotriva aproapelui. Așa cum iubirea și ascultarea de voința lui Dumnezeu merg împreună, tot astfel ura și uciderea sunt de nedespărțit. Nu mă refer doar la uciderea fizică, ci există și alte forme de vătămare, care nu presupun neapărat o vătămare corporală directă. Astfel, vorbirea violentă, gândurile pline de ură și altele în genul acestora, nu sunt cu nimic mai puțin vinovate decât lovirea directă. O astfel de atitudine ne conduce să respingem iubirea pe care Dumnezeu dorește să o descopere în noi, fiindcă principiul care se află la bază este exact opus.

Să citim în continuare din 1 Ioan 3:14-16: „14 Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că iubim pe frați. Cine nu iubește pe fratele său, rămâne în moarte. 15 Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș; și știți că nici un ucigaș n-are viața veșnică rămânând în el. 16 Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați."

Cum dobândim această experiență a trecerii de la „moarte la viață"? Ce putem face în acest sens?

Fiindcă iubirea și ura se exclud reciproc, soluția pentru a scăpa de sentimentele negative constă în a cultiva iubirea pe care Dumnezeu încearcă să o planteze în inimile noastre. Astfel, printr-o deschidere progresivă față de razele cunoștinței lui Iisus Hristos, învățăm despre jertfa Sa și iubirea Sa, lucru care are un efect benefic asupra minții noastre, conducându-ne la o transformare interioară deplină. Prin puterea exemplului și deopotrivă a influenței sfinte prin Duhul Sfânt, suntem aduși într-o așa de strânsă legătură cu Dumnezeu, încât răul apare în adevărata sa lumină, iar noi suntem eliberați de sub influența sa nefastă. În acest mod, noi trecem de la „moarte la viață".

În ce fel iubirea ce ne este oferită de Dumnezeu este capabilă să înlăture orice formă de violență din inimile noastre?

Iubirea pe care o descoperă Dumnezeu în inimile noastre realizează o eliberare de principiul răului, ce se află conectat cu mintea noastră, iar energiile divine, care au fost în mod constant reprimate, sunt aduse la suprafață, cizelând un om nou și o gândire nouă. Prin descoperirea iubirii Sale, noi redobândim frumusețea chipului divin, iar din interior începe o curățare progresivă, ce se finalizează prin schimbarea deplină a întregii vieți.

Cum putem aplica în mod concret acest principiu?

Privind la iubirea lui Dumnezeu față de noi, ajungem să o reflectăm tot mai mult, până când razele influenței divine ajung să se întrepătrundă cu fiecare aspect al vieții noastre. În acest fel, ajungem să fim ancorați tot mai ferm în Dumnezeu și în tot ceea ce reprezintă principiile neprihănirii. „Privind suntem schimbați", iar realitatea din jurul nostru va dobândi un aspect complet diferit, încât cu uimire vom constata că lucrurile sunt complet diferite de ceea ce știam. Acolo unde era teamă, acum este siguranță deplină. Unde necredința ne împingea spre lucruri absurde, credința ne aduce acea încredere de neclintit în realitățile Cuvântului lui Dumnezeu. Totul devine altfel, pentru cel care primește această iubire pe care Domnul dorește să o descopere în noi.

Să vedem acum un caz concret de aplicare a principiului iubirii și vom citi din 1 Ioan 3:17-22: „17 Dar cine are bogățiile lumii acesteia, și vede pe fratele său în nevoie, și își închide inima față de el, cum rămâne în el dragostea de Dumnezeu? 18 Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta și cu adevărul. 19 Prin aceasta vom cunoaște că suntem din adevăr, și ne vom liniști inimile înaintea Lui, 20 ori în ce ne osândește inima noastră; căci Dumnezeu este mai mare decât inima noastră, și cunoaște toate lucrurile."

De ce ne este atât de greu să aplicăm la modul concret principiile iubirii pe care Dumnezeu dorește să o reverse în inimile noastre?

Dificultatea principală derivă din rezistența pe care o manifestăm față de planul lui Dumnezeu, deoarece există tendința de a da propria noastră definiție la ceea ce înseamnă iubire. Nepăsarea față de semeni reprezintă o regulă a tuturor timpurilor, fapt care conduce la comiterea tuturor nedreptăților pe care le vedem în jurul nostru. De aceea, în loc de a avea o adevărată prosperitate a societății în mijlocul căreia trăim, sărăcia și lipsurile își vor face simțită prezența mereu. Iubirea pe care Dumnezeu dorește să o descopere în noi este de natură a reface toate relațiile afectate de comportamentul păcătos al oamenilor.

Să citim acum despre porunca specială pe care Domnul ne-a dat-o, așa cum stă scris în 1 Ioan 3:23-24: „23 Și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Iisus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El. 24 Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. și cunoaştem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni L-a dat."

Cât de ușor sau de greu ne este să păzim această poruncă divină? Care este metoda de a putea să o respectăm cu adevărat?

Porunca iubirii este ușor de ținut dacă trăim experiența regenerări interioare, numită „naștere din nou”, dar este în același timp imposibil de a fi respectată, dacă nu se produce o schimbare fundamentală în noi. Soluția oferită de către apostolul Ioan este simplă, însă în același timp eficientă. În primul rând, trebuie să manifestăm credință în Iisus Hristos, într-o manieră în care aceasta să reprezinte un principiu activ și lucrător, iar după aceea trebuie să exercităm voința în direcția transpunerii principiilor iubirii divine în relație cu semenii și cu lumea înconjurătoare.

Să vedem acum ce exemplu ne-a fost oferit de către Dumnezeu cu privire la ce înseamnă iubirea și vom citi din 1 Ioan 4:7-11: „7 Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. 8 Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. 9 Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. 10 Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. 11 Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.”

Cum putem prelua modelul oferit de către Domnul Hristos pentru a putea aplica același principiu în viețile noastre?

Modelul oferit de către Domnul Hristos nu reprezintă doar un exercițiu didactic de înțelegere, ci el trebuie să ne conducă la o schimbare profundă și decisivă a vieții, pe baza asimilării principiilor iubirii divine. Jertfa de ispășire pe care a oferit-o Domnul Hristos este expresia supremă a ceea ce înseamnă iubirea lui Dumnezeu față de oamenii planetei Pământ. Astfel se realizează impresionarea conștiinței, prin puterea exemplului personal oferit chiar de către Dumnezeu, și deopotrivă prin înțelegerea că noi înșine suntem beneficiarii acestei iubiri, pe care suntem chemați să o împărtășim mai departe.

Să citim acum din 1 Ioan 4:16-18: „16 Și noi am cunoscut și am crezut dragostea pe care o are Dumnezeu față de noi. Dumnezeu este dragoste; și cine rămâne în dragoste, rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. 17 Cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta: astfel se face că dragostea este desăvârșită în noi, pentru ca să avem deplină încredere în ziua judecății. 18 În dragoste nu este frică; ci dragostea desăvârșită izgonește frica; pentru că frica are cu ea pedeapsa; și cine se teme, n-a ajuns desăvârșit în dragoste.”

Cum putem avea siguranță că la judecată vom trece cu bine? De ce nu trebuie să ne fie frică de aplicarea dreptății divine?

Nu există nici o rațiune pentru un om care se încrede în Iisus Hristos, să îi mai fie teamă de judecata divină. Ar fi de fapt și o contradicție, ca Dumnezeu, după ce a plătit prețul răscumpărării noastre, să ne judece și să ne condamne ulterior. Dacă iubirea Sa este descoperită în noi, dacă ea se manifestă în viețile noastre, atunci siguranța este deplină și putem merge cu bucurie înainte privind cu speranță către momentul intrării noastre în Împărăția cerurilor. Așadar, să nu lăsăm cugetul nostru să fie descurajat la gândul marii Judecăți, când toate faptele și gândurile noastre vor fi examinate de către tribunalul ceresc, fiindcă la o cercetare mai atentă se va vedea iubirea divină ce s-a manifestat în viețile noastre.

Să citim acum din 1 Ioan 4:19-21: „19 Noi Îl iubim pentru că El ne-a iubit întâi. 20 Dacă zice cineva: Eu iubesc pe Dumnezeu, și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede? 21 Și aceasta este porunca, pe care o avem de la El: cine iubește pe Dumnezeu, iubește și pe fratele său.”

Cum poate fi testată credința pe care o avem și faptul că suntem părtași iubirii divine?

Testul credinței noastre este cel al faptelor, iar primirea iubirii divine se manifestă prin afecțiunea pe care o avem pentru cei din jurul nostru. De aceea, putem să avem o măsură obiectivă asupra calității religiei noastre, acest lucru trecând dincolo de vorbe sau de intenții. Mai mult decât oricând, avem nevoie de o religie matură, activă, puternică, ce se va manifesta prin fapte și acțiuni care vor da o mărturie puternică despre acțiunea unui principiu divin, supranatural. Astfel, întreaga lume va cunoaște că religia lui Dumnezeu este autentică, de valoare, și multe persoane vor fi conduse să o primească în plinătatea puterii ei răscumpărătoare.

Și acum vom mai examina câteva versete din 1 Ioan 5:1-4: „1 Oricine crede că Iisus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El. 2 Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. 3 Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; 4 pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră."

Cum se manifestă la modul concret iubirea de Dumnezeu? De ce nu poate să rămână ascunsă?

Iubirea de Dumnezeu se va reflecta prin ascultare deplină de voința Sa, lucru vizibil prin respectarea poruncilor Sale. Astfel, calitatea de copiii ai lui Dumnezeu este pusă în evidență, fiind cunoscută de toți cei cu care avem de-a face în mijlocul lumii în care trăim. De aceea, credința autentică ne va conduce deopotrivă la iubirea de Dumnezeu și la respectarea poruncilor Sale. Cele două nu pot fi separate, fiind legate prin armonia care există între dreptatea și iubirea lui Dumnezeu.

În final, în ce constă biruința pe care putem să o avem în mijlocul lumii? La ce se referă ea în cele din urmă?

Biruința pe care putem să o avem în mijlocul realităților în care trăim, se referă la menținerea unei credințe vii și lucrătoare, care să ne conducă la manifestarea iubirii lui Dumnezeu în viețile noastre și în transpunerea practică a respectării poruncilor divine, printr-o afecțiune sinceră față de semeni. Nu vom putea niciodată epuiza marea taină a mântuirii, dar un lucru va fi sigur pentru orice om care trăiește experiența transformării interioare, și anume că mai devreme sau mai târziu va ajunge să își dea seama că respectarea poruncilor divine este lucrul cel mai ușor de făcut atât în ceruri, cât și pe pământ. Atunci când interiorul nostru este adus în armonie cu intenția divină, respectarea voinței divine devine un lucru simplu, ușor de făcut, aducând o fericire lăuntrică ce valorează mai mult decât toate comorile pe care le-am putea avea în ceruri sau pe pământ. Nu este greu să respectăm poruncile divine, atunci când în sufletul nostru locuiește Hristos!

Rugăciune pentru a manifesta iubirea pe care Dumnezeu dorește să o primim în inimile noastre.

Învierea Ca Expresie A Dorinței De A Trăi

Sunt o mulțime de cuvinte magice pe care le ignorăm în vorbirea noastră zilnică, dar care au capacitatea de a ne smulge din atmosfera negativă în mijlocul căreia trăim. Aceste cuvinte, trimise la periferia limbajului de către o mass-media agresivă, au o nuanță binefăcătoare și chiar simpla lor pronunțare aduce căldură și lumină lăuntrică. Gândește-te cât de des folosești expresii ce aruncă întuneric în realitatea înconjurătoare, pentru ca ulterior să suporți consecințele unui mediu poluat de atâtea trăiri negative ce vin asupra ta fără milă.

Astfel de cuvinte magice ar fi: bunătate, adevăr, compasiune, încredere, speranță și viață, ele fiind expresia unei realități superioare ce se reunește în jurul

conceptului de înviere. De fapt, de ce ești atât de interesat de această noțiune? Poate ai o gândire atee și nu crezi în Dumnezeu. Sau poate pentru tine Dumnezeu reprezintă forța impersonală a naturii. Sau poate ești atașat unor simboluri și tradiții de sorginte creștină. Sau poate ai o altă opțiune. Însă indiferent de situație, tema învierii este adânc săpată în tine nu numai prin cultură și tradiție, dar prin chiar exprimarea vieții ce refuză să se plece supusă în fața teribilului sfârșit.

Chipul lumii reflectă în final modul tău de a fi și el poate să exprime nemulțumirea, conflictul, durerea și suferința. Dar în același timp, acest chip poate fi modificat dacă vei ști să-ți ridici privirea, să zâmbești și să invoci în vorbire sau gândire cuvintele dătătoare de viață uitate de către cei mai mulți dintre noi. Mai mult chiar, asistând la gestul sinucigaș al unei lumi ce se autodistruge prin trăiri negative, această exprimare a ta ar reda speranța unei învieri a umanității.

De multe ori, în perioada adolescenței, stăteam și cugetam la temele „mari" ale vieții și morții, ale iubirii și urii, precum și altele în felul acesta. Privind cerul plin de stele în mijlocul tainei nopții, când toți ceilalți dormeau de mult timp, îmi puneam acele întrebări specifice vârstei care încep cu eternul „De ce?". De ce trăim atât de puțin pe pământ? De ce oamenii sunt nefericiți? De ce privirile sunt atât de întunecate, iar vorbirea atât de murdară? De ce nu putem să trăim altfel?

Stând pe marginea ferestrei, depănam astfel de gânduri și eram decis ca în dreptul meu, cel puțin, să refuz contaminarea cu tezele compromisului și ale conformării cu tipare care nu exprimau ceea ce sunt și ceea ce doream să devin. Înălțarea de sine, disprețul față de semeni sau mediul înconjurător, precum și ignorarea lui Dumnezeu într-o lume atee, mă izbeau cu o putere care mă făcea să-mi dea lacrimile. Mi se spunea că sunt prea sensibil, că astfel de lucruri trec cu vârsta, că este doar o etapă a vieții și mai ales că voi deveni într-o zi la fel ca toți ceilalți, adică nepăsător la astfel de întrebări, ce oricum nu au răspuns. Însă știam că de îndată ce acest spirit va pune stăpânire pe mine, el va ucide în primul rând copilul din mine, că voi ajunge să fiu crud și rău, insensibil, mergând mai departe pe cărarea cenușie a unei vieți ce se termină abrupt, asemenea unei fraze ce se întrerupe brusc la mijlocul ei.

Anii au trecut, iar într-un fel sau altul am gustat din cupa oferită de spiritul nuanțelor gri, însă cu toate acestea copilul din mine a refuzat să moară. Mai mult, am descoperit că apărarea naturală a acestuia era mult mai puternică decât credeam. Astfel, am înțeles că ideea de înviere, ce apare sub o formă sau alta în toate religiile pământului, reflectă în mare măsură dorința, ce nu poate fi înfrântă, de a trăi.

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El. În El era viața, și viața era lumina oamenilor. Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-a biruit-o. Lumina aceasta era adevărata Lumină, care luminează pe orice om, venind în lume. El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut."

Când am citit prima dată aceste cuvinte, am fost străpuns interior de forța extraordinară a gândului vieții pe care îl aveam în suflet încă de când am devenit conștient de propria mea existență. Mai precis, am înțeles că forța vieții nu decurge doar din niște principii biologice, ci ea izvorăște din eternitate, aflându-se la baza apariției întregului univers. Atunci, copilul din mine a recunoscut însemnele cerești ale originii acelei conștiințe care refuză moartea, întunericul și compromisul în fața falsului și minciunii de orice fel.

Sunt sigur că aceste cuvinte pot realiza o revoluție puternică în gândirea ta, fiindcă puterea vieții decurge din realități ce o depășesc pe cea pe care o putem vedea. Iar expresia supremă a forței izvorului primordial al vieții se află în înviere. Puterea

vieții este de așa natură încât refuză sfârșitul sau neantul, dispărând doar pentru a apărea din nou cu și mai mare tărie.

„Iisus a zis: Eu sunt Învierea și Viața. Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi. Și oricine trăiește și crede în Mine nu va muri niciodată. Crezi lucrul acesta? Eu am venit ca să fiu o lumină în lume, pentru ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric."

Cuvintele rostite de către Hristos sunt asemenea unor semințe semănate în pământ, ce au capacitatea de a da naștere unor plante pline de prospețime. De aceea, să nu faci niciodată economie în însușirea lor, fiindcă bunătatea, adevărul, speranța, iubirea și viața nu reprezintă articole pe care să le vinzi la bursa de schimb a acestei lumi. Copilul din tine încă mai trăiește. Știu acest lucru fiindcă nu are cum să moară cât timp mai ești încă în viață, iar el are nevoie doar de scânteia divină a Cuvântului pentru a renaște în interiorul tău și a te propulsa în eternitatea învierii și nemărginirii prin Cel care ne iubește și nu ne-a uitat vreodată. Poți să reprimi acest gând? Eu cred că nu, fiindcă numai astfel învierea Sa va fi una cu învierea ta.

Depășind faza expunerii istorice a jertfei lui Hristos, puterea vieții ce nu moare se va transfera astfel în inima ta. Copilul din tine crede acest lucru, dar trebuie doar să îi dai voie să se manifeste, să nu îl mai îngrădești în dorința sa de a prelungi la nesfârșit nespusul dar al vieții. Aceasta înseamnă să privești învierea prin „ochi de copil" și să te bucuri cu adevărat de ceea ce a realizat Cuvântul pentru tine.

„Și după cum a înălțat Moise șarpele în pustiu, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică."

Gândul Lui Iisus Hristos

❖ Să ai „gândul lui Hristos" în inima ta

1. Să vedem acum modelul pe care ni-l oferă Biblia în ce privește ascultarea deplină de voința lui Dumnezeu:

Filipeni 2: 5 Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Iisus: 6 El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, 7 ci S-a dezbrăcat pe sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor.

Cum poate fi explicată această umilire la care s-a supus Fiul lui Dumnezeu prin asumarea naturii umane? Care a fost rațiunea pentru care El a acceptat un astfel de tratament și o astfel de condiție? Cum putem să avem și noi acest „gând"?

Asumarea naturii umane de către Fiul lui Dumnezeu reprezintă unul dintre momentele cele mai grandioase din istoria umanității. Faptul ca Dumnezeu să devină om, era un gând care întrecea orice imaginație, fiindcă umilirea ce o presupunea această condiție întrecea orice așteptare. Fiul lui Dumnezeu a considerat că universul nu este complet fără prezența omului și de aceea a fost decis să meargă până la capăt în recuperarea celor care căzuseră în păcatul neascultării de voința divină.

Această lepădare de sine vine în contradicție cu ideea pe care toate ființele din univers o aveau cu privire la ceea ce reprezintă Dumnezeu, deoarece a deveni o parte a creațiunii este ceva străin noțiunilor pe care noi le-am acceptat despre natura divină. Dar în modul acesta El a devenit „Dumnezeu cu noi", adică a venit în atingere cu condiția noastră disperată cu scopul de a ne salva și scăpa din situația în care am ajuns prin neascultare.

Pentru a avea acest gând trebuie să căutăm să înțelegem modul în care Fiul lui Dumnezeu S-a decis să vină în ajutorul nostru. Aici ne întâlnim cu cea mai de seamă idee pe care o putem avea despre natură divină și anume că Dumnezeu este iubire, capabil de o desfășurare infinită a sentimentelor Sale față de noi, chiar dacă în condiția în care ne găsim suntem cu totul nevrednici de așa ceva. Aici este paradoxul, aici este și minunea, de aceea, a avea acest gând înseamnă să fii pus în legătură cu iubirea Celui Atotputernic.

Există o singură rațiune pentru umilirea la care S-a supus Fiul lui Dumnezeu prin asumarea naturii umane și anume iubirea Sa față de noi. Nimic nu L-a constrâns să facă un astfel de gest; nimic nu L-a obligat; a fost alegerea Sa de a merge pe această cale, fiindcă numai astfel puteam fi eliberați de sub condamnarea în care ne aflam datorită păcatului. A avea acest „gând", sau a ne însuși această motivație, reprezintă cea mai înaltă formă de slujire pe care o putem aduce lui Dumnezeu; înseamnă să fii părtaș naturii divine a lui Iisus Hristos.

2. Să vedem ce a urmat întrupării Sale, mai bine zis să înțelegem o parte a scopului pentru care Domnul Hristos a venit pe pământ:

Filipeni 2: 8 La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.

Ce am putea spune despre acest gest de totală predare în mâna lui Dumnezeu pentru un lucru atât de crud și de îngrozitor? În ce sens, Fiul lui Dumnezeu „S-a făcut ascultător"? Era posibil ca El să refuze condiția de jertfă pentru păcatele lumii, să se răzgândească sau ceva în genul acesta?

Moartea pe cruce sub blestemul lui Dumnezeu a produs lui Iisus Hristos o durere ce nu va putea fi vreodată înțeleasă pe deplin de către noi, dovedind o predare de sine ce trece dincolo de orice limită. Trebuie să înțelegem, că spre deosebire de noi, Domnul Hristos putea nu numai să se împotrivească voinței divine, dar chiar să schimbe complet cursul acesteia. Faptul că nu a făcut așa ceva dovedește că a ales să se supună pe deplin, la fel ca o ființă creată, voinței Tatălui ceresc. La fiecare pas pe drumul către cruce, Iisus a avut ocazia să se răzgândească și să abandoneze traseul dureros pe care trebuia să meargă. Cu toate acestea, de fiecare dată El a ales să meargă mai departe, lucru ce întrece orice imaginație și este contrar principiului păcatului și răului.

Predarea de sine a lui Iisus a fost deplină; nu a rămas nimic în afara dedicării Sale pentru a fi „Mielul lui Dumnezeu, care îndepărtează păcatele lumii". El nu a fost obligat să rămână ascultător de voința divină. Oricând El ar fi putut abandona planul de mântuire și să se întoarcă la ceruri. Totuși, El a ales să meargă până la capăt, printr-o continuă jertfire de sine. Astfel, sacrificiul Său este fără egal și reprezintă baza mântuirii noastre.

3. Să privim acum rezultatul umilirii Sale, mai precis ceea ce a urmat după învierea Sa prin puterea lui Dumnezeu:

Filipeni 2: 9 De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume; 10 pentru ca, în Numele lui Iisus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ, 11 și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Iisus Hristos este Domnul.

Cât de mare este slava ce I-a fost acordată lui Iisus Hristos, datorită ascultării depline dovedită prin întruparea, jertfa și moartea Sa? Se putea ajunge în acest punct, fără coborârea în adâncurile umilinței și tăgăduirii de Sine? Ce lecție putem deduce pentru noi din aceste versete?

Ascultarea dovedită de-a lungul întregii existențe terestre a fost urmată de înălțarea la dreapta lui Dumnezeu, mai presus decât orice altă ființă, deoarece nimeni în ceruri sau pe pământ nu a dovedit o astfel de ascultare voluntară, mergând până la

asumarea întregii vinovății a umanității și moartea sub blestemul lui Dumnezeu. Cu adevărat, Domnul Iisus a fost și rămâne „Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii". Cum să nu iubim un astfel de Mântuitor? Cum să rămânem insensibili la mesajul iubirii divine prin intermediul acestei jertfe fără de egal? Lecția pe care o deducem este că niciodată nu vom putea să fim alături de Dumnezeu, dacă nu ne însușim în prealabil modul Său de a gândi, motivația și dedicarea pe care le-am văzut în viața lui Iisus Hristos.

Slava acordată lui Hristos a fost pe măsura umilirii Sale. Prin gestul Său, El a demonstrat o perfecțiune a caracterului ce L-a îndreptățit să primească stăpânirea întregului univers. Nu se putea ajunge aici fără lepădarea de sine ca „Miel al lui Dumnezeu". A fost o experiență ce a demonstrat fără putință de a fi pusă la îndoială perfecțiunea morală a Fiului lui Dumnezeu. Similar, noi vom experimenta înălțarea, la capătul unei vieți în care am exemplificat „gândul" lui Hristos, adică realitatea: „Hristos în noi – nădejdea slavei".

❖ **Să fii o jertfă vie în mâna lui Dumnezeu**

1. Un alt concept pe care trebuie să ni-l însușim este redat în următorul verset:

Romani 12: 1 Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească.

Cum se poate realiza un astfel de lucru? Mai bine zis, ce înseamnă să aduci o „jertfă vie"? Nu este o contradicție de termeni? Cum poate o jertfă să fie „vie" și cum se poate aplica acest concept la viețile noastre?

O jertfă este vie în măsura în care ea este continuă. De fapt, prin conceptul de „jertfă vie" se înțelege trăirea permanentă a principiului lepădării de sine, în modul în care Iisus Hristos a trăit pe pământ. De fapt este transpunerea practică a gândului care era în Domnul Hristos, o manifestare a iubirii ce vine de la Dumnezeu, ce este capabilă să schimbe tot ce există în noi înșine, și prin noi, tot acest univers. De fapt, prin primirea principiului jertfirii de sine, noi intrăm în legătură cu puterea fără de margini a Creatorului, a Celui ce ne poate oferi mult mai mult decât ne putem închipui sau exprima prin cuvinte. Gândul lui Hristos atunci când este primit în inimă, în suflet, ne conduce la trăirea unei jertfiri permanente pentru cauza lui Dumnezeu, ceea ce presupune o slujire plină de iubire, o înălțare continuă a sufletului către lucrurile spirituale.

Adevărata închinare este interioară și presupune însușirea gândului lui Hristos, ce se concretizează prin lepădare de sine la fiecare pas. De fapt, noi trebuie să ne concentrăm pe ceea ce Dumnezeu așteaptă de la noi și mai puțin pe ce dorim să facem, fără a ține cont de El. Jertfa este „vie", deoarece reprezintă un principiu cu o acțiune continuă de-a lungul întregii vieți, fără excepție. Practic, noi trebuie să jertfim, sau să abandonăm, poftele păcătoase, plăcerile desfrânate, mânia, violența de orice fel, vorbirea de rău, adică păcatul, ceea ce presupune un efort constant și bine direcționat.

2. Să examinăm mai departe un alt îndemn al apostolului Pavel, ce se află într-o directă legătură ce cele spuse până aici:

Romani 12: 2 Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.

În ce constă „chipul acestui veac"? La ce anume se referă apostolul? și ce înseamnă să nu te conformezi acestui „chip", ci dimpotrivă să te „înnoiești" pentru a putea cunoaște voia lui Dumnezeu? Cum poate deveni voința divină „bună și plăcută" în viețile noastre, chiar dacă de multe ori, sau aproape de fiecare dată, ea intră în contradicție cu propriile noastre dorințe?

Chipul acestui veac poartă pecetea păcatului și poftei având drept rezultat o viață împotriva principiilor lui Dumnezeu. De fapt, stilul de viață păcătos se află într-o opoziție directă cu gândul lui Hristos, similar modului în care întunericul nu poate locui împreună cu lumina. Pentru a trece de la acest „chip" la „gândul lui Hristos" este necesară o lucrare de înnoire a comportamentului și deopotrivă a motivațiilor ce stau la baza caracterului oricărui om. Această preschimbare lăuntrică este posibilă prin manifestarea puterii lui Dumnezeu, fapt ce conduce la o armonizare deplină cu tot ceea ce El așteaptă de la noi, așa cum Domnul Iisus Și-a armonizat toată existența sa terestră cu voința Tatălui ceresc. Astfel, voința divină, care la început se lupta cu noi, devine bună și plăcută, fiindcă ceva s-a schimbat în inima noastră. Gândul lui Hristos a atins coardele cele mai tainice ale sufletului și acum noi vedem toate lucrurile într-o cu totul altă perspectivă. Toată realitatea capătă un alt înțeles, un sens pe care nu l-am intuit vreodată, iar dorințele noastre, orientate până la acea dată către viciu, devin însetate de sfințenia și nevinovăția lui Dumnezeu, așa cum sunt ele manifestate în Hristos.

„Chipul" acestui veac se află în directă opoziție cu „gândul" lui Hristos. El reprezintă stilul de viață păcătos și idolatru al lumii în care trăim, caracterizat de egoism și înălțare de sine. Înnoirea spirituală se realizează prin conformarea cu voința lui Dumnezeu așa cum este ea exprimată prin viața lui Iisus, adică prin: iubire, bunătate, îngăduință, milă și altele în felul acesta. Atunci când „gândul lui Hristos" devine o parte a vieții noastre, armonizarea cu voința divină nu va mai fi o problemă, fiindcă atât cerința din exterior, cât și imboldul din interior vor merge în aceeași direcție. Astfel, perspectiva se va schimba, iar voința divină va apărea în adevărata ei lumină, ca fiind bună, plăcută și desăvârșită.

3. și acum să citim o consecință directă a „aducerii jertfei vii" și „înnoirii spirituale":

Romani 12: 3 Prin harul, care mi-a fost dat, eu spun fiecăruia dintre voi, să nu aibă despre sine o părere mai înaltă decât se cuvine; ci să aibă simțiri cumpătate despre sine, potrivit cu măsura de credință, pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia.

Cum se ajunge la o adevărată imagine de sine prin trăirea principiilor mai sus enunțate? De ce adevărata religie va conduce la smerenie, sau o imagine cumpătată despre sine, în opoziție cu înălțarea de sine, care este exprimă principiul lumii în care trăim? Cum se leagă de smerirea lui Iisus Hristos despre care tocmai am vorbit?

Imaginea de sine se schimbă prin primirea gândului lui Hristos, fiindcă acum începem să ne vedem în adevărata lumină, adică așa cum ne evaluează Dumnezeu. Înțelegem că suntem copii iubiți de Tatăl ceresc, că înaintea noastră stă o veșnicie în care să ne bucurăm și să trăim în armonie cu principiile neprihănirii. Iar înnoirea continuă a minții noastre, care se mai numește și sfințire, ne conduce la o tot mai profundă însușire a elementelor ce compun plăcerea întregului Univers necăzut în păcat: îndelunga răbdare, iubirea ce se jertfește pe sine, adorarea Creatorului și multe altele în acest sens. Totul capătă o nouă culoare și mai presus de toate, principiul smeririi de sine capătă o tonalitate universală, în opoziție cu cel al înălțării de sine, care exprimă natura păcatului.

Imaginea de sine autentică este rezultatul înnoirii spirituale, fiindcă astfel ni se descoperă adevărata identitate de fiu sau fiică a lui Dumnezeu. Acest lucru se va da pe față printr-o smerenie izvorâtă din viața lui Hristos. Înălțarea de sine nu își va mai găsi sălaș în inimile noastre și un spirit nou ne va anima de atunci înainte. Iisus va deveni o prezență vie, iar noi vom trăi cu bucurie așteptarea revenirii Sale în istoria acestei lumi.

❖ **Să asculți când Dumnezeu îți vorbește**

1. Să vedem acum un exemplu de ascultare de voința divină, atunci când ea este exprimată în mod direct prin Cuvântul lui Dumnezeu:

1 Samuel 3: 10 Domnul a venit, S-a înfățișat și l-a chemat ca și în celelalte dăți: Samuele, Samuele! Și Samuel a răspuns: Vorbește, căci robul Tău ascultă.

Ce exprimă acest răspuns din partea lui Samuel? Ce presupune să poți răspunde lui Dumnezeu în mod afirmativ, fără a avea cunoștință despre ceea ce urmează să ți se comunice? Cum putem ajunge la o astfel de dispoziție de a asculta necondiționat de voința lui Dumnezeu, de ceea ce El ne cere?

Profetul Samuel era gata să primească descoperirea divină indiferent de conținutul ei. El era dispus să se lase în mâna lui Dumnezeu, fără să se gândească la consecințe. Această dispoziție se cheamă „predare de sine" și se află în strânsă legătură cu stăpânirea de sine și cu „gândul" lui Hristos. Noi putem ajunge la o astfel de experiență prin intermediul credinței și exercitării voinței în direcția cea bună, ceea ce presupune plan, ordine și un efort bine orientat. Nu în ultimul rând este necesară o luptă de supunere a sinelui înaintea lui Dumnezeu.

2. Să examinăm acum și rolul ascultării în comparație cu ținerea unor ritualuri religioase:

1 Samuel 15: 22 Samuel a zis: Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decât ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decât jertfele, și păzirea cuvântului Său face mai mult decât grăsimea berbecilor.

De ce ascultarea de voința lui Dumnezeu este mai de valoare decât păzirea unor ceremonii, chiar dacă ele au fost cerute de către El? De ce suntem tentați să dăm o mai mare valoare lucrurilor exterioare decât celor interioare? De ce religia trebuie să fie în primul rând interioară, înainte de a deveni exterioară?

Ceremoniile nu pot surprinde adevărata natură a religiei, care este de fapt interioară, în inimă, în suflet. Cu toate acestea, oamenii au tendința să se concentreze pe lucrurile exterioare, fiindcă ele nu necesită preschimbare interioară. De aceea, religia tinde să devină o sumă de concepte și de ritualuri, un fel de vrăjitorie menită să schimbe destinul, sau voința divinității, iar alteori ea este doar o comemorare civică a unor evenimente, nu neapărat reale, lucru de altfel util pentru promovarea unei imagini de aparentă moralitate.

3. Să citim mai departe despre modul în care Dumnezeu evaluează lucrurile ce ni se par de mai puțină însemnătate:

1 Samuel 15: 23 Căci neascultarea este tot atât de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decât închinarea la idoli și terafimi.

De ce neascultarea este echivalentă cu un păcat așa de evident cum este cel al ghicitoriei? Cum înțelegem că judecă Dumnezeu lucrurile de adevărată valoare în comparație cu ritualurile religioase pe care oamenii de regulă consideră că sunt suficiente pentru a le oferi ca închinare? Care este natura adevăratei închinări?

Neascultarea de voința clar exprimată a lui Dumnezeu este un act de răzvrătire, o nesupunere similară comiterii celor mai evidente păcate, considerate în mod curent ca fiind mari. Dar păcatul este cu atât mai mare cu cât este mai puțin lămurită natura lui. Oamenii doresc să ofere ritualuri și ceremonii lui Dumnezeu, dar El este interesat de inima noastră; aceasta trebuie să o oferim și atunci vom ajunge la adevărata închinare, ce nu poate fi decât în Duh și adevăr.

❖ **Să lucrezi prin puterea lui Dumnezeu**

1. Să trecem acum la un aspect important care decurge din ascultarea de Dumnezeu, legat de manifestarea puterii divine:

Zaharia 4: 6 Atunci el a luat din nou cuvântul, și mi-a zis: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!

De ce era important ca acest îndemn să fie adresat cu scopul finalizării lucrărilor de reconstrucție a Templului? De ce nu era suficientă puterea omenească pentru derularea acestor lucrări? Ce principiu este enunțat pentru a avea succes în ceea ce faci pentru Dumnezeu?

Condiția spirituală a omului după căderea în păcat este de natură să slăbească și să anuleze chiar cele mai bune eforturi de a face lucrarea lui Dumnezeu. De aceea, îndemnul profetic este mai mult decât oricând necesar pentru a oferi călăuzire celor ce lucrează la zidirea Templului lui Dumnezeu pe pământ. În același timp este obligatorie intervenția divină. Fără manifestarea puterii lui Dumnezeu, noi nu vom putea decât să constatăm că tot ce facem este practic fără valoare, mai precis: nimic nu se schimbă, și totul rămâne așa cum era înainte. Dar atunci când efortul omenesc se unește cu puterea divină, succesul este sigur, iar lucrarea este îndeplinită cu repeziciune și în bune condiții.

2. Să mergem mai departe și să urmărim cum trebuie să reacționăm în fața obstacolelor:

Zaharia 4: 7 Cine ești tu, munte mare, înaintea lui Zorobabel? Te vei preface într-un loc șes. El va pune piatra cea mai însemnată în vârful Templului, în mijlocul strigătelor de: Îndurare, îndurare cu ea!

La ce se referă acest „munte mare”, care stătea înaintea lucrătorilor? Ce fel de „munți” avem și noi în experiențele noastre, care ne împiedică să înaintăm pe calea pe care Domnul a pus-o înaintea noastră? Cum pot fi ei transformați în „șes”, pentru a putea să mergem și să împlinim ceea ce ne-a fost cerut prin Cuvântul sfânt?

Înaintea noastră stau „munți înalți” de împotrivire, imposibil de trecut fără intervenția lui Dumnezeu. Acești munți sunt atât de mari, încât nu pot fi escaladați, chiar de cei mai puternici oameni. Doar printr-o minune aceste obstacole pot fi înlăturate, fapt ce presupune o acțiune supranaturală. Acești munți pot fi neputințe interioare, afecțiuni de tot felul, circumstanțe imposibil de schimbat în mod normal și altele în genul acesta. Dar când ne predăm lui Dumnezeu pentru a face lucrarea Sa, un element supranatural se va adăuga și va da valoare fiecărui pas făcut prin credință.

3. și acum să vedem ce asigurare a fost dată lucrătorilor credincioși:

Zaharia 4: 8 Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: 9 Mâinile lui Zorobabel au întemeiat Casa aceasta, și tot mâinile lui o vor isprăvi; și veți ști că Domnul oștirilor m-a trimis la voi.

De ce este important să avem înaintea noastră făgăduințele pe care Domnul le-a lăsat pentru noi în Sfintele Scripturi? Ce înseamnă să începi un lucru și în același timp să ai asigurarea că îl vei și încheia? Ce lucrare se aseamănă în ziua de astăzi cu cea de rezidire a Templului de la Ierusalim în timpul reîntoarcerii din Babilon?

Făgăduințele divine ne luminează calea pe care trebuie să mergem și ne conduc de la începutul și până la sfârșitul lucrării pe care o avem de făcut. Trebuie să ridicăm Templul lui Dumnezeu pe pământ, mai precis în inimile oamenilor. Adevărata închinare trebuie să fie predicată în această lume, astfel ca toți oamenii să aibă ocazia de a veni la Dumnezeu și de a fi mântuiți prin credința în Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii. Aceasta este lucrarea timpului de față până când Domnul va reveni să ne ia în slavă.

Am ajuns la finalul acestui studiu. Să amintim încă o dată principalele subiecte pe care le-am aprofundat, astfel am vorbit despre „gândul lui Hristos”, pe care trebuie să îl avem în noi, despre „jertfa cea vie”, pe care trebuie să o aducem înaintea lui

Dumnezeu, despre ce înseamnă să asculți când Dumnezeu îți vorbește, și nu în ultimul rând, despre rolul puterii Duhului Sfânt în a merge pe Calea cea sfântă a Evangheliei.

În concluzie: Dorim să ne însușim sfaturile ce ne-au fost transmise prin intermediul Sfintele Scripturi? Dacă da, atunci să trecem chiar acum la faptă, prin împlinirea a tot ceea ce Dumnezeu așteaptă în mod justificat de la noi, iar binecuvântarea puterii Sale va fi cu noi.

❖ **RUGĂCIUNE**

- A avea gândul lui Hristos în inimă;
- A urma planul lui Dumnezeu;
- A asculta de glasul lui Dumnezeu;
- A lucra prin puterea Duhului Sfânt.

Odihna Oferita De Iisus Hristos

Pentru a înțelege conceptul „odihnei în Iisus Hristos" este util să vedem de ce S-a odihnit Dumnezeu în ziua a șaptea după crearea lumii și de aceea vom citi din Geneza 2:1-3: „1 Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor. 2 În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea, pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. 3 Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse."

Ce putem spune despre binecuvântarea zilei a șaptea? Ce are special această zi?

Sunt câteva lucruri care disting ziua a șaptea față de celelalte șase, așa cum sunt ele menționate în Sfintele Scripturi. Astfel, ziua a șaptea marchează sfârșitul lucrării de creare a lumii, momentul în care s-a ajuns la final. În același timp, ziua a șaptea nu a fost dedicată unei lucrări anumite, în genul apariției uscatului, vieții, corpurilor cerești etc., ci ea a fost o zi de repaus și de contemplare a tot ce fusese adus la existență. Mai departe citim că această zi a fost „sfințită", sau pusă deoparte, adică rezervată pentru Dumnezeu.

Dacă așa stau lucrurile, cum se poate lega conceptul de odihnă de cel al instituirii zilei a șaptea ca Sabat al Domnului?

În limba ebraică Sabat înseamnă odihnă, iar ziua a șaptea ca Sabat semnifică odihna pe care Dumnezeu a oferit-o umanității la capătul unei lucrări de creare a pământului pe care tot Domnul a realizat-o fără ajutorul nimănui. Așadar, prin intermediul Sabatului zilei a șaptea suntem învățați cu privire la odihna pe care Dumnezeu o oferă celor ce se încred în El și deopotrivă celor ce beneficiază în urma lucrării pe care El o realizează în favoarea lor. Într-un cuvânt avem de-a face cu un semn al relației dintre Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, și umanitate.

Să citim acum din Exod 20:8-11 porunca dată evreilor prin Moise de a respecta ziua de odihnă, adică Sabatul zilei a șaptea: „8 Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești. 9 Să lucrezi șase zile, și să-ți faci lucrul tău. 10 Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. 11 Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o."

Care a fost rațiunea pentru care Domnul a poruncit aceste lucruri?

Așa cum citim din această poruncă, vedem că respectarea Sabatului zilei a șaptea face trimitere la evenimentul facerii lumii, atunci când Dumnezeu a creat pământul în șase zile, iar în ziua a șaptea S-a odihnit. Ca o urmare a exemplului dat de Dumnezeu, evreii erau obligați să respecte prin odihnă și închinare această zi, și să se bucure de comuniunea cu lucrurile spirituale, fapt ce se afla în opoziție cu desfășurarea de activități lucrative în genul celor pe care le realizau în celelalte șase zile ale săptămânii.

Este ceva nou în această poruncă față de ceea ce a fost menționat în cartea Genezei, când Domnul a instituit această zi de odihnă?

În principiu nu este ceva nou, ci mai degrabă avem de-a face cu o reluare a ceea ce s-a spus la început. Pe de altă parte, există un element de noutate prin menționarea obligativității odihnei nu numai pentru membrii familiei, ci și pentru cei străini, sau chiar pentru animalele domestice, noțiuni ce nu existau la întemeierea lumii. De aceea, porunca îmbracă aspecte specifice adecvate contextului acelui timp.

Să mai citim și alte rațiuni pentru care evreii erau obligați să respecte Sabatul zilei a șaptea și vom citi din Deuteronom 5:12-15: „12 Ține ziua de odihnă, ca s-o sfințești, cum ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău. 13 Șase zile să lucrezi, și să-ți faci toate treburile. 14 Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă a Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici boul tău, nici măgarul tău, nici vreunul din dobitoacele tale, nici străinul care este în locurile tale, pentru ca și robul și roaba ta să se odihnească întocmai ca tine. 15 Adu-ți aminte că și tu ai fost rob în țara Egiptului, și Domnul, Dumnezeul tău, te-a scos din ea cu mână tare și cu braț întins: de aceea ți-a poruncit Domnul, Dumnezeul tău, să ții ziua de odihnă.”

Ce elemente noi găsim prin aceste cuvinte?

În reluarea prezentării Legii lui Dumnezeu, Moise mai înserează câteva elemente legate de respectarea odihnei zilei a șaptea. Astfel, evreii trebuiau să acorde această odihnă chiar robilor într-o manieră similară cu cea a stăpânilor, fără să se facă vreo diferență. În plus, o rațiune suplimentară în respectarea acestei instituții era eliberarea din Egipt. Înțelegem astfel că de fapt există o legătură indisolubilă între modul în care Dumnezeu a scos pe poporul Său din Egipt și Sabatul zilei a șaptea, ca semn al acestui eveniment remarcabil.

Care ar fi această legătură dintre scoaterea din Egipt și respectarea odihnei în ziua a șaptea?

La fel ca atunci când Dumnezeu a adus la existență lumea prin puterea Sa creatoare, fără ajutor din partea omului sau a oricărui altcineva, eliberarea din Egipt a depins în mod singular de lucrarea desfășurată de Creatorul universului. Așa cum Sabatul zilei a șaptea a fost pus ca un semn a apariției pământului prin puterea lui Dumnezeu, tot astfel el este un semn al eliberării din robia acestei lumi. Prin urmare se ajunge la o dublă aplicație ce se așază asemenea unui sigiliu al autorității divine asupra pământului și poporului Său. De aceea, atâta timp cât există această lume creată în șase zile și răscumpărarea oferită de Dumnezeu, odihna zilei a șaptea va comemora puterea infinită, salvatoare a Creatorului nostru.

Să examinăm acum funcția de semn pe care o are odihna de ziua a șaptea și vom citi din Exod 31:12-13 „12 Domnul a vorbit lui Moise, și a zis: 13 Vorbește copiilor lui Israel, și spune-le: Să nu care cumva să nu țineți sabatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri, un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul, care vă sfințesc.”

Cum se pot înțelege aceste versete?

Funcția de semn pentru Sabatul de ziua a șaptea este clară atunci când examinăm atât textele din Geneză, cât și cele din Exod, în sensul în care această

instituție pune în evidență calitatea de Creator și de Eliberator a lui Dumnezeu în contextul apariției acestei lumi, respectiv al scoaterii poporului ales din Egipt, cu semnificații ample asupra planului de mântuire prin Iisus Hristos. Aplicația este evidentă, fiindcă Dumnezeu aplică acest semn ca o recunoaștere a lucrării Sale de sfințire a celor credincioși.

În ce sens Dumnezeu sfințește pe cei ce se încred în El? Am văzut că Sabatul este un semn al lucrărilor Sale desăvârșite relativ la modul în care a fost creat pământul și au fost eliberați cei aleși. Totuși, această sfințire la ce se referă?

Avem de-a face cu prima menționare explicită a Sabatului în ce privește intenția divină de a sfinți pe cei ce se încred în El. Termenul de sfințire se referă la acea experiență de transformare interioară ce se constituie ca o consecință a celor spuse de la început prin cuvintele: „să facem om după chipul nostru, după asemănarea noastră" și iarăși „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său". Sfințirea nu înseamnă altceva decât realizarea asemănării cu Dumnezeu, transpunerea chipului Său în interiorul nostru. Să nu uităm vreodată faptul că odihna oferită de Dumnezeu înseamnă sfințirea noastră, transformarea noastră interioară după chipul Său.

Să vedem mai departe ce se spune despre cei care vor respecta instituția odihnei în ziua a șaptea și vom citi din Isaia 58:12-14 „12 Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit Dregător de spărturi, Cel ce drege drumurile, și face țara cu putință de locuit. 13 Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul, slăvindu-L, și dacă-l vei cinsti, neurmând căile tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, 14 atunci te vei putea desfăta în Domnul, și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit."

Ce recomandări, ba chiar condiții, sunt puse pentru o reală respectare a odihnei Domnului.

Am putea rămâne cu impresia că simpla abținere de la lucrul zilnic reprezintă respectarea odihnei poruncite de către Dumnezeu. Însă acest mod de a „sfinți" ziua de odihnă ar fi departe de intenția divină. În aceste versete noi avem câteva reguli ce trebuie urmate pentru a ne putea bucura de binecuvântarea pe care Domnul a lăsat-o asupra celor ce vor respecta poruncile Sale. Aceste îndrumări nu fac altceva decât să reliefeze procesul sfințirii vieții prin credința în Dumnezeu. Astfel, o atenție deosebită se acordă în „a nu urma căile tale, a lăsa deoparte treburile tale" și mai ales „a nu te deda la vorbire deșartă", care cred că este cel mai dificil lucru dintre toate celelalte.

De ce ne este greu să respectăm o astfel de odihnă în a ne abține de la niște obiceiuri vătămătoare în genul vorbirii fără rost sau al cugetării la lucruri nefolositoare?

Răspunsul este simplu, din cauză că inima noastră nu este sfințită și nu este adusă în armonie cu Dumnezeu. Tocmai de aceea, intenția divină constă în transformarea noastră interioară, astfel încât să ne putem „desfăta în Domnul, să ne suim pe înălțimile țării și să ne bucurăm de moștenirea cea veșnică". Odihna de Sabat este reală atunci când o înțelegem ca o odihnă a mântuirii oferite de către Dumnezeu, o pregustare a veacurilor viitoare de slavă în Împărăția cerurilor.

Să mai examinăm un verset din Ezechiel 20:12 „Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul, care-i sfințesc."

Există ceva în plus în raport cu tot ce s-a spus până acum?

Dacă în Exod 31:13 se spunea că prin respectarea odihnei în ziua a șaptea „se va cunoaște" că Domnul sfințește pe poporul Său, de data aceasta se spune că această instituție a fost menită conștientizării de către cei aleși asupra faptului că prin Dumnezeu ei sunt sfințiți. În primul caz era o mărturie pentru ceilalți, aici avem de-a face cu o mărturie chiar pentru cei credincioși.

De ce avem nevoie să conștientizăm faptul că „Domnul este cel care ne sfințește”? Și cum ne ajută odihna în ziua a șaptea să ajungem la acest lucru?

Tentația este de a uita de Dumnezeu și de a ne atribui merite în ce privește mântuirea sau de a ne înălța pe noi înșine cu realizările pe care le avem sau cu ceea ce suntem. Acest lucru este valabil și pentru viața spirituală. De aceea, avem nevoie să devenim conștienți că trebuie să privim numai la Dumnezeu și să nu permitem unor astfel de gânduri să ne stăpânească. Dacă vom respecta odihna de ziua a șaptea în termenii menționați de profetul Isaia, vom experimenta lucrarea interioară a lui Dumnezeu prin intermediul Duhului Sfânt, care ne va conduce să ne dedicăm întreaga noastă viață, ba chiar întreaga noastră ființă, lui Dumnezeu, prin însușirea adevărului Său, descoperit prin Iisus Hristos.

Am ajuns acum la o altă mărturie cu privire la respectarea odihnei de ziua a șaptea de data aceasta din Noul Testament și vom citi din Marcu 2:27-28 „Apoi le-a zis: 'Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.'”

În ce sens Iisus Hristos este Domn și al Sabatului?

Ziua de odihnă a fost poruncită de către Dumnezeu ca o comemorare a lucrării Sale creatoare, răscumpărătoare și transformatoare, așa cum am studiat din mărturiile scrise în Vechiul Testament. În privința lui Iisus Hristos stă scris că „nimic nu a fost făcut fără El” și iarăși „La început era Cuvântul, și Cuvântul era împreună cu Dumnezeu, iar Cuvântul era Dumnezeu”, cu referire la Iisus Hristos prin faptul că acest „Cuvânt S-a făcut trup și a locuit împreună cu noi”. Înțelegem că totul, inclusiv instituția Sabatului, a fost pusă de la început sub autoritatea Fiului lui Dumnezeu și de aceea El este Domn peste tot, inclusiv peste odihna lăsată de Creator.

Dar ce înseamnă că „Sabatul a fost făcut pentru om și nu omul pentru Sabat”? Este cumva o desființare a poruncii respectării acestei zile?

Cuvintele sunt directe și simple: Sabatul nu are sens prin el însuși, ci el servește scopului ca umanitatea să cunoască faptul că Dumnezeu este creatorul, eliberatorul și mântuitorul celor ce se încred în El. Omul a fost creat înainte de existența Sabatului și prin urmare scopul este cel de înălțare a umanității prin intermediul acestei instituții și nu invers. Nu putem vorbi despre o desființare, ci despre o așezare a lucrurilor în ordinea lăsată de către Dumnezeu. În concluzie, Sabatul are sens în măsura în care servește înălțării umanității prin prezența Celui ce este Domnul odihnei în Dumnezeu, adică a lui Iisus Hristos.

Să vedem acum contextul în care a fost afirmat faptul că „Fiul omului este Domn și al Sabatului” și de aceea vom citi din Marcu 2:23 – 28: „23 S-a întâmplat că într-o zi de Sabat, Iisus trecea prin lanurile de grâu. Ucenicii Lui, pe când mergeau, au început să smulgă spice de grâu. 24 Fariseii I-au zis: Vezi, de ce fac ei ce nu este îngăduit să facă în ziua Sabatului? 25 Iisus le-a răspuns: Oare n-ați citit niciodată ce a făcut David, când a fost în nevoie, și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el? 26 Cum a întrat în Casa lui Dumnezeu, în zilele marelui preot Abiatar, și a mâncat pâinile pentru punerea înaintea Domnului, pe care nu este îngăduit să le mănânce decât preoții? Și cum a dat din ele chiar și celor ce erau cu el? 27 Apoi le-a zis: Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat; 28 așa că Fiul omului este Domn chiar și al Sabatului.”

Ce putem spune despre principiile trasate de către Domnul Hristos pentru respectarea Sabatului?

Autoritatea care a instituit Sabatul este a lui Dumnezeu în calitatea Sa de Creator, Răscumpărător și Eliberator, așa cum am studiat în cuprinsul Vechiului Testament. În acest context, vedem cum Domnul Hristos a corectat niște înțelegeri greșite în respectarea zilei de odihnă, cum ar fi cele legate de interdicția de a putea

mânca spice de grâu în această zi. Acest lucru era fals și contrar intenției divine și de aceea a fost prezentat cazul lui David care a încălcat o poruncă din legea mozaică, aflându-se într-un moment de dificultate, fiind urmărit de Saul. Principiul ce se deduce din aceste cuvinte este că scopul poruncilor divine, inclusiv în ce privește ziua de odihnă, nu trebuie să ne conducă la ignorarea nevoilor neprevăzute și urgente, care pot apărea, invocând o respectare rigidă a literei, dar lipsită de context.

Să urmărim acum o altă situație în care Domnul Hristos ne-a dat învățătură privind respectarea zilei de odihnă și vom citi din Marcu 3:1-5 „1 Iisus a întrat din nou în sinagogă. Acolo se afla un om cu mâna uscată. 2 Ei pândeau pe Iisus să vadă dacă-l va vindeca în ziua Sabatului, ca să-L poată învinui. 3 Și Iisus a zis omului, care avea mâna uscată: Scoală-te, și stai la mijloc! 4 Apoi le-a zis: Este îngăduit în ziua Sabatului să faci bine sau să faci rău? Să scapi viața cuiva sau s-o pierzi? Dar ei tăceau. 5 Atunci, rotindu-Și privirile cu mânie peste ei, și mâhnit de împietrirea inimii lor, a zis omului: Întinde-ți mâna! El a întins-o, și mâna i s-a făcut sănătoasă."

De ce considerau fariseii că nu era îngăduit să se facă această vindecare în timpul Sabatului?

În acest caz nu era vorba de o situație urgentă și neprevăzută, conform principiului pe care l-am studiat în cazul „mâncării spicelor în ziua de Sabat" și de aceea vindecarea se putea realiza într-una dintre zilele lucrătoare. Din acest punct de vedere, fariseii au considerat că prin realizarea unei astfel de vindecări se ajunge la încălcarea zilei de odihnă.

Care a fost principiul pe care Domnul Hristos a dorit să îl contureze cu privire la respectarea zilei de odihnă prin intermediul acestei vindecări?

Sub nici o formă nu avem de-a face cu desființarea poruncii de respectare a zilei de odihnă, principiul invocat fiind cel de „a face bine și de a scăpa viața". La modul concret, orice lucrare ce urmărește binefacerea și restaurarea vieții este conformă cu scopul Sabatului, de a oferi odihnă celor afectați de suferință, durere sau păcat. Prin intermediul acestei vindecări Domnul Iisus Hristos a oferit odihnă unui om aflat în suferință, ceea ce era în armonie cu intenția divină.

Să urmărim acum scopul pentru care a venit Domnul Hristos în lumea noastră, în contextul respectării zilei de odihnă și de aceea vom citi din Luca 4: 16 -19 „16 A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a întrat în sinagogă. S-a sculat să citească, 17 și I s-a dat cartea proorocului Isaia. Când a deschis-o, a dat peste locul unde era scris: 18 Duhul Domnului este peste Mine, pentru că M-a uns să vestesc săracilor Evanghelia; M-a trimis să tămăduiesc pe cei cu inima zdrobită, să propovăduiesc robilor de război slobozirea, și orbilor căpătarea vederii; să dau drumul celor apăsați, 19 și să vestesc anul de îndurare al Domnului."

Ce obicei avea Domnul Hristos în ziua de odihnă?

Domnul Iisus Hristos ne-a lăsat un exemplu în frecventarea serviciilor de închinare, însă a subliniat subiectele centrale care ar trebui să anime respectarea acestei zile: „prezentarea Evangheliei, tămăduirea celor cu inima zdrobită, slobozirea celor aflați în robie, vindecarea neputințelor de orice fel, eliberarea celor apăsați", într-un cuvânt predicarea îndurării lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, respectarea zilei de odihnă se axează o implicare activă în toate aceste lucruri și nicidecum complacerea într-o respectare rigidă, lipsită de simțăminte, pasivă.

Putem spune că Domnul Hristos ne îndeamnă să avem o respectare „activă" a zilei de odihnă?

În mod normal, ar trebui să ne păstrăm cele mai bune energii pentru ziua de odihnă pentru a putea respecta activ Sabatul, prin implicarea în acele activități pe care le-a desfășurat și Domnul Iisus Hristos. În contextul lumii noastre, respectarea pasivă a Sabatului nu este utilă nimănui: nici celor credincioși, nici lumii. Sabatul ar trebui să

fie ziua cea mai activă în prezentarea adevărurilor lui Dumnezeu, în manifestarea darurilor spirituale ce ne sunt sau ne vor fi încredințate și în vindecarea, în primul rând spirituală, a celor ce se închină lui Dumnezeu și prin extensie, a tuturor celor ce doresc să Îl cunoască pe Iisus Hristos.

Să citim acum din Evrei 4:9-12 „9 Rămâne dar o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. 10 Fiindcă cine întră în odihna Lui, se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale. 11 Să ne grăbim dar să întrăm în odihna aceasta, pentru ca nimeni să nu cadă în aceeași pildă de neascultare. 12 Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii."

La ce fel de odihnă se face referință prin aceste cuvinte?

Odihna simbolizată de Sabatul zilei a șaptea este cea a mântuirii oferite de către Dumnezeu, asemănătoare în multe aspecte cu actul creației acestei lumi. De fapt, ne referim la odihna relației cu Dumnezeu, a realizării legăturii cu Creatorul nostru, prin intermediul căreia suntem hrăniți, eliberați, vindecați, într-un cuvânt: restaurați după chipul Său. Prin intermediul Cuvântului divin, noi putem întra în această stare de odihnă în orice vreme, fiindcă așa cum timp de o zi experimentăm puterea dătătoare de viață a lui Dumnezeu în Sabat, tot astfel în cursul celorlalte șase zile putem fi însoțiți de prezența Duhului Sfânt, care să ne sprijine în toate lucrările noastre.

În concluzie, mai este valabilă respectarea Sabatului, sau odihnei, zilei a șaptea? Mai are sens să dăm atenție acestei porunci?

După tot ce am studiat răspunsul este evident, în măsura în care respectăm nu numai litera, ci și spiritul, sau intenția, Celui ce a dat o astfel de poruncă: Domnul Iisus Hristos. Poate părea surprinzător, dar porunca Sabatului aparține Celui care nu numai că este Creatorul nostru, dar deopotrivă este și Mântuitorul nostru. Calitatea de „Domn al Sabatului" a aparținut Fiului lui Dumnezeu de la început, fiindcă prin respectarea acestei odihne s-a căutat realizarea comuniunii dintre om și Dumnezeu, adică exact taina evlaviei ce s-a înfăptuit în trupul lui Iisus Hristos. Nu este vorba despre o odihnă pur contemplativă sau despre un repaus fizic, ci de o respectare activă, o implicare dinamică în relația mântuitoare dintre noi și Creatorul nostru având drept scop sfințirea vieții. Să nu uităm niciodată acest lucru și să ne odihnim în lucrarea desăvârșită realizată de către Domnul Hristos prin întruparea, jertfa și înălțarea Sa, privind cu dor către intrarea noastră în Ierusalimul ceresc!

Rugăciune pentru a primi odihna oferită de către Dumnezeu prin intermediul Domnului nostru Iisus Hristos.

Puterea Învierii Lui Hristos

Le-a fost ușor ucenicilor să creadă ceea ce vedeau cu proprii lor ochi? Nu aveau astfel dovada pe care o așteptau pentru a crede?

O credință ce se bazează pe dovezi se va poticni de îndată ce evidența va fi contrară, sau se va frânge în așteptarea unor argumente suficient de convingătoare. În cazul de față, ucenicii nu știau cum să interpreteze apariția Domnului Hristos în mijlocul lor, din cauză că ei nu credeau încă în realitatea învierii Sale. De aceea, și-au închipuit că au de-a face cu un duh, un spirit, și nu cu Domnul în trup omenesc.

❖ Dovada învierii prezentată ucenicilor

Vom începe prin a examina una dintre cele mai tulburătoare dovezi ale învierii lui Hristos:

Luca 24: 33 S-au sculat chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim, și au găsit pe cei unsprezece și pe cei ce erau cu ei, adunați la un loc, 34 și zicând: A înviat Domnul cu adevărat, și S-a arătat lui Simon. 36 Pe când vorbeau ei astfel, însuși Iisus a stat în mijlocul lor, și le-a zis: Pace vouă! 37 Plini de frică și de spaimă, ei credeau că văd un duh.

Le-a fost ușor ucenicilor să creadă ceea ce vedeau cu proprii lor ochi? Nu aveau astfel dovada pe care o așteptau pentru a crede?

O credință ce se bazează pe dovezi se va poticni de îndată ce evidența va fi contrară, sau se va frânge în așteptarea unor argumente suficient de convingătoare. În cazul de față, ucenicii nu știau cum să interpreteze apariția Domnului Hristos în mijlocul lor, din cauză că ei nu credeau încă în realitatea învierii Sale. De aceea, și-au închipuit că au de-a face cu un duh, un spirit, și nu cu Domnul în trup omenesc.

Se poate spune că o credință ce se bazează pe dovezi la fiecare pas, va fi pusă în dificultate chiar și dacă respectivele dovezi îi vor fi furnizate?

Aici este paradoxul credinței, și anume că deși nu se bazează pe fapte, totuși ea conduce la înțelegerea corectă a lor. Dacă ne uităm la evrei, ei doreau să creadă în urma dovezilor furnizate, în genul minunilor, semnelor supranaturale, vindecărilor, învierilor sau a altor lucruri similare. Dar de fiecare dată când dovezile în cauză erau furnizate, ei găseau noi evidențe care să le alimenteze necredința.

Cu alte cuvinte, credința trebuie să preceadă faptele, să le pregătească într-un fel, așa este?

Credința trebuie să meargă totdeauna înaintea faptelor, altfel acestea nu vor fi interpretate corect. Să ne gândim la marile descoperiri științifice și vom vedea că de fiecare dată a existat o viziune asupra a ceea ce urma să fie pus în evidență sau adus la lumină, înainte de a veni confirmarea faptelor. Trebuie să crezi într-un nou tărâm pentru a merge să îl cauți. Bineînțeles însă că nu orice fel de credință este corectă sau ne va conduce la rezultatul așteptat, dar în cazul unei credințe autentice, bazată pe Sfintele Scripturi, putem spune că finalul va fi în conformitate și chiar mai mult decât cele mai optimiste așteptări.

Așadar, există o diferență între credința bazată pe Biblie și cea care se întemeiază pe altceva, de exemplu pe părerile omenești?

Când vorbim despre o credință întemeiată pe Sfânta Scriptură ne referim la acel gen de abordare a adevărului descoperit de Dumnezeu prin intermediul ei, care ne va conduce să primim ceea ce Domnul vrea să ne ofere, luând acest Cuvânt așa cum El ne-a fost încredințat. Există și alte genuri de credință, ce se bazează pe ce spun oamenii, pe capacitatea lor de a înțelege și interpreta Scriptura. Dar a te baza pe așa ceva, ignorând temelia Bibliei, înseamnă să depinzi de ceva nesigur și schimbător.

De ce însă avem tendința de a ne baza pe părerile oamenilor și nu pe Cuvântul lui Dumnezeu?

Problema noastră este că suntem deosebit de comozi, când este vorba de a studia Cuvântul lui Dumnezeu. Ne este mult mai ușor să depindem de ceilalți în probleme care necesită efort și concentrare, precum și o anumită preocupare care necesită atenție. În plus, părerile celorlalți de multe ori îmbracă forme de judecată colectivă, în care dacă procedezi altfel vei fi considerat ca făcând opinie separată. Realitatea este că profeții Vechiului Testament, ca de altfel și apostolii mai târziu, au trebuit să facă față unei opoziții îndârjite, fiindcă mesajul lor venea în contradicție cu părerile celor din jur.

Să urmărim ce răspuns le-a dat ucenicilor Domnul Hristos în versetele următoare:

Luca 24: 38 Dar El le-a zis: Pentru ce sunteți tulburați? și de ce vi se ridică astfel de gânduri în inimă? 39 Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele, Eu sunt; pipăiți-Mă și vedeți: un duh n-are nici carne, nici oase, cum vedeți că am Eu. 40 și după ce a zis aceste vorbe, le-a arătat mâinile și picioarele Sale.

De ce Domnul Hristos le-a spus ucenicilor să privească la mâinile și picioarele Sale? Ce anume se vedea pe ele?

Domnul Hristos i-a invitat să privească la urmele răstignirii Sale, pentru a înțelege că au de-a face cu o persoană înviată din morți. Acest lucru nu ar fi trebuit să îi uimească, fiindcă știm bine că Domnul a făcut de mai multe ori astfel de minuni. Mai mult, El le-a spus să pună chiar mâna, să se convingă asupra faptului că nu este o iluzie, ci o realitate ceea ce vedeau. Cu alte cuvinte, le-a furnizat argumente suficiente pentru ca ei să creadă.

Oare așa trebuie să procedăm și noi, să cerem dovezi pe care să punem mâna pentru a crede?

Este bine să nu fim creduli și să nu considerăm ca adevăr tot ce este etichetat în acest fel, dar pe de altă parte, atunci când dovezile sunt copleșitoare, ar trebui să le dăm atenție. Nu vreau să spun că nu există și manifestări ale răului, ce par a fi identice cu cele ale binelui. Prin urmare, pot exista minuni ce nu vin de la Dumnezeu, dar avem metode de a le recunoaște prin intermediul Sfintelor Scripturi.

Așadar, putem spune că în Sfânta Scriptură ne sunt oferite criterii și metode pentru a înțelege când o minune este de la Dumnezeu și când nu?

Dacă în Biblie nu avem astfel de elemente care să ne ajute să depistăm răul, atunci cu siguranță că în nici un alt loc nu le vom găsi. Pentru omul care studiază Cuvântul divin, există siguranța că nu se va rătăci pe drumul care duce la ceruri. În cazul ucenicilor, dacă ei ar fi dat atenție Sfintelor Scripturi, care vorbeau despre moartea și învierea lui Mesia, atunci ei ar fi crezut înainte de a le fi fost date dovezile aducerii la viață ale lui Hristos.

Putem spune că necredința ucenicilor era rezultatul lipsei de studiu personal al Sfintelor Scripturi?

Într-adevăr, aceasta era principala cauză a necredinței lor, și anume că ei nu studiau în mod personal Biblia, și depindeau de interpretările pe care alții le făcuseră cu privire la ceea ce era scris în această carte. În plus, ei lăsau la o parte ceea ce le spusese Domnul Hristos, făcând referință la Scriptură, când le arătase mai dinainte ce urma să se întâmple. Totdeauna ignoranța în ce privește Biblia aduce după sine necredința și pierderea sincronizării cu lucrarea pe care Dumnezeu o face pentru noi.

Așadar, putem vorbi despre o urgență a studierii Cuvântului lui Dumnezeu, pentru a avea siguranță în credința noastră?

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu trebuie să fie suprema noastră prioritate, din care să decurgă toate celelalte. Prin studiere, primim atât învățătură, cât și putere spirituală, pentru a face față datoriilor și provocărilor vieții. Prin neglijarea acestui studiu, ajungem într-o stare de slăbiciune spirituală, ce își va pune amprenta asupra tot ce facem, implicit asupra credinței pe care o avem în Dumnezeu. A studia înseamnă în cele din urmă „a crede”.

❖ **Drumul creștinului către învierea din viața de păcat**

Să citim mai departe drumul spiritual al creștinului, așa cum este descris de către apostolul Pavel în epistola către Filipeni:

Filipeni 3: 7 Dar lucrurile, care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere, din pricina lui Hristos. 8 Ba încă, și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere, față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Iisus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos, 9 și să

fiu găsit în El, nu având o neprihănire a mea, pe care mi-o dă Legea, ci aceea care se capătă prin credința în Hristos, neprihănirea, pe care o dă Dumnezeu, prin credință.

De ce anumite lucruri, care ni se par a fi de valoare, se pot dovedi a fi o piedică în a-L urma pe Iisus Hristos?

Cea mai de seamă împotrivire nu este cauzată de opoziția vrăjmașului, ci este datorată forței de atracție pe care o exercită asupra minții noastre realitatea înconjurătoare și în mod deosebit lucrurile pe care le îndrăgim. În cazul apostolului Pavel, dorința sa de a deveni un lider religios puternic se constituia ca un adevărat idol, fiind dispus la orice sacrificii pentru atingerea acestui obiectiv. Apariția credinței în Iisus Hristos l-a pus în fața unei dileme teribile, deoarece trebuia să renunțe la tot ce clădise și visase de-a lungul întregii vieți.

Cu alte cuvinte, atunci când Îl întâlnim pe Hristos, va fi necesar să ne revizuim prioritățile vieții, pentru a putea deveni creștini autentici?

Dacă prioritățile noastre vor rămâne pe aceeași direcție, ca atunci când nu Îl cunoșteam pe Hristos, atunci putem fi siguri că vom avansa într-un sens greșit, iar viața lui Hristos nu se va putea manifesta în noi. Experiența convertirii este dramatică, profundă, afectând fiecare compartiment al vieților noastre, nelăsând nimic conform cu vechile mentalități pe care le aveam dinainte de momentul întâlnirii cu Dumnezeu. Un creștin, care doar poartă acest nume, dar care niciodată n-a trecut prin experiența transformării interioare, este în mod sigur la fel de pierdut ca înainte de a ști ceva despre Hristos.

Cum a fost posibil pentru apostolul Pavel să considere ca fiind „gunoaie", lucrurile pe care și le dorea cu atât de mare ardoare înainte? Putem vorbi de o „naștere din nou"?

Nașterea din nou este procesul lăuntric de transformare a celui care crede în Iisus Hristos, lucru ce conduce la schimbarea perspectivei și priorităților vieții. Practic, acum apar în adevărata lor lumină aspecte ce noi le consideram clare și stabilite pentru totdeauna. Astfel, Pavel a văzut că dorința sa de a deveni un mare lider religios în poporul lui Israel, era o mare greșeală, atât timp cât el era pierdut în ce privește mântuirea. Promovând o cale greșită de a ajunge la Dumnezeu, chiar dacă acest lucru îi aducea avantaje materiale considerabile, era un lucru rău, care avea să-l coste mântuirea.

Cu alte cuvinte, Pavel a înțeles după convertire, că lucrurile pe care și le dorea, aveau să îl conducă în final la condamnare și moarte?

Când Pavel spune despre „neprihănirea pe care o dă Dumnezeu prin credință" în opoziție cu „neprihănire proprie, dată prin faptele Legii", el vrea să spună că orice cale ce spune că duce la mântuire, dar nu se bazează pe oferta de har a lui Dumnezeu, se va dovedi fatală pentru cel care o urmează. De fapt, există o singură cale de ajunge la mântuire: prin Iisus Hristos, prin jertfa Sa, prin atribuirea neprihănirii meritelor Sale nouă, celor păcătoși. În afara acestei Căi, totul este minciună.

Dar de ce această „neprihănire" se primește prin credință? Unde este rolul faptelor în procesul mântuirii?

Credința este esențială pentru mântuirea oricărui om, fiindcă ea nu prezintă înaintea lui Dumnezeu propriile noastre fapte, ci persoana lui Iisus Hristos. Practic, prin intermediul credinței, se realizează atribuirea sfințeniei lui Iisus Hristos în dreptul nostru, asemenea îmbrăcării unor haine de mare valoare de către noi, cei păcătoși, ultimii din punct de vedere moral la scara întregului univers. Ce fapte am putea avea, pe care să le prezentăm ca merite pentru câștigarea mântuirii? Totuși, aceasta era teza teologiei timpurilor lui Pavel, pe care el era chemat să o depășească prin credința în Hristos.

Să mergem mai departe, pentru a vedea care este continuarea drumului spiritual al creștinului:

Filipeni 3: 10 Și să-L cunosc pe El și puterea învierii Lui și părtășia suferințelor Lui, și să mă fac asemenea cu moartea Lui; 11 ca să ajung cu orice chip, dacă voi putea, la învierea din morți.

Primul pas a fost așadar cel al renunțării la orice lucru care ne împiedică să Îl urmăm pe Hristos; al doilea a fost cel al primirii prin atribuire a neprihănirii meritelor lui Iisus Hristos. Ce mai urmează?

Am putea spune că doar s-a parcurs începutul vieții de credință, fiindcă în ce privește continuarea este esențial să ajungem la cunoașterea „puterii învierii lui Hristos". Acest aspect este fundamental, fiindcă presupune o transformare interioară profundă ce se dă pe față printr-un mod de a fi complet diferit. Practic, Hristos începe să trăiască prin tot ceea ce facem, iar chipul Său, adică modul Său de a fi, devine o parte a noastră în fiecare clipă. Acest proces se numește „sfințirea vieții" și reprezintă o creștere în asemănare cu Dumnezeu.

Dar versetul ne vorbește și despre o „părtășie a suferințelor lui Hristos". La ce se referă această expresie?

Redarea echivalentă ar fi „părtășia la suferințele pe care le-a îndurat Hristos" și astfel distingem în principal durerea provocată de indiferența și opoziția unei lumi pentru a cărei mântuire Și-a dăruit viața. De asemenea, înțelegem că este vorba de împotrivirea din partea celor dragi sau de persecuția din partea celor puternici. Paleta este foarte largă, iar un creștin va căpăta o înțelegere practică asupra tuturor acestor lucruri.

Totuși, cum putem să ne „asemănăm" cu moartea lui Hristos? Trebuie să ne dăm viața pentru cauza Sa?

Cu siguranță, că atunci când Dumnezeu ne cere așa ceva, nu trebuie să ne dăm înapoi, dar în cazul de față este un principiu spiritual în sensul identificării cu moartea Sa a tot ce ține de păcat și de firea decăzută pe care o purtăm înăuntrul nostru. Pavel vorbește în altă parte, în epistola către Romani, despre identificarea cu viața și cu moartea lui Hristos: cu viața în sensul urmării exemplului Său, cu moartea în sensul identificării puterii păcatului cu moartea de care a suferit Hristos pe cruce. Astfel, acea determinare din interiorul nostru ce ne îndeamnă la păcat, este transpusă asupra crucii și distrusă prin intermediul jertfei ce a fost adusă pentru salvarea noastră.

Putem spune că dacă „vom muri" în felul acesta împreună cu Hristos, vom și învia împreună cu El, în sens spiritual, pentru a trăi o nouă viață pe pământ, chiar în timpul acesta?

Nu trebuie să ne gândim doar la evenimentul istoric al învierii morților, lucru care cu siguranță se va produce în viitor, ci în primul rând trebuie să înțelegem că există un aspect prezent al învierii, care se referă la manifestarea chipului divin în viețile noastre. Acest aspect este esențial, fiindcă viața unui creștin exprimă puterea regeneratoare a lui Dumnezeu, care realizează o minune transformatoare ce nu poate fi egalată în univers. Mă refer la experiența schimbării unui păcătos, a unui răzvrătit împotriva autorității divine, într-un fiu sau fiică a lui Dumnezeu, reflectând acele calități pe care le-am văzut în viața lui Iisus Hristos. Aici se vede puterea învierii, prin intermediul acestei experiențe, despre care mărturisesc toate faptele noastre.

❖ **Îmbrăcarea în nemurire a celor credincioși**

Să urmărim acum finalul drumului celor credincioși, atunci când Domnul va reveni pe pământ:

1 Corinteni 15: 51 Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, 52 într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va

suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. 53 Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. 54 Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință.

Care va fi finalul drumului parcurs pe calea credinței în Iisus Hristos? Avem speranță pentru ceva mai mult decât traversarea acestei vieți?

Creștinul are o siguranță deosebită reprezentată de făgăduința îmbrăcării în nemurire la a doua venire a lui Hristos. Cu acea ocazie, totul va fi schimbat, iar cei sfinți vor primi de la Dumnezeu o nouă viață, pe care să o trăiască în armonie cu principiile sfințeniei veșnice. Acela va fi momentul încununării tuturor eforturilor depuse de a-L urma pe Dumnezeu, de a fi credincios Lui indiferent de loc sau de împrejurare.

Putem să avem o imagine mai clară a ceea ce se va întâmpla cu persoanele ce vor rămâne statornice prin credința în Iisus Hristos?

Imaginea cea mai clară ne este oferită de evenimentele ce au urmat învierii lui Hristos, când Domnul a apărut în trup omenesc, vorbind direct ucenicilor Săi. În aceste ocazii, s-a putut vedea că rezultatul învierii este vizibil prin trupul de slavă, nesupus slăbiciunii, pe care L-a primit Domnul Hristos. De fapt, abia atunci a devenit clar adevărul cu privire la realitatea lumii viitoare, despre care Domnul a vorbit în repetate rânduri de-a lungul vieții Sale petrecute pe pământ.

Așadar, privind la evenimentele legate de apariția Domnului Hristos înaintea ucenicilor, putem primi și noi putere pentru a crede în realitatea vieții viitoare?

Întotdeauna a fost o problemă credința în viața pe care a făgăduit-o Dumnezeu prin Sfintele Scripturi. Deoarece suntem ființe materiale, dorim garanții palpabile, accesibile simțurilor noastre pentru a crede. Pentru a veni în ajutorul neputinței noastre de a crede Cuvântul divin, Dumnezeu a încredințat mărturii ce nu pot fi contestate cu privire la realitatea mântuirii pe care El ne-o oferă. Așa a fost cazul ucenicilor, care au primit dovezi evidente cu privire la ceea ce a mărturisit Domnul Hristos.

Dar noi ce garanții putem avea cu privire la realitatea vieții veșnice, pe care a promis-o Dumnezeu, prin Cuvântul Său?

Garanția supremă a realității cuvintelor lui Dumnezeu ne este dată prin Sfintele Scripturi, o mărturie mai puternică decât ceea ce ne oferă simțurile. Dar puterea vieții pe care ne-o oferă Dumnezeu se poate vedea din renașterea naturii după anotimpul rece, precum și în orice lucrare de vindecare ce se desfășoară pe pământ. În fiecare floare, în fiecare fir de iarbă, dacă vom privi cu atenție, vom putea discerne puterea dătătoare de viață a Creatorului, o mărturie ce se repetă neîncetat înaintea noastră.

Se poate afirma, că deopotrivă cartea naturii ne dă lecții cu privire la puterea învierii, sau dătătoare de viață, a lui Dumnezeu?

Ce poate fi mai deosebit, decât să privești cum ramuri, aparent lipsite de viață, încep să se acopere de frunze și de flori înmiresmate în fiecare an? Sau când privim un câmp cu totul plin de vegetație, după ce de-a lungul iernii fusese acoperit doar de un pământ reavăn, ce nu purta decât pecetea morții. Având la bază cunoașterea ce vine din Cuvântul lui Dumnezeu, cel credincios poate citi aceleași adevăruri și din marea carte a naturii, ce ne înconjoară în fiecare clipă.

Dar omul modern este lipsit în mare măsură de contactul direct cu natura, cu frumusețea lumii creată de Dumnezeu. Ce poate face el pentru a percepe realitatea învierii?

Chiar dacă, spre nefericirea noastră, ne-am îndepărtat de natura creată de Dumnezeu, încât am ajuns să fim înconjurați doar de lucruri care exemplifică etalarea eu-lui și mândria deșartă a omului, totuși mărturia învierii este prezentă împreună cu

noi. În fiecare act de vindecare, în fiecare act de bunăvoință pe care îl manifestăm sau îl primim, aș putea spune că în fiecare zâmbet de simpatie și de susținere, strălucește ceva din puterea învierii lui Iisus Hristos. Iar ori de câte ori vom lăsa ca aceste raze ale umanității să strălucească prin noi, vom exercita puterea învierii asupra semenilor noștri.

Se poate afirma că lumea noastră are nevoie de această cunoaștere a învierii lui Iisus Hristos, pentru a ieși din problemele cu care se confruntă?

Lumea noastră are o nevoie disperată de a primi mărturia învierii lui Hristos. Nu este vorba de dogme sau crezuri, ci de mai mult: de o trăire „vie", ca să spun astfel, a puterii învierii lui Hristos, manifestată prin fapte pline de bunăvoință și prin cuvinte care să înalțe spiritele obosite și lipsite de vlagă ale semenilor noștri. Cel credincios primește putere de la Dumnezeu, prin Cuvânt, pentru a putea împărtăși această putere și celorlalți.

Dar cum putem să primim putere prin Cuvântul lui Dumnezeu? Cum poate studiul Scripturii să fie „apă și pâine" pentru suflet?

Dacă deschidem paginile sfinte cu conștiința că Dumnezeu ne va vorbi în mod personal, că realitățile veșnice se vor deschide înaintea ochilor noștri, atunci un lucru miraculos se va petrece cu noi. Fascinați, vom înțelege lucruri noi din cuvinte cu care poate ne-am obișnuit, iar ideile din Scriptură vor prinde substanță, sens și un nou înțeles, cum niciodată nu le-am putut discerne până atunci, vor prinde chip înaintea noastră. O dată având această experiență, nu ne-ar rămâne decât să trecem să ne rugăm pentru a deveni unelte vii în mâna Creatorului nostru, Căruia Îi datorăm tot ce avem și tot ce suntem.

Dar cum trebuie să ne rugăm? Cum este posibil să distingem subiecte de rugăciune ca urmare a studiului biblic?

Pot spune că doar acele subiecte ce izvorăsc dintr-un adevărat studiu al Sfintelor Scripturi vor putea să reprezinte o rugăciune pe care Dumnezeu să o împlinească în favoarea noastră și a semenilor noștri. Prin intermediul Bibliei învățăm ce înseamnă sfințenie, neprihănire, bunătate, dar mai ales suntem aduși în contact direct cu Dumnezeu. Prin intermediul acestei relații, putem acum înțelege cu adevărat care este nevoia noastră, care sunt lucrurile de care avem nevoie pentru a împlini voința Sa.

Dar cum putem să trecem la acțiune, având la bază rugăciunea inspirată prin studiul Sfintelor Scripturi?

Odată ce sufletul nostru a fost mișcat, transformat prin Cuvântul lui Dumnezeu, nu vom mai putea să stăm inactivi, să lăsăm să treacă ocaziile vieții fără a le folosi spre slava Creatorului nostru. Când ne rugăm în conformitate cu voința divină, suntem motivați, împuterniciți chiar, să întreprindem lucrări neobișnuite, pe care nu le-am putea realiza în mod normal. Aceasta este puterea învierii lui Hristos, ce se revarsă asemenea unui râu de la înălțimea munților. O nouă viață ar începe să se desfășoare înaintea noastră, iar îmbrăcarea în nemurire ar căpăta sens chiar de acum.

❖ **Rugăciune:**

- Să privim la învierea lui Iisus, ca dovadă supremă a învierii noastre.
- Să urmăm drumul care duce la învierea din viața de păcat și transformare după chipul lui Hristos.
- Să privim cu nădejde către momentul în care vom fi îmbrăcați în nemurire.

Revărsarea Duhului Sfânt

❖ **Introducere la subiect**

Ce rol are Duhul Sfânt în pregătirea celor credincioși pentru a doua venire a Domnului Hristos? Poate fi o veste bună pentru noi această venire? Promite Dumnezeu o pregătire în vederea acestui mare eveniment, și dacă da, în ce constă aceasta? Măsura de Duh Sfânt pe care o primim este ceva stabilit pentru fiecare, sau este posibil să creștem în ce privește capacitatea de a primi descoperirea Sa? Cum se poate realiza acest lucru și în ce fel există o legătură cu evenimentele ce vor premerge venirea lui Iisus Hristos?

Aceste întrebări sunt doar un exemplu al problemelor complexe ce caracterizează timpul de dinaintea venirii lui Iisus Hristos, de data aceasta nu în vederea aducerii jertfei, ci pentru a-i lua în ceruri pe cei mântuiți. Este adevărat că sunt multe problemele care vin asupra noastră și timpul de care dispunem pentru a studia planul lui Dumnezeu de restaurare a autorității Sale pe pământ este scurt, fiindu-ne dificil adeseori să mai citim în detaliu ceea ce spune Biblia. Totuși, anumite elemente esențiale trebuie să le avem în vedere, fiindcă Sfânta Scriptură ne prezintă subiecte pline de importanță pentru mântuirea noastră și dorim ca a doua venire a lui Hristos să fie cu adevărat o veste bună pentru noi.

❖ **Sinteza emisiunii**

Am studiat rolul Duhului Sfânt ca Mângâietor al sufletelor noastre, dar aceasta este doar o anumită fațetă a lucrării Sale, fiindcă măsura deplină a relației cu Dumnezeu prin intermediul Său presupune o revărsare fără măsură, asemenea ploii care udă pământul, care să ne conducă la o experiență asemănătoare celei pe care a avut-o Domnul Hristos, de aceea:

- vom studia ce anume a promis Dumnezeu ca pregătire pentru revenirea Sa și ce simboluri au fost utilizate;
- vom analiza modul în care a fost ilustrată lucrarea pe care Dumnezeu o va face la sfârșitul istoriei acestui pământ;
- vom urmări o profeție care ne vorbește despre împlinirea planului divin privind mântuirea celor credincioși.

❖ **Imagine introductivă**

De data aceasta traseul nostru spiritual prin intermediul Sfintelor Scripturi se va asemăna cu ascensiunea pe un munte înalt de pe care se poate contempla o priveliște în care se îngemănează cerul și pământul. Echipați cu multă răbdare și perseverență vom trece prin locuri pline de măreție, frumusețe și tărie care să ne ajute să învățăm să mergem pe calea vieții într-un mod plăcut lui Dumnezeu. Ecoul lumii viitoare se va auzi în mod deosebit prin glasul profeților biblici anunțând o mare furtună, dar și o binecuvântare cu totul deosebită asemănătoare ploii abundente ce se revarsă din cer. Pe vârful cel mai înalt vom vedea pe Fiul Omului pregătindu-se pentru a culege roadele semănării Cuvântului divin pe pământ, însoțit de îngerii din ceruri în această lucrare finală.

❖ **Metoda de studiu**

Notând cu grijă ceea ce vom studia veți avea astfel ocazia să păstrați înaintea dumneavoastră imaginea vie a realităților care ne pregătesc pentru revenirea plină de slavă a Celui ce s-a jertfit pentru mântuirea noastră.

❖ **Ziua Domnului și revărsarea Duhului Sfânt**

Ce promisiune a făcut Dumnezeu cu privire la ceea ce El va face înainte de începerea Zilei Domnului, care marchează revenirea Sa plină de slavă și mărire? Venirea Zilei Domnului s-ar putea să surprindă pe cei mai mulți dintre oameni, fiindcă se va produce în mod neașteptat, fără ca să o poată cineva prevede. Totuși există o făgăduință care ne încurajează și ne dă speranță, pe care o putem citi în cartea profetului Ioel(Ioil) 2:28-32.

Peste cine va fi revărsat Duhul Sfânt înainte de a veni Ziua Domnului? R: Orice făptură. Vă rugăm să enumerați câteva categorii. R: Fii, fiice, bătrâni, robi, roabe etc.

A profeți nu înseamnă doar să primești o viziune în mod direct și să vorbești despre ea; în Vechiul Testament, lucru care se extinde și în Noul Testament, un profet era de fapt un om al lui Dumnezeu, care avea un mesaj de prezentat înaintea poporului lui Dumnezeu, sau înaintea lumii. În mare măsură lucrarea unui profet era cea de a vorbi înaintea oamenilor anunțând ceea ce Dumnezeu va face în legătură cu o anumită circumstanță. Fără a scădea în vreun fel însemnătatea acestei noțiuni, darul profetic se aplică deopotrivă și celor care sub călăuzirea Duhului Sfânt primesc un anumit mesaj de la Dumnezeu prin intermediul studiului Sfintelor Scripturi.

În sensul celor anterior spuse, putem înțelege acest text biblic și ca o reflectare a primirii unui mesaj divin prin intermediul inspirației Duhului Sfânt și urmând a fi prezentat cu putere în maniera în care profeții vorbeau în vechime. Acest mesaj apare în contextul iminenței începerii Zilei Domnului, a timpului în care Domnul Hristos va reveni pentru a mântui pe cei ce au crezut în El. Astfel, acest mesaj se poate asemăna cu lucrarea de pregătire anunțată prin trimiterea profetului Ilie, despre care am mai studiat în cadrul emisiunii.

*Este oare **această** lucrare de descoperire a **adevărului** divin și de prezentare plină de putere înaintea întregii lumi rezultatul acțiunii Mângâietorului, adică a Duhului Sfânt?*

Mai mult ca sigur că Mângâietorul este Cel care va dirija evenimentele astfel încât oamenii lui Dumnezeu să posede un mesaj actual pentru timpul care precedă a doua venire a lui Hristos, perioadă a istoriei pe care Biblia o numește ,,timp al sfârșitului".

Ce simbol este utilizat pentru revărsarea Duhului Sfânt în mod frecvent în Vechiul Testament?

Simbolul ploii care vine din ceruri este o imagine frecvent utilizată pentru revărsarea Duhului Sfânt așa cum putem citi și din cartea profetului Isaia 44:3-4: „Căci voi turna ape peste pământul însetat și râuri pe pământul uscat; voi turna Duhul Meu peste sămânța ta, și binecuvântarea Mea peste odraslele tale, și vor răsări ca firele de iarbă între ape, ca sălciile lângă pâraiele de apă."

Un alt aspect important al revărsării Duhului Sfânt este cel al oferirii vieții și dezvoltării; trebuie să ne dăm seama că fără prezența Sa, totul este uscat, fără viață. Nu este aceasta experiența generală a lumii? Numai Duhul Sfânt poate să aducă viață în orice lucru, fiindcă El este Cel care ne face părtași vieții lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt venind din ceruri asemenea ploii care se revarsă în torente bogate peste un pământ uscat înseamnă o putere formidabilă și un mesaj cu impact la nivelul întregii umanități. Ceea ce putem afirma cu certitudine bazați fiind pe textele biblice citate, este că Dumnezeu a prevăzut o lucrare specială a Duhului Sfânt înainte de revenirea Sa, care să conducă la pregătirea acesteia pentru ca într-adevăr să fie o veste bună. Astfel, dincolo de demonstrația spectaculară a puterii Sale, există un mesaj profetic care va fi prezentat înaintea întregii lumi, pentru „orice făptură", cu scopul de a pregăti începerea Zilei Domnului, o lucrare ce va fi făcută prin puterea Duhului Sfânt.

Plecând de la imaginea Duhului Sfânt revărsat asemenea ploii din ceruri peste pământ, ce extindere a înțelesului se poate face în acest sens?

Imaginea revărsării ploii din ceruri se extinde prin cea a dezvoltării și rodirii spicelor de grâu pe pământ sub acțiunea acesteia, așa cum citim în cartea profetului Ieremia 5:24. „Să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, care **dă ploaie** la vreme, **ploaie timpurie** și **târzie**, și ne păstrează săptămânile hotărâte pentru **seceriș**.

Ce atitudine trebuie să avem pentru a putea beneficia de făgăduințele divine în genul trimiterii binecuvântărilor Sale la vreme? Să ne temem de Dumnezeu. Ce înseamnă aceasta?

Așa cum se știe din experiența lucrărilor agricole, ploile sunt esențiale pentru dezvoltarea culturilor semănate. Într-un mod similar, din punctul de vedere al agriculturii practicate în Orientul Mijlociu, erau importante precipitațiile de la începutul sezonului agricol, imediat după semănat în timpul toamnei, denumite generic „ploaia timpurie", care asigurau germinarea semințelor pentru a face față iernii, precum și cele de la sfârșitul sezonului agricol, cu puțin timp înainte de seceriș la începutul verii, denumite generic „ploaia târzie", care asigurau maturizarea semințelor de cereale cultivate. Acestea erau ploile la „vreme", între ele existând bineînțeles precipitații intermediare ce asigurau buna dezvoltare a recoltei.

Din punct de vedere istoric și spiritual, predicarea mesajului mântuirii prin jertfa Domnului Iisus Hristos se aseamănă lucrărilor de semănat, iar secerișul reprezintă recoltarea roadelor, mai precis identificarea celor care au avut credință în acest mesaj și L-au urmat pe Domnul lor. În acest sens, revărsarea abundentă a Duhului Sfânt înainte de revenirea lui Hristos este cu adevărat simbolizată prin termenul de „ploaie târzie", care conduce la maturizarea „recoltei", adică a celor credincioși care Îl așteaptă să revină.

Ce alt text biblic ne ajută să identificăm simbolurile legate de evenimentele ce vor avea loc la timpul sfârșitului în legătură cu soarta celor credincioși?

Este deosebit de util să înțelegem următoarele cuvinte scrise în Evanghelia după Matei 13:36-39, care se referă la evenimentele finale: „36. Atunci Iisus a dat drumul noroadelor, și a întrat în casă. Ucenicii Lui s-au apropiat de El, și I-au zis: „Tâlcuiește-ne pilda cu neghina din țarină." 37. El le-a răspuns: „Cel ce seamănă sămânța bună este Fiul omului. 38. Țarina este lumea; sămânța bună sunt fiii Împărăției; neghina sunt fiii Celui rău. 39. Vrăjmașul care a semănat-o este Diavolul; secerișul este sfârșitul veacului; secerătorii sunt îngerii."

În interpretarea pildei semănătorului Domnul Hristos ne-a oferit identificarea mai multor simboluri utilizate în Sfânta Scriptură destinate înțelegerii lucrării pe care Dumnezeu o va face la revenirea Sa, astfel avem următoarele elemente:

- Fiul omului, adică Iisus Hristos, este Cel care seamănă pe acest pământ o sămânță bună;
- Ogorul în care se seamănă este lumea, adică practic orice om este într-un fel sau altul vizat de această semănare;
- Sămânța bună este un simbol pentru toți cei care aleg să Îl urmeze pe Iisus Hristos, numiți în continuare fii, sau moștenitori ai Împărăției;
- Al doilea semănător care seamănă pe acest pământ, însă neghină, este Cel Rău;
- Sămânța cea rea este un simbol pentru toți cei care aleg să nu Îl urmeze pe Iisus Hristos, numiți în continuare fii, sau moștenitori ai Celui Rău;
- Există însă un moment istoric și spiritual numit „sfârșitul veacului" simbolizat prin seceriș, când are loc culegerea rodului celor două genuri de semințe;
- Cei desemnați ca secerători sunt îngerii sfinți, care vor separa rodul cel bun de cel rău, dar aceasta doar la final.

În conformitate cu principiile de dezvoltare a recoltelor agricole, acest seceriș este posibil datorită revărsării ploilor la vreme, timpurie și târzie deopotrivă, precum și a ploilor intermediare dintre acestea, fapt care a condus la maturizarea rodului. Așadar, revărsarea abundentă a Duhului Sfânt sub forma unor torente bogate, înainte de

venirea Zilei Domnului și implicit înainte de sfârșitul veacului, simbolizată prin ploaia târzie, este cea care conduce la maturizarea necesară pentru desfășurarea secerișului conform cu planul divin. Înțelegem astfel cât de importantă este lucrarea Duhului Sfânt de pregătire a ogorului inimii noastre pentru a fi părtași binecuvântării strângerii în „hambarele cerești".

❖ **Secerișul roadelor și venirea Zilei Domnului**

Putem urmări o ilustrație profetică prin care să reușim să înțelegem mai bine natura secerișului final?

Natura secerișului final despre care Domnul Hristos a vorbit prin parabola semănătorului se poate mai bine înțelege dacă vom citi din Apocalips 14:14-16. „14. Apoi m-am uitat, și iată un nor alb; și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur; iar în mână, o secere ascuțită. 15. și un alt înger a ieșit din Templu, și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: „Pune secera Ta și seceră: pentru că a venit ceasul să seceri, și secerișul pământului este copt." 16. Atunci Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat."

Cum apare prezentat Fiul omului în această profeție? Pe ce elemente se insistă? Cununa de aur și secera ascuțită?

Sunt mai multe elemente care ne atrag atenția în această profeție și care merită atenția pentru a avea o imagine clară a mesajului pe care Dumnezeu ni-l adresează:

- Fiul omului apare stând pe un nor, ceea ce ne trimite la cuvintele adresate cu ocazia înălțării Sale la ceruri, când s-a spus că El va reveni așa cum a plecat, după care un nor l-a ascuns privirii uimite a ucenicilor; astfel înțelegem că este vorba despre un eveniment aflat în legătură cu a doua Sa venire;
- se face anunțul că „a venit timpul secerișului", aceasta însemnând împlinirea timpului istoric pe care Dumnezeu L-a hotărât pentru desfășurarea lucrării de mântuire pe pământ;
- mai mult, „secerișul pământului este copt", adică s-a ajuns la maturizarea roadelor; această idee presupune că „ploaia târzie" sau ultima revărsare a Duhului Sfânt, asemenea ploii abundente care cade din ceruri, și-a îndeplinit misiunea;
- secera este aruncată și pământul este secerat, adică cei sfinți sunt strânși pentru a fi luați la ceruri, sau în limbaj simbolic, „în hambarul ceresc".

Cununa de aur a Fiului Omului ne indică autoritatea Sa împărătească, iar secera ascuțită din mână ne arată puterea Sa de a decide soarta fiecărui om în sensul stabilirii celor care vor moșteni nemurirea dintre toți cei care vreodată au existat pe acest pământ.

Important de remarcat este și faptul că inițiativa pentru începerea secerișului vine ca urmare a anunțului făcut din Templul lui Dumnezeu din ceruri, de la Cel care are sub autoritatea Sa timpurile și vremurile, așa cum a spus Domnul Hristos înainte de înălțare. Templul ceresc este punctul central al lucrării lui Dumnezeu, fiind locul din care pleacă toate deciziile privind destinul celor mântuiți cum ar fi turnarea Duhului Sfânt ca ploaie timpurie, târzie etc., inclusiv trimiterea secerătorilor cerești pentru culegerea rodului pământului.

Templul ceresc menționat în acest text biblic ocupă un rol important în înțelegerea tuturor profețiilor biblice și în mod deosebit al celor aflate în legătură cu revenirea plină de slavă a Domnului Hristos. Acesta este locul în care se desfășoară toate lucrările cerești ce au drept scop mântuirea oamenilor acestui pământ, aflate în legătură cu toate evenimentele ce se desfășoară pe pământ până la sfârșitul istoriei acestei lumi.

❖ **Recapitulare**

Pe parcursul orei de studiu pe care am avut-o la dispoziție, am putut urmări modul în care Dumnezeu a luat măsuri în vederea pregătirii revenirii Sale, oferind oamenilor acestui pământ ocazia de a fi gata pentru momentul apariției Domnului Hristos pe norii cerului. Astfel, am putut vedea cum este prevăzută o revărsare specială a Duhului Sfânt înainte de începerea Zilei Domnului, având drept simbol „ploaia târzie", care conduce la maturizarea rodului de pe acest pământ. Mai departe, am studiat simbolul semănării și secerișului Cuvântului lui Dumnezeu pe acest pământ, iar în final am putut înțelege modul în care Domnul Hristos va realiza identificarea și strângerea laolaltă a celor credincioși din această lume.

❖ **Concluzie**

În concluzie nu putem altceva decât să spunem că încadrarea în planul divin pe care Dumnezeu l-a prezentat prin intermediul Sfintelor Scripturi este esențială pentru a putea avea parte de binecuvântările pe care El le-a pregătit pentru noi și totul depinde doar de modul în care noi, oamenii acestei lumi, vom da atenție lucrurilor pe care El le-a anunțat în chip profetic, cu foarte mult timp înainte de a se întâmpla. Vrei și tu să te alături celor care vor primi „ploaia târzie" și vor fi astfel pregătiți pentru a doua venire a Fiului Omului?

❖ **Rugăciune**

În scopul de a ne apropia de Dumnezeu nu numai prin studiu ci și prin rugăciune, ne vom apleca inimile și cugetul către Cel căruia Îi datorăm totul, Semănătorul semințelor bune ale Cuvântului divin și Secerătorul rodului final, deopotrivă autor al mântuirii noastre.

Tată din ceruri,

Tu care ai promis că vei revărsa Duhul Tău Cel Sfânt peste cei care se încred în Tine, Te rugăm ca mesajul studiului biblic din emisiunea noastră să fie pe deplin înțeles de către toți cei care ne-au ascultat în această oră, lucru care să conducă la înnoirea experienței cu Tine și la primirea binecuvântării Duhului Sfânt într-o măsura abundentă. Venirea Fiului Tău, Iisus Hristos, știm că este aproape și Ziua revenirii Tale, Zi în care numai Tu vei fi înălțat nu va întârzia dincolo de ceea ce Tu ai hotărât, toate evenimentele anunțându-ne că secerișul final al acestui pământ este curând.

Te rugăm astfel să împlinești ceea ce Tu ne-ai promis și să ne trimiți Duhul Tău cel Sfânt, simbolizat prin Ploaia Târzie care udă pământul și pregătește recolta pentru seceriș, astfel încât să fim pregătiți pentru evenimentele finale ale istoriei acestei lumi. Suntem conștienți de faptul că numai prin Duhul Tău Cel Sfânt putem fi cu adevărat urmași și ucenici ai Fiului Tău, astfel încât venirea Împărăției Tale să fie cu adevărat o veste bună pentru noi și semenii noștri, pregătiți astfel să întrăm în acea lume nespus mai bună, care va veni în curând.

Adu-ți aminte, Te rugăm, Dumnezeul nostru, de toate dificultățile, împotrivirile și problemele noastre, pentru a le oferi rezolvare și dăruiește-ne de acum înainte călăuzirea Ta prin Duhul Sfânt. Toate acestea Te-am rugat în Numele Fiul Tău preaiubit, Iisus Hristos, Domnul cerurilor și al pământului. În veci să fii Tu preamărit. Amin.

EXERCIȚIUL CREDINȚEI

Chemarea Primilor Apostoli

❖ **Crezând mărturisirea lui Ioan Botezătorul**

1. Să urmărim acum momentul în care Ioan Botezătorul a repetat declarația sa cu privire la Iisus din Nazaret:

Ioan 1: 35 A doua zi, Ioan stătea iarăși cu doi din ucenicii lui. 36 Și, pe când privea pe Iisus umblând, a zis: Iată Mielul lui Dumnezeu! 37 Cei doi ucenici l-au auzit rostind aceste vorbe, și au mers după Iisus.

De ce credeți că Ioan a repetat această declarație în prezența a doi dintre ucenicii săi? Mai bine zis, a vorbit de la sine, sau a fost inspirația divină să reia afirmația cu privire la Mesia atunci când acești doi ucenici erau de față?

Nimic nu este întâmplător în planul lui Dumnezeu. Faptul că Ioan Botezătorul repetă declarația din ziua precedentă, când botezase pe Iisus, ne arată că acești doi ucenici aveau o chemare specială, chiar dacă nu le fusese adresată încă în mod explicit. Este un caz similar tufișului care ardea în pustie, ce a atras atenția lui Moise, înainte de a fi primit o descoperire divină.

Putem vorbi despre un fel de test al receptivității?

Cu adevărat, acesta reprezintă un test al receptivității noastre cu privire la descoperirea divină. De multe ori Dumnezeu alege să ni se descopere prin lucruri relativ simple, pe care alții le socotesc banale, dar de fapt prin intermediul acestora se recunoaște cine are cu adevărat aptitudini de a fi ucenic.

Ce altă calitate îl distinge pe un adevărat ucenic, dacă nu chiar apostol?

În primul rând, un ucenic trebuie să fie un căutător al adevărului, indiferent de momentul în care se află, sau de locul în care se găsește. Această vocație a căutării conduce către o altă virtute și anume cea a contemplării lucrurilor cu care are de-a face. Un ucenic este interesat în cel mai înalt grad de semnificația a ceea ce se întâmplă, de aceea o afirmație a lui Ioan Botezătorul, făcută de data aceasta într-un cerc mai restrâns, a fost suficientă pentru a declanșa impulsul cunoașterii Celui despre care se vorbise astfel.

Ce întrebări au fost în mintea acestor doi ucenici, după ce l-au auzit pe Ioan Botezătorul?

Cine era acest Miel al lui Dumnezeu? Ce mai înseamnă și aceasta? La ce s-ar putea referi? Astfel de întrebări și multe asemenea, au răsărit în mintea celor doi ucenici, și ei s-au decis să vadă despre ce este vorba. Ei nici nu se gândeau că astfel treceau primul test al chemării apostolice: să fii gata să urmezi pe Dumnezeu atunci când ai chiar și cel mai mic indiciu cu privire la prezența Sa într-un anumit loc, într-o anumită ocazie. Ei au știut că este o ocazie specială, și nu doreau să rateze întâlnirea cu Cel despre care Ioan a spus că este Mesia al lui Israel.

2. Să vedem mai departe ce s-a întâmplat, fiindcă suntem practic la începutul uneia dintre cele mai deosebite istorii privind chemarea de a fi apostol:

Ioan 1:40 Unul din cei doi, care auziseră cuvintele lui Ioan și merseseră după Iisus, era Andrei, fratele lui Simon Petru. 41 El, cel dintâi, a găsit pe fratele său Simon, și i-a zis: Noi am găsit pe Mesia (care, tălmăcit înseamnă Hristos). 42 Și l-a adus la Iisus. Iisus l-a privit, și i-a zis: Tu ești Simon, fiul lui Iona; tu te vei chema Chifa, (care, tălmăcit, înseamnă Petru).

O dată ce identitatea unuia dintre cei doi ucenici ai lui Ioan Botezătorul ne este descoperită, viitorul apostol Andrei, fratele lui Petru, cum putem înțelege dorința de a împărtăși descoperirea avută cu cei apropiați? Cum a ajuns Andrei să afirme cu atât siguranță că persoana vizată de Ioan este chiar Mesia?

Când primești o astfel de lumină nu poți să o ții doar pentru tine. Entuziasmul și bucuria lui Andrei erau peste măsură, încât nu putea să nu vorbească despre Hristos. Era împlinirea celor mai prețioase gânduri ale sale, și aici întâlnim o altă calitate ce distinge pe un apostol: dorința fierbinte de a mărturisi, de a face cunoscută descoperirea primită. Andrei nu strânge în mod egoist această cunoștință, ci el caută pe cât mai mulți să îi aducă la Hristos. Această vocație misionară distinge pe un

adevărat apostol, fiindcă îl determină să meargă să mărturisească despre ce a văzut și a primit de la Dumnezeu.

Ce putem spune despre schimbarea de nume pe care a făcut-o Iisus în dreptul lui Petru? O putem considera ca un fel de nume de "botez"?

Acest nume dat lui Simon, reflecta dorința lui Iisus în ceea ce îl privea pe viitorul apostol. El nu trebuia să rămână un Simon, unul care doar ascultă (Simon, tradus înseamnă cel care ascultă, sau dă ascultare), ci el trebuia să devină o stâncă, o rocă a mărturisirii de credință cu privire la Hristos.

Acest nume dădea cumva glas și modului vijelios de a fi al lui Petru? Un temperament năvalnic, colțuros, chiar încăpățânat?

Cu siguranță că Domnul a văzut toate acestea, și mărturie avem relatările din Evanghelii, dar pe de altă parte să nu uităm că prin harul lui Hristos, și în școala șlefuirii prin urmarea exemplului desăvârșit, Petru avea să devină o stâncă de mare preț, un martor de bază al lucrării de vestire a mântuirii prin sângele "Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii".

Prin urmare, avem de-a face cu o sumă de calități care au distins pe acești primi apostoli, și care i-a determinat să-L urmeze pe Iisus, chiar înainte de a se fi făcut o chemare în dreptul lor, corect?

Aceste calități ale celor ce urmau să fie apostoli, după cum vedem din versetele de mai sus, au reunit o sumă de caracteristici obligatorii pentru lucrarea pe care aveau să o aducă la îndeplinire mai târziu. Așadar, alegerea lor nu a fost altceva decât confirmarea chemării pe care ei au avut-o și față de care nu au stat nepăsători, luând în seamă mesajul profetic spus de către Ioan Botezătorul.

❖ **Chemarea primilor patru apostoli**

1. Să mergem mai departe și să vedem cum au fost chemați primii doi apostoli:

Matei 4: 18 Pe când trecea pe lângă marea Galileei, Iisus a văzut doi frați: pe Simon, zis Petru, și pe fratele său Andrei, care aruncau o mreajă în mare; căci erau pescari. 19 El le-a zis: Veniți după Mine, și vă voi face pescari de oameni. 20 Îndată ei au lăsat mrejele, și au mers după El.

Cum putem înțelege această chemare de abandonare a profesiei pentru lucrarea misionară? La ce se referă expresia „pescari de oameni”?

A deveni pescar de oameni înseamnă să devii lucrător împreună cu Iisus în predicarea Evangheliei și călăuzirea celorlalți spre mântuire. Bineînțeles că avem de-a face cu o metaforă, plecând de la profesia de bază a celor doi, aceea de pescari. Abandonarea profesiei nu a fost deloc simplă pentru Petru și Andrei; pentru aceasta este suficient să ne gândim că exista o familie de întreținut, o mulțime de obligații erau în răspunderea celor doi frați și practic, împlinirea acestei chemări necesita un sacrificiu de care puțini oameni erau capabili.

Să înțelegem că există situații când Dumnezeu ne poate cere să ne abandonăm profesia pe care o avem în favoarea lucrării misionare?

Au existat multe situații în care Dumnezeu a cerut așa ceva din partea celor pe care i-a ales să ducă mesajul mântuirii către semenii lor, în mod deosebit în situații extreme, când lucrătorii erau puțini. Nu aș putea însă să fac un principiu general din aceasta, fiindcă pentru marea majoritate chemarea este de a sluji lui Dumnezeu acolo unde ne găsim. Dar există și excepții, iar în cazul de față avem de-a face cu o chemare apostolică, o sarcină cu totul ieșită din comun, care nu permitea să mai existe și un alt gen de preocupare.

Dar ce putem spune despre Petru și Andrei, mai precis vedem că nu au zis nimic în sensul amânării unei astfel de chemări, până când urma să vină o situație mai favorabilă?

Niciodată nu va veni o situație cu adevărat favorabilă lucrării lui Dumnezeu. Să nu uităm că trăim într-o lume stăpânită de principiul păcatului și în consecință vor exista mereu obstacole care să ne împiedice în a-L urma pe Hristos. De aceea, o astfel de decizie în a urma chemării divine, implică pur și simplu ascultare și o înaintare prin credință, iar Domnul va deschide cărarea. Nu este vorba despre o credință oarbă, ci de o încredere deplină în capacitatea Celui ce te-a chemat să îți deschidă cărarea pentru a putea merge conform cu ceea ce ți-a fost descoperit. Singura problemă este dacă într-adevăr chemarea este autentică și nu este rodul unor idei personale, sau inspirate de ceilalți.

2. Să urmărim în continuare chemarea apostolilor Iacob și Ioan:

Matei 4: 21 De-acolo a mers mai departe, și a văzut pe alți doi frați: pe Iacov, fiul lui Zebedei, și pe Ioan, fratele lui, care erau într-o corabie cu tatăl lor Zebedei, și își cârpeau mrejele. El i-a chemat. 22 și îndată, ei au lăsat corabia și pe tatăl lor, și au mers după El.

În ce sens chemarea lui Iacob și a lui Ioan a fost asemănătoare cu a lui Petru și Andrei? Cum se poate explica acest lucru?

Asemănarea este evidentă și ea pleacă de la faptul că toate aceste persoane aveau aceeași profesie și în plus, se pare că aveau aceeași preocupare: de a-L găsi și urma pe Mesia. Însă există un mic detaliu, și anume că Iacob și Ioan au lăsat nu numai corabia, ci și pe tatăl lor, ceea ce înseamnă că obstacolul familiei a fost mai semnificativ decât în cazul primilor doi apostoli. De regulă datoriile față de cei care ne sunt apropiați conduc la cele mai mari probleme în a urma chemarea divină, fie că este vorba de părinți sau frați, fie de soție / soț sau copii, ne este greu să îi lăsăm pentru a împlini ceea ce Dumnezeu ne cere.

Ce să înțelegem, că este mai bine să fii singur, fără nici un fel de obligații de familie pentru a-L urma pe Dumnezeu?

Este adevărat că există „fameni care s-au făcut fameni pentru Împărăția cerurilor”, dar nu toți au o astfel de chemare. Problemele apar însă atunci când familia nu poate înțelege datoria pe care o ai față de Dumnezeu și nu manifestă nici un fel de înțelegere în acest sens. De aceea, oamenii credinței au experimentat de multe ori conflicte serioase cu cei dragi, din cauza rezistenței acestora în a da atenție chemării pe care un om o are de a face o anumită lucrare pentru Hristos. Și astfel, în loc să-l ajute pe cel ce urma să ducă Evanghelia la cei care nu o cunosc, se uneau cu cei ce se împotriveau, încărcând crucea încercărilor.

Așadar, nu este simplu să devii un apostol, corect? Mai întâi trebuie să renunți la profesia pe care o ai, după aceea trebuie să lași la o parte datoriile față de cei dragi? Nu este totuși un model care nu este aplicabil pentru noi, oamenii să spunem obișnuiți?

A fi un apostol în genul lui Petru, Andrei, Iacob și Ioan, cu siguranță că nu este o chemare pentru orice om. Tocmai de aceea, Dumnezeu are slujitori în mod special aleși pentru a face o astfel de misiune, care vor efectua o lucrare deosebită în circumstanțe excepționale. Dar pentru noi, oamenii mai „obișnuiți”, deși fiecare dintre noi este un unicat, rămân niște învățături aplicabile. Astfel, chemarea de a răspândi Evanghelia aparține oricărui om care crede în Iisus Hristos, iar profesia nu poate fi o scuză pentru a nu face acest lucru. Similar, nici familia nu poate fi un pretext pentru cineva de a nu urma chemarea pe care a primit-o de a-L urma pe Hristos, în datoriile simple ale vieții. Pentru noi rămâne principiul general al îmbinării profesiei și vieții de familie cu cea de prezentare a Evangheliei lui Hristos, fiecărui om cu care venim în contact în această lume

❖ **Alți trei apostoli chemați în lucrare**

1. Să vedem cum alți doi apostoli au fost chemați de către Domnul Hristos în lucrarea pe care o avea de făcut:

Ioan 1: 43 A doua zi Iisus a vrut să Se ducă în Galileea, și a găsit pe Filip. și i-a zis: Vino după Mine. 44 Filip era din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru. 45 Filip a găsit pe Natanael, și i-a zis: Noi am găsit pe Acela, despre care a scris Moise în lege, și prorocii: pe Iisus din Nazaret, fiul lui Iosif. 46 Natanael i-a zis: Poate ieși ceva bun din Nazaret? Vino și vezi! i-a răspuns Filip. 47 Iisus a văzut pe Natanael venind la El, și a zis despre el: Iată cu adevărat un Israelit, în care nu este vicleșug. 48 De unde mă cunoști? I-a zis Natanael. Drept răspuns Iisus i-a zis: Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin. 49 Natanael I-a răspuns: Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!

Ce se poate spune despre modul direct în care Filip a răspuns chemării? Este vreo legătură cu faptul că era din aceeași cetate cu primii doi apostoli: Andrei și Petru?

Am putea să spunem că este o legătură cauză-efect. Cu siguranță că Filip îi cunoștea pe Andrei și Petru, și faptul că aceștia au răspuns chemării a contat mult în decizia sa. Asemenea unui lanț de aur, apostolii se aduceau unul pe altul pentru a completa echipa misionară a Domnului Iisus. Prin legături de rudenie și de prietenie, fiecare persoană care primea chemarea, conducea și pe semenul său cel mai apropiat la Hristos pentru a-L cunoaște. Cred că avem de-a face cu un model universal de lucrare misionară.

Să înțelegem că într-un mod similar, și noi ar trebui să facem cunoscut semenilor noștri cei mai apropiați faptul că am cunoscut pe Hristos?

Bineînțeles că da, fiindcă altfel cum vor afla cei din jurul nostru, dacă nu prin intermediul nostru. Prima noastră sarcină, după ce am primit cunoștința lui Hristos, este de a-i conduce pe cât mai mulți la El. La modul practic, noi venim înaintea lui prin intermediul Sfintelor Scripturi, mai precis prin studierea și înțelegerea adevărurilor de bază mai întâi, și după aceea specifice pentru timpul în care trăim. A veni la Iisus este secretul oricărei lucrări de prezentare a mesajului Evangheliei.

Dar revenind la apostoli, ce putem spune despre Natanael, care deși a fost chemat prin intermediul lui Filip, a avut totuși prejudecăți serioase împotriva lui Iisus din Nazaret?

Natanael cunoștea bine Scripturile și mai ales faptul că Mesia nu putea veni din Nazaret, ci din Betleem. În plus, exista o prejudecată serioasă împotriva celor ce locuiau în acea cetate, și de aceea era oarecum normal să aibă îndoieli. Dar pe de altă parte, Natanael corespundea criteriului de bază pentru a fi apostol, mai precis el era un căutător sincer al adevărului, dispus să plătească orice preț pentru a-l trăi și urma. De aceea, Natanael a pus un semn de recunoaștere a lui Mesia, un lucru tainic pe care îl știa doar el și Dumnezeu.

Înseamnă că trebuie să punem „semne" ori de câte ori avem îndoieli cu privire la cineva, sau la ceva, pentru a ști dacă vin de la Dumnezeu?

Cu siguranță că nu poate fi dată o regulă generală, dar oricum astfel de semne pot să existe în indicarea adevărului. În cazul de față Natanael a văzut că Iisus i-a cunoscut gândul pe când se ruga, sau medita, sub smochin, ceea ce l-a condus imediat la concluzia că înaintea Sa era chiar Mesia, Cel așteptat de Israel. În cazul nostru, semnul de recunoaștere a lui Mesia este Sfânta Scriptură, care este cel dintâi martor al Său pe acest pământ. Iar această mărturie este întărită de Duhul Sfânt prin descoperirea învățăturilor de bază, sau a doctrinelor, pe care Dumnezeu le-a prescris prin această Carte, cu scopul definirii închinării adevărate.

Așadar, avem un semn, Sfânta Scriptură, și avem și o cheie, inspirația Duhului Sfânt, în înțelegerea adevărului. Atunci ce sens mai au apostolii, lucrătorii, evangheliștii?

Calea cea mai bună de lucrare a Duhului Sfânt este prin intermediul celor care primesc chemarea de slujire, în conformitate cu darurile ce le-au fost încredințate. Doar

simpla citire a Scripturii nu ne va conduce la înțelegerea corectă a adevărului. Este nevoie de oameni dedicați care să ofere sfat și călăuzire, apostoli, sau mesageri în sens generic, care să deschidă adevărul înaintea celor ce nu îl cunosc. Biblia nu poate lucra singură, ci are nevoie de „mâini și picioare" pentru a umbla, și „guri" pentru a fi mărturisită, adică de oameni care să facă această lucrare.

Prin urmare, este nevoie de biserică pentru predicarea adevărului?

Cu siguranță că da; este nevoie de oameni devotați, de o biserică lucrătoare și luptătoare pentru cauza adevărului, care va predica un mesaj curat din partea lui Dumnezeu, chemând la o închinare corectă în Duh și adevăr, pregătind pe oameni pentru a doua venire a lui Hristos.

2. Să mergem acum la istoria chemării celui de-al 7-lea apostol menționat în cuprinsul Scripturii în mod explicit:

Matei 9:9 De acolo, Iisus a mers mai departe, și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă. Și i-a zis: Vino după Mine. Omul acela s-a sculat, și a mers după El.

Cum de un om în genul lui Matei, vameș ca profesie, a răspuns așa de repede chemării misionare?

Acțiunea relatată în Matei capitolul 9, se petrece în Capernaum, cetatea în care Iisus a predicat cel mai mult, numită deseori ca fiind „cetatea Sa". Din nefericire, Nazaretul nu a putut să fie decât „cetatea în care s-a născut", dar Capernaumul a fost deschis, cel puțin pentru cea mai mare perioadă a timpului petrecut în predicare, lucrării lui Iisus. În legătură cu Matei, putem spune că profesia pe care o avea era în totală contradicție cu premisa de a fi un apostol. Faptul că el a răspuns așa de repede, înseamnă că predicarea lui Iisus i-a atins inima și în sinea lui se decisese să îl urmeze pe Iisus.

Prin urmare, nu există nici o restricție pentru a fi apostol? Chiar oricine poate să ajungă să fie mesager al Domnului?

După câte se pare, nu există nici o restricție pentru a fi mesager al Domnului. În cazul de față am folosit noțiunea de trimis în Numele Domnului pentru a traduce termenul de apostol. Dincolo de tradiția istorică, există o chemare de a fi apostoli, adică trimiși ai Domnului, pentru fiecare dintre noi. Nu este vorba nici de profesie, nici de familie, nici de orice alte motive, care să ne rețină în a ne împlini chemarea de a fi ucenici ai Domnului Hristos.

Cu alte cuvinte, există o chemare apostolică generală, pentru fiecare credincios, de a fi un mesager al Domnului, corect?

În Apocalips 22: 12 stă scris: „Și Duhul și Mireasa zic: Vino! și cine aude, să zică: Vino! Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!" Cu alte cuvinte, oricine primește mesajul lui Dumnezeu are datoria de a-l duce mai departe, astfel încât chemarea să meargă până la marginile lumii, pregătind a doua venire a lui Hristos. Din iubire de Dumnezeu și de semeni, exprimată prin păzirea poruncilor divine, fiecare dintre noi poate fi adăugat la „ceata ucenicilor Domnului". Este un privilegiu, o datorie, dar și o onoare, pe care trebuie să o împlinim acolo unde ne găsim și oriunde Domnul ne trimite pentru a împlini voia Sa.

Am început cu doi apostoli: pescarii Andrei și Petru, după aceea alți doi: pescarii Iacob și Ioan, mai departe încă doi: Filip și Natanael, și în final vameșul Matei. O varietate de persoane și de profesii. De ce nu citim nimic despre învățătorii Legii, sau fariseii, ca fiind apostoli? Ei erau bine pregătiți în teologie. De ce au fost lăsați la o parte?

Fiindcă aceste categorii nu erau interesate în mesajul lui Hristos, ci doar doreau să se folosească de El pentru propriile lor interese. De aceea, Dumnezeu a trebuit să aleagă pescari și vameși pentru a duce mesajul Evangheliei în mod eficient și fără

prejudecată înaintea întregii lumi. Dispoziția lor de a asculta de Dumnezeu și de a onora chemarea au condus la alegerea lor pentru lucrare și au dat eficiență la tot ceea ce ei au făcut pentru Maestru. De aceea, ei sunt exemplul nostru, alături de Hristos.

În concluzie, vom răspunde chemării de a fi apostoli, adică trimiși împuterniciți prin Duhul Sfânt, ai lui Hristos?

Eu doresc să răspund cu toată seriozitatea că trebuie să onorăm această chemare, dacă într-adevăr avem intenția de a întra în Împărăția cerurilor. Avem nevoie de o dedicare deplină, pentru ca tot ce este firesc să fie „consumat" în focul iubirii divine, iar în mijlocul acestei lumi ce se îndreaptă către final, biserica celor credincioși adevărului veșnic să rămână asemenea stâncii în mijlocul valurilor, mărturisind despre Cel care Și-a dat viața pentru mântuirea ei.

❖ **Rugăciune**

- A crede mărturisirea profetică a Sfintelor Scripturi cu privire la Mesia;
- A primi chemarea când îți este adresată;
- A nu lăsa nimic să te rețină în a urma pe Hristos: profesie, familie etc.

Credința În Vreme De Criză

S-ar putea spune că timpul de criză este cel mai puțin favorabil dezvoltării aptitudinilor spirituale, printre care aș număra și credința. În fond, cine mai are energie să mai dea atenție unei relații abstracte cu un Dumnezeu invizibil, a Cărui existență o presupunem fără a avea de regulă o demonstrație materială a Persoanei Sale?

Cu alte cuvinte, credința este utilă în vremuri bune, dar atunci când problemele apar, trebuie să ne concentrăm pe lucruri concrete și să lăsăm deoparte utopiile spirituale, pentru că până la urmă, nu putem să ne hrănim familia cu vorbe, iar a te încrede în Dumnezeu nu are cum să țină locul unui serviciu din care tocmai am fost concediați. Și dacă astfel stau lucrurile, atunci este cu atât mai bine să nu ne mai mințim pe noi înșine cu idei în genul intervenției unei Ființe supranaturale în ajutorul nostru, fiindcă dacă așa ar fi fost, nu am fi ajuns într-o situație de criză, din care nu știm cum am putea ieși.

Concluzia logică nu poate fi decât una singură și anume că este bine să ai credință când totul merge bine, dar în perioadele de criză într-un fel sau altul nu poți să te încrezi decât în tine însuți și să ești nevoi să devii ateu din rațiuni practice.

Acest raționament poate părea oarecum exagerat, fiindcă de regulă există o formă de religie și în vreme de criză, iar oamenii continuă să frecventeze serviciile divine chiar și în situație de război. Dar nu la acest lucru vreau să mă refer, fiindcă religia înseamnă mai mult decât serviciile divine și decât arborarea unor însemne de cult.

Religia autentică presupune o credință fermă în Dumnezeu, o încredere nestrămutată care vede brațul providenței Sale chiar și în cele mai critice momente. Nu întâmplător apostolul Petru vorbea despre „încercarea credinței voastre, mai prețioasă decât aurul încercat în foc", fiindcă adevărata credință se fortifică prin excelență în vremurile de criză, după ce a acumulat energie în timpurile de prosperitate.

Haideți să ne gândim la o situație practică, care ține de experiența zilnică. Din rațiuni de menținere a sănătății este bine să ne hrănim în momentele de relaxare și de liniște, lucru pe care ni-l dorim de fapt cu toții. Dar odată ce ai consumat alimentele în cauză, a sta în continuare la masă nu înseamnă altceva decât lâncezeală și pierdere de timp, fiindcă acum trebuie să treci la desfășurarea diferitelor activități de serviciu sau legate de locul în care trăiești.

Tot astfel, credința se hrănește în „vremurile bune” prin consumarea unor alimente spirituale, în genul Cuvântului biblic, al scrierilor inspirate și prin asimilarea lor în viața de zi cu zi prin practică și rugăciune. De îndată ce apar „vremurile rele”, credința, care nu a fost de fapt necesară în timpul de prosperitate, intră în acțiune în baza energiei ce a fost asimilată din puterea lui Dumnezeu. Pare straniu acest lucru? Nicidecum, fiindcă în timpurile bune nu avem nevoie de credință decât într-o mică măsură, dar atunci când lumea ne este amenințată de distrugere sau pustiire, vine exact „anul, luna, ziua și ceasul”, adică momentul, ca ea să între în acțiune.

Ce vreau să spun este deosebit simplu: credința este gândită pentru vremurile întunecate și de criză, ea este un dar care să ne ajute în timpurile de încercare ce vin asupra lumii noastre de când ea s-a despărțit de Dumnezeu. Tocmai de aceea, apostolul Pavel se putea „bucura” în problemele, nu puține la număr, cu care se confrunta, fiindcă în ele nu vedea decât ocazia manifestării unei credințe depline în providența, sau purtarea de grijă, a lui Dumnezeu.

Vorbesc din cărți prin aceste cuvinte? Sunt sigur că nu, fiindcă dacă vom urmări istoria bisericii de-a lungul veacurilor, vom vedea că etapele de progres spiritual au fost cel mai adesea datorate crizelor pe care lumea le-a traversat, care au condus la o rafinare progresivă și la o selectare a ceea ce este adevăr de ceea ce este rătăcire.

Există o carte care mi s-a părut deosebit de instructivă în înțelegerea momentelor de criză ca oportunitate pentru dezvoltarea credinței individuale și colective. Este vorba despre „Cetatea lui Dumnezeu”, scrisă acum mai bine de 1500 de ani de către Augustin din Hippo. Contextul scrierii acestei lucrări era deosebit de tulbure, fiindcă imperiul Roman se distrugea sub loviturile triburilor barbare, în fața cărora legiunile erau tot mai neputincioase.

Din cauză că acea lume se dezintegra, mulți acuzau creștinismul ca fiind de vină, pentru că prin renunțarea la religiile păgâne imperiul ar fi devenit slab în fața atacatorilor săi. Pe de altă parte, mulți creștini continuau să se prindă de lumea romană, gândind că altfel vor pieri. Ei nu puteau să își imagineze un creștinism dincolo de orizontul imperiului, în care pacea și prosperitatea erau garantate de armate puternice și de o economie superioară la tot ce se practica în epocă.

Tocmai de aceea, Augustin caută să clarifice toate aceste probleme în „Cetatea lui Dumnezeu”, analizând misiunea spirituală a bisericii și contextul dezintegrării lumii romane. În primul rând, el demonstrează faptul că prin promovarea păgânismului imperiul Roman practic s-a autodistrus. Această formă de ateism, păgânismul, a condus la corupție, ineficiență, relații sociale degradante, iar în final au slăbit irecuperabil structura de rezistență, până când s-a ajuns la situația disperată de a nu mai face față barbarilor.

Teza lui Augustin este că păgânismul și nu creștinismul au condamnat imperiul la dispariție. Acest lucru poate fi confirmat istoric și nu voi insista acum asupra lui.

Pe de altă parte, Augustin vede un creștinism care nu avea de ce să fie legat de lumea romană, o credință care avea să treacă la triburile barbare invadatoare, având perspectiva unei împărății spirituale universale, așa cum a spus și Domnul Hristos. În criza prezentă, din care nu vede scăpare pentru lumea romană, El distinge germenii unei noi ere, în care creștinismul avea să se răspândească în întreaga lume. El înțelege că o oportunitate extraordinară se deschide înaintea bisericii, care avea să treacă la o misiune mondială de convertire a barbarilor la creștinism.

El înțelege că barbarii nu sunt dușmanii credinței în Dumnezeu, iar creștinismul nu trebuie să sprijine o lume ce stă să apună din cauza ateismului celor ce o compun. Astfel vede deasupra trecerii imperiilor lumii stând neclintită cetatea credinței, cetatea lui Dumnezeu, biserica Sa, ce nu poate fi vreodată înfrântă de circumstanțe potrivnice sau de loviturile celor răi.

Revenind la situația noastră, ce seamănă în mare măsură cu ce se întâmpla în vremea lui Augustin, se pune întrebarea dacă putem distinge Cetatea spirituală a lui Dumnezeu deasupra împrejurărilor prin care trecem. O lume stă să dispară, dar cu siguranță alta va apărea în loc, însă Cetatea divină va rămâne pentru eternitate de neclintit, după cum a spus Domnul apostolului Petru „că porțile Hadesului nu o vor birui".

Fără a fi profet, pot însă să spun că prezenta criză mondială nu este altceva decât o nouă oportunitate de trecere a Evangheliei de la cei care au auzit-o atâtea sute de ani și nu au renunțat la păgânismul ateu, la cei ce nu au avut oportunitatea să o cunoască, adică la „barbari". Este momentul ca întreaga lume să cunoască planul de mântuire al lui Dumnezeu, să primească „credința ce a fost dată sfinților o dată pentru totdeauna" și ca astfel Domnul nostru să revină să ne ia în Împărăția cerească.

Cetatea acestei lumi se va dezintegra în cele din urmă, dar Cetatea lui Dumnezeu va rămâne pentru eternitate. Credință în vreme de criză? Pentru atei nicidecum, dar pentru adevărații creștini o oportunitate de a spori în cunoașterea de Dumnezeu și de a lucra pentru mântuirea „barbarilor", a celor ce nu au avut ocazia de afla despre calea care duce la Cetatea lui Dumnezeu.

Zeii acestei lumi, în genul banului, lăcomiei, puterii și lipsei de omenie, vor apune. Idolatria va trece o data cu cei ce o practică. Dar Cuvântul Celui Veșnic va rămâne în veac împreună cu toți cei ce se închină Viului Dumnezeu!

Desăvârșirea Oferită De Dumnezeu

❖ Chemarea de a fi desăvârșit

Să începem prin a citi mai multe versete ce ne vorbesc despre standardul iubirii divine, așa cum trebuie el trăit de către un adevărat ucenic al Domnului:

Matei 5: 43 Ați auzit că s-a zis: Să iubești pe aproapele tău, și să urăști pe vrăjmașul tău. 44 Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc, și rugați-vă pentru cei ce vă asupresc și vă prigonesc, 45 ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni, și dă ploaie peste cei drepți și peste cei nedrepți.

Este normal să-ți iubești vrăjmașul? La ce se referă și la ce nu se referă aceste versete, fiindcă totuși, bunul simț ne spune că trebuie să ne păzim de cei ce ne sunt dușmani, acesta fiind și un act de înțelepciune, corect?

Niciodată Biblia nu ne învață lucruri ce sunt împotriva rațiunii și a unui adevărat bun simț, nepervertit de percepția deformată pe care de obicei oamenii o au asupra noțiunilor de bine și de rău. În primul rând, aceste versete nu ne spun că nu trebuie să ne păzim de cei ce ne sunt vrăjmași. Avem destule sfaturi în multe alte părți ale Bibliei că trebuie să ne ferim din calea celor ce ne doresc răul, și chiar Domnul Hristos s-a păzit de-a lungul misiunii Sale de farisei și saduchei, adică de dușmani.

Dar cum rămâne cu aspectul pozitiv al iubirii? Cum se poate aplica în cazul vrăjmașilor, conform cu cele citite?

În primul rând, trebuie subliniat un principiu pe care aceste versete îl dau la iveală: cel de a nu urî pe nimeni, de a nu purta resentimente împotriva nimănui. Aceasta este ideea principală ce se desprinde din lectura cuvintelor Mântuitorului. În continuare, al doilea mare principiu, derivat din primul, este de a nu răspunde cu rău pentru rău, de a nu împrumuta armele adversarului pentru a lovi la rândul tău. Încă o dată, nu este vorba de a accepta pasiv loviturile adversarului, ci de a nu-i folosi

metodele pentru a-i replica, lucru ce te-ar coborî la nivelul său, distrugându-ți legătura cu Dumnezeu.

Cu alte cuvinte, atunci când răspundem cu rău pentru rău, ne punem în primejdie legătura cu Dumnezeu?

Așa este, atunci când împrumutăm armele răului, relația noastră cu Dumnezeu este pusă în primejdie, și astfel răul devine dublu: o dată răul făcut împotriva noastră, a doua oară fiindcă trecem în rândurile adversarului, abandonând legătura cu Dumnezeu. Vedem că bunătatea Domnului este vizibilă prin binefacerile pe care El le revarsă deopotrivă peste cei buni și peste cei răi, nerăspunzând cu rău pentru rău. Dacă noi nu procedăm la fel ca Dumnezeu, ne vom îndepărta de El, iar mintea noastră va deveni captivată de rău, până când viața noastră va deveni doar o cursă a răzbunării.

Să citim mai departe cuvintele Mântuitorului, pentru a putea distinge învățăturile pe care Domnul dorește să ni le transmită:

Matei 5: 46 Dacă iubiți numai pe cei ce vă iubesc, ce răsplată mai așteptați? Nu fac așa și vameșii? 47 Și dacă îmbrățișați cu dragoste numai pe frații voștri, ce lucru neobișnuit faceți? Oare păgânii nu fac la fel? 48 Voi fiți dar desăvârșiți, după cum și Tatăl vostru cel ceresc este desăvârșit.

Putem să spunem că porunca de a iubi pe toți oamenii, inclusiv pe vrăjmași, se constituie ca o chemare la desăvârșire?

Când vorbim despre caracterul lui Dumnezeu, despre căile și metodele Sale, despre modul Său de a fi, înseamnă de fapt că facem referire la desăvârșire. La Domnul totul este perfect, sublim, înălțat până la cea mai de seamă excelență a sfințeniei, neprihănirii și purității. Acum, dacă noi vom asimila aceste principii ce caracterizează conduita, sau modul de a fi, al lui Dumnezeu, atunci înseamnă că vom merge pe calea desăvârșirii și vom manifesta un comportament similar. În felul acesta vom ajunge să fim făcuți „desăvârșiți" prin El.

Această noțiune de desăvârșire poate stârni multă confuzie. De-a lungul timpului multe persoane au pretins că sunt desăvârșite, dovedind ulterior cât de departe erau de acest ideal. Ce se poate spune despre acest lucru?

Desăvârșirea despre care se vorbește prin aceste versete se referă la o noțiune ce derivă din caracterul lui Dumnezeu. Să citim cu atenție textul sfânt și să remarcăm cuvintele „după cum și Tată vostru cel ceresc este desăvârșit". Așadar, nu este vorba de un lucru ce este produsul naturii noastre afectate de păcat, ci de o transpunere în dreptul nostru, în chiar ființa noastră, a desăvârșirii lui Dumnezeu.

Nu cumva acest lucru seamănă cu principiul „îndreptățirii prin credință" despre care am discutat de mai multe ori în ultimele ocazii?

Cu adevărat este vorba despre „îndreptățirea prin credință, ce are drept rod sfințirea", după cum s-a mai amintit. Cuvintele Mântuitorului ne provoacă la o anumită alegere, și anume să nu mai reacționăm în modul firesc, oferind ură contra ură și mânie pentru mânie, ci mai degrabă să privim la modul de a fi al lui Dumnezeu, și văzându-l, să alegem să ni-l însușim prin puterea exemplului, și mai ales, prin puterea harului ce ne este oferit.

Putem vorbi așadar despre o desăvârșire oferită prin intermediul credinței în Dumnezeu? O reproducere fidelă a caracterului divin în noi?

Așa cum ploaia și soarele vin peste pământ din porunca lui Dumnezeu pentru toți oamenii, buni sau răi, harul Său se răspândește peste întregul pământ aducând apa vieții pentru fiecare om și lumina soarelui neprihănirii peste fiecare dintre noi. Acest har, care înseamnă viață și cunoaștere de Dumnezeu deopotrivă, primit în suflet va

rodi caracterul lui Dumnezeu în noi și ne va conduce la desăvârșire, adică va așeza chipul divin în noi într-un mod deplin.

Cu alte cuvinte, porunca Mântuitorului de a fi desăvârșiți în felul lui Dumnezeu se materializează prin intermediul harului pe care El ni-l oferă prin credință?

Așa este. Harul oferit de către Mântuitorul nostru realizează o astfel de lucrare și noi trebuie să nu îl blocăm prin alegeri greșite, cum ar fi cele de a răspunde cu rău pentru rău, cu mânie pentru mânie și altele în felul acesta. Repet, aceasta nu înseamnă să stăm pasivi în fața răului, fiindcă există o înțelepciune în a face binele, care este de asemenea un dar de la Dumnezeu. Atunci când ne vom ruga pentru vrăjmași și nu le vom răspunde cu rău pentru rău, vom putea să înțelegem ceva din marea iubire a lui Dumnezeu pentru noi. Dar iarăși, aceasta nu înseamnă o acceptare pasivă a răului; nici Mântuitorul nostru nu a făcut așa ceva, ci S-a luptat folosind armele luminii.

❖ **A ierta și a fi smerit ca dovezi ale desăvârșirii**

Să mergem mai departe pentru a urmări un alt aspect important ce decurge din ideea de desăvârșire pe care ne-o oferă Dumnezeu:

Matei 6: 11 Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă astăzi; 12 și ne iartă nouă greșelile noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri; 13 și nu ne duce în ispită, ci izbăvește-ne de cel rău. Căci a Ta este împărăția și puterea și slava în veci. Amin! 14 Dacă iertați oamenilor greșelile lor, și Tatăl vostru cel ceresc vă va ierta greșelile voastre. 15 Dar dacă nu iertați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierta greșelile voastre.

De ce este important să iertăm greșelile celorlalți oameni? Trebuie să iertăm orice fel de greșeală și să lăsăm pe ceilalți să facă ce doresc, fără ca noi să reacționăm?

Așa cum am precizat în cazul eliminării mâniei și a resentimentelor în relațiile pe care le avem cu ceilalți, nu este vorba despre o acceptare pasivă a răului ce se comite împotriva noastră. Acest lucru ar fi împotriva rațiunii, dar și a Cuvântului lui Dumnezeu, care ne sfătuiește să ne păzim de cei răi. Iertarea este importantă, aș putea spune fundamentală, fiindcă reprezintă mijlocul cel mai eficient de a întrerupe propagarea răului pe pământ, și de ce nu, în univers.

Iertarea are, prin urmare, o forță deosebită, capabilă de a modela lucrurile? Este ea capabilă să producă schimbări în această lume?

Nu numai în această lume, dar iertarea este capabilă să schimbe întregul univers, lucru pe care deja îl realizează. În primul rând vom vorbi despre iertarea lui Dumnezeu, în baza căreia noi suntem transformați, preschimbați și în cele din urmă desăvârșiți, să înțelegem „pregătiți pe deplin”, pentru a întra în Împărăția cerurilor. Vorbeam despre îndreptățirea prin credință, adică anularea vinovăției prin intermediul credinței, dar echivalentul acestei exprimări este „iertare prin credință”, fiindcă înlăturarea vinei are la bază iertarea, harul, și nicidecum vreun merit sau vreo lucrare a noastră.

Cu alte cuvinte, atunci când iertăm, urmăm exemplul lui Dumnezeu? Ne identificăm, până la un anumit punct, cu El, cu modul Său de a fi?

Cu siguranță că ne vom identifica cu Dumnezeu, cu modul Său de a fi, ori de câte ori vom manifesta iertare față de semenii noștri, fiindcă este cu neputință să iertăm cu adevărat, dacă nu am gustat din iertarea pe care El o manifestă față de noi prin actul mântuirii, sau îndreptățirii prin credință. Dar putem vorbi mai mult decât despre urmarea unui exemplu și anume despre trăirea unui principiu ce transformă și modelează ființa noastră începând de la ce este mai profund în ea: motivația.

Așadar, nu este vorba doar de schimbarea unor lucruri exterioare, ci prin iertare chiar noi suntem transformați, corect?

Beneficiul cel mai mare al actului iertării este preschimbarea interioară, învingerea răului în interiorul nostru. Atunci când resentimentele dispar, când mânia este anihilată prin iertare, atunci ființa noastră poate să între în relație cu Dumnezeu, în armonie cu inima Celui Atotputernic, pentru a ni se deschide perspectiva vieții nesfârșite ce se revarsă de la El prin Iisus Hristos. Într-un cuvânt, atunci vom putea să percepem realitățile spirituale la justa lor valoare.

Totuși, această iertare pe care o oferim nemeritat nu creează un sentiment de frustrare?

Atunci când harul lui Dumnezeu începe să lucreze în suflet, se va produce o transformare interioară. Cum am mai spus, și voi repeta acest principiu ori de câte ori va fi necesar, îndreptățirea prin credință, sau aplicarea iertării lui Dumnezeu, are drept rod sfințenia, sau asemănarea cu El. Așadar, atunci când mă bazez pe iertarea oferită de Dumnezeu, și mențin deschisă legătura cu El, un lucru surprinzător se va produce în suflet, și vom avea capacitatea de a ierta și de a ne comporta la fel ca El. Aceasta înseamnă desăvârșire, adică transpunerea deplină a chipului Său, a caracterului Său în noi, în inimile noastre.

Să vedem acum o altă dovadă a acestei preschimbări interioare despre care vorbeam, citind versetele următoare:

Matei 6: 1 Luați seama să nu vă îndepliniți neprihănirea voastră înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei; altminteri, nu veți avea răsplată de la Tatăl vostru care este în ceruri. 2 Tu, dar, când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta, cum fac fățarnicii, în sinagogi și în ulițe, pentru ca să fie slăviți de oameni. Adevărat vă spun, că și-au luat răsplata. 3 Ci tu, când faci milostenie, să nu știe stânga ta ce face dreapta, 4 pentru ca milostenia ta să fie făcută în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.

De ce este bine să facem lucruri deosebite, fără a aștepta recunoștința oamenilor? Ce înseamnă să nu depinzi de aprecierile pe care ceilalți ți le-ar putea aduce?

Cea mai aleasă binecuvântare este de a face lucruri deosebite spre slava lui Dumnezeu și totuși acestea să rămână ascunse în privința autorului. Doar un suflet care a gustat din harul lui Dumnezeu poate fi capabil de așa ceva. De fapt, ne întoarcem la problema motivației, bine exprimată prin răspunsul la întrebarea „De ce faci acest lucru?”. De regulă, oamenii caută să fie apreciați, răsplătiți, pentru ceea ce fac. A acționa altfel, deja presupune o schimbare a motivației, o rațiune superioară pentru ceea ce întreprinzi.

Cu alte cuvinte, noi putem face lucruri deosebite pentru Dumnezeu, și totuși să greșim fundamental așteptând aprecierea celor din jur?

Atunci când vom lucra cu adevărat pentru Dumnezeu, eu-l nostru va fi golit și nu ne va mai interesa nici faima, nici recunoașterea valorii, sau a meritelor, nici nimic altceva, fiindcă ceea ce vom face va fi expresia recunoștinței noastre față de El, va fi darul nostru închinat Lui și nu celor din jur. Atunci când așteptăm aprecieri din partea celorlalți dovedim că darul pe care l-am făcut nu a fost dedicat cu totul lui Dumnezeu, ci o parte semnificativă a fost destinată înălțării noastre înaintea celorlalți. O astfel de atitudine întinează și cea mai aleasă lucrare, chiar făcută pentru Dumnezeu.

Prin urmare, nu este suficient să lucrăm pentru Dumnezeu, dar atitudinea pe care o manifestăm, sau motivația pe care o avem, sunt deopotrivă importante, așa este?

Farmecul adevăratei sfințiri constă tocmai în necunoașterea binelui făcut, deoarece sufletul se află într-o așa armonie cu Dumnezeu, încât tot ceea ce facem devine un mijloc pentru ca Domnul să fie înălțat. Lucrând pur și simplu pentru Dumnezeu, care cu siguranță vede totul, vom putea să ne eliberăm de o mulțime de

temeri și de angoase care ne paralizează și cele mai bune eforturi. Atunci când motivația este eliberată de preocupări egoiste, de dorința de apreciere a celorlalți, și când ne rezemăm cu putere pe harul lui Dumnezeu, vom putea să experimentăm bucuria de a fi urmași ai Domnului Hristos.

Dar fără o astfel de atitudine, nu vom putea să lucrăm pentru Dumnezeu? Și mai ales, cum putem să ajungem la o astfel de conduită?

Putem să încercăm să lucrăm pentru Dumnezeu, având dorința înălțării de sine în noi. În acest caz, fie lucrarea noastră nu se va îndeplini, fie se va prăbuși, asemenea Templului de la Ierusalim, ulterior. Pentru a ne însuși acest principiu, trebuie să menținem o vie legătură cu Dumnezeu prin veghere, studiu și rugăciune, precum și printr-o atentă planificare a vieților noastre. Începem cu îndreptățirea prin credință, dar trebuie să creștem și să aducem rodul asemănării cu Dumnezeu. Este o lucrare supranaturală, dar vizibilă și foarte naturală în consecințe, și tocmai de aceea trebuie să folosim mijloacele ce ne-au fost puse la îndemână pentru creștere spirituală: studiu, rugăciune și exercitarea voinței în împlinirea a ceea ce este drept.

❖ **A depinde de harul oferit de Dumnezeu**

Să trecem mai departe, mai precis să urmărim cum putem să primim de la Dumnezeu darul desăvârșirii în Iisus Hristos:

Matei 7: 7 Cereți, și vi se va da; căutați și veți găsi; bateți, și vi se va deschide. 8 Căci oricine cere, capătă; cine caută, găsește; și celui ce bate, i se deschide. 9 Cine este omul acela dintre voi, care, dacă-i cere fiul său o pâine, să-i dea o piatră? 10 Sau, dacă-i cere un pește, să-i dea un șarpe? 11 Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce I le cer! 12 Tot ce voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi la fel; căci în aceasta este cuprinsă Legea și Prorocii.

Oare este suficient să ceri pentru a primi? Dumnezeu chiar ne va da tot ceea ce noi îi cerem? Nu există restricții în acest sens?

Fragmentul biblic este clar precizând că dacă vom cere vom primi. Bineînțeles că nu orice fel de cerere ne va fi ascultată, fiindcă este posibil să cerem lucruri care nu sunt după voia lui Dumnezeu, vătămătoare pentru noi, sau pentru ceilalți. De fapt, cheia de înțelegere a acestui text este dată de expresia „va da lucruri bune celor ce I le cer”. Așadar, dacă vom cere „lucruri bune” ne este dată asigurarea că le vom și primi.

Oarecum problema devine mai complicată. Care sunt acele lucruri bune pe care cerându-le le vom și primi?

Reluând tema studiului nostru, unul dintre lucrurile bune ar fi capacitatea de a ne „iubi” vrăjmașii, adică de ne stăpâni ura, mânia și orice alte manifestări violente, chiar dacă ele sunt aparent justificate. În plus, un alt lucru bun ar fi puterea de a ierta, de a nu purta resentimente sau supărare în suflet. Un alt lucru bun ar fi capacitatea de a rămâne smerit, de a abandona înălțarea de sine. Ei bine, toate lucrurile negative enumerate mai sus sunt vătămătoare pentru suflet, asemenea unui șarpe care mușcă și își injectează veninul. Trebuie anihilată otrava Satanei, ce se manifestă prin astfel de lucruri rele.

Este util să procedăm astfel, dar de obicei noi dorim lucruri mai concrete de la Dumnezeu în genul bunăstării materiale, confortului și satisfacerii dorințelor noastre de afirmare profesională sau de alt gen. Și acestea pot fi „lucruri bune”, după voia lui Dumnezeu?

Cu siguranță că și acestea pot fi lucruri bune, în măsura în care nu ne vor corupe sufletul și nu ne vor conduce să Îl uităm pe Dumnezeu. Din păcate, tendința este de a uita pe Creatorul nostru atunci când lucrurile merg bine. Și dacă nu vine o problemă,

sau un necaz, cu greu ne mai amintim de obligațiile pe care le avem față de Dumnezeu și de calea mântuirii pe care trebuie să mergem. De multe ori, pentru a cita dintr-un autor creștin, Dumnezeu trebuie să ne facă să „naufragiem" în planurile noastre cu scopul de a ne salva și de a nu ni se pierde sufletul la judecata finală.

De ce totuși lucrurile pe care în genere le caută oamenii pe acest pământ, nu sunt considerate de Dumnezeu ca fiind lucrurile bune pe care El ni le-a pregătit?

Tendința noastră este de a căuta acele lucruri care ne vor amplifica înclinațiile noastre negative, dintre care cea mai nefastă este aceea de a neglija lucrurile spirituale și de a uita de Dumnezeu. Este paradoxal că lucruri bune în sine, devin rele printr-o folosire necorespunzătoare. Puterea de influență, bunăstarea materială, chiar și viața de familie, pot deveni bariere serioase în a urma pe Dumnezeu, cu consecința teribilă a pierderii vieții veșnice.

În concluzie, trebuie să stabilim niște priorități în viață, pentru a pune lucrurile cele mai importante acolo unde trebuie, așa este?

Planificarea priorităților vieții este deosebit de importantă, iar preocuparea pentru destinul nostru veșnic este cea mai de seamă îndeletnicire pe care o putem avea. Viața noastră trece repede, iar judecata nu va întârzia. Prin urmare, dacă vom neglija pregătirea, vom pierde cel mai important lucru din ceruri și de pe pământ: „o viață fără de sfârșit în Împărăția lui Dumnezeu". Dacă am ține mereu vie înaintea noastră această candelă a credinței, atunci perspectiva vieții s-ar schimba și am putea să vedem harul lui Dumnezeu la lucru pentru mântuirea noastră.

Revenind la cuvintele Mântuitorului: „fiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru este desăvârșit", cum se poate ajunge la acest standard prin aplicarea principiului „cereți și vi se va da"?

„Fiecare va găsi ceea ce caută", am putea să spunem ca o concluzie la finalul vieților noastre. Principiul „cereți și vi se va da", înseamnă că s-au luat măsuri suficiente pentru a putea urma calea lui Dumnezeu, că nu există nici o rațiune obiectivă, nici o scuză pentru a nu da atenție harului lui Dumnezeu și ofertei pe care El ne-o face pentru mântuire. Desăvârșirea pe care El ne-o cere nu este ceva imposibil și este mai mult decât ce ne închipuim de regulă când rostim aceste cuvinte. Evitând capcana perfecționismului omenesc, desăvârșirea cerută de Dumnezeu este darul pe care El ni-l oferă prin intermediul credinței în Iisus Hristos.

La ce se referă această capcană a perfecționismului omenesc? Cu ce se deosebește de desăvârșirea oferită de Dumnezeu?

Perfecționismul omenesc a fost vizibil prin învățătura și practicile fariseilor, care și-au creat un standard propriu de desăvârșire, ignorând neprihănirea pe care Dumnezeu ne-o oferă prin credință, manifestată prin iertare și transformare, sau naștere din nou, prin Duhul Sfânt. Acest gen de perfecționism conduce la o falsă ucenicie, o falsă iubire, o falsă smerenie, conducând la duplicitarismul denunțat de Domnul Hristos. În opoziție, desăvârșirea oferită de Dumnezeu înseamnă să primești caracterul lui Hristos prin intermediul credinței și să exerciți trăsăturile Sale sfinte prin intermediul propriei vieți, ca dovadă a primirii Duhului Sfânt în inimă, în suflet.

În concluzie, ce înseamnă să fii făcut desăvârșit prin jertfa și meritele lui Iisus Hristos?

Acest lucru înseamnă să accepți ceea ce Dumnezeu îți oferă, iertarea de păcat în baza jertfei lui Hristos, și să Îl urmezi, crescând în asemănare cu sfințenia Sa, cerând acele lucruri bune ce se regăsesc în fiecare trăsătură de caracter descoperită de Sfintele Scripturi cu privire la Dumnezeu, adică: bunătate, iubire, lepădare de sine, smerenie, iertare și altele în felul acesta, lucruri împotriva cărora nu există „lege" care să le condamne. Aceasta înseamnă aplicarea directă și vie a principiului îndreptățirii prin credință, ce are drept rod sfințirea. Aceasta este desăvârșirea oferită de

Dumnezeu și de aceea să ne grăbim să primim acest har și să rămânem ancorați în el de-a lungul întregii vieți.

❖ **Rugăciune:**

- A fi preschimbat prin iubirea lui Dumnezeu.
- A dovedi un spirit de iertare și de smerenie.
- A primi harul lui Dumnezeu și a cere împlinirea făgăduințelor Sale privind preschimbarea noastră după chipul Său.

Glasul Lui Dumnezeu Prin Biblie

❖ Interpunerea păcatului între om și Dumnezeu

1. Avem în față următorul verset din cartea profetului Isaia 59:1 "Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă". Credeți că am putea pune la îndoială capacitatea lui Dumnezeu de a ne salva? Sau credeți că există situații când Dumnezeu s-ar putea să nu ne audă rugăciunile?

Mâna lui Dumnezeu este suficient de puternică pentru a ne salva, indiferent de situație; El știe toate gândurile noastre și aude toate cuvintele noastre: nimic nu poate fi ascuns de El. El intervine pentru a oferi o cale de scăpare tuturor celor ce se încred în El. De la începutul istoriei Dumnezeu a acționat, nu a lăsat lucrurile în voia lor, ci a întocmit un plan de mântuire pentru ca omul să fie salvat.

2. Ce credeți dumneavoastră despre capacitatea lui Dumnezeu de a auzi rugăciunile noastre și de a interveni pentru a ne rezolva problemele pe care le aducem înaintea Sa? Există însă condiții pentru ca Dumnezeu să ne răspundă?

Cu toate măsurile luate pentru mântuirea omului, există un obstacol serios ce se interpune între El și noi: păcatul. De la căderea lui Adam, păcatele oamenilor au creat un zid de despărțire între om și Dumnezeu, care a condus la o înstrăinare deplină din partea omului. Cu cât Domnul a depus eforturi mai mari pentru a relua legătura cu noi, cu atât omul s-a depărtat tot mai mult de El, adăugând păcat după păcat de la o generație la alta, astfel încât nu am exagera dacă am spune că acest zid a crescut până la cer.

3. Cum putem înțelege reacția omului după ce s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu așa cum citim în Geneza 3:8 "Atunci au auzit glasul Domnului Dumnezeu, care umbla prin grădină în răcoarea zilei: și omul și nevasta lui s-au ascuns de Fața Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină."? De ce omul a fugit dinaintea lui Dumnezeu? Care era de fapt problema sa?

Reacția omului a fost să se ascundă de Dumnezeu, sentimentul de vinovăție ce a rezultat fiind copleșitor. În acest verset vedem prima ilustrare practică a „zidului de despărțire" ce s-a interpus între om și Dumnezeu; este un zid în interiorul nostru, care ne determină să fugim de El, să uităm de El, să Îl urâm și dacă s-ar putea chiar să Îl omorâm (vezi cazul crucificării Fiului lui Dumnezeu). Avem așadar un zid al „vrăjmășiei" omului împotriva lui Dumnezeu, care ridică o barieră serioasă în comunicarea noastră cu El. Dacă lucrurile ar fi fost lăsate în voia lor, atunci omul nu ar mai fi dorit vreodată să mai știe de Dumnezeu.

4. Dar ce putem zice despre reacția lui Dumnezeu, așa cum citim în versetul 9 "Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: Unde ești?"? De ce Dumnezeu a pornit în căutarea omului, deși acesta se ascunsese de El? Ce ne spune acest lucru despre Dumnezeu? Credeți că motivul căutării omului era doar pentru a-i vesti judecata nimicitoare? Sau exista ceva mai mult în această căutare?

Răspunsul lui Dumnezeu a fost însă diferit de reacția omului. Astfel, El a plecat în căutarea omului, cu scopul de a-l salva; toată istoria dă mărturie asupra efortului divin depus pentru recuperarea omului căzut în păcat și neascultare. Zidul de despărțire trebuia să fie dat la o parte, dărâmat, pentru ca omul să poată vedea iertarea păcatului comis, anularea vinovăției și a tot ceea ce a rezultat după cădere: suferința și moartea. „Unde ești?" este întrebarea pusă de Dumnezeu, strigătul Său plin de durere după fiul risipitor – omul.

❖ Descoperirea divină prin profeți

1. Cum putem înțelege declarația profetului Amos 3:7 "Nu, Domnul Dumnezeu nu face nimic fără să-Și descopere taina Sa slujitorilor Săi proroci."? De ce Dumnezeu caută să comunice cu oamenii pentru a clarifica intențiile Sale? De ce a ales ca mesageri tot oameni, pe profeți, pentru a vorbi poporului Său și deopotrivă umanității?

Glasul lui Dumnezeu s-a auzit prin profeții Săi, trimiși să răspândească mesajul Său lui Israel și întregii umanități. Prin descoperire supranaturală, sau revelație, acești oameni au primit planul lui Dumnezeu pentru ca lucrurile să fie îndreptate după voința Sa. Chiar Sfânta Scriptură este rodul acestei lucrări făcută de profeți, prin consemnarea în scris a ceea ce ei au spus sau făcut sub călăuzirea lui Dumnezeu.

2. Credeți că profeții erau oameni deosebiți? Ce fel de calități credeți că au avut acești oameni, pentru a fi aleși de către Dumnezeu ca mesageri ai Săi? Oare oricine poate deveni profet? De cine depinde în cele din urmă acest lucru, indiferent de dorința omului?

Nenumărate au fost ocaziile în care Dumnezeu a vorbit prin profeți poporului Său. Dar de ce au fost aleși oameni ca mesageri ai Săi? De ce nu au fost folosiți în mod direct îngerii? Răspunsul este oarecum simplu: pentru ca mesajul să fie adecvat înțelegerii celor cărora le era adresat. Prin aceste „epistole vii", oameni care primeau și transmiteau mai departe mesajul divin, Dumnezeu a ilustrat capacitatea Sa de a coopera cu oamenii, cu acele persoane ce se lasă dispuse să urmeze căile Sale.

Expresia cea mai înaltă a comunicării profetice, prin oameni aleși să poarte mesajul divin, a fost întruparea Fiului lui Dumnezeu ca om. Astfel, Cel care transmitea mesajul Său umanității a devenit El Însuși mesager. Așadar, avem de-a face cu cea mai înaltă formă de comunicare pe care am fi putut să o avem cu Dumnezeu.

3. Ce credeți despre afirmațiile care se face mai departe în versetele 3-4: "El, care este oglindirea slavei Lui și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor, și a șezut la dreapta Măririi în locurile prea înalte, 4 ajungând cu atât mai presus de îngeri, cu cât a moștenit un Nume mult mai minunat decât al lor."? Cât de înaltă a fost poziția lui Hristos înainte de a veni pe pământ?

Esența mesajului Său a fost „curățirea păcatelor", adică eliberarea omului de sub condamnare. Pentru a întoarce pe urmașii lui Adam la Dumnezeu, El Însuși a devenit Adam, sau „Dumnezeu cu noi, nădejdea slavei". Mai mult, prin înălțarea Sa la ceruri, El a deschis calea ca noi să putem întra în Împărăția cerurilor. Ce mesaj minunat!

4. Dar ce putem spune mai departe despre Ioan 1:1-3 "La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. 2 El era la început cu Dumnezeu. 3 Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El."? Ce înțelegem despre puterea și autoritatea Celui ce urma să fie Iisus din Nazaret, Cel trimis pentru a fi Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii? De ce este numit "Cuvântul lui Dumnezeu"?

„Cuvântul" este Numele ce dezvăluie misiunea asumată de Fiul lui Dumnezeu în relație cu umanitatea. El este Cel care a transmis prin profeți, iar după aceea prin propria Sa Persoană întrupată ca om planul de salvare, calea de întoarcere la

Dumnezeu. El a fost întotdeauna împreună cu Tatăl ceresc și numai prin El putem avea acces la ceruri. Vocea lui Dumnezeu a răsunat cel mai puternic prin Evanghelia rostită acum mai bine de 2000 de ani și prin jertfa de pe Golgota.

5. Ce a făcut Fiul lui Dumnezeu pentru a se apropia de noi sau mai bine zis cum înțelegem mai departe versetul 14 "Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl."? De ce era necesar ca Dumnezeu să ne vorbească prin Fiul Său întrupat ca om? Cât de eficient a fost acest lucru? Existau totuși riscuri de a nu putea fi înțeles?

Mesajul divin, chiar glasul lui Dumnezeu s-a întrupat ca om în persoana lui Iisus din Nazaret. Astfel, Domnul a venit la nivelul omului, mesajul devenind accesibil pentru toți. El a venit pentru a schimba destinul istoriei, chemând pe fiii lui Adam să se întoarcă la Creatorul universului, să vadă soluția pe care Cel Prea Înalt le-o oferă în dar. Prin întruparea Fiului lui Dumnezeu, orice om poate fi salvat.

❖ Mărturia Scripturilor despre Dumnezeu

1. Să vorbim despre mărturia Scripturilor cu privire la Hristos așa cum citim în Ioan 5:39 "Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.". În ce sens Scripturile mărturisesc despre Hristos sau mai bine zis despre Iisus din Nazaret? De ce evreii nu au putut recunoaște din Scripturi pe Mesia? Unde era de fapt problema?

Sfânta Scriptură este o colecție de mărturii cu privire la Hristos; ele au pregătit prima Sa venire și deopotrivă o pregătesc și pe a doua. Prin Scriptură, mesajul divin ne este transmis direct, nemijlocit. Glasul lui Dumnezeu poate fi astfel auzit de orice om, chemarea fiind de a ne întoarce la El. Prin Scriptură avem cea mai clară prezentare a lui Hristos, a misiunii Sale sfinte de a ne salva.

2. Să urmărim declarațiile apostolului Pavel din 2Timotei 3:15 "din pruncie cunoști Sfintele Scripturi, care pot să-ți dea înțelepciunea care duce la mântuire, prin credința în Hristos Iisus.". În ce sens putem să primim înțelepciune din Scriptură prin credința în Hristos?

Scripturile ne oferă înțelepciunea care duce la mântuire; ele au un rol educativ de cel mai înalt grad. Dacă vom adânci învățătura exprimată prin Scriptură, atunci vom putea să vedem pe Dumnezeu lucrând mântuirea noastră. Dar pentru aceasta noi trebuie să cunoaștem, să studiem ceea ce Biblia spune.

3. Dar ce se poate spune despre următoarele două versete "16 Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, 17 pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."? Ce înseamnă această insuflare de către Dumnezeu a Scripturilor?

Insuflarea Scripturilor de către Dumnezeu a presupus prezența Duhului Sfânt cu profeții și deopotrivă cu mesagerii ce au scris sub inspirație divină. Acest proces de insuflare se referă deopotrivă și la prezența divină împreună cu cel ce studiază paginile sfinte. Trebuie să fim conștienți că atunci când suntem în fața textului sfânt, suntem de fapt chiar înaintea Domnului.

Ținta studiului biblic o reprezintă desăvârșirea caracterului, o transformare progresivă după chipul lui Dumnezeu, adică după chipul lui Hristos. Pentru fiecare dintre noi, Domnul are o lucrare pe care să ne-o încredințeze, iar studierea Scripturii reprezintă o unealtă utilă, esențială, în acest sens. Prin prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu, atât cel ce aude, cât și cel ce vorbește, sunt aduși în legătură cu Duhul Sfânt. Acest lucru extraordinar aduce schimbarea pozitivă a vieții.

❖ Înțelegerea și aplicarea Scripturilor

1. Ce ilustrație folosește apostolul Petru când vorbește despre profeție așa cum citim din 2Petru1:19 "Și avem cuvântul prorociei făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre."? În ce sens este Scriptura asemenea unei lumini care împrăștie întunericul? La ce fel de întuneric se referă?

Sfânta Scriptură este destinată călăuzirii celor ce se încred în Dumnezeu până la capăt, până când Domnul Iisus va reveni. Ea este „o lumină într-un loc întunecos”, oferind călăuzire în acest timp de încercare, umbrit din cauza păcatului. Ea este o lumină ce răsare „în inimă, în suflet”, aducând pace, bucurie și o nădejde ce nu va fi dată de rușine.

2. Ce principiu de interpretare se desprinde din următoarele două versete "20 Fiindcă mai întâi de toate, să știți că nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură. 21 Căci nici o prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt."? Ce înseamnă să interpretezi comparând parte cu parte? Se explică Scriptura pe ea însăși? Este ea propriul ei interpret?

Biblia este o carte unitară, ce se interpretează comparând parte cu parte, verset cu verset. Acest lucru presupune o activitate de studiu, dar ea va fi răsplătită pe deplin. Atunci când studiul Bibliei devine o parte a stilului de viață, vom vedea că nu mai este necesar un efort special de studiere, ci acest lucru va fi absolut normal, în ordinea firii.

Toată Scriptura, nu numai profeția, este expresia voinței lui Dumnezeu, El fiind autorul ei. Prin Duhul Sfânt, mesajul divin a fost transmis profeților, sau oamenilor special aleși pentru o astfel de lucrare, care la rândul lor l-au prezentat mai departe direct, prin viu grai, sau în scris. Mesajul divin a fost adus la nivelul omului, pentru a fi înțeles cât mai bine, eroarea fiind exclusă.

3. Și acum să citim din Evrei 4:12-13: "Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii. 13 Nici o făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face." Ce impact produc asupra vieților noastre citirea și studiul Scripturilor? De ce este vital pentru noi să fim astfel iluminați de Cuvântul lui Dumnezeu?

Lucrarea Cuvântului divin este de a scoate la suprafață și de a distruge răul din inima omenească. Scopul este de a curăța simțurile și gândurile noastre de păcat, de a separa și izola firea noastră decăzută pentru a nu mai fi stăpâniți de ea. Cu siguranță, lucrarea sa este uneori dureroasă, fiindcă fiecare dintre noi are păcate și vicii pe care le cultivă cu plăcere. Dar nu putem fi pregătiți pentru Împărăția cerurilor decât printr-o deplină abandonare a răului din inimă din suflet.

Nimic nu poate fi ascuns de Cel ce ne cercetează sufletele; nu avem unde să fugim de El. Singura soluție este de a ne supune lui Dumnezeu și să mergem pe calea pe care El ne-a deschis-o. Cuvântul Său ne poate remodela interiorul pentru ca bunătatea, pacea, îndurarea și toate celelalte trăsături de caracter asemănătoare cu ale lui Hristos să se manifeste în noi, o realitate exprimată prin cuvintele: „Hristos în noi, nădejdea slavei!”.

Îndreptățit Prin Jertfa Lui Hristos

Vom începe prin a urmări cuvintele apostolului Pavel din Epistola către Romani 5: 6-8: 6 Căci, pe când eram noi încă fără putere, Hristos, la vremea cuvenită a murit pentru cei nelegiuiți. 7 Pentru un om neprihănit cu greu ar muri cineva; dar pentru binefăcătorul lui, poate că s-ar găsi cineva să moară. 8 Dar Dumnezeu Își arată

dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.

1. Ce este surprinzător în fragmentul pe care l-am citit în legătură cu atitudinea pe care Dumnezeu a avut-o față de noi, oamenii răzvrătiți ai acestui pământ?

În mod normal, Dumnezeu ar fi trebuit să ne pedepsească fără milă, iar acest lucru ar fi fost cu totul drept. Trebuie bine înțeles că păcatul nu reprezintă doar un simplu act de nesupunere, ci el este manifestarea unei răzvrătiri premeditate împotriva Creatorului nostru. Deși noi Îi datorăm tot ce privește viața și existența, atitudinea pe care am manifestat-o de-a lungul istoriei a fost una de nerecunoștință și ură împotriva Celui ce ne-a creat. Cu toate acestea, reacția Sa a fost una de iubire, care a mers până la sacrificiul suprem prin intermediul jertfei lui Iisus Hristos, Fiul Său preaiubit.

2. Cum diferă reacția lui Dumnezeu față de noi, în comparație cu atitudinea pe care noi o avem atunci când vedem nedreptate în jurul nostru?

Spre deosebire de atitudinea pe care noi o manifestăm față de semenii noștri când ei greșesc față de noi, Dumnezeu a reacționat într-un mod cu totul neașteptat prin faptul că deși eram într-o atitudine de răzvrătire, El a trimis pe Fiul Său să-Și dea viața pentru noi. O astfel de iubire este inexplicabilă, de o măreție ce nu poate fi egalată de nimic altceva, descoperind o slavă fără de egal și un caracter de neegalat.

3. Cum putem exprima principiul jertfirii de sine, așa cum este el redat prin jertfa lui Hristos?

Prin jertfa lui Hristos a devenit clar faptul că natura divină se caracterizează prin iubire, iar Dumnezeu nu își găsește plăcerea în condamnarea celui vinovat, ci mai degrabă caută să-l aducă la viață pe cel căzut în păcat, făcând tot ce se putea pentru salvarea acestuia. Jertfirea de sine a Dumnezeului nostru este principiul care a stat la baza întocmirii universului, aceasta fiind piatra de temelie pe care a fost construit tot ce există.

Să citim mai departe concluzia la care ajunge apostolul Pavel în continuarea a ceea ce am citit așa cum este redată în Epistola către Romani 5: 9-10: 9 Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. 10 Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.

4. La ce se referă expresia „socotit neprihănit” pe care o folosește apostolul Pavel? Care este legătura cu „mântuirea de mânia lui Dumnezeu”?

A fi socotit neprihănit înseamnă a fi îndreptățit, adică a-ți fi atribuită sfințenia, slava și toate meritele câștigate de Iisus Hristos. Practic, înseamnă să fii tratat așa cum El trebuia să fie tratat, beneficiind de roadele unei vieți de deplină ascultare de Dumnezeu. Acest lucru a devenit posibil fiindcă prin jertfa Sa, Hristos a fost tratat așa cum noi trebuia să fim tratați, adică primind o pedeapsă directă, neamestecată cu milă din mâna lui Dumnezeu. În acest mod, mânia lui Dumnezeu a fost revărsată asupra lui Iisus Hristos ca înlocuitor și garant al nostru, cu directă consecință aceea de a fi îndreptățiți prin meritele Sale, la care noi nu am contribuit cu nimic.

5. Care este principala consecință a acestei îndreptățiri prin „sângele lui Hristos”, prin jertfa Sa?

Principala consecință a îndreptățirii prin sângele lui Iisus Hristos este exprimată prin iertarea care ne este acordată, indiferent de mulțimea păcatelor noastre. Această iertare este concretizată în mod direct prin viața care ne este pusă la dispoziție pentru a putea cunoaște planul de mântuire și a fi salvați. Să nu credem că iertarea pe care ne-o oferă Dumnezeu este un lucru simplu, constând doar într-o simplă declarație.

Păcatul reprezintă un lucru deosebit de grav, încât iertarea sa a presupus aplicarea pedepsei asupra lui Iisus Hristos, astfel încât noi să fim eliberați de condamnare.

6. Ce făgăduință puternică ne este oferită de Sfânta Scriptură cu privire la siguranța mântuirii celor care se încred în Dumnezeu?

Asigurarea pe care o primim citind aceste versete este că dacă Dumnezeu a dat pe Fiul Său pentru păcatele noastre, deși noi eram într-o răzvrătire fățișă împotriva autorității Sale, atunci cu atât mai mult acum, când am acceptat mântuirea Sa, referirea fiind la cei credincioși, vom avea siguranța că vom fi mântuiți. Este deosebit de important să nu uităm acest lucru când trecem prin diferite probleme sau încercări, sau când Satana ne întunecă drumul pe care mergem. Mântuirea prin har, prin credință în jertfa lui Hristos, este sigură pentru cel credincios.

Vom urmări în continuare cât de zadarnice sunt pretențiile omului cu privire la mântuire, altfel decât prin credința în Hristos, așa cum citim în Epistola către Romani 3: 19-24: 19 Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie închisă, și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu. 20 Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului.

7. De ce eforturile omului de a dobândi mântuirea prin intermediul faptelor este sortită eșecului?

Chiar și cele mai bune eforturi depuse de om cu scopul de a dobândi mântuirea, nu sunt suficiente pentru a îndepărta vinovăția cauzată de păcat. De fapt, purtăm o datorie pe care nu o putem plăti, iar faptele bune nu pot să compenseze neascultarea dovedită de-a lungul vieții. În plus, dacă facem referire la ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, de Legea Sa, nici chiar aceasta nu ne poate oferi siguranța mântuirii, fiindcă aceasta nu se poate acorda decât în baza atribuirii meritelor lui Hristos, adică prin intermediul credinței în jertfa Sa. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu ne aduce, atunci când efortul nu este însoțit și de puterea sfințitoare a Duhului Sfânt, doar conștiința unei vinovății tot mai mari, fiindcă ea adaugă o mulțime de lucruri pe care ar trebui să le îndeplinim, și pe care noi nu le realizăm, fiindcă în puterea noastră noi nu putem să ascultăm pe deplin de poruncile divine.

8. De ce ascultarea de Legea lui Dumnezeu nu ne poate aduce dreptul de a întra în Împărăția cerurilor? Oare nu mai trebuie să acordăm atenție respectării poruncilor lui Dumnezeu?

Ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este obligatorie pentru a întra în Împărăția cerurilor, dar dreptul de a întra în această împărăție ne este acordat doar prin intermediul jertfei lui Iisus Hristos. Dacă am putea întra în ceruri doar pe baza ascultării de porunci, atunci jertfa Sa ar fi inutilă. Pe de altă parte, ascultarea deplină de poruncile divine nu este posibilă în puterea noastră, ci doar prin intermediul prezenței Duhului Sfânt, care vine în inima noastră doar în urma exercitării credinței în jertfa lui Hristos. Așadar, ascultarea de poruncile lui Dumnezeu vine în urma atribuirii meritelor lui Iisus Hristos, dar din păcate oamenii tind să inverseze lucrurile.

Să vedem mai departe ce spune apostolul Pavel cu privire la acest subiect așa cum citim în Epistola către Romani 3: 21-24: 21 Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege despre ea mărturisesc Legea și prorocii 22 și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Iisus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. 23 Căci toți au păcătuit, și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. 24 Și sunt socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Iisus.

9. Ce măsuri a luat Dumnezeu pentru a contracara puterea păcatului asupra noastră și pentru a ne oferi mântuirea Sa?

Neprihănirea pe care ne-o oferă Dumnezeu se referă la acordarea meritelor vieții și jertfei lui Iisus Hristos celor care primesc Evanghelia mântuirii prin credință. Această neprihănire se referă la tot ce ține de sfințenia, curăția și inocența vieții lui Iisus Hristos, o atribuire ce se realizează prin tratarea noastră ca fiind sfinți și nevinovați, ca rezultat al faptului că Iisus Hristos a fost considerat în locul nostru pentru a fi pedepsit din cauza nelegiuirii. În plus, acordarea meritelor lui Iisus Hristos are un impact imediat și asupra vieților noastre, fiindcă acest lucru se realizează prin prezența Duhului Sfânt ca reprezentant al lui Dumnezeu în inimile noastre.

10. Cum este exprimată oferta harului divin ca singură soluție pentru mântuirea noastră? Ar fi putut arăta Dumnezeu îndurarea față de noi dacă nu ar fi existat jertfa Fiului Său?

Cuvântul cheie în ce privește mântuirea noastră este cel de răscumpărare, adică de eliberare din robie prin efectuarea unei anumite plăți. Mai concret, noi eram robi păcatului, fiind sub condamnarea poruncilor lui Dumnezeu, adică o situație fără ieșire în absența răscumpărării. Această eliberare nu trebuie gândită ca fiind obținută printr-o plată făcută față de Satana, sau ceva în genul acesta. Plata la care ne referim este moartea pe care trebuia să o gustăm cu toții, o moarte fără înviere, o pedepsire și anihilare deplină a celor păcătoși. Așadar, prin jertfa lui Hristos această pedeapsă a fost aplicată Fiului lui Dumnezeu în locul nostru, printr-o divină substituție. Nu exista o altă cale de a ne demonstra îndurarea Sa față de noi decât prin intermediul acestei jertfe, prin care vinovăția a fost transferată de la cel păcătos la Cel neprihănit.

Să mergem mai departe pentru a urmări modul în care lucrează harul lui Dumnezeu și vom citi din Epistola către Romani 5: 18-21: 18 Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața. 19 Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți.

11. Care a fost consecința neascultării primilor noștri părinți în grădina Edenului? De ce păcatul și vinovăția s-au extins asupra tuturor oamenilor?

De îndată ce primii noștri părinți, Adam și Eva, au refuzat să mai asculte de Dumnezeu, moartea a întrat în acțiune, ca urmare a condamnării ce a venit peste întreaga rasă umană și practic peste întregul pământ. A fost de ajuns o singură cădere, pentru ca toți să ajungem sub această condamnare, fiindcă în calitatea noastră de fii și fiice ale lui Adam, am moștenit firea sa căzută, iar în același timp, pentru că fiecare dintre noi a reluat în mod individual modelul lui Adam de neascultare de voința lui Dumnezeu. Nu este vorba de un păcat strămoșesc, la care nu am luat parte, ci de continuarea principiului neascultării de către fiecare dintre noi, lucru de altfel inevitabil în absența lucrării lui Dumnezeu asupra inimilor noastre.

12. Ce remediu a prevăzut Dumnezeu pentru recuperarea oamenilor acestui pământ, a „fiilor și fiicelor lui Adam”?

Remediul prevăzut pentru mântuirea noastră urmează un traseu similar, în sensul în care Iisus Hristos a devenit Noul Adam, noul nostru părinte și model, dacă este să mă exprim într-un mod similar calității deținute de Adam. Astfel, Iisus Hristos a dovedit o ascultare deplină de poruncile lui Dumnezeu, chiar în condițiile concrete și neprielnice ale acestei lumi căzute în păcat. În mod similar, prin atribuirea meritelor lui Hristos, noi devenim părtași naturii Sale umane și divine în același timp, ceea ce conduce la eliberare de vechea viață de păcat. Practic, condiționarea noastră ca fii ai lui Adam este dată la o parte de către legătura nouă creată prin Iisus Hristos, cu consecințe exact opuse, în sensul în care curăția și sfințenia lui Hristos ne sunt transferate într-un mod similar păcatului și nelegiuirii care ne-au fost transmise de la Adam. Așadar, recuperarea este completă și sigură.

Să vedem acum ce rol a avut Legea pe care Dumnezeu a dat-o lui poporului Israel după ce a fost eliberat din robia egipteană, așa cum citim din Epistola către Romani 5: 20-21: 20 Ba încă și Legea a venit pentru ca să se înmulțească greșeala; dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; 21 pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească dând neprihănirea, ca să dea viața veșnică, prin Iisus Hristos, Domnul nostru.

13. De ce prezența Legii a condus la înmulțirea păcatului? Este vorba de o înmulțire a faptelor rele sau de dezvoltarea conștiinței cu privire la comiterea a ceea ce este rău?

Acordarea Legii nu putea să aducă o îmbunătățire a situației celor păcătoși, în absența prezenței Duhului Sfânt, care să ne conducă la o deplină ascultare. De aceea, experiența lui Israel, care a încercat să asculte de o Lege sfântă, dar prin intermediul puterii omenești, nu putea să conducă decât la înmulțirea fărădelegii, adică a conștiinței datoriilor neîmplinite față de Dumnezeu. Prin urmare, cunoștința de Dumnezeu, a cerințelor Sale, nu are cum să ne aducă mântuire, în absența unei lucrări mai profunde, de natură spirituală.

14. Cum este anihilată puterea păcatului prin cea a harului lui Dumnezeu dat prin Iisus Hristos?

Harul lui Iisus Hristos anihilează pe deplin puterea păcatului, fiindcă în viața celui credincios se manifestă Duhul Sfânt, care are capacitatea de a ține sub control și de a distruge tendințele către rău din inima noastră. Nu este vorba doar de dreptul nostru de a întra în ceruri, câștigat prin atribuirea meritelor lui Iisus Hristos, ci de o deplină manifestare a puterii lui Dumnezeu, care creează în noi o viață nouă, o ființă ce poartă chipul lui Hristos. Mai precis, cel credincios întră sub incidența unei autorități superioare păcatului, capabilă să îl conducă la o deplină predare în mâna lui Dumnezeu și la o efectivă respectare a poruncilor divine.

Să urmărim acum un alt fragment ce redă lucrarea lui Dumnezeu în Iisus Hristos, ce se extinde în viața fiecărui credincios, așa cum citim din Epistola către Coloseni 1:26-28: 26 Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, 27 cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei. 28 Pe El Îl propovăduim noi, și sfătuim pe orice om, și învățăm pe orice om în toată înțelepciunea, ca să înfățișăm pe orice om, desăvârșit în Hristos Iisus.

15. De ce jertfa lui Hristos reprezintă o „taină ascunsă din veșnicii”, dar descoperită prin mesajul Evangheliei?

Jertfa lui Hristos a fost o taină până la întruparea Sa ca om, fiindcă momentul istoric al prezentării Fiului lui Dumnezeu ca „miel care ridică păcatele lumii” a fost ales în mod special, atunci când se părea că nu mai exista nici un fel de soluție pentru planeta pământ. Domnul Hristos a întrat în istoria umanității atunci când răutatea, viciul și nelegiuirea erau la maxim, în timpul celui mai răzvrătit imperiu din istoria umanității: imperiul roman. Când se părea că judecățile divine aveau să distrugă încă o dată pământul, ca la potop, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său și a descoperit planul de mântuire. Momentul a fost așadar ales pentru a reliefa cel mai bine îndurarea lui Dumnezeu manifestată prin Fiul Său.

16. Care este finalitatea planului de mântuire, sau mai bine zis, cum înțelegem expresia „Hristos în voi – nădejdea slavei”?

Finalitatea planului de mântuire este realizată prin refacerea chipului divin în noi, adică „Hristos în noi” și prin intrarea în Împărăția cerurilor, adică „nădejdea slavei”. Atunci când toți cei sfinți vor fi în Împărăția lui Dumnezeu, se va putea spune că planul de mântuire și-a atins finalitatea. Până atunci, este necesar să așteptăm împlinirea

acestui mare eveniment istoric, prin primirea lui Hristos în viețile noastre chiar de acum. Prima parte o pregătește pe a doua, adică primirea lui Hristos ca Domn al vieții noastre este pregătirea și garanția intrării în Împărăția cerurilor.

Și acum să citim din Epistola către Galateni 1: 4, pentru a vedea scopul principal al jertfei lui Iisus Hristos: 4 El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău, după voia Dumnezeului nostru și Tatăl.

17. Ce înseamnă această „smulgere din veacul rău"? La ce se referă „veacul rău" menționat de apostolul Pavel și cum putem fi eliberați de el?

„Veacul rău", la care face referință apostolul Pavel, este lumea în care trăim cu tot ce ține de ea, în sensul prezenței păcatului, a Celui Rău și a condamnării. Noi nu putem fi eliberați de sub influența acestuia decât prin „smulgere", adică prin acțiunea directă a puterii lui Dumnezeu, care ne trage din focul distrugător, de care nu ne putem elibera prin noi înșine. Tocmai fiindcă nu avem capacitatea de a ne desprinde de acest veac rău, care ne domină conștiința și inima, Dumnezeu trebuie să vină lângă noi, să ne prindă cu putere și să ne scoată afară. Cooperarea noastră este esențială, pentru a nu da drumul mâinii care ne cuprinde și ne trage afară din mijlocul distrugerii și a unei lumi care dispare în nelegiuire.

Să citim în final expresia supremă a vieții celor care Îl urmează pe Iisus Hristos, așa cum citim din Epistola către Galateni 2: 20: 20 Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.

18. Cum putem să ne alăturăm apostolului Pavel în trăirea unei astfel de experiențe? Cum devine jertfa lui Hristos o realitate vie pentru mine?

Când manifestăm credință în Iisus Hristos, atunci Duhul Sfânt vine în inima noastră și ne face părtași vieții Fiului lui Dumnezeu. Astfel, Hristos începe să prindă chip în interiorul nostru, urmând ca viața noastră să dea mărturie asupra acestei noi realități. Jertfa lui Hristos devine astfel o realitate vie, fiindcă rezultatul ei ajunge să se întrepătrundă cu fiecare gând, cuvânt și faptă a noastră, cu fiecare înclinație a inimii. Cugetând la importanța acestei jertfe, la implicațiile care decurg din ea, vom ajunge să avem o convingere temeinică, sigură, cu privire la planul lui Dumnezeu și la viața viitoare care ne este acordată în dar, prin credință și nicidecum datorită faptelor noastre nedesăvârșite. Mântuirea este darul lui Dumnezeu acordat în baza jertfei lui Hristos, manifestată prin respectarea de către cel credincios a tuturor poruncilor Sale, a întregii Sale voințe, fiindcă viața lui Hristos ajunge să devină propria noastră viață. Fie ca această „sfântă" identificare a noastră cu Hristos să devină deplină și veșnică, așa cum a fost identificarea Sa cu noi pe Golgota! Amin.

❖ **Rugăciune:**

- Să credem în jertfa lui Hristos;
- Jertfa Sa să devină o realitate vie pentru fiecare dintre noi;
- Să chemăm și pe ceilalți la a deveni părtași acestei jertfe.

EXERCIȚIUL RUGĂCIUNII

A Studia Biblia Pentru A Te Ruga

Scopul acestui gen de studiu biblic personal este de a formula cereri, laude, mulțumiri, mijlociri către Dumnezeu, sau pur și simplu de a medita în legătură cu El și

descoperirea Cuvântului Său. În acest caz nu mai avem imaginea unui auditoriu înaintea noastră, ci chiar a lui Dumnezeu, ascultând ceea ce noi Îi spunem.

Studiul biblic personal ne va ajuta să ne formulăm ideile și cuvintele noastre, în baza a ceea ce Dumnezeu ne comunică prin Sfintele Scripturi. Avem astfel un dialog între noi și El prin studiul Bibliei, de la Domnul către noi, și prin rugăciune, de la noi către El.

Pe baza studiului biblic personal ne vom structura rugăciunea și o vom formula într-un mod în care să ne fie clar pentru ceea ce ne rugăm. Nu în ultimul rând, pe baza studiului biblic personal vom obține o cunoștință mai precisă a subiectelor de rugăciune pe care Domnul le așteaptă să I le adresăm. În baza acestui gen de studiu, vom putea elabora un plan de rugăciune, sau cel puțin o schiță cu subiectele mai importante pe care să le dezvoltăm în momentul în care ne adresăm lui Dumnezeu.

În cadrul acestei secțiuni au fost scrise mai multe modele de rugăciune, cu scopul de a oferi un ajutor și un ghid în formularea de rugăciuni având la bază textul Sfintelor Scripturi. Pentru multe persoane această metodă va fi nouă și inedită, dar ea va fi utilă în dezvoltarea de modele proprii de rugăciune personală.

Trebuie să recunosc faptul că există o tendință către „stereotipie" (reluare iarăși și iarăși) a acelorași cuvinte în momentul rugăciuni. De aceea, un ghid de rugăciune va fi util celor ce doresc să își diversifice experiența personală.

Rugăciunile de mai jos sunt inspirate din textele biblice indicate, fapt pentru care este recomandabil să se citească studiul biblic al textului menționat, de la secțiunea „Studiu".

Ca o regulă de bază, s-au formulat aceste rugăciuni din perspectiva unei persoane care este martoră la evenimentele descrise în versetele în cauză și nu se are în vedere vreo anumită situație din prezent.

Practic, se face o aplicare a principiului de a te ruga folosind textul biblic și nu se referă la o situație neapărat concretă. Se poate însă adapta în acest caz de către fiecare persoană care citește și i se pare util acest model.

Aceste rugăciuni sunt în esență o sinteză a temelor principale din capitolul care a fost studiat.

Bucurie Prin Credința în Tine

- *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Habacuc(Avacum) 3*

Dumnezeul nostru ceresc,

Chiar atunci când lucrurile se desfășoară altfel decât am dori sau ne-am aștepta, Tu ne oferi o speranță eternă, o temelie a nădejdii ce nu poate fi clătinată. Destinul acestei lumi ești Tu, iar Împărăția Ta va fi în cele din urmă pe pământ. De aceea, bucuria vine în inimile noastre. Revarsă, Te rugăm, peste noi îndurarea Ta. Adu-Ți aminte de făgăduințele Tale făcute pentru o mie de generații ale celor ce Te iubesc. Însuflețește-ne prin Duhul Sfânt și înviorează-ne prin prezența Ta. Fii Tu adăpostul și puterea noastră indiferent de vreme.

Cu adorare ne plecăm înaintea Ta și așteptăm împlinirea judecăților Tale. Te așteptăm cu dor pentru a veni și a ne lua într-o țară mai bună, în Canaanul ceresc. Prin puterea Ta deschizi o cale de scăpare celor credincioși, celor ce își pun toată încrederea în Tine. Tu ești lumina noastră, Cel care ne călăuzește și ne arată calea pe care trebuie să mergem. Mâna Ta cea dreaptă este înălțată aruncând săgețile judecăților Tale. Nimeni nu se poate ascunde de Tine. Chiar și noi cădem la picioarele Tale în fața unei astfel de descoperiri implorând mila Ta.

Siguranța noastră este numai la adăpostul numelui Tău Cel Sfânt. Tu ești singur noastră speranță, unica salvare în orice vreme. De aceea, Te rugăm să ne acoperi cu mantia harului Tău, pentru a fi salvați din mijlocul uni lumi care piere. Înaintea Ta ne plecăm, Dumnezeul nostru, și privim cu speranță către venirea Ta ca Domn al acestui pământ. Tu ești singurul care poți să conduci această lume. Înaintea autorității Tale se pleacă toate lucrurile.

Cine poate sta înaintea Ta? Cine își poate măsura puterile cu Tine? Doar o singură privire a Ta și toți o iau la fugă. Groaza îi cuprinde pe toți vrăjmașii poporului Tău, pe toți cei ce asupresc pe cei sfinți, pe cei ce se încred în Tine. Tu ești singura noastră nădejde. Toate lucrurile din natură se dau înapoi înaintea Ta. Carul Tău de biruință trece peste orice obstacol. Nimic nu poate sta împotriva Ta. Națiunile sunt strânse să se lupte cu Tine, dar la vederea Ta o iau la fugă pline de groază. Tu ești Cel Atotputernic. Nimic nu poate sta împotriva Cuvântului Tău. Cine se poate măsura cu puterea Ta manifestată prin Cuvânt? Tu eliberezi pe poporul Tău și în conduci într-o țară mai bună. Înaintea Ta venim pentru a recunoaște autoritatea Ta și a ne pleca înaintea feței Tale. Unde este acum mândria omului, trufia celui ce zicea că nu există Dumnezeu și că judecata Sa este doar o vorbă în vânt?

Domnul este viteaz în luptă. Tu, Dumnezeul nostru, ești Cel dintâi în toate lucrurile. Armatele cerurilor la comanda Ta înaintează din biruință în biruință. Judecățile Tale se împlinesc pe pământ. Toți cei ce Te urăsc cad de loviturile Tale. Timpul în care râdeau de cei sfinți a trecut. Tu vii în ajutorul celor ce se încred în tine. Cei sfinți se încred acum în Tine pe deplin. Tu vei salva și pe ultimul dintre cei ce își pun nădejdea lor în Tine. Tu nu vei lăsa să piară nici unul dintre cei ce se încred în tine.

Când cei răi persecutau pe cei drepți, Tu ai apărut urmărind pe cei ce asupreau pe poporul Tău. Cei ce se credeau puternici s-au văzut în luptă cu Cel Atotputernic. Nimic nu poate opri înaintarea Ta. Nici chiar valurile mării nu sunt în stare să încetinească judecățile Tale. Atotputernicia Ta este evidentă și noi ne plecăm înaintea Ta și ne bucurăm de venirea Ta.

Credința noastră se întărește privind către Tine. Dincolo de negură și încercare există motive de speranță, o bucurie negrăită. Groaza nu mai are ce căuta în inimile noastre. Încercările pot să vină acum peste noi, fiindcă Te vedem doar pe Tine. O fericire ce merge dincolo de aparența lucrurilor ne inundă sufletele și ne poartă înaintea Ta. Cine poate să ne răpească această bucurie interioară prin care suntem mai mult decât biruitori asupra încercărilor și problemelor de orice fel? Fiindcă la sfârșit, Tu ne vei da mântuirea și nimic nu va putea opri acest lucru.

Asemenea cerbilor ce merg pe înălțimile munților, Tu ne conduci peste problemele ce apar din toate părțile, ca niște colți de stâncă împotriva noastră. Prezența Ta în noi ne conduce afară din mijlocul încercărilor și strâmtorărilor. Pe munții credinței Tu ne ridici pentru a ne întâlni cu Tine și pentru a ne lua în slavă. A Ta să fie lauda și mărirea în veci de veci. Amin.

Domnul Lupta Pentru Sfinții Săi

- *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Ioel(Ioil) 3*

Tată din ceruri,

Tu care ești Împărat al cerurilor și al pământului, înaintea Ta venim pentru a ne închina și a-Ți aduce laude, fiindcă numai Tu ești Domn peste toate lucrurile. Am studiat cuvintele pe care le-ai scris prin profetul Ioel(Ioil) și am înțeles că există un timp când tu vei reda poporului Tău moștenirea Sa, un timp al restabilirii finale. Te rugăm să aduci acest timp cât mai aproape de noi, să ne bucurăm de lucrurile minunate pe

care ni le-ai pregătit. Înțelegem însă că acel timp va fi precedat de o încercare teribilă a poporului Tău, când oameni răi vor încerca să îl distrugă. Totuși, Tu vei interveni în apărarea noastră, tu ești martor la tot ce se suferă cei ce se încred în Tine și nu uiți necazurile lor.

Tu știi că de-a lungul istoriei poporul Tău a fost deseori la bunul plac al celor ce îl urau, a celor care doreau să șteargă de pe fața pământului pe cei credincioși. Dar intervenția Ta va schimba cursul istoriei și vei răsplăti fiecăruia după faptele sale, așa cum ai promis. Când cineva se atinge de cel ce se încrede în Tine, de fapt se atinge de Tine și nimic nu îți rămâne ascuns din ceea ce suferă omul credincios. Dar mai mult decât toate, poporul Tău a fost făcut de batjocură din cauza Templului Tău cel sfânt, din cauza mărturiei pe care o poartă. De aceea vrăjmașii Tăi au năvălit contra lui. Dar intervenția Ta este sigură și dreaptă și vei elibera pe cei aleși.

Templul Tău și mărturia Ta au strălucit cu putere în mijlocul poporului Tău și de aceea toți au ajuns la cunoștința că Tu ești Dumnezeul nostru, ne iubești și ne ocrotești. Acum însă a sosit momentul ca Tu să judeci tot ce s-a făcut contra celor sfinți, a celor ce au încercat să îi alunge din moștenirea Ta, din țara pe care Tu ai dat-o poporului Tău. Tu ai descoperit ce se va întâmpla în viitor, când cei răzvrătiți vor umple cupa nelegiuirii și vor întinde mâna împotriva celor sfinți. Dar, făgăduința Ta este sigură, o avertizare pentru toți cei care fac răul. Tu vei interveni în favoarea celor sfinți, tu vei întoarce prin judecată faptelor celor răi asupra lor.

Chiar dacă puterea vrăjmașului va fi deplină, chiar dacă toate resursele sale vor fi puse în joc, pentru a distruge pe cei sfinți, Tu totuși vei sta ca Apărător al celor credincioși. La umbra „aripilor Tale", ei vor fi mântuiți. Nu în puterea armelor stă adevărata tărie, nu în mulțimea luptătorilor stă adevărata măreție, fiindcă toate acestea sunt doar o deșertăciune înaintea măririi Tale. Nimeni nu se poate măsura cu Tine, Dumnezeul nostru. Tu nu poți să fii învins, iar la adăpostul Tău, cei sfinți vor fi biruitori. Te lăudăm, îți mulțumim și Te preamărim, fiindcă în înțelepciunea Ta ne arăți adevărata tărie, a celor care se încred în Tine pe deplin și Te urmează oriunde mergi. Nu există un alt model al biruinței.

Deși toată puterea omului ți se opune, totuși numai Tu vei fi biruitor. Cei cuprinși de urăm împotriva celor ce se încred în Tine, nu fac altceva decât să dea glas vrăjmășiei din inimă împotriva lui Dumnezeu. Ei nu au cum să Te vadă împreună cu cei sfinți. Dar Tu, Domnul nostru, ești în mijlocul nostru și tu Te vei lupta pentru noi. Tu vei salva pe poporul Tău, pe moștenirea pe care Ți-ai câștigat-o prin chiar sângele Fiului Tău. Tu îți vei măsura puterile cu cei ce vin să distrugă pe cei sfinți. Tu vei desfășura scenele finale ale istoriei, când vei face o distincție între cei ce se închină Celui ce a creat cerurile și pământul și cei care îi disprețuiesc pe cei credincioși. Timpul sfârșitului a sosit. Ajută-ne, Doamne, în orice clipă, și fii Tu susținătorul nostru indiferent de vreme.

A sosit clipa deciziei finale pentru orice om. În acel timp, orice persoană va lua o hotărâre definitivă pentru viață sau moarte. Ziua Ta va lămuri ceea ce stă în sufletul fiecărui om. Nimic nu va mai rămâne ascuns. Natura va da mărturie de judecata Ta. La fel ca în clipele amare de pe Golgota, când Fiul Tău suferea nespus pentru păcatele noastre, întunericul va cuprinde pământul. Dar de data aceasta, negura va fi pentru cei ce urăsc pe ce sfinți, pe cei ce au ales nelegiuirea. Deși Tu ai dat avertismente la vreme, ca oamenii să se întoarcă, ei au ignorat toate aceste mesaje. și astfel s-a ajuns la momentul de răscruce pentru toți locuitorii pământului. Prin intervenția Ta eliberatoare Tu dai pace poporului Tău. Fie să vină mai repede timpul când Tu vei domni peste noi și când păcatul nu va mai exista pe pământ!

Noi așteptăm cu nerăbdare momentul revenirii Tale, când o nouă eră se va deschide înaintea ochilor noștri. Vrem să fim martori lucrurilor mari pe care Tu le-ai promis. Tu ești Cel Atotputernic și planurile Tale sunt veșnice. Te rugăm să ne faci

părtași acestora. De la tronul Tău se revarsă pacea și binecuvântarea peste pământ. Dar ce lucru minunat va fi când scaunul Tău de domnie va fi pe pământ, când întreaga planetă va fi sub acoperământul slavei Tale. Ajută-ne să privim cu nădejde către acel timp.

Îndepărtează Tu păcatul din inimile noastre. Înlătură Tu necazul și suferința de pe pământ. Vindecă, Te rugăm, toate rănile cauzate de păcat. Și fie ca mulți oameni să se întoarcă la Tine citind făgăduințele Tale sfinte prin care ne garantezi că nimic rău nu va mai fi în această lume, atunci când vei reveni pe pământ. Cât de mult dorim ca aceste lucruri să se întâmple mai curând, iar noi să gustăm din ce ne-ai promis prin Evanghelia Ta! Doar poporul Tău, numai cei sfinți vor fi atunci în Împărăția Ta. Tu vei răsplăti astfel pe toți cei care și-au pus nădejdea lor în Tine, pe toți cei care au fost încercați asupra pentru credința lor în Tine. Dar răsplătirea finală va întrece orice imaginație. Tu ești bun și îndurător și cuvântul Tău rămâne în veac.

Dar mai mult decât toate lucrurile va fi prezența Ta ca Domn al celor sfinți, locuind împreună cu ei pe un pământ binecuvântat. Orice urmă a nelegiuirii va dispărea. Doar Tu vei fi înălțat și Împărăția Ta nu va avea sfârșit. Cu nespusă bucurie, speranță și încredere privim către timpurile pe care Tu ni le descoperi prin profeția biblică și dorim să fim părtași abundenței harului Tău încă de acum. Întărește-ne în studierea și trăirea Cuvântului Tău pentru a fi gata să fim luați de Tine în Împărăția slavei pe care ai făgăduit-o. Toate acestea Te-am rugat în Numele Fiului Tău preaiubit, Iisus Hristos, Domnul inimilor și sufletelor noastre. A Ta să fie slava acum și în veci. Amin.

Domnul Va Da Împărăția Sfinților Săi

❖ *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Obadia(Avdie)*

Dumnezeul nostru Cel Atotputernic,

Judecățile Tale se împlinesc pe pământ. Doar Tu, Domnul nostru, ești stăpân peste întreaga lume și vezi necazurile poporului Tău. Tu cunoști pe cei ce se încred în Tine, dar și vrăjmășia celor ce îi urăsc. De aceea, ai hotărât o Judecată, un timp când vei arăta adevărata față a lucrurilor. În acest timp de har, Tu ai fost bun și îndurător cu toți oamenii. Tu nu vrei moartea celor păcătoși, ci mai degrabă îi avertizezi să se întoarcă la Tine și să fie mântuiți. Dorința de mărire duce doar la ruină. Nimic nu este mai urât înaintea Ta decât omul trufaș, ce se înalță pe sine.

Prin sfatul Tău răstorni planurile celor răzvrătiți împotriva Ta, a celor ce comit răul împotriva celor sfinți, pe cei ce își asupresc semenii și nu au nici un fel de milă. Omul se înalță pe sine, se consideră invincibil, deși doar Tu ești Cel Atotputernic. Tăria Ta întrece tot ce există, dar mândria deșartă îi conduce pe oameni în rătăcire. Ei nu te văd, nu își dau seama de adevărata înfățișare a lucrurilor. Tu, Dumnezeul nostru, ești Cel ce faci dreptate în ceruri și pe pământ. Mai presus de toate este domnia Ta, o cunoștință ce aduce pace și liniște în sufletul celui ce se încrede în Tine.

Nu există siguranță în răzvrătire. Vrăjmașul Tău și al oamenilor se înalță pentru ca judecata Ta să nu îl ajungă. Dar Tu lupți pentru cei sfinți și vii în ajutorul celor credincioși. Chiar dacă zăbovești, venirea Ta este sigură. Cine este cel ce se luptă cu tine? Cine are curaj de a ridica mâna împotriva Ta? Tu întorci măsura faptelor asupra celor ce nu se încred în Tine. Cum au făcut așa li se va face. Drepte și adevărate sunt judecățile Tale și nimic nu poate sta împotriva lor. Vrăjmașul celor sfinți dispare fără să mai rămână vreo urmă din el. În zadar se strâng comori pe pământ, fiindcă Tu spulberi tot ce a fost adunat pe nedrept. Tu descoperi ce este ascuns privirii, dai la iveala motivațiile ascunse ale inimii. Lăcomia și nedreptatea sunt descoperite. Însă Tu ești bun și plin de îndurare pentru toți cei ce se încred în Tine.

Tu intervii pentru cei sfinți și faci judecată pentru a nimici sfatul celor răi. Tu ne dai biruința. În lumina Ta vedem adevărata înfățișare a lucrurilor și chipul Tău pe fața lui Iisus Hristos. O bucurie fără de seamăn avem în suflet, în inimă, în așteptarea timpului în care Te vom vedea și vom sta înaintea Ta. De pe muntele sfințeniei Tale, Tu ne dăruiești înțelepciune. Strălucirea veșnică a prezenței Tale ne luminează chipul și inima. Tu ne descoperi comori nepătrunse și vedem lucruri pline de farmec. Ce este omul și toată știința lui? Mai nimic. Un fir de praf într-un univers nesfârșit. Dar Tu, Domnul nostru, ești totul și mai presus de tot.

Curajul, vitejia sunt dăruite de Tine, Domnul nostru, celor ce se încred în Tine. Omul se poate mândri cu propria lui știință, dar numai de la Tine vin lucrurile adevărate, ce rămân pentru veșnicie. Nedreptățirea semenului nu este ascunsă înaintea Ta. Tu vezi toate faptele de asuprire ale omului împotriva aproapelui său. Tu notezi toate aceste lucruri și le vei aduce la judecată, după cum ai vorbit prin Fiul Tău. Nimic nu este mai urât înaintea Ta decât un om luptând împotriva fratelui său. Ce nedreptate poate fi mai mare decât cea împotriva celui ce îți este aproape? De unde această ură? De unde această orbire a minții?

Ignorarea celui aflat în necaz și uitarea celor ce sunt în suferință sunt păcate pe care Tu nu le treci cu vederea. Privirea Ta cea sfântă vede toate aceste lucruri și fiecare va culege ce a semănat. Lăcomia și însușirea pe nedrept a ceea ce nu îți aparține, este de asemenea un păcat pe care Tu îl notezi în cărțile Tale. Tu ești blând, bun și îndurător. Dacă am lua aminte la lecțiile de umilință pe care ni le oferi, atunci am fi alți oameni. Tu ne acorzi har și milă, pentru a ști să călăuzim pe cei în nevoie la Tine. Pe cei care sunt împresurați de vrăjmași, aruncați de circumstanțe potrivnice. Aici este testul caracterului fiecărui om.

Dar Ziua Ta este aproape și judecata este sigură. Fiecare om va culege roadele faptelor sale. Tu ești prea drept pentru a suferi răul și pentru a lăsa lucrurile nepedepsite. Pe cât de mare este harul Tău, pe atât de sigură este judecata. Nimicirea va fi pentru toți cei care au urmat răul și nu au ascultat de îndemnurile harului Tău. Tu ai oferit ocazii de aur fiecărui om pentru a se întoarce de la păcat. Cunoștința Ta a fost oferită prin Cuvântul Tău. Dar pentru cei care au neglijat harul Tău. Pentru cei ce au nesocotit sângele Fiului Tău, nu rămâne decât o judecată nimicitoare. Însă tu acorzi mântuirea în dar tuturor celor ce se încred în Tine, care apelează la meritele sfințeniei Tale, acordate prin Fiul Tău. Pe muntele Tău cel sfânt, în Sionul ceresc, la Templul Tău din ceruri, toți cei credincioși se vor înfățișa pentru a primi viața veșnică.

Cei drepți vor lua în stăpânire pământul, prin lucrarea Fiului Tău, și ei vor locui într-un Eden refăcut prin puterea Ta. Cei răzvrătiți vor dispărea pentru a face loc celor drepți. Nu există o limită a harului. Toți pot fi mântuiți. Fie ca oamenii să își dea seama de acest lucru și cât timp există har să se întoarcă la Tine. Toate ținuturile pierdute de cei sfinți din cauza nelegiuirii vor fi date din nou acestora. Întregul pământ va fi sub stăpânirea Domnului și a celor drepți. O Împărăție veșnică va fi pe pământ, în care va domni neprihănirea. Cei drepți nu vor mai fi robi ai celor răi, fiindcă Domnul va elibera pe poporul Său. Cain nu va mai putea asupri pe Abel, fiindcă Tu vei crea un cer nou și un pământ nou în care va locui neprihănirea. Îți mulțumim și Te lăudăm pentru toate lucrurile mari pe care le-ai pregătit celor sfinți.

Pe muntele sfințeniei Tale, Tu vei dărui judecata în mâna celor credincioși. Tu vei da un destin veșnic celor ce Te-au urmat în ziua de negură a acestui pământ. Fie ca ziua în care Tu vei domni pe pământ să fie cât mai aproape. Fie ca acele clipe când vom fi cu Tine față către față să vină cât mai repede pe pământ. Și fie ca mulți oameni de pe acest pământ, citind Sfintele Scripturi să se întoarcă la Tine și să facă parte din rândul celor sfinți, fiindcă mântuirea Ta este acordată tuturor celor ce se încred în Tine. A Ta să fie slava, mărirea, puterea și tăria, prin Fiul Tău preaiubit, Acum și în veci! Amin.

❖ *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Naum 2*

Dumnezeul nostru Cel Atotputernic,

Tu ești martor al necazului poporului Tău și notezi tot ce i se întâmplă. Tu vezi vrăjmășia celor răi și asuprirea la care îi supun pe cei credincioși. Deși ai oferit ocazii de pocăință, cei răzvrătiți continuă să meargă mai departe, chiar împotriva celor mai clare avertizări. De aceea, intervenția Ta trebuie să fie urgentă pentru a salva pe cei sfinți. Judecățile Tale au fost amânate un timp îndelungat, din iubire pentru cei păcătoși. Dar ei au depășit măsura prin asuprirea sfinților Tăi, astfel că Tu a trebuit să intervii să salvezi pe cei ce se încred în Tine.

Nimeni nu poate sta împotriva judecății Tale. Chiar cea mai de seamă putere a omului este nimic înaintea Ta. Orice obstacol este sfărâmat de armatele Domnului, de puterea desfășurată de Cel Prea Înalt. Dar deopotrivă Tu restabilești pe cei sfinți în moștenirea lor, în locul pe care Tu l-ai rânduit pentru cei aleși ai Tăi. Tu dai la o parte pe cei care au împiedicat pe cei credincioși să rămână în țara sfântă. Pământul va fi locuit de cei sfinți, iar cei blânzi vor moșteni lumea restaurată prin puterea Ta. Degeaba cei răi se opun planurilor Domnului. În zadar asupritorii caută să nimicească pe cei sfinți. intervenția Ta este directă și nimeni nu poate să îi stea în față. Judecățile Tale au fost rânduite să salveze pe cei drepți și să restaureze autoritatea Ta pe pământ.

Cetatea Ninive, un simbol al nelegiuirii, cade sub asaltul armatelor Domnului. Dar zidurile se prăbușesc în fața acestora, iar orice fortificație este ca și cum nu ar exista. Cel ce se credea stăpânul acestei lumi asistă neputincios la distrugerea a tot ce credea că îl va susține împotriva Creatorului Universului. Ziua Domnului a sosit, Ziua Ta cea mare, în care dreptatea Ta va străluci asemenea soarelui în mijlocul cerului.

În zadar omul încearcă să se lupte cu Tine. Degeaba el se opune asemenea faraonului Egiptului, rezistând până la capăt în lupta contra Ta. De ce acest război absurd contra sfinților Tăi și contra Ta? De unde această lipsă de logică? Ruina este la ușă. Ba chiar a întrat în casa celui ce se încredea în sine și disprețuia pe sfinții Tăi. Cu toate acestea, cel răzvrătit nu se întoarce și judecata Ta în cele din urmă îl aruncă la pământ.

Dumnezeul nostru, ne dăm seama că este total lipsit de sens să ne luptăm cu Tine. Fii Tu Domnul vieților noastre. Și chiar dacă omul se răzvrătește împotriva Ta și a aleșilor Tăi, el nu are cum să biruiască. Oamenii pot fi viteji în persecutarea semenilor lor, dar judecata Ta este sigură și va fiecăruia după faptele sale. De aceea, noi ne încredem în Tine și înțelegem că adevărata măreție este să ne smerim sufletele înaintea Ta și să ascultăm în totul de Tine. Fie ca inimile noastre să nu fie ca această cetate răzvrătită, care a căzut sub loviturile nimicitoare ale judecăților Tale.

Tot ceste strâns pe nedrept va dispărea într-o zi. Judecățile Tale vor distruge orice urmă a păcatului pe pământ. Dăruiește-ne acea înțelepciune de a ne strânge comori în ceruri și de folosi mijloacele materiale de care dispunem spre slava Ta. Lucrurile materiale nu pot da o satisfacție durabilă. Doar prezența Ta ne conferă sens și fericire ziua când judecata Ta va lovi pământul este aproape. Cu atât mai multe dorim să ne dedicăm inimile și viața înaintea Ta. Iubirea de bani și lăcomia cheamă vântul nimicirii. Oricât de puternic ar fi omul în strângerea de lucruri pământești, judecata Ta va veni peste toți. și nimic nu este mai urât înaintea Ta decât comorile strânse pe nedrept.

Tu ai anunțat prin Cuvântul Tău ceea ce se va întâmpla în cele din urmă. Dar omul nu are urechi să audă ceea ce Tu ai spui. Prins în mijlocul activităților ce țin doar de viața aceasta, el neglijează spre propria sa pagubă Cuvântul Tău. Cât de diferită ar

fi istoria lumii noastre, dacă oamenii s-ar întoarce din inimă la Tine și ar urma modelul Tău dat prin Iisus Hristos? De aceea, ne plecăm acum sufletele înaintea Ta pentru a-Ți mulțumi pentru că ne-ai avertizat asupra ceea ce se va întâmpla la sfârșit și ne oferi și astăzi ocazia de a ne întoarce la Tine și de a trăi așa cum dorești Tu. Slăvit să fii Tu, Domnul nostru și Dumnezeul nostru în veci. Amin.

Înaintea Judecății Lui Dumnezeu

❖ *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Naum 3*

Tată din ceruri, Dumnezeu drept, atotputernic, sfânt și fără prihană,

Venim înaintea Ta, cu simțământul și conștiința sfințeniei Tale. Legământul Tău durează în veci. Tu ai pus Legea Ta ca temelie a cerurilor și a pământului. Toți trebuie să asculte de ea, să respecte voința Ta descoperită. Cel ce se încrede în Tine, păzind poruncile Tale, va fi la adăpost de judecățile cu care vei lovi pământul din cauza nelegiuirii. Îngerul Tău nimicitor va străbate lumea și va salva pe cei ce astfel Te caută. Nimeni nu poate sta înaintea oștilor Tale sfinte. Și cine ar îndrăzni să Ți se opună? Judecățile Tale nu pot fi oprite. Ele cutreieră întinsul pământului și lucrarea lor este făcută cu repeziciune.

Fortificațiile răului cad una după alta înaintea trimișilor Tăi. Duhul sfânt răstoarnă planurile omenești. Cei mai iscusiți luptători sunt dați de rușine. Principiul păcatului este smuls din rădăcină. Nimic nu mai rămâne din el. La lumina judecăților Tale se descoperă ceea ce era ascuns în întuneric. Ce a făcut, aceea i se va face celui ce lupta cu Tine, Domnul nostru. Tu împarți dreptatea pe pământ, și după faptă, fiecare își ia răsplata. S-a dus acum trufia omenească. Tu ai aruncat-o în țărână, iar cei ce apărau nelegiuirea fug dinaintea feței Tale. Cine poate sta împotriva revărsării mâniei Tale? Cine este atât de viteaz?

Tu ai dat nenumărate avertizări asupra pedepselor ce vor veni în urma nelegiuirii. Nimeni nu se poate ascunde și nici nu poate scăpa, oricât de bine și-ar întocmi planurile. Tu ești un Judecător cu totul drept! Chiar dacă toate națiunile pământului ar lupta împotriva Ta, Tu tot ai fi biruitor. Întoarce Doamne la pocăință pe cei ce se luptă cu Tine; altfel vor fi nimiciți. Judecățile Tale sunt ca niște săgeți ascuțite, care nu dau greș. Fiecare merge drept la țintă și urmărește pe vrăjmaș până îl doboară la pământ dintr-o singură lovitură.

Omul se îmbată cu idei deșarte. El, care este doar țărână, crede că se poate lupta cu Cel Atotputernic, cu Tine, Domnul nostru. Dar numai imaginea Ta și îi pune pe toți pe fugă. Secerișul pământului s-a copt și acum este momentul să pui secera Ta în holdele acestei lumi. Tu ne descoperi viitorul și ceea ce se va întâmpla. De am fi înțelepți să luăm aminte!

Nu există siguranță în uitare de Tine, în lepădarea căilor Tale sfinte. Numai la adăpostul aripilor Tale, noi putem sta liniștiți. Dar Nimicitorul trimis de Tine va veni. El va înainta pe pământ pentru a separa grâul de neghină. Iar pleava o va arde într-un foc, care nu se stinge. Doar Evanghelia Ta ne va fi pavăză și scut în acele zile. Doar cei care au îmbrăcat hainele sfințeniei Tale, vor sta. Cel ce a jefuit trebuie acum să dea totul înapoi. Comorile strânse pe nedrept, Tu, Dumnezeul nostru, le distrugi înaintea tuturor. Tu întorci asupra fiecăruia măsura faptelor Sale.

Judecata Ta pune capăt nelegiuirii pe pământ, iar Împărăția Ta va începe în curând. Fie ca omul care citește Sfânta Scriptură să ia aminte și să se întoarcă până nu este prea târziu. Cetatea Ninive, cetatea distrugerii, este în noi atâta timp cât Îl ignorăm pe Cel căruia Îi datorăm totul. Cu supunere și bucurie ne plecăm înaintea Ta. Slăvit să fii Tu în veci. Amin.

❖ *Rugăciune inspirată din studiul epistolei către Filimon*

Dumnezeul nostru ceresc,

Părinte al îndurării și iubirii pentru omul păcătos și pierdut în nelegiuire,

Te rugăm să ai milă de toți cei care trec prin necazuri și suferințe în mijlocul acestei lumi din cauza predicării Evangheliei Tale, să îi susții și să menții flacăra vie a credinței în mijlocul dificultăților prin care ei trec. Lupta pentru răspândirea Cuvântului Tău nu este ușoară și biserica Ta se clădește prin perseverența celor ce înaintează în lucrarea Ta. Fii alături de cei ce luptă cu răul, ca adevărul Tău să strălucească cu putere.

Dăruiește-ne harul Tău divin, are să aducă vindecare pentru toate problemele noastre. Pacea Ta să domnească în inimile noastre și indiferent de timp să putem vedea chipul Tău Cel Sfânt. Zidește în noi o inimă nouă, care să fie umplută de Duhul Sfânt, care să te laude și să aducă mulțumiri Numelui Tău în orice vreme. Credința noastră, fie să lucreze prin dragostea față de Tine și față de semenii noștri. Ea să ne conducă la fapte spre slava Numelui Tău. Bunătatea Domnului Hristos să fie în sufletele noastre, iar chipul Tău divin să fie vizibil prin tot ceea ce facem. Avem nevoie de o experiență înălțătoare în trăirea adevărului Tău. Fii Tu Domnul și Stăpânul vieților noastre.

Avem nevoie ca Tu să lucrezi refacerea relațiilor dintre cei ce cheamă Numele Tău. Avem nevoie de o renaștere a evlaviei creștine, o manifestare nou a iubirii Tale, care să ne determine să ne iubim unii pe alții. Porunca iubirii între cei ce se încred în Tine, trebuie să se realizeze pe deplin pentru a vedea lucrările mari pe care dorești să le realizezi în favoarea poporului Tău. În numele iubirii Tale desăvârșite, Te rugăm să ne transformi „inimile de piatră” în inimi care să simtă împreună cu ceilalți.

Spiritul egoist să dispară din mijlocul nostru și acceptarea plină de îngăduință să fie în sufletele noastre. Dar mai presus decât toate, Te rugăm să reverși o atitudine plină de iertare față de greșelile celorlalți, care să fie compensată prin înțelepciune și mijlocire înaintea Ta. Nu prin reguli administrative se obține pocăința inimii, ci doar printr-o legătură de simpatie de la inimă la inimă. De aceea, Te rugăm să redai puterea creștinismului apostolic, ce se baza pe îngăduința pe plină de milă față de cei ce nu te cunosc, precum și între frații de credință.

Constrângerea, manipularea sentimentelor sunt străine de Tine, de principiile lucrării Tale. Izgonește astfel de atitudini și fapte din mijlocul nostru. Doar iubirea și oferirea libertății de alegere vor conduce la reprezentarea Evangheliei Împărăției Tale. Nebănuite sunt căile Tale. În realitate omul fuge de tine. Chiar și noi, înainte de a ne da seama, putem să fim departe de tine, având nevoia de a fi întorși asemenea celor dintâi dintre păcătoși. Totuși, lanțurile păcatului trebuie să fie sfărâmate. Te rugăm să ne eliberezi din orice lucru ce ne înrobește și ne întinează conștiința.

Tu te-ai identificat cu noi prin moartea Ta pe cruce, dar deopotrivă și prin înviere. De aceea, ajută-ne ca atunci când privim la semenii noștri să putem vedea prețul răscumpărării, chiar jertfa Ta de pe Golgota și astfel să îi iubim și prețuim. Pentru orice lucru rău pe care l-am făcut, Tu ai plătit prețul neascultării – suferințele și moartea Ta stau mărturie. Această inexplicabilă iubire dorim să o contemplăm, să o înțelegem și să trăim în lumina ei. Dar mai presus decât toate, Te rugăm ca această lumină să strălucească în interiorul nostru, în mintea noastră.

Din cauza prețului nespus de mare plătit pentru mântuirea noastră, noi Îți suntem cu totul datori. Nu avem nimic care să fi primit de la Tine. De aceea, Te rugăm să ne transformi lăuntric, încât iubirea Ta să se vadă în fiecare clipă a vieții noastre. Orice lucrare bună făcută în favoarea semenilor noștri, este de fapt realizată pentru

Tine. Fii alături de noi în manifestarea unui astfel de spirit, în îndeplinirea unor astfel de lucruri pentru Tine.

Măsura completă a iubirii lui Hristos să fie în inimă și suflet, strălucind cu putere în mijlocul acestei lumi. Eliberează-ne din orice fel de captivitate a vrăjmașului. Fă-ne părtași harului Tău minunat prin aducerea la ascultarea credinței a cât mai multor oameni de pe fața acestui pământ. Evanghelia Ta să meargă mai departe prin colaborarea celor care se încred în Tine. Și harul Tău, revărsat prin Iisus Hristos, să realizeze mult mai mult decât noi îți cerem sau ne gândim. Slăvit să fie Numele Tău în veci de veci, prin Fiul Tău Iisus Hristos. Amin.

Judecata Asupra Cetății Ninive

❖ *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Naum 1*

Dumnezeul nostru Cel Atotputernic,

Tu care ești Judecătorul întregului pământ,

În aceste clipe ne îndreptăm gândurile inimii către Tine și urmărim modul în care Tu vei judeca pe cei ce s-au răzvrătit împotriva Ta. Înțelegem astfel că dincolo de evenimentele istorice ale trecutului, cetatea Ninive a fost un simbol al oricărui gen de răzvrătire împotriva Ta. Ce poate fi mai teribil decât ca omul să se lupte cu Dumnezeu? Este un lucru ilogic, absurd. De aceea, noi nu putem să înțelegem pe cei ce s-au luptat cu Tine în persoana sfinților Tăi.

Cei răi au văzut niște oameni neajutorați, care nu se pot apăra. O pradă ușoară ce poate fi luată cu ușurință. Dar ei nu s-au gândit nici măcar pentru o clipă că Tu ești în mijlocul celor sfinți. Că prezența Ta este împreună cu cei ce se încred în Tine. Astfel, ei s-au avântat să distrugă pe cei ce își puneau toată nădejdea în Dumnezeul Cel Viu, a căror singură apărarea erai Tu. Domnul nostru, Tu ești drept în toate judecățile Tale. Chiar dacă ele se revarsă fără milă, Tu continui să rămâi sfânt, drept și atotputernic, în veci vrednic de închinare și adorare. Ție nu îți place violența, nici răzbunarea, dar dreptatea cere ca fiecare să culeagă roadele faptelor sale.

Este drept ca Tu să dai fiecărui om conform cu ceea ce a făcut cât timp a trăit pe acest pământ. Pe de altă parte, este drept ca Tu să iei apărarea celor care au fost niște victime nevinovate în mâna celor care îi urau și să restabilești lucrurile în cumpăna dreptății veșnice. Suferințele lor s-au înălțat înaintea Ta ca un semn de aducere aminte asupra datoriei strânsă de vrăjmași ce așteaptă o dreaptă răsplătire. Tu nu poți să suferi răul și de aceea intervii la momentul potrivit.

Chiar dacă cei răzvrătiți triumfă pe moment în lupta contra celor sfinți, totuși această veselei nelegiuită se va întoarce în durere și suferință când Tu vei interveni luptând pentru poporul Tău. Te rugăm să ne întărești încrederea în Tine și în judecățile Tale sfinte. Domnul nostru, nimic nu poate să reziste voinței Tale. Tu stăpânești cu putere asupra tot ce există. Natura este supusă în totul planurilor Tale și judecata este sigură în mâna Ta. Dar deopotrivă, Tu te unești cu poporul Tău și cu tot ceea ce ei suferă pe pământ. De aceea, Îți mulțumim și suntem plini de încredere în intervenția Ta plină de har și de îndurare în favoarea celor sfinți.

Tu ești singura noastră speranță, nădejdea noastră indiferent de timp sau loc. Tu ești Domnul sufletelor noastre și ne încredem cu totul în Tine. Nimic nu poate sta înaintea Ta. Nici cel mai mare vrăjmaș nu poate să își măsoare puterile sale cu tine. Slava Ta acoperă întreaga lume și toți vor privi desfășurare tăriei Tale. Nimeni nu poate sta înaintea Ta. Nimeni dintre cei care nutresc păcatul în inimă. Doar cel sfânt poate să locuiască înaintea feței Tale. Primește-ne Doamne înaintea tronului Tău pentru a contempla strălucirea Ta și să ne bucurăm de mărirea Ta!

Tu ești un Dumnezeu bun și îndurător. Tu nu vrei moartea celor răi, ci le oferi un timp de pocăință. Pentru cei ce se încred în Tine, Tu ești un adăpost oferind o protecție deplină. Dar pentru cei ce insistă în nelegiuire și caută să nimicească pe cei sfinți, Tu îi vei judeca și le vei da roadele faptelor lor. Multe sunt planurile pe care cei răi le fac împotriva celor sfinți, dar Tu le nimicești pe toate. Puterea Ta împiedică desfășurarea lor și Tu Îți faci simțită prezența pentru a ajuta pe cei ce se încred în Tine.

Judecățile Tale nimicitoare distrug fără a mai lăsa ceva în urmă. Tot răul și tot păcatul dispar fără urmă. Cel rău dispare. Cei ce persecutau pe cei sfinți nu vor mai fi. Tu întorci asupra fiecăruia roadele faptelor sale. Tu ești drept și plin de îndurare față de cei ce Te caută. Oricât de mari ar fi problemele. Oricât de mulți vrăjmașii, totuși intervenția Ta le distruge. În Tine ne punem toată nădejdea noastră. Tu ești singura noastră speranță. Jugul celor răi este distrus. Tu dai eliberare poporului Tău, celor ce urmează calea Ta și îți mulțumim pentru aceasta.

Dreptatea Ta se vede până la marginile pământului și orice fapte de cruzime, lăcomie, idolatrie sunt aduse la lumină. Fiecare primește după cum a făcut în timpul acestei vieți. Dar mai presus decât toate lucrurile, vedem vestea cea bună a mântuirii. Tu ai mers în țara vrăjmașului, la miazănoapte, și ai obținut biruința. Acum mesajul mântuirii vine pentru cei credincioși. Nu mai există cel rău și tot pământul este eliberat de sub stăpânirea sa. Dar cei sfinți, prin puterea Ta, moștenesc pământul. Îți mulțumim pentru aceasta și ne încredem în Tine. Slăvit să fie Numele Tău acum și în veci. Amin.

Ne încredem În Mila Ta, Dumnezeul Nostru

❖ *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Habacuc(Avacum) 1*

Domnul nostru Cel Atotputernic,

Dumnezeu sfânt, veșnic, mai presus decât toate lucrurile,

Dorim să fim martorii Tăi pe acest pământ și de aceea Îți cerem să ne descoperi planurile Tale veșnice, acele lucruri deosebite, sfinte și desăvârșite. Toată ființa noastră se pleacă în adorare înaintea Ta. Este greu să privim răul și nedreptățile ce se comit în jurul nostru. Nu este simplu să vedem toate acestea fără a ne întreba de ce Tu le îngădui. Tu, care ești atât de drept și sfânt, de ce lași răul pe pământ? De ce păcatul se manifestă nestingherit în lume și în poporul Tău? De ce toate acestea și până când? Noi nu putem decât să asistăm neputincioși la ce se întâmplă. Nu avem putere de a schimba ceva. Doar în Tine ne este nădejdea noastră.

De aceea, necredința și îndoiala ne iau cu asalt, ne copleșesc cu dovezi că Tu ai abandonat pe poporul Tău și l-ai lăsat să se contopească cu lumea, că nu Îți mai pasă de ce se întâmplă cu noi, cei care ne încredem în Tine, că suntem lăsați în voia sorții. Totuși, Tu ești Cel Veșnic. În căile Tale totul este mântuire. Tu vezi toate lucrurile de pe pământ și ai rânduit o cernere a poporului Tău din cauza nelegiuirii, o separare a „grâului de neghină” așa cum ai spus de la început. Cel ce își pun nădejdea în lume, de lume va fi zdrobit. Nu există siguranță pentru cel ce se încrede în oameni și leapădă pe Dumnezeu, pentru cel ce se unește cu lumea în comiterea a ceea ce este rău înaintea Ta. Astfel, Tu vei da fiecăruia după alegerea Sa, iar lumea va pune stăpânire peste cei din poporul Tău care s-au mărginit să Își aparțină doar cu numele.

Dar cum ar putea oferi mântuire cei ce nu sunt dumnezeu, ci doar praf și cenuși, ca orice fiu al lui Adam? Cum să aștepți mântuire de la cei ce nu văd altceva decât păcat și lăcomie în nelegiuire înaintea ochilor lor? Nu este un lucru lipsit de rațiune? Nu se va topi oare poporul Tău în mijlocul vrăjmașilor neprihănirii, al celor ce fie Îl ignoră, fie Îl urăsc pe Dumnezeul Cel Viu? Nu se va dovedi în cele din urmă ca fiind deșertăciune prosperitatea promisă de cei ce Te părăsesc? și totuși așa stau lucrurile pentru cei ce nu se încred în Tine. Nimeni nu poate sta împotriva păcatului, dacă Tu

nu îl susții, fără intervenția salvatoare a Ta. Nimeni nu poate lupta cu răul, dacă Tu nu Îți faci vizibilă prezența. O dată zăgazurile rupte, potopul este sigur. Nimic nu îl mai poate opri.

Cel ce înalță pe sine, Tu îl vei smeri. Și cel ce clădește pe minciună, Tu îl vei face de rușine. Păcatul nu poate oferi nimic sigur, iar cei ce îl urmează nu se vor bucura mult. Dar Te rugăm acum, Dumnezeul nostru, să intervii pentru poporul Tău să nu fie distrus de năvala principiilor nedrepte ale lumii. Te rugăm pentru întoarcerea la Tine, la adevărul Tău. Tu ești bun și îndurător, de aceea ai milă de poporul Tău, de moștenirea Ta, de cei ce sunt chemați cu Numele Tău. În mânia Ta adu-Ți aminte de îndurarea Ta, pentru slava Ta!

Pentru ce să fim prada celor ce Te urăsc, a celor ce nu cheamă Numele Tău? De ce să fim cernuți și aruncați de cei ce nu se tem de Tine? Noi nu avem o altă putere în afară de Tine. Doar Tu ești stânca noastră, temelia credinței și nădejdii noastre. Vino în ajutorul nostru acum! Vino în mijlocul nostru și vom fi spălați de păcat. Fii împreună cu noi și vom birui. De ce să se laude omul cu înțelepciunea sa? De ce să fim făcuți de rușine? Oare vei lăsa pământul fără mărturia Ta, fără cei ce sunt poporul Tău? Oare vei închide harul Tău, pentru ca toți să fie pierduți? Ne închinăm cu încredere înaintea Ta, Te lăudăm și Te preamărim în veci. Amin.

Numai Tu Ramâi în Veci!

❖ *Rugăciune inspirată din studiul cărții lui Habacuc(Avacum) 2*

Părinte ceresc,

Înaintea Ta venim în aceste clipe cu scopul de a primi răspunsul Tău la toate problemele și nedumeririle noastre. Suntem prinși la mijloc între două realități greu de suferit: pe de o parte nelegiuirea poporului Tău, iar pe de altă parte iminenta cernere a acestuia. Totuși, în Tine ne încredem și avem speranța că Tu vei fi salvatorul nostru, că nu ne vei lăsa să ne pierdem. În intervenția Ta plină de putere ne punem nădejdea. Dăruiește-ne Cuvântul Tău, mesajul Tău, pentru a ști pe ce cale trebuie să mergem, într-un timp când oamenii nu Te mai caută și nici nu mai vor să știe de Tine.

Noi ne încredem în Tine. Toată nădejdea noastră este îndreptată către Tine. Fiecare clipă a vieții noastre o trăim prin credința în Tine, în cuvântul Tău, fără a da atenție celui rău. Lepădăm mândria. Aruncăm înălțarea de sine. Căutăm smerenia și evlavia, fiindcă doar astfel vom putea sta înaintea Ta. Spiritul lumesc îl lăsăm să treacă de la noi. Ne întoarcem privirile către Tine. Tu răspunzi rugăciunilor noastre. Tu ne dăruiești tot ce avem nevoie la timpul potrivit. Nu ne uităm la bogățiile nedrepte ale acestei lumi, ci doar la Tine și la Împărăția Ta.

Tu ești Cel ce Te îngrijești de toate nevoile noastre. Cu adevărat, oamenii acești lumi nu înțeleg credința noastră și se nedreptățesc unii pe alții. Dar noi ne încredem în Tine. Cei sfinți nu sunt lăsați în voia celor ce îi urăsc. Tu vii alături de omul care are credință în Tine. De aceea ne bucurăm în nădejdea mântuirii, în așteptarea timpului când Tu vei veni să ne deschizi o nouă lume. Judecata Ta este dreaptă. Tu vezi tot ce se întâmplă pe acest pământ. Ochii Tăi observă nelegiuirea și ea este trecută în cărțile cerești. Nimic nu rămâne ascuns, ci totul este dat la iveală prin lucrarea puterii Tale.

Tot ce a fost strâns prin înșelăciune sau asuprire va fi distrus de focul mâniei Tale. Tu ești un Judecător drept, iar hotărârile Tale rămân pentru veșnicie și noi ne încredem în Tine, pentru bogățiile cele veșnice. Pe care le oferi celor ce cheamă Numele Tău. Răul se prăbușește cu zgomot. Temeliile sale se năruiesc sub loviturile judecății divine. Tu, Doamne, ești Cel Neprihănit, care urăște păcatul și nelegiuirea. Mărturiile Tale se văd pe întreg pământul. Ferice de cel ce ia aminte la acestea. Tu faci dreptate în mijlocul unei lumi care nu Te mai recunoaște. Tot ce este păcat apare

lămurit înaintea curții Tale de judecată înaintea ființelor cresti. Fiecare lucru este cântărit într-o balanță care nu înșală.

Ambițiile deșarte sunt răsturnate. Proiectele faraonice sunt aruncate la pământ, din cauza nelegiuirii și nedreptății. Tot răul se vede acum, de la căderea lui Adam și până la sfârșitul istoriei. Duhul Tău Cel Sfânt le scoate la lumină. Numai Tu, Dumnezeul nostru, rămâi în veci. Doar Tu ești Cel Veșnic, iar Împărăția Ta nu va avea sfârșit. Cu nerăbdare așteptăm să iei în mâinile Tale această lume și să înceapă domnia Ta. Unde sunt acum batjocoritorii? Cei ce râdeau de sfinții Tăi și defăimau Numele Tău? nimeni nu mai poate să spună ceva împotriva Ta. Cuvintele Tale descoperă motivațiile ascunse ale inimii.

Ipocrizia se vede în cei ce nu Te urmează. Oamenii care și-au bătut joc de semenii lor, ajung înaintea Marelui Judecător. Clipe de groază trăiesc cei ce au comis răul în ascuns. Tu dai la iveală gândurile din inima fiecărui om. După cu au făcut, așa li se va face. Tu ești drept în toate căile Tale. Ceea ce omul seamănă, aceea va și culege. Dar sfinții Tăi vor străluci în veșnicie. Idolii Babilonului cad. Lumea se cutremură de prăbușirea a tot ceea ce a uzurpat Numele Tău. Tu, Domnul nostru, ești singurul Căruia I se cuvine adorare și slavă.

Toți cei ce își pun nădejdea în Tine, nu vor fi dați de rușine, dar ceilalți, care se sprijină pe orice altceva, vor cădea, atunci când judecățile Tale vor lovi pământul. În Templul Tău, mântuirea așteaptă pe oricine se întoarce la Tine. Din idolatrie, nelegiuire, lăcomie, trufie sau orice alt viciu, cel ce vine la Tine va găsi pacea, dacă o caută la timpul potrivit, dacă astăzi vine prin credință înaintea Ta. Slăvit să fii Tu în veci. Amin.

EXPERIENȚE ȘI MĂRTURII

Curajul De A Te Ruga Lui Dumnezeu

Cu scopul de a pune în evidență puterea transformatoare a credinței, am redat următoarea amintire din timpul când eram militar în termen, în perioada 1986 - 1987. Cred că multe persoane se vor identifica într-un fel sau altul cu situația expusă prin cuvintele mele. „Nu era ușor să fii militar în termen, cu atât mai mult cu cât regimul politic era ateu, lipsit de cea mai elementară înțelegere pentru cei care aveau înclinația de a crede în Dumnezeu.

Îmi aduc aminte de acea iarnă teribilă, când soldat fiind, eram nevoit să dorm într-o cameră uriașă, alături de colegii mei de companie, ce totalizau în jur de 120 de persoane. Nopțile erau îngrozitoare din cauza frigului ce te pătrundea până la oase, fiindcă geamurile erau simple, fără nici un pic de izolație, iar caloriferele mai mult nu funcționau. Dacă ar fi încercat cineva să toarne apă pe suprafața rece a pardoselii, aceasta ar fi înghețat imediat.

Din această cauză, după ce veneam de la apelul de seară, nu făceam altceva decât să îmi dau jos hainele de instrucție, să îmbrac niște pijamale și pulovere, iar după aceea să mă îmbrac la loc cu hainele de instrucție și cu mantaua, pentru ca astfel să mă culc sub o pătură ce nu ținea în nici un fel de căldură, din cauza uzurii avansate în care se afla. Frigul pătrundea atât de puternic încât apa îngheța în interiorul conductelor, iar la un batalion de 500 de persoane, doar trei robinete mai funcționau la parter. Efectele personale, adică hainele pe care le purtam, nu se spălau în nici un fel de către armată, fiecare descurcându-se cum putea, trimițând când avea ocazia rufele murdare acasă.

Ei bine, după un număr de săptămâni de supunere la un astfel de regim, combinat în timpul zilei cu tot felul de activități ce nu aveau legătură cu instrucția

militară, adică eternele „sectoare” (cei care au făcut armata cunosc la ce mă refer) și mutări de echipament dintr-o parte în alta, combinate și cu gărzi obositoare, am început să pierd încet dar sigur, sensul vieții pe care o trăiam. La acestea se adăugau și alte lucruri dezagreabile pe care nu doresc să le mai relatez. Se părea că asist la viața mizerabilă a unei alte persoane, pe care de multe ori îmi venea să îi plâng de milă, iar alteori să îi curm cu o singură lovitură suferința. Ajunsesem la punctul în care nu mai îmi păsa dacă trăiesc sau mor. Totul începea să devină exterior, iar respectul de sine scădea cu fiecare zi care trecea.

Umilirile la care ne supuneau comandanții, plus mizeriile făcute de către cei din ciclul superior, te făceau aproape să îți pierzi mințile, adăugându-se la frig, precum și la permanenta senzație de foame combinată cu o oboseală, ce nu se mai dezlipea în vreun fel de tine, oricât de mult ai fi dorit să scapi de ea. Pe plan sentimental nu aveam nici un fel de prietenă sau iubită, dar pe de altă parte era mai bine așa, fiindcă durerea ar fi fost amplificată. De multe ori este bine să treci prin suferință de unul singur. Este foarte greu să vezi durerea celuilalt, provenind de la ceea ce ți se întâmplă.

Dar într-o seară de iarnă, după ce toți colegii mei s-au culcat frânți de oboseală, am mai rămas treaz, cugetând la lipsa de sens a lucrurilor pe care le trăiam. Pe când mă gândeam la aceste lucruri, deodată, mi-am adus aminte de o mică cruciuliță pe care o purtam cu mine. Era un obiect interzis. Dacă aș fi fost găsit cu ea asupra mea, aș fi fost imediat pedepsit, iar cazul meu ar fi fost prelucrat până la nivel de mare unitate sau poate chiar mai sus. Acea cruciuliță m-a însoțit de-a lungul întregii experiențe militare, care în particular pot spune că a durat de fapt șapte ani, dar nu vreau să dau detalii în momentul de față. Uneori o puneam la gât, pe sub haine, fără a putea fi văzută de către cineva, cât mai aproape de inima mea. Senzația atingerii ei îmi aducea bucurie, fiindcă mă gândeam că undeva, în ceruri, există o altă lume în care aveam speranța că voi ajunge într-o zi. Alteori, ținând în mână micul obiect stilizând Persoana Dumnezeirii suferinde, simțeam cum durerea Celui răstignit rezona adânc cu ceea ce eu înduram.

Într-o altă seară, după ce toți ceilalți colegi s-au culcat, am avut curajul interior de a face ceva neobișnuit. M-am ridicat din pat, atent să nu mă vadă cineva, și la capătul patului suprapus în care dormeam de obicei, pe jos, m-am pus în genunchi strângând acea cruciuliță în mână și la piept. Și cu lacrimi ce îmi curgeau nestăvilit pe obraz, am început să mă rog în gând, privind către cer, întinzându-mi după aceea mâinile către Cel Prea Înalt. Imediat am avut simțământul că sunt transportat în alt spațiu și în alt timp, undeva dincolo de acel prezent murdar și înjositor. Din acea seară, în fiecare noapte așteptam să se culce colegii mei și după aceea mă rugam pentru a primi putere, eliberare, fie ea și prin moarte, din suferințele neînțelese ale prezentului.

După ce am terminat stagiul militar, țin minte că o dorință nestăvilită de a citi Biblia a pus stăpânire pe mine și cu jurământ m-am hotărât să devin un creștin adevărat pentru totdeauna, indiferent de consecințe. Sunt sigur că dacă nu ar fi fost acea cruciuliță și acea experiență a rugăciunii, nu aș mai trecut cu bine prin acea încercare. Însă curajul de a te închina lui Dumnezeu într-un timp în care toți se lepădau de frică, avea să fie remarcat și sancționat de cei care se credeau dumnezei pe pământ.”

Cred că dacă am rememora în mod corect întâmplările vieții, perspectiva noastră asupra experiențelor prin care am trecut s-ar schimba dramatic, fiindcă deodată, multe detalii ar ieși la iveală din cele mai neașteptate impresii. Am ajunge astfel la un înțeles pe care niciodată nu l-am intuit, iar punctele de tensiune redate, ne-ar marca momentele marilor decizii pe care le-am luat, de care nu am fost poate conștienți în acele clipe, dar care ne-au marcat în mod ireversibil evoluția ulterioară.

Drumul Ispășirii în Templul De La Ierusalim

Ispășirea realizată de către Domnul Iisus Hristos conduce la eliberarea noastră de sub condamnarea datorată condiției păcătoase în care ne aflăm. Ea este soluția lui Dumnezeu pentru noi, mai precis pentru orice persoană care primește prin credința oferta divină. Să facem acum un exercițiu de imaginație și să ne gândim că am putea merge la Templul construit de împăratul Solomon la Ierusalim și am înainta către clădirea acestuia trecând prin curtea exterioară în care am vedea o mulțime de închinători evrei și ne-evrei, simbolizând pe toți cei ce aud mesajul Evangheliei și sunt interesați de el. Am trece după aceea în curtea interioară, unde am vedea jertfele aduse pe altar, ca simbol al marii jertfe a Domnului Hristos și pe preoți făcând ritualurile scrise în legea lui Moise, ce anunțau lucrarea pe care avea să o facă mai târziu Hristos.

După aceea am urca în Templu întrând împreună cu preoții ce slujeau în prima încăpere, numită Sfânta, unde am vedea la stânga candelabrul cu șapte sfeșnice, simbolizând prezența Duhului Sfânt. La dreapta am vedea masa cu pâinile puse înaintea Domnului, făcând trimitere directă la Pâinea vieții ce s-a pogorât din ceruri, iar în față am vedea altarul de aur pe care se ardea tămâie aromată înaintea Domnului, simbolizând rugăciunile și mijlocirea lui Hristos în favoarea noastră la tronul lui Dumnezeu.

Am vedea după aceea cum Marele Preot ar da la o parte catapeteasma, sau perdeaua, ce acoperă intrarea în Sfânta Sfintelor și am vedea chivotul Legământului, cu tablele Legii, având deasupra lui prezența divină, mai precis deasupra capacului ispășirii, simbolizând lucrarea finală de judecată și răscumpărare a celor sfinți. Și nu în ultimul rând am vedea sângele jertfei stropit peste altarul de aur, peste chivotul legământului și peste tot Templul, arătând la Jertfa prin care pedeapsa păcatului a căzut asupra Fiului lui Dumnezeu, iar dreptatea veșnică a fost împlinită, eliberând de condamnare pe cel păcătos.

Ei bine, dacă am vedea toate aceste lucruri în fiecare zi, am înțelege că ispășirea reprezintă eliberarea oferită de Dumnezeu ce ne conduce în cele din urmă să stăm în prezența Sa. Ea este cheia care va deschide experiența prezenței Sale împreună cu noi acum și a noastră împreună cu El în viitor, în Împărăția cerurilor. La modul practic, în fața nesiguranței, dezamăgirii, răutății, nedreptății, lipsurilor, necazurilor și altora de felul acesta, am vedea stând Persoana lui Iisus Hristos și Templul Său, deschizându-ne de fiecare dată o cale pe care să putem avansa pe drumul care duce la Împărăția Sa. Plecând de la realitățile crude ale zilei, am înțelege că ispășirea înseamnă eliberare de păcat, de rău și de tot ce ne trage spre abis, fie din jur, fie din noi înșine. Ispășirea este punctul de sprijin pe care ne putem baza pentru a putea trăi o viață demnă, împlinită și fericită. Veniți și priviți la Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii!

Ieșirea Din Labirint

Sunt puține visele care au cu adevărat o semnificație sau o învățătură de la Dumnezeu. În ceea ce mă privește, aș putea număra pe degete acele vise care au fost cu adevărat de valoare, vorbind despre viitor într-un mod credibil și realist. Totuși, voi selecta în continuare un vis pe care l-am avut acum mai mulți ani, cam prin 1996, și care consider că merită să fie relatat. Dar ca în visele lui Nebucadnețar(Nabucodonosor), acest vis a venit ca un răspuns la o anumita problema ce mă preocupa la acea dată, fiind un sfat divin, cel puțin așa mi s-a părut mie să fie, pentru ceea ce ar fi trebuit să fac și ce atitudine să adopt în respectiva situație.

Începând cu anul 1995, o mulțime de colegi de facultate sau de serviciu au plecat să muncească în străinătate. De asemenea, mulți prieteni și membri ai bisericii

din care fac parte, se gândeau și plănuiau cum să ajungă în SUA sau Europa, pentru a-și face un rost în viață. Erau dese situațiile în care unii dintre ei plecau la studii în străinătate, cu gândul de a rămâne acolo, iar alții pur și simplu traversau granița pentru a ajunge în Germania, în Spania sau în Franța, în speranța găsirii unui loc de munca, indiferent care ar fi fost acela. Dat fiind aceste lucruri, și în urma multor discuții avute cu persoane care fie plecaseră deja, fie urmau să plece, m-am întrebat dacă nu trebuia să fac și eu la fel. Aș vrea să menționez faptul că până în acel moment, gândul de a pleca din țară mi-a fost complet străin, deoarece imediat ce am primit credința creștină, adică în 1991, m-am gândit că atâta timp cât am asigurat un minim în ce privește nevoile personale și Sabatul liber, nu este cazul să mă avânt să doresc mai mult din lucrurile lumii acesteia, deoarece venirea lui Hristos este oricum, foarte aproape. Pe de altă parte, faptul că multe persoane dintre cele plecate, s-au realizat, m-a făcut îmi pun problema oportunității plecării mele, fapt pentru care am cerut în răspuns de la Dumnezeu. Răspunsul l-am primit prin visul pe care îl voi relata în ceea ce urmează.

Am visat că mă aflam într-o încăpere care făcea parte dintr-un labirint uriaș. Respectiva cameră avea uși pe toate cele patru laturi, astfel încât se putea trece dintr-o cameră în alta. Din camera în care mă găseam puteai trece în alta ș.a.m.d. Aceste camere erau diferite ca mobilier. Unele erau mai frumoase, altele mai simple, unele bogat ornamentate, altele sărăcăcioase. Imediat ce m-am văzut în mijlocul acelei camere, am sesizat că alături de mine erau multe persoane din biserică. De asemenea, toate camerele labirintului erau pline de frați și surori din biserică. Ușile erau deschise și un adevărat du-te-vino avea loc, dintr-o cameră în alta, fiecare încercând să ajungă într-o cameră mai frumoasă, mai deosebită. Iureșul era atât de mare, încât oamenii se călcau în picioare, alergând fără să țină cont de ceilalți. Într-un fel sau altul, cu toții căutau o ieșire din acel labirint, deși unii se opreau în câte o cameră și abandonau să mai încerce să găsească ieșirea.

Frenezia era foarte mare, până acolo încât nu mai era clar în ce direcție să mergi. Eu însumi eram în mijlocul unui astfel de iureș. Ceea ce era trist consta în faptul că nimeni nu reușea să iasă din labirint. Încăperile se închideau una în alta, în mijlocul unei agitații generale și am înțeles că nu exista ieșire din labirint, dacă lucrurile ar fi continuat astfel. Nici goana după încăperi bogate și nici dorința de a găsi o ieșire nu aveau vreun rezultat. Atunci am sesizat că în felul acesta nu vom face altceva decât să ne epuizăm viața într-o căutare fără rost, fără a ajunge la țintă. Iar dacă ținta nu era atinsă, însemna că pierdem totul, indiferent cât de bogată ar fi fost camera în care ne găseam.

M-am oprit și le-am strigat celorlalți: *„Nu aceasta este calea. Timpul vieții ni se va scurge fără sens. Trebuie să căutăm altfel ieșirea."* Atunci i-am rugat pe cei din jur formam o grupă de rugăciune. Ne rugam pe rând, ca Dumnezeu să ne descopere ieșirea din labirint. Ne țineam de mâini și ne rugam. Eu am fost ultimul care a rostit rugăciunea. La sfârșit, ceilalți s-au ridicat, dar eu am continuat sa mă rog. În timp ce mă rugam, scriam pe o hârtie niște versuri, care sunau astfel:

„În Eden, în Eden,
Acolo este slava, puterea și speranța,
Acolo sunt pacea și bucuria
Date de Dumnezeu.
În Eden, în Eden,
Acolo sunt speranța și fericirea,
Împlinirea și bogăția
Date de Dumnezeu."

Pe măsură ce scriam aceste versuri, unii dintre cei prezenți au început să le copieze, astfel că tot mai mulți învățau acest cântec. Pe măsură ce aceste cuvinte se răspândeau, tot mai mulți le repetau și le reluau, ca într-un cor, crescând mereu în intensitate. În cele din urmă, răsunetul acestui cântec a devenit atât de puternic, încât pereții camerelor și întregul labirint s-au prăbușit. Când am privit în jur, labirintul dispăruse și noi toți ne-am trezit în mijlocul unei pajiști încântătoare, scăldată în lumina soarelui, în mijlocul unei priveliști asemenea celei descrise de Sfânta Scriptura ca fiind Edenul și Noul Pământ. Ceea ce am înțeles din acel vis era să nu doresc după lucrurile și bogățiile lumii, care nu te conduc decât la o alergare nebunească, prin labirintul vieții, pentru că viața îmi va trece fără să ating ținta pusă de Dumnezeu. Trebuia să caut ieșirea din labirintul acestei lumi, pe calea rugăciunii și a puterii lui Dumnezeu, care va face infinit mai mult decât am putea face noi înșine. Amin

Mărturia Încredințată De Către Iisus Hristos

Vom începe prin a citi din Matei 28:18-20 „18 Iisus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. 19 Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. 20 și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.”

În ce constă această însărcinare de „a face ucenici din toate neamurile”? Cum se aplică astăzi celor care au credința în Iisus Hristos?

Nu există limite pentru lucrarea pe care trebuie să o facem în a prezenta mântuirea prin Iisus Hristos. Timpul și spațiul nu pot fi obstacole în a duce Evanghelia ce ne-a fost încredințată și prin intermediul căreia intrăm într-o relație directă și vie cu Dumnezeu prin Fiul Său. În mod concret, ne putem achita de această însărcinare prin folosirea oricărui mijloc de care dispunem pentru a atenționa pe oameni asupra ofertei de har și îndurare pe care Dumnezeu a pus-o la dispoziția noastră. Aceasta este cheia de boltă a unui creștinism cu adevărat practic.

Ce garanție avem că această însărcinare este posibilă? Pe ce se sprijină ea?

Iisus Hristos ne-a asigurat că „toată puterea din ceruri și de pe pământ” I-a fost încredințată după înălțarea Sa. Prin urmare, cel credincios dispune de o asistență deplină din partea lui Dumnezeu, lucru ce se face simțit chiar și în cele mai mici detalii ale vieții. Chiar dacă misiunea pare imposibilă din punct de vedere omenesc, totuși ea se sprijină pe Cuvântul creator al Celui Atotputernic. Dacă putem vedea prin „ochii credinței” acest lucru, atunci putem merge înainte fără teamă.

Să citim acum textul paralel din Marcu 16:15-16 „15 Apoi le-a zis: Duceți-vă în toată lumea, și propovăduiți Evanghelia la orice făptură. 16 Cine va crede și se va boteza, va fi mântuit; dar cine nu va crede, va fi osândit.”

Ce anume va face diferența în privința celor ce vor fi mântuiți și a celor ce vor fi în cele din urmă condamnați? Este corect acest lucru?

Mântuirea și condamnarea depind în cele din urmă de alegerea fiecăruia dintre noi în a urma sau nu pe Iisus Hristos. Iar dovada exterioară a alegerii noastre este botezul, mai precis mărturisirea publică a ceea ce noi deja credem cu privire la calea pe care Domnul a deschis-o pentru noi. Acest lucru nu se restrânge însă doar la un moment, ci mărturisirea ne va însoți pe cărarea vieții oriunde vom merge. Pe de altă parte, este corect să fie așa, fiindcă respingerea îndurării divine se constituie ca o ofensă ce nu mai poate fi ștearsă dinaintea lui Dumnezeu, în schimb acceptarea ei aduce o vindecare deplină. Un om înțelept va ști să primească șansa unică ce îi este pusă înainte prin Evanghelia lui Hristos.

Să mergem mai departe și să examinăm Luca 24:46-49 „46 Și le-a zis: Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți. 47 Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. 48 Voi sunteți martori ai acestor lucruri. 49 și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu; dar rămâneți în cetate până veți fi îmbrăcați cu putere de sus."

Ce făgăduință a fost asociată marii însărcinări de a predica mântuirea prin Iisus Hristos oricărui om?

O misiune „imposibilă" pentru om, devine totuși posibilă prin intermediul unirii dintre puterea divină și natura umană, realizată de către Duhul Sfânt. Dacă prezentarea mântuirii ar depinde doar de abilitățile noastre, atunci ea ar fi în mod sigur și iremediabil compromisă. Lucrul extraordinar este că în pofida slăbiciunilor, greșelilor sau chiar relei voințe manifestate de mulți ce se pretind urmași ai lui Hristos, totuși această lucrare a mers mai departe, iar noi vedem aceasta fiind umpluți de uimire. Dovada puterii de sus ce vine asupra celor credincioși reprezintă o realitate palpabilă, a cărei mărturie se poate distinge cu ușurință din istoria bisericii de-a lungul veacurilor.

Ar fi posibil să ne achităm de această însărcinare pe o altă cale decât prin împlinirea făgăduinței primirii Duhului Sfânt?

Orice altă metodă, decât prin intermediul primirii Duhului Sfânt, va fi sortită eșecului, dar realitatea este că în practică se tinde să se uite acest lucru. Înclinația noastră este de a ne baza pe înțelepciunea omenească, neglijând sfatul fără de greșeală al Celui Atotputernic. Nu putem să avem succes decât pe calea prescrisă de către Dumnezeu. Vrăjmașul este prea puternic, opoziția prea dură, pentru a ne putea mărgini doar la gesturi și cuvinte. Avem nevoie de putere de sus, de toată tăria lui Dumnezeu pentru a putea face lucrarea Sa. Primirea acestei puteri este marele secret al succesului în lucrarea sfântă.

Să citim acum din Ioan 14:6-7 „6 Iisus i-a zis: Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine. 7 Dacă m-ați fi cunoscut pe Mine, ați fi cunoscut și pe Tatăl Meu. Și de acum încolo Îl veți cunoaște; și L-ați și văzut."

Ce cunoștință trebuie să avem pentru a-L putea mărturisi pe Iisus Hristos? Ce înseamnă să Îl cunoști pe Dumnezeu prin intermediul Fiului Său?

A-L cunoaște pe Iisus Hristos, presupune o legătură strânsă dintre noi și Dumnezeu, lucru ce se realizează printr-o continuă predare de sine și deopotrivă o permanentă primire a puterii divine. Noi trăim această experiență în măsura în care Îl distingem pe Iisus Hristos în toate evenimentele vieții. Nu contează cât de jos suntem sau cât de sus am ajuns, conștiința prezenței Sale, imaginea vie a învățăturilor oferite prin Cuvântul Său, trebuie să fie mereu înaintea noastră.

În continuarea acestor lucruri, să citim din Ioan 14:24-27 „24 Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele. și cuvântul, pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, care M-a trimis. 25 V-am spus aceste lucruri cât mai sunt cu voi. 26 Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu. 27 Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte."

În ce fel cunoștința despre Dumnezeu ne este oferită de către „Mângâietorul", adică Duhul Sfânt? Cum putem înțelege concret aceste lucruri?

Lucrarea Duhului Sfânt nu este abstractă sau rodul unei imaginații ce se prezintă ca fiind vocea lui Dumnezeu. Dimpotrivă, lucrarea Sa este de a ne descoperi tainele prezentate în Sfânta Scriptură și de a le aplica la circumstanțele concrete ale vieții. Astfel un cuvânt așternut pe hârtie devine o experiență de viață a celui credincios. Conceptul care reunește în mod armonios acest lucru este cel de „pace", adică acea

stare de armonie deplină cu Dumnezeu. În mod concret, noi citim o mulțime de învățături spirituale din Biblie, dar transpunerea lor în realitate presupune o devoțiune, un efort, o dorință aprinsă, o tenacitate, care nu ne sunt caracteristice, dată fiind prezența naturii căzute din noi. Dacă totuși avem atracție față de lucrurile spirituale, dacă avem dorința de a le pune în practică, dacă avem realizări în acest sens, este fiindcă o lucrare supranaturală se realizează în noi. Aici este rolul pe care Îl joacă Duhul Sfânt.

Să vedem acum ce este scris în Ioan 20:21-23 „21 Iisus le-a zis din nou: Pace vouă! Cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu pe voi. 22 După aceste vorbe, a suflat peste ei, și le-a zis: Luați Duh Sfânt! 23 Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ține vor fi ținute."

Ce înseamnă să primești Duhul Sfânt? În ce sens iertarea păcatelor este dependentă de primirea mesajului transmis de către Dumnezeu prin intermediul slujitorilor Săi?

A primi Duhul Sfânt este sinonim cu a fi ucenic al Domnului, discipol al Marelui Maestru Iisus Hristos. Abia atunci se realizează transpunerea condiției Mântuitorului, ca trimis al lui Dumnezeu, asupra noastră. Când Duhul Sfânt vine asupra noastră, atunci aceeași motivație care L-a animat pe Iisus Hristos începe să se manifeste și în interiorul nostru. Iar în continuare, gândurile Sale devin gândurile noastre, cuvintele Sale devine cuvintele noastre, iar faptele Sale devin faptele noastre. Această identificare a noastră cu Mântuitorul devine deplină astfel că mesajul Evangheliei este transmis fără nici un fel de distorsionare datorată deficiențelor omenești. Abia atunci, respingerea Evangheliei devine un act de refuz a iertării divine, iar neprimirea mărturiei celor credincioși devine echivalentă cu menținerea vinovăției și a condamnării.

Să citim acum din Fapte 1:8 „8 Ci voi veți primi o putere, când Se va pogorî Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria, și până la marginile pământului."

Care avea să fie întinderea mărturisirii de credință privind mântuirea prin intermediul lui Iisus Hristos? Cum se poate înțelege astăzi acest lucru?

Mărturisirea de credință trebuie să se audă în cuprinsul întregii lumi, astfel încât nimeni să nu rămână fără ocazia de a putea alege între viață și condamnare. Astăzi putem înțelege cu ușurință acest lucru prin folosirea oricăror mijloace ce ne sunt puse la dispoziție pentru a face cunoscut adevărul Sfintelor Scripturi. Prin intermediul mijloacelor de comunicare în masă, inclusiv a Internetului, oricare om poate transmite o mărturie mondială cu ușurință. Problema care rămâne este însă legată de prezența Duhului Sfânt, fără de care nu vom avea un succes real, fiindcă aici nu este vorba doar de transmiterea unei informații, ci de călăuzirea oamenilor acestei lumi în a deveni urmași ai lui Iisus Hristos, ceea ce este cu mult mai mult decât ne-am putea imagina. Să nu ne limităm niciodată doar o lucrare superficială de distribuire a informației, ci să ne concentrăm pe acele metode care ne vor conduce să devenim canale vii pentru Hristos.

Să examinăm acum Fapte 4:11-12 „11 El este piatra lepădată de voi, zidarii, care a ajuns să fie pusă în capul unghiului. 12 În nimeni altul nu este mântuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți."

De ce este important ca mărturisirea noastră de credință să se concentreze în prezentarea mântuirii numai prin Iisus Hristos? De ce nu mai există o altă cale?

Nu toate drumurile duc la Roma, atunci când este vorba de calea pe care trebuie să mergem pentru a ajunge la ceruri. Prea adesea credem că Dumnezeu va face o lucrare de unificare internațională a religiilor și a conceptelor spirituale. Nimic mai fals decât acest lucru. Niciodată adevărul nu va face casă bună cu falsul sau minciuna. Avem o singură cale către ceruri, după cum există doar un singur Fiu, asemenea în

totul cu Dumnezeu, Creatorul întregului univers. Având respect pentru credința fiecărui om, totuși noi nu trebuie să cedăm de pe poziția ce ne-a fost prezentată prin intermediul Sfintelor Scripturi. În lumea seculară în mijlocul căreia trăim, avem tendința de a încerca să reducem standardul pus înaintea noastră de către Dumnezeu, pentru a câștiga audiență din partea celor ce nu au nici un fel de interes spiritual. Din păcate, o astfel de strategie este greșită, fiindcă nu noi trebuie să coborâm nivelul spiritual, ci ceilalți trebuie să urce pentru a-l atinge. Niciodată compromisul nu poate fi util în atingerea obiectivelor lăsate de către Dumnezeu.

În legătură cu atitudinea pe care trebuie să o avem să citim din 1 Petru 3:15 „Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi; dar cu blândețe și teamă."

Cum poate fi prezentată Evanghelia având o atitudine de „blândețe și teamă"? Ce se întâmplă când această condiție nu este împlinită?

Și cea mai bună lucrare poate fi stricată printr-o atitudine greșită, iar în cazul de față, înfumurarea, sentimentul de superioritate și încumetarea vor distruge cu siguranță mesajul pe care-l avem de transmis înaintea întregii lumi. A fi un martor pentru Hristos, presupune să fii părtaș spiritului Marelui Maestru, a acelei blândeți pline de fermitate ce caracteriza întregul Său comportament. În același timp, aceste calități lăuntrice vor fi dovada vie a faptului că am fost transformați prin harul lui Dumnezeu, lucru ce va întări în mod considerabil mărturia noastră și îi va da acea capacitate transformatoare.

Iar acum să vedem ce stă scris în 1 Ioan 5:11-12 „11 Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. 12 Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața."

Ce concluzie se poate trage cu privire la conținutul mărturisirii de credință și a experienței unei persoane care cunoaște pe Iisus Hristos?

Mărturisirea noastră de credință trebuie să își dobândească puterea din legătura pe care o avem cu Iisus Hristos. Acest lucru presupune o împărtășire continuă din motivațiile, dorințele, gândurile, cuvintele și faptele lui Hristos, adică înseamnă să primești mereu viață de sus, chiar de la Dumnezeu. Atunci, mărturisirea noastră se va vedea din orice lucru pe care îl întreprindem, iar imaginea lui Hristos va străluci din interiorul nostru. Duhul Sfânt va înnobila și va da putere fiecărui gest al nostru și o experiență deplină, practică, se va manifesta în fiecare clipă, indiferent de circumstanțele schimbătoare ale vieții pe care o trăim.

Cum poate deveni această experiență o parte integrantă a vieții noastre aici și acum?

Experiența mărturisirii lui Iisus Hristos devine o parte integrantă a vieții noastre aici și acum, atunci când permitem ca gândurile noastre să se prindă cu putere de imaginea Mântuitorului nostru, așa cum este zugrăvită în Scripturi. O cugetare nouă, plină de farmec se va întrepătrunde atunci cu fiecare aspect al vieții noastre. Puterea păcatului și imaginea morții își vor pierde puterea de impresionare asupra minții noastre, iar vindecarea lui Dumnezeu se va produce în inima noastră. Fiorul lăuntric al puterii divine se va simți prin fiecare gest, prin fiecare faptă, iar amprenta Celui ce este lumina lumii, se va pune asupra unei conștiințe eliberate de păcat, teamă și ignoranță în privința cunoașterii de Dumnezeu. Atunci am spune din suflet „Vino Doamne Iisus, chiar acum!" și vă garantez că dorința după a doua Sa venire ar deveni o realitate indiferent de vreme.

Rugăciune pentru a primi misiunea încredințată de către Domnul nostru Iisus Hristos, de prezentare a planului de mântuire.

Puterea Impresiilor Într-o Zi De Toamnă

Într-o zi de toamnă așa cum este cea prezentă am pășit pentru prima dată ca elev pe poarta unui anumit liceu militar. Alături de mine erau mulți alți tineri de vârsta mea, adolescenți proaspăt veniți din ultima clasă de școală generală, având în minte și în suflet copilăria ce abia se terminase. Parcă retrăiesc acele clipe când am zărit nesfârșita alee cu plopi de la intrare, care patru ani avea să mă intimideze cu perspectiva ei sobră, pornind de la punctul de control și terminându-se în vecinătatea comandamentului și a platoului de adunare.

Îmi aduc aminte cum în doar câteva zile trebuia să învățăm să mergem în formație pentru a defila și noi în ziua de începere a anului școlar, fapt pentru care ore în șir comandanții exersau cu noi acest gen de deplasare, care era cu totul inedită pentru fiecare dintre noi. În mintea noastră era cu totul neclar ce însemna de fapt armata, totul părea a fi doar ca o tabără mai prelungită în care vom sta și vom învăța cum să ne apărăm țara sau cum să luptăm împotriva inamicilor ei. Nici pe departe nu întrezăream că de fapt instrucția militară nu era destinată neapărat unor astfel de scopuri, cât mai degrabă înregimentării indivizilor în structuri monolit, percepute mai degrabă ca mase amorfe de elemente, decât de personalități ce trebuie tratate diferențiat.

Aceeași lună de septembrie un an mai târziu oferea o cu totul altă priveliște, în sensul în care foștii copii, acum adolescenți în toată regula, erau strânși pe același platou fără margine, de data aceasta pentru a fi mustruluiți pentru întârzierea venirii în formație, urmăriți pentru fumat și consumul de băuturi alcoolice și taxați indiferent de ocazie ca nesimțiți și neisprăviți de către cadrele militare. Fără să se țină seama de specificul unei vârste dificile și contradictorii, toți elevii din primii ani erau lăsați la bunul plac al celor ajunși în anii terminali, într-un mod similar cum în satisfacerea stagiului militar obligatoriu „veteranii” îi frecau pe „bibani”.

În plus, nici vorbă de mult visata instrucție militară pentru apărarea țării, ci mai degrabă nesfârșite sectoare ce așteptau să fie curățate de către elevi, precum și participarea cu entuziasm la preamărirea conducătorului iubit prin suprimarea brutală a vacanțelor de vară. Nu în ultimul rând, plecarea din unitate reprezenta o mare problemă, cea mai mare parte a timpului noi, cei fără „pile”, fiind consemnați să stăm în cadrul acelui perimetru îngust format din cele câteva pavilioane în care aveam dreptul să întrăm, însă numai în conformitate cu „programul orar”, ce împărțea cele douăzeci și patru de ore în felii mai mari sau mai mici destinate diferitelor activități.

Apropos, timpul de somn de la orele 22:00 la 06:00, nici un minut mai mult, era destinat activității de odihnă, aceasta atunci când nu erai numit la rând sau peste rând să faci planton și să păzești bocancii colegilor de pe holuri să nu fie furați sau să dai raportul vreunui comandant isteric ce avea ideea diabolică de a te controla în miez de noapte. Nimeni nu se gândea la nevoile acelei vârste deosebit de sensibile, la traumatismele interioare pe care le sufereau niște adolescenți, aleși dintre cei mai buni din școlile României. Nimeni nu își punea problema asupra dezamăgirii trăite în condiții precare de igienă și de expunere la violența unor cadre militare nedemne de calitatea de educatori sau la discriminările create între diferitele clase de elevi în funcție de proporția de „pile” deținută sau nu.

Nu pot să uit nopțile de veghe în care eram treziți pentru a ne face bocancii la ore târzii, de nebunia deșteptării pentru a ne alinia în pijamale rupte sau uzate pe coridoarele lungi din fața dormitoarelor sau de alergările pe la orele două noaptea pe platou, pentru a ne învăța că elevul nu are alte drept decât acela de a executa ordinele comandanților indiferent de absurditatea lor. Din punctul de vedere al unui fals sistem educațional, căratul tomberoanelor, răscolitul prin gunoaie, măturatul frunzelor de sub copacii de pe spațiul verde și mozolirea cu cârpe murdare a scărilor sau culoarelor de

acces, reprezentau cunoștințele de bază pe care trebuia să le aibă viitoarele cadre ale armatei. Dar nimeni nu se gândea la abuzul unor minori, la faptul că nu puteai să te retragi din cauza unor sume fabuloase ce îți erau puse ca notă de plată în cazul în care doreai să abandonezi pregătirea pentru nimic de care aveai parte.

Când revăd acele timpuri simt cum tot interiorul meu se revoltă într-o încleștare mută împotriva celor care au schilodit sensibilitatea interioară a unor copii înzestrați, prinși în plasa unui sistem ce le-a deformat percepția de sine și le-a limitat dezvoltarea normală. Însă niciodată, nimeni nu a avut curajul să spună adevărul, doar din când în când anumiți „nebuni" ca mine mai îndrăzneam să ne afișăm public dezacordul față de acea falsă educație și față de acel abuz emoțional inacceptabil.

Aș dori să cred că lucrurile s-au schimbat, că acum realitățile sunt cu totul altele decât cele de acum douăzeci și cinci de ani, că în sfârșit un liceu militar reprezintă ceea ce ar trebui să fie, adică un loc în care tinerii sunt învățați valorile abnegației, devotamentului și sacrificiului pentru țară și pentru semeni deopotrivă. Am scris aceste rânduri tocmai fiindcă niciodată nu doresc să se mai repete tragedia generației mele, condamnată să fie compusă din indivizi fără personalitate sau din oameni obedienți indiferent de prostia ce le este ordonată. Aș dori ca aceste licee să devină adevărate școli de cadeți, care să contribuie cu oameni valoroși atât în sistemul militar, cât și în celelalte componente ale sistemului de apărare, precum și în viața civilă, oameni puternici, integri, unde profesorii și cadrele militare să aibă o pregătire corespunzătoare în educația adolescenților, iar astfel de realități triste să nu se mai repete.

Nu port supărare nimănui, practic sistemul a fost de vină, iar acum, cu ocazia apropiatei întâlniri de douăzeci și cinci de ani, aș dori să găsesc o altă realitate decât aceea pe care am lăsat-o în urmă, când despărțindu-mă de colegi mi-am dat seama că este posibil să nu ne mai întâlnim niciodată. Am fost victimele unui sistem care se baza pe distrugerea respectului de sine și pe contaminarea cu felurite vicii vătămătoare, dintre care cel mai perfid cred că este acela de a-ți abandona idealurile, de a te lăsa purtat într-o masă care se deplasează amorf sub ordinele absurde ale unui comandant suprem.

Las aceste impresii în urmă să se ducă asemenea curgerii apei la vale pe albia unui râu. Uneori mă întreb, însă, dacă au avut vreun sens absurdițile pe care le-am trăit? Dacă a existat o fărâmă de logică în abuzurile la care am fost supus în diferitele momente ale vieții?

Ce să mai spun? Că am dorit să mă sinucid după primul an de liceu militar? Că numai credința în Dumnezeu pe care o aveam în mod nativ și un anumit simț mistic al unei suprarealități m-au oprit de la acest gen necugetat? Sau să mai vorbesc despre tentativele de suicid ale mai multor colegi de an, foarte buni la învățătură, dar care nu au putut să reziste agresiunii sistemului de represiune a identității practicat în acei ani? Sau multele altele întrebări, care mai mult ca sigur că vor rămâne fără răspuns? Cu siguranță, am iertat acele lucruri, dar unele fapte nu pot fi pur și simplu date uitării, fiindcă ar fi nedrept față de suferința îndurată și față de distrugerea sufletească a unor tineri aflați la vârsta adolescenței. Las ca frunzele toamnei să acopere sub mantia lor și această amintire dureroasă ce a durat patru ani din viață, practic toată adolescența mea.

Sfințire Prin Cuvântul Lui Dumnezeu

❖ Sfințirea - a crește în asemănare cu Dumnezeu

1. La ce s-ar putea referi Ioan 17:17 "Sfințește-i prin adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul."? Ce este sfințirea și cum se poate realiza ea prin intermediul

Cuvântului lui Dumnezeu? Mai precis, are Cuvântul divin puterea de a ne sfinți, de a ne transforma după chipul lui Hristos?

Sfințire prin Cuvânt: Cuvântul lui Dumnezeu are putere transformatoare și ne poate preschimba după chipul lui Hristos. Aceeași autoritate care a creat universul are putere de a crea imaginea divină în noi, dacă dorim acest lucru și permitem o astfel de lucrare în sufletele noastre.

2. Are "creșterea în har" același înțeles cu "sfințirea"? Mai bine zis, cum putem înțelege 2 Petru 3: 18 "ci creșteți în harul și în cunoștința Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos."? Care ar fi relația dintre har, cunoștință și sfințirea?

A crește în har și cunoștință: Dezvoltarea umană este progresivă și fără limită în trecerea timpului. Astfel, se crește în înțelegerea și aplicarea harului divin, în cunoașterea de Dumnezeu și deopotrivă în asemănare cu El. harul ne conduce la cunoaștere, iar aceasta la transformarea după chipul divin, ceea ce se numește sfințire. Acestea toate decurg una din cealaltă, formând un tot unitar.

3. Dacă există o creștere, înseamnă că avem de-a face cu mai multe etape de dezvoltare a celor ce Îl urmează pe Dumnezeu. Corect? Atunci ce putem spune despre versetul 1 Petru 2: 2 "ca niște prunci născuți de curând, să doriți laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creșteți spre mântuire"? La ce se referă acest stadiu de "pruncie spirituală"? Oare vom rămâne la acest nivel toată viața? Sau mai există și alte "vârste" de dezvoltare a omului născut prin Cuvântul lui Dumnezeu? De exemplu cea de "om mare".

A crește spre mântuire: Pruncia spirituală este primul stadiu în dezvoltarea „omului cel nou", născut din Dumnezeu. Creșterea se realizează prin hrănire cu învățăturile spirituale adevărate luate direct din Cuvânt. Ulterior, are loc dezvoltarea și trecerea la noi stadii până când se ajunge la maturitatea spirituală.

4. Cu toate că putem ajunge "oameni mari" în Iisus Hristos, ce ne spune 2 Corinteni 7: "1 Deci, fiindcă avem astfel de făgăduințe, preaiubiților, să ne curățim de orice întinare a cărnii și a duhului, și să ne ducem sfințirea până la capăt, în frica de Dumnezeu."? De ce trebuie să mergem până la capăt și care ar fi acest capăt?

A duce sfințirea până la capăt: Trebuie atinsă ținta pentru a avea parte de Împărăția lui Dumnezeu. De aceea, a nu merge până la capăt este ca și cum nu ai fi avansat deloc. Nu există o măsură de mijloc, un stadiu intermediar în care să ne oprim. Fie se ajunge la țintă, fie se pierde totul. Ținta este reprezentată de mântuirea și asemănarea deplină cu Hristos.

5. și acum să citim 1 Petru 1: 15-16 "Ci, după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. 16 Căci este scris: Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.". Care ar fi, prin urmare, sursa adevăratei schimbări după chipul lui Dumnezeu? Cât de "puternică" este porunca divină de a fi sfinți?

A fi sfânt, așa cum El este sfânt: Porunca divină are putere transformatoare atunci când alegem să ne supunem lui Dumnezeu. Asemănarea cu El este rezultatul direct al lucrării pe care Domnul o face în noi prin intermediul Duhului Sfânt. Astfel, noi creștem spre mântuire.

Sfințirea presupune să lucrăm în trei zone ale vieții, mai precis, trebuie să ne însușim acea credință care ne va pune în legătură cu Dumnezeu, după aceea este necesar să ne îmbrăcăm în neprihănirea lui Hristos, preluând meritele pe care El ni le oferă în dar, și nu în ultimul rând, trebuie să devenim părtași darului Duhului Sfânt. Numai așa vom putea merge pe drumul care duce în Împărăția lui Dumnezeu.

❖ **Credința care lucrează prin dragoste**

1. Să citim acum Galateni 5: 6 „Căci în Iisus Hristos, nici tăierea împrejur, nici netăierea împrejur n-au vreun preț, ci credința care lucrează prin dragoste." La ce

credeți că se referă această „credință care lucrează prin dragoste”? Există o credință care „nu lucrează prin dragoste”? Dacă da, ce fel de credință mai este și aceasta? Care dintre aceste două „credințe” este conformă cu idealul sfințirii vieții?

Credința care lucrează prin dragoste: Credința adevărată lucrează prin intermediul dragostei, ea este motivată de iubire față de Dumnezeu și față de semeni. Orice alt gen de credință este falsă. Din iubire se naște credința și prin credință iubirea se amplifică tot mai mult. Cele două se sprijină și se susțin reciproc; ele sunt o forță ce răstoarnă munții.

2. Dar ce putem spune despre Evrei 4: 2 „Căci și nouă ni s-a adus o veste bună ca și lor; dar lor cuvântul care le-a fost propovăduit, nu le-a ajutat la nimic, pentru că n-a găsit credință la cei ce l-au auzit.”? Ce putere are Cuvântul lui Dumnezeu dacă noi nu îl credem? Ce valoare are mesajul mântuirii prin jertfa lui Iisus Hristos, dacă noi nu-l credem și nu ne încredem în Cel care a rânduit acest sacrificiu? Poate această credință să ne conducă la sfințirea caracterului?

Evanghelia nu are valoare fără credință: Evanghelia se bazează pe credință. Fără credință ea rămâne doar un basm, un mit. A crede mesajul mântuirii este fundamental pentru a putea avea parte de ceea ce Dumnezeu afirmă. De ce? Fiindcă a crede înseamnă de fapt a te încrede în Dumnezeu și în ceea ce El a spus. Pentru noi este relativ ușor să credem cuvintele oamenilor, dar cuvintele lui Dumnezeu sunt dificil de crezut fără un ajutor supranatural. Totul însă depinde de alegerea noastră, astfel că a crede în Dumnezeu este o problemă simplă, la îndemâna tuturor.

3. În legătură, de data aceasta cu lipsa de credință să citim avertismentul din Evrei 3: 12 „Luați seama dar, fraților, ca nici unul dintre voi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu.” Este chiar așa de periculoasă necredința? De ce lipsa de credință este pusă în legătură cu „răutatea inimii”? În ce sens răul se exprimă prin necredință, iar necredința conduce totdeauna la rău? Care este relația dintre aceste două concepte?

Necredința ne desparte de Dumnezeu: Necredința înseamnă de fapt neîncredere în Dumnezeu și în Cuvântul Său, având la bază îndoiala. Ea conduce la distrugerea oricărui fel de relație, atât între oameni, dar mai ales cu Dumnezeu. Privind istoria putem înțelege cu ușurință cât de puternică este predispoziția de a nu crede pe Dumnezeu, de a ne îndoi de El și de ceea ce El ne spune prin Cuvântul Său.

4. Acum, după ce am înțeles rolul credinței, să urmărim și modul în care poate fi dobândită, mai precis să citim Romani 10: 17 „Astfel, credința vine în urma auzirii; iar auzirea vine prin Cuvântul lui Hristos.” Cum poate „Cuvântul lui Hristos”, adică Scriptura, să ne conducă la credință în Dumnezeu? Este vorba doar de o expunere convingătoare care ne determină să credem cele auzite sau este ceva mai mult? Mai precis, ce rol are Duhul Sfânt în a ne transmite credință prin intermediul „auzirii” Cuvântului lui Dumnezeu?

Credința vine prin intermediul Cuvântului: Cuvântul divin poartă cu el și credința necesară primirii mesajului sfânt. inspirația lucrează împreună cu prezentarea Cuvântului și aduce cu sine o convingere profundă, lăuntrică, mai precis produce o puternică încredințare că reprezintă adevărul lui Dumnezeu.

5. Dar fiindcă am vorbim mult despre credință, ce putem spune despre cel de al doilea „ingredient” al sfințirii noastre: iubirea, așa cum citim din 1 Corinteni13: 2 „Și chiar dacă aș avea darul proorociei, și aș cunoaște toate tainele și toată știința; chiar dacă aș avea toată credința așa încât să mut și munții, și n-aș avea dragoste, nu sunt nimic.”? În ce sens iubirea este superioară profeției și credinței? Este vorba de o înlocuire a profeției și credinței cu iubire sau de o conlucrare între aceste trei concepte, având ca fundament și finalitate iubirea?

Credința trebuie să conducă la iubire: Credința autentică ne va conduce la iubire față de Dumnezeu și față de semeni. Aici este testul dacă avem de-a face cu adevărata credință sau nu, fiindcă prin credință iubirea lui Dumnezeu se amplifică. Iubirea este fundamentul tuturor lucrurilor bune din ceruri și de pe pământ.

6. și acum să vedem un rezumat a ceea ce rămâne după ce „am cunoscut totul", citind 1 Corinteni 13: 13 „Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea." Ce putem spune despre un om, poate sărac în lucrurile lumii acesteia, dar având aceste trei lucruri cu el? Ce înseamnă de fapt să fii cu adevărat bogat din perspectiva veșniciei?

Suma lucrurilor spirituale: Credința ne conduce la speranță, sau nădejde, care la rândul ei ne va conduce la iubire. Această iubire va alimenta mai departe credința, iar traseul spiritual anterior enunțat se va repeta practic la nesfârșit, conducând la dezvoltarea noastră lăuntrică după chipul lui Dumnezeu. Credința se află într-o strânsă legătură cu capacitatea noastră de a cunoaște. Nădejdea face la apel la ceea ce putem percepe, simți. Iar iubirea ne inspiră capacitatea de a trăi și acționa în mijlocul acestei lumi, urmând planul lui Dumnezeu. Acestea trei calități fundamentale sunt destinate minții, inimii și sufletului, conducându-ne la desăvârșirea caracterului creștin.

❖ **Neprihănirea lui Hristos**

1. Credința nu este un scop în sine, ci trebuie să ne conducă la o anumită finalitate, care se numește sfințirea vieții. Să citim acum Efeseni 4:13, 15: „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos;15 ci, credincioși adevărului, în dragoste, să creștem în toate privințele, ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos." La ce se referă această maturitate a credinței la care trebuie să ajungem în ce privește asemănarea cu Dumnezeu?

Ținta creșterii spirituale: Scopul final al dezvoltării spirituale constă în atingerea staturii plinătății lui Hristos, lucru ce presupune o stare de maturitate la care se ajunge prin creșterea în credință și cunoaștere de Dumnezeu. Orice aplicare a Cuvântului divin, adică punere în practică, produce o creștere spirituală interioară de care putem fi sau nu conștienți. Astfel, trăsăturile de caracter ale lui Hristos devin o parte a vieților noastre într-o măsură tot mai mare.

2. Să citim acum 2 Corinteni 10: 5 „Noi răsturnăm izvodirile minții și orice înălțime, care se ridică împotriva cunoștinței lui Dumnezeu; și orice gând îl facem rob ascultării de Hristos." Care este obstacolul major în atingerea sfințirii vieții? La ce se referă aceste „idei născocite", care se ridică împotriva cunoașterii de Dumnezeu? Este vorba doar despre ateism sau poate fi și o religie în care lucrurile, poate corect expuse, nu sunt însă și puse în practică?

Orice gând supus lui Hristos: Tot interiorul vieților noastre, caracterizat prin gânduri și atitudini, precum și tot exteriorul, în genul cuvintelor și faptelor, trebuie să devină supuse lui Hristos. Pentru a ajunge la stăpânirea imaginației trebuie să existe o stăpânire a vorbirii. Astfel, atât în dialogul cu ceilalți, cât și față de noi înșine, vor fi cultivate acele idei și gânduri care să Îl înalțe pe Hristos.

3. și acum să citim „secretul vieții de biruință" al apostolului Pavel: Galateni 2: 20 „Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața, pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine." Ce înseamnă să fii „răstignit" împreună cu Hristos? Este ceva fizic sau este o învățătură spirituală? Cum putem să ajungem la experiența descrisă de apostol?

Hristos trăiește în mine: Hristos trăiește în noi prin intermediul stilului nostru de viață, prin ceea ce suntem și ceea ce facem. Când modul Să de a fi devine vizibil în noi, atunci atingem maturitatea credinței noastre. Acest lucru presupune o reprimare a

tot ceea ce nu seamănă cu El, cum ar fi mânia, răutatea, invidia etc., și cultivarea a tot ceea ce seamănă cu El, cum ar fi bunătatea, îngăduința și altele în felul acesta.

4. Dar oricât de buni am fi în ce putem face, totuși dacă Dumnezeu nu lucrează, noi nu vom putea să obținem mare lucru. Ce încurajare găsim în Romani 8: 29 „Căci pe aceia, pe care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său, pentru ca El să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați.”? În ce constă până la urmă siguranța mântuirii noastre? În cele mai bune eforturi ale noastre? Sau în harul lui Dumnezeu?

Chemarea de a fi asemenea cu Hristos: Transformarea celui credincios se bazează pe chemarea lui Dumnezeu și pe resursele pe care El ni le pune la dispoziție. Prin unirea alegerii noastre cu puterea divină idealul sfințirii vieții devine realizabil.

5. și pentru a avea o finalitate în ce privește însușirea meritelor, sau neprihănirii lui Hristos, să citim Romani 8: 30 „Și pe aceia pe care i-a hotărât mai dinainte, i-a și chemat; și pe aceia pe care i-a chemat, i-a și socotit neprihăniți; iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit.” Așadar, care este garanția că vom fi în cele din urmă asemenea lui Hristos? Ce rol are această făgăduință pentru a ne întări în drumul care duce către ceruri?

Îndreptățire prin credință: Chemarea divină acoperă întreaga paletă a experienței mântuirii, ce merge mai departe prin absolvirea de vină, sau îndreptățirea, transformare interioară, sau sfințire, glorificare la a doua venire a lui Hristos și înălțare în Împărăția cerurilor. Toate acestea sunt expresia acțiunii puterii divine de a ne ridica în Împărăția cerurilor pe noi, oameni păcătoși de pe acest pământ.

❖ **Darul Duhului Sfânt**

1. Am vorbit despre credință și neprihănire, dar toate acestea nu ar fi cu putință fără implicarea unui agent supranatural despre care citim în Ioan 3: 5 „Iisus i-a răspuns: Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să între în Împărăția lui Dumnezeu.” Cum se poate „naște” cineva din Duh Sfânt? Este o naștere fizică sau o învățătură spirituală? Ce rol are credința în această „naștere” sau lucrare a Duhului Sfânt? Este această „naștere” echivalentă cu însușirea neprihănirii lui Hristos?

Nașterea din Duhul Sfânt: Nașterea din nou se referă la procesul de regenerare lăuntrică prin acțiunea Duhului Sfânt. Noi nu putem înțelege pe deplin această lucrare, dar o putem vedea prin rodul ei, adică asemănarea cu Hristos. Deși invizibilă, lucrarea Duhului Sfânt este cea care „mută munții” ca urmare a exercitării credinței noastre.

2. Să citim mai departe Ioan 16: 13 „Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și vă va descoperi lucrurile viitoare.” Cum ne călăuzește Duhul Sfânt în „tot adevărul”? La ce se poate referi această călăuzire? Este inclusă și credința, mai bine zis capacitatea de a crede Cuvântul lui Dumnezeu într-un mod care să ne transforme?

Călăuzirea Duhului Sfânt: Duhul Sfânt trebuie să ne însoțească pas cu pas pe cărarea vieții. El ne va inspira cum să procedăm în fiecare ocazie. Deopotrivă El ne va susține să nu cădem în păcat din cauza slăbiciunii interioare. Venirea Sa este în interiorul nostru, în mintea și inima fiecăruia dintre noi.

3. Dacă am văzut lucrarea pentru cei credincioși, totuși, ce lucrare face Duhul Sfânt față de lume? Mai precis, ce ne spune Ioan 16: 8 „Și când va veni El, va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.”? Sunt, prin urmare, două feluri de „veniri”, sau manifestări ale Duhului Sfânt, una pentru cei ce urmează pe Dumnezeu, cu scopul călăuzirii, și alta pentru cei care ignoră pe Dumnezeu, cu scopul avertizării și mustrării? Cum se diferențiază aceste două genuri de lucrare?

Convingerea de păcat: Duhul Sfânt vine și la cei care nu cred în Dumnezeu pentru a le demonstra păcatul și vinovăția, pentru a-i face să înțeleagă nevoia pe care o au de Hristos. Astfel, El desfășoară imaginea judecății ce va veni peste fiecare.

4. Să citim acum Galateni 5: 16 „Zic dar: umblați cârmuiți de Duhul, și nu împliniți poftele firii pământești." Care este consecința directă a urmării călăuzirii Duhului Sfânt? În ce sens, Duhul Sfânt ne conduce să nu răspundem îndemnurilor firii căzute? Este ușor sau greu să asculți de glasul Duhului Sfânt?

Oferind ocazie Duhului Sfânt să ne ajute: Contra lucrării Duhului Sfânt există o opoziție interioară prin intermediul naturii căzute. Depinde doar de noi de cine vom asculta: de Duhul Sfânt sau de natura căzută. În decursul timpului, începem să înțelegem „glasul" sau inspirația Duhului Sfânt, lucru ce ne determină să alegem ceea ce este bun și drept.

5. și la final, să citim Galateni 5: 5 „Căci noi, prin Duhul, așteptăm prin credință nădejdea neprihănirii." Cum sunt legate acestea trei: credința, neprihănirea lui Hristos și Duhul Sfânt? Cum Duhul Sfânt ne conduce la menținerea legăturii cu Dumnezeu prin credință? Și cum această credință ne conduce la însușirea caracterului lui Hristos, adică la sfințirea vieții, deopotrivă cu lucrarea susținătoare a Duhului Sfânt? Mai precis, cum același Duh Sfânt care ne-a adus la credință, ne și susține pe drumul devenirii asemenea lui Dumnezeu?

Prin Duhul Sfânt avem credință, prin El primim neprihănirea, sau sfințenia, promisă și tot prin El rămânem în „această stare de har". Fie ca El să umple cu totul viața noastră pentru a fi sfințiți pe deplin!

IDENTITATE ȘI INDIVIDUALITATE

Conștiința Legăturii Cu Dumnezeu

Am scris mai demult o experiență descrisă în articolul "Curajul de a te ruga lui Dumnezeu", cu privire la modul în care am ajuns să învinge frica de sistemul comunist în a crede în Dumnezeu și de a începe să mă rog în circumstanțe ostile, de internat militar. În continuare, punând în valoare „metoda studiului biblic aplicat", am trecut la interpretarea acesteia, încercând să descifrez sensuri ascunse, de care nu am fost neapărat conștient la acea dată. Rezultatul poate fi citit în continuare, iar generalizarea lui va aduce lumină pentru situații similare pe care le putem întâlni în viața noastră.

Acest material face parte dintr-o suită de alte articole grupate tematic sub numele "Putere pentru ziua de azi", și ele fac apel la noțiunile de studiu biblic aplicat, dezvoltate în secțiunea "Vindecare prin Cuvânt", cu scopul autoevaluării și înțelegerii experiențelor prin care trecem în cuprinsul vieții. „A te ruga lui Dumnezeu în acele timpuri atee, când sistemul încerca să îți controleze întreaga ta viață, nu era un lucru ușor și nici simplu. Din acest fragment de amintire se desprinde acea senzație fizică de durere continuă, amplificată de un cumplit gol sufletesc.

Stând singur în fața unei realități ostile și dureroase, nu poți decât să asiști neputincios cum viața ți se scurge printre degete și cum moartea, cu spectrul ei teribil, ajunge uneori un lucru de dorit, sau în orice caz preferabil unui prezent întunecat și lipsit de speranță. Demn de remarcat este procesul umilirii, al dezumanizării unui tânăr aflat la final de adolescență, ce ajunge să își piardă respectul de sine, contorsionat fiind de un sistem apăsător, crud și irațional. La fel de bine ar putea fi un mediu de familie sau la locul de muncă, sau chiar în biserică, atunci când lipsa de omenie devine o regulă. Este adevărat că de multe ori, chiar susținătorii sistemului ajung să cadă sub apăsarea acestuia, dar suferința și lacrimile provocate într-un mod absurd de aceștia, nu pot fi șterse vreodată pe deplin.

Însă în mijlocul acestei relatări plumburii, se poate discerne lumina eliberatoare de spirit a gândului existenței lui Dumnezeu, a Celui ce a venit pe pământ, a suferit în mijlocul acestei lumi și S-a înălțat la ceruri. Într-un mod similar, ideea credinței generează o traiectorie ascendentă, chiar și din mijlocul celei mai teribile încercări sau suferințe. Simbolul acelei cruciulițe, ce înfățișează esența credinței creștine, suficient de reduse ca dimensiuni pentru a scăpa filtrării eliminatorii a sistemului, devine astfel un tip și un mijloc de eliberare de sub tirania fricii, care întotdeauna însoțește orice fel de sistem despotic. Chiar dacă acest proces se desfășoară la început ascuns de privirea vreunui om, el aduce cu sine o descătușare a energiilor interioare necesare supraviețuirii.

Orice sistem totalitar și represiv, ce se manifestă în familie, la locul de muncă, în biserică sau în societate, va propaga în modul cel mai clar o influență morbidă, demoralizatoare, pentru a paraliza victimele, și pentru a contracara chiar și gândul unei posibile eliberări. Acțiunea unui astfel de sistem se vede întotdeauna prin persecutarea și lichidarea potențialilor adversari, după care se trece într-o nouă fază de anihilare a susținătorilor, iar în final ajunge să se autodistrugă. Din fericire, comunismul s-a autodistrus fără a nimici și planeta pe care locuim și fără a conduce la acel măcel generalizat la care ne așteptam. Dar ce putem spune despre natura distructivă a oricărui fel de sistem totalitar ce s-ar putea manifesta în familie, biserică sau societate, atunci când ne așteptăm cel mai puțin? Fiindcă întotdeauna, cu puterea unei legități implacabile, „somnul rațiunii naște monștrii”, iar atunci când nu veghem, barbaria și răul invadează totul.

Înțelesul global al acestei experiențe s-ar rezuma prin sublimarea în plan spiritual, în fața realităților neschimbătoare și rele ale prezentului. Într-o astfel de înălțarea interioară, chiar și moartea nu poate să mai producă spaimă, iar suferința însăși se dă la o parte neputincioasă. Acești doi aliați de temut ai oricărui sistem totalitar, mai precis amenințarea lichidării fizice și a suferinței, ce își întind spectrul brutal asupra victimelor și a celor ce se opun, nu au putere să frângă spiritul care încet, dar sigur, prinzându-se de imaginea Celui Răstignit, trăiește în mod continuu, clipă de clipă, înălțarea interioară din această lume. Ar putea fi acesta un posibil răspuns pentru ziua de azi? Cine știe? Răspunsul îl vom afla cu siguranță într-o zi.” Așa cum s-a putut remarca, prin analiza redării unei amintiri, ajungem să observăm o mulțime de detalii esențiale, lucruri și fapte, ce altfel ar fi rămas uitate. În același timp, printr-o astfel de analiză, putem să identificăm factorii motivaționali ce ne-au șlefuit modul nostru de a fi din prezent.

Conștientizarea Prezenței Lui Dumnezeu

Conștiința noastră este asemenea suprafeței unei oglinzi, ce reflectă razele realității în mijlocul căreia trăim, lăsând să se așeze, în timp, diferitele amintiri ce ne-au marcat existența. Tocmai de aceea, este important să rememorăm într-un mod creativ experiența vieții, fapt pentru care voi adăuga o experiență care mi-a determinat evoluția spirituală de mai târziu. Scopul acestei relatări este de a încuraja explorarea tezaurului amintirilor personale, care printr-o examinare atentă poate să ne ajute în dobândirea puterii de a prețui prezentul pe care îl trăim.

„Îmi amintesc impresiile dintr-o după-amiază de toamnă, când student fiind și locuind într-un internat militar, am rămas singur în cameră, întârziind, ca de obicei, la una dintre numeroasele adunări pe care le aveam în decursul unei zile. Era în cursul anului 1987, comunismul încă nu căzuse, iar agresivitatea învățământului politico-ideologic întrecea, din punctul meu de vedere, orice limită a bunului simț sau a rațiunii.

Simțeam nevoia să mă revolt, să exprim deschis ceea ce gândeam chiar dacă acest lucru m-ar fi costat enorm de mult; nu mai puteam să mai suport minciuna în

care trăiam cu toții. Pe de altă parte, eram sigur că nici o schimbare neașteptată a societății nu avea cum să înlăture răul deja produs prin distrugerea individualității și promovarea unor false valori. Îmi dădeam seama că până la urmă, întreaga viață nu reprezintă altceva decât un teatru absurd, caraghios și lipsit de logică. Sau poate că singura aparent logică a prezentului era doar cea a supraviețuirii. În acest sens, trebuie să mărturisesc că de multe ori aș fi dorit să ies de pe scena vieții, să las în urma mea tot acest amestec de bine și rău, impresii de aparentă fericire și multe alte simțăminte pline de amărăciune, dezamăgire și irosire.

Însă ori de câte ori deznădejdea mă împingea până la limitele extreme ale rațiunii, scoțându-mă chiar din sfera conservării de sine, o anumită percepție, asemenea unui instinct ascuns, revenea cu putere asupra minții mele. Era asemenea unui glas, a unei puternice impresii, ce venea din adâncul ființei mele și totuși într-un fel din exterior. Ceva asemenea unei impresii străbune, ce ținea într-un fel de o anumită ereditate ce depășea experiența obișnuită. O impresie ce îmi străfulgera cugetul spunându-mi de fiecare dată când eram gata să abandonez, să nu renunț, să nu mă dau bătut, să merg înainte, mai departe, fiindcă mereu va fi cu mine Cineva, care mă cunoaște, care mi-a stat alături mereu de-a lungul vieții și care mă va conduce cu bine până la capăt.

Astfel, în acea după-amiază când am rămas singur în acea cameră friguroasă de cămin studențesc militar, stând nemișcat cu mâinile strânse într-un exercițiu tăcut al rugăciunii, gândurile păreau că se încleștau într-o mutenie a cugetului, a minții incapabile să mai exprime ceva coerent sub copleșitoarea impresie de neputință în fața prezentului. Simțeam cum mă cufund tot mai mult într-un adânc ce mă împresura din toate părțile, fără a putea ieși din el.

Dar deodată, în acele clipe, am avut percepția că totul în jurul meu devine luminos și de un alb imaculat. Nici un fel de murdărie a realității din jurul meu nu mă mai atingea. Se părea că eram undeva, deasupra prezentului, iar clipele ce treceau, aduceau cu ele făgăduința că va veni o zi cânt toate aceste lucruri triste vor dispărea cu desăvârșire. Asemenea unei vibrații lăuntrice, aveam percepția unei fericiri ce venea din viitor, de undeva de dincolo de timpul în care trupește mă aflam în acele clipe.

Era asemenea unei proiecții ce venea din ceea ce avea să fie, undeva de dincolo de teatrul absurd al acestei lumi. Era o senzație transferată peste oceanul de timp și spațiu ce separă lumea de acum de cea care va veni, atunci când Domnul va aduce din nou Împărăția Sa pe pământ. O bucurie și o fericire ce nu puteau să fie exprimate în cuvinte mi-au inundat sufletul, ființa, și am înțeles că totul are un sens bine determinat, precis, că dincolo de cuptorul încercărilor acestei lumi se află nemărginirea Împărăției cerurilor.

Eram acum convins că ateismul dezgustător, pretins științific, o monstruozitate aberantă a unor timpuri de întuneric, va fi răpus de lumina ce se revarsă într-un potop vindecător, de neoprit, din Sfintele Scripturi. Iar liniștea curată a cerului a luat deodată locul rumorii și tulburării provocate de apele murdare ale prezentului. Aveam din nou putere pentru a merge înainte, Dumnezeu era cu mine, ba chiar înăuntrul meu, și prin urmare, biruința era sigură. Eram convins că în cele din urmă acea realitate opresivă va avea un sfârșit, iar binele va învinge în cele din urmă. Și mai mult, eram sigur că în acele clipe de încercare extremă, m-am întâlnit din nou cu Dumnezeu, călăuza mea ce nu greșește niciodată.” Am redat astfel mai multe amintiri ce se așază asemenea unor mărgele prețioase pe șiragul impresiilor vieții. Ele au o valoarea sentimentală personală, însă pot deveni cu ușurință materiale de studiu pentru exemplificarea metodei de descătușare a energiilor ascunse în noi prin rememorare și analiză, cu scopul de a alimenta motorul acțiunilor noastre prezente și viitoare.

De fapt. Amintirile sunt fragmente din codul informațional ce compune ființa noastră lăuntrică, și ele au un rol determinant asupra evoluției noastre viitoare. De aceea, ele nu pot fi lăsate în voia sentimentelor de moment, fiindcă dacă nu vor fi integrate într-un sistem superior, acestea ne vor zdrobi fără milă prin intensitatea retrăirii involuntare sau a sugestiilor melancolice cu privire la trecerea vremii și la nefructificarea ocaziilor pe care le-am avut de-a lungul vieții. Scopul final este cel de a trăi fără păreri de rău cu privire la ceea ce a fost sau ar fi putut să fie și să mergem cu putere înainte, având de acum bucuria întâlnirii față către față cu Creatorul nostru.

Experiența Marelui Salt interior

Am analizat experiența descrisă în articolul "Transfigurând prezentul sau experiența conștientizării prezenței lui Dumnezeu", în care menționam experiența pe care am avut-o în timpul dictaturii comuniste, o perioadă deosebit de dificilă pentru cei ce aveau credință în Dumnezeu și căutau să și-o exprime. A fost o perioadă în care am trecut printr-o metamorfoză, ce nu s-a încheiat practic nici în clipa de față.

Acest material face parte dintr-o suită de alte articole grupate tematic sub numele "Putere pentru ziua de azi", și ele fac apel la noțiunile de studiu biblic aplicat, dezvoltate în secțiunea "Vindecare prin Cuvânt", cu scopul autoevaluării și înțelegerii experiențelor prin care trecem în cuprinsul vieții. Întotdeauna impresiile sunt declanșate de un anumit fragment de memorie, de o fărâmă abia simțită a unei percepții apuse, dar ale cărei urme mai persistă undeva, în labirintul amintirilor. Acea imagine a unei după-amiezi de internat militar, are o putere specială să evoce o trăire specială a conexiunii cu un plan spiritual, superior lumii fizice.

Întotdeauna, în fața unui prezent implacabil și a unei realități ce nu poate fi schimbată, se îndeplinesc condițiile producerii saltului interior, acea sublimare în spiritual, ce stă ca o mărturie interioară pentru lucrurile ce depășesc orizontul îngust al vieții de zi cu zi. Frigul, însingurarea, opresiunea devin astfel factori activi în provocarea saltului de viziune și concepție, de unde începe de fapt descoperirea lui Dumnezeu și a adevăratei religii.

Experiența iluminării interioare și a păcii ce vine o dată cu ea, aduce un răspuns mângâietor peste timp, pentru durerea acută cauzată de prezent. Fără a limita această redare la un anumit loc, ea se poate foarte bine aplica și în alte situații similare, când stai în fața unor realități negative pe care nu le poți schimba.

În astfel de situații ajungi fie la religie, fie la o revoltă deschisă, fie la un abandon final. O altă opțiune pare a fi exclusă. Pe de altă parte, se poate remarca o similitudine cu celelalte experiențe expuse, fiindcă transfigurarea prezentului, transcenderea acestuia, este posibilă doar prin atașarea fermă de experiența descoperirii lui Dumnezeu în interiorul sufletului tău și de perceperea providenței ce te însoțește pas cu pas. Cred că numai astfel poți dobândi puterea de a nu te da bătut, de a merge mai departe spre eliberarea de frică și de orice fel de teamă.

Acestea sunt premisele unei biruințe spirituale, care se poate câștiga chiar și în cele mai defavorabile circumstanțe. Iar dacă lumea din jur rămâne impasibilă la ceea ce ți se întâmplă, acest lucru oricum nu mai contează, fiindcă deja ai făcut saltul interior într-o dimensiune spirituală intangibilă. Despre acest „salt" s-a vorbit mult în repetate rânduri de diferiți autori, existând o similitudine ce trece dincolo de împărțiri și clasificări de tot felul. Există o unicitate a saltului credinței, ce ține de fiecare dintre noi, dar și o similaritate ce face apel la natura umană și la relația ei cu divinitatea. Saltul despre care vorbesc nu are nimic de-a face cu mistica, sau cu evadarea din realitate, ci dimpotrivă, aș putea spune că este o ancorare mai fermă în mediul în care trăiești, fiindcă dobândești o viziune superioară, ce cuprinde în cele din urmă întregul univers, în ansamblul său. Este ca și cum deodată, îți revii din amorțire, și îți dai seama de

energiile uriașe, cosmice, care se propagă prin tine, înălțându-te deasupra împrejurărilor dificile ale vieții.

Și chiar dacă în față îți stă crucea, adică sacrificiul, „saltul” credinței aduce un suflu, un elan, ce răstoarnă orice fel de raționament bazat pe frică sau compromis. Este o pace profundă pentru cei care se încred cu totul în Dumnezeu, fiindcă marele salt este o adâncire în profunzimile naturii umane ce se află în interiorul tău, sondarea unor dimensiuni nebănuite, ce se află latente în sufletul tău. Atunci lanțurile se rup, și orice fel de legătură nu te mai doare, având dispoziția de a merge până la capăt, pentru a împlini destinul plin de slavă ce stă înaintea ta.

Da, a trebuit să plătesc pentru aceste gânduri, pentru aceste trăiri a fost necesar să dau tributul necesar. De fapt, nu am ajuns să mai absolv vreodată acel internat militar, ba chiar am trecut printr-o experiență în care având un exemplar al Noului Testament asupra mea, și fiind descoperit, a trebuit să îndur batjocuri, persecuții și umiliri ce pot fi menționate cu greu în cuvinte. După decembrie 1989, am părăsit armata, am rămas în București, am aderat la un anumit curent religios, care într-o formă sau alta m-a influențat, fără a mă asimila totuși, însă acel „salt interior” pe care l-am trăit în perioada comunismului mi-a dat acel impuls pentru a mă ancora în Cuvântul vieții din Sfintele Scripturi.

Cred că adevăratul creștinism nu are o legătură directă cu forma sau tradiția în care ne aflăm, ci mai degrabă cu o anumită dorință de a ne lăsa modelați, șlefuiți, pentru a trăi „marele salt”, o experiență care la anumite intervale trebuie reluată, adâncită, experimentată. Universul interior este la fel de mare și de fascinant ca universul exterior, iar atunci când suntem încercați, când totul pare că se prăbușește, din interior se aude glasul blând al Celui Veșnic. Nu este uimitor? și totuși sunt o mulțime de mărturii pe această temă, o mulțime de melodii pe o aceeași partitură, fiindcă natura noastră umană este aceeași, iar ea a fost croită după chipul lui Dumnezeu. Nimic și nimeni nu va putea șterge acest lucru vreodată.”

Am încheiat analizele de experiențe, ce au avut drept scop interpretarea redării diferitelor fragmente de amintire. Așa cum s-a putut observa, atunci când comentăm, avem ocazia de a privi de undeva din exteriorul nostru ceea ce s-a întâmplat cu noi. Prin judecarea materialului faptic pus la îndemână prin amintiri, ajungem să punem lucrurile la locul lor, ordonându-le conform cu logica lor internă, dar și cu ansamblul perspectivei vieții, ce se conturează atunci când analizăm mai multe evenimente alese la intervale suficient de mari pentru a fi relevante. Exercițiul expus este deosebit de util și ne va ajuta în sondarea unor aspecte nebănuite, ce ne vor dezvălui adevărata noastră identitate și tendința de a ansamblu a vieții pe care o trăim. Dar în același timp, acest exercițiu nu reprezintă decât o etapă pregătitoare pentru conectarea cu realitățile spirituale descrise în cuprinsul Sfintelor Scripturi.

Lupta Pentru Identitatea Interioară

Experiența descrisă în articolul "Un alfabet învățat cu durere" - impresiile unui copil în primele zile de școală” a fost șocantă pentru multe persoane care mi-au scris ulterior publicării. Am fost întrebat unde s-a întâmplat, în ce perioadă și dacă se poate identifica acea școală sau acea învățătoare care a procedat astfel cu elevii din prima clasă de școală primară. Însă, scopul meu nu a fost să acuz pe cineva sau să răscolesc trecutul, ci pur și simplu să ofer un exemplu de sondare a trecutului vieții, mai precis a acelor evenimente dureroase și cu ecou pentru adultul de mai târziu, iar ulterior să aplic o anumită metodă de compensare și depășire a acestor traume interioare. Practic, am folosit un exemplu dureros luat din propria mea viață, o experiență pe care am reușit cu mare dificultate să o depășesc mai târziu.

Pentru cei care mă cunosc, pare puțin straniu să afle că am avut dificultăți în învățarea alfabetului sau că am fost supraponderal atunci când eram copil, sau alte detalii de felul acesta. Cu siguranță că fiecare dintre noi deține amintiri care pot să șocheze pe cei care ne-au cunoscut doar la o vârstă adultă. Realitatea este că de multe ori „rădăcinile sunt amare”, iar primii ani de viață, în loc de a fi cei mai fericiți, sunt dimpotrivă, marcați de felurite probleme ce forțează o maturizare prematură și o nesfârșită suferință. Acest material face parte dintr-o suită de alte articole grupate tematic sub numele "Putere pentru ziua de azi", și ele fac apel la noțiunile de studiu biblic aplicat dezvoltate în secțiunea "Vindecare prin Cuvânt", cu scopul autoevaluării și înțelegerii experiențelor prin care trecem în cuprinsul vieții.

„Indiferent de împrejurare, este tulburătoare imaginea unui copil maltratat de un adult sau cea a incitării de către o persoană matură a unor copii să își bată joc de un alt copil. În plus, mijloacele profund nepedagogice practicate de către anumite cadre didactice, lasă urme adânci asupra minții fragede de copil, impresii ce nu se vor mai șterge vreodată. Elementul central al relatării este constituit de momentele în care pedeapsa venea, fără să poată fi evitată. Era ca și cum un destin trebuia să se împlinească, fără a oferi o cale de ieșire, o variantă favorabilă în fața unei perspectivei sumbre. În zadar te străduiai să te pregătești mai bine pentru a face față situației, fiindcă în final tot nu aveai cum să scapi de pedeapsă.

Deseori ne confruntăm cu situații asemănătoare, când pregătirea cea mai bună nu poate reduce suferința și evita situațiile defavorabile ce se profilează la orizont. Motivul învățătoarei ce te va pedepsi aspru, fiindcă oricum îți va găsi o greșeală de care să se lege, apare deseori și în alte împrejurări, scopul fiind de fiecare dată același, mai precis de a-ți pierde încrederea, de a-ți scădea respectul de sine, iar nu în ultimul rând, de a-ți afecta identitatea. Astfel ajungi să fii determinat să crezi că nu ești altceva decât un ignorant, ce nu poate să își depășească în vreun fel condiția mizerabilă în care se află.

Cred că nimic nu poate scuza utilizarea de mijloace violente împotriva celor ce nu pot să se împotrivească în vreun fel. și pe bună dreptate te poți întreba asupra rostului unor astfel de mijloace „educaționale”, când doar un îndemn rostit la momentul potrivit ar fi remediat totul. Aici nu este vorba doar de regimul comunist, ci de caracterul oamenilor, mai precis al celor ce iau asupra lor misiunea de dascăli și pedagogi. Până la urmă viața își regăsește făgașul, chiar și atunci când înainte îți stau obstacole de netrecut. Providența divină acționează în cele din urmă schimbând scena vieții, pentru a-ți permite să înaintezi. Însă amintirile dureroase lasă o urmă de nește în suflet, și ele te vor marca pentru tot restul vieții într-un mod știut sau nu, dar sigur.

Ca urmare a unor astfel de experiențe nefericite în copilărie, în fața multiplelor provocări pe care le avem de întâmpinat de-a lungul vieții, învățarea diferitelor „alfabete” în diferitele domenii ale cunoașterii, adică a unor lucruri noi, necunoscute, se va asocia într-un mod nefericit cu impresia neputinței, durerii și rușinii, în fața motivului învățătoarei rele, lipsite de compasiune sau îndurare. Și de nenumărate ori acest spirit rău se va întrupa într-un funcționar lipsit de scrupule, într-un șef căruia îi place să te umilească, sau chiar într-un lider religios ce abuzează de cei credincioși, scopul fiind de fiecare dată același, de a te descuraja până la abandon pe cărarea vieții.

Însă nota finală a relatării are o tonalitate ce compensează deficiența sistemului educațional, prin refacerea imaginii de sine și conștiinței propriei valori, pe baza rezultatelor pozitive de mai târziu. Experiența ulterioară avea să infirme falsa imagine de sine înoculată de un fals educator. Și poate că o astfel de evoluție are și ea valoarea ei prin înfruntarea și învingerea unor circumstanțe defavorabile, menite să te îngenuncheze pe drumul vieții și să te transforme chiar de la început într-un om înfrânt, incapabil să își valorifice imensul potențial ce se află în sufletul tău.

Cu toate acestea, câți dintre foștii elevi abuzați de personalul didactic vor reuși să recupereze mai târziu? Mai mult ca sigur că procentul este destul de mic, iar sechelele deformării în procesul educațional va conduce la multe probleme personale și sociale mai târziu. Însă, cel mai important lucru este să nu abandonezi și să nu cedezi în a crede că viața pe care o ai de trăit are un sens ascendent, ce nu poate fi nimicit de influențele defavorabile pe care cu siguranță le vei întâlni de-a lungul vremii. Binele învinge în cele din urmă răul, chiar dacă aparențele par a spune cu totul altceva. Și poate că această luptă aduce cu sine cel mai bine conștientizarea adevăratei valori personale într-un mod mai sigur decât simpla recunoaștere din partea celorlalți. Este o cale mai dură, dar învingând rezultatele sunt dramatic mai puternice decât în absența opoziției din partea celor pretinși învățători, lideri sau alții în genul acesta.

Nimic și nimeni nu poate opri revărsarea timpului peste viețile noastre și puterea devenirii ce a fost pusă în noi. Dacă nu abandonăm lupta, dacă ne luptăm pentru propria noastră identitate interioară, dacă nu ne lăsăm amăgiți de influențe nefaste, ce vin de multe ori chiar de la cei apropiați, vom ajunge să distingem, să învățăm și să înțelegem marele alfabet al unei vieți cu sens, bucurie și împlinire, în ciuda dificultăților."

Temerea Este Învinsa Prin Cunoaștere

Cel mai de temut adversar interior este frica, acea senzație neliniștitoare legată de ceva sau cineva, ce ți-ar putea face rău. Efectul imediat este demoralizant, distrugător al optimismului și bucuriei de a trăi. Într-un fel, sentimentul de teamă reprezintă avangarda sfârșitului vieții fiind expresia unui anumit gen de robie interioară de care nu te poți elibera prin forțe proprii, un ajutor exterior impunându-se pentru depășirea unei astfel de situații nefericite. În acest sens, conexiunile biblice te vor susține în eliminarea oricărei astfel de neputințe interioare, elementul central fiind cel al vindecării prin cunoaștere, mai precis prin descoperirea lui Dumnezeu vorbindu-ți personal prin intermediul cuvintelor Sfintelor Scripturi. Problema este că dacă nu ar fi tocită sensibilitatea interioară autentică, atunci ai putea distinge cu ușurință glasul Creatorului universului adresându-se în mod special ție prin cuvinte, gânduri și impresii ce ți-ar oferi putere pentru a face față prezentului.

De aceea, este suficient să citim din cartea profetului Isaia 61.1 cuvintele pe care Domnul Hristos avea să le rostească mai târziu peste veacuri, aș putea spune că pentru tine, și anume că „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți. El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită, să vestesc robilor eliberarea și prinșilor de război izbăvirea." Cât de simplu și de direct se aplică aceste rânduri temerilor cu care te confrunți. indiferent cât de „nenorocit" ai putea să fii, totuși există o „veste bună" pentru tine, mai precis o cale, o metodă, de a fi eliberat, de a ieși din situația de robie în care te găsești. Bineînțeles, acest verset nu ne spune concret ce anume va face Dumnezeu pentru tine, dar exprimă realitatea existenței unei astfel de căi de eliberare care îți este pusă la dispoziție. Dacă vei analiza cu atenție circumstanțele cu care te confrunți, atunci vei putea distinge, pe baza acestei afirmații revelatoare, calea de ieșire. Fii sigur de acest lucru, și anume că niciodată Dumnezeu nu va permite să te confrunți cu situații din care să nu mai poți afla scăpare.

Mai departe, citind din cartea profetului Daniel despre experiența în care regele Babilonului a aruncat în cuptorul încercării trei tineri pentru consecvența lor în a nu se pleca în fața idolatriei, vei remarca următoarea afirmație: „Regele a luat din nou cuvântul și a zis: Ei bine, eu văd patru oameni umblând liberi în mijlocul focului și nevătămați, iar chipul celui de-al patrulea seamănă cu al unui fiu de dumnezeu." (Daniel 3.25). Te crezi singur și neajutorat „în mijlocul focului" circumstanțelor ce vin

nemiloase asupra ta, al problemelor ce te iau cu asalt fără milă. și totuși, Cuvântul ne spune că există încă o persoană în acel loc, Cineva pe care nu ai avut timp și atenție să Îl vezi, care stă lângă tine și veghează ca acel „foc" să nu te distrugă. Acel Cineva este Hristos, care totdeauna a fost cu tine, dar de atât de puține ori I-ai dat atenție, nu este așa?

Dacă însă vei citi din Evanghelia după Ioan, vei observa cât de mare este puterea cuvintelor Domnului Hristos: „Iisus a zis iudeilor care crezuseră în El: Dacă rămâneți în Cuvântul Meu, veți fi cu adevărat ucenicii Mei. Veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi." (Ioan 8.31-32). Prin urmare, există o putere extraordinară în cunoașterea adevărului, adică a lui Hristos, fiindcă El este „calea, adevărul și viața". Dar poate, te întrebi cum va acționa această cunoaștere în cazul tău? Cum te va elibera de temere și de orice fel de amenințare? În mod concret nu este scris, dar cu siguranță că atunci când vei ajunge să-L cunoști pe Hristos, puterea Sa va începe să se manifeste în viața ta. Aici este vorba de o eliberare interioară ce va fi însoțită ulterior sau chiar concomitent și de o schimbare exterioară a vieții, a circumstanțelor. Cunoașterea aduce putere în suflet, este cea mai puternică armă pe care o poți purta în inima ta, iar din ea derivă credința. Da, cunoașterea precedă credința, fiindcă nu poți „să crezi în ceea cea nu ai avut cunoștință". Dar această cunoaștere este plantată direct de către Dumnezeu în inima ta și te determină să Îl cauți, să strigi după El, să presupui că El există înainte de a avea dovezile simțurilor cu privire la aceasta.

În esență, se poate afirma că „dacă Fiul lui Dumnezeu te va face liber, vei fi liber cu adevărat" (adaptare după Ioan 8.36), ceea ce înseamnă că atunci când ajungi să Îl descoperi pe Hristos în inima ta, în viața ta, vei ajunge să fii eliberat de orice gen de robie și, de ce nu, vei fi fericit, fiindcă „în Hristos vei avea, prin credința în El, eliberarea și apropierea de Dumnezeu prin credință" (adaptare după Efeseni 3.12). Când crezi în Hristos, când Îl descoperi în viața ta, atunci eliberarea este sigură fiindcă se realizează acea „apropiere de Dumnezeu", acea „prezență împreună cu tine" care va schimba și interiorul inimii și circumstanțele exterioare. Atunci planul divin ce acționează pentru a te conduce în lumea veșniciei va începe să își arate roadele și în cazul tău. Nu este minunat acest lucru?

Atunci vei avea curaj în fața încercărilor vieții, vei înainta plin de încredere împotriva amenințărilor de orice fel, nu vei mai fi copleșit de temeri și îngrijorări „fiindcă prin sângele lui Hristos vei avea o intrare liberă în Sfânta Sfintelor pe calea cea nouă și vie pe care ți-a deschis-o El prin perdeaua interioară, prin jertfirea trupului Său pentru tine" (adaptare după Evrei 10.19). Când conexiunea cu Dumnezeu este realizată, atunci realitățile veșnice devin o parte a experienței tale cotidiene, iar toată viața ta devine un imn de slavă la adresa Creatorului întregului univers. La confluența dintre realitatea prezentă și cea eternă descrisă de Cuvânt, vei găsi o putere și vei avea o descoperire ce va alunga orice urmă de neliniște și vei fi - iarăși repet acest cuvânt - fericit. Astfel, identificarea ce a realizat-o Hristos cu viața ta va prinde contur și vei putea afirma alături de apostolul Ioan că „așa cum este El, așa suntem și noi în lumea aceasta, astfel că dragostea Sa a ajuns desăvârșită în noi" (1 Ioan 4.17).

Acest itinerariu de natură spirituală te va aduce în fața realității comuniunii cu Dumnezeu, a unei vieți ce nu poate fi distrusă de nimic și de nimeni. De unde știu acest lucru? Pur și simplu din Biblie, însă având acea siguranță a credinței și a cunoașterii interioare că acest lucru este adevărat și se va împlini. De aceea, teama și neliniștea nu pot să mai reziste atunci când lumina divină se manifestă în viața ta prin cunoașterea descoperirii lui Hristos. Se pot spune multe cuvinte, dar aici este vorba în principal de o experiență vie și plină de putere ce se desprinde din Cuvânt așa cum marile fluvii își au izvorul în munți înalți, crescând în putere pe măsură ce se apropie de ocean.

În față se află oceanul adevărului nesfârșit, al acelei cunoașteri ce nu are margini, ce se manifestă printr-o continuă descoperire ce te înalță tot mai mult prin cunoaștere în asemănare cu Marele Autor și Creator al universului în care tu și eu am apărut, nu din întâmplare, ci prin prestiința și voința Sa. Te invit așadar, să te prinzi de mâna și de brațul Celui ce stă alături de tine, pe care chiar dacă nu L-ai cunoscut până acum, totuși poți să Ți-l faci prieten indiferent de împrejurare din clipa de față.

LUPTE ȘI CONTROVERSE

Generația Curajoasă Din Timpul Lui Iosua

Pe măsură ce trece timpul devin tot mai conștient de nevoia împrospătării cunoștințelor dobândite. De aceea, găsesc utilă acea metodă prin care ajungi să studiezi din nou lucrurile îndrăgite cândva, bineînțeles, dintr-o perspectivă diferită. O astfel de abordare creativă prezintă avantajul inerent al identificării de detalii necunoscute până în clipa respectivă când ai decis să cugeți din nou asupra unor lucruri aparent cunoscute.

Din acest motiv am reluat studiul cărții lui Iosua și în mod surprinzător am înțeles că a privi dintr-o perspectivă diferită reprezintă un avantaj în cunoaștere și mai ales în înțelegere. Planul acestei cărți este relativ simplu, acțiunea evoluând liniar, însă oferind mai multe repere inconfundabile pe parcursul lecturii ei. Practic, se începe cu prezentarea lui Iosua în fruntea națiunii evreiești ocupând poziția deținută de către Moise. Succesiunea în această funcție de mare autoritate a decurs fără probleme, fapt pentru care Iosua a și trecut imediat după numire la realizarea următoarei etape în înființarea statului teocratic, mai precis cucerirea Palestinei. În consecință, o mare parte a cărții, mai precis jumătate din aceasta, a fost dedicată istoriei cuceririi de către evrei a acestui teritoriu fertil, lucru ce a fost înțeles ca o împlinire a făgăduințelor primite de către Avraam și urmașii săi. Momentele cele mai importante ale acestei cuceriri sunt redate prin intermediul a patru mari bătălii, mai precis la Ierihon, Ai, Gabaon și la apele Merom.

După realizarea acestui deziderat și nu în ultimul rând, după încheierea legământului palestinian dintre națiunea evreiască și Dumnezeu, s-a trecut la împărțirea acestui teritoriu între toate triburile și familiile ce compuneau această mare națiune a acelui timp. Acest lucru nu a fost simplu, fiind necesară o cartografiere precisă a întregii țări, precum și realizarea unei împărțiri echitabile între triburile și familiile lui Israel. Furnizând multe detalii geografice și denumiri de locuri destul de precise, cartea lui Iosua ne oferă imaginea acestei organizări teritoriale în condițiile unui stat antic aflat la început de drum. Finalul cărții a fost dedicat cuvântării de rămas bun a lui Iosua și angajamentului luat de către națiune în privința respectării monoteismului mozaic și respingerii ferme a oricărei forme de politeism.

Din acest punct de vedere, cartea lui Iosua se constituie ca o continuare logică a epopeii dramatice din timpul lui Moise. Lupta dintre monoteismul de origine semitică și politeismul hamitic este continuată pe un plan superior, adică pe câmpul de bătălie. Dacă în cuprinsul cărții Exod observam o abordare defensivă, în care evreii fugeau din calea asupritorilor, iar în Numeri îi regăsim pe aceeași evrei refuzând să lupte cu locuitorii Palestinei, în cartea lui Iosua vom remarca în mod treptat creșterea curajului și iscusinței în atacarea dușmanilor lui Dumnezeu.

Pare surprinzător, dar conflictul evidențiat prin cucerirea Palestinei are drept protagoniști pe Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, de o parte, iar de cealaltă parte stând națiunile politeiste, în special hamitice, care au refuzat cu încăpățânare să ia în considerare existența Sa. Nu întâmplător, atunci când S-a prezentat lui Moise,

Dumnezeu a folosit numele de "Cel ce există" sau "Eu sunt". Cel considerat de egipteni și palestinieni ca fiind un dumnezeu fictiv, inventat de evrei, S-a dovedit a fi un Dumnezeu prezent, manifestându-și puterea și autoritatea asupra a tot ce există. Acționând direct sau prin intermediul națiunii evreiești, Marele Creator a demonstrat că orice formă de politeism reprezintă o minciună, iar toți acei zei la care se închinau toate popoarele pământului erau pur și simplu inexistenți în marea confruntare.

Universul fiind creat prin voința și după planul Marelui Autor, nu era necesară deținerea de forțe magice din partea Sa pentru ca natura să asculte de El, iar lucruri ieșite din comun puteau să fie realizate aparent fără efort, doar pe baza unui simplu gest sau cuvânt. Frumusețea monoteismului originar, salvat în mod miraculos prin alegerea lui Avraam pentru a-l duce mai departe ca o flacără vie, a strălucit puternic în timpul lui Iosua. Prin părăsirea Mesopotamiei aflate într-un plin proces de trecere la politeism, acest nucleu monoteist a prins contur din nou prin intermediul religiei mozaice. De fapt, mozaismul a reprezentat o adaptare la națiunea nou creată a acestui monoteism originar, rămânând multe alte lucruri să fie descoperite ulterior prin venirea lui Mesia.

Putem spune că de fapt religia mozaică a redat monoteismul ancestral însă fără Mesia, care trebuia să fie așteptat și urmat. Venirea Sa a rămas misterioasă de-a lungul veacurilor pentru evrei, însă alcătuirea Scripturii începând cu timpul lui Moise a servit scopului de identificare a lui Mesia când acest eveniment avea să se producă. De aceea, cartea lui Iosua se constituie ca o primă etapă în așteptarea activă a Celui trimis de către Marele Creator în a oferi totalitatea detaliilor privind monoteismul originar și deopotrivă în a extinde la nivel mondial statul teocratic înființat în timpul lui Moise.

În ce privește tipologia luptelor purtate în timpul lui Iosua, putem distinge mai multe tipologii. Astfel, bătălia de la Ierihon s-a bazat pe încercuire și asediu, fapt ce a presupus o atentă pregătire și așteptarea momentului oportun. În schimb bătălia de la cetatea Ai a fost inițial pierdută, însă ulterior transformată în victorie prin atragerea adversarului afară din cetate și realizarea unui atac surpriză ce a condus la ocuparea cetății de către o parte a armatei lui Iosua ce a stat ascunsă mai tot timpul luptei. În continuare, la cetatea Gabaon a fost esențial atacul surpriză desfășurat în zori de zi după un obositor marș de noapte asupra trupelor ce asediau populația aliată cu evreii a gabaoniților. Iar în final, atacul în câmp deschis a concentrării fără precedent a armatelor din Palestina de la apele Merom și biruința decisivă asupra lor a încheiat apoteotic epopeea luptelor desfășurate sub comanda lui Iosua.

Astfel, o națiune adusă la condiția de robie de către egipteni a fost condusă la o biruință deplină și de necontestat asupra națiunilor politeiste din regiune. Iar dintr-o generație ce nu făcea față confruntărilor directe cu adversarii, prin disciplina celor patruzeci de ani petrecuți în pustie a fost pregătită o altă generație capabilă să înainteze plină de credință sub comanda inspirată a lui Iosua, care sub o formă sau altă îl anunță pe Mesia ce avea să vină. Astfel, revanșa monoteismului originar asupra politeismului a fost deplină în cuprinsul relatărilor ce au stat la baza alcătuirii cărții lui Iosua.

Este posibil ca anumite persoane să fie surprinse de caracterul nimicitor al luptelor duse de către evrei sub comanda lui Moise și a lui Iosua. Însă ar fi bine de înțeles că dacă s-ar fi procedat altfel, politeismul națiunilor cucerite s-ar fi extins imediat asupra națiunii alese de către Dumnezeu. Convertirea popoarelor din Palestina era o misiune imposibilă la acea dată, cât timp Mesia nu venise pentru a dezvălui în întregime monoteismul originar. Descoperirea oferită prin Moise națiunii de sclavi eliberați din Egipt nu era suficientă pentru a se putea desfășura o astfel de acțiune, însă privind către viitor, lucrurile aveau să fie remediate, iar toate popoarele politeiste urmau să primească extraordinara șansă de a se alătura celor aleși de Dumnezeu.

Însă în logica unui timp al robiei și cuceririi prin nimicire, nu era posibilă o altfel de desfășurare a evenimentelor istorice. Uneori realitățile crude din trecut ni se par de nejustificat, însă la fel de adevărat este că după un timp realitățile acceptabile pentru generația prezentă devin de neacceptat pentru generațiile viitoare din cauza evoluției standardelor societății. Nu doresc să justific procedura de ucidere în masă a popoarelor din Palestina de la acea dată. Personal, deplâng situația creată de a se folosi forța brută în impunerea adevărului divin. Chiar și autorizarea lui pentru o folosire temporară nu o înțeleg întotdeauna, însă cu siguranță că nimic nu ne împiedică să privim partea luminoasă a revelației biblice și să admirăm modul în care s-a produs transformarea unei națiuni în decursul unei singure generații. Astfel, ceea ce s-a semănat și dezvoltat în timpul lui Moise, a dat rod și a fost cules în timpul lui Iosua. De aceea, nu putem decât să privim cu deplină încredere către viitor, când tot ceea ce a fost semănat cu trudă și mult efort în condiții de adversitate extremă își va aduce rodul deplin prin revenirea plină de slavă a lui Mesia și prin intrarea în Palestina cerească.

Pe scurt, religia mozaică a fost o formă a monoteismului originar, însă fără Mesia, acesta fiind așteptat să vină în viitor într-o poziție similară cu a lui Moise. Prin intermediul diferitelor ritualuri și sărbători religioase, evreii au fost instruiți să se pregătească pentru a putea recunoaște venirea misterioasă a lui Mesia. Din acest punct de vedere, putem spune că religia mozaică a fost întocmită în umbra venirii lui Mesia, așa cum creștinismul de mai târziu avea să fie realizat în lumina venirii deja realizate a lui Mesia și în umbra revenirii Sale viitoare.

Natura venirii lui Mesia nu a fost clar prezentată în religia mozaică, așa cum revenirea Sa are multe aspecte neclare în cadrul creștinismului, însă în orice caz prin înființarea primului stat teocratic s-a început un proces ireversibil de eradicare a oricărei forme de politeism de pe față acestui pământ și de formare a unei umanități regenerate, mai bine zis renăscute, ce va întra în Palestina refacerii depline a lumii în care trăim. și poate nu întâmplător imaginea lui Iosua a fost pentru totdeauna asociată cu cea a lui Mesia conducând pe cei sfinți la o biruință deplină asupra răului și necredinței din ceruri și de pe pământ.

Dar care era rolul lui Mesia în cadrul monoteismului originar? Cine era el de fapt și de ce era așa de importantă venirea Sa? Chiar dacă umbra simbolurilor de o natură diferită era pusă peste adevărată Sa identitate în cadrul religie mozaice, totuși anumite aspecte se pot intui în lumina făgăduinței făcute lui Eva de către Dumnezeu în grădina Edenului după căderea în păcat. Practic, Mesia era acel Fiu al omului care avea să redobândească demnitatea pierdută prin cedarea în fața ispitei neascultării. Mai mult, acest Fiu al omului avea să fie deopotrivă și Fiu al lui Dumnezeu, așa cum Adam a fost creat la început. Și mai mult decât acest lucru, acest Fiu al omului avea să întruchipeze pe Moise, pe Iosua și pe toți marii conducători menționați în Biblie, pentru ca în final dezvăluirea identității Sale să uimească pe toți prin faptul că în persoana lui Mesia avea să se întrupeze chiar Marele Autor, Creatorul universului devenind astfel o parte activă în drama umanității prin asumarea rolului de Salvator al ei!

Lupta Bisericii De-A Lungul Veacurilor

Vom începe prin a examina un verset pe care îl vom relua spre final și anume Apocalipsa 12:17: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzește poruncile lui Dumnezeu și ține mărturia lui Iisus Hristos." Ce părere aveți despre cele relatate prin aceste rânduri? Există vreo legătură cu noi, cu situația din zilele noastre?

Capitolul 12 al cărții Apocalipsa este dedicat descrierii luptei bisericii de-a lungul veacurilor, iar acest ultim verset ne descoperă un principiu valabil de-a lungul întregii perioade ce se întinde până la a doua venire a lui Hristos. Într-un anumit sens însă

aceste cuvinte se vor aplica în mod deosebit părții finale a istoriei luptei dintre bine și rău, dintre adevăr și rătăcire, în perioada când se va da ultima mare bătălie în încercarea forțelor răului de a câștiga o dominație deplină asupra bisericii și lumii, cu scopul de a o conduce la distrugere.

Cu alte cuvinte, prin acest verset ni se transmite un mesaj special cu privire la primejdiile ce ne vor asalta în timpul ce precedă finalul luptei dintre bine și rău? Mai precis, în acea perioadă a istoriei când lucrurile se vor îndrepta către ceea ce am putea numi „bătălia de la sfârșit"?

În orice război există diferite faze de desfășurare ale ostilităților, marcate de anumite bătălii, ce marchează evoluția conflictului. Dacă ne referim la marea luptă dintre bine și rău, bătălia decisivă s-a dat la Golgota, când Hristos a câștigat practic războiul, dar abia la final acest lucru devine în cele din urmă vizibil, după un lung șir de lupte în care răul a fost în mod sistematic înfrânt în ceruri, iar în cele din urmă și pe pământ. În acest verset, vedem ultima mare bătălie ce precedă a doua venire a lui Hristos, iar taberele beligerante sunt bine conturate: balaurul, sau în alte traduceri „dragonul", și cei rămași credincioși cauzei lui Hristos.

Să vedem acum pe cine reprezintă simbolurile din Apocalipsa 12? Ce evenimente din istorie pot fi considerate ca fiind împlinirea acestui capitol? De aceea, vom citi Apocalipsa 12:1-2: „1. În cer s-a arătat un semn mare: o femeie învăluită în soare, cu luna sub picioare, și cu o cunună de douăsprezece stele pe cap. 2. Ea era însărcinată, țipa în durerile nașterii, și avea un mare chin ca să nască." La ce se referă aceste simboluri relatate în profeție?

Întotdeauna o profeție „nu se interpretează singură", cum spunea apostolul Petru, ci trebuie să comparăm parte cu parte și să înțelegem ce se spune într-un anumit loc, folosind cheia de înțelegere din alt loc. În context biblic, simbolul femeii este asociat comunității celor credincioși, sau cum am spune „bisericii". În Vechiul Testament în repetate rânduri în cărțile profeților a fost asemănat Israel, sau cum am spune „biserica Vechiului Legământ", cu o femeie, mireasă sau soție a Domnului. Ea apare ca o persoană curată, sfântă, în perioada în care Israel asculta, sau dimpotrivă ca o desfrânată, o adulteră, în perioada în care Israel se depărta de Dumnezeu.

Așadar, avem un simbol dinamic, prin intermediul căruia ni se comunică starea spirituală a poporului lui Dumnezeu? Un simbol care este exprimat în funcție de mesajul profetic ce era transmis către cei chemați să fie martori ai Domnului?

Cu siguranță că simbolurile din Biblie sunt dinamice și de aceea este foarte important să privim la contextul general al Scripturilor, dar și la cel local al cărții, respectiv al secțiunii care este redată la un anumit moment. În contextul cărții Apocalipsa, simbolul femeii apare în dublă ipostază, și astfel avem femeia credincioasă, curată, sfântă, mireasa Domnului, ce semnifică biserica, iar pe de altă parte avem o femeie adulteră, desfrânată, mincinoasă și rea, ce semnifică puterile răului ce se disimulează în interiorul bisericii lui Hristos.

La ce se referă celelalte simboluri care apar, în genul prezenței soarelui, lunii, a douăsprezece stele? Ce context cosmic ne este sugerat?

Aceste simboluri nu sunt greu de înțeles în ansamblul Scripturii, în sensul în care avem de-a face cu un context cosmic, o realitate ce cuprinde deopotrivă cerurile și pământul. Corpurile cerești enumerate sunt de fapt referințe către realități spirituale deosebite, care au creat fundalul evenimentului ce începe a fi relatat în aceste versete și anume, nașterea, sau întruparea, lui Mesia. Dacă privim cu atenție în istorie, vom vedea că prin venirea lui Hristos s-a produs trecerea de la ceea ce se numea „Vechiul Legământ", către Noul Legământ, prin jertfa Sa. Astfel, că tot ce anunța ratificarea Legământului veșnic, s-a împlinit.

Totuși, cum putem înțelege simbolul corpurilor cerești și simbolistica celor douăsprezece stele? Ne ajută la ceva aceste detalii?

În context biblic, numărul douăsprezece face trimitere directă la cele douăsprezece triburi ale lui Israel, și practic vedem biserica lui Hristos, ridicată pe mărturia Vechiului Legământ, care era de fapt o umbră a lucrurilor viitoare, simbolizat prin prezența lunii la picioare. Știm bine că luna își primește lumina de la soare; tot astfel Vechiul Legământ încheiat cu Israel era o proiecție a Noului Legământ realizat prin Hristos. Avem simbolul soarelui, cel mai mare astru, un simbol al luminii Evangheliei Noului Legământ. Iar cele douăsprezece stele sunt simbolul Israelului spiritual, al universalității bisericii lui Hristos.

Cum am putea rezuma aceste simboluri în câteva cuvinte ce se pot cu ușurință a fi reținute?

Vedem biserica lui Dumnezeu femeia, ridicată pe făgăduințele și tipurile Vechiului Legământ luna, în lumina Noului Legământ soarele, reunind pe toți cei credincioși din toate veacurile, adică întregul Israel spiritual cele douăsprezece stele, stând gata să nască pe Hristos, adică făcând referință către Cel ce S-a întrupat în mijlocul fraților Săi, ca fiind Cel dintâi din întreaga adunare a celor credincioși.

Cu adevărat simbolurile sunt foarte complexe, dar vom merge mai departe și vom citi Apocalipsa 12: 3 6: „3. În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne, și șapte cununi împărătești pe capete. 4. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului, și le arunca pe pământ. Balaurul a stat înaintea femeii, care sta să nască, pentru ca să-i mănânce copilul, când îl va naște. 5. Ea a născut un fiu, un copil de parte bărbătească. El are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie. 6. și femeia a fugit în pustie, într-un loc pregătit de Dumnezeu, ca să fie hrănită acolo o mie două sute șaizeci de zile." Cum am putea înțelege aceste rânduri?

Istoria merge mai departe și în parte o cunoaștem. Astfel, vedem acest dragon roșu având redate elemente din profeția lui Daniel, care poate fi imediat identificat prin prezența Celui Rău și în mod deosebit a Romei imperiale, care știm bine că direct sau prin intermediari, Irod spre exemplu regele Iudeii, a căutat să ucidă pe Hristos. Este de fapt un simbol al lui Antihrist, ce se reia în felurite ipostaze de-a lungul cărții Apocalipsei.

Cum am putea sintetiza cele redate prin aceste versete, astfel încât să poată fi ușor de reținut ori de câte ori vom reciti acest capitol?

Practic, vedem cum Cel Rău, acționând istoric prin Roma imperială, a căutat să distrugă pe Hristos încă de la început. Puterile răului așteptau acest eveniment și se pregătiseră îndelung pentru a avea succes. Cele zece coarne trimit direct la profeția din Daniel unde se identifică Roma cezarilor, cele șapte capete având coroane împărătești sunt un simbol antihristic, fiindcă cifra șapte în Biblie este rezervată lui Dumnezeu, dar Cel Rău caută să sustragă autoritatea împărătească a lui Dumnezeu asupra lumii și de aceea se prezintă ca acționând în Numele Celui Atotputernic. Toate aceste lucruri însă nu au reușit să împiedice derularea istoriei pe care o știm, iar Hristos a învins și a fost luat la tronul lui Dumnezeu în ceruri.

Dar ce putem spune despre fuga femeii? Dacă Hristos a învins, de ce trebuia ca femeia, sau biserica, să fugă în pustie?

Biruința lui Hristos a fost de natură în principal spirituală, care a realizat alungarea prezenței Celui Rău din ceruri. De aceea, atenția în ce privește conflictul cosmic se concentrează acum pe pământ, iar biserica devine obiectul atacurilor hotărâte de distrugere. Ceea ce nu s-a putut realiza în dreptul lui Hristos și anume nimicirea Sa, s-a încercat în dreptul bisericii. Pustia semnifică trecerea printr-o perioadă dificilă, plină de greutăți, dar în care totuși va fi susținută de către Dumnezeu,

așa cum a fost sprijinit profetul Ilie în pustie, în timpul în care fugea de regii lui Israel, în mod deosebit de regina Izabela, care desființase cultul lui Dumnezeu și instaurase cultul lui Baal.

Dar ce simbolizează cele 1260 de zile? La ce se face referință prin aceste cuvinte? Pare a fi o perioadă de timp bine delimitată, așa este?

Știm bine din istoria lui Ilie, că timp de trei ani și jumătate, ca răspuns la rugăciunea profetului, tot Israelul a devenit o pustie, în urma rugăciunii profetului. Anul biblic este compus din 12 luni, fiecare lună având 30 de zile, așadar având 360 de zile. Acum, dacă vom înmulți cei trei ani și jumătate cu 360 de zile, obținem exact 1260 de zile. Prin urmare, avem o perioadă gen Ilie, când creștinismul avea să fie persecutat în mod similar, iar cei sfinți aveau să fie prigoniți. Această perioadă o găsim însă și în cartea profetului Daniel, redată tot printr-o perioadă de trei ani și jumătate. În cartea lui Daniel, dragonul cu zece coarne urma ca în această perioadă să realizeze o lucrare similară Isabelei, hulind numele lui Dumnezeu și instaurând idolatria.

Prin urmare cele 1260 de zile semnifică o perioadă similară timpului lui Ilie, realizată prin puterea balaurului care încercat să ucidă pe Hristos? Daca așa stau lucrurile, ar fi util să înțelegem cât de lungă urma să fie.

Fiind vorba de zile profetice, în baza analogiei zi profetică an literal, pe care am prezentat-o când am studiat cartea lui Daniel, înțelegem că este vorba de o perioadă de 1260 de ani, undeva după înălțarea lui Hristos, când biserica avea să fie „în pustie", adică într-o situație de persecuție asemănătoare lui Ilie, din partea dragonului roșu, adică a Celui Rău, identificat în timpul lui Hristos prin Roma imperială, simbol reluat ulterior pentru toți cei care sub o formă sau alta au contribuit la persecutarea bisericii lui Hristos, prin intermediul a ceea se poate numi ca fiind „totalitarismul religios", exercitat în mod similar cu practicile Romei imperiale. Știm bine că împărații Romei au persecutat fără milă creștinismul. Acum simbolul este extins asupra întregii perioade medievale, când creștinismul a fost impus cu forța, denaturându-l și stricând imaginea sa, astfel că oamenii cu adevărat credincioși au trebuit să se dea la o parte, sau să retragă în pustie, pentru a rezista în fața celor creștini doar cu numele, dar păgâni prin practici și persecuție. Mai multe detalii se pot obține studiind cartea lui Daniel

Să trecem mai departe la Apocalipsa 12: 7-12: 7. și în cer s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. și balaurul cu îngerii lui s-au luptat și ei, 8. dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. 9. și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pământ; și împreună cu el au fost aruncați și îngerii lui. 10. Și am auzit în cer un glas tare, care zicea: Acum a venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpânirea Hristosului Lui; pentru că pârâșul fraților noștri, care zi și noaptea îi pâra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. 11. Ei l-au biruit, prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte. 12. De aceea bucurați-vă, ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pământ și mare! Căci diavolul s-a pogorât la voi, cuprins de o mânie mare, fiindcă știe că are puțină vreme." Cum puteți reda sintetic această luptă desfășurată în ceruri?

Vedem cum Hristos înălțat la ceruri a reușit să arunce din ceruri, adică din rândurile oștirilor cerești, pe Satana, dovedind adevăratul caracter al răzvrătirii acestuia și al celor ce l-au urmat. Un rezultat principal al înălțării lui Hristos la ceruri a fost cel da a arăta înaintea întregului univers caracterul înșelător al Satanei, de a demonstra minciunile și rătăcirile acestuia, astfel că în cele din urmă să fie clar că toți cei răzvrătiți nu mai au ce căuta vreodată în ceruri. Însă accentul luptei se mută acum pe pământ, iar biserica va trebui să lupte cu un adversar redutabil restrâns la această lume, ceea ce va conduce la o intensificare a acțiunii forțelor răului, o disimulare a lor sub o formă ce nu a mai fost întâlnită în istorie.

Să citim acum Apocalipsa 12: 13-16: „13. Când s-a văzut balaurul aruncat pe pământ, a început să urmărească pe femeia, care născuse copilul de parte bărbătească. 14. şi cele două aripi ale vulturului celui mare au fost date femeii, ca să zboare cu ele în pustie, în locul ei unde este hrănită o vreme, vremuri, şi jumătatea unei vremuri, departe de faţa şarpelui. 15. Atunci şarpele a aruncat din gură apă, ca un râu, după femeie, ca s-o ia râul. 16. Dar pământul a dat ajutor femeii. Pământul şi-a deschis gura, şi a înghiţit râul, pe care-l aruncase balaurul din gură." Ce putem înţelege din această relatare în continuarea celor deja studiate?

În acest paragraf vedem a treia fază a luptei relatate în Apocalipsa 12, practic este redată controversa dintre Cel Rău și biserică în perioada profetică de 1260 de zile. Răul semnifică persecuția revărsată asupra bisericii, care avea să acționeze în perioada respectivă de 1260 de ani. Totuși „pământul" avea să vină în ajutorul femeii și înțelegem că situația avea să fie echilibrată, iar biserica avea să scape în cele din urmă.

Când se poate considera că au început şi s-au sfârşit cele 1260 de zile? Şi ce semnifică pământul, ca simbol relatat în profeţie?

Cele 1260 de zile, conform profeției din Daniel, se aplică unei perioade de despotism religios, în care credința creștină avea să fie supusă la modul extrem. Trebuie bine înțeles că persecuția anticreștină nu se restrânge doar la formele explicit păgâne sau idolatre, ci ea se manifestă ori de câte ori libertatea de închinare, sau de conștiință, este dată la o parte. De exemplu, un creștinism impus cu forța nu mai poate reda esența învățăturii lui Hristos, Care a refuzat să utilizeze sabia pentru impunerea credinței. Orice exercițiu de forță este contrar principiilor lui Hristos, iar impunerea credinței este la fel de periculoasă ca persecuția păgână. De aceea, Scriptura consideră ca fiind echivalente, redând prin aceleași simboluri, persecuția păgână din antichitate și intoleranța pretins creștină din timpul evului mediu.

Totuşi, ce semnifică acest pământ? El pare a avea un rol pozitiv în redarea conflictului profetic şi de aceea cred că este important să îl înţelegem.

Pământul reprezintă acel element al creației ce a fost ridicat din adâncul apelor, fiind înălțat deasupra acestora prin puterea cuvintelor lui Dumnezeu. În cazul nostru, vedem apele persecuției și distrugerii, dezlănțuite în furia lor primară, asemenea potopului, dar pe de altă parte vedem elementele pământului acționând în sprijinul femeii. Acestea sunt circumstanțele istorice favorabile ca urmare a progresului în materie de înțelegere a libertăților fundamentale ale omului. Sfârșitul evului mediu totalitar, inclusiv în materie de religie, este marcat de înțelegerea drepturilor fundamentale ale ființei umane, un concept care a evoluat de-a lungul veacurilor, conducând în cele din urmă la apariția declarației universale a drepturilor omului și a democrațiilor moderne. Ar fi multe de spus pe tema aceasta, dar este un lucru extraordinar cum Dumnezeu a lucrat ridicarea nivelului de conștiință a drepturilor fundamentale ale omului, așa cum pământul a fost ridicat deasupra apelor. Este un proces de pe urma căruia beneficiem chiar și în zilele noastre, având libertatea de a ne închina conform convingerilor personale.

Să trecem acum la viitor şi să citim despre conflictul de la final în Apocalipsa 12: 17. „Şi balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămăşiţa seminţei ei, care păzeşte poruncile lui Dumnezeu, şi ţine mărturia lui Iisus Hristos.". La ce se referă şi ce înseamnă aceste simboluri?

Observăm că un timp de intoleranță religioasă și de persecuție anticreștină este pus înaintea noastră. Biserica a reușit să supraviețuiască evului mediu, dar va fi aspru încercată la final, prin intermediul celor credincioși. Sunt două elemente ce definesc credința creștină prin excelență, dar care devin o caracteristică în rândul celor sfinți la final: respectarea poruncilor lui Dumnezeu, adică a codului moral exprimat prin Decalog în mod deosebit, și mărturia lui Iisus Hristos, care se leagă de mărturisirea

Numelui lui Hristos în mod public și indiferent de împrejurări, dar în contextul Apocalipsei făcând trimitere la darul profetic, care este „mărturia lui Hristos".

Cum poate ca darul profetic să fie mărturie pentru Hristos?

Darul profetic se referă la capacitatea de a-l reprezenta pe Hristos, fiindcă termenul de profet înseamnă să vorbești în numele cuiva care te trimite, dar deopotrivă se face trimitere și la capacitatea de a primi descoperiri asupra evenimentelor viitoare. Ori în cazul nostru, înțelegerea evenimentelor relatate în profeție, și în mod deosebit ale celor finale, se referă la primirea acestui dar profetic, astfel încât cei sfinți să fie pregătiți când acestea se vor produce.

Ce sfat am putea să oferim celor ce au urmărit aceste gânduri?

Sfatul este simplu: „rugați-vă ca să nu cădeți în ispită" și „fiți gata", veghind asupra evenimentelor ce se vor întâmpla, conform cu cele ce au fost deja relatate în cărțile profetice. Nu în ultimul rând, invitația este de a lua în seamă mesajul divin și să devenim o parte a bisericii luptătoare a lui Hristos, care în curând va deveni biruitoare prin venirea Sa.

Rugăciune pentru a duce lupta până la capăt în slujirea lui Hristos, de a respecta poruncile lui Dumnezeu și de a-L mărturisi pe Fiul Său indiferent de vremuri.

Lupte Istorice Și Lupte Spirituale

❖ Puterea omului în comparație cu puterea lui Dumnezeu

1. Proverbe 16: 32 Cel încet la mânie prețuiește mai mult decât un viteaz, și cine este stăpân pe sine prețuiește mai mult decât cine cucerește cetăți.

Vitejia nu este cea mai înaltă virtute: A fi încet la mânie înseamnă să îți stăpânești pasiunile, ceea ce implică o măreție interioară ce este mai de preț decât dezlănțuirea oarbă a sentimentelor, considerată în mod obișnuit ca fiind o manifestare a puterii interioare. Sinele este cetatea cea mai greu de cucerit, deoarece inamicul se află în interior, fiind greu detectabil, ca să nu mai vorbim de faptul că de cele mai multe ori suntem de partea sa, spre nefericirea și ruina noastră prezentă și veșnică.

2. Matei 26: 52 Atunci Iisus i-a zis: Pune-ți sabia la locul ei; căci toți cei ce scot sabia, de sabie vor pieri.

Sabia trebuie pusă la locul ei (în teacă): Creștinismul nu poate fi predicat prin intermediul forței și constrângerii (sabia), acestea fiind în contradicție cu principiile Maestrului divin. Violența atrage după sine violență și de fapt se produce o amplificare a răului. Dar pentru a putea face să dispară violența din lume, este necesar ca ea să fie anihilată în suflet, din locul de unde ea izvorăște prin orice fel de manifestări de mânie.

3. Matei 26: 53 Crezi că n-aș putea să rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?

Douăsprezece legiuni de îngeri: Deși dispunea de o putere căreia nu te puteai împotrivi, Iisus a ales calea umilinței, smereniei și lucrării de la inimă la inimă, de la suflet la suflet. Această cale presupunea exercitarea desăvârșită a stăpânirii de sine și a supunerii depline a voinței față de planurile lui Dumnezeu. Așadar, creștinismul reprezintă în primul rând o religie a preschimbării interioare, acesta fiind un înțeles la care puțini oameni reușesc să ajungă. Orice manifestare violentă, de forță, anihilează principiile religiei creștine, ce se bazează pe convingere și nu pe constrângere, oferind libertate deplină de alegere.

4. Zaharia 4: 6 Atunci el a luat din nou cuvântul, și mi-a zis: Acesta este cuvântul Domnului către Zorobabel, și sună astfel: Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu, zice Domnul oștirilor!

Nu prin putere, ci prin Duhului lui Dumnezeu: Rezidirea Templului de la Ierusalim presupunea mai mult decât exercitarea puterii omenești. Fără ajutorul lui Dumnezeu, prin intervenția Duhului Sfânt, nu se putea înainta, opoziția fiind extremă. Lucrarea lui Dumnezeu presupune acțiunea unui factor supranatural, care să modeleze evenimentele după planul divin. De aceea, dimensiunea interioară a religiei, mai bine zis a legăturii dintre om și Dumnezeu, este cel mai important lucru pentru a putea aduce la îndeplinire voia Sa.

❖ **Descoperirea puterii lui Dumnezeu în cazul lui Moise**

1. Exod 2: 11 În vremea aceea, Moise, crescând mare, a ieșit pe la frații săi, și a fost martor la muncile lor grele. A văzut pe un Egiptean, care bătea pe un Evreu, unul dintre frații lui.

A nu fi indiferent la asuprirea semenilor: Moise ar fi putut să nu îi pese de frații săi; în fond el nu suferea nici un fel de asuprire din partea egiptenilor. În plus, ce ar fi putut să facă pentru evrei, un om contra unei națiuni asupritoare? Evreii erau persecutați fără milă, iar Moise era martor la toate aceste lucruri, fiind afectat profund de ceea ce vedea și auzea. Ar fi de pus o întrebare: Este ușor sau greu să fii martor la astfel de situații și să stai pasiv? De asemenea, pe lângă munca deosebit de grea, evreii erau brutalizați, maltratați, fără milă, ceea ce era greu de suportat. Este ușor sau greu să fii nepăsător în astfel de situații?

2. Exod 2: 12 S-a uitat în toate părțile, și, văzând că nu este nimeni, a omorât pe Egiptean și l-a ascuns în nisip.

A folosi violența împotriva violenței: Avem o succesiune de pași pe care i-a parcurs Moise pentru a-și aduce planul la îndeplinire, astfel:

- S-a asigurat că nu este nimeni în jur, exact cum procedează un răufăcător înainte de a acționa. Se pare că Moise împrumutase comportamentul violent al asupritorilor și a acționat într-un mod similar (cazul luptătorilor evrei, în genul lui Barnaba, din timpul vieții lui Iisus).
- A trecut la acțiune și a ucis pe asupritor, dovedind o măsură de o violență extremă.
- În final, a ascuns urmele faptei sale, dovedind un comportament de delincvent, cu totul necorespunzător misiunii sale de eliberator al lui Israel.

În concluzie, avem de-a face cu un scop nobil, din păcate însă adus la îndeplinire cu mijloace necorespunzătoare.

3. Exod 2: 13 A ieșit și în ziua următoare; și iată că doi Evrei se certau. A zis celui ce n-avea dreptate: Pentru ce lovești pe semenul tău?

Asuprire între frați: Din nefericire, spiritul de violență se manifesta nu numai între egipteni și evrei, dar și între evrei, astfel încât cel ce era mai tare lovea și abuza de fratele său care era mai slab. Comportamentul violent al asupritorilor fusese preluat și de cei ce erau oprimați, iar acest lucru Moise nu îl putea înțelege. De aceea el a pus o întrebare de bun simț în sensul că fiind evrei, supuși la aceeași soartă potrivnică, ar fi trebuit să fie apropiați, uniți, nu dușmani. Moise nu înțelegea natura violentă a ființei umane, fapt pentru care avea nevoie de o lecție ce nu trebuia să fie uitată vreodată.

4. Exod 2: 14 și omul acela a răspuns: Cine te-a pus pe tine mai mare și judecător peste noi? Nu cumva ai de gând să mă omori și pe mine, cum ai omorât pe Egipteanul acela? Moise s-a temut și a zis: Nu mai încape îndoială că faptul este cunoscut.

Începutul contestării lui Moise: Întrebare pe care o pune cel ce nedreptățea pe fratele său este revelatoare: Cine te-a pus judecător peste noi? Cu alte cuvinte „Tu, Moise, nu ești altceva decât un ucigaș, car vrei să îți faci un nume stăpânind peste noi. Ei bine, să știi că noi nu te recunoaștem și ai face bine să îți vezi de treabă". Acest lucru ilustrează eșecul metodelor violente în atingerea scopului divin în acea ocazie,

de eliberare din robia egipteană. Astfel, Moise a înțeles că nu a reușit decât că a comis o greșeală, că fapta sa a fost dată în vileag chiar de către evrei, și fără îndoială trebuia să plătească asemenea unui ucigaș de drept comun. Situația sa părea a fi compromisă pentru totdeauna.

5. Exod 2: 15 Faraon a aflat ce se petrecuse, și căuta să omoare pe Moise. Dar Moise a fugit dinaintea lui Faraon, și a locuit în țara Madian. A șezut lângă o fântână.

Fuga din Egipt: Asemenea unui răufăcător, Moise a trebuit să fugă din Egipt; practic a reușit să compromită, cel puțin pentru o vreme, planul pe care Dumnezeu îl avea cu el, de eliberare a poporului Său, acționând după priceperea Sa, fără să aștepte intervenția Celui Prea Înalt. Temperamentul violent l-a descalificat pe Moise pentru misiunea sa de a fi eliberatorul lui Israel, cel prin care Domnul urma să împlinească făgăduința Sa. În plus, nici Israel nu era pregătit pentru acest eveniment și prin urmare se impunea un timp de așteptare.

Astfel, Moise avea să stea în Madian în locul Egiptului, iar în pustie trebuia să învețe lecția ascultării umile de Dumnezeu. El trebuia să lase deoparte spiritul violent al egiptenilor și în tot acest timp el trebuia să lupte cu sine pentru preschimbare după voia lui Dumnezeu.

❖ **Descoperirea puterii lui Dumnezeu în cazul lui Moise**

6. Exod 2: 23 După multă vreme, împăratul Egiptului a murit; și copiii lui Israel gemeau încă din pricina robiei, și scoteau strigăte deznădăjduite. Strigătele acestea, pe care li le smulgea robia, s-au suit până la Dumnezeu.

Robia egipteană: Robia nu este un lucru plăcut pentru nimeni, dar Israel trebuia să devină conștient de condiția sa și de nevoia eliberării. Ei au preferat robia atunci când l-au refuzat pe Moise ca lider al lor. De aceea, era necesar să gust această experiență până când aveau să strige către Dumnezeu. Deznădejdea și disperarea erau ceea ce ei experimentau în acele clipe. Chiar dacă faraon murise, fiul său, ce îi urmase la tron, era mult mai rău.

7. Exod 2: 24 Dumnezeu a auzit gemetele lor, și Și-a adus aminte de legământul Său făcut cu Avraam, Isaac, și Iacov. 25 Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel, și a luat cunoștință de ei.

Dumnezeu Își aduce aminte: Eliberarea din Egipt nu se pute face prin efort omenesc; o luptă armată dintre egipteni și evrei, cum gândea inițial Moise, era exclusă din start, fiindcă copiii lui Israel ar fi fost măcelăriți. Trebuia ca Dumnezeu să intervină și să lupte pentru poporul Său. Lupta spirituală în care erau angajați ca urmași ai lui Avraam trebuia să le devină tot mai clară. Dar mai întâi, era necesar ca ei să fie dispuși să se supună planului divin.

8. Exod 2: 25 Dumnezeu a privit spre copiii lui Israel, și a luat cunoștință de ei.

Dumnezeu a privit la copiii lui Israel: Momentul intervenției divine se apropia; poporul era acum conștient să că ajutorul nu poate veni decât de la Dumnezeu, Cel ce a făcut cerurile și pământul. Legământul încheiat cu Avraam era singura lor speranță. De el se prindeau cu toată deznădejdea condiției în care se găseau. Lupta spirituală este de fapt o luptă a credinței că Domnul va răspunde rugăciunii tale și va interveni în mod salvator.

9. Exod 3: 7 Domnul a zis: Am văzut asuprirea poporului Meu, care este în Egipt, și am auzit strigătele pe care le scoate din pricina asupritorilor lui; căci îi cunosc durerile.

„Am văzut, am auzit, cunosc”: Totul era gata pentru intervenția divină. Moise dăduse lupta spirituală a credinței timp de 40 de ani în pustie, ajungând la o cunoaștere profundă a Celui Atotputernic. Poporul, pe de altă parte, prin lupta credinței a ajuns să

vadă singura cale de salvare în Dumnezeu și legământul Său. Marele moment al intervenției Celui Atotputernic era aproape, chiar sosise.

10. Exod 3: 8 M-am pogorât ca să-l izbăvesc din mâna Egiptenilor, și să-l scot din țara aceasta și să-l duc într-o țară bună și întinsă, într-o țară unde curge lapte și miere, și anume, în locurile, pe care le locuiesc Canaaniții, Hetiții, Amoriții, Ferezițiii, Heviții și Iebusiții.

„M-am coborât": Dumnezeu se coboară la nivelul condiției noastre. El se întâlnește cu noi, acolo unde ne găsim, cu scopul de a ne conduce într-o țară mai bună. Hristos a făcut acest lucru posibil prin întruparea Sa ca om, pentru a deveni „Dumnezeu cu noi". Astfel, El a devenit ajutorul și susținătorul nostru în luptele spirituale pe care le avem de dat.

Biruința asupra egiptenilor era sigură, fiindcă Domnul urma să lupte pentru Israel, iar poporul sfânt avea să între în odihna lucrării eliberatoare a lui Dumnezeu. Istoria era gata, poporul era gata, Moise era gata, clipa cea mare sosise. Cele 7 mari neamuri ale Canaanului aveau să fie zdrobite ca pleava pentru a face loc poporului ales, un simbol al eliberării finale a celor credincioși și al primirii împărăției promise de Dumnezeu.

11. Exod 3: 9 Iată că strigătele Israeliților au ajuns până la Mine, și am văzut chinul cu care îi chinuiesc Egiptenii.

„Am văzut necazul lor": Nimic nu rămâne ascuns lui Dumnezeu; toate problemele și suferințele noastre Îi sunt cunoscute. El vede în ascuns; chiar și cele mai tainice suferințe ale sufletului sunt știute de El. De aceea, intervenția Sa este sigură pentru a-i mânuit pe toți cei care își pun toată nădejdea în El, și care duc până la capăt lupta credinței.

12. Exod 3: 10 Acum, vino, Eu te voi trimite la Faraon, și vei scoate din Egipt pe poporul Meu, pe copiii lui Israel.

„Acum vino": Momentul acțiunii divine sosise; prin lupta credinței atât Moise, cât și poporul au fost conduși la o deplină predare în mâna lui Dumnezeu. „Nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Domnului" avea să fie realizată eliberarea lui Israel, și deopotrivă mântuirea noastră.

❖ **Concluzii**

- Lupta credinței din partea noastră precedă orice intervenție a lui Dumnezeu.
- Moise a dus această luptă în pustie timp de 40 de ani, fiind condus la o cunoaștere profundă a lui Dumnezeu și a căilor Sale. Acesta a fost paharul „amar" al lui Moise, totuși necesar pentru îndeplinirea cu succes a misiunii sale, și deopotrivă fiind singurul mijloc de anihilare a tendințelor spre violență, inspirate de cultura egipteană în care crescuse.
- Poporul a trebuit să pășească și el în această luptă, și prin rugăciune stăruitoare, în circumstanțe de o adversitate extremă, să implore intervenția divină eliberatoare, ca unică soluție, în baza legământului încheiat cu Avraam. Acesta a fost paharul amar al poporului, necesar din cauza idolatriei în care se afla.
- În final, Dumnezeu a intervenit, ca răspuns la rugăciunea credinței, și în principal fiindcă au fost îndeplinite condițiile ca acest lucru să se întâmple.

❖ **Aplicație:**

Ne place sau nu, o luptă a credinței ne stă în față pentru a fi conduși la desăvârșirea de caracter necesară intrării în Împărăția cerurilor.

❖ **Introducere la subiect**

Trăim într-o lume care ne împresoară la fiecare pas cu știri și informații parcă anume destinate să distrugă orice urmă de încredere și speranță atunci când ne gândim la viitor, la ceea ce va mai urma. Căutând un loc de odihnă, constatăm că nu îl putem găsi și chiar cele mai alese proiecte se prăbușesc fără de veste distrugând tot ce am crezut că ar fi mai durabil.

De ce oare toate aceste lucruri? Către ce se îndreaptă istoria acestei lumi? Către suferință și distrugere, sau către ceva mai bun? În ce să ne punem speranța și unde să găsim acea ancoră a sufletului de care avem atât de mare nevoie? Are Dumnezeu un plan pentru noi, sau totul nu este decât un joc al absurdului, o glumă sinistră despre tot ceea ce înseamnă bine, adevăr, frumos? Care va fi în cele din urmă sfârșitul tuturor lucrurilor, și destinul nostru, al oamenilor ce trăim pe acest fragment de univers numit planeta pământ?

Multe astfel de întrebări și de probleme ne frământă adesea sufletul, dar nu trebuie să rămânem în întuneric, fiindcă Dumnezeu există, El trăiește, El este Mântuitorul nostru și a prevăzut lucruri minunate pentru cei care se încred în El. Prin cuvintele vii ale Sfintelor Scripturi, și în mod deosebit prin profeție, ne este desfășurat viitorul acestei lumi, ceea ce se va întâmpla cu ea și implicit cu noi. Biblia ne oferă o temelie sigură pentru credința noastră, ea însăși fiind o epistolă plină de speranță din partea lui Dumnezeu către umanitatea suferindă a acestei lumi.

❖ Sinteza emisiunii

În sensul celor anterior spuse, vom înainta în desfășurarea celui de-al doilea sul profetic din cartea lui Daniel, pe care îl găsim în capitolul 7 și prin intermediul căruia ne este indicat cursul istoriei acestei lumi, ceea ce se va întâmpla în cele din urmă; astfel:

- vom studia ridicarea primelor trei mari împărății mondiale menționate în acest capitolul;
- vom examina în mod special a patra împărăție mondială menționată;
- vom urmări modul în care judecata lui Dumnezeu ne îndrumă spre la venirea Împărăției Sale pe acest pământ.

❖ **Imagine introductivă**

Traseul spiritual al lecției de față trece prin mijlocul unei strâmtori în care trebuie să cârmești cu grijă corabia pentru a nu te sfărâma de stânci. De o parte se află țărmul înșelător al dorinței de putere și de dominație asupra lumii, de cealaltă se află nisipurile mișcătoare ale tentației de a te încrede în tine însuți mai mult decât în Dumnezeu. și de o parte și de alta se observă ambarcațiuni eșuate sau epave ca un avertisment pentru toți cei care nu știu să urmeze traseul indicat pe harta numită Scriptură de către Fiul Omului, El fiind primul care a trecut cu succes prin această strâmtoare, dincolo însă de care se află limanul cel bun al Împărăției cerurilor.

❖ **Metoda de studiu**

Dacă până acum însemnarea cu grijă a mesajului lecției era oarecum opțională, de data aceasta este cu adevărat obligatorie pentru a putea relua traseul spiritual al emisiunii noastre care va urma cele ce au fost scrise în cel de-al doilea sul profetic din cartea lui Daniel. Așadar, veniți cu noi în această călătorie plină de tumult, dar și de satisfacție pentru cel ce dorește să fie copil al lui Dumnezeu.

❖ **Patru împărății mondiale**

Ce anume este relatat la începutul profeției lui Daniel cu privire la viziunea pe care a primit-o de la Dumnezeu? Și care este interpretarea acestei viziuni?

Să citim următoarele din cartea profetului Daniel 7:2-3, 17:

Profeție: 2. Daniel a început și a zis: „În vedenia mea de noapte am văzut cum cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe marea cea mare. 3. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta.

Interpretare: 17. „Aceste patru fiare mari, sunt patru împărați care se vor ridica pe pământ.

Cine sunt cele patru fiare mari care au ieșit din mare? Ce i s-a spus lui Daniel cu privire la ele?

Sunt patru împărați care vor domni pe pământ.

Pentru înțelegerea acestei profeții trebuie să identificăm mai multe detalii, astfel:

- Marea cea Mare reprezintă numele antic al Mării Mediterane ceea ce înseamnă că teatrul evenimentelor din profeție este bazinul mediteraneean.
- Cele patru vânturi ale cerurilor ne indică punctele cardinale, iar izbucnirea furtunii în cele patru vânturi arată către evenimente pline de tumult, violență asemenea dezlănțuirii forțelor naturii; în timpul unor astfel de furtuni, care erau frecvente, se formau valuri mari, ce aruncau pe mal o mulțime de vietăți marine uneori chiar de dimensiuni apreciabile.
- Patru fiare ieșind din mare ne arată niște vietăți marine care ies pe uscat din valurile mării, în plan istoric însemnând patru mari împărății ce se ridică în urma confruntărilor militare și politice din bazinul mediteraneean.

Trebuie să înțelegem că pentru lumea antică bazinul mediteraneean a fost teatrul celor mai violente confruntări pentru supremație, locul celor mai mari și vestite imperii și ideea de dominație mondială s-a născut tocmai într-un astfel de climat. La întretăierea a trei continente (Europa, Africa și Asia) Marea Mediterană a fost destinată întâlnirii dintre marile civilizații și popoare ale antichității și evului mediu, lucru bine cunoscut din cărțile de istorie.

Ce ni se spune mai departe despre aceste mari împărății care urmau să se ridice în bazinul Mediteraneean?

Să citim următoarele din cartea profetului Daniel 7:4-6:

Profeție: 4. Cea dintâi semăna cu un leu, și avea aripi de vultur. M-am uitat la ea, până în clipa când i s-au smuls aripile; și, sculându-se de pe pământ, a stat drept în picioare ca un om, și i s-a dat o inimă de om. 5. Și, iată că o a doua fiară era ca un urs și stătea într-o rână; avea trei coaste în gură între dinți; și i s-a zis: „Scoală-te, și mănâncă multă carne!” 6. După aceea m-am uitat mai departe și iată o alta ca un pardos, care avea pe spate patru aripi ca o pasăre; fiara aceasta avea și patru capete, și i s-a dat stăpânire.

Modul în care sunt prezentate primele trei fiare (animale sălbatice) este reprezentativ pentru caracterul acestor puteri:

- Leul înaripat este simbolul Babilonului, așa cum apare pe ziguratele (turnurile) acestei mari cetăți, precum și pe zidurile ce o înconjurau. Daniel trăia în Babilon la acea dată, fiind locul în care a primit profeția; Babilonul a fost întemeiat de Nebucadnețar(Nabucodonosor) (sau Nabucodonosor) și s-a numit Regatul Noului Babilon, un imperiu destinat să stăpânească peste întreaga lume. Leul ne indică vitejie și putere, iar aripile repeziciunea înaintării acestei împărății.
- Metamorfoza schimbării în om înseamnă declinul puterii acestei împărății, lucru ce s-a întâmplat în timpul urmașilor acestui împărat; inima de om indică frică,

vulnerabilitate, iar pierderea aripilor – pierderea inițiativei și repeziciunii esențiale pentru un mare imperiu.

- Ursul este simbolul împărăției care a luat locul Babilonului și așa cum știm din cărțile de istorie, precum și din Biblie (Daniel 5), este vorba despre împărăția mezilor și perșilor. Ursul este un animal puternic, dar nu la fel de rapid ca o felină. Întemeietorul acestei împărății a fost marele general persan Cirus.
- Leopardul este simbolul împărăției care a luat locul Persiei și așa cum este menționat în cărțile de istorie se referă la împărăția Greciei (de fapt a Macedoniei). Întemeietorul este Alexandru cel Mare, cel care a cucerit împărăția Persiei. Aripile de pasăre ne indică repeziciunea înaintării acestei împărății, iar cele patru capete se referă la cei patru generali pe care îi avea Alexandru Macedon, numiți în istorie diadohi: Lisimah, Casandru, Seleucos și Ptolemeus.

Aceste împărății s-au distrus una pe cealaltă într-o succesiune spectaculoasă pe care numai Sfânta Scriptură a prezis-o cu mult timp înainte de a se întâmpla, teatrul de evenimente fiind, așa cum s-a menționat, bazinul mediteraneean.

❖ **A patra împărăție mondială**

Ce se spune despre a patra împărăție mondială în comparație cu celelalte puteri descrise în prima parte a profeției pe care o studiem?

Să citim următoarele din cartea profetului Daniel 7:7,19,8,21,11;22-25:

Profeție: 7. După aceea m-am uitat în vedeniile mele de noapte, și iată că era o a patra fiară, nespus de grozav de înspăimântătoare și de puternică; avea niște dinți mari de fier, mânca, sfărâma, și călca în picioare ce mai rămânea; era cu totul deosebită de toate fiarele de mai înainte, și avea zece coarne. 19. Avea dinți de fier și gheare de aramă, mânca, sfărâma și călca în picioare ce rămânea. 8. M-am uitat cu băgare de seamă la coarne, și iată că un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor, și dinaintea acestui corn au fost smulse trei din cele dintâi coarne. și cornul acesta avea niște ochi ca ochii de om, și o gură care vorbea cu trufie (lucruri mari). 21. Am văzut de asemenea cum cornul acesta a făcut război sfinților, și i-a biruit, 11. Eu mă uitam mereu, din pricina cuvintelor pline de trufie, pe care le rostea cornul acela: m-am uitat până când fiara a fost ucisă, și trupul ei a fost nimicit și aruncat în foc, ca să fie ars.

Interpretare: 23. „Fiara a patra, este o a patra împărăție, care va fi pe pământ. Ea se va deosebi de toate celelalte, va sfâșia tot pământul, îl va călca în picioare și-l va zdrobi. 24. Cele zece coarne, înseamnă că din împărăția aceasta se vor ridica zece împărați. Iar după ei se va ridica un altul, care se va deosebi de înaintașii lui, și va doborî trei împărați. 25. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt, și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme.

Câte coarne avea această a patra fiară și câte dintre ele au fost smulse la apariția cornului cel mic?

10 coarne; 3 coarne sunt smulse la apariția cornului celui mic.

Pentru a putea înțelege această profeție va fi necesar să analizăm câteva elemente de detaliu menționate în aceste versete:

- Această fiară apare după imperiul elenistic al lui Alexandru Macedon (leopardul înaripat cu patru capete).
- Modul de acțiune este deosebit de complex: mănâncă (dinți și fălci puternice), sfărâmă (prin intermediul ghearelor) și calcă în picioare (ceea ce presupune o greutate foarte mare). Un astfel de animal corespunde în bună măsură descrierii unui animal mitologic în genul unui balaur, sau al animalului preistoric Tiranosaurus Rex, cel mai puternic și de temut carnivor identificat până în momentul de față.

- Ideea care rezidă este a invincibilității, asemenea leviatanului prezentat în cartea lui Iov, o putere căreia nu poți să i te opui.
- Coarnele se constituie ca un element suplimentar, specific erbivorelor mai mult decât carnivorelor indicând o metamorfoză (schimbare a naturii acestui animal puternic), iar cornul cel mic care apare prin smulgerea a trei coarne ne indică o succesiune, dar și o evoluție prin înlocuire.
- În plus, faptul că acest corn mic vorbește, are ochi și inteligență, trăsături care nu sunt specifice unui corn animal, indică în mod clar o schimbare miraculoasă a acestei fiare.

Totuși, cum putem înțelege aceste detalii profetice desprinse aparent dintr-un film suprarealist? Au ele un mesaj pentru noi?

Istoria menționează că după împărăția lui Alexandru Macedon a urmat împărăția Romei, care într-adevăr a fost o forță politică și militară invincibilă, bineînțeles în condițiile specifice ale lumii antice. Brutalitatea armatelor romane, care nu lăsau nici măcar o rămășiță în urma lor este bine cunoscută, deopotrivă cu eficiența teribilă a modului în care legiunile Romei distrugeau cu desăvârșire pe cei care li se opuneau. Așadar acest leviatan, ieșit din tumultul apelor învolburate ale Mării Mediterane ne dă o bună descriere a Romei, a caracterului totalitar exercitat de aceasta asupra tuturor regiunilor cucerite, în mare măsură provincii ce au aparținut regatelor elenistice desprinse din imperiul lui Alexandru Macedon.

Metamorfoza, schimbarea naturii, prin apariția celor 10 coarne indică o nouă direcție de evoluție care la un anumit moment se încheie prin apariția acelui corn mic ce preia funcțiile cerebrale și de exprimare ale fiarei, de data aceasta transpuse nu atât în plan militar, cât în plan ideologic („ o gură care vorbea lucruri mari”). Schimbarea majoră a Romei imperiale a rezultat în urma conflictului deschis cu creștinismul pe care a căutat să îl distrugă cu desăvârșire. Astfel, totalitarismul politico-militar a început să fie exercitat și în domeniul ideologic al religiei. Lupta împotriva creștinismului însă nu a fost încununată de succes, fapt pentru care la un anumit moment, Roma avea să primească religia creștină. La scurt timp Roma urma să se dividă sub presiunea atacurilor barbare în chip simbolic în 10 regate (adică o divizare completă).

Ce s-a întâmplat cu spiritul Romei imperiale după ce aceasta s-a divizat? A dispărut cu totul o dată cu dispariția imperiului?

Caracterul totalitar al Romei avea să fie exercitat în continuare în domeniul religiei. Creștinismul promovat în perioada următoare, în timpul evului mediu poartă în mare măsură spiritul totalitar al Romei antice, lucru care se poate citi din cărțile de istorie. Spiritul fostului imperiu Roman s-a manifestat cu prisosință prin impunerea cu forța a creștinismului. Debutul acestei perioade a fost marcat de primele războaie religioase purtate de Iustinian, împăratul Bizanțului (aproximativ 538 d.Hr.), iar sfârșitul ei a fost realizat prin propagarea influenței Revoluției franceze și a spiritului laic axat pe respectarea drepturilor omului în Europa în timpul lui Napoleon Bonaparte (începând cu 1798 d.Hr.), care a pus capăt impunerii religiei cu forța.

Mențiunea „o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme” înseamnă 3 ani și jumătate profetici, adică 3,5 x 360 = 1260 zile profetice, care conform principiului 1zi profetică = 1 an istoric ne conduce la 1260 de ani, exact perioada dintre 538 și 1798. Acest principiu de echivalare va fi studiat în cadrul unei lecții viitoare. Încercarea de schimbare a vremurilor și a legii ne indică faptul că spiritul Romei imperiale avea să se manifeste prin impunerea cu forța a religiei, o formă de totalitarism care nu recunoaște drepturile și libertățile fundamentale ale omului acordate de Dumnezeu.

❖ Împărăția mondială a lui Dumnezeu

Totuși, care va fi finalul luptei pentru dominație mondială așa cum este descris în cadrul profeției din cartea lui Daniel?

Să citim următoarele din cartea profetului Daniel 7:9-14,26-27:

Profeție: 9. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins. 10. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. 13. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. 14. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată.

Interpretare: 26. Apoi va veni judecata, și i se va lua stăpânirea, care va fi prăbușită și nimicită pentru totdeauna. 27. Dar domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt pretutindeni sub ceruri, se vor da poporului sfinților Celui Preaînalt. Împărăția Lui este o împărăție veșnică, și toate puterile Îi vor sluji și-L vor asculta!

Cui se va da domnia, stăpânirea și puterea tuturor împărățiilor care sunt sub ceruri? Poporului sfinților lui Dumnezeu? Cât va dura această împărăție? Va fi veșnică.

Cu toate că am fost impresionați de modul de manifestare a celei de-a patra fiare, totuși ceea ce se descoperă în ceruri este mult mai deosebit. Distingem judecata lui Dumnezeu care va conduce la întemeierea împărăției Sale pe pământ, astfel apar următoarele:

- Cel Îmbătrânit de Zile, adică avem imaginea lui Dumnezeu Tatăl stând pe scaunul de domnie și judecând tot ceea ce s-a întâmplat pe pământ. Descrierea Sa redă puterea și caracterul Său deosebit: îmbătrânit de zile = veșnicie, haina albă ca zăpada = sfințenie, neprihănire, părul ca lâna curată = înțelepciune, curăție, scaunul de domnie ca flăcările de foc = atotputernicie.
- Râul de foc care curgea dinaintea Sa, redă judecata desăvârșită și amănunțită care se va desfășura după ce fiara a patra își va fi terminat perioada ei de supremație, mai precis după ce spiritul Romei imperiale avea să fie dat jos.
- Dar judecata nu ar fi completă dacă nu ar exista și un apărător al poporului sfânt, și acesta este tocmai Fiul omului, care apare pe norii cerurilor, adică împreună cu îngerii cerești într-un mod similar plecării Sale, când un nor de îngeri l-a ascuns privirii uimite a ucenicilor; astfel înțelegem că este vorba despre un eveniment aflat în legătură cu a doua Sa venire.
- La finalul judecății toată puterea asupra pământului este dată Fiului Omului și prin intermediul Său, acesta devine moștenirea sfinților Celui Preaînalt. Aceste lucruri presupun revenirea Sa, învierea celor sfinți și distrugerea celor care i-au persecutat pe pământ.

Ce mesaj are pentru noi faptul că această judecată se desfășoară înainte de a doua venire a lui Hristos?

Este foarte important să subliniem momentul în care este prezentată judecata și anume după încheierea activității fiarei a patra, identificată prin Roma imperială și spiritul ei. Acestea au acționat până în timpul Revoluției franceze. Concluzia este că această judecată se desfășoară înainte de a doua venire a lui Hristos, ceea ce pe drept cuvânt ne permite să o numim judecată preadventă (adventus = venire, în limba latină). Înțelegem că în momentul de față ne aflăm în timpul acestei judecăți ce se desfășoară în ceruri, când cazurile tuturor oamenilor care au fost pe pământ sunt examinate. Acest lucru va fi detaliat în lecțiile viitoare.

❖ **Recapitulare**

Pe parcursul orei de studiu pe care am avut-o la dispoziție, am putut urmări modul în care s-au succedat diferite puteri politice și spirituale pe pământ, o incursiune în istorie, așa cum a fost descoperită lui Daniel cu mii de ani înainte de a se întâmpla. Astfel am văzut succesiunea de imperii care conduc către venirea Împărăției lui Dumnezeu. Prin simboluri în genul unor animale sălbatice sau fiare, sunt descrise de fapt puteri politice și militare în genul Babilonului, Persiei, Greciei și Romei. Însă indiferent cât de puternice și înspăimântătoare au fost ele de-a lungul istoriei, judecata lui Dumnezeu avea să pună capăt acestui mod de administrare a acestei lumi bazat pe forță și impunere violentă asupra celorlalți. Judecata lui Dumnezeu ce are loc înainte de a doua venire a lui Hristos, aduce sentința de condamnare a unor astfel de practici și de reabilitare a poporului lui Dumnezeu oprimat în timpul evoluției a acestor împărății și prin extensie de-a lungul întregii istorii a lumii.

❖ **Concluzie**

Concluzia la cele anterior spuse este că trebuie să existe o cooperare a oamenilor cu Dumnezeu, o încadrare în planul divin pe care El l-a prezentat prin intermediul Sfintelor Scripturi cu scopul obținerii unei sentințe favorabile la judecata ce se desfășoară în ceruri. Într-un timp în care beneficiem de posibilitatea cunoașterii planurilor profetice ale lui Dumnezeu nu putem să spunem decât că nu există nici o scuză pentru cei care le ignoră. Prin urmare, vrei și tu să dai atenției planului divin de a fi considerat nevinovat la judecata din ceruri și astfel să fii pregătit pentru a doua venire a Fiului Omului?

❖ **Rugăciune de încheiere**

Tată din ceruri,

Tu care ești Judecătorul desăvârșit și adevărat al cerurilor și al pământului și care ne-ai descoperit planurile tale profetice de a ne salva din păcat și din mijlocul acestei lumi, Te rugăm ca mesajul studiului biblic din emisiunea noastră să fie pe deplin înțeles de către toți cei care ne-au ascultat în această oră și să ne conducă la o deplină consacrare față de Tine și față de cauza Împărăției Tale. Tu ne-ai înfățișat imaginea impresionantă a judecății Tale din ceruri. Dar cine poate sta în fața unor flăcări veșnice, în prezența Ta? Cine este atât de neprihănit încât să poată spune „Da, sunt drept, stau pe baza dreptății mele înainte lui Dumnezeu”?

Recunoaștem că suntem cu totul nevrednici de mântuirea pe care Tu ai pregătit-o pentru noi și că în favoarea noastră avem nevoie de un mijlocitor desăvârșit la judecată, care nu poate fi altcineva decât Fiul Omului, Domnul Iisus Hristos. În numele iubirii Tale pentru noi și în baza meritelor jertfei Sale desăvârșite, a sângelui care a curs pe Golgota din cauza păcatelor noastre, Te rugăm să ștergi Tu amintirea păcatelor noastre scrise în cărțile din ceruri și deopotrivă să le ștergi și din sufletele noastre.

Avem nevoie de sfințenia Ta în suflet. Avem nevoie să fim iertați la judecata ta cea mare. Avem nevoie ca Tu însuți să mergi alături de noi în timpul acestei vieți. Te rugăm fii cu noi, fii împreună cu noi, fii în inimile noastre prin Duhul Tău Cel Sfânt, prin Mângâietorul desăvârșit trimis de Tine și prin sfinții Tăi îngeri. Ajută neputinței noastre, și găsește Tu rezolvare pentru toate problemele și dificultățile noastre, fii Tu ajutorul nostru în vreme de nevoie. Toate acestea Te-am rugat în Numele Fiul Tău preaiubit, Iisus Hristos, Domnul cerurilor și al pământului. În veci să fii Tu preamărit. Amin.

Războiul Sfânt De-A Lungul Veacurilor

Tema războaielor religioase nu este nouă și tocmai de aceea nu voi încerca să repet lucruri care deja au fost spuse. intenția mea este să descifreze maniera în care

"războaiele sfinte" purtate într-o epocă au influențat evoluția și reapariția acestui fenomen social-istoric nefericit prin natură și urmările sale.

În antichitate, războaiele aveau drept principale cauze dorința de jaf și cucerire, expansiunea politică și militară, sau pur și simplu migrațiile diferitelor popoare spre zone mai favorabile ale lumii. Din acest punct de vedere, putem spune că nu putem vorbi despre războaie cu un caracter eminamente religios decât în mod excepțional. Una dintre aceste "excepții" o identificăm însă în Biblie, mai precis în Vechiul Testament, unde în timpul lui Moise, poporul evreu a început exterminarea națiunilor din Palestina. Trecând dincolo de justificarea biblică a acestui conflict, totuși acest război nu a avut drept scop convertirea altor națiuni, ci doar ocuparea unui teritoriu locuit de un alt neam și de o altă religie.

Va trebui să privim mai departe peste veacuri pentru a observa apariția primelor conflicte religioase având drept obiectiv convertirea. Acest lucru s-a produs în timpul persecuțiilor desfășurate de către regatele elenistice ale Siriei și Egiptului împotriva iudeilor, în timpul dinastiei Macabeilor. Tipologia acestui conflict avea să se repete pe o scară mai extinsă în timpul persecuției creștinilor de către imperiul Roman. Din punct de vedere istoric, abia atunci s-a putut afirma că pentru prima dată s-a trecut pe o scară extinsă la o persecuție sistematică din rațiuni de religie.

Din nefericire, după ce creștinismul a devenit religia oficială a imperiului Roman, același spirit intolerant a fost exercitat de data aceasta împotriva "păgânilor și ereticilor". Această persecuție a dobândit forma unor "războaie sfinte" de convertire sau nimicire în Europa, nordul Africii și Orientul Mijlociu. Cu aproape o sută de ani înainte de apariția islamului, armatele lui Iustinian, împăratul Bizanțului, distrugeau din temelii regatele creștine de rit arian din nordul Africii și din peninsula italică. În aceeași perioadă, armatele francilor repurtau victorii nimicitoare împotriva creștinilor arieni din Spania și mai târziu din zona germană.

De asemenea, nu trebuie să uităm nici campaniile sângeroase ale împăraților Bizanțului de "creștinare" a bulgarilor și slavilor. Să ne mai mirăm atunci, că Mohamed, profetul Islamului, a avut un exemplu viu și concludent asupra "războiului sfânt" luat chiar de la creștini? Să mai fim surprinși că expansiunea rapidă din perioada Islamului clasic a urmat exact ruta "creștinării" cu sabia din nordul Africii, din Spania, precum și din Orientul Mijlociu?

Domnul Hristos spunea că "oricine scoate sabia, de sabie trebuie să piară", iar în cartea Proverbelor se spune că "oricine seamănă vânt, va culege furtună". Prin urmare, "războiul sfânt" a fost pentru prima dată practicat pe o scară extinsă și sistematică tocmai de către cei ce se numeau creștini, ignorându-se învățăturile de baza ale Scripturii, ce interziceau folosirea forței pentru a-i converti pe ceilalți. De fapt, s-au preluat mijloacele și metodele de cucerire folosite de către imperiul Roman, supunerea față de Cezar fiind înlocuită cu cea față de biserică. Nu este cazul să mai amintesc de cruciade, de inchiziție, de războiul de "treizeci de ani" sau de alte lucruri similare din timpul Evului Mediu, ce dovedesc o violență inexplicabilă și într-o totală contradicție cu învățătură lui Hristos din partea celor ce pretindeau că erau urmașii Săi.

Trecând peste veacuri, se poate ușor remarca modul în care curentele extremiste ale secolului XX au preluat lecția de violență "predată" de către creștini în perioada Evului Mediu. Iar în timpul de față, când ne este atât de simplu să condamnăm pe talibani sau pe alții asemenea lor, ar trebui să ne gândim că într-o mare măsură culegem roadele a ceea ce a fost semănat în trecut. Dar dacă vom privi către viitor, luând în considerare afirmațiile profetice ale Bibliei, vom înțelege că în spatele "războaielor sfinte" s-a aflat întotdeauna un spirit străin de Hristos. Al cui? Bineînțeles că răspunsul nu va fi greu de dat, fiindcă întotdeauna biserica a pierdut.

S-a încercat menținerea unui anumit gen de creștinism la începutul Evului Mediu, iar rezultatul a fost pierderea unei suprafețe întinse în fața islamului arab sau

otoman. S-a continuat cu acest gen de abordare în perioada următoare, rezultatul a constat în pierderea credinței chiar în Europa și în laicizarea societății culminând cu lepădarea completă de credință din timpul Revoluției franceze și ulterior. De fiecare dată când a apelat la forță, chiar dacă pe moment situația a fost „stabilizată", în perioada următoare s-a pierdut totul. Este clar, că metoda „forței" este cea mai slabă care poate fi imaginată ca soluție pentru promovarea învățăturilor lui Hristos.

Adevăratul creștinism presupune să îi câștigi pe ceilalți prin forța evlaviei, rațiunii și a exemplului personal. Ce trece de acestea nu mai reprezintă adevărată religie a lui Hristos, ci poartă pecetea lui Antihrist. Am convingerea că secolul XXI ar trebui să conducă la înțelegerea faptului că nici un fel de „război sfânt" nu justifică lipsa de compasiune, simpatie și omenie față de semeni, iar intoleranța de orice fel ar trebui să dispară cu totul din viața noastră.

Iar înțelesul final este că noi trebuie să purtăm un „război sfânt" asupra oricărei forme de păcat din viețile noastre, iar înțelesul istoric își găsește împlinirea în Judecata pe care Hristos o va face la a doua Sa venire. Adevăratul război sfânt îi aparține lui Dumnezeu, când El va restabili judecata și dreptatea pe pământ.

„Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stătea pe el se cheamă "Cel credincios și "Cel adevărat", și El judecă și Se luptă cu dreptate. Ochii Lui erau ca para focului; capul îl avea încununat cu multe cununi împărătești și purta un nume scris pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur. Era îmbrăcat cu o haină înmuiată în sânge. Numele Lui este: "Cuvântul lui Dumnezeu." Oștile din cer Îl urmau călare pe cai albi, îmbrăcate cu în subțire, alb și curat. Din gura Lui ieșea o sabie ascuțită, ca să lovească neamurile cu ea, pe care le va cârmui cu un toiag de fier. Și va călca cu picioarele teascul vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu. Pe haină și pe coapsă avea scris numele acesta: "Împăratul împăraților și Domnul domnilor."" (Apocalips 19:11-16).

Statul Teocratic În Pericol

Nicio victorie nu este definitivă pe un câmp de bătălie în care protagoniștii se schimbă mereu, iar principiile antagonice rămân în continuare libere să își manifeste influența lor asupra lumii. Astfel, cucerirea Palestinei de către evrei și înființarea primului stat teocratic monoteist nu au reprezentat un stadiu final în lupta împotriva politeismului universal al națiunilor acestei lumi. Opoziția dură a popoarelor vecine cu evreii însoțită de frecventa pierdere de identitate a națiunii alese, prea puțin interesată de idealul spiritual pus înaintea ei, au condus inevitabil la degradarea condiției de învingători pe care o moșteniseră de la Moise și de la Iosua. De aceea, trebuia învățată dureroasa lecție că biruința asupra națiunilor politeiste presupunea veghere atentă și menținerea capacității de luptă pentru a face față unui climat politic schimbător.

De fapt, orice sistem social în care identitatea proprie nu este cultivată, va ajunge ca după un timp să își piardă memoria originară, ceea ce va conduce inevitabil la reducerea considerabilă a capacității de rezistență în fața presiunilor culturale ale popoarelor sau grupurilor sociale învecinate. Cu referință directă la evrei, aceștia erau înconjurați de națiuni ostile, fapt în principal cauzat de opoziția ireconciliabilă dintre monoteism și politeism. De aceea, profitând de slăbirea motivației spirituale a evreilor, aceste popoare au început să își exercite dominația nemiloasă, caracterizată prin opresiune și subjugare economică. Astfel, canaaniții, moabiții, amoniții, edomiții, madianiții sau filistenii au reușit să învingă și să stăpânească națiunea aleasă, de fiecare dată ajungându-se la accentuarea uitării în ceea ce privește chemarea specială din partea lui Dumnezeu.

Metoda de contracarare a acestei situații nefericite a constat în a lăsa consecințele să se producă până la capăt, astfel încât națiunea evreiască să înțeleagă

în final că numai întoarcerea la Dumnezeu putea să le aducă prosperitatea. Din fericire, ori de câte ori se ajungea la conștientizarea acestei situații, națiunea începea să strige după intervenția divină într-un mod similar ultimei generații de evrei din Egipt din timpul lui Moise. Ca răspuns la acest apel disperat, cartea Judecători menționează răspunsul lui Dumnezeu prin ridicarea unor persoane special desemnat în calitate de conducători, care să aducă eliberarea de vrăjmașul nemilos, dar deopotrivă și de necredința ce provocase această evoluție nefastă. Numele atribuit lor a fost cel de judecători, pornindu-se de la principala atribuție a unui conducător și anume aceea de a face dreptate și judecată în societate, de a orienta grupul social către standardul dreptății și echității între oameni, precum și față de Dumnezeu.

Prin preluarea atributelor lui Moise și ale lui Iosua, acești judecători au reprezentat soluția divină pentru supraviețuirea statului teocratic. Fiind inspirați de Dumnezeu în mod direct și beneficiind de anumite daruri spirituale, judecătorii au reușit să mențină cunoștința de Dumnezeu pe o perioadă de patru sute de ani, similară ca durată cu timpul petrecut de evrei în Egipt.

Având o origine socială diferită, judecătorii apăreau în mod neașteptat în momentele cele mai critice ale istoriei națiunii alese. Prin soluția propusă, prin semne supranaturale, precum și prin charisma proprie, aceștia reușeau să unească națiunea în jurul idealului sfânt. Astfel de persoane erau alese după criteriile lui Dumnezeu, fără consultarea prealabilă a factorului uman, iar de primirea sau respingerea lor depindea salvarea sau distrugerea națiunii alese. Din acest punct de vedere, putem spune că experiența judecătorilor a fost o bună recapitulare a așteptării lui Mesia, pe care sub o formă sau alta aceștia îl reprezentau.

Pentru început, cartea Judecători ne prezintă situația ingrată în care a ajuns Israel din cauză că nu a fost dusă până la capăt lupta în care erau angajați și au permis existența multor focare de rezistență politeistă în Palestina. Drept urmare, aceste nuclee formate din populații ostile aveau să devină adevărate pietre de poticnire pentru Israel atât politic, cât și spiritual. În continuare, este menționat de mai multe ori scenariul sumbru al decăderii prin părăsirea monoteismului de către evrei ca urmare a influenței corupte a acestor rămășițe politeiste.

Ori de câte ori se întâmpla o astfel de situație, urma inevitabil invazia străină a popoarelor din jur, fapt ce conducea la pierderea independenței politice și practic avea drept principală consecință suspendarea statului teocratic pe o durată nedefinită. În această perioadă situația economică a evreilor ajungea de nesuportat, străinii domnind după bunul lor plac și reprimând brutal orice pretenții, indiferent cât de justificate ar fi fost. Să nu credem însă că din cartea Judecători vom putea să obținem toate detaliile acelei epoci, însă multe repere importante ne-au fost oferite prin alcătuirea cu totul deosebită a acestei cărți și prin modalitatea specifică a argumentării ce avansează progresiv de la o etapă la alta către expunerea situației fără ieșire în care se ajunge în cele din urmă.

De fapt, invaziile națiunilor rivale nu au reprezentat decât o etapă pe drumul decăderii, următoarea consecință fiind trecerea la un sincretism respingător dintre monoteism și politeism, mai precis la o deformare grosolană a învățăturilor lăsate de Moise. Iar consecința finală expusă în cartea Judecători a fost rezumată prin discordia și războiul civil dintre triburile din care era compus poporul evreu, amenințat cu dispariția ca stat și națiune. Cu alte cuvinte, putem urmări un traseu al distrugerii, ce a condus la eșecul proiectului monoteist pentru o perioadă îndelungată de timp.

Ca un exemplu al decadenței din perioada judecătorilor, a fost menționată relatarea cu privire la desacralizarea Templului lui Dumnezeu, plasat inițial în localitatea Șilo după intrarea în Palestina, mutarea la Ierusalim având să fie realizată mult mai târziu în timpul regelui David. Tragedia pierderii identității spirituale s-a concretizat prin distrugerea acestui așezământ sacru, iar momentul de maxim a fost

atins prin capturarea chivotului legământului de către filisteni. Ulterior, istoria redobândirii acestui artefact de mare valoare prin intervenția directă a lui Dumnezeu, a exprimat mai mult decât orice altceva neputința în care ajunsese această mare națiune și confuzia care domnea la toate nivelele în societate.

Revenind la personalitatea judecătorilor, aceștia erau oameni aleși special pentru a deveni conducători militari, putându-se enumera nume ca ale lui Otniel, Ehud, Barak, Iefta, Ghedeon sau Samson. Aceste persoane îmbinau darul profetic cu aptitudini de conducere și de influențare a maselor cu totul deosebite. În felul acesta, criza politică în care se găseau evreii a putut fi depășită pentru o anumită perioadă de timp, însă niciodată nu s-a ajuns la o situație stabilă finală. Astfel, după ce un judecător dispărea, anarhia și decadența puneau din nou stăpânire pe națiune.

Din nefericire, influența politeistă a rămășițelor popoarelor din Palestina conducea mai devreme sau mai târziu la repetarea scenariului fatidic al distrugerii, iar lecția dureroasă era reluată până când în final a fost necesară instaurarea sistemului despotic al monarhiei, ca ultimă șansă oferită națiunii alese. și astfel, cartea Judecători ne prezintă trecerea de la sistemul descentralizat al teocrației la cel despotic al regalității unei dinastii, care nu a reușit decât să întârzie dezastrul final.

În privința sistemului de guvernare teocratic, avantajele pentru națiune erau foarte mari în primul rând prin descentralizarea sistemului de administrare, care permitea fiecărei cetăți să dispună de o conducere locală, care nu trebuia să depindă de structuri centralizate superioare. Principiul fundamental al guvernării divine presupunea centralizarea ideologică și spirituală prin intermediul închinării administrate de către preoți și leviți, elementul cheie fiind legat de activitatea desfășurată la Templul lui Dumnezeu.

Centralizarea spirituală și descentralizarea administrativă au constituit elementele fundamentale ale guvernării teocratice, care în baza legilor comunicate prin Moise asigurau funcționarea optimă a sistemului social permițând dezvoltarea acestuia fără a fi însă alterată identitatea națiunii. În același timp, monoteismul mozaic permitea descătușarea energiilor latente ale comunității și individului prin eliberarea de temeri nejustificate în cunoașterea universului, oferind un fundament autentic pentru dezvoltarea cunoașterii, artelor și economiei. În plus, sistemul de redistribuire echitabilă a avuției menționat în cuprinsul legilor mozaice realiza o extraordinară protecție socială, iar respectarea perioadelor sabatice în agricultură permitea respectarea optimă a legilor naturale și obținerea unei productivități ieșite din comun.

Din nefericire, perioada judecătorilor a fost decadentă din multe puncte de vedere, iar descentralizarea administrativă a condus la dezordine și anarhie. În plus, abandonarea centralizării spirituale a slăbit credința monoteiste și a oferit un avantaj nesperat politeismului, de data aceasta îmbrăcat sub mantia închinării la Dumnezeu. De aceea, perioada judecătorilor a marcat eșecul guvernării teocratice și trecerea la guvernarea unei dinastii de regi, ce trebuia să fie special aleasă pentru a rămâne credincioasă lui Dumnezeu.

Politeismul națiunilor din Palestina a fost astfel perpetuat prin intermediul fărâmițării puterii politice a evreilor și ulterior prin preluarea lui la nivel oficial de către regii lui Israel. Centralismul politic avea să fie dezastruos pentru națiunea aleasă grăbind evoluția către pierderea din nou a identității naționale și intrarea într-un nou ciclu de exil. Dar despre toate aceste lucruri vom discuta cu o ocazie viitoare.

MEDITAȚIE ȘI CUGETĂRI

A Fi Asemenea Munților

- Trebuie să fii asemenea munților, neclintit când bate vântul, fără să iei seama la ploile ce vin torențial asupra ta încercând să te abată din cale.
- Trebuie să fii asemenea rocii de granit pe care nimic nu o poate sfărâma, care rezistă temperaturilor extreme, apei și vântului, care nu se clatină din locul ei chiar dacă toate puhoaiele cerului s-ar năpusti asupra ta.
- Ești puternic sau slab în funcție de ceea ce contempli, de ceea ce se proiectează în mintea ta și de ce proiectezi exterior la rândul tău în plan material, prin ceea ce faci, și în plan spiritual, prin ceea ce gândești sau cugeți.
- Gândurile alcătuiesc materia primă din care se constituie realitatea interioară, iar țesătura lor este puternică sau slabă după cum ele își trag seva, originea, din energia primordială ce a dat naștere întregului univers, a acelei puteri manifestate prin cuvintele Creatorului asemenea uneltelor iscusite ale unui maestru artist lucrând cu repeziciune și precizie o operă de artă de o valoare infinită.
- Natura este cel mai bun învățător în disciplinarea interioară, în devenirea fizică și spirituală, precum și în oferirea de modele practice pe care să le urmezi cu consecvență de-a lungul vieții cu scopul de a deveni ascultător dar și de neclintit, asemenea forțelor ce o compun în mâna Autorului ei.
- Toate forțele naturii ascultă de legile lor. Tot astfel și tu ești dator să urmezi calea pe care Marele Autor a stabilit-o pentru tine, fiindcă procedând astfel vei ajunge să fii de neînfrânt pe drumul care duce spre universul cel veșnic.
- Când te uiți la un munte, te impresionează înălțimea și deschiderea sa într-o noblețe ce rămâne calmă, imperturbabilă și impunătoare indiferent de privelișteа norilor și a cerului care mereu se schimbă, oferindu-ți astfel o pildă de răbdare și statornicie indiferent de vreme.
- Adevărata putere se află în interiorul lucrurilor, dincolo de forma lor exterioară fiind asemenea unui râu, ce izvorăște din adâncuri aducând o energie mereu proaspătă și întotdeauna reînnoită, conferind forța de integrare în devenirea ce se derulează la scara întregului univers sub călăuzirea continuă a Marelui Autor.
- Să fii asemenea munților ce nu se clatină, ci rămân ferm întemeiați pe vecie a cum i-a așezat Marele Autor. De aceea, să nu îți abați privirea spre nimic altceva, decât spre albastrul cerului și să lași în urmă, în vale, să se rostogolească toți bolovanii și toate stâncile ce nu stau strâns legate de tine prin unirea tainică a granitului topit și încremenit în matca timpului. Toate acestea reprezintă nimic altceva decât putere și tărie în sensul cel mai autentic al cuvântului.
- Chiar dacă în jurul tău este confuzie și haos, să nu uiți niciodată că poți fii asemenea munților ce se întind de-a lungul orizontului și ating bolta albastră cu crestele lor semețe unind ce este în ceruri cu ceea ce este pe pământ.
- Iar dacă ți se pare prea grea și prea amară existența de care ai parte, atunci doar îndrăznește să îți ridici privirile către cer cu speranță și încredere, fiindcă prin acest gest vei fi surprins să vezi ulterior cum se ridică un munte puternic în interiorul ființei tale, iar o energie plină de vitalitate și iubire ce va sfărâma cătușele oricărei încercări prin care treci.
- Și dacă fruntea îți mai rămâne plecată în fața ghilotinei timpului, iar dacă stropii de sudoare își curg amestecat cu sânge de pe tâmple, să nu uiți niciodată că muntele

din tine nu va putea fi clintit cât timp privirea gândului îți va rămâne ancorată ferm într-o încleștare mută de albastrul infinitului ce stă deasupra ta.

- Ar fi mai simplu să cadă toate stelele din cer pe pământ, decât să se prăbușească un om în inima căruia se află un munte de granit călit în arșița zilei și frigul nopții, întărit prin puterea pe care ți-o conferă încrederea, speranța și adevărul.
- Să nu fii șes niciodată, să nu fii vale pe care o calcă oricine în picioare, ci mereu să fii un munte în inima ta, să îți tragi puterea și seva din cuvintele Creatorului și din natura pe care El ne-a pus-o la îndemână pentru a învinge în cumplita luptă a vieții.
- Iar la final de drum terestru să îți aduci aminte că orice munte ce își are obârșia în nădejdea cerească nu are cum să piară, ci doar se metamorfozează într-o înălțime eternă unindu-se cu veșnicia.
- A fi asemenea unui munte este prin urmare o taină ce nu poate fi pătrunsă niciodată pe deplin în cuvinte, dar care se înalță și crește cu cât te gândești mai mult la ea, se adâncește până când cuprinde întreaga lume, iar eu-l tău ajunge să fie topit de căldura luminii ce vine asupra ta când îndrăznești să te ridici la demnitatea de a fi om și de a uni astfel cerul și pământul ca expresie a gestului primordial al creației.
- Și fie furtuna cât de mare, fie puhoaiele pline de apă și noroi, fie tunetele înspăimântătoare să sune amarnic, și fie orice ar mai fi, tot nu vor reuși să răstoarne un munte ce se sprijină într-un mod atât de paradoxal și de practic, nu pe pământ, ci chiar pe cer.
- Te uimesc poate aceste cuvinte, însă nu ar trebui să fie așa, fiindcă întotdeauna eternitatea s-a exprimat în primul rând vertical printr-o înălțime ce nu o poți pătrunde și o adâncime ce nu poate fi măsurată, iar minunea cea mai mare este că acest infinit a fost pus chiar în sufletul tău, în inima ta și nu vei putea fi fericit până când nu îl vei lăsa să se exprime prin gânduri, cuvinte și gesturi ce vor desena în oceanul timpului iubirea de absolut, dorința de nepătruns și fiorul inexprimabil al comuniunii eterne.

Dincolo De Albastrul Nemărginirii

Trecerea timpului nu poate fi oprită de nimic și de nimeni, oricât de mult s-ar încerca acest lucru. În lupta împotriva trecerii clipelor vieții, perseverența nu ajută la nimic, iar încăpățânarea generează numai probleme. Cu toate acestea, refuzul interior persistă în a ignora schimbarea ce se produce continuu în jurul tău, precum și în tine. De fapt, nu există cale de a evada de sub tutela trecerii și devenirii. Ești conștient de acest lucru?

Câtă vreme ești copil, școala îți menține un tonus viu la nivelul minții prin programe ambițioase de învățământ care te țin mereu în alertă pentru a trece diferitele examene și a promova diferitele trepte de educație. Dar într-o zi, în mod abrupt, acest proces încetează și ești literalmente aruncat în vâltoarea unei vieți ce nu cunoaște o regulă precisă, în care criteriul valorii este înlocuit de cel al șansei sau relației, iar oportunitatea valorează mai mult decât tot ce ai acumulat prin studiu și perseverență.

Chiar dacă ai șansa de a avea un serviciu bun, tot rămâne nerezolvată împlinirea în viața de familie, fiindcă oricât de mult ai căuta, este greu să găsești un partener de viață pe care să îl iubești și care să te înțeleagă. Iar dacă ai întâlnit o astfel de persoană, nu ai cum să știi dacă relația va fi sau nu de durată, fiindcă realitatea crudă se manifestă printr-o schimbare continuă care poate transforma peste ani un aparent paradis într-un iad nimicitor.

Dar care este sensul? De ce se întâmplă aceste lucruri? Mintea asaltată de atât de multe întrebări nu se odihnește vreodată în căutarea unui răspuns satisfăcător. Dar poate fi cunoscut un astfel de răspuns? Și îndoiala pune încet dar sigur stăpânire pe sufletul tău, pe mintea ta, transformându-te în cele din urmă într-un sceptic convins, tot acest proces fiind doar o chestiune de timp, de durată a răbdării pe care o ai, care oricum nu are cum să fie decât finită, așa cum ești și tu.

Iar atunci când îndoiala se pune în mișcare, ea se rostogolește asemenea unui bulgăre de zăpadă pe deasupra unui strat gros de zăpadă adunând tot mai multă putere și volum pe măsură ce se deplasează către partea de jos a unei văi adânci dintr-un masiv montan. În final, forța teribilă a unui astfel de fenomen ajunge să distrugă tot ce îi stă în cale. Tot astfel, nemulțumirea și îndoiala pe care le ai în suflet, pe care inerent le acumulezi în trecerea vremii, riscă oricând să distrugă structura sensibilă a afecțiunii și minții împietrind inima, distrugând orice ideal nobil și orice speranță.

Alteori, valurile schimbării din jurul tău ajung să depășească pragul a ceea ce poți suporta, iar interiorul tău se revoltă într-o sforțare supremă de a opri potopul nimicitor sau de a pieri o dată cu el, luptând din răsputeri să te salvezi sau să scapi ceea ce ai mai drag. Talazuri înalte de griji și de durere vin peste tine și nimic din ce ai învățat nu te mai ajută, ci doar îți dai seama că ești teribil de singur și fără putere.

Realitatea este că dincolo de orice înălțime se află o vale, iar după un urcuș luminos există o coborâre pe care nu o dorești. Fluctuația evenimentelor vieții uneori te poate surprinde, iar alteori vine în împlinirea celor mai sumbre așteptări. Lumina nu de puține ori este înghițită de întuneric, iar ploaia urmează repede unui cer senin, care ai crezut că va dura o veșnicie. Cine a trăit la munte știe mai bine acest lucru, dar chiar și așa, nu poți să fii mulțumit cu explicații ce nu țin loc de rezolvarea situației defavorabile în care te găsești sau care va veni.

Dar ce este timpul? Cum poți transcende deșertăciunea lui? De ce natura are această atitudine schimbătoare? Cum se poate trece dincolo de clipa prezentă ce nu îți aduce decât amărăciune?

„Doamne, Tu ai fost locul nostru de adăpost, din neam în neam. Înainte ca să se fi născut munții și înainte ca să se fi făcut pământul și lumea, din veșnicie în veșnicie, Tu ești Dumnezeu! Înaintea Ta, o mie de ani sunt ca ziua de ieri, care a trecut, și ca o strajă din noapte.”

Însă dincolo de suportul mișcător al realității în mijlocul căreia trăim se află eternitatea Creatorului întregului univers. Din această perspectivă a adâncului abisal al veșniciei toate schimbările pe care le trăiești nu înseamnă mare lucru. Dacă ai putea vedea aceasta, atunci bucuria ar lua locul întristării, fiindcă până și suferința nu reprezintă decât ceva trecător. Iar dacă timpul rezolvă prin trecerea sa totul, atunci de ce să îți mai faci griji?

Dacă nu poți clădi decât pe nisip, atunci de ce să te mai temi atunci când lucrurile se desfac din nou în elementaritatea lor redevenind ceea ce au fost dintotdeauna și anume niște particule adunate temporar laolaltă. Tristețea și bucuria, faima și ignorarea, toate acestea, precum și multe altele, sunt aspecte de o clipă ale unei realități aflate mereu în schimbare. Nu poți opri acest proces al facerii și desfacerii. Nu ai cum să i te opui, însă poți să privești dincolo de ele, fiindcă deasupra lor se află mereu Marele Autor, Maestrul care nu a greșit niciodată indiferent de opera pe care a realizat-o.

„Domnul împărățește îmbrăcat cu măreție; Domnul este îmbrăcat și încins cu putere: de aceea lumea este tare și nu se clatină. Scaunul Tău de domnie este așezat din vremuri străvechi; Tu ești din veșnicie! Râurile vuiesc, Doamne, râurile vuiesc tare,

râurile se umflă cu putere. Dar mai puternic decât vuietul apelor mari și mai puternic decât vuietul valurilor năprasnice ale mării este Domnul în locurile cerești."

Astfel, reușești să înveți lecția trecerii și transformării lucrurilor cu scopul unic și precis de a-ți dezvolta intuiția eternului, neschimbătorului, a ceea ce nu poate fi vreodată mistuit de vreme. și cu cât deprinzi acest lucru mai repede, cu atât este mai bine, fiindcă în felul acesta cunoștința veșniciei va începe să se formeze tot mai puternic în interiorul tău înlocuind treptat mintea cea plină de griji. Acesta este un proces de durată, uneori plăcut și extatic, dar cel mai adesea dureros și descurajator, până când ajungi să te întâlnești cu Marele Autor pe cărarea vieții tale.

„Orice lucru El îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu."

Iar dacă vei avea răbdare și nu vei ceda revoltei ce îți apare în suflet, atunci vei ajunge să Îl cunoști pe Marele Autor și să primești de la el darul veșniciei în inima ta care va face ca toată curgerea vieții tale să aibă sens prin revărsarea ei în oceanul eternității, fiindcă în final, dincolo de orice înălțime sau vale se află mereu și dincolo de orizont albastrul neasemuit al nemărginirii. Iar atunci gândurile pline de griji și supărări nespuse se vor topi în conștiința nemuririi ce nu poate fi distrusă vreodată, asupra căreia timpul nu mai are nici un fel de putere.

„În ziua de pe urmă a sărbătorii, Iisus a stat în picioare și a strigat: Dacă însetează cineva, să vină la Mine și să bea. Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie, cum zice Scriptura."

Înțelepciune Practică

❖ Eficiență și chibzuință în ceea ce faci

1. Ce părere aveți despre versetul 1 "Aruncă-ți pâinea pe ape, și după multă vreme o vei găsi iarăși!" ? Nu este aparent o risipă în această idee a "aruncării pâinii pe ape"? Ce vrea să ne spună și ce vrea să nu ne spună acest verset? Cum putem să îl înțelegem corect?

În acest verset avem ilustrată legea cauzei și a efectului, sau cum se spune în altă parte a Scripturii „dați și vi se va da", sau „cu ce măsură judeci pe alții, vei fi judecat". De fapt, legea conservării de sine se exprimă prin legea dăruirii, fiindcă așa a întocmit Dumnezeu universul: nimeni nu trăiește pentru sine însuși, ci pentru a-i susține pe ceilalți. Păcatul a perturbat această lege în aplicarea ei pe pământ, și de aceea avem tendința de a acționa în sens opus ei, plătind pentru consecințe. În Isaia 30:20 suntem îndemnați să „semănăm pe lângă ape".

Prin actul semănării, „pâinea" este aruncată, de fapt avem reprezentată metafora semănării boabelor de grâu. Pentru a germina, este necesar ca pământul să ofere umezeală acestor semințe, astfel ca „bobul să devină tulpină", iar după aceea spic, pentru ca în final să se ajungă la „grâu deplin în spic". Așadar, prin semănare, creștere și rodire pâinea se întoarce la cel care a pus-o în pământ udat de ape.

Astfel, avem o lecție vie înaintea ochilor noștri, minunea înmulțirii „pâinii", o taină ce se repetă în fiecare an, și fără de care, cu toată dezvoltarea tehnologică, nu am mai putea trăi. Aceasta este pâinea vieții fizice pe care Domnul ne-o asigură zilnic prin dăruire, un simbol al principiului spiritual al jertfirii de sine. În concluzie, a semăna pe lângă ape, înseamnă să fructifici la maximum ocaziile prezente, cu asigurarea unei recolte viitoare de succes.

2. Dar ce puteți spune despre versetul 2 "Împarte-o în șapte și chiar în opt, căci nu știi ce nenorocire poate da peste pământ."? Cum adică să îți împarți pâinea? Nu

este din nou o risipă, care mai degrabă te adâncește în probleme decât să aducă soluție?

Sfatul pe care îl primim din acest verset se poate rezuma în două cuvinte: „fii chibzuit", sau cu alte cuvinte „asigură-ți provizii pentru viitor". Avem un simbol al celor 7 zile ale săptămânii, pentru care trebuie să te asiguri, împărțind „pâinea" pe care o câștigi într-un anumit moment, ceea ce înseamnă să fii prevăzător pentru fiecare zi. Chiar mai mult, dacă poți să mai asiguri o rezervă, partea a 8-a, este bine să o faci pentru situațiile neprevăzute care pot apărea. Prin urmare, a doua lege a eficienței este cea a prevederii pentru viitor.

Oamenii nechibzuiți cheltuiesc totul din prima zi, însă cei prevăzători își repartizează resursele pentru a face cât mai bine față situațiilor neprevăzute ce pot apărea în viitor. Într-un mod similar primei legi, cea a investirii cu maximă eficiență, cel înțelept privește nu numai către prezent, dar și spre viitor. Pe de altă parte, omul ce nu este înțelept trăiește doar clipa prezentă, fără a se gândi la ce va urma. El investește la întâmplare, dacă face cumva acest lucru, și cheltuiește totul acum, eventual se și îndatorează pentru a cheltui mai bine, jefuind viitorul de resursele necesare. Acest mod de a fi, ilustrează foarte bine filozofia consumismului, orb față de viitor, orientat doar pe clipa prezentă.

Pe lângă risipă, o astfel de concepție te lasă nepregătit pentru viitor și compromite orice dezvoltare temeinică de mai târziu, generând în permanență haos și neliniște. În opoziție, logica prevederii înțelepte și a investirii pentru viitor, să ne gândim că religia este o astfel de investiției, ne va conduce la rezultate superioare, care vor rodi spre binecuvântarea celor care au respectat legile spirituale puse de Dumnezeu în univers.

3. Cum putem să enunțăm adevăratele legi ale eficienței și chibzuinței în lumina versetelor anterior studiate? Cum se potrivește cu modelul pe care ni-l oferă zilnic lumea și societatea în mijlocul căreia trăim? În ce sens există, poate, o asemănare, dar în ce sens există și diferențe între concepția biblică și cea seculară, nereligioasă?

❖ **Cauză și efect, a folosi ocaziile și lucrarea tainică a lui Dumnezeu**

1. În ce sens versetul 3 "Când se umplu norii de ploaie, o varsă pe pământ. Ori încotro ar cădea copacul, fie spre miazăzi, fie spre miazănoapte, în locul unde cade, acolo rămâne.", ne aduc o învățătură practică despre legătura între cauză și efect în viața pe care o trăim? Există vreo legătură între legile naturii și legile morale ale lui Dumnezeu? Cum se leagă primele de ultimele sau mai bine zis, putem învăța despre principiile morale ale lui Dumnezeu pe baza observării lumii naturale?

În continuare vom analiza mai multe exemple din natură asupra legii cauzei și a efectului. Astfel, să privim la peisajul pe care ni-l oferă norii pe cer: ei nu pot rămâne la nesfârșit plini de apă, ci undeva vor trebui să o reverse pe pământ. Este o reluare a principiului „ceea ce semeni, aceea vei culege" și „nimeni nu culege fructe din mărăcini". Aceasta este o lege a cerului, vizibilă în cazul norilor, ideea de bază fiind că dacă vei alimenta cauza, efectul este sigur, totul fiind doar o chestiune de timp. Al doilea caz menționat, este cel al copacului care unde cade, acolo rămâne, un fel de lege a „pământului". Suntem învățați că dacă un lucru a căzut, prin el însuși nu poate să se mai ridice, fapt cu aplicații spirituale deopotrivă.

Reluând, primul caz ne reprezintă caracterul schimbător al lucrurilor din această lume, iar al doilea, ne spune despre finalul lor, și anume că totul are un sfârșit, dincolo de care nu se mai poate face nimic. Așadar, există un timp al schimbării continue și altul al rămânerii definitive, când schimbarea nu mai este posibilă și fiecare va rămâne așa cum a ajuns să fie: cel sfânt rămâne sfânt, iar cel păcătos rămâne păcătos pentru vecie.

2. Dar ce putem spune despre versetul 4 "Cine se uită după vânt, nu va semăna, și cine se uită după nori, nu va secera."? În ce sens trebuie să fim atenți la timpul fiecărui lucru și să fructificăm ocaziile? Dat fiind faptul că semănatul și seceratul au timpul lor stabilit de Dumnezeu, cum trebuie să înțelegem timpul acțiunilor pe care vrem să le întreprindem? Și iarăși, de ce nu este bine să avem o atitudine pasivă în fața vieții?

În continuare avem o aplicare a legii cauză-efect în experiența zilnică și avem astfel enunțarea legii pierderii ocaziilor: pasivitatea te face să pierzi momentul stabilit pentru începerea unui lucru (semănatul de exemplu) și deopotrivă cel pentru finalizarea lui (seceratul). A te uita „după vânt" sau „după nori", înseamnă să dai atenție unor lucruri ce nu pot fi controlate (vântul, norii etc.) și a nu acorda atenție lucrurilor pe care le poți face (semănat, secerat etc.). Înseamnă să te concentrezi pe lucruri prea mari pentru tine, în timp ce desconsideri lucruri prea „mici" pe care ai putea să le faci, ceea ce conduce la pierderea ocaziilor.

3. Dacă însă vorbim despre taina lucrurilor ce ne înconjoară, ce putem spune citind versetul 5 "Cum nu știi care este calea vântului, nici cum se fac oasele în pântecele femeii însărcinate, tot așa nu cunoști nici lucrarea lui Dumnezeu, care le face pe toate."? Dacă un lucru atât de obișnuit, cum ar fi adierea vântului, nu putem să îl înțelegem pe deplin, ce putem spune despre capacitatea noastră de cunoaștere?

Să vedem acum „legea lucrării lui Dumnezeu", ilustrată prin două lucruri minunate: modul în care vântul își schimbă direcția, fără să avem o explicație clară, sau dezvoltarea copilului înainte de a se naște. Noi nu putem vedea decât efectul lucrării lui Dumnezeu: vântul care bate, copilul ce se va naște, dar cauzele ne rămân ascunse. La fel este și sfințirea vieții: „nașterea din Duh Sfânt" este rezultatul unui proces la fel de misterios ca adierea vântului (vezi Ioan 3). Cauza rămâne invizibilă, dar rezultatul este lămurit: o transformare progresivă a caracterului, o schimbare a vieții, chiar dacă nu putem distinge cauza: acțiunea Duhului Sfânt. Într-un mod similar, acțiunea providenței rămâne misterioasă, totuși vizibilă ca efecte: oamenii nu pot vedea decât rezultatul susținerii pe care ne-o acordă Dumnezeu zi după zi, dar pe El, cine Îl poate vedea?

4. Care trebuie să fie atitudinea noastră în fața unui univers pe care nu putem să îl înțelegem decât în parte? Dar față de Dumnezeu, Cel care a creat totul? Unde mai este loc pentru mândria și înălțarea de sine a omului?

❖ Vrednicie, optimism și lumina vieții

1. Trecem acum la alte principii de înțelepciune practică. Ce putem spune despre versetul 6 "Dimineața, seamănă-ți sămânța, și până seara nu lăsa mâna să ți se odihnească, fiindcă nu știi ce va izbuti, aceasta sau aceea, sau dacă amândouă sunt deopotrivă de bune."? Este bine să fii vrednic și să investești în mai multe lucruri? Ce putem spune despre cei care se axează pe un singur lucru, dar și despre cei care se împrăștie în prea multe lucruri?

Vom merge mai departe pentru a analiza „legea vredniciei", sau a „investiției multiple": este bine să nu fii unilateral. Deși la un moment dat nu poți să faci decât un singur lucru, totuși activitatea trebuie să fie diversificată în timp. Atunci când ne concentrăm exclusiv pe un lucru, vom pierde mult din vederea de ansamblu, iar detalii nesemnificative vor căpăta o importanță exagerată. În caz că lucrul în cauză nu va fi finalizat, dezamăgirea ce va urma va fi deplină. Dar dacă activitatea va fi diversificată, fapt ce reclamă obligatoriu un plan, șansa de a face un lucru durabil sporește foarte mult.

2. La ce fel de lumină se referă Solomon în versetul 7 "Dulce este lumina și o plăcere pentru ochi să vadă soarele."? Ne putem gândi la lumina soarelui sau și la alt

gen de lumină? Cum se leagă de faptul că primul lucru pe care Dumnezeu l-a făcut a fost lumina? De ce este atât de importantă lumina?

Lumina și soarele sunt motorul vieții pe pământ; fără ele totul ar fi pustiu și gol, ca la începuturile planetei Pământ. Atât fizic, cât și spiritual, lumina ne descoperă adevărata înfățișare a lucrurilor. În sens spiritual, lumina care vine din Cuvântul lui Dumnezeu ne oferă imaginea realităților veșnice, pline de slavă, ale Împărăției cerurilor. Vedem o lume nespus mai bună, care în cele din urmă va veni și pe pământ. Îl vedem pe Domnul Hristos mijlocind pentru noi înaintea Tatălui ceresc, distingem jertfa Sa de pe Golgota, precum și multe alte realități viitoare.

3. Dar dacă mergem la versetul 8, vom citi "Deci, dacă un om trăiește mulți ani, să se bucure, în toți anii aceștia, și să se gândească ce multe vor fi zilele de întuneric. Tot ce va veni este deșertăciune. " Nu este totuși o motivație tristă pentru îndemnul pe care îl face Solomon în a ne bucura de viață? Putem avea totuși o motivație pozitivă pentru bucuria pe care trebuie să o avem de-a lungul vieții?

Să explorăm acum necesitatea de a menține în permanență o atitudine pozitivă, optimistă. indiferent de situație, este util să manifestăm o atitudine constructivă, care să aducă lumină celor cu care intrăm în contact. Acest lucru va fi asemenea unei raze de soare pentru noi și deopotrivă pentru ceilalți. Există prea multă tristețe, supărare și nesiguranță în lumea noastră. Nu te poți bucura de viață dacă atitudinea este cenușie, de descurajare. Avem multe motive să privim cu speranță către viitor. Împărăția cerurilor ne așteaptă, nunta Mielului este gata. Încă puțin și Domnul va veni să ne ia în acea lume nespus mai bună pe care ne-a promis-o și atunci fericirea va fi deplină pentru totdeauna.

4. Știm bine că există foarte multă tristețe pe pământ, lucru în mare parte datorat păcatului și morții. Putem totuși să gustăm o anumită bucurie pe pământ în ciuda acestor realități triste care ne afectează la fiecare pas? Cum se poate realiza acest lucru? Ce perspectivă trebuie să avem pentru a putea să fim fericiți pe pământ?

❖ **Bucurie și judecată, izgonirea tristeții și trecerea vieții**

1. Am ajuns și la un îndemn clar exprimat de Solomon în versetul 9 "Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă cât ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată.". Cum trebuie să ne bucurăm de viață pentru a putea în același timp să fim priviți cu bunăvoință de către Dumnezeu la judecată?

A te bucura de viață reprezintă o formă de recunoștință pentru faptul că exiști, că ai fost creat de Dumnezeu cu o intenție sfântă. Trebuie să alungăm din viețile noastre tristețea, depresia și gândurile negre. Avem înainte o viață pe care să o trăim pentru Dumnezeu și pentru împlinirea noastră ca oameni creați după chipul Său, pe pământ. Un urmaș al lui Hristos va avea acea bucurie lăuntrică ce izvorăște din relația sa personală cu Dumnezeu. La judecată vom fi chemați cu toții pentru a da socoteală de toate faptele noastre. De aceea, asupra noastră este așezată răspunderea pentru tot ce am făcut de-a lungul vieții. Acest lucru nu reprezintă o amenințare și poate fi chiar o veste bună pentru cei care Îl urmează pe Hristos și depind în totul de meritele Sale. Judecata este însă sigură și de aceea trebuie să ne pregătim pentru ea.

2. Dar ce spuneți despre îndemnul din versetul 10 "Gonește orice necaz din inima ta, și depărtează răul din trupul tău; căci tinerețea și zorile vieții sunt trecătoare."? Cum putem să manifestăm o atitudine de bucurie și plină de optimism în mijlocul acestei vieți, în ciuda faptului că ea este trecătoare?

Păcatul, supărarea și amărăciunea nu au ce căuta în viețile noastre. Lumea ne asaltează cu griji și ne rănește la tot pasul. Dezamăgirea este un sentiment încercat de toți, iar atunci când cazi, de multe ori nu se găsește nimeni să te ajute să te ridici. Dar chiar și așa, noi nu trebuie să ne lăsăm dominați de lucrurile negative. Răul trebuie

învins prin bine. Multe probleme pe care le purtăm cu greutate și murmur, ar deveni suportabile dacă ne-am schimba perspectiva, dacă am reuși să vedem partea bună a lucrurilor. Viața este trecătoare, deopotrivă necazurile și suferința, îndoiala și descurajarea, toate trec. Dar înaintea noastră se află Împărăția cerurilor pe care ne-a promis-o Domnul Iisus Hristos. Privind la măreția veșnică a celor ce vor crede până la capăt, putem gusta încă de acum bucuria vieții viitoare.

Gânduri Despre Sensul Lucrurilor

❖ În liniște și în contemplarea lucrurilor se găsește tăria

- Când violența dispare din suflet, atunci orice urmă de neliniște se topește, iar pacea se așterne cu gânduri pline de speranță.
- Exprimând mereu ce este bine și adevărat ajungi să vezi partea pozitivă a lucrurilor și să exerciți o înțeleaptă stăpânire de sine.
- Dă ocazie liniștii să te cuprindă prin clipe de repaus și de retragere din activitatea permanentă ce obosește trupul și mintea.
- Privește dincolo de aparențe, de orizontul imediat și vei vedea cum se ridică negura, iar perspectiva nesfârșită a cerului se va deschide înaintea ta.
- Bucură-te de fiecare clipă a vieții tale, iar strălucirea stelelor să fie mereu înaintea ta, clipă de clipă, ceas de ceas, fiindcă numai astfel vei pricepe sensul a tot ce există pe pământ.
- Nu lăsa să te cuprindă neliniștea sau teama, ci întotdeauna privește mai sus, tot mai sus , până când veșnicia devine clipă prezentă, iar umbrele amenințătoare dispar topite-n lumină.
- Oboseala și descurajarea însoțesc pe cei ce nu respectă legea vieții, de a uita răul și a te hrăni cu binele exprimat prin adevăr și frumos.
- Observă natura și tot ce te înconjoară; mii de detalii vor ieși la lumină, iar universul va de veni fascinant, plin de farmec.
- Nu te gândi abstract la Dumnezeu, ci înțelege că El este lângă tine, împreună cu tine, mereu aproape spre a-ți auzi gândurile și a-ți sprijini pașii pe cărarea vieții.

❖ Biruința este o atitudine a inimii

- Voința nu este de valoare când nu este exercitată, ci un rod bogat este pentru cei ce știu să-i folosească puterea.
- Nu ceea ce simți, ci ceea ce vrei trebuie să îți fie călăuza în viață. Fără efort nimic nu se mișcă, iar întâmplarea aduce deșertăciunea.
- Când simțurile te copleșesc, iar gândurile-ți șoptesc lucruri întunecate, adu-ți amintea de zilele bune care au fost și să ai încredințarea asupra celor foarte bune ce vor urma.
- Așteaptă-te la bine, iar realitatea își va urma pașii, răspunzând alegerii făcute.
- Chiar dacă lucrurile nu merg așa cum te-ai aștepta, continuă să ai răbdare și să aștepți, fiindcă chiar dacă nu poți face nimic, să nu uiți că Dumnezeu lucrează biruința ta.
- Bucuria victoriei este în inima luptătorului autentic, chiar înainte ca ea să devină realitate. Biruința finală nu este altceva decât exprimarea exterioară a biruinței lăuntrice.

- Învățând mereu vei ajunge să ai o biruință continuă indiferent de timp sau loc. Urmând exemplul Marelui Maestru Hristos, ajungi să deprinzi regulile succesului absolut.
- Eliberează-ți mintea de gândurile negre, de ceața viitorului și de negura trecutului, pentru a nu pierde ocaziile prezentului ce ți se desfășoară înainte chiar de acum.
- Alungă tristețea din suflet, nu o lăsa să te cuprindă, ci cheamă să vină bucuria, ce își are izvorul în Dumnezeu.

❖ **Alege să urmezi marele ceas al universului**

- Dacă nu te vei grăbi și vei lăsa lucrurile să meargă în ritmul lor natural, atunci vei putea face foarte multe aparent fără efort.
- Nu te desincroniza în raport cu marele ceas al naturii interioare și exterioare, chiar dacă lumea din jurul tău te ademenește astfel, fiindcă numai neliniște și nefericire sunt pe această cale.
- Inima noastră este plină de dor după lucruri înalte, pline de slavă; de aceea nu-i dezamăgi așteptările dând curs descurajării, depresiei și gândurilor negre. Nu crede niciodată ceea ce te face slab.
- Când simți slăbiciune în loc de tărie, atunci este timpul să îți ridici privirea, să vezi splendoarea cerului și să te prinzi de el.
- Dacă viața pare că nu îți mai oferă nimic, nu te grăbi să tragi concluzii pripite. S-a încheiat o etapă, dar după aceea urmează alta.
- Credința transpune imposibilul în realitate și dă la o parte orice fel de obstacol exterior sau interior.
- Nu ceea ce ești contează, ci ceea ce alegi să fii.
- Prin exprimare orice obicei se întărește și prin rostire orice gând devine caracter.
- Multe sunt lucrurile ce ne captivează privirea, dar puține sunt cele ce ne aduc un folos.
- Din mulțimea gândurilor se nasc visele, iar pașii urmează ceea ce ne dorim mai mult.
- Dorința aduce suferință când nu este urmată de împlinirea ei, dar fără ea nici nu vei putea face nimic în lume.

❖ **Aleargă înțelept și bucură-te de viață**

- Fericirea este un ideal ce ne salută de departe, dar fără ea noi nu putem trăi.
- Nefericirea este în orice om ce nu îți urmează chemarea, lăsând talanții vieții nefolosiți.
- Prin încercări asidue copilul învață să meargă și prin efort omul nu cade la pământ.
- Când idealul dispare, totul se înnegurează, și chiar de aur dacă ar fi, o colivie rămâne tot o colivie.
- Nu poți să zbori târându-te pe pământ, iar aripile nu pot să-ți servească de picioare.
- Anii ce trec sunt cu totul pierduți, dacă nu i-ai pus la lucru în viața ta.
- Dacă privești înapoi când mergi înainte, nu mulți îți vor fi pașii.
- Dacă te uiți în jos, când urci un munte, căderea ta este sigură.
- Chiar și un vultur se teme de înălțimi necunoscute, cu cât mai mult un om pierdut printre copacii unei păduri nesfârșite.

- Idealul multor oameni este de a se mulțumi cu ceea ce cade de la sine din copacul providenței, dar puțini sunt cei ce-și culeg fructe proaspete cățărându-se pe ramurile sale.
- Așteptarea nu este o virtute când ea este doar refuzul de a acționa.
- A alerga nebunește înainte, se aseamănă pietrei ce se rostogolește la vale. Cine o va putea opri, afară doar de izbitura finală în adâncimi pline de întuneric?

Mântuirea Pe Înțelesul Tuturor

Să citim următoarele cuvinte din epistola către Romani 3:25: „Pe El, Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea Lui, căci trecuse cu vederea păcatele dinainte, în vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu."

Ce înseamnă această „jertfă de ispășire" despre care vorbește apostolul Pavel?

Jertfa de ispășire la care face referință apostolul nu este nimic altceva decât ceea ce s-a realizat prin intermediul morții pe cruce a lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și deopotrivă fiul omului. De fapt, conceptul de mântuire nu este altceva decât aplicarea acestei ispășiri în dreptul nostru, aceasta fiind singura modalitate pentru a ni se „trece cu vederea păcatele", adică a ni se oferi iertarea.

Cum se poate exprima mai clar mântuirea pe care ne-o oferă Dumnezeu? De exemplu, cum putem înțelege noțiunea de „răscumpărare" ce apare deseori în cadrul Sfintelor Scripturi?

Ideea de răscumpărare apare deseori în cadrul Bibliei făcând referință la recuperarea omului din condiția disperată în care se află. A răscumpăra înseamnă de fapt a elibera, așa cum în timpurile antichității prin răscumpărare robii erau eliberați din condiția în care se găseau. Cu alte cuvinte, noi suntem robi ai unei condiții blestemate din care putem fi eliberați doar prin intermediul unei răscumpărări cosmice, care să ne elibereze de sub condamnarea distrugerii.

Să citim acum din Evanghelia după Marcu 10: 45: „Căci Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți!"

De ce răscumpărarea noastră nu se putea realiza decât prin intermediul oferirii vieții lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu?

Eliberarea noastră de sub condamnarea asociată condiției păcătoase în care ne găsim presupunea un act de justiție înaintea autorității lui Dumnezeu. Trebuie bine înțeles faptul că păcatul se constituie ca o ofensă adusă lui Dumnezeu, ce nu poate fi înlăturată decât prin nimicirea celui ce l-a comis. Dar prin intermediul jertfei lui Hristos, condamnarea a fost comutată asupra unui înlocuitor, iar în felul acesta noi suntem eliberați de consecința dramatică asociată păcatului și anume moartea cu anihilarea veșnică, deplină.

Să vedem acum ce ne spune apostolul Pavel despre răscumpărarea noastră în 1 Corinteni 6:20: „Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu."

Ce înseamnă să fii „cumpărat cu un preț"? Oare cu adevărat suntem noi robi ai păcatului, având nevoie să fim „cumpărați" de un alt stăpân?

Simbolic vorbind, există doar doi „stăpâni" pe acest pământ: păcatul și Dumnezeu, orice altă autoritate fiind exclusă. Condiția umană a căzut sub stăpânirea păcatului, al cărui „administrator", dacă pot spune astfel, este Cel Rău. Cumpărarea noastră din mâna primului stăpân a fost realizată prin jertfirea lui Iisus Hristos, iar astfel noi ajungem să fim „robi", sau mai bine zis „slujitori", ai lui Dumnezeu.

Totuși, cum se poate înțelege rolul acestei jertfe prin prisma conceptului de răscumpărare? A fost o tranzacție între cei doi stăpâni: păcatul și Dumnezeu, reprezentați prin Cel Rău și Iisus Hristos?

Sub nici o formă nu putem vorbi de vreo tranzacție între cei doi stăpâni, adică între Dumnezeu și autoritatea păcatului, sau răului. Dar autoritatea Celui Rău asupra noastră are la bază condamnarea pe care o are omul înaintea lui Dumnezeu din cauza condiției păcătoase în care se găsește.

Cu alte cuvinte, această „tranzacție" a răscumpărării se realizează prin anularea vinovăției omului înaintea lui Dumnezeu? Adică practic, răscumpărarea este mai degrabă un termen ce face referință la satisfacerea dreptății divine absolute, care cere moartea celui păcătos?

Bineînțeles că aici este cheia înțelegerii mântuirii noastre. Răscumpărarea este o metaforă pentru îndepărtarea vinovăției noastre înaintea lui Dumnezeu, este o răscumpărare de sub condamnarea morții veșnice, iar astfel condiția noastră este decuplată de cea a lui Satana și îngerilor căzuți.

Să citim acum despre un alt concept ce descrie mântuirea pe înțelesul nostru în 2 Corinteni 5:18-19,21: „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El prin Iisus Hristos, și ne-a încredințat slujba împăcării; că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor. … Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El."

Cum putem înțelege această „împăcare cu Dumnezeu"? Este omul în situația de a fi în situația de vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu de est necesară această împăcare?

Exprimarea mântuirii prin intermediul conceptului de împăcare ne atrage atenția asupra situației conflictuale dintre om și Dumnezeu după căderea în păcat. Practic, omul a trecut în tabăra adversarului lui Dumnezeu, angajându-se în lupta contra autorității Sale și pentru instaurarea unei împărății independente pe pământ.

Ceea ce spuneți este de-a dreptul îngrozitor. Oare este conștient omul de această situație de antagonism cosmic în care se găsește în raport cu Dumnezeu?

Din nefericire, păcatul este o parte a naturii noastre și din această cauză nu simțim grozăvia acestei situații de luptă împotriva lui Dumnezeu. Doar cei care trec de partea lui Hristos au ocazia de a vedea realitatea acestei răzvrătiri și înțeleg de nevoia împăcării noastre cu Dumnezeu. Pe de altă parte, împăcarea noastră cu Dumnezeu s-a realizat prin intermediul întrupării Fiului Său ca om, pentru a deveni parte cu noi în ce privește condiția condamnată. Luând asupra sa această condamnare El practic ne-a eliberat de ea aducându-ne împăcarea.

Cum putem deveni „neprihănirea lui Dumnezeu "prin Iisus Hristos? La ce se referă această expresie?

Întotdeauna există o dificultate de a înțelege în mod izolat cuvintele unui autor, cu atât mai mult cu cât Autorul Scripturii este chiar Dumnezeu. A fi neprihănirea lui Dumnezeu, conform paragrafului citat, înseamnă de fapt să întri în condiția binecuvântată a împăcării. Iisus Hristos a realizat acest lucru, prin faptul că a transferat condiția umană de sub condamnare sub împăcare și armonie cu Dumnezeu. Practic putem vorbi de două condiții umane: una naturală, condamnată, și alta spirituală, binecuvântată.

La ce se referă aceste două condiții umane? și cum le putem distinge pentru a alege ceea ce este binecuvântat?

Aceste două condiții umane merg în paralel, așa cum descendența noastră naturală din Adam va merge în paralel cu cea spirituală din Hristos de-a lungul

existenței noastre pe acest pământ. Prima condiție se referă la tot ceea ce ne leagă de păcat, iar a doua la tot ce ne conduce la sfințire. Distincția se realizează prin identificarea tendințelor, mai bine zis influențelor sau atracțiilor ce se manifestă asupra minții noastre. În primul sens, există o atracție puternică spre tot ce înseamnă rău, falsitate, minciună și altele în felul acesta, iar în al doilea sens vom vorbi de tot ceea ce ne atrage spre bine, adevăr, curăție și altele de acest gen. „Rodul" sau finalitatea, ne spune despre ce fel de pom avem de-a face, sau mai bine zis despre cauza care ne influențează.

Cu alte cuvinte, răscumpărarea și împăcarea sunt în cele din urmă valabile doar pentru cei care ajung sub condiția binecuvântată oferită de Hristos?

Cu siguranță că da, iar aceasta înseamnă să devii părtași Împărăției spirituale pe care Iisus Hristos a întemeiat-o pe pământ. Este vorba despre o puternică fortăreață a neprihănirii ridicată chiar în mijlocul pământului, a acestei lumi aflată sub condamnare. În sens spiritual, Împărăția cerurilor există deja pe pământ sub forma unei împărății a harului, ce ne cheamă să îi devenim părtași, având drept finalitate intrarea în Împărăția slavei, atunci când Domnul va veni să ne ia cu El în ceruri.

Un alt concept ce ne ajută în înțelegerea mântuirii este preluat din curțile de judecată, în care era probată vinovăția, rezultatul fiind condamnarea în cazul dovedirii acesteia, sau îndreptățirea și eliberarea, în caz contrariu. Să citim acum din epistola către Romani 3:21-22 „Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege despre ea mărturisesc Legea și proorocii, și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Iisus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire."

La ce se referă acest concept al neprihănirii pe care ne-o dă Dumnezeu? Cum putem înțelege această îndreptățire prin credință?

Îndreptățirea prin credință este un alt concept destinat să ne ajute în înțelegerea mântuirii oferite de Dumnezeu. Practic, condiția umană se află sub blestemul condamnării, având drept consecință moartea, dar în cadrul judecății înaintea lui Dumnezeu a fost prezentată o probă destinată eliberării noastre de sub această condamnare. În acest sens, în fața argumentelor zdrobitoare probate prin faptele și gândurile noastre, cu privire la faptul că suntem vinovați de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, s-a prezentat un singur argument suficient pentru a satisface această dreaptă condamnare.

Așadar, în fața multitudinii de dovezi cu privire la vinovăția omului și a fiecăruia dintre noi a fost prezentată o altă dovadă, care ea singură a putut să ne elibereze de consecința nefastă?

Exact, mai precis această singură dovadă a făcut referință la suferințele și moartea lui Iisus Hristos sub blestemul condamnării care trebuia să vină peste toți cei care nu ascultă de Dumnezeu, adică peste noi. În acest sens, s-a arătat că această condamnare nu mai are obiect pentru cei care acceptă jertfa lui Hristos, fiindcă, și aici subliniez, executarea sentinței a fost **deja realizată prin suferințele și moartea lui Hristos.**

Să înțelegem, prin urmare, că această achitare prin executarea sentinței de condamnare asupra Celui ce ne-a înlocuit, să spunem așa pe eșafod, ne aduce îndreptățire în fața justiției divine?

Fără îndoială că această împlinire a condamnării asupra lui Hristos ne aduce eliberare de toate consecințele nefaste ce decurgeau din aceasta, și de aceea cel păcătos primește ceea ce am putea numi „confirmare a nevinovăției", sau cu alte cuvinte „îndreptățire", chiar din partea celei mai mari autorități din univers, și anume din partea lui Dumnezeu și curții Sale de judecată.

Dar de ce această eliberare de sub condamnare se realizează prin „credință”? Cum se poate înțelege ceea ce Pavel numește ca fiind „îndreptățirea prin credință”?

Acordarea iertării lui Dumnezeu, care așa cum am subliniat are la bază de fapt o comutare a pedepsei noastre, reprezintă de fapt o favoare oferită de Cel ce ne judecă, pe care noi nu o putem nici pretinde, nici merita. Cu alte cuvinte, este un har, adică un dar nemeritat oferit celui condamnat, în ciuda evidenței clare a vinovăției acestuia. Și acest har este prin credință, fiindcă presupune doar acceptarea noastră și atât. Termenul de credință înseamnă de fapt să crezi pe Dumnezeu pe cuvânt în ceea ce El afirmă.

Cum adică „să crezi pe Dumnezeu pe cuvânt în ceea ce El afirmă”? Este posibil ca noi să nu credem cuvintele clare ale lui Dumnezeu?

Dacă ne uităm cu atenție la reacția celor ce au fost contemporani cu Iisus Hristos, vom vedea că puțini au fost cei care au crezut cuvintele lui Dumnezeu. La fel putem spune și astăzi, când marea majoritate a oamenilor este nepăsătoare cu privire la cuvintele lui Dumnezeu oferite prin intermediul Sfintelor Scripturi. Așadar, a crede pe Dumnezeu pe cuvânt, sau a avea credință, deși pare surprinzător, este un lucru deosebit de rar în lumea noastră.

Totuși, pare paradoxal ca oamenii să fie atât de puțin interesați de un subiect atât de important cum este cel al mântuirii. Cum se poate explica această indiferență?

Condiția blestemată de care vorbeam mai devreme se realizează prin intermediul stăpânirii autorității păcatului asupra vieților noastre. De aceea, în mod natural nu avem atracție spre lucrurile spirituale, spre studiul Cuvântului lui Dumnezeu, către rugăciune, sau altele în felul acesta. Toate acestea sunt străine naturii noastre adamice, ca să îi spun astfel, și de aceea este necesar să existe o trezire a facultăților adormite de păcat, ca să nu spun că trebuie să fim „născuți din nou” pentru a pricepe elementele de bază în ce privește mântuirea.

Am discutat mai mult despre elementele „tehnice”, ca să spunem astfel, ale mântuirii, dar acum să vedem motivația lui Dumnezeu în ce privește salvarea noastră și vom citi din 1 Ioan 4,9-10: „Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El. și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.”

Ce putem spune despre iubirea lui Dumnezeu față de noi? Dacă așa cum am zis, omul se afla în vrăjmășie cu Dumnezeu, cum se poate explica iubirea Sa?

Iubirea lui Dumnezeu nu poate fi explicată prin prisma vreunui interes meschin față de noi, ci ea are la bază un principiu de esență în ce privește natura Sa. Apostolul Ioan spunea că „Dumnezeu este iubire”; cu alte cuvinte, acesta este principiul definitoriu a tot ceea ce întreprinde Creatorul nostru. El ne iubește fiindcă suntem copiii Săi. Chiar dacă am trecut în condiția răzvrătită, El nu ne iubește mai puțin, ba chiar manifestarea dragostei Sale este mai evidentă, dată fiind nevoia noastră.

Așadar, atunci când vorbim despre răscumpărare, împăcare și îndreptățire prin credință, de fapt facem referință la iubirea lui Dumnezeu în acțiune?

Iubirea lui Dumnezeu în acțiune a însemnat că El S-a oferit voluntar să achite prețul eliberării noastre, să realizeze împăcarea noastră cu cerințele drepte ale justiției divine și să ne achite în marele proces al răzvrătirii desfășurat în curțile cerești. De ce această ofertă de har pentru un acuzat dovedit pentru răul comis? Răspunsul este unul singur: din iubire, iar acest lucru nu va putea fi explicat niciodată pe deplin.

Și acum să ne gândim care ar trebui să fie reacția noastră față de manifestarea dragostei lui Dumnezeu prin moartea lui Hristos?

Răspunsul îl găsim în 1 Ioan 4:11: „Preaiubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții.” Astfel, în măsura în care devenim conștienți de ceea ce a făcut Dumnezeu pentru noi, de realitatea jertfei Sale în favoarea noastră și de tot ce s-a realizat în baza acesteia, noi vom manifesta la rândul nostru această mare iubire, ce nu caută folosul său, ci caută să realizeze maximum de bine în decursul acestei vieți.

La modul practic, cum ne ajută conștiința acestei mari iubiri să depășim necazurile și problemele din viața noastră?

Atunci când devenim conștienți de iubirea lui Dumnezeu față de noi se produce înăuntrul nostru o vindecare de tot ce înseamnă păcat și legătura cu acesta. Condiția păcătoasă nu poate să aducă la tăcere iubirea lui Dumnezeu, atunci când ea este primită în suflet, ci ea se va manifesta prin intermediul acțiunilor noastre și a tot ce gândim sau exprimăm. Astfel, toate problemele noastre vor primi un răspuns spiritual valabil prin intermediul Bibliei, fapt care ne va conduce la trăirea unei experiențe plenare de manifestare a iubirii lui Dumnezeu.

Treptele Adevăratei Cunoașteri

Cunoașterea începe prin explorarea lucrurilor din jurul nostru, urcând tot mereu, treaptă cu treaptă, către înțelegerea mereu progresivă a tainelor nenumărate ce ne înconjoară. În cele din urmă cunoașterea ne călăuzește pe calea armoniei cu întregul univers și mai ales cu Creatorul său.

Dacă vorbim despre vindecarea spiritului, a minții noastre, obosite de exercițiul zilnic al violenței și fricii, atunci înseamnă că ne referim la racordarea universului nostru interior la neasemuita cale a iubirii și dăruirii de sine, ce stă la baza a tot ce există.

Când interesul centrat pe sine este lăsat să se scufunde în oceanul iubirii fără de margini, atunci redobândim libertatea de a fi asemenea cu Creatorul nostru, de a merge pe drumul cunoașterii desăvârșite și de a atinge nemurirea în gândire, acum, și în trup la înnoirea tuturor lucrurilor.

Suferința apare fiindcă lăsăm ca tensiunea dorințelor și grijilor să ne modeleze viața, să ne torsioneze în poziții caraghioase și dificile, până când nu mai putem să ducem povara zilelor pe care le avem de trăit pe pământ. Dacă însă am lăsa ca principiile cerului să ne guverneze universul interior, atunci am ajunge să depășim fiecare obstacol cu detașare și îndemânare, iar viața de acum ar deveni o pregustare plină de sens a vieții viitoare.

Cunoașterea deplină va fi descoperită doar celor care respectă regula de aur a vindecării spirituale prin intermediul Cuvântului veșnic și fără de moarte, a glasului Creatorului vorbindu-ne prin sfânta Sa revelație în Iisus Hristos.

Mereu grădina Edenului este alături de noi, la un pas de a păși în ea, la o distanță pe care o putem atinge cu mâna, oferindu-ne roadele bogate ale nemuririi și cerului. Depinde doar de noi să o distingem și să pășim în interiorul ei prin credință.

Viața nu este opusă cunoașterii adevărate, ci ea se împletește cu fiecare efort de a ști ce înseamnă adevărul, cum poate fi el atins, cum putem să fim ridicați din ignoranță și cum să venim aproape de Creatorul nostru. Sensul vieții se regăsește în cunoașterea binelui mereu și mereu, la nesfârșit.

Nu vom putea epuiza tainele ce ne stau mereu înainte și nu vom putea ști capătul tuturor lucrurilor, dar de fiecare dată vom putea avea intuiția pasului următor pe care trebuie să îl facem, dacă vom da atenție glasului divin vorbindu-ne prin intermediul Scripturilor Sfinte.

Când mintea este luminată de slava Celui Veșnic, atunci fiecare cuvânt din revelația Sa devine o comoară mai prețioasă decât tot aurul din lume, decât cele mai mari realizări pe care le-am putea avea vreodată. Atunci frumusețea inegalabilă a adevărului ne va oferi adevărata cunoaștere ce nu are vreodată vreun sfârșit.

Iar când cugetarea noastră se întâlnește cu adevărul, viața prinde chip în noi, iar cunoașterea devine deplină, crescând în intensitate mereu și mereu, asemenea unei flăcări ce luminează fără a arde, sau a revărsării apelor veșnice ce inundă fără a îneca, tot orizontul conștiinței noastre.

NATURA RELIGIEI

Importanța Unei Temelii De Nădejde

Îmi aduc aminte de anii copilăriei și am senzația că timpul a trecut destul de repede, chiar prea repede, încât sunt surprins de mulțimea evenimentelor la care am fost martor sau al lucrurilor în care am fost implicat. Însă în clipa aceasta, impresionat poate mai mult decât de obicei de gerul pătrunzător de afară, gândul m-a purtat în acel timp când stăteam în Brașov, undeva nu departe de o fabrică de ciment și de un deal pe jumătate „cariat" de excavații, al cărui nume inocent întotdeauna mi-a trezit un zâmbet. Bineînțeles, este vorba despre „Dealul Melcilor", copilul mai mic al emblematicului „Deal Tâmpa".

În acei ani, toată porțiunea din fostul cartier „Steagul Roșu" aflată în vecinătatea Dealului Melcilor era în mod continuu și persistent poluată de un praf foarte fin de ciment generat de procesul de fabricație din acea „întreprindere de stat" numită într-un mod foarte sugestiv „Temelia". Tehnologia era de sorginte interbelică, de dinainte de 1945, fiind doar preluată și extinsă de către comuniști cu scopul de a avea suficient de mult ciment pentru toate construcțiile ce se derulau în chip sălbatic în special în perioada „Epocii de aur". Pentru a avea o imagine mai completă asupra „mirosurilor" emanate de întreprinderile industriale din vecinătatea zonei în care locuiam pot să mai adaug și o tăbăcărie, care deși nu emana continuu noxe, totuși la anumite ore ale zilei puteai să îți dai seama dacă se lucrează sau nu după „duhoarea" ce se adăuga armonios prafului de ciment ce venea „în salve" dinspre Temelia.

Așa am luat pentru prima dată contact cu industria cimentului și cu siguranță că mi-am propus ca niciodată să nu ajung să lucrez într-un astfel de domeniu. Însă dincolo de acest aspect personal, importanța unui beton de calitate pentru realizarea unei construcții reprezintă un lucru de la sine înțeles. Din nefericire, „proba" calității nu o poate oferi decât timpul și ... seismele, care oferă în cele din urmă testul adevărului. Într-o anumită ocazie am stat de vorbă cu o cunoștință care tocmai își construia o casă, undeva lângă București. În urma acelei discuții am descoperit un lucru surprinzător pentru un novice în ale construcțiilor cum sunt eu, și anume că o treime din costurile de realizare ale unui imobil este folosită pentru realizarea fundației.

Cu alte cuvinte, o treime din banii învestiți sunt pur și simplu „îngropați în pământ", având drept unic scop acela de a oferi o temelie sigură pentru construcția ce se va ridica la suprafața pământului. În plus, dacă solul este nisipos sau instabil, este necesară realizarea suplimentară a unei consolidări prealabile, care poate conduce la cheltuirea până la jumătate din banii destinați imobilului doar pentru lucrări efectuate sub nivelul solului. Nu este de mirare că sunt necesare atât de multe resurse materiale, mai precis bani, pentru a ridica o construcție de bună calitate.

Să ne mai gândim la o altă imagine, de data aceasta preluată din registrul „montan". Poate ai avut vreodată răbdarea să studiezi înfățișarea unui copac înalt, expus vânturilor puternice, precum și intemperiilor de orice fel în genul ploii, gheții și

zăpezii. Dacă ai făcut acest lucru, atunci este imposibil să nu fii remarcat faptul că un trunchi maiestuos trebuie să fie susținut de o rădăcină cel puțin la fel masivă. De regulă, copacii care cad nu sunt cei la care cedează trunchiul sau coroana de ramuri, ci aceia la care rădăcinile nu mai sunt suficient de rezistente pentru a susține structura de deasupra solului. Practic, este aceeași lecție ca în cazul realizării unei temelii de nădejde pentru o clădire. Tot astfel, revenind în registrul vieții de zi cu zi, este necesar să ai o ancoră puternică în mijlocul vâltorii evenimentelor vieții, să îți întinzi „rădăcinile" pentru a te prinde puternic în realitate, astfel încât să poți crește viguros și să nu fii purtat încoace sau încolo de circumstanțele schimbătoare din jur. În acest moment, îmi aduc aminte de cuvintele Mântuitorului, care spunea:

„De aceea, pe oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și le face îl voi asemăna cu un om cu judecată care și-a zidit casa pe stâncă. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au bătut în casa aceea, dar ea nu s-a prăbușit, pentru că avea temelia zidită pe stâncă."

Expresia cheie constă în faptul că „temelia era zidită pe stâncă", cu alte cuvinte tăria construcției față de intemperii este conferită de către ceea ce nu este vizibil, de către temelie, care la modul literal se află „îngropată" în pământ. Astfel, și în cazul tău există o temelie ce a fost adânc îngropată în pământ cu scopul de a-ți oferi un sprijin ferm, imposibil de clătinat, de-a lungul vieții. Este vorba despre realitatea jertfei lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care din iubire pentru tine a părăsit cerul, a luat chipul tău, a suferit și a murit pentru tine, cu scopul de a-ți oferi temelie sigură.

Costul a fost imens, practic imposibil de descris în cuvinte, dar având o astfel de „rădăcină", viața ta poate deveni cu totul alta, astfel încât să fii biruitor indiferent de încercare. Nu este necesar să te apuci să „sapi" o astfel de construcție sub nivelul solului, ci doar să te ancorezi, să te conectezi cu cea realizată de către Iisus Hristos, și astfel să te concentrezi pe partea de deasupra solului. Marele cost al temeliei a fost deja achitat, astfel că înaintea ta stau posibilități de dezvoltare nemărginite și neobișnuite. Încă de la începuturile sale, creștinismul a fost destinat descătușării energiilor latente ce se află în interiorul naturii umane, mai precis în ființa ta, să materializeze fiecare năzuință nobilă de a deveni asemenea „chipului divin", ce tânjește cu dor să iasă la lumină în viața ta. Fiecare dorință spre bine și progres pornește din „memoria" edenică, acel fragment originar ce nu a putut fi șters, iar ancorat în temelia jertfei lui Hristos, aceste tendințe vor deveni realitate.

Mă întorc la amintirea timpului în care locuiam lângă „Temelia" și în imediata vecinătate a tăbăcăriei urât mirositoare. Parcă simt deja acea senzație de miros acru amestecat cu praf fin de ciment cum mi se lipește plămâni făcându-mă să cuget trist asupra destinului frânt al tuturor lucrurilor din această lume, ca un ecou al cuvintelor:

„Însă oricine aude aceste cuvinte ale Mele, și nu le face, va fi asemănat cu un om nechibzuit care și-a zidit casa pe nisip. A dat ploaia, au venit șuvoaiele, au suflat vânturile și au izbit în casa aceea; ea s-a prăbușit, și prăbușirea i-a fost mare."

Diferența dintre cel ce am fost și cel care sunt nu este dată de o schimbare semnificativă a circumstanțelor vieții. În locul prafului de ciment am praful și noxele Bucureștiului, iar tăbăcăria a fost înlocuită cu succes de vecini care cresc animale pe bloc sau de o gheenă golită destul de rar de către firmele de salubritate. În plus, am și un zgomot persistent la ore târzii de la vecini care practică „munca la domiciliu pe timp de criză", precum și altele în genul acesta. Însă, indiferent cât de greu ar fi, „temelia" în care m-am ancorat prin studiul Bibliei și încredere în Hristos, mă face să exclam la sfârșitul fiecărei zile că deși construcția ridicată de către mine este în mare parte șubredă în fața intemperiilor, temelia ce se află dedesubt continuă să mă țină cu putere. Secretul constă tocmai în „conexiunea" cu Hristos prin credința în jertfa Sa. Vrei să urci și tu pe această temelie?

❖ **Singura comunitate poligamă din lumea civilizată**

„Colorado City, din Statele Unite este singurul oraș din lumea occidentală civilizată care trăiește din lumea occidentală civilizată care trăiește încă în poligamie, descrie într-un reportaj cotidianul francez Le Figaro. „Bine ați venit la talibanii americani", îl întâmpină o membră a comunității poligame, pe jurnalistul de la Le Figaro. Ea nu are voie să vorbească unui străin, toți cei din afara comunității fiind considerați „păgâni" sau „unelte ale Satanei".

Intrușii sunt urmăriți și intimidați, iar cei care încalcă interdicția sunt aspru pedepsiți. În orășelul din Arizona, aproximativ 5.000 de oameni trăiesc izolați de restul lumii și se supun doar propriilor legi, car îi permit liderului comunității să aibă o mulțime de soții șu unde orice bărbat poate să oblige minorele să aibă relații sexuale cu el, dacă dorește, sub pretextul că s-a căsătorit spiritual cu ele.

Este vorba despre comunitatea mormonilor renegați, rupți de restul lumii din 1890, când Biserica mormonă a renunțat la poligamie pentru ca Utah să poată obține statutul de „stat". Atunci, câțiva oameni au refuzat să renunțe la obiceiurile strămoșești și și-au întemeiat propria lume."

Din analiza știrii mai sus enunțate, vom deduce următoarele elemente de analiză, matrice pe care o vom utilizat mai departe în înțelegerea fenomenului de izolaționism religios:

- Interdicția de a comunica cu exteriorul;
- Practici religioase distinctive, exacerbate ca importanță;
- Sancționarea aspră a celor ce încălcau regulile;
- Abuz contra membrilor din partea liderilor sau a elitelor;
- Refuzul oricărui progres în înțelegerea revelației divine și în adaptarea la dezvoltarea societății;
- Un concept deformat al sfințeniei și alegerii lui Dumnezeu;
- Cultul elitelor favorizate.

❖ **Analiza enclavei religioase în timpurile apostolice**

1. *Interdicția de a comunica cu exteriorul*

Evreii se enclavizaseră, devenind insule în interiorul societății în care locuiau (diaspora în mod deosebit). Închizând legătura cu lumea ei au ajun în cele din urmă să închidă și legătura cu Dumnezeu. În afara încercărilor de prozelitism, evreii nu mai erau interesați să aibă un dialog cu lumea în care trăiau.

2. *Practici religioase distinctive, exacerbate ca importanță*

Evreii exacerbau importanța unor ritualuri cu totul lipsite de importanță spirituală, cum ar fi cel al spălării ceremoniale, izvorâtă din tradiție și nu din Sfintele Scripturi.

3. *Sancționarea aspră a celor ce încălcau regulile*

Iisus din Nazaret, ulterior apostolii, au fost intimidați și asupra pedepsiți pentru încălcarea regulilor stabilite prin tradiție. Acest lucru demonstrează că sistemul religios nu era deschis dialogului nici spre interior.

4. *Abuz contra membrilor din partea liderilor sau a elitelor*

Evreii de rând erau exploatați economic, pe umerii lor fiind puse sarcini greu de purtat și dați afară din sinagogă dacă așa decideau conducătorii. Un caz a fost cel al

orbului din naștere vindecat de către Domnul Hristos, dat afară din sinagogă pentru mărturia sa înaintea sinedriului.

5. *Refuzul oricărui progres în înțelegerea revelației divine și în adaptarea la dezvoltarea societății*

Evreii erau convinși de ideea că erau singurii deținători ai adevărului ultim. De aceea, ideile lui Iisus erau erezii periculoase. Similar, teologia lui Pavel era condamnată fiindcă ea conducea la schimbarea sistemului de valori prin întoarcerea la Scriptură.

6. *Un concept deformat al sfințeniei și alegerii lui Dumnezeu*

Numai evreii erau salvați, neamurile fiind condamnate distrugerii. Această idee conducea la false teorii cu privire la ceea ce este sfințenia.

7. *Cultul elitelor favorizate*

Elitele favorizate erau formate din învățătorii Legii, bătrânii, fariseii, saducheii etc., di fiind cei care decideau doctrina și ce anume trebuie să fie făcut de către tot poporul. Ei erau priviți asemenea unor autorități în materie, membrii cultului depinzând în totul de sfaturile lor.

În concluzie, enclava religioasă este la fel de periculoasă ca unirea dintre religie și puterea politică, fiind tot o manifestare, oarecum mai redusă la scară, a totalitarismului religios.

❖ **Atacul apostolului Pavel asupra enclavei religioase**

1. *Interdicția de a comunica cu exteriorul*

Pavel se asocia cu iudei ca „iudeu”, conducându-i să înțeleagă că este unul de al lor. În fond el nu mințea, fiindcă era „iudeu dintre iudei”, ba chiar fariseu, în ce privește pregătirea teologică și experiența din prima parte a vieții.

2. *Practici religioase distinctive, exacerbate ca importanță*

Pavel încerca să le explice iudeilor greșeala în care se aflau prin refuzul de a-l primi pe Iisus din Nazaret ca Mesia al lui Israel. El desfășura înaintea lor adevăratul înțeles al Evangheliei anunțate prin profeți și predicată de către Iisus.

3. *Sancționarea aspră a celor ce încălcau regulile*

Întotdeauna Pavel era dat afară din sinagogă, renegat, urmărit, hulit pentru convingerile sale ce veneau în opoziție cu ale majorității și care depășeau contextul ideologic al enclavei religioase.

4. *Abuz contra membrilor din partea liderilor sau a elitelor*

Persecuția împotriva lui Pavel mergea până la o urmărire disperată de-a lungul cetăților romane sau grecești, cu scopul de a-l ucide și de a aduce la tăcere greutatea argumentelor afirmațiilor sale.

5. *Refuzul oricărui progres în înțelegerea revelației divine și în adaptarea la dezvoltarea societății*

Pavel era urmărit și persecutat pentru încercarea de a schimba rânduielile și sistemul de valori al iudeilor. Datorită acestui lucru, ei deveneau de zece ori mai zeloși supă ce Pavel trecea pe la ei cu vestea cea bună a mântuirii prin credința în Iisus din Nazaret.

6. *Un concept deformat al sfințeniei și alegerii lui Dumnezeu*

În concepția iudeilor, doar ei erau aleși de Dumnezeu, doar ei erau salvați. Faptul că Pavel se ducea la neamuri pentru a le predica mântuirea lui Dumnezeu le provoca și mai tare mânia și ura. Ei doreau nimicirea neamurilor, nu mântuirea lor. Doar iudeii aveau acces la mântuire. Doar ei aveau acest drept și nimeni altcineva.

7. *Cultul elitelor favorizate*

Bătrânii, conducătorii, fariseii etc. erau primii care de regulă îl respingeau pe Pavel. După aceea întreaga sinagogă se punea în mișcare. Erau rare excepțiile de la acest scenariu nefast.

În concluzie, simptomele manifestate de iudei în relație cu Pavel ne ilustrează pericolul rămânerii într-o enclavă religioasă și deopotrivă destinul tragic al celor ce se izolează de Dumnezeu și deopotrivă de această lume.

❖ **Enclava din Corint și nașterea unei comunități creștine**

1. Fapte 18: 1 După aceea, Pavel a plecat din Atena, și s-a dus la Corint.

De la Atena la Corint: Două cetăți, două lumi complet diferite. Mergând din cetatea filozofiei în cetatea comerțului, Pavel lăsa în urmă discuția din Areopag cu înțelepții Atenei, prilej în care a înțeles inutilitatea predicării înaintea celor ce cred că știu tot adevărul. În fața suficienței de sine și a prejudecăților, nici chiar cele mai strălucite argumente nu sunt de folos. Cu siguranță că Pavel era convins că aruncase nestemate înaintea celor ce nu puteau să le aprecieze valoarea. De fapt, Pavel părăsea enclava intelectuală a grecilor din Atena pentru a merge în Corint unde avea să întâlnească enclava religioasă a iudeilor din acea cetate.

2. Acolo a găsit pe un Iudeu, numit Acuila, de neam din Pont, venit de curând din Italia, cu nevasta sa Priscila, de oarece Claudiu poruncise ca toți Iudeii să plece din Roma. A venit la ei.

Acuila și Priscila: Doi iudei, dar deopotrivă doi colaboratori de nădejde, au venit în ajutorul lui Pavel. Nu erau creștini la acea dată, ci doar iudei. Se pune însă întrebarea cum de reușea Pavel să se descurce în condițiile în care nu primea de cele mai multe ori nici un fel de sprijin din partea comunității creștine? Dar Pavel era genul de pionier al lucrării lui Dumnezeu, care chiar dacă este lăsat singur, tot merge înainte. Acuila și Priscila aveau să devină ulterior, datorită legăturii cu Pavel, unii dintre cei mai de succes misionari creștini.

3. Și, fiindcă avea același meșteșug, a rămas la ei, și lucrau: meseria lor era facerea corturilor.

A te susține de unul singur: Chiar lipsit de mijloace de susținere din partea bisericii, Pavel nu s-a dat bătut. El s-a asociat cu Acuila și Priscila în confecționarea de corturi. Prin intermediul acestei meserii el a reușit să câștige mijloacele necesare subzistenței, și deopotrivă să cunoască obiceiurile cetății. Astfel, el s-a familiarizat cu specificul Corintului, înțelegând mai bine metodele de abordare ale oamenilor din acel loc.

4. Pavel vorbea în sinagogă în fiecare zi de Sabat, și îndupleca pe Iudei și pe Greci.

Sinagoga – primul câmp evanghelistic: Sinagoga și sabatul au oferit primele ocazii de predicare a Evangheliei în cetatea Corint. Atât iudeii, cât și prozeliții dintre neamuri (greci), aveau ocazia de a auzi vestea cea bună că Mesia a venit și a împlinit tot ce era spus în Scriptură. Prin discuții directe, răspunzând diferitelor întrebări sau obiecții, Pavel încerca să îi convingă pe iudei de adevărul celor întâmplate la Ierusalim. Nu este clar cât de mare a fost succesul lui Pavel în această lucrare, dar cu siguranță că prejudecățile iudeilor erau la fel de mari cu cele ale atenienilor, pentru a conduce în cele din urmă la o reacție de respingere.

5. Dar când au venit Sila și Timotei din Macedonia, Pavel s-a dedat în totul propovăduirii, și dovedea Iudeilor că Iisus este Hristosul.

Predicare cu toată forța: De îndată ce colaboratorii au venit din Macedonia, Pavel a lăsat deoparte activitatea de confecționare a corturilor și a trecut la predicare și învățare nu numai în sabat, ci și în restul săptămânii. Cei vizați erau iudeii, cu scopul formării nucleului viitoarei comunități din Corint. Dovedirea că Iisus este Hristos

presupunea o profundă cunoaștere a Scripturii și deopotrivă a evenimentelor ce se întâmplaseră în Iudeea și la Ierusalim. Roadele lucrării nu au întârziat să se arate, dar și persecuția stătea la ușă.

6. Fiindcă Iudeii i se împotriveau și-l batjocoreau, Pavel și-a scuturat hainele, și le-a zis: Sângele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sunt curat. De acum încolo, mă voi duce la Neamuri.

Împotrivire și batjocură: Prejudecata naște împotrivire, urmată de batjocură, atât din partea iudeilor, cât și din cea a neamurilor. Reacția la predicarea puternică a lui Pavel a fost definitorie pentru spiritul de opoziție la Evanghelia lui Hristos. Venise momentul marii lucrări din Corint. Până acum fusese doar un antrenament, o „încălzire". Viitoarea comunitate avea să se bazeze nu pe iudei, ci pe neamuri. Pavel înțelegea creștinismul ca adresându-se oricărui om, nefiind dependent de iudaism.

7. Și după ce a ieșit de acolo, a întrat în casa unui om temător de Dumnezeu, numit Iust, a cărui casă era vecină cu sinagoga.

În vecinătatea sinagogii: Cu siguranță că erau mulți iudei sensibilizați de predicarea lui Pavel. Acest Iust este foarte probabil să fi fost un prozelit dintre greci. Astfel, Pavel „smulgea" pe oameni din enclava religioasă în care se găseau. Oare astăzi scrierile sale mai au capacitatea de a realiza acest lucru? Să ne gândim doar la timpul Reformei, când epistolele lui Pavel au condus la o mișcare internațională de eliberare a Evangheliei din robia tradiției și ignoranței.

8. Dar Crisp, fruntașul sinagogii, a crezut în Domnul împreună cu toată casa lui. Și mulți dintre Corinteni, care auziseră pe Pavel, au crezut și ei, și au fost botezați.

Primele botezuri: Roadele lucrării lui Pavel au fost bogate atât dintre iudei (chiar fruntașul sinagogii), cât și dintre neamuri. O nouă comunitate creștină prindea chip în Corint, deschisă dezvoltării și progresului atât în relație cu Dumnezeu, cât și cu semenii. Se năștea o religie deschisă oricărui om, fără trăsături de enclavă, cel puțin la acea dată.

9. Pe când era Galion cârmuitor al Ahaiei, Iudeii s-au ridicat cu un gând împotriva lui Pavel, l-au dus înaintea scaunului de judecată, și au zis: Omul acesta ațâță pe oameni să se închine lui Dumnezeu într-un fel care este împotriva Legii.

La judecată: Pavel a fost considerat ca un iudeu renegat. De aceea, el a fost dus la judecată pentru încălcarea rânduielilor enclavei iudaice, lucru similar denunțului împotriva lui Iisus, că s-a numit pe Sine ca „Fiu al lui Dumnezeu". intervenția cerută de către iudei din partea autorităților, în probleme de religie, era cu siguranță un nou abuz exercitat asupra lui Pavel.

10. Pavel voia să înceapă vorba, când Galion a zis Iudeilor: Dacă ar fi vorba de vreo faptă rea sau de vreo blestemăție, v-aș asculta după cuviință, Iudeilor! Dar dacă este vorba de neînțelegeri asupra unui cuvânt, asupra unor nume și asupra Legii voastre, treaba voastră: eu nu vreau să fiu judecător peste aceste lucruri. Și i-a alungat de la scaunul de judecată. Atunci au pus toți mâna pe Sosten, fruntașul sinagogii, și-l băteau înaintea scaunului de judecată, fără ca lui Galion să-i pese.

Răspunsul autorităților și reacția iudeilor: Răspunsul lui Galion a fost exemplar pentru un adevărat magistrat. Spre deosebire de Pilat din Pont, el a refuzat să judece un astfel de caz, ce nu se încadra în normele legale. Astfel că iudeii, nemaiavând ce face, și deopotrivă ca expresie a disperării, l-au luat la bătaie pe fruntașul sinagogii, care nu mituise suficient pe romani, sau în orice caz nu reușise să îi convingă să îl pedepsească pe Pavel, așa cum se întâmplase în Filipi.

Ne-Am Saturat De Religie, Ne-Am Saturat De Dumnezeu

„Ne-am săturat de religie, ne-am săturat de Dumnezeu", par a spune în mod direct de data aceasta cetățenii binecrescuți și educați ai Londrei. Într-o știre publicată zilele trecute în mai toate ziarele de circulație națională, se făcea cunoscut faptul că în Marea Britanie, începând din data de 21 octombrie 2008, va fi lansată pe autobuzele din Londra prima campanie de promovare a ateismului.

Această campanie este finanțată din donații având drept scop contracararea mesajelor de promovare a diferitelor organizații religioase. Campania are drept slogan mesajul: „Probabil că nu există Dumnezeu. Așa că acum ar trebui să nu îți mai faci griji și să începi să îți trăiește viața". Mesaje antireligioase cu un astfel de caracter vor fi expuse pe un număr de 30 de autobuze, timp de patru săptămâni, adică până în jurul datei de 18 noiembrie 2008.

Obișnuiți cu mesajul ateist, ce se considera „științific", din timpul regimurilor comuniste, poate că am zâmbi la auzirea unei astfel de știri. În fond, mai bine de 40 de ani ne-a fost spus în continuu că nu există Dumnezeu și în consecință nu ai de ce să îți faci griji cu privire la vreo judecată viitoare. Așadar, nu rămâne decât să îți trăiești viața, fiindcă oricum este singura pe care o ai, sau o vei avea vreodată. Prin urmare, nimic surprinzător într-un astfel de mesaj; dar deloc de neglijat este faptul că astfel de idei sunt acum promovate în mod fățiș, nu aș dori să folosesc cuvântul „nerușinat", în chiar capitala țării care a răspândit cele mai multe Biblii pe întregul pământ, patria puritanilor și a metodiștilor, a lui John Wycliffe, William Tyndale, John Bunyan, John Wesley, Charles Spurgeon și a multor altor pionieri ai credinței în Cuvântul lui Dumnezeu, adică al Scripturii.

Cum se poate ajunge ca tocmai în locul care a fost de multe ori stropit cu sângele celor ce au murit pentru promovarea credinței în Dumnezeu și a libertății de închinare să se ridice o astfel de generație de oameni, care să se laude cu necredința lor? Este un lucru explicabil, dar în același timp greu de înțeles, sau mai bine zis de justificat. Pierderea credinței, care în limbaj de specialitate se numește „apostazie", este o caracteristică a lumii moderne în care trăim, care deși se bucură de avantaje ce nu s-au mai întâlnit într-o altă epocă a istoriei zbuciumate a acestui pământ, totuși preferă să nu mai audă de Dumnezeu, să nu mai țină cont de poruncile, ba nici de sfaturile Sale. Dar ca acest lucru să devină o caracteristică a unei țări ce a luptat împotriva opresiunii și barbariei Evului Mediu, este cu siguranță un lucru trist, care ne determină să ne gândim dacă nu cumva suntem martorii semnului „batjocoritorilor ce vor spune: Unde este Dumnezeu? Și unde este semnul revenirii Sale?", adică al unui semn al sfârșitului.

Această lume nu se prăbușește din cauza crizei financiare, sau a corupției, care se pare că devine generalizată, acestea fiind doar niște simptome, niște efecte. Cauza principală este pierderea cunoștinței de Dumnezeu din care pleacă toate celelalte implicații morale, comportamentale și altele în felul acesta, ce alcătuiesc fundamentul unei națiuni și prin extensie al întregii lumi. Faptul că s-a abuzat de religie în timpul Evului Mediu nu justifică în vreun fel ateismul fățiș manifestat în ultimii 200 de ani, care denotă o respingere și o ură nu doar contra unei biserici, ci chiar împotriva noțiunii de Dumnezeu. Sloganul este „vedeți-vă de poftele voastre, de furtișagurile, șmecheriile și răutățile voastre; Dumnezeu nu numai că a murit, ba chiar nici nu există!".

În concluzie, dacă te-ai săturat de religie nu ai decât să te mai unești cu încă vreo alte câteva persoane care cred la fel ca tine, să strângi niște bani și să umpli orașul de afișe puse în locuri publice, pentru ca toți să îți poată urma exemplu. Poate ecoul celor care strigau „răstignește-L, răstignește-L" cu privire la un oarecare „tâmplar din Nazaret" se va repeta din nou, dar de data aceasta nu direct ci în persoana celor care se mai încred încă în El. Este păcat că Marea Britanie nu a cunoscut măcar pentru

vreo câțiva ani binecuvântările unui regim ateu, așa cum am avut noi în România. Cu siguranță că mulți și-ar fi revizuit ideile înainte de a mai spune că s-au săturat de Dumnezeu. Te poți sătura de o religie, poate chiar și de o biserică, din rațiuni mai mult sau mai puțin obiective, dar a te sătura de Dumnezeu, de această noțiune inconfortabilă pentru cei care nu suportă ideea unei judecăți viitoare, nesupuse corupției omenești, înseamnă nimic altceva decât să abandonezi statutul de om pentru cel de animal necuvântător.

Iar orice om care alege să nu mai fie om, mai devreme sau mai târziu se va schimba cu siguranță într-un animal sălbatic, într-un prădător fără milă. Unde nu există creație, va exista evoluționism, iar unde există evoluționism, va fi cu siguranță o competiție nemiloasă pentru a pune mâna pe resursele planetei, chiar dacă din cauza aceasta viața va fi distrusă pe pământ. Așadar, dacă te-ai săturat de Dumnezeu, ridică piatra și lovește pe cel de lângă tine, fiindcă oricum dacă avem o singură viață, atunci merită să o trăim din plin, așa cum se cuvine! Adică să fii primul, cât mai sus, indiferent de ce se întâmplă în jurul tău sau ce va fi după tine, sau mai bine zis „după mine potopul".

O Temelie Sigura Prin Iisus Hristos

❖ O mărturie mai puternică decât cerurile și pământul

1. Cum putem înțelege versetul 17 din Evanghelia după Matei, capitolul 5 „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc." La ce se referă această împlinire a Scripturii? În ce sens nu este o desființare, ci o împlinire a Scripturii?

Domnul Iisus a venit pentru a împlini ce era scris în „lege și profeți", adică în Sfintele Scripturi. Tot Vechiul Testament vorbește despre venirea Sa și despre toată lucrarea Sa, incluzând suferințele, jertfa, moartea, învierea și înălțarea Sa. Scriptura este sigură fiindcă ea s-a împlinit prin viața lui Iisus din Nazaret. Aceasta este temelia ei și garanția asupra a tot ce se afirmă în ea.

2. Cum se înțelege următorul verset (18) „Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile." Este oare Scriptura mai „trainică" decât cerurile și pământul?

Chiar și cea mai mică „iotă" (iota era cea mai mică literă din alfabetul grec) trebuie să se realizeze. Biblia nu poate să se împlinească parțial: ori se împlinește cu totul, ori nu se împlinește deloc. Mai degrabă ar trece universul, decât să rămână un fragment din Scriptură neîmplinit.

3. Dar următoarele cuvinte din capitolul 24 al Evangheliei după Matei, versetul 35 „Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.", la ce se referă? În ce sens cuvintele lui Hristos sunt mai puternice decât „cerurile și pământul"? Și de asemenea, care este echivalența dintre cuvintele Scripturii și cuvintele rostite de Hristos?

Cuvintele și învățătura lui Iisus sunt fără de moarte. Universul va trece, cel puțin lumea noastră, dar cuvintele Sale vor rămâne în veac. Aceste cuvinte sunt o parte a „Scripturii" pe care Dumnezeu a încredințat-o întregii omeniri pentru ca „oricine crede să nu piară, ci să aibă viața veșnică".

4. Cum acționează Scriptura așa cum citim din 1 Petru 1:23 „fiindcă ați fost născuți din nou nu dintr-o sămânță, care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care este viu și care rămâne în veac."? Are putere Scriptura de a ne transforma interior? Cum se poate explica acest lucru? și cum rămâne „în veac" Cuvântul lui Dumnezeu?

Scriptura este o parte a acestui „Cuvânt” rostit pentru umanitate. Autoritatea Celui ce a vorbit prin Scriptură se transferă asupra acesteia. Astfel, Scriptura, sau Biblia, este nemuritoare, mai presus decât toate lucrurile create. Ea este revelația lui Dumnezeu specială întocmită pentru a ne descoperi pe Hristos și Evanghelia Sa.

5. Mai departe, în versetul 24 se spune „Căci orice făptură este ca iarba, și toată slava ei, ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade jos,”. La cine se referă aceste cuvinte? În ce sens tot ce există pe pământ este asemenea celor descrise în acest verset?

Expresia „orice făptură este ca iarba” include pe om; totul trece și se destramă. Nimic din ce există în această lume nu va rămâne; într-o zi toate vor dispărea. Nici cel mai mare sau mai puternic dintre oameni nu poate să se opună trecerii timpului. După o vreme totul dispare.

6. Cum apare însă Cuvântul Domnului din versetul 25 „dar Cuvântul Domnului rămâne în veac. Și acesta este Cuvântul, care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.”? Cum se explică apartenența la acest Cuvânt a Evangheliei predicate de apostolii lui Hristos? În ce fel cuvintele transmise de apostoli de la Hristos, sunt și ele o parte a Cuvântului divin care va dura veșnic?

Cuvântului Domnului „rămâne în veac” asemenea cu Cel care l-a rostit. Este un Cuvânt etern, ce se întemeiază pe Dumnezeu și se împlinește chiar și împotriva voinței oamenilor, chiar și împotriva întregului univers, dacă așa ar sta lucrurile. În Geneza, capitolul 1, vedem ce putere are Cuvântul Domnului încât natura se supune în totul acestuia. Biblia, ca parte a acestui Cuvânt, este veșnică, nemuritoare, iar împlinirea ei este sigură.

❖ Inspirație divină și garanție asupra autenticității Scripturii

1. Cum se înțelege următorul verset 2 Timotei 3:16 „Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire,”? La ce se referă această „insuflare” și cum acționează ea asupra celor care Îl caută pe Dumnezeu?

Toată Scriptură este însuflată de Dumnezeu; nu există vreo excepție. Această insuflare se vede prin funcțiile pe care le îndeplinește Biblia: învățare, îndreptare, mustrare a celor ce doresc să urmeze Calea lui Dumnezeu. Este mărturia cea mai directă a autenticității ei, ca fiind glasul Domnului ce ne vorbește în mod direct și personal insuflarea divină o face să nu fie doar o simplă carte, ci îi conferă putere transformatoare.

2. Ce se poate spune despre versetul următor 17 „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”? Ați experimentat puterea modelatoare a Cuvântului lui Dumnezeu în propria dumneavoastră viață?

Scopul Scripturii este de a ne conduce la desăvârșire; nimic mai puțin, nimic mai mult. Nici o altă carte din această lume nu și-a propus și nici nu a realizat un astfel de lucru. Datorită insuflării cu putere supranaturală, Biblia ne conduce la acea desăvârșire cerută de Dumnezeu pentru a întra în Împărăția cerurilor.

3. Despre modul în care Domnul a păstrat autenticitatea Cuvântului Său, se poate discuta foarte mult. Totuși, ce înțelegem din Apocalips 22:18 „Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.”? Care este așadar pedeapsa care îl așteaptă pe orice om care ar încerca să distorsioneze prin adăugare ceea ce El a transmis? Ce ne spune despre modul în care Domnul a îngrijit de menținerea Cuvântului Său așa cum a fost el încredințat?

Domnul dat un avertisment asupra urmărilor ce vor veni asupra celui ce încearcă să inventeze lucruri pentru a le adăuga la Scriptură. Textul trebuie înțeles în context mai larg, nu numai cu referire la Apocalips. Astfel, avem convingerea că

Dumnezeu a vegheat asupra Cuvântului Său de-a lungul veacurilor, pentru ca omul să nu distorsioneze ceea ce El a transmis umanității.

4. Mai departe, în versetul 19 citim „Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta." Ce riscă persoana care încearcă să șteargă ceea ce nu îi convine din Sfânta Scriptură și să învețe pe oameni astfel? Este aceasta o primejdie reală? În ce fel judecata divină va pune în evidență modul în care oamenii au tratat Cuvântul lui Dumnezeu de-a lungul acestei vieți? Există vreo aplicație personală?

Pe de altă parte, nici omiterea a ceea ce Domnul a spus, nu este o vină mai mică. Sub sancțiunea pierderii mântuirii acest lucru este clar exprimat, astfel încât omul să nu încerce să schimbe înțelesul și conținutul Scripturii. Observăm cat de mare este importanța acordată de către Dumnezeu Bibliei și aceasta este o dovadă suplimentară asupra autenticității ei.

❖ Împlinirea cuvântului profetic în Hristos

1. Totuși, cea mai însemnată dovadă a autenticității Scripturii este tocmai împlinirea a tot ceea ce a fost prezis. Ce putem spune despre următoarele versete din Evanghelia după Marcu 15:25-28 „Când L-au răstignit, era ceasul al treilea. 26 Deasupra Lui era scrisă vina Lui: Împăratul Iudeilor. 27 Împreună cu El au răstignit doi tâlhari, unul la dreapta și altul la stânga Lui. 28 Astfel s-a împlinit Scriptura, care zice: A fost pus în numărul celor fărădelege."? În ce sens s-a împlinit Scriptura prin jertfa Domnului Hristos?

Răstignirea lui Iisus din Nazaret este cea mai clară împlinire a profețiilor din Isaia 53 și din Psalmi. Această incredibilă anunțare a suferințelor lui Mesia s-a împlinit prin jertfa lui Iisus din Nazaret. Vina scrisă chiar pe lemnul crucii atestă indirect calitatea lui Iisus de Mesia, de Împărat al lui Israel. Împlinirea jertfei profetizate reprezintă temelia autenticității Scripturii.

De asemenea, răstignirea între doi tâlhari a condus la împlinirea unui alt detaliu semnificativ din viziunea lui Isaia. Acest amănunt, punerea între cei fărădelege, aparent era lipsit de logică, cel puțin pentru iudeii ce primiseră interpretarea fariseilor. Cum putea ca Mesia să aibă un sfârșit atât de rușinos, de inexplicabil? Cu toate acestea, el a fost împlinit prin logica evenimentelor anunțate de Cuvântul lui Dumnezeu și anume că Mesia urma să poarte nelegiuirea întregii lumi, urmând a fi pedepsit ca un vinovat.

Constatarea sigură ce se desprinde din studiul vieții lui Iisus din Nazaret este că El a fost într-adevăr Mesia și în modul acesta Scriptura s-a împlinit. Viața lui Iisus, sau împlinirea tuturor evenimentelor în Hristos, reprezintă temelia autenticității Sfintelor Scripturi, dovada autorității ei.

2. Să analizăm următorul detaliu redat în Ioan 13:18 „Nu vorbesc despre voi toți; cunosc pe aceia pe care i-am ales. Dar trebuie să se împlinească Scriptura, care zice: Cel ce mănâncă pâine cu Mine a ridicat călcâiul împotriva Mea."? Cum se poate explica această „împlinire a Scripturii" printr-un lucru atât de grav: trădarea din partea unui ucenic? Este cumva o „predestinare" a lui Iuda pentru a trăda pe Hristos? Sau mai degrabă o preștiință a lui Dumnezeu asupra alegerii pe care urma să o facă Iuda?

Este cu neputință ca Biblia să greșească în ceea ce afirmă. Astfel, trădarea lui Iisus a fost prevăzută prin cuvintele din Psalmi (Psalmul 41:9). Împlinirea evenimentelor profetizate se constituie ca o dovadă puternică pentru autenticitatea Bibliei. Incredibila trădare a lui Mesia este un bun exemplu în acest sens.

3. Mergem acum la un alt detaliu din Ioan 19:23-24 „Ostașii, după ce au răstignit pe Iisus, I-au luat hainele, și le-au făcut patru părți, câte o parte pentru fiecare ostaș. I-au luat și cămașa, care n-avea nici o cusătură, ci era dintr-o singură țesătură de sus

până jos. 24 și au zis între ei: Să n-o sfâșiem, ci să tragem la sorți a cui să fie. Aceasta s-a întâmplat ca să se împlinească Scriptura, care zice: Și-au împărțit hainele Mele între ei, și pentru cămașa Mea au tras la sorți. Iată ce au făcut ostașii." Oare știau acești soldați romani ce făceau? Erau ei conștienți de faptul că împlineau Scriptura? Putem fi și noi la fel de „inconștienți" în împlinirea chiar prin noi a Cuvântului? Ce ne spune aceasta despre puterea Cuvântului?

Un alt detaliu din Psalmi (Psalmul 22:18), referitor la tragerea la sorți a cămășii Sale, s-a împlinit prin evenimentele legate de jertfa lui Iisus din Nazaret. Aparent nesemnificativ, acest detaliu ne identifică cu precizie împlinirea profeției numai prin Iisus din Nazaret. Toate aceste detalii, ce nu puteau fi explicate prin teologia fariseilor, conduc la o interpretare unică, la o singură concluzie: Iisus din Nazaret este Mesia, Cel ce a împlinit pe deplin profeția din Sfintele Scripturi.

❖ **Martori pentru Hristos**

1. Încă un alt pasaj biblic pe care îl găsim în Marcu 19:9-14 „Iisus, după ce a înviat, în dimineața zilei dintâi a săptămânii, S-a arătat mai întâi Mariei Magdalena. 10 Ea s-a dus și a dat de știre celor ce fuseseră împreună cu El, care plângeau și se tânguiau. 11 Când au auzit ei că este viu și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o." De ce ucenicii nu au crezut-o pe Maria?

Dovezile supreme ale autenticității Bibliei sunt concentrate în jurul morții și învierii lui Mesia, așa cum a fost profetizat prin intermediul Vechiului Testament. Primul martor al învierii a fost Maria Magdalena, cea care a ajuns la mormânt înaintea tuturor celorlalți ucenici ai Domnului.

Maria nu a ținut pentru sine această veste, ci a adus-o ucenicilor, care, din păcate, nu au crezut-o. Cât de des se repetă această situație și în zilele noastre? Vorbim despre ceea ce stă scris, cu asigurarea că lucrurile se vor împlini așa cum a fost spus de către Dumnezeu, dar deseori oamenii consideră că Scripturile sunt doar niște fabule, niște invenții ce nu au nici o legătură cu viața noastră sau cu istoria umanității.

Primii care nu au crezut această veste au fost chiar ucenicii. Chiar cei care auziseră de la Domnul vestea morții și învierii, nu au crezut ceea ce le spunea Maria Magdalena. Fără o probă directă a celor spuse, ei nu erau dispuși să creadă. Nu seamănă această atitudine cu ceea ce facem de regulă chiar noi?

2. Să citim mai departe „12 După aceea, S-a arătat, într-alt chip, la doi dintre ei, pe drum, când se duceau la țară. 13 Aceștia s-au dus de au spus lucrul acesta celorlalți, dar nici pe ei nu i-au crezut. 14 În sfârșit, S-a arătat celor unsprezece, când ședeau la masă; și i-a mustrat pentru necredința și împietrirea inimii lor, pentru că nu crezuseră pe cei ce-L văzuseră înviat." Cum se poate înțelege această neputință a ucenicilor de a crede învierea lui Iisus? Ce credeți, este ușor sau greu să fii martor al lucrărilor lui Dumnezeu?

Văzând necredința lor, Domnul Iisus a ales să Se descopere la doi ucenici ce mergeau pe drumul ce ducea în localitatea Emaus. De ce acești ucenici nu erau dispuși să creadă fără o dovadă palpabilă? Cât de mare era necredința lor asupra învierii și cât de ignoranți erau asupra puterii lui Dumnezeu! Cu toate acestea, proba concretă le-a fost oferită, tocmai pentru a nu mai avea nici un fel de îndoială cu privire la învierea Sa.

Deși mărturia acestor persoane s-a adăugat celor spus de Maria Magdalena, restul de ucenici tot nu au fost dispuși să creadă. Ne dăm seama că erau hotărâți să creadă doar dacă aveau să-L vadă pe Cel înviat; nu erau niște oameni care să creadă doar în vorbe.

În final, Domnul i-a mustrat pe apostoli pentru necredința lor și le-a arătat dovezile răstignirii Sale. Astfel, ei au devenit martorii învierii lui Iisus Hristos și mesageri

ai împlinirii Scripturii prin Fiul lui Dumnezeu. În acest mod, înțelegem că în Hristos toată profeția și întreaga Scriptură sunt împlinite atât la timpul prezent, cât și la cel viitor. Această mărturie reprezintă piatra de temelie a Sfintelor Scripturi.

3. Să citim următoarele cuvinte ale lui Pavel din 1 Corinteni 15:3 „V-am învățat înainte de toate, așa cum am primit și eu: că Hristos a murit pentru păcatele noastre, după Scripturi; 4 că a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi; 5 și că S-a arătat lui Chifa, apoi celor doisprezece. 6 După aceea S-a arătat la peste cinci sute de frați deodată 7 În urmă s-a arătat lui Iacov, apoi tuturor apostolilor. 8 După ei toți, mi s-a arătat și mie." Ce putem spune despre acești martori ai lui Hristos și ai lucrărilor deosebite făcute de Dumnezeu?

Hristos a murit pentru păcatele noastre și astfel a împlinit Scriptura ce vorbea despre jertfa Sa. Acest lucru demonstrează că Dumnezeu împlinește ceea ce făgăduiește și dacă a realizat această jertfă, care L-a costat o suferință fără de margini, cu atât mai mult toate celelalte evenimente menționate de Biblie se vor împlini.

Iisus a înviat împlinind ce era scris în Profeți și în Psalmi. Acest eveniment alături de aducerea jertfei lui Hristos, se constituie ca o temelie a împlinirii întregii Scripturi, inclusiv a evenimentelor ce se află înaintea noastră; o temelie ce nu poate fi mutată din loc de nimic și de nimeni. Primii martori ai învierii au fost apostolii, depășind astfel momentele de îndoială de la început. Totul decurge din această mărturisire de credință. Deopotrivă, ei au devenit martori ai autenticității Scripturilor, dovezi vii cu privire la lucrurile pe care Dumnezeu le-a promis și le-a împlinit.

Cercul martorilor s-a lărgit prin prezentarea lui Hristos înviat înaintea adunării celor credincioși. Ei au dus acest mesaj mai departe în baza a ceea ce au experimentat în mod direct. Astfel, împlinirea Scripturilor prin Iisus Hristos a fost tot mai puternic mărturisită de cei care credeau mesajul învierii și se alăturau bisericii creștine. Seria celor care L-au văzut pe Hristos înviat se continuă cuprinzând pe „toți apostolii", adică pe toți cei trimiși pentru a predica mesajul mântuirii sau Evanghelia. Această Evanghelie nu reprezintă altceva decât împlinirea întregii Scripturi prin Iisus Hristos, garanție asupra autenticității cuvintelor spuse de Dumnezeu.

Deși ultimul în această listă, Pavel este totuși unul dintre cei mai dintâi apostoli. El a primit acest adevăr prin revelație divină, devenind martor al lui Hristos, lucrând cu o eficiență de nimeni altul atinsă vreodată. În concluzie, mesajul Evangheliei sigilează siguranța împlinirii întregii Scripturi așezând pecetea Viului Dumnezeu, ca o dovadă supremă a autenticității a tot ceea ce a fost scris în Vechiul Testament, și prin extensie în tot Noul Testament.

4. În concluzie, să citim versetul 10 „Prin harul lui Dumnezeu sunt ce sunt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decât toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu, care este în mine." Așadar, cum acționează harul lui Dumnezeu pentru a ne transforma în martori ai lui Hristos? Putem aplica această învățătură și la experiența noastră personală? Cum putem să devenim și noi martori ai lui Hristos dovedind astfel în mod practic faptul că Scriptura este cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu?

Pavel spunea că „prin har sunt ce sunt", reliefând calitatea sa de martor al lui Dumnezeu. Existența harului este dovada de netăgăduit a autenticității Sfintelor Scripturi. Harul este vizibil în fiecare moment al vieților noastre și ne oferă posibilitatea de a cunoaște planul de mântuire și să fim salvați. Fie ca și noi să devenim martori ai lui Hristos și ai puterii Sale răscumpărătoare.

Ordine Și Dezordine În Paradis

Dacă vom privi la scara istoriei vom constata o alternanță interesantă între perioade caracterizate de o relativă ordine și intervale destul de lungi de anarhie și dezordine în care toată structura este pusă în discuție sub imperativul unor deziderate profund diferite față de perioada anterioară. Această dialectică dintre cele două stări fundamentale ale naturii în toate dimensiunile ei, ne conduce la constatarea că totul este de fapt trecător, cel puțin la scara „paradisului" terestru și a universului ce îl înconjoară, concluzia imediată fiind dacă nu pesimistă, totuși în mare măsură lipsită de acel optimism pe care ni l-am dori cu toții.

Și atunci, atât societatea, cât și individul încearcă să evadeze într-un spațiu „virtual", construind „castele de nisip" în care să își hrănească iluzia eternității în mijlocul temporalității. Din acest punct de vedere, întreaga civilizație umană nu reprezintă altceva decât un efort de a contracara trecerea inevitabilă a timpului și expirarea pentru fiecare dintre noi a intervalului de existență pe acest pământ. Însă efortul uman nu se oprește aici, fiindcă alături de construcția socială, religia vine în ajutorul construirii spațiului virtual dincolo de existența prezentă oferind punți mai mult sau mai puțin ingenios construite peste linia de demarcație dintre lumea aceasta și „cealaltă", presupusă a fi la fel de reală și mai presus de orice îndoială.

Fără a întra în polemică în vreun fel cu construcția religioasă, pot totuși să-i evidențiez fundamentul bazat pe credință, mai degrabă decât pe logică sau rațiune, fapt care oferă multe puncte de atac din partea scepticismului, care pune sub semnul întrebării ceea ce nu se bazează pe elemente tangibile și măsurabile. În ceea ce mă privește, având un simț înnăscut al „transcendenței" sau al lumii de „dincolo", pot spune că dorința de a pune la îndoială religia nu m-a caracterizat niciodată. Însă pe de altă parte, componenta rațională din mine mi-a cerut mereu dovezi și argumente pentru credința pe care o am, provocându-mă să caut iarăși și iarăși noi temeiuri pentru demersul spiritual-religios.

Și în acest sens, pot spune că alternanța ordine-dezordine m-a dezorientat încă de la început, înțelegând că simțământul apocaliptic, adică de sfârșit de lume, l-au avut toate generațiile care au trăit în perioade de tranziție, de desfacere a unei anumite structuri și de prefacere într-o nouă ordine, proces de altfel dureros și plin de pierderi aparent inutile de valori materiale, dar și de vieți omenești. Fiindcă indiferent dacă ne place sau nu, crearea unei noi ordini se bazează pe costuri ce întrec orice rațiune de sorginte umanistă sau ecologistă.

Dezordinea ne sperie, are cumva spectrul invaziei popoarelor barbare și prăbușirea civilizației în ruine, ceea ce seamănă într-un fel cu un sfârșit de lume. Toate culturile care au fost distruse au trecut prin astfel de simțăminte, fiindcă în final fiecare om și fiecare popor caută sub o formă sau alta să supraviețuiască în „paradisul" suprafeței acestui fragment de obiect cosmic numit „Pământ". Dar pe de altă parte, de îndată ce distrugerea și-a realizat rolul de măturare a structurilor existente, noile structuri de ordine încep să se facă vizibile, făcând să renască civilizația și să apară zorile unei noi lumi.

Fie că este vorba despre potopul biblic, de scufundarea Atlantidei, sau pur și simplu de distrugerea unor imperii străvechi în genul Persiei, Greciei sau Romei, dezordinea nu a făcut altceva decât să genereze germenii unei noi ordini, mult mai avansate și trecerea către un orizont cu totul nou. Cu alte cuvinte, orice perioadă apocaliptică are și o valență de progres, de trecere într-o realitate nouă, superioară celei precedente, generând o evoluție evidentă la scara perioadelor istorice.

Toate bune și frumoase, dar durata vieții unui om este foarte mică în comparație cu scara timpului în desfășurarea proceselor istorice. Iar dorința de a ne trăi existența în condiții decente ne împinge spre disperare când avem neșansa de a ne afla sub

spectrul Apocalipsei schimbării, a disoluției nemiloase a ordinii sub incidența căreia am apărut sau revenirii barbariei sub diferite forme. Mă opresc pentru moment cu scopul de a rememora tranziția de la sistemul comunist la cel capitalist pe care l-am trăit pe o perioadă de peste douăzeci de ani și nu pot spune altceva decât că am simțământul irosirii fără sens a resurselor țării, precum și a vieții fiecăruia dintre noi.

Uneori, privind în față această realitate, mă încearcă un sentiment de profundă dezamăgire, chiar de disperare, fiindcă nu pot să pun cap la cap experiența pe care am avut-o. De la cadrul dictatorial, decorat în culorile „roșii" ale socialismului, însă totuși ordonat și previzibil, la cel al disoluției într-un univers impredictibil, aflat sub semnul hazardului și neprevăzutului, întreg spațiul românesc a fost supus unor forțe de deformare și torsiune care au zămislit o structură grotescă, care ne sperie pe toți. Cu toate acestea, nici pe departe nu se întrevede mult dorita ordine, iar prefacerea își continuă implacabilul joc al distrugerii până la temelii a tot ceea ce a fost înainte de căderea „conducătorului preaiubit".

Monstruozitatea unei perioade caracterizate de dezordine constă în încleștarea dintre vechea ordini ce încearcă să revină la suprafață și noua ordine ce caută să se înfiripeze generând în funcție de evoluția acestui conflict tot felul de „mutanți", adică de încercări nefericite de împăcare a celor două aspecte aflate în conflict. Deși sunt de acord cu dorința de a împăca pe cât posibil elementele contrarii, uneori acest lucru este imposibil, iar efortul de a realiza o sinteză între cele două va conduce inevitabil la prelungirea agoniei și la compromiterea noii ordini. Ba mai mult, efortul de a susține structuri perimate este mai costisitor pentru societate și individ, decât trecerea hotărâtă la o nouă structură, care chiar dacă nu este la fel de performantă, totuși poate fi perfectibilă.

De aceea, cred că pericolul dogmatizării realizărilor din trecut, al idealizării excesive a unor anumite tradiții de gândire, nu face altceva decât să ne împiedice în ajustarea dinamică necesară supraviețuirii într-un context care s-a schimbat. În acest sens, aș oferi imaginea unui vas de pasageri condamnat să se scufunde, dar care în mod paradoxal nu este părăsit de către cei de la bord din rațiuni de confort momentan și de speranță în producerea unei minuni salvatoare. De multe ori, religia a oferit un suport nefericit pentru continuare rămânerii pe o corabie care se scufundă în locul mobilizării celor prezenți în a găsi o soluție de plecare și salvare.

Universul este dinamic, acest lucru fiind vizibil atât la scară atomică, precum și la nivel cosmic, al galaxiilor aflate într-o continuă mișcare. Nimeni, în afară de om, nu încearcă să oprească în vreun fel ritmurile universale, rezultatul neputând fi decât unul dramatic, ba chiar tragic. Plecând de la faptul că suntem trecători pe pământ, nu ar trebui să ne atașăm excesiv de feluritele forme de ordine, ce oricum vor trece, și în felul acesta să ajungem să ne prăbușim o dată cu acestea. În plus, teza mea este că scopul existenței umane, în opoziție cu orice altă formă de existență, se află sub semnul căutării și chiar al găsirii „transcendenței", fapt ce presupune o mișcare continuă la nivel fizic, dar mai ales la cel mental. Orice agățare excesivă de forme sau structuri de orice fel, nu se poate solda decât cu un final nefericit, fiindcă mai devreme sau mai târziu timpul ce ne este alocat va expira și vom fi expulzați în neființă fără nici un fel de recurs și fără a mai putea întreprinde ceva.

Iar găsirea „transcendenței" reprezintă o experiență interioară care o dată atinsă ne va conferi puterea de a trece cu bine prin ordine sau dezordine în orice situație, având simțământul că indiferent ce se poate întâmpla cu noi, totuși vom avea întotdeauna ceva util de învățat. Iar faptul că nu putem trăi mii de ani pentru a putea vedea rezultatele la scara istoriei, nu va mai fi un lucru care să ne producă nefericirea, fiindcă în final toate structurile de ordine nu reprezintă altceva decât etape pe drumul devenirii umanității către „transcendența finală", pe care o putem numi „nemurire".

Cartea lui Rut ne oferă o imagine complementară la tot ce am parcurs din Biblie până în clipa de față. Dacă ne-am obișnuit cu ideea că populațiile din Palestina erau cu totul pierdute în politeism și degradare, în acest moment putem realiza o reevaluare ținând cont de exemplul oferit de către Rut din Moab, descris în cartea care îi poartă numele. Este adevărat că moabiții erau descendenți ai lui Lot, nepotul lui Avraam, nefiind înrudiți cu populațiile hamitice din Palestina. Însă cu toate acestea, religia lor era politeistă, de-a lungul vremii fiind pierdută moștenirea monoteistă din partea lui Lot și a părinților săi.

Această pierdere de identitate i-a condus pe moabiți la o stare avansată de degradare morală, lucru ce se poate urmări de-a lungul relatărilor despre Moab din cuprinsul Bibliei. Fenomenul de alterare a identității culturale nu reprezenta un lucru nou, fiindcă și evreii trecuseră la politeism în timpul când erau robi în Egipt. și fără intervenția divină prin intermediul lui Moise, națiunea evreiască ar fi ajuns într-o stare similară moabiților și amoniților, care deși erau înrudiți la origine cu Avraam, au evoluat ulterior pe calea popoarelor din Palestina. Însă cu toate acestea, în cartea lui Rut se întrezărește o posibilitate neașteptată de întoarcere în ce privește credința pentru popoarele ce abandonaseră monoteismul. Este ca și cum s-ar fi revărsat o rază de speranță în întunericul unor vremuri grele pentru întreaga umanitate.

Dar pentru început să urmărim firul povestirii din cartea lui Rut. Astfel, începutul este marcat de plecarea din Israel a unei familii în timpul unei secete prelungite în țară, ce înrăutățise semnificativ situația economică a națiunii. Această familie, originară din Iuda, ajunge în Moab, unde va încerca să înceapă o viață nouă într-o țară străină. Însă în ciuda așteptărilor optimiste, situația s-a degradat de la un an la altul și într-un mod surprinzător din cele patru persoane care compuneau această familie, trei și-au găsit sfârșitul departe de tărâmul natal, mai precis tatăl și cei doi fii ai săi. Doar Naomi, soția tatălui acelei familii a supraviețuit, iar alături de ea au rămas două soții moabite ale copiilor ei. Tensiunea acestui moment a fost teribilă, însă cea mai interesantă a fost alegerea uneia dintre aceste foste soții, pe nume Rut, de a rămâne alături de Naomi până la capăt și de a reveni împreună cu ea în Israel, afirmând explicit hotărârea ei de a trece la credința monoteistă a evreilor.

În continuare, ne este prezentată evoluția ulterioară a celor două femei, care după o perioadă de sărăcie extremă aveau să cunoască o binecuvântare neașteptată prin căsătoria lui Rut cu Boaz, o rudă îndepărtată a fostului soț al lui Naomi. Al doilea moment de tensiune maximă a fost atins în momentul în care Boaz a obținut dreptul de răscumpărare asupra lui Rut, când caracterul sau generos a fost pus în evidență într-un mod cu totul deosebit înaintea tuturor. Finalul cărții este marcat de nașterea de către Rut a lui Obed, care avea să fie tatăl lui Isai, la rândul său tatăl lui David, viitorul rege al lui Israel.

S-ar părea inoportună prezența acestei cărți în canonul Vechiului Testament, însă prin intermediul acestei relatări ne este expusă o anumită providență în alegerea viitorului monarh al evreilor. Mai precis, prin intermediul lui Rut se poate intui o anumită tentă universală a credinței monoteiste, o posibilitate de întoarcere a națiunilor acestei lumi înapoi la Dumnezeu, Creatorul întregului univers. În plus, iminenta instaurare a monarhiei în Israel în acele timpuri, un sistem despotic și decadent de altfel, nu trebuia să conducă la abandonarea monoteismului, ci putea deveni o cale eficientă de propagare a lui în întreaga lume. Teocrația putea să continue prin regi dedicați trăirii credinței în Dumnezeu și prin exemplul personal al lor înaintea întregii națiuni.

Poate părea surprinzătoare această capacitate a teocrației de a se adapta dinamicii evoluției sociale și individuale, chiar dacă uneori apar salturi neașteptate, ce par să desființeze tot ce s-a realizat cu dificultate în perioade lungi de timp. Într-adevăr,

monoteismul autentic poate părea că reprezintă doar un sistem rigid de regulii și principii, care mai devreme sau mai târziu ajung să distrugă dezvoltarea ființei umane. Nimic nu este mai fals decât acest lucru. Dimpotrivă, adevărata închinare descătușează energiile latente din ființa umană, fiind capabilă să se adapteze evoluției omului și progresului societății de-a lungul veacurilor.

De fapt, aparenta cădere a credinței în Dumnezeu din ultimele sute de ani nu a însemnat distrugerea monoteismului, ci doar abandonarea unor forme ce erau dependente cultural de anumite epoci și perioade istorice. Prin urmare, redescoperirea credinței adevărate reprezintă o lucrare încredințată fiecărei generații de oameni, acest lucru necesitând căutare, dedicare și efort susținut. Niciodată adevărata credință nu se va moșteni prin naștere sau tradiții și fără stăruință personală. De aceea, cartea lui Rut poartă în ea miracolul chemării și inițierii în credința autentică, acest lucru nefiind monopolul unui grup sau al unei națiuni.

Este adevărat că trecerea la centralismul administrativ avea să nu fie benefică pe termen lung națiunii evreiești, însă această tranziție urma să ofere umanității una dintre cele mai celebre cetăți din toate veacurile și anume Ierusalimul. Ca orice sistem despotic, monarhia avea să conducă la concentrări foarte mari de resurse și putere în mâna unui grup mic de persoane. Dacă acești oameni aveau să fie devotați lui Dumnezeu, atunci prosperitatea avea să vină asupra națiunii. În caz contrar, exemplu lor rău și deciziile luate în chip nechibzuit aveau să arunce în ruină întreaga țară. De aceea, cartea lui Rut se constituie ca o imagine sensibilă a dorinței lui Dumnezeu de a pregăti un viitor rege care să fie o binecuvântare pentru Israel, un monarh care să ducă mai departe planul divin de răspândire a monoteismului originar în întreaga lume.

Flexibilitatea abordării acestui subiect în cartea lui Rut este exemplificată prin libera alegere oferită personajelor ce apar în povestire, combinată cu o providență misterioasă, al cărei sens îl putem intui abia la sfârșit. Prin alegerea familiei lui Naomi de a pleca din Israel în Moab se poate întrezări o anumită evoluție negativă a evenimentelor ce culminează cu moartea bărbaților din familie și rămânerea lui Naomi singură într-o țară străină. Mai departe, prin alegerea lui Rut de a rămâne alături de soacra ei și implicit de a veni în Israel, observăm un curs relativ neutru al relatării. În continuare, prin viața de o sărăcie extremă a celor două femei, avem impresia unui final trist al povestirii. Însă, abia la final, prin intervenția lui Boaz, ce o ia de soție pe Rut, reușim să avem cu adevărat perspectiva luminoasă pe care numai Dumnezeu a putut să o aibă în vedere de la început.

Iar acel ultim detaliu al strămoșilor lui David pe linie paternă, se constituie ca o legătură miraculoasă dintre evenimentele relatate în cartea Judecătorilor și ceea ce urmează în cărțile lui Samuel. Practic, de la un sistem social ce degenerase în anarhie și în domnia bunului plac, se putea trece la un sistem monarhic bine pus la punct și la domnia voinței unui rege numit pentru început de către Dumnezeu.

Lecția pe care merită să o învățăm se regăsește în faptul că indiferent cât de absurde pot părea la un anumit moment dat lucrurile prin care trecem, totuși ele au o logică pe care o vom înțelege abia la sfârșit. Bineînțeles că orice alegere generează consecințe ce nu mai pot fi înlăturate ulterior, însă dacă există dorința sinceră de a cunoaște calea lui Dumnezeu, atunci toate aceste lucruri ne vor conduce în cele din urmă la trăirea unei vieți împlinite pe acest pământ. Învățătura finală constă în faptul că nu există persoane neimportante pentru Dumnezeu pe pământ. Dacă Îl vom căuta, El ne va ridica la momentul oportun.

Poate Fi Ateismul Considerat O Religie?

În cursul anului 2005, o Curte Federală de Apel din Statele Unite a declarat ca fiind o încălcare a Primului Amendament al Constituției Statelor Unite, care prevede

libertatea de religie, refuzul conducerii închisorii din Wisconsin de a permite alcătuirea unui grup de studiu al ateismului (vezi nota cu traducerea Primului Amendament). Curtea Federală a considerat că ateismul trebuie tratat ca o religie, chiar dacă el respinge credința într-o ființă supremă. De aceea, orice grup care dorește să studieze ateismul trebuie să fie tratat cu aceeași măsură ca un grup aparținând unei religii.

Această scurtă relatare a ce s-a întâmplat în Wisconsin, m-a determinat să mă gândesc mai profund asupra impactului ateismului în societatea contemporană. Îmi aduc aminte că la ultima lecție de ateism științific la care am luat parte, lectorul ne-a spus că materialismul dialectic, respectiv ateismul, ar trebui privit ca o religie, prin manifestarea unei devoțiuni și a unui angajament similar. Chiar în acele momente, surprins de această idee, am atras atenția unui coleg ce stătea lângă mine și i-am șoptit: „Este extraordinar! Oamenii aceștia vor să facă din ateism o religie!”. De fapt, în acele clipe am înțeles că tot demersul ateu nu era altceva decât efortul de a înlocui o religie centrată pe Dumnezeu, cu o altă religie, centrată pe om și realizările acestuia, de fapt o reinventare modernă a idolatriei.

Cu un an înainte de această lecție de ateism științific, într-un anumit cadru, am avut ocazia să vorbesc despre relația dintre credința în Dumnezeu și ateism. De fapt, eram chestionat cu privire la credința mea în Dumnezeu și am fost întrebat direct cum pot să dau atenție religiei, când atât de multe argumente științifice mi-au fost aduse cu privire la negarea existenței unei ființe supreme. Am răspuns în acea ocazie că știința nu poate judeca religia, așa cum știința nu poate judeca nici domeniul artistic, fiind compartimente distincte ale gândirii și cunoașterii. Așadar, a face din știință un substitut pentru religie, sau a o folosi pentru a justifica o „religie” atee, reprezintă o încercare lipsită de logică și de finalitate. Acelor oameni li se părea straniu ca după aproape douăzeci de ani de educație ateist științifică să mai pot crede că există un Dumnezeu. Un astfel de studiu l-aș recomanda tuturor celor care doresc să facă din ateism o religie!

Dar revenind la întrebarea pusă în titlul articolului: „Poate fi ateismul considerat o religie?”. Răspunsul meu este că nu, deși reprezintă o încercare de a se substitui oricărei forme de religie. Ateismul nu este o religie, nici o credință, ci ea este o distorsionare a noțiunii de religie și deopotrivă a celei de crez. Nu există un „crez” ateu, ci doar un refuz de a-L recunoaște pe Dumnezeu, de a admite dreptul Său asupra vieților noastre și implicit asupra a ceea ce deținem sau administrăm cu titlul temporar. Toate aceste lucruri sunt absolut logice dacă privim „Cartea Naturii”, dar mai ales dacă studiem Biblia. Ateismul este o supremă revoltă împotriva lui Dumnezeu, o sfidare a cerului și o înjosire a noțiunii de om, care a fost creat după chipul Celui veșnic, prin reducerea acestuia la statutul de animal evoluat.

Ateismul este vinovat de toate problemele umanității și în mod deosebit pentru ceea ce s-a întâmplat în ultimele două sute de ani. Criza prin care trecem în momentul de față, și care este doar un început al unei crize mondiale fără precedent, este datorată unei gândiri atee, îmbătată de sine, dedată unui consum lipsit de măsură și de rațiune, bazată pe sloganul clasic „să ne trăim clipa” sau mai plastic „să mâncăm și să bem cât putem că nu știm ce ne va aduce ziua de mâine”. Ateismul nu este un triumf al rațiunii, ci o desființare a oricărei cugetări care tinde să ridice pe om la înălțimile spirituale ale chemării sale, ca reprezentant al lui Dumnezeu pe pământ. Lipsa de compasiune, nepăsarea față de ceilalți, individualismul exacerbat, toate acestea și multe altele, își au rădăcinile în ateism.

Ateismul nu poate fi niciodată științific, ci el este împotriva oricărei științe pe drept numită astfel, fiindcă el deformează datele furnizate prin cercetarea și descoperirea tainelor universului. Ceea ce ar trebui să ne conducă la glorificarea Creatorului ajunge să fie folosit pentru a înălța un piedestal înalt unui eu lipsit de rațiune și de simțăminte. Revenind la istoria relatată la început, sunt de acord că trebuie să se

acorde libertate de conștiință, chiar și atunci când ești nevoit să accepți un grup de studiu ateu. Din acest punct de vedere, Curtea Federală a avut dreptate să nu fie de acord cu decizia conducerii închisorii de a interzice cererea unui grup de deținuți pentru a desfășura studii ateiste.

Dar pe de altă parte, Curtea Federală nu are dreptate să considere ateismul ca fiind o religie, iar în acest punct ea și-a depășit atribuțiile, confundând libertatea de exprimare și de trăire a convingerilor proprii, conform cu Primul Amendament al Constituției, cu atribuirea calificativului de religie unui lucru profund anti-religios. Dacă ateismul ar fi lăsat să conducă, atunci am vedea cu ușurință cum religia ar fi interzisă și înlocuită cu o monstruoasă anti-religie, un substitut bazat pe închinarea la om, adică am vedea ce înseamnă cu adevărat o societate guvernată de Antihrist, fiindcă „anti" înseamnă deopotrivă „împotriva", dar și „în locul" lui Hristos.

Notă: Primul Amendament este redat astfel „Congresul nu va emite nici un fel de act normativ cu scopul de a stabili o religie, de a interzice libera exercitare a acesteia, și nici nu va aduce atingere libertății de exprimare, inclusiv prin mijloace scrise, sau dreptului oamenilor ca în mod pașnic să se poată aduna și să înainteze petiții Guvernului pentru semnalarea unor astfel de situații."

Unii Clerici Spun Că Teoria Evoluționistă Este Valabilă

O știre interesantă a fost publicată de mai toate revistele și agențiile de presă cu privire la scuzele adresate de către Biserica Anglicană cu privire la respingerea teoriei evoluționiste. Acest demers face parte dintr-o suită de astfel de acțiuni destinate îmbunătățirii imaginii bisericii pe de o parte, iar în același timp pentru armonizarea dintre două domenii aflate aparent în conflict: știința și religia. Dezbaterea nu este nouă, ci ea continuă de mai multe secole, balanța înclinând către o parte sau alta în funcție de circumstanțele istorice. Nu este nimic rău să îți ceri scuze atunci când ai greșit, fiindcă un astfel de gest vorbește totuși despre bunăvoința celui care a comis greșeala.

Este chiar bine să existe astfel de mărturisiri publice din partea corpurilor religioase, atunci când situația o impune. și este posibil ca scuzele adresate de Biserica Anglicană să fie justificate. Dar în orice caz este necesară stabilirea unei distincții clare între două lucruri total diferite. Pe de o parte, este normal ca Biserica Angliei să își ceară scuze pentru un comportament necorespunzător manifestat acum peste 200 de ani față de Charles Darwin și lucrările publicate de el, care au dovedit un spirit răuvoitor, ostil față de părerile altui om. În fond s-a greșit față de un om, prin faptul că nu i s-a recunoscut dreptul la liberă exprimare.

Dar pe de altă parte, nu este normal ca o biserică creștină să își ceară scuze că nu a acceptat și adoptat teoria evoluționistă. În acest sens, comunicatul Bisericii Anglicane nu face o distincție clară și pare să spună că această teorie este compatibilă cu religia în general și cu creștinismul în particular. Nu vom putea estima niciodată răul comis prin aplicarea fără discernământ a teoriilor evoluționiste în societate și în cercetarea științifică. Într-un timp al cunoașterii și rațiunii, cel puțin la modul declarat, este bine să fim prudenți când dăm statut de dogmă unei teorii sau alteia. Reinventarea evului mediu se produce ori de câte ori devenim slujitorii unei teorii la modă, din rațiuni mai mult sau mai puțin justificate.

Evoluționismul exclude religia în întregime, nelăsând loc pentru un Creator care a adus la existență „cerurile și pământul" și tot ce se află în ele. Chiar Charles Darwin, autorul acestei teorii, a abandonat credința în Dumnezeu de îndată ce a început să îi vadă implicațiile. Într-o notă de jurnal el declara astfel: „Îmi este din ce în ce mai dificil, oricât de mult mi-aș forța imaginația, să pot inventa dovezi suficiente care să mă

convingă (despre credința în Dumnezeu n.a.). Astfel, necredința m-a cuprins încetul cu încetul, pentru ca în final să devină deplină".

Oricine îmbrățișează evoluționismul ajunge în scurt timp să trăiască această experiență nefericită a lui Charles Darwin, care nu este altceva decât un caz clasic în variantă modernă a ceea ce Scriptura numește „apostazie" sau pierderea credinței. Fără această teorie, ateismului i-ar lipsi un bastion ideologic redutabil, pe care să îl ridice împotriva credinței în Dumnezeu. Dat fiind acest lucru, eu cred că nici un corp bisericesc nu ar trebui să își ceară scuze că nu acceptă evoluționismul, fiindcă nu există nici un fel de evoluționism creștin. Sau poate în curând, bisericile își vor cere scuze fiindcă nu acceptă ateismul ca fiind în armonie cu religia? Și cine știe, dacă nu cumva în curând ateismul va deveni religios sau poate, chiar creștin?

Nu ne-ar mira acest lucru, fiindcă știm că principiul rău poate să se îmbrace în „haine de lumină", atunci când îi servește scopului său. Dacă nu a putut să distrugă prin forță credință în Dumnezeu, atunci șansa este de a o contamina cu spiritul său. O necredință religioasă ar fi cu adevărat capodopera secolului XXI! Ceva la care niciodată patriarhii, profeții sau apostolii nu s-ar fi gândit. și poate chiar nici Hristos nu s-a gândit că ar fi posibilă o astfel de împăcare între întuneric și lumină la două mii de ani după crucea Sa!

PERSPECTIVĂ ȘI VIZIUNE

Evanghelia Și Judecata

❖ **Tema emisiunii**

Am avut ocazia de-a lungul acestui trimestru să studiem profețiile din cartea lui Daniel și să înțelegem mesajul lor pentru noi, astăzi, pentru oamenii care locuiesc pe acest pământ. Două lucruri se disting în mod deosebit din studiul acestei cărți, lucru care se extinde la nivelul întregii Scripturi și anume: imaginea harului lui Dumnezeu acționând în favoarea celor care se încred în El, adică Evanghelia, și cea a dreptății Sale acționând deopotrivă spre binele celor care urmează calea mântuirii, adică Judecata.

Cele două noțiuni, Evanghelia și Judecata, nu se exclud, așa cum nu pot fi separate iubirea și dreptatea lui Dumnezeu, ambele fiind importante pentru desfășurarea până la capăt a planului de mântuire a omului căzut în păcat. Acești doi piloni ai mântuirii: Evanghelia și Judecata vor face obiectul studiului nostru pentru emisiunea de față, în scopul de a accentua importanța lor și necesitatea de a ne conforma acestui plan în acord cu voința divină.

Judecata amintită în cartea lui Daniel se aplică deopotrivă celor care nu se încred în Dumnezeu, având un caracter de pedeapsă, dar și celor care se încred în El, având un caracter de investigare, de cercetare și identificare în scopul stabilirii sentinței finale în Iisus Hristos.

Evanghelia, de asemenea, se aplică tuturor oamenilor, atât celor ce nu se încred în Dumnezeu, ca mărturie cu privire la șansa care le-a fost acordată, dar pe care au respins-o sau au ignorat-o, cât și celor care se încred în El, ca mijloc de mântuire în baza jertfei lui Iisus Hristos.

Relația dintre aceste două concepte și realități deosebit de puternice va fi, de asemenea, studiată pentru a avea o imagine amplă asupra planului de mântuire așa cum este el în Iisus Hristos.

❖ **Sinteza emisiunii**

Așa cum deja s-a amintit, studiul nostru va cuprinde trei părți, după cum urmează:

- vom studia noțiunea de Evanghelie în cadrul cărții lui Daniel cu extindere asupra întregii Scripturi;
- într-un mod similar vom examina noțiunea de Judecată, pentru a înțelege semnificația acesteia;
- vom continua prin a analiza relațiile dintre cele două noțiuni relevând modul în care se armonizează și completează reciproc.

❖ **Metoda de studiu**

Modalitatea de studiu va consta în a compara text cu text și verset cu verset pentru a desprinde mesajul divin, fapt ce va necesita puțină atenție și notarea referințelor la acestea. Deși poate o să vi se pară o metodă care necesită atenție și perseverență, rezultatele vor fi dintre cele mai benefice pentru dezvoltarea relației cu Dumnezeu.

❖ **Evanghelia în cartea lui Daniel și în Sfintele Scripturi**

Cum este enunțată Evanghelia în cadrul profețiilor din cartea lui Daniel? La ce se referă ea și cum o putem înțelege?

Pentru aceasta vom citi din Daniel 9:24-27: „24. Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și prorociei, și până la ungerea Sfântului sfinților. 25. Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi ... șaizeci și două de săptămâni ... 26. După aceste șaizeci și două de săptămâni, unsul va fi stârpit, și nu va avea nimic.... 27. El va face un legământ trainic cu mulți, timp de o săptămână, dar la jumătatea săptămânii va face să înceteze jertfa și darul de mâncare ....”

Ce va încheia Mesia timp de o săptămână și ce va face la jumătatea acestei săptămâni?

Va face un legământ trainic, și va face să înceteze jertfa și darul de mâncare. Evanghelia înseamnă vestea cea bună a mântuirii prin Mesia, Cel trimis de Dumnezeu pentru a ne scoate din mijlocul acestei lumi pline de păcat. În textul anterior citim că Mesia urma să apară și să realizeze următoarele lucruri:

- încetarea fărădelegilor: lucru realizat prin Duhul Sfânt și oferit de către Mesia celor care cred în El sau sfințirea vieții celor credincioși;
- ispășirea păcatelor: lucru realizat prin intermediul jertfei de pe Golgota, pentru cei care se încred în Mesia, adică îndepărtarea păcatului și a vinovăției;
- ispășirea nelegiuirii: lucru similar, dar care indică îndepărtarea vinovăției rezultate din încălcarea Legii morale a lui Dumnezeu;
- aducerea neprihănirii veșnice: lucru realizat prin întruparea lui Mesia, prin lucrarea publică de predicare a mântuirii oferite de Dumnezeu și prin biruința dusă până la capăt prin trăirea unei vieți sfinte, fără de prihană în mijlocul acestei lumi;
- pecetluirea vedeniei și prorociei: asigurarea că tot ce s-a prevăzut pentru îndeplinirea planului de mântuire va fi realizat;
- ungerea Sfântului sfinților: ungerea lui Iisus ca Mesia prin botezul de la Iordan;
- va face un legământ trainic: prin întemeierea bisericii creștine;
- va face să înceteze jertfa și darul de mâncare: prin încetarea sistemului ceremonial de închinare.

Toate aceste lucruri s-au împlinit prin viața și activitatea lui Iisus Hristos, lucru pe larg consemnat în evangheliile și care dovedesc adevărul și caracterul demn de încredere al profeților din cartea lui Daniel. Așa cum am studiat, aceste evenimente s-au derulat în timpul celor 3 ani și jumătate de lucrare publică a lui Iisus Hristos, ce a culminat cu jertfa Sa în primăvara anului 31 d.Hr., la jumătatea ultimei săptămâni de ani din cadrul celor 70 profetizate. Cum este în continuarea prezentată Evanghelia în cadrul general al Sfintelor Scripturi? În mod deosebit care sunt acele elemente esențiale descoperite ca fiind Evanghelia lui Iisus Hristos?

În cuprinsul Sfintelor Scripturi sunt foarte multe versete care ne vorbesc despre Evanghelia lui Iisus Hristos, despre planul de mântuire pe care Dumnezeu l-a alcătuit și l-a adus la îndeplinire prin Fiul Său. Între acestea aș cita textul de aur din Ioan 3:14-16: „14. Și, după cum a înălțat Moise șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul omului, 15. pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. 16. Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică."

Numai jertfa lui Iisus Hristos ne va scăpa de păcat și de pedeapsa finală ce se va aplica în dreptul celor care resping darul lui Dumnezeu. Numai prin credința în El vom putea beneficia de viața veșnică pe care Domnul ne-o oferă în dar. Nu există ceva mai mare, mai deosebit, mai frumos, mai înalt decât jertfa lui Hristos în baza căreia păcatul nostru este pus asupra sa și sfințenia, neprihănirea Sa este așezată în dreptul nostru.

Mai există și alte „versete de aur" care să ne vorbească despre Evanghelia lui Hristos?

Aș aminti în acest sens ceea ce a spus apostolul Pavel în epistola sa către Romani 1:16-17: „16. Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mântuirea fiecăruia care crede: întâi a Iudeului, apoi a Grecului; 17. deoarece în ea este descoperită o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, prin credință și care duce la credință, după cum este scris: „Cel neprihănit va trăi prin credință."

Apostolul Pavel, unul dintre cei mai buni „cunoscători" ai Evangheliei lui Hristos, atât ca învățătură, cât și ca experiență, subliniază caracterul acestui mesaj divin, ca fiind puterea lui Dumnezeu pentru mântuire (în limba greacă „dinamis"), adică manifestarea acelei energii creatoare, infinite a Creatorului în favoarea celui păcătos care se încrede în Hristos. În plus, principiul de bază al ei este credința, o încredere deplină în neprihănirea, sfințenia, desăvârșirea pe care Iisus ne-o pune la dispoziție: iertarea deplină de păcat și părtășie la darul Duhului Sfânt. Sunt foarte multe lucruri ascunse în acest verset, precum și în multe alte texte din Biblie care ne vor conduce la bucuria acceptării lui Hristos și a mântuirii Sale.

❖ Judecata în cartea lui Daniel și în Sfintele Scripturi

Unde putem găsi referințe cu privire la judecată în cadrul cărții lui Daniel? Ce ne este descoperit prin intermediul profețiilor expuse în această carte?

Putem citi despre judecata lui Dumnezeu în Daniel 7:9-10,13-14: „9. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins. 10. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile. 13. M-am uitat în timpul vedeniilor mele de noapte, și iată că pe norii cerurilor a venit unul ca un fiu al omului; a înaintat spre Cel îmbătrânit de zile și a fost adus înaintea Lui. 14. I S-a dat stăpânire, slavă și putere împărătească, pentru ca să-i slujească toate

popoarele, neamurile, și oamenii de toate limbile. Stăpânirea Lui este o stăpânire veșnică, și nu va trece nicidecum, și împărăția Lui nu va fi nimicită niciodată."

Cine este persoana descrisă ca fiind un „Îmbătrânit de zile"? Dar ca fiu al omului?

Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Fiul. Tema judecății este introdusă ca un moment de mare importanță, la capătul unor evenimente ce cresc în amplitudine de la o etapă la alta, de la o împărăție la alta. Practic, judecata divină este cea care aduce rezolvare la toată intriga din cartea lui Daniel concentrată în jurul luptei împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său de pe pământ. Judecata Celui Îmbătrânit de zile pune capăt domniei acelor puteri care au persecutat biserica Sa de pe pământ. Cu adevărat, această judecată ce se desfășoară înainte de a doua venire a lui Hristos, pe care în succesiune o vedem că se întâmplă la sfârșitul ei, se constituie ea însăși ca o parte a Evangheliei, a veștii bune că Dumnezeu este Cel care mântuiește pe cei care se încred în El.

În ce altă parte a Sfintelor Scripturi ne este redată ideea de judecată ce precedă a doua venire a lui Hristos? Se aplică oare ea și la cei credincioși?

În acest sens vom citi partea finală a parabolei nunții fiului de împărat redată în Evanghelia după Matei 22:1-2,8-14: „1. Iisus a luat cuvântul, și le-a vorbit iarăși în pilde. Și a zis: 2. „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său. ..... 8. Atunci a zis robilor săi: „Nunta este gata; dar cei poftiți n-au fost vrednici de ea. 9. Duceți-vă dar la răspântiile drumurilor, și chemați la nuntă pe toți aceia pe care-i veți găsi." 10. Robii au ieșit la răspântii, au strâns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și odaia ospățului de nuntă s-a umplut de oaspeți. 11. Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă. 12. „Prietene", i-a zis el, „cum ai intrat aici fără să ai haină de nuntă?" Omul acela a amuțit. 13. Atunci împăratul a zis slujitorilor săi: „Legați-i mâinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților. 14. Căci mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși."

Cine este împăratul descris în parabolă? Ce anume a făcut împăratul în cursul nunții fiului său?

Împăratul este Dumnezeu; El a verificat dacă toți cei prezenți sunt îmbrăcați în haina de nuntă. În cadrul acestei parabole sunt prezentate mai multe simboluri utile în înțelegerea noțiunii de judecată ce precedă a doua venire a lui Hristos. Mai întâi să observăm modul în care împăratul a adresat o invitație generală tuturor celor care doreau să vină la nunta pe care a pregătit-o fiului său. Practic a fost o adunare a celor doritori în camera de petrecere fără să se facă nici un fel de deosebire morală: și buni și răi au întrat pur și simplu în baza invitației făcute de împărat. Până aici, nimic deosebit, dar vine un moment în care împăratul întră în camera de petrecere pentru a vedea cum se comportă acești invitați de ocazie. Împăratul nu cunoștea cine sunt toți aceștia, dar un lucru l-a remarcat imediat: anumite persoane nu erau îmbrăcate corespunzător, fapt ce se constituia ca o sfidare a invitației pe care le-a făcut-o. Drept urmare, a dispus ca acele persoane care au ignorat să îmbrace haina de nuntă, pe care înțelegem că le-a fost pusă la dispoziție, mulți neavând cu ce și de unde să și-o procure, au fost scoși și aruncați afară.

Practic, vedem o descriere sintetică, chiar profetică, a modului în care a fost vestită Evanghelia, prin invitația la nunta Fiului lui Dumnezeu, a Mielului sfânt și fără de prihană, fapt care s-a concretizat prin strângerea împreună a tuturor celor doritori în cadrul bisericii creștine. Dar vine un moment în care Dumnezeu urma să vadă câți dintre cei invitați și-au însușit haina sfințeniei, sau a neprihănirii, lui Hristos. Iar în acest moment se vede diferența dintre cei care erau adunați laolaltă: unii pur și simplu au ignorat această haină, care nu este nimic altceva decât însușirea meritelor lui Hristos prin credință și exemplificare a acestei realități în viețile lor. Aceste persoane ajung astfel în situația de a fi îndepărtate din mijlocul bisericii lui Hristos, soarta lor fiind

similară cu a celor care pur și simplu au fost necredincioși declarați. Astfel înțelegem că judecata de dinaintea venirii lui Hristos este un moment de bilanț, de încheiere a socotelilor pe care Dumnezeu le are cu biserica și deopotrivă cu această lume, obiectul ei fiind nimic altceva decât curățirea bisericii de orice urmă de păcat și de întinare morală.

❖ Relația dintre Evanghelie și Judecată

Este totuși necesar ca toți oamenii să se înfățișeze la judecata lui Dumnezeu? Se aplică acest lucru chiar și celor credincioși, celor care se încred în Iisus Hristos?

Despre necesitatea de a ne prezenta înaintea judecății divine putem citi în epistola a 2-a către Corinteni 5: 10: „10. Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să-și primească răsplata după binele sau răul, pe care-l va fi făcut când trăia în trup."

Există un fel de temere pentru mulți creștini privitor la acest text, precum și la orice alt loc din Scriptură care vorbește despre judecată în dreptul celor credincioși. Așa cum s-a mai spus în cuprinsul emisiunii, judecata ce precedă a doua venire a lui Hristos nu este destinată condamnării celor ce se încred în Dumnezeu, ci reabilitării dacă este cazul, precum și afirmării prin verdict definitiv înaintea întregului univers, a mântuirii acestora. Așadar, nu trebuie să existe nici frică, nici vreo îndoială cu privire la hotărârea pe care Domnul o va lua în dreptul lor.

Într-adevăr, nimeni nu este suficient de sfânt pentru a putea fi achitat de vinovăția de a fi păcătos prin el însuși. Dar toată această judecată se face prin intermediul unui Mijlocitor desăvârșit: El este haina noastră de „nuntă", ca să ne exprimăm în termenii parabolei nunții fiului de împărat. și toți cei care „îmbracă" prin credință această „haină de nuntă" – jertfa lui Hristos, cu toate meritele Sale, este într-o siguranță deplină. Singura noastră speranță este sângele Său cel sfânt, care în baza mijlocirii Sale pledează în favoarea noastră la această judecată. Astfel, judecata ce precedă a doua venire este o veste bună, o parte a Evangheliei împărăției, anunțată chiar de către Domnul nostru Iisus Hristos. Cei credincioși se înfățișează la judecată prin intermediul lui Hristos, iar ceea ce lucrează El pentru noi este desăvârșit și absolut sigur; în Hristos avem astfel o siguranță deplină, de care nu avem motive să ne îndoim. Nu trebuie să privim la noi, ci doar la El.

Dar cum rămâne totuși cu siguranța mântuirii pentru cei ce se încred în Iisus Hristos? Cine este atât de sfânt și de vrednic încât să fie sigur că la judecată va fi găsit așa cum vrea Dumnezeu?

În acest sens este util de amintit cuvintele scrise de apostolul Pavel în epistola către Romani 8:33-39: „33. Cine va ridica pâră împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este Acela, care-i socotește neprihăniți! 34. Cine-i va osândi? Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu, și mijlocește pentru noi! 35. Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigonirea, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia sau sabia? 36. După cum este scris: „Din pricina Ta suntem dați morții toată ziua; suntem socotiți ca niște oi de tăiat." 37. Totuși în toate aceste lucruri noi suntem mai mult decât biruitori, prin Acela care ne-a iubit. 38. Căci sunt bine încredințat că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici stăpânirile, nici puterile, nici lucrurile de acum, nici cele viitoare, 39. nici înălțimea, nici adâncimea, nici o altă făptură, nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Iisus Hristos, Domnul nostru."

Este vreun lucru care ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu?

Nimic nu ne poate despărți de iubirea Sa. Ori de câte ori veți avea teamă sau nesiguranță în suflet cu privire la judecată sau cu privire la orice altceva în legătura cu destinul final al celor ce se încred în Dumnezeu apelând la meritele Domnului Hristos, va fi util să recitiți aceste versete până când veți avea o înțelegere suficientă asupra

lor, care să alunge sentimentele negative. Astfel, avem imaginea judecății, în care atât Cel rău, cât și păcatele comise se ridică împotriva noastră într-un mod în care noi nu avem cum să replicăm. Chiar și într-o astfel de situație, ca să nu spun că în toate situațiile, avem un Apărător puternic la tronul lui Dumnezeu, Cel care a murit și a înviat, Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Domnul Hristos, Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii.

Prin intermediul mijlocirii Sale, El înlătură orice fel de acuzații cauzate de păcat și anulează indiferent de natura lor. Mai mult, urmează exprimarea faptului că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu manifestată în Hristos Iisus. În șirul lucrurilor care ar putea să afecteze relația noastră plină de iubire cu El este inclusă întreaga gamă a experiențelor omenești: viața, moartea, necaz, prigonire etc., precum și puterile cosmice ce depășesc această lume, cum ar fi îngerii, mergându-se până la tot ce ar putea să mai existe.

Nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Dumnezeu. Creștinul se află într-o legătură veșnică cu Dumnezeu prin Iisus Hristos. Iubirea Sa pentru noi este mai înaltă decât cerul, mai adâncă decât marea, mai întinsă decât pământul, mai puternică decât lumea sau îngerii, mai presus decât prosperitatea sau sărăcia pe care cineva ar putea să o experimenteze. Practic, iubirea lui Hristos este cel mai puternic lucru din ceruri și de pe pământ. Să ne gândim pentru o clipă la dimensiunile acestei iubiri veșnice. Să ne oglindim pentru o clipă pe fața brăzdată de sânge a Celui care murea pe Golgota plătind pentru păcatele noastre. Și să vedem iarăși, același chip, de data aceasta plin de cicatricele cauzate de durerile provocate pe nedrept, stând acum înaintea lui Dumnezeu și conducând evenimentele către destinul final al biruinței celor ce se încred în El.

Hristos și numai Hristos este cheia întregii revelații. El este siguranța mântuirii noastre dacă îmbrăcăm pe deplin haina sfințeniei Sale, a meritelor Sale care fac fără efect puterea păcatului, atât în ceruri, cât și pe pământ. Evanghelia și Judecata ce precedă a doua Sa venire sunt unite în conceptul de Evanghelie veșnică, deplină, completă și desăvârșită. Judecata nu este un motiv de teamă pentru cel care se încrede în El, ci de bucurie și de înălțare sufletească. El este cel care dovedește nevinovăția noastră, El este garanția noastră, El este bucuria nădejdii noastre. Nimic, absolut nimic nu ne poate despărți de El: nici măcar judecata, atunci când ne prindem de făgăduința mântuirii prin sângele Său.

❖ Recapitulare

Emisiunea noastră a parcurs mai multe etape în înțelegerea relației dintre Evanghelie și Judecata ce precedă a doua venire a lui Hristos. Astfel, am examinat noțiunea de Evanghelie așa cum este prezentată în cartea profetului Daniel, precum și în contextul mai general al Scripturii. Am observat cum Hristos trebuia să vină conform cu ceea ce a fost profetizat despre El, urmând să aducă darul lui Dumnezeu pentru oamenii acestui pământ: viața veșnică. Elementul central al acestui dar este oferirea vieții Sale, sfinte și desăvârșite pentru noi, numită „neprihănire veșnică”. Ceea ce a rezultat nu este nimic altceva decât o Evanghelie veșnică.

După aceea am studiat noțiunea de judecată ce precedă a doua venire a lui Hristos în contextul cărții lui Daniel, precum și în cadrul general al Scripturii. Această judecată are un caracter deosebit în stabilirea celor care vor moșteni mântuirea prin identificarea persoanelor care nu numai că au răspuns invitației Evangheliei, dar au și îmbrăcat „haina neprihănirii” Domnului Hristos, adică meritele jertfei Sale în baza cărora El pledează pentru noi înaintea tronului de slavă al lui Dumnezeu. Această haină, nu este nimic altceva decât caracterul Său sfânt și desăvârșit. În cele din urmă, am examinat legătura care subzistă între Evanghelie și judecata ce precedă a doua venire a lui Hristos, accentuând siguranța pe care o are orice om care se încrede pe deplin în meritele jertfei lui Iisus Hristos. În acest punct, am examinat modul în care se

armonizează aceste două noțiuni, ele fiind părți ale aceluiași întreg: vestea cea bună a mântuirii oferită nouă în dar.

❖ **Concluzie**

Ce am putea spune în concluzie altceva decât că este cu neputință să stăm indiferenți în fața acestei mântuiri pe care Dumnezeu ne-o oferă prin Iisus Hristos. Credința în jertfa Sa, credința în mijlocirea Sa înaintea tronului lui Dumnezeu și a doua venire sunt cele trei trepte în derularea planului divin la capătul căruia ne vom întâlni cu Domnul nostru. Fii pregătit să te întâlnești cu Dumnezeul cerurilor și al pământului, cu Creatorul și Mântuitorul Tău, Domnul Iisus Hristos prin acceptarea în inimă și în suflet a sfințeniei Sale desăvârșite, prin credință. Ești pregătit pentru a te întâlni cu Domnul tău, îmbrăcat fiind în haina Sa de nuntă?

❖ **Rugăciune de încheiere**

Tată nostru din ceruri,

Cu inima plină de bucurie venim acum înaintea Ta și Îți mulțumim pentru mântuirea pe care ne-o oferi în dar prin intermediul Fiului Tău Iisus Hristos. Mireasma plăcută a meritelor jertfei Sale ne atrage către Golgota, locul în care sângele Său a curs în favoarea noastră, a celor păcătoși. Nu există fericire mai mare decât aceea de a privi la Tine și de a ne închina înaintea Ta. Nimic nu se compară cu aceasta.

De asemenea, ne apropiem plini de încredere de tronul Tău de har și îndurare, unde în prezent Tu judeci cazul fiecăruia dintre noi și stabilești vrednicia noastră. Într-adevăr, noi nu putem stinge acuzele aduse de vrăjmaș și nu putem răspunde insinuărilor Sale. De aceea, noi apelăm la un Mijlocitor ceresc, la un Apărător drept și milostiv, care să ne recomande înaintea Ta. Numai Domnul Hristos este nădejdea noastră. Numai prin El putem sta înaintea Ta, îmbrăcați în meritele Sale și să fim socotiți sfinți, fără prihană. Învește mântează-ne Dumnezeul nostru în această neprihănire și fă ca acest caracter sfânt să se manifeste cu putere și prisosință în noi ca mărturie vie despre legătura dragostei Tale. Fă ca viața noastră să fie o lumină care să aducă pace și bucurie în inimile tuturor celor care ne privesc.

Și nu în ultimul rând, Te rugăm să ne pregătești pentru întâlnirea cu Tine atunci când vei veni să Îi strângi pe toți cei care s-au încrezut în Tine pe deplin și Te-au urmat în cursul acestei vieți. Singura noastră speranță ești Tu, și numai prin Tine vom fi mântuiți. Fii lăudat în veci, Dumnezeul nostru ceresc și Domn al sufletelor noastre. Fii lăudat în veci! Amin.

Mesajul Actual Al Judecății

❖ **Tema emisiunii**

Pentru mulți oameni, noțiunea de judecată ar putea să însemne convingerea că un lucru dificil urmează să se întâmple și practic doar puțini sunt cei care vor putea trece cu bine prin acest test. S-ar putea să ne gândim la anii de școală sau la evaluările profesionale la care am fost supuși de-a lungul vieții și să retrăim emoțiile acelor timpuri sau evenimente, cu impresii nu totdeauna plăcute. Este posibil ca aceste lucruri să fie asociate cu un profesor sau examinator sever, greu de satisfăcut, gata în a-ți găsi greșeli în ceea ce ai făcut. Normal, într-o astfel de situație, ideea unei examinări în locurile cerești nu prea pare a fi o veste bună.

Însă nu trebuie să ignorăm mai multe aspecte ce fac totuși o diferență cu privire la judecata ce precedă a doua venire a lui Hristos și cel mai important lucru rezultă din faptul că examinatorul este chiar Dumnezeu. El nu este un om supus slăbiciunilor și preferințelor de moment, ci o persoană infinită în cunoaștere, capabilă să evalueze obiectiv ceea ce am realizat în cursul vieții noastre de pe acest pământ. Mai mult, El este deopotrivă bun și îndurător, capabil să înțeleagă motivațiile noastre ascunse de

privirea celorlalți, și uneori chiar față noi înșine și să ne acorde într-un mod just clemența necesară înțelegerii faptelor pe care le-am făcut în timpul vieții.

Dar mai mult decât atât în timpul evaluării cerești noi avem un mijlocitor, un apărător, care nu numai că vorbește în favoarea noastră, dar pentru ceea ce nu poate fi scuzat El poate prezenta meritele jertfei Sale de pe Golgota ca ispășire pentru toate greșelile și păcatele noastre. Singura problemă este că El nu va putea face acest lucru decât în măsura în care noi vom crede în El și în puterea Sa de a ne mântui. Aceasta este într-adevăr o veste bună și este tocmai Evanghelia pe care ne-a transmis-o prin intermediul Sfintelor Scripturi și care ne dă siguranță deplină chiar și la judecată.

❖ **Sinteza emisiunii**

Emisiunea noastră se constituie ca o punte între două cărți biblice cu aplicație în ce privește pregătirea pentru judecata din ceruri și pentru a doua venire a lui Hristos, astfel că:

- vom examina mesajul judecății ce precedă venirea lui Hristos din cartea lui Daniel și Apocalips;
- vom vedea ce înseamnă să te temi de Dumnezeu pentru a fi pregătit pentru această judecată;
- vom studia cum putem da slavă lui Dumnezeu ca parte a atitudinii ce trebuie să o avem în timpul acestei judecăți;
- vom încheia prin a înțelege la ce se referă închinarea la Dumnezeu în acest timp al judecății.

❖ **Metoda de studiu**

Din experiență cunoaștem că pentru a trece cu bine un examen trebuie să fim pregătiți corespunzător, fapt ce reclamă un studiu personal de cea mai bună calitate. Dacă așa stau lucrurile cu învățarea unor materii școlare sau a unor cursuri de specialitate, într-un mod similar trebuie să procedăm și atunci când este vorba despre lucrurile spirituale, în particular prin studierea Sfintelor Scripturi în vederea trecerii examinării din ceruri. De aceea, vă îndemnăm să notați versetele ce vor fi studiate pentru a le relua ulterior cu scopul, sperăm, al aprofundării lor.

❖ **Mesajul judecății în cartea lui Daniel și Apocalips**

Cum este descrisă judecata ce precedă a doua venire a lui Hristos în cartea lui Daniel? De ce este important pentru noi acest lucru?

Putem să spunem că subiectul central al cărții lui Daniel este judecata ce precedă a doua venire a lui Hristos; către acest eveniment converge tot ceea ce o precedă și din ea pornește tot ceea ce îi urmează. Aș reda textul de bază pentru prezentarea judecății și vom citi versetele ce urmează derulării imaginilor referitoare la imperiile mondiale și de la care se pleacă pentru anunțarea celei de-a doua veniri a lui Hristos:

Daniel 7: „9. Mă uitam la aceste lucruri, până când s-au așezat niște scaune de domnie. și un Îmbătrânit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lână curată; scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roțile Lui ca un foc aprins. 10. Un râu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori Îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile.”

Ce nume este folosit pentru Dumnezeu și ce fel de râu curgea înaintea Sa?

Cel Îmbătrânit de zile; un râu de foc. Atenția profetului a fost atrasă de derularea impresionantă a imperiilor mondiale din zona bazinului mediteraneean, dar deodată ceva mult mai important are loc în ceruri. Descrierea este progresivă: mai întâi el vede că se așază niște scaune de domnie, după care apare Dumnezeu care ia loc la această

ședință solemnă. Daniel este impresionat în mod deosebit de modul în care Îi apare în viziune judecata, cu insistentă pe culoarea alb (neprihănire, dreptate, sfințenie), culoarea focului (o examinare ce merge până la cel mai mic detaliu așa cum focul mistuie totul) și pe numărul mare al celor care asistă la judecată (mii de mii și zece mii de zece mii adică sute de mii de miliarde de ființe cerești 103 x 103 x 104 x 104 = 1014 = 105 x 109).

Care este unul dintre momentele cele mai impresionante menționate în profeție?

Momentul cel mai impresionant este cel al „deschiderii cărților", adică momentul începerii Judecății, eveniment care indică începutul sfârșitului domniei păcatului și haosului pe pământ. Până în această clipă păcatul s-a dezvoltat crescând în dimensiuni de la o împărăție la alta, dar acum Marele Judecător intervine pentru a pune punct acestei evoluții distructive. A sosit timpul ca în sfârșit Judecata să înceapă și să se pună capăt vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Într-adevăr o veste bună pentru toți cei care se încred în Iisus Hristos.

Mai este și un alt text biblic care să ne vorbească despre Judecata ce precedă a doua venire a lui Hristos și despre modul în care trebuie să ne pregătim pentru ea?

O idee pe care am reluat-o de multe ori în cadrul emisiunilor noastre a fost sublinierea legăturii dintre profețiile din cartea lui Daniel și cartea Apocalips. Practic, în cartea lui Daniel avem următoarea succesiune: evoluția imperiilor mondiale, așezarea Judecății, a doua venire a lui Hristos, distrugerea imperiilor mondiale. Într-un mod similar, în cartea Apocalips avem această succesiune și putem citi:

Apocalips 13, sau succesiunea ce precedă judecata: „1. Apoi am stat pe nisipul mării. și am văzut ridicându-se din mare o fiară cu zece coarne și șapte capete; pe coarne avea zece cununi împărătești, și pe capete avea nume de hulă. 2. Fiara, pe care am văzut-o, semăna cu un leopard; avea labe ca de urs, și gură ca o gură de leu. Balaurul i-a dat puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare."

Apocalips 14, sau mesajul din timpul judecății: „6. și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. 7. El zicea cu glas tare: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!"

Practic, am identificat elementul central al cărții Apocalips, care nu poate fi altul decât tot cel al Judecății ce precedă a doua venire în aceeași manieră prezentată ca și în cartea lui Daniel. După evoluția a două mari puteri mondiale prezentate în cartea Apocalips (fiara cu 10 coarne și balaurul, ușor de identificat cu fiara a patra din cartea lui Daniel cu cele două faze ale evoluției ei) se trece la mesajul Judecății, după care în capitolele următoare se vorbește despre a doua venire a lui Hristos. Este demn de remarcat că la fiara din Apocalips sunt prezente elemente preluate de la fiarele din cartea lui Daniel, fiind o trimitere directă la aceasta.

Ce elemente se constituie ca învățătură pentru noi cu privire la pregătirea necesară în vederea desfășurării judecății?

Partea interesantă este că față de cartea lui Daniel în cartea Apocalips, apare un mesaj ce este rostit la nivel mondial prin care oamenii sunt somați să dea atenție Judecății din ceruri (este iarăși clar că este vorba despre o judecată ce precedă a doua venire a lui Hristos) și să se închine lui Dumnezeu. De fapt, trei elemente sunt aduse în atenție ca pregătire pentru a trece cu bine de judecată: a te teme de Dumnezeu, a-I da slavă și a te închina Lui. Aceasta este cheia pentru ca Judecata să devină cu adevărat o veste bună, o „Evanghelie veșnică" în baza căreia să poți moșteni Împărăția cerurilor. În continuare, vom examina ce înseamnă fiecare dintre toate aceste lucruri, așa cum sunt prezentate în Sfintele Scripturi și în particular, pentru a fi cât mai fideli

mesajului enunțat, în cartea Apocalips. Astfel, vom avea nu numai problema, ci și soluția furnizată din aceeași sursă cu autoritate: Sfânta Scriptură.

❖ **A te teme de Dumnezeu**

Cum putem să înțelegem temerea de Dumnezeu? La ce anume se referă această temere? Este pur și simplu vorba despre frică de Dumnezeu?

Ceea ce Dumnezeu ne cere este mai mult decât sentimentul de frică, pe care într-o formă sau alta ar trebui să îl depășim pentru a putea înțelege noțiunea biblică a „temerii de Dumnezeu". În acest sens este util să examinăm următorul text biblic care face trimitere directă la o astfel de „temere":

Apocalips 15: „3. Ei cântau cântarea lui Moise, robul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului. Și ziceau: „Mari și minunate sunt lucrările tale, Doamne Dumnezeule, Atotputernice! Drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al Neamurilor! 4. Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!"

Cum este numit Dumnezeu în această cântare și cine va veni să se închine înaintea Sa?

Dumnezeu Atotputernic, Împărat al Neamurilor; toate Neamurile. Avem expunerea unei cântări de laudă la adresa lui Dumnezeu numită „cântarea lui Moise și a Mielului" în care se face referință la măreția lucrărilor lui Dumnezeu și la recunoașterea dreptății caracterului lucrărilor pe care Sale. De fapt, cei care cântă această cântare sunt persoane care au avut în timpul vieții lor de pe pământ exact experiența de biruință asupra păcatului experimentată de către Moise și de către Iisus Hristos. Tocmai de aceea ei se pot uni în cântare cu Moise și cu Domnul Iisus, fiindcă ei au în comun o experiență similară, care i-a condus la înțelegerea dreptății lui Dumnezeu în tot ceea ce El face.

Dar mai concret, pentru noi, ce ar putea însemna această cântare?

Cântarea de mai sus exprimă modul în care au trăit aceste persoane pe pământ; cunoașterea din ceruri nu este altceva decât extinderea cunoașterii câștigate pe pământ, astfel ei exprimă în ceruri ceea ce au văzut că Dumnezeu a făcut pe pământ, dreptatea tuturor căilor Sale, sfințenia Sa desăvârșită. Această recunoaștere plină de iubire și adorare este „temerea de Dumnezeu" la care suntem chemați prin Evanghelia cea veșnică mai sus amintită.

Merită să accentuăm ceva în mod deosebit pentru a avea o însușire practică a conceptului temerii de Dumnezeu?

Textul biblic amintit este deosebit de practic și ne sunt schițate mai multe elemente de învățătură pe care ar trebui să ni le însușim; astfel:

- trebuie să ne însușim deprinderea de a observa măreția lucrărilor lui Dumnezeu, grandoarea a tot ceea ce El întreprinde de la lucrurile mici și cotidiene (cum ar fi susținerea zilnică a vieților noastre) până la cele considerate mari și de excepție (miracole, intervenții supranaturale etc.);
- în continuare, trebuie să observăm caracterul drept și adevărat a tot ceea ce Dumnezeu înfăptuiește; acest lucru poate fi uneori dificil, fiindcă păcatul ne împiedică să avem o percepție corectă, dar cu ajutorul Duhului Sfânt putem ajunge la o astfel de viziune;
- deopotrivă trebuie să recunoaștem autoritatea Sa asupra noastră și să ne conformăm cu ceea ce El ne cere prin intermediul Sfintelor Scripturi;

- și nu în ultimul rând, trebuie să lăudăm pe Dumnezeu pentru tot ceea ce El face și pentru tot ceea ce El este: Creator, Mântuitor și Susținător al nostru; acest lucru este legat de ceilalți pași anterior enunțați.

Înțelegem că este vorba despre un întreg sistem de deprinderi pe care ar trebui să ni le însușim ca pregătire de judecată?

Într-adevăr, este vorba practic de un stil de viață complet diferit de cel cu care lumea este obișnuită și este necesară o reformă profundă la nivel individual. Noi suntem obișnuiți să privim doar la lucrurile negative și să le accentuăm. Sau în cazul în care recurgem la religie o facem fie pentru a ne rezolva o anumită problemă, după a cărei rezolvare normal că uităm de ea, fie datorită unor tradiții moștenite pe care le urmăm în virtutea inerției, sau a unei frici superstițioase. De aceea, trebuie, insist asupra acestui cuvânt ce reclamă maximum de voință, trebuie să ne însușim deprinderile fundamentale ale temerii de Dumnezeu în genul: observării lucrării Sale, recunoașterii dreptății modului Său de acțiune și autorității Sale asupra vieții noastre, precum și aducerii de laudă din inimă pentru tot ceea ce El face.

❖ A da slavă lui Dumnezeu

Am examinat astfel „temerea de Dumnezeu", dar cum rămâne cu cerința de „a-I da slavă"? Ce noțiune mai este și aceasta și cât de actuală mai este pentru noi astăzi?

În sensul obținerii unui răspuns valabil vom examina alte două fragmente din cartea Apocalipsei, care ne vor oferi o imagine asupra acestei noțiuni:

Apocalips 4: 11. „Vrednic ești Doamne și Dumnezeul nostru, să primești slava, cinstea și puterea, căci Tu ai făcut toate lucrurile, și prin voia Ta stau în ființă și au fost făcute!"

Apocalips 5: 9. și cântau o cântare nouă, și ziceau: „Vrednic ești tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost înjunghiat, și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice semințe, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. 10. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!" 11. M-am uitat, și împrejurul scaunului de domnie, în jurul făpturilor vii și în jurul bătrânilor am auzit glasul multor îngeri. Numărul lor era de zece mii de ori zece mii și mii de mii. 12. Ei ziceau cu glas tare: „Vrednic este Mielul, care a fost înjunghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!" 13. și pe toate făpturile, care sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicând: „A Celui ce stă pe scaunul de domnie, și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!" 14. Și cele patru făpturi vii ziceau: „Amin!" Și cei douăzeci și patru de bătrâni s-au aruncat la pământ, și s-au închinat Celui ce este viu în vecii vecilor!

Cine sunt cei mântuiți? De unde provin ei, din ce națiune sau din ce popor?

Oameni din orice semințe, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. A da slavă lui Dumnezeu nu este ceva demonetizat, învechit, ci este un lucru foarte actual, astfel vedem cum ființele cerești conectează această noțiune cu vrednicia Sa de a primi din partea noastră toată adorația de care suntem capabili. De fapt, a da slavă înseamnă a-L adora pe Dumnezeu din toată inima și din tot sufletul, să se manifeste față de El cea mai pură și mai deplină iubire de care ești în stare. Sunt câteva rațiuni care pot „amorsa" un astfel de sentiment, ca să nu spun atitudine și ele ne sunt furnizate în prima cântare amintită din Apocalips 4:

- El este Cel care a creat toate lucrurile; El este Cel care a adus tot universul la existență și căruia Îi datorăm prin urmare totul;
- în plus, Dumnezeu nu numai că a creat lumea și tot ce ține de ea, dar El deopotrivă susține creația Sa, nu a abandonat-o și nici nu o va părăsi vreodată.

Aceste două realități, când sunt conștientizate în suflet aduc în mod involuntar, am putea spune spontan, simțământul măreției lui Dumnezeu și dorința de a-L adora cu toată ființa noastră, de a ne uni cu El și de a fi pentru totdeauna împreună cu El; este o coborâre a cerului pe pământ, adică în inimă.

Dar cum rămâne cu cântarea „nouă" pe care o cântă toate ființele cerești în fragmentul citat din Apocalips capitolul 5?

Dacă în Apocalips 4, era lăudat Dumnezeu Tatăl, în capitolul 5, se vorbește despre Fiul, Cel care a fost jertfit pentru păcatele noastre și care acum stă la tronul lui Dumnezeu mijlocind pentru noi și lucrând apărarea noastră la judecată. Această cântare nouă face referință la vrednicia lui Iisus Hristos de a deschide „cartea pecetluită" a evenimentelor viitoare pe care I-a încredințat-o Tatăl ceresc. Motivele pentru a da slavă Fiului lui Dumnezeu, adică a-L adora, rezultă din conținutul acestei cântări, precum și al cântării care urmează acesteia și sunt următoarele:

- El este Cel care a plătit cu propria Sa viață pentru păcatele noastre, deschizând astfel posibilitatea ca oamenii acestei lumi să poată fi luați în ceruri;
- mai mult, El este cel care a transformat condiția umană a celor credincioși, oferindu-le statutul de preoție împărătească, făcându-i părtași lucrării pe care El o face înaintea întregului Univers; corespunzător derivă și noua calitate de care ei se vor bucura după ce Împărăția Sa va fi stabilită și pe pământ: ființe nemuritoare, cu totul sfinte.

Atunci când sunt percepute aceste realități la justa lor valoare, ele vor trezi în mod spontan adorarea noastră orientată către Fiul, către Cel care ne-a iubit așa de mult încât Și-a dat viața pentru noi. Ce mult ar trebui să Îl iubim și să Îl prețuim pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel care Și-a dat jos coroana pentru a deveni Unul la fel ca noi și pentru a muri în locul nostru!

❖ A te închina lui Dumnezeu

Dar cum rămâne cu chemarea de a ne închina lui Dumnezeu? Cum se poate înțelege acest lucru aparent misterios pe nume „închinare"? Mai are nevoie omul modern de așa ceva?

Voi reveni cu o idee pe care am amintit-o în mai multe ocazii și anume că Biblia utilizează noțiuni actuale pentru noi, fiindcă ea este revelația lui Dumnezeu pentru umanitate de la începutul istoriei și până la sfârșit. Cu privire la închinare vom încerca să înțelegem la ce se referă, citind următoarele versete:

Apocalips 7: 9. După aceea m-am uitat, și iată că era o mare gloată, pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini; 10. și strigau cu glas tare, și ziceau: „Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care stă pe scaunul de domnie, și a Mielului!" 11. Și toți îngerii stăteau împrejurul scaunului de domnie, împrejurul bătrânilor și împrejurul celor patru făpturi vii. Și s-au aruncat cu fețele la pământ în fața scaunului de domnie, și s-au închinat lui Dumnezeu, 12. și au zis: „Amin." „A Dumnezeului nostru, să fie lauda, slava, înțelepciunea, mulțumirile, cinstea, puterea și tăria, în vecii vecilor! Amin."

Conform celor de mai sus înțelegem că închinarea presupune următoarele elemente obligatorii:

- să stai în fața scaunului de domnie a lui Dumnezeu, adică să fii înaintea Sa, lucru ce înseamnă în principal conștientizarea prezenței divine oriunde te găsești și ori de câte ori dorești să întri în legătură cu Cel Prea Înalt; simpla orientare a gândurilor către Dumnezeu adeseori poate fi suficientă;
- recunoașterea autorității lui Dumnezeu asupra vieții tale;

- să te pleci înaintea Sa, adică să îi oferi lui Dumnezeu ocazia de a te călăuzi în toate lucrurile;
- să rămâi în această atitudine de acum înainte prin angajare deplină și asumare totală a condiției de supus al Său și al Împărăție Sale.

Acest pachet de acțiuni și de atitudini presupune dezvoltarea unor deprinderi care se cer aprofundate de-a lungul întregii vieți, ca pregătire pentru Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Dar nu este umilitor pentru noi să procedăm în felul în care Biblia ne arată că trebuie să ne închinăm? Cum adică să te supui lui Dumnezeu pe deplin?

Cerințele enunțate în Scriptură sunt într-adevăr umilitoare pentru mândria omenească, ce nu admite pe nimeni mai presus de sine și cu adevărat este necesară dovedirea unui spirit de jertfire a egoismului, lucru pe care mulți oameni îl refuză. Trebuie să înțelegem că viața în ceruri nu este un fel de vacanță în care fiecare face ce vrea, fără a da socoteală nimănui. În Împărăția cerurilor, suprema activitate va fi cea de a ne închina lui Dumnezeu, de a-L lăuda, de a aprofunda revelația Sa în natură și Scriptură. Așadar, cine nu găsește plăcere în aceste lucruri pe pământ, nu se va putea bucura nici în ceruri de ceea ce se găsește acolo. Dar indiferent cât de mult ar costa, cerul totuși merită un astfel de sacrificiu.

Ați avea un fragment biblic care să fie ca o concluzie pentru toată această problemă a pregătirii în vederea judecății ce precedă a doua venire a lui Hristos?

Avem un astfel de text așa cum putem citi din Scriptură în Apocalips 22:„12. Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui. 13. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Începutul și Sfârșitul. 14. Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții, și să între pe porți în cetate! 16. Eu, Iisus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață. 17. și Duhul și Mireasa zic: „Vino!” Și cine aude, să zică: „Vino!” Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!”

Astfel, sub simbolul spălării hainelor avem reprezentată toată pregătirea necesară ce ne va da dreptul să întrăm în Împărăția cerurilor. Nu putem face altceva decât să răspundem chemării adresate de Duhul Sfânt și de Mireasa lui Hristos – biserica formată din cei credincioși din toate națiunile acestei lumi, care trăiesc și vestesc Evanghelia cea veșnică în acest timp al sfârșitului. Astfel, Judecata devine cu adevărat Evanghelie, adică o veste bună care ne motivează să mergem înainte.

❖ **Recapitulare**

Emisiunea noastră a parcurs astfel mai multe etape în înțelegerea mesajului actual al Judecății ce precedă a doua venire a lui Hristos. În acest sens, pornind de la descoperirea acestei judecăți în cartea profetului Daniel, am mers mai departe în cartea Apocalips, în care se tratează această temă într-o manieră mult mai extinsă. Astfel, am înțeles că tema judecății reprezintă centrul profețiilor din Daniel și din Apocalips, în mod deosebit fiind accentuat conceptul de Evanghelie veșnică redând într-o formă sintetică mesajul lui Dumnezeu din timpul Judecății care se desfășoară în ceruri.

După aceea, am fost interesați să vedem ce înseamnă acest mesaj al Evangheliei veșnice și am înțeles că este vorba de trei concepte fundamentale, și anume: să ne temem de Dumnezeu, să Îi dăm slavă și să ne închinăm Lui. Astfel, am parcurs paragrafe din cartea Apocalips care să ne ajute să aprofundăm conceptele în cauză într-un mod dinamic și practic, ceea ce sperăm că am reușit să și facem. În concluzie, am ajuns la invitația pe care ne-o adresează Dumnezeu prin intermediul Scripturii, de a ne pregăti pentru Împărăția cerurilor, trecând cu bine de Judecata divină care se desfășoară în prezent în ceruri, înaintea scaunului Său de domnie.

❖ Concluzie

Concluzia la cele prezentate în emisiune rezidă în necesitatea de a ne pregăti în vederea Judecății divine și revenirii lui Hristos. Acest lucru presupune însușirea unor deprinderi care să ne ajute să trăim acel stil de viață pe care Dumnezeu Îl așteaptă de la noi, ca viitori cetățeni ai cerului. Atâta timp cât vom fi indiferenți față de obiceiurile pe care le avem și nu vom da atenție pregătirii pentru Judecata divină, nu vom înregistra nici un progres în viața noastră spirituală. De aceea, lecția de față caută să ne motiveze să devenim și noi o parte a cerului chiar din timpul vieții de acum, fiindcă dacă nu găsim plăcere în lucrurile spirituale și în dovedirea unui caracter creștin pe pământ, cum vom fi bucuroși să facem acest lucru în ceruri și pentru o veșnicie? Vino chiar acum la scaunul de har și de îndurare al Dumnezeului nostru Iisus Hristos și caută să trăiești Evanghelia Sa cea veșnică din clipa aceasta, sau cum zice Scriptura: „Și Duhul și Mireasa spun vino; cel ce aude să vină să bea apa vieții fără plată”.

❖ Rugăciune de încheiere

Judecător desăvârșit al cerurilor și al pământului, Dumnezeu adevărat, drept și veșnic,

Te rugăm să Îți îndrepți privirile Tale către noi și să ne acorzi harul Tău minunat, pentru a putea sta în prezența Ta atunci când Împărăția cerurilor va veni pe pământ. Am studiat despre Judecata care se desfășoară în ceruri, în timpul căreia se decide soarta celor care vor face parte din Împărăția Ta cea veșnică, lucru care ne-a condus la înțelegerea nevoii de a ne schimba căile vieților noastre. Dar cum să facem acest lucru fără ajutorul Tău? Și cum să punem la lucru puterea pe care Tu ne-o oferi, dacă nu avem lumină cu privire la ce avem de făcut? Te rugăm de aceea, să ne dăruiești Duhul Tău Cel Sfânt, care să fie ca roua cerurilor pentru sufletele noastre. Rezidește în noi chipul Tău divin, redă ființei noastre capacitatea de a Te vedea pe Tine și lucrarea Ta. Simțământul prezenței Tale Te rugăm să ni-l dăruiești astfel încât să ne însoțească toată viața noastră și să avem mereu adevărul Tău în inimile noastre.

Am aflat despre Judecata Ta, dar ne întrebăm: cine este suficient de sfânt pentru a sta în picioare înaintea Ta, înaintea ochiului Tău care vede totul, până în cel mai mic detaliu? Noi nu posedăm în noi înșine nimic care să ne recomande înaintea Ta și de aceea apelăm la meritele jertfei Fiului Tău, Mielul desăvârșit și fără de pată. El este Singurul care poate să ridice păcatele noastre, să ne spele în sfânt sângele Său și să ne înfățișeze înaintea Ta ca fiind drepți și fără de păcat. Avem încredere în Tine și în mântuirea Ta. În veci să fie lăudat Numele Tău Cel sfânt. Amin.

Pregătire Pentru Judecata Lui Dumnezeu

❖ Perspectiva judecății lui Dumnezeu

Să citim lucrarea de judecată pe care Domnul Iisus o va face atunci când va reveni pe pământ, de data aceasta înveșmântat în slava lui Dumnezeu, Matei 25: 31 – 33 : 31 Când va veni Fiul omului în slava Sa, cu toți sfinții îngeri, va sta pe scaunul de domnie al slavei Sale. 32 Toate neamurile vor fi adunate înaintea Lui. El îi va despărți pe unii de alții cum desparte păstorul oile de capre; 33 și va pune oile la dreapta, iar caprele la stânga Lui.

Venirea Mântuitorului o asociem de regulă cu manifestarea unei puteri supranaturale, care ne va conduce la intrarea în Împărăția lui Dumnezeu. Totuși, ce sens are această judecată despre care se vorbește în aceste versete?

A doua venire a lui Hristos este în primul rând expresia judecății lui Dumnezeu asupra acestei lumi și deopotrivă asupra îngerilor căzuți, care au condus la păcat pe om. Așadar, judecata este cea care determină evenimentele ce conduc spre a doua venire și tot ce va urma după aceasta, mai precis ea oferă temeiul separării „oilor de

capre”, cum sunt redate în mod simbolic cele două mari categorii de oameni din toate timpurile: cei care au ascultat de Dumnezeu și cei care s-au răzvrătit.

Această perspectivă nu creează totuși o tensiune, fiindcă până la momentul revenirii lui Hristos nu este clar cine va fi până la urmă mântuit?

Avem de-a face cu o tensiune „necesară”, care în mod normal conduce la pregătire în vederea trecerii cu bine de acest mare examen al vieților noastre. Să fiu concret, atunci când ne pregătim pentru un examen, facem toate eforturile pentru a-l trece cu succes, fără a avea garanția că vom reuși. Totuși, acest lucru nu ne descurajează, ci facem tot ce este posibil, tot ce depinde de noi pentru a avea succes. Într-un mod similar, având această incertitudine, ar trebui să depunem toate eforturile în vederea trecerii cu bine de judecata divină.

Să vedem acum ce va spune Domnul celor care vor fi trecuți la dreapta Sa, Matei 25: 34 36 Atunci Împăratul va zice celor de la dreapta Lui: Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți Împărăția, care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii. 35 Căci am fost flămând, și Mi-ați dat de mâncat; Mi-a fost sete, și Mi-ați dat de băut; am fost străin, și M-ați primit; 36 am fost gol, și M-ați îmbrăcat; am fost bolnav, și ați venit să Mă vedeți; am fost în temniță, și ați venit pe la Mine.

Din cele relatate, putem înțelege că alegerea lui Dumnezeu nu este arbitrară, ci are drept bază tot ce am făcut în decursul vieții. Este aceasta o veste bună sau rea pentru noi?

Vedem enumerate mai multe genuri de fapte pe care Domnul le apreciază la judecata Sa, toate fiind grupate în jurul unui singur mare subiect: ajutorarea semenilor, a celor ce sunt în nevoie, fiind date mai multe situații: lipsa de hrană, boala și întemnițarea. Această listă nu este completă și se poate continua în același registru al ajutorării semenilor. De fapt este o concretizare a marelui principiu al iubirii aproapelui: „ceea ce vreți să vă facă vouă oamenii, faceți-le voi mai întâi”. Ei bine, toți cei care au respectat acest principiu vor fi mântuiți, fiindcă este imposibil să ai afecțiune față de semeni în acest veac rău și lipsit de simțăminte, de umanitate aș spune chiar, decât prin puterea vie și lucrătoare a lui Dumnezeu. Așadar, alegerea nu este arbitrară și este consecința legăturii care există cu Dumnezeu, o credință ce conduce la fapte după voia Creatorului nostru.

Putem spune că ori de câte ori există iubire de aproape, de fapt vorbim de o consecință a legăturii cu Dumnezeu?

Foarte corect, și reciproc: ori de câte ori nu există iubire de semeni, nu putem vorbi de o legătură cu Dumnezeu, indiferent de mărturisirea pe care o facem sau chiar de acțiunile pe care le întreprindem. Apostolul Pavel spunea că dacă am da tot ce avem, ba mai mult, dacă am avea o credință prin care să mutăm munții, sau dispoziția de a deveni martiri, și nu am avea iubire, și citim aici iubire nu numai de Dumnezeu, ci în principal de semeni, atunci nu am putea să avem parte de mântuire. Nu vorbesc despre un sentiment, deși este și mult sentiment în acest cuvânt, doar nu suntem de piatră, ci de un principiu viu și lucrător, expresie a iubirii veșnice a lui Dumnezeu pentru omul căzut în păcat.

Dar versetele următoare par a exprima un lucru oarecum dificil de înțeles, Matei 25: 37 – 40: Atunci cei neprihăniți Îi vor răspunde: Doamne, când Te-am văzut noi flămând, și Ți-am dat să mănânci? Sau fiindu-Ți sete, și Ți-am dat de ai băut? 38 Când Te-am văzut noi străin, și Te-am primit? Sau gol, și Te-am îmbrăcat? 39 Când Te-am văzut noi bolnav sau în temniță, și am venit pe la Tine? 40 Drept răspuns, Împăratul le va zice: Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia din acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie mi le-ați făcut.

Cum se explică această nedumerire a celor sfinți? De ce pun ei o astfel de întrebare? Nu au fost ei conștienți de binele pe care l-au făcut?

Adevăratele fapte de iubire nu sunt expresia unei alegeri în genul: „fiindcă iubesc, voi face astfel”, lucru ce exprimă mai mult o datorie decât voluntariatul sentimentului de dragoste, ci mai degrabă sunt o manifestare spontană a dorinței de a ajuta pe cel în nevoie, a simpatiei pentru cei care sunt într-o situație dezavantajoasă și trebuie să fie ajutați. Într-un cuvânt, adevărata iubire este spontană, izvorând aparent de la sine, fără efort și tocmai de aceea este inexplicabilă, divină, sfântă. În acest sens, cei sfinți nu au fost conștienți de binele pe care l-au făcut, deoarece faptele respective au fost expresia unei afecțiuni spontane, din inimă, ce nu au fost făcute numai sub impresia datoriei, sau a unui efort de voință făcut special în acest sens.

Standardul exprimat de Dumnezeu este deosebit înalt. Cine poate să dovedească o ascultare deplină, spontană și din inimă? Mai bine zis, cine poate să fie mântuit în acest caz?

Ceea ce este cu neputință la om, este cu putință la Dumnezeu. Dacă mântuirea noastră ar depinde de un calcul, oarecum contabil, de numărare a faptelor bune, în contrast cu cele rele, ca să nu punem la socoteală și faptele bune ce trebuiau să fie făcute, dar au fost neglijate, atunci cu siguranță că nimeni nu ar putea fi mântuit. Deși judecata este conformă cu faptele, ea totuși nu intră în contradicție cu marele principiu al mântuirii: îndreptățirea prin credință.

Am ajuns iarăși la acest termen misterios al „îndreptățirii prin credință”. La ce se referă de fapt?

Așa cum vom discuta în continuare, mântuirea are la bază meritele lui Iisus Hristos ce ne sunt acordate prin credință în El și în jertfa Sa. Judecata divină nu poate să contrazică acest principiu, dar ea va pune în evidență dacă în mod real viața noastră a fost identificată cu viața Mântuitorului și dacă într-adevăr, iubirea Sa a fost revărsată în inimile noastre. Pentru a fi concret, pot spune că este cu neputință să ai o credință reală în Hristos și să rămâi cu o inimă de piatră, insensibil la ce se întâmplă pe pământ, să rămâi pasiv și egoist în fața nevoii umanității de a cunoaște iubirea lui Dumnezeu. Judecata pune în evidență iubirea noastră de Dumnezeu în acțiune față de lumea în care trăim, reflectată prin ceea ce facem și spunem. O astfel de iubire nu este altceva decât dovada unei credințe autentice, vii și lucrătoare: credința este sămânța, iar iubirea este rodul.

❖ Lucrarea de pregătire pentru judecată

Să trecem mai departe pentru a vedea cum trebuie să ne pregătim pentru judecată în lumina misiunii pe care Domnul ne-a încredințat-o înainte de a Se înălța la ceruri, Matei 28: 18 Iisus S-a apropiat de ei, a vorbit cu ei, și le-a zis: Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ. 19 Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. 20 și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin.

Ce presupune această trimitere a apostolilor pentru a face ucenici din toate neamurile? Are vreo legătură cu tema judecății și a celei de-a doua veniri a lui Hristos?

Trimiterea apostolilor pentru a face ucenici reprezintă o însărcinare sfântă de pregătire a oamenilor acestui pământ pentru a doua revenire a lui Hristos și implicit pentru judecata de îndreptățire a celor sfinți și de condamnare a celor nelegiuiți. Trebuie să înțelegem că Dumnezeu nu dorește să aplice judecata pur și simplu, ci intenția Sa este de a ne salva, de a ne trece cu bine prin acest act necesar al dreptății Sale.

Dar de ce este necesară această judecată? Și mai departe, cum putem să ne pregătim pentru ea, dată fiind natura noastră orientată către păcat?

Judecata este necesară pentru a se clarifica în mod obiectiv situația fiecărei persoane care a trăit pe acest pământ, în funcție de alegerile făcute. Dumnezeu nu

poate comite un „fals în acte”, luând la cer persoane care nu sunt pregătite, și de aceea fiecare caz trebuie examinat în amănunt pentru a se vedea dacă procesul mântuirii a fost dus până la capăt sau a fost doar o lucrare superficială și atât. În acest sens, judecata divină este corectă din toate punctele de vedere, satisfăcând cele mai înalte exigențe.

Revin cu a doua întrebare: cum rămâne cu pregătirea pe care trebuie să o facem pentru a putea trece cu bine de judecată?

Pregătirea în vederea judecății, și implicit pentru cea de-a doua venire, presupune să primim Evanghelia mântuirii și să mergem până la capăt pe calea pe care Domnul Hristos ne-a predicat-o când a fost pe pământ. Sunt două elemente în trimiterea pe care tocmai am citit-o, și anume, apostolii trebuiau să boteze pe cei ce urmau să creadă în Iisus Hristos și deopotrivă să îi învețe pe cei credincioși să respecte tot ce Domnul ne-a poruncit. Observăm că botezul, sau mărturisirea publică a credinței, și respectarea poruncilor, sau ascultarea de Dumnezeu, merg împreună făcând un tot inseparabil.

Așadar, nu este suficientă credința în Hristos pentru mântuire? Mai trebuie ceva adăugat? Sau ca să spunem altfel, îndreptățirea nu este numai prin credință?

Depinde ce înțelegem prin credință, astfel, dacă vom considera acceptarea intelectuală, adică la nivelul minții, a unui crez, a unei doctrine, atunci cu siguranță aceasta nu are cum să fie suficientă pentru mântuire. Îndreptățirea prin credință, și sper că vă aduceți aminte că echivalentul este de iertare prin intermediul credinței, se referă la un proces fundamental, de înlăturare a vinovăției, care va avea, și subliniez acum din nou, drept rod sfințirea, sau păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu.

În consecință, îndreptățirea prin credință este asociată, dacă ne referim la trimiterea apostolilor așa cum am citit mai devreme, cu actul botezului, al spălării de păcat, corect?

Paralela este binevenită, fiindcă într-adevăr, îndreptățirea, care este opusul învinovățirii, reprezintă o spălare de păcat, o curățire de toată vinovăția pe care ne-am atras-o datorită comiterii nelegiuirii și trăirii unui stil de viață păcătos. Așadar, îndreptățirea este asociată botezului în Numele Celor trei persoane divine, având drept rod păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Avem o ilustrație pe înțeles dacă am spune că îndreptățirea și botezul reprezintă rădăcinile, iar sfințirea și păzirea poruncilor se referă la rod. Și cum o plantă nu își are rostul fără aducerea de roade, înțelegem că botezul și îndreptățirea nu pot fi validate decât în măsura aducerii de roade.

Să înțelegem că judecata divină va realiza practic validarea pentru mântuire a celor ce au primit botezul și au fost îndreptățiți, adică iertați, prin intermediul credinței?

Mai mult chiar decât o simplă validare, judecata divină va pune în evidență aducerea de roade de către cei care au primit numele de creștin prin actul botezului și al primirii iertării divine. Fără aducerea de roade nu este posibil să avem siguranță la judecată, plus că o îndreptățirea autentică trebuie să conducă la fapte spre slava lui Dumnezeu. Așadar, judecata este necesară și pentru a arăta dacă „smochinul” a adus roade sau nu; mă refer la parabola smochinului neroditor.

Să revenim la pregătirea pentru judecată. Cum putem să aducem rod spre mântuire și să nu mai fie acest lucru o problemă pentru noi?

Credința își are suficiența ei, dar acest lucru depinde de ce înțelegem noi prin ea. Aș dori să redau un citat din Martin Luther, cu privire la natura credinței: „Credința reprezintă lucrarea lui Dumnezeu în noi ce ne conduce la transformare și naștere din nou. Credința distruge pe vechiul Adam și ne preschimbă în oameni cu totul noi. Ea ne transformă inima, spiritul, mintea și tot ce suntem. Ea aduce prezența Duhului Sfânt. Astfel, credința este o putere vie, activă și re-creatoare. Credința nu se oprește niciodată în a aduce drept rod fapte bune și chiar mai mult, înainte de a i se cere să

împlinească o anumită lucrare, ea deja o realizează." Ne gândim la Maria Magdalena, care înainte de a-i fi fost cerut să ungă trupul Mântuitorului în vederea jertfei Sale, ea deja a realizat acest lucru, fiind călăuzită de Duhul Sfânt.

Este surprinzător acest citat, practic vedem că prin credință se înțelege mai mult decât un crez, este un adevărat stil de viață, un element transformator, așa este?

Într-adevăr, de aceea am căutat să redau din gândurile acestui mare om, fiindcă multe persoane răstălmăcesc noțiunea de credință, prin transmiterea unei nuanțe pasive, în care omul nu trebuie să mai facă nimic, decât să stea și să primească mântuirea. Vedem că această credință este un principiu viu și dinamizator, nicidecum o ședere comodă într-o mântuire deja realizată.

Ar mai fi ceva de spus cu privire la acest gen de credință, care ne conduce la păzirea tuturor poruncilor lui Dumnezeu?

Aș mai reda câteva idei din citatul care urmează, tot din același autor: „Credința este o încredere vie și plină de cutezanță în harul lui Dumnezeu, atât de sigură de făgăduințele divine, încât merge înainte chiar riscând pierderea vieții de o mie de ori". Mă opresc aici și mă gândesc la modul în care apostolii și-au riscat viața pentru ca Evanghelia să fie predicată pe întreg pământul. „O astfel de încredere și de cunoaștere a harului lui Dumnezeu îți aduce fericire, un spirit plin de bucurie și de îndrăzneală în relația pe care o ai cu Dumnezeu și cu ceilalți. Duhul Sfânt este de fapt Cel care îți oferă toate acestea prin intermediul credinței. De aceea, este imposibil să separi credința de fapte, așa cum nu poți separa căldura și lumina din flacăra unui foc." Cred că aceasta este concluzia la acest punct: credința și faptele nu pot fi separate, și ambele dovedesc o bună pregătire pentru revenirea lui Hristos.

❖ Mesajul de pregătire a judecății

Să examinăm acum în ce constă mesajul ce pregătește judecata lui Dumnezeu, Luca 24: 44 – 49: 44 Apoi le-a zis: Iată ce vă spuneam când încă eram cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în Proroci și în Psalmi. 45 Atunci le-a deschis mintea, ca să înțeleagă Scripturile. 46 și le-a zis: Așa este scris, și așa trebuia să pătimească Hristos, și să învie a treia zi dintre cei morți. 47 Și să se propovăduiască tuturor neamurilor, în Numele Lui, pocăința și iertarea păcatelor, începând din Ierusalim. 48 Voi sunteți martori ai acestor lucruri. 49 și iată că voi trimite peste voi făgăduința Tatălui Meu.

De ce mesajul de pregătire pentru judecata lui Dumnezeu se referă în mod deosebit la pocăință și la iertarea păcatelor?

Pocăința, sau părerea de rău pentru păcat, și iertarea vinovăției sunt lucrurile cele mai importante pentru noi, în condițiile în care ne aflăm sub condamnarea judecății lui Dumnezeu, ce nu va întârzia să vină. Având acest blestem deasupra capetelor noastre, ne aflăm de fapt într-o situație disperată de viață și moarte. Dar mesajul lui Hristos nu se rezumă doar la o predicare a pocăinței și iertării la modul general, ci se articulează pe jertfa și patimile Sale, prin intermediul cărora noi suntem absolviți de vină. Acest lucru se numește ispășire, și vine de la ideea de executare a pedepsei divine.

Putem spune că mesajul de pregătire se referă la ispășirea de vină prin intermediul jertfei lui Hristos? Iar pocăință este expresia întoarcerii la Dumnezeu datorită aceleiași jertfe?

Elementul central al planului de mântuire este jertfa Fiului lui Dumnezeu, orice altceva este derivat din aceasta. Dacă nu ar fi existat această jertfă, atunci mijlocirea din ceruri nu ar mai fi avut obiect, iar judecata ar fi devenit inevitabilă în sensul condamnării. Pocăința, sau întoarcerea la Dumnezeu, este posibilă tocmai datorită acestei jertfe, care a înlăturat cel mai mare obstacol posibil pentru mântuirea noastră: nerespectarea poruncilor lui Dumnezeu, a Legii Sale.

Dacă jertfa lui Hristos este așa de importantă, atunci înseamnă că dacă vom avea credință în ce s-a realizat prin ea va fi suficient pentru mântuire, corect?

Pe cât de adevărat este faptul că jertfa lui Hristos este elementul central al planului de mântuire, în aceeași măsură trebuie bine înțeles că necesitatea unei astfel de executări a pedepsei subliniază caracterul de neschimbat al Legii lui Dumnezeu, a poruncilor Sale. Așadar, credința în jertfa lui Hristos nu va rămâne singură, ci ea ne va conduce la respectarea acestor porunci, care de fapt a făcut-o necesară, ca metodă de mântuire.

Înțelegem prin urmare că mesajul pregătirii pentru judecată va include și alte, să le spunem, detalii, care să conducă trecerea cu bine de acest mare examen al vieții noastre. Așa este?

Cu siguranță că pregătirea pentru judecată va include aducerea în armonie cu poruncile divine, încălcate prin intermediul păcatelor pe care omul le comite pe acest pământ. Nu putem să privim la jertfa de pe Golgota, și în mod deliberat să trăim aceeași viață de complacere în nelegiuire. Aceasta ar fi o contradicție în termeni, lucru de neacceptat atât în justiția omenească, ca să nu mai vorbim în cea divină.

Știm totuși că există multe persoane care se tem de judecata lui Dumnezeu. De asemenea, se afirmă deseori că persoana care crede în Hristos nu mai vine la judecată. Ce putem să spune despre aceste lucruri?

Mai întâi, este necesar să nu ne mai temem de judecata lui Dumnezeu. Existența jertfei de pe Golgota reprezintă dovada supremă a iubirii lui Dumnezeu și intenția Sa clară de a ne mântui. Ar fi absurd ca după un astfel de sacrificiu, să fim acum condamnați de judecata Sa. Este adevărat că faptele noastre sunt nedesăvârșite, dar meritele lui Hristos sunt puse asupra noastră, și astfel raportul vieții din ceruri este curățit. În același timp, viața noastră este preschimbată prin intermediul acestei credințe, astfel că în mod progresiv se vede rodul credinței prin fapte spre slava lui Dumnezeu, pe care aceeași judecată o consemnează. În concluzie, la judecată faptele rele sunt înlăturate prin jertfa lui Hristos, iar cele făcute pe baza credinței sunt prezentate ca dovadă a preschimbării interioare.

Dar cum rămâne cu a doua afirmație, despre cel credincios care nu mai vine la judecată?

Este adevărat că pentru cel credincios prezența la judecată nu este directă, fiindcă el are un reprezentant, chiar pe Iisus Hristos. El nu trebuie să stea singur în fața unei judecăți atât de sfinte, încât și îngerii se pleacă și își declară umilința. Așa cum noi nu putem să facem ispășire pentru păcatele noastre, la fel de adevărat este că nu putem apărea prin noi înșine, așa cum suntem acum în această condiție decăzută, înaintea Judecătorului Cel drept. Dar mesajul de încurajare este că Iisus va face acest lucru pentru noi. El nu este doar Mântuitorul la modul general pentru cei credincioși, El este deopotrivă garantul acestei mântuiri.

Să înțelegem că Domnul Hristos S-a pus garant pentru mântuirea celor credincioși?

Știm că un garant trebuie să plătească datoria celui pentru care garantează, în cazul în care acesta intră în incapacitate de plată. În cazul nostru, Domnul Iisus este garant pentru mântuirea celor care se încred în El, adică El garantează că vom trece cu bine de judecată dacă ne încredem în El și facem ce ne spune. De asemenea, El garantează înaintea întregului Univers că noi vom respecta poruncile lui Dumnezeu de-a lungul întregii eternități. Mesajul complet al Evangheliei este prin urmare cel de a ne încrede în Hristos pentru jertfa Sa și deopotrivă pentru reprezentarea pe care o face în favoarea noastră înaintea lui Dumnezeu. De aceea siguranța este deplină.

În final, trebuie să ne fie teamă de judecata lui Dumnezeu? Aveam de-a face cu un examen pe care nu putem să îl trecem sau care necesită o pregătire ce întrece puterea noastră de a face față?

Nicidecum. Judecata divină este precedată de o lucrare de pregătire care face imposibilă căderea pentru cei care i se supun, mergând până la capăt pe calea credinței și ascultării de Dumnezeu. De fapt, vorbim de o îndreptățire prin credință, citim iertare prin intermediul credinței, ce are drept rod sfințirea, adică asemănarea cu Dumnezeu, o transformare interioară ce pune iubirea Sa în noi. Această iubire ne va conduce la fapte spre slava Sa și salvarea semenilor, pe care judecata le va pune în evidență pentru pronunțarea sentinței finale. Să nu ne fie teamă cât timp depindem de meritele lui Hristos, deoarece în acest caz siguranța este deplină.

❖ **Rugăciune**

- Să fim conștienți de venirea judecății lui Dumnezeu.
- Să ne supunem lucrării de pregătire pentru această judecată.
- Să mărturisim mesajul judecății și al pregătirii pentru aceasta, astfel ca mulți oameni să fie salvați.

Sfârșitul Lumii Între Mit Și Realitate

Nu trebuie să surprindă pe nimeni gândul sfârșitului aceste lumi în condițiile în care tot mai multe argumente se acumulează dramatic structurând o viziune nu tocmai optimistă cu privire la viitor. Dar nici nu este cazul să alunecăm spre pesimism ca urmare a zvonurilor răspândite de către mulți „profeți" de ocazie sau jurnaliști dornici de un material senzațional. În plus, majoritatea producțiilor cinematografice sau de televiziune continuă să exploateze o astfel de tematică din dorința de a oferi „senzații tari" celor care au devenit dependenți de televizor. De aceea, abordarea temei sfârșitului civilizației prezente comportă o paletă largă, extremele fiind cel mai ușor de urmat, iar deformarea subiectului conducând mai devreme sau mai târziu la banalizarea gravității sale.

Încă din primele secole ale ciclului istoric în care se încadrează și scurta noastră viață, subiectul finalului a fost mereu de actualitate. Exprimarea cea mai concretă a acestei tendințe se poate urmări la toate popoarele lumii, „numărătoarea inversă" având la bază diferite calcule derivate din observarea deplasării astrelor pe bolta cerească. Dacă am fi trăit într-o perioadă de la începutul istoriei, atunci cu siguranță că privind spre cer am fi avut senzația că observăm un imens orologiu cosmic, care sub o formă sau alta imprimă anumite ritmuri realităților terestre, similitudinea mergând uneori până la sincronizarea și fuziunea dintre cer și pământ.

Trăind între aceste două „planuri" ce se intersectează pe linia orizontului, omul a fost astfel martor al armoniei și contradicției dintre cele două, experimentând tensiunea celui prins la mijloc între două forțe ce își dispută supremația. Însă de fiecare dată cerul a avut atuul de necontestat al stăpânirii timpului, pământul trebuind să se mulțumească doar cu o secțiune limitată și temporară a spațiului. De aceea, „numărătoarea inversă" a avut o influență puternică asupra tuturor concepțiilor despre lume și viață de pe tot cuprinsul mapamondului, consecința imediată fiind o profundă teamă mistică în încercarea de prevenire a marii catastrofe, când pământul fie va fi înghițit de ape, fie va fi topit prin foc venit din cer, atunci când marele orologiu cosmic va fi atins numărul deplin al ciclurilor astrale acordate răzvrătitei planete Pământ.

„Blestemul pământului se datorează răutății omului." Astfel se traduce interpretarea majoră a mesajului religios încifrat sub felurite forme la diferitele popoare, acest lucru conducând inevitabil la cerințele judecății, pedepsei și restabilirii ordinii. Mai precis, universul are o serie de legi imuabile care atunci când sunt încălcate aduc după

sine mânia zeilor asupra celor care au nesocotit autoritatea cerului. Din această cauză, introducerea unor ritualuri de „împunare” a divinității a fost următorul pas logic în prevenirea „apocalipsei”, adică a sfârșitului lumii. De aceea, orice gen de practici religioase au drept scop final prevenirea, iar alteori înlăturarea, dizgrației divine asupra unei anumite comunități umane.

Tema „blestemului” poate fi cu ușurință pusă în evidență chiar și la o analiză sumară a curentelor spirituale și filosofice, indiferent de zona geografică, conturând o preocupare constantă ce transcende veacurile. Rezolvarea este însă de fiecare diferită, antichitatea dând mărturie despre jertfe sângeroase înlăturate doar prin trecerea la monoteism. În ce privește evul mediu, ritualul și-a continuat evoluția sub o formă mai spiritualizată, cu accente puse pe „evlavia” personală. Cu toate acestea, conștiința umană niciodată nu s-a simțit la adăpost față de „stihiile” primordiale, fapt pentru care în cele din urmă a trecut la elaborarea de tehnologii tot mai sofisticate cu scopul stăpânirii naturii.

Însă este greu de crezut ca în epoca modernă, și mai ales în zonele dezvoltate ale lumii, tema blestemului să mai genereze un ecou semnificativ. Grație dezvoltării cunoașterii științifice și a tehnologiei, multe temeri „sacre” au fost demitizate și au primit o explicație rațională. Cu toate acestea, tensiunea interioară în fața unui univers straniu și misterios a continuat să evolueze generând angoasele și spasmele omului contemporan în fața unui „necunoscut” ce stă gata în orice clipă să invadeze și să distrugă realizările prezentului. Din această frică ancestrală aducătoare de vinovăție, care a fost resortul intim al nevoii de religie, s-au născut nevrozele, depresiile și complexele milioanelor de oameni ce populează regiunile prospere ale umanității.

Locul religiei a fost luat de cel al științei, iar confesarea la un duhovnic s-a transformat în consilierea de specialitate a unui psihoterapeut. Ritualul bisericesc a fost transformat în „cultul” mall-ului și al cumpărăturilor mai mult sau mai puțin extravagante, pentru ca la final mondenul și divertismentul să detroneze cu ușurință orice interes spiritual aparținând etapelor „depășite” ale istoriei. Cu toate acestea, condiția umană nu s-a modificat în esența ei, ci doar în ceea ce privește aspectul ei exterior, mai bine ambalat decât în trecut, dar mai lipsit de rezistență, dată fiind cultura economiei de „consum”, ce nu produce mărfuri de lungă durată.

Orice lucru pe care îl putem studia din jurul nostru are o anumită durată de existență dictată de substanțele din care este alcătuit și de utilitatea pe care ne-o oferă. Similar, lumea în care trăim are și ea o durată finită pe parcursul căreia se derulează viața noastră. Prin urmare, istoria întregii umanități este subsumată marilor „cicluri” universale, care conferă o perioadă de existență universului, galaxiei și sistemului solar din care face parte planeta Pământ. Mai departe, există un interval în care condițiile oferite de către scoarța terestră permit manifestarea vieții, iar în final găzduirea rasei umane nu poate fi decât temporară pe acest fragment de „bolovan” cosmic rătăcitor prin spațiul sideral.

Logic, va exista un sfârșit de lume, iar dacă nu ni se va oferi șansa de a traversa un „portal” spre o altă secțiune a universului, atunci înseamnă că undeva în viitor umanitatea va înceta să mai existe. În plus, la nivel individual, viața este extrem de scurtă pe o durată ce atinge un maxim de mai multe decade, distribuția ei fiind extrem de variabilă la scara întregii populații a lumii. Iar din acest punct apar alte întrebări legate de preexistența și postexistența ființei umane, de posibilitatea „întrupării” sub alte forme după ce durata terestră a expirat. Într-un fel sau altul, misterul persistă la nivel personal și colectiv, însă extrapolând înțelegem că un final vine pentru fiecare dintre noi, precum și pentru întregul ansamblu social.

Modalitățile practice de „lichidare” a conținutului planetei Pământ variază de la scufundarea biblică sau a Atlantidei, la prăbușirea în „fântâna abisului”, la „raderea” prin foc stelar și la explozia finală ce spulberă întregul ecosistem terestru. Care este

diferența dintre aceste metode? Mai întâi, scufundarea a reprezentat o metodă barbară și lentă de extincție, aplicabilă unor populații trăind liber prin munți, păduri și pe câmpii, adică unor comunități umane incapabile să rezolve „tehnologic” această provocare prin construirea de ambarcațiuni care să le ajute să supraviețuiască. De aceea, tiparul apelor ce se revarsă pe pământ reprezenta pentru omul din antichitate cel mai grozav lucru ce se putea întâmpla.

Tema prăbușirii în fântâna abisului comportă o nuanță mai elaborată, mai întâi fiindcă termenul în sine este mult mai abstract și mai greu de imaginat. Este ca și cum lumea ar sta deasupra unui imens gol, o cavernă al cărei tavan riscă să se prăbușească la orice mișcare telurică mai puternică. O astfel de temere relevă o societate sedentară, concentrată în mari centre urbane cu clădiri mai mult sau mai puțin fragile față de mișcările scoarței terestre.

„Arderea” reprezintă un procedeu mai rapid și mai eficient, constând în trecerea sub un „șuvoi de foc” a întregii suprafețe planetare. Viziunea este oarecum inspirată din imaginea vulcanilor ce aruncă vertical jerbe incandescente de lavă, care după aceea se revarsă pe pământ sub forma unor scurgeri piroclastice devastatoare. Cu siguranță că această abordare relevă o manieră terifiantă de a pedepsi umanitatea pentru încălcarea codului „cosmic” al non-violenței, precum și pentru nerespectarea legilor universale ale conștiinței morale. Pentru oamenii antichității târzii și evului mediu, o astfel de temere a „prăbușirii” firmamentului stelar și revărsării energiei telurice primordiale a reprezentat mereu o provocare la care nu aveau cum să facă față, disperarea fiind o consecință sigură.

Însă pentru omul modern, „călit” în războaie mondiale pustiitoare, explozia se pare că este cea mai preferată prin spulberarea într-o singură clipă a tot ceea ce există. Metoda este mai puțin „barbară”, suferința fiind eliminată prin scurtimea duratei, dar în același timp această viziune este tributară fragilității tehnologiilor de care dispunem, care într-o singură clipă pot ceda făcând să dispară totul. În realitate, tema „exploziei” exprimă o vulnerabilitate extremă, care se poate manifesta neașteptat și letal, fără a oferi o a doua șansă. Fiindcă din potop se mai poate scăpa, prăbușirea poate să nu fie totală, focul stelar mai poate oferi câteva locuri de rezistență prin ascunderea „sub munți”, dar explozia spulberă totul și dacă este atomică, atunci nu există scăpare cumulând într-una singură toate celelalte „procedee” de curățare și selecție a rasei umane.

Deschiderea omului contemporan către cunoașterea științifică și spre zămislirea diferitelor tehnologii este în mod surprinzător proporțională cu ignoranța pe care o manifestă în abordarea temelor fundamentale ale existenței, care în trecut a condus la apariția religiei și filozofiei. Trăind la timpul prezent, devenit „rob” al mașinăriilor pe care și le-a construit, omul zilelor noastre este în același timp cumplit de vulnerabil când vine vorba de angoasele temerilor primordiale ce apar în relația directă cu un univers misterios, călăuzit de legi necunoscute, care solicită compensarea prin „pedeapsă” a încălcării acestora.

Deja am început să culegem primele „roade” ale ignorării naturii prin fenomene meteorologice extreme și tot mai stranii. Suprapopularea, dublată și de un consum exagerat al combustibililor fosili, va genera o criză energetică fără precedent în următoarele decade, pe măsură ce rezervele se micșorează rapid, dar cerințele cresc exponențial din partea tuturor națiunilor lumii. Acești trei „vectori” sunt prin ei înșiși generatori de „apocalipsă”, aducând tema sfârșitului lumii în actualitate, mai întâi în glumă, dar ulterior în serios. Dincolo de calcule ezoterice, mai mult sau mai puțin relevante, realitățile zilei reclamă o atenție sporită, fiindcă ele pot fi cu adevărat semne ale „sfârșitului”.

Șansele de supraviețuire ale unei civilizații sunt dependente de eforturile depuse pentru corectarea deficiențelor sale, mai precis prin armonizarea cu legile

naturii, controlul numărului de indivizi și consumul rațional, ba chiar minimal, al resurselor. Dacă astfel de măsuri ar fi luate în considerare, atunci logic vorbind, tema „sfârșitului" ar fi amânată sau poate chiar îndepărtată din dreptul umanității. În ce mă privește, nu știu dacă întoarcerea la religie ar fi soluția cea mai bună, fiindcă roadele acesteia din timpul antichității și evului mediu nu o recomandă în vreun fel, însă manifestarea unei conștiințe superioare, care să conducă la respect față de natură și semeni, ar fi o necesitate de prim rang pentru ca „jocul" cosmic al umanității să continue.

Dacă vom învăța să contemplăm cu atenție și respect universul din jurul nostru, dacă vom ști să ne apropiem unii față de alții și dacă ne vom limita consumul la strictul necesar, atunci porți nebănuite se vor deschide înaintea noastră. Poate aceasta este lecția principală pe care trebuie să o învățăm în această viață. Poate tocmai de aceea am apărut în această lume ca specie și indivizi, fapt care conturează un sens frumos și ascendent ființei umane. Iar dacă la finalul însușirii acestei lecții vom avea și revelația descoperii Autorului a tot ceea ce există, atunci înseamnă că experiența noastră a devenit deplină și astfel, poate, ne vom reîntâlni într-o altă secțiune a universului după ce durata evoluției noastre terestre se va fi încheiat.

Timpuri Și Perioade Profetice

❖ Tema emisiunii

Ne imaginăm că stăm înaintea unei uși încuiate dincolo de care se află o lume cu totul mirifică, plină de farmec și de lucruri frumoase. Poate chiar distingem cum de dincolo de zid se aude cea mai plăcută muzică ce a fost compusă de cineva vreodată și ne întrebăm, cum am putea ajunge acolo sau ce cel puțin să putem privim ce se întâmplă?

Cum s-ar putea vedea ce este dincolo de aparențele lumii în mijlocul căreia trăim și care ne îmbrățișează cu iluzii și realități efemere, pe care abia le atingi și dispar în neant? Și cum am putea pătrunde prin poarta care se numește Scriptură pentru a înțelege mesajul lui Dumnezeu pentru planeta pământ? Oare înfățișarea lucrurilor din lume și din Scriptură reprezintă doar simboluri tainice, la care nu putem avea acces fiind constrânși doar să ne mulțumim cu un statut de spectator și nimic mai mult?

În cursul emisiunii noastre vom trece dincolo de poartă, fiindcă Dumnezeu ne oferă cheia pentru a o deschide. Nu vom forța această ușă a înțelegerii planurilor profetice ale lui Dumnezeu, ci doar vom utiliza cheia pe care El ne-a indicat-o pentru ca lucrurile viitoare să fie cunoscute de noi și să avem descoperirea stăpânirii depline pe care El o exercită asupra istoriei. De aceea tema noastră va fi tocmai înțelegerea modului în care se interpretează perioadele profetice din cadrul Sfintelor Scripturi. Bucuria înțelegerii acestora ne va oferi șansa de a putea asculta ecourile Împărăției cerurilor, precum și de a privi ceea ce ne-a pregătit Dumnezeu.

❖ Sinteza emisiunii

În cursul studiilor pe care le-am parcurs despre profețiile din cartea lui Daniel, a fost enunțat de mai multe ori un anumit principiu de interpretare și înțelegere a duratelor exprimate, numit zi profetică /an istoric, fapt pentru care:

- vom studia cheia de înțelegere a perioadelor profetice;
- vom examina perioada de 3 vremuri și jumătate din al doilea sul profetic;
- vom continua cu perioada de 70 de săptămâni, care vine în completarea celui de a-l treilea sul profetic;
- vom încheia prin a urmări perioada de 2300 de seri și dimineți din al treilea sul profetic.

❖ **Metoda de studiu**

Îndemnăm pe ascultătorii noștri să noteze cu grijă versetele biblice ce vor fi studiate pentru a putea avea o înțelegere deplină a ceea ce vom discuta cu această ocazie. Studiul biblic presupune o ucenicie care necesită răbdare, disciplină și efort bine orientat către scopul propus. Rezultatul unei astfel de abordări îl va răsplăti pe cel care urmează calea studiului biblic personal.

❖ **Cheia de înțelegere a perioadelor de timp profetice**

Cum putem înțelege perioadele de timp din profeția biblică? Există vreo posibilitate de a putea decodifica mesajul lor sau trebuie să ne mulțumim cu simpla lor enunțare și atât?

Principiul de bază al interpretării Bibliei pornește de la ceea ce se numește „interpretarea unei părți prin intermediul altei părți" sau așa cum spunea apostolul Petru „nici o profeție nu se interpretează singură". Cu alte cuvinte, atunci când există nedumeriri cu privire la ceea ce vrea să spună Dumnezeu într-o anumită parte a Sfintelor Scripturi, dacă înțelesul nu este clar sau dacă este enunțat un simbol, vom căuta în altă parte a Scripturii descrierea termenului utilizat.

Astfel, pentru înțelegerea perioadelor de timp profetic vom citi două pasaje biblice care ne vor oferi cheia de interpretare a acestora prin intermediul unei echivalări de timp. Să citim următorul verset din cartea Numeri 14:34, timp profetic: 34. După cum în patruzeci de zile ați iscodit țara, tot așa, timp istoric: patruzeci de ani veți purta pedeapsa fărădelegilor voastre; adică un an de fiecare zi: și veți ști atunci ce înseamnă să-Mi trag Eu mâna de la voi.

În cadrul acestui verset observăm echivalarea care se face între perioada în care iscoadele trimise de către Israel au cutreierat țara Canaan, 40 de zile, și durata pedepsirii lui Israel prin rămânerea în pustie, 40 de ani. Am putea enunța versetul anterior prin următoarea exprimare: „după cum în chip profetic oamenii voștri au iscodit țara Canaan timp de 40 de zile, tot astfel întregul Israel va cutreiera pustia timp de 40 de ani". Cheia de interpretare furnizată este: 1 an istoric = 1 zi profetică. Practic, colindarea prin Canaan a iscoadelor lui Israel s-a constituit ca o profeție a umblării prin pustie a poporului lui Dumnezeu și astfel ei au redat condensat ceea ce urma să se întâmple cu Israel.

Mai există așadar și un alt text din Sfânta Scriptură care să ne vorbească despre cheia de interpretare a perioadelor profetice?

Într-adevăr mai există un astfel de text biblic și vom citi următoarele versete din cartea profetului Ezechiel 4:4-6, timp profetic: 4. Apoi culcă-te pe coasta stângă, și pune pe ea nelegiuirea casei lui Israel; câte zile vei sta culcat pe coasta aceasta, le vei purta nelegiuirea lor. 5. Îți voi socoti un număr de zile deopotrivă cu acela al anilor nelegiuirii lor, și anume trei sute nouăzeci de zile, în care să porți nelegiuirea casei lui Israel. 6. După ce vei isprăvi aceste zile, culcă-te a doua oară pe coasta dreaptă, și poartă nelegiuirea casei lui Iuda patru zeci de zile; timp istoric: îți pun câte o zi pentru fiecare an.

În continuare observăm cum profetul este chemat să poarte păcatele lui Israel conform echivalării o zi pentru un an. De fapt, așa cum Israel a avut un comportament nelegiuit timp de 390 de ani, iar Iuda timp de 40 de ani, omul lui Dumnezeu trebuia să stea în chip profetic și simbolic pe o coastă timp de 390 de zile pentru Israel și pe cealaltă coastă timp de 40 de zile. Cheia profetică de interpretare este prin urmare: 1 zi profetică = 1 an istoric. Astfel, profetul Ezechiel a exemplificat în mod condensat experiența de 430 de ani istorici ai lui Israel timp de 430 de zile.

Ce alte rațiuni mai există pentru prezentarea duratelor profetice sub formă de zile sau cel mult de câțiva ani?

Planul profetic, al evenimentelor viitoare, ne dezvăluie în chip simbolic istoria lucrurilor ce se vor întâmpla. Acesta este un plan superior, în care toate evenimentele sunt prezentate într-un mod condensat. De aceea, profeția se constituie ca o metodă de prezentare condensată a istoriei.

Un prim argument stilistic din logica povestirii: În relația dintre planul profetic și cel istoric în baza echivalării 1 zi profetică = 1 an istoric se ajunge la o condensare de timp a profețiilor, fapt ce rezultă din necesitatea ca durata de viață a personajelor simbolice implicate (lei cu aripi, balauri etc.) să fie similară ordinii lumii naturale în care un animal nu poate trăi mii de ani, cel mult câțiva ani, în timp ce evenimente istorice de așa mare anvergură din lumea reală se desfășoară pe parcursul a sute și mii de ani. Al doilea argument stilistic prin similitudine: Condensarea evenimentelor sub o formă simbolică prin intermediul unor animale sălbatice necesită implicit și o comprimare a timpului din profeție: 1 animal simbolic = 1 împărăție, 1 zi profetică = 1 an istoric.

❖ Perioada profetică de trei vremuri și jumătate

Care este prima durată profetică menționată în cartea profetului Daniel? De ce este ea atât de importantă pentru noi?

Să citim următorul verset din cartea profetului Daniel 7:25, intenția fiarei a patra: 25. El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt, va asupri pe sfinții Celui Preaînalt, și se va încumeta să schimbe vremurile și legea; perioada de reușită: și sfinții vor fi dați în mâinile lui timp de o vreme, două vremuri, și o jumătate de vreme.

Perioada examinată este de „o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme”, adică trei vremuri și jumătate. În acest sul profetic se vorbește despre perioada de dominație a celei de-a patra împărății descrise ca o fiară deosebit de înspăimântătoare și care își va exercita opresiunea spirituală timp de trei vremuri și jumătate.

Totuși, cum putem înțelege noțiunea de „vreme” așa cum este ea enunțată în profeție?

Pentru a putea înțelege noțiunea de „vreme” vom analiza conform principiului enunțat la începutul lecției un alt paragraf biblic ce vorbește despre un astfel de termen, și anume vom urmări istoria pedepsirii lui Nebucadnețar(Nabucodonosor) (Nabucodonosor), împăratul Babilonului, pentru păcatul încumetării, descrisă în Daniel 4:24-25: „24. Iată tâlcuirea acestui fapt, împărate, iată hotărârea Celui Preaînalt, care se va împlini asupra domnului meu împăratul. 25. Te vor izgoni din mijlocul oamenilor, vei locui la un loc cu fiarele câmpului, și îți vor da să mănânci iarbă ca la boi; vei fi udat de roua cerului și șapte vremuri vor trece peste tine, până vei cunoaște că Cel Preaînalt stăpânește peste împărăția oamenilor și o dă cui vrea.”

Conform scrierilor lui Iosif Flavius, istoric renumit ce a trăit în timpurile antichității, se consemnează o perioadă de 7 ani în care domnia lui Nebucadnețar(Nabucodonosor) a fost suspendată. Acest lucru împreună cu textul biblic ne conduce la echivalarea 7 vremuri = 7 ani și rezultă că1 vreme = 1 an.

Totuși, ce durată are un an biblic, pentru a putea a avea o exprimare în zile a perioadei profetice enunțate?

Pentru aceasta vom examina un alt text biblic, care vorbește despre timpul cât apele potopului au fost mari pe pământ, astfel în cartea Genezei citim, Geneza 7: „11. În anul al șase sutelea al vieții lui Noe, în luna a doua, în ziua a șaptesprezecea a lunii, în ziua aceea, s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis stăvilarele cerurilor.” Geneza 8:„3. Apele au scăzut de pe fața pământului, scurgându-se și împuținându-se, și, după o sută cincizeci de zile, apele s-au micșorat. 4. În luna a șaptea, în ziua a șaptesprezecea a lunii, corabia s-a oprit pe munții Ararat.”

Din textul pe care l-am parcurs rezultă o altă cheie temporală; astfel între luna a 2-a, ziua 17 a anului 600 și luna a 7-a, ziua 17 a aceluiași an avem 5 luni. În

conformitate cu textul biblic aceste luni sunt echivalente cu 150 zile, ceea ce înseamnă că 1 lună biblică = 30 de zile (150 zile / 5 luni). Rezultă că în înțelegerea perioadei de trei vremuri și jumătate vom aplica cheile temporale anterior enunțate, astfel perioada studiată:

- prin aplicarea cheii temporale 1 vreme = 1 an, devine 3,5 ani,
- prin aplicarea cheii temporale 1 an biblic = 360 zile, devine 3,5 x 360 = 1260 zile profetice,
- prin aplicarea cheii profetice 1 zi profetică = 1 an istoric, devine 1260 de ani istorici.

Conform cu studiul pe care l-am făcut asupra acestui sul profetic, perioada începe cu războaiele religioase din timpul lui Iustinian (538 d.Hr.) și se încheie în timpul expansiunii în Europa a Revoluție Franceze sub conducerea lui Napoleon (1798 d.Hr.), adică 1260 de ani istorici.

❖ Timpul de har acordat iudeilor întorși din Babilon

Ce se spune despre o altă perioadă profetică de 70 de săptămâni? Cum o putem înțelege și de ce este importantă pentru noi?

Să citim următoarele din cartea profetului Daniel 9:2,24-25, perioada de robie în Babilon:„2. în anul dintâi al domniei lui, eu, Daniel, am văzut din cărți că trebuiau să treacă șaptezeci de ani pentru dărâmăturile Ierusalimului, după numărul anilor, despre care vorbise Domnul către prorocul Ieremia.” Perioada de har pentru Izrael:„24. Șaptezeci de săptămâni au fost hotărâte asupra poporului tău și asupra cetății tale celei sfinte, până la încetarea fărădelegilor, până la ispășirea păcatelor, până la ispășirea nelegiuirii, până la aducerea neprihănirii veșnice, până la pecetluirea vedeniei și profeției, și până la ungerea Sfântului sfinților. 25. Să știi dar, și să înțelegi, că de la darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului, până la Unsul (Mesia), la Cârmuitorul, vor trece șapte săptămâni; apoi timp de șaizeci și două de săptămâni, piețele și gropile vor fi zidite din nou, și anume în vremuri de strâmtorare.”

În acest caz perioada examinată este de 70 de săptămâni, care prin aplicarea echivalării 1 săptămână = 7 zile, devine 70 x 7 = 490 zile și prin aplicarea cheii profetice 1 zi profetică = 1 an istoric, devine 490 de ani. Această perioadă începe din momentul poruncii pentru rezidirea fizică și administrativă a Ierusalimului, conform cu Ezra 7: 7-12, în anul al 7-lea al lui Artaxerxe (464 Hr – 7 = 457 î.Hr.) și se încheie în 490 – 457 +1 (nu există an zero) = 34 d.Hr., practic când Evanghelia lui Hristos începe să fie predicată la neamuri.

Multitudinea de evenimente prezentate este impresionantă incluzând venirea lui Mesia, aducerea jertfei pe Golgota etc., evenimente descrise pe larg în Evanghelii și care se întind până în jurul anului 34 d.Hr., când prin martirul lui Ștefan poporul evreu și-a pecetluit lepădarea, ca națiune, a Evangheliei lui Hristos, aceasta urmând să treacă la neamuri. Această perioadă este ,,hotărâtă” din cadrul perioadei profetice anterior menționate în capitolul 8 (cele 2300 de seri și dimineți), capitolul 9 fiind o completare și detaliere a acestuia.

❖ Timpul de la care începe curățirea Sanctuarului

Ce perioadă de timp este enunțată mai departe în cel de-al treilea sul profetic al cărții lui Daniel? Cum se înțelege ea?

Se vorbește despre lucrarea distructivă a „cornului cel mic”, a acelei puteri desprinse din Roma imperială care a dominat perioada Evului Mediu, astfel, vom citi următoarele versete din cartea profetului Daniel 8:10-14, intenția ,,cornului cel mic”: „10. S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele, și le-a călcat în picioare. 11. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată, și i-a surpat locul locașului său celui sfânt. 12. Oastea a fost pedepsită din pricina păcatului săvârșit împotriva jertfei necurmate; cornul a aruncat

adevărul la pământ, și a izbutit în ce a început." Perioada de reușită: „13. Am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: „În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaș și oștirea?" 14. Și el mi-a zis: „Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit!"

Perioada examinată de „2300 de seri și dimineți" ne ilustrează timpul până la care va fi permisă această profanare a lucrurilor cerești, în cazul de față a Templului în care își are scaunul de domnie chiar Dumnezeu.

Cum se identifică perioada de 2300 de seri și de dimineți și ce înseamnă de fapt?

Pentru identificarea duratei unei seri și a unei dimineți este suficient să urmărim cum a fost redată durata unei zile la creația lumii în Geneza 1:5 „5. Dumnezeu a numit lumina zi, iar întunericul l-a numit noapte. Astfel, a fost o seară, și apoi a fost o dimineață: aceasta a fost ziua întâi."

Obținem astfel o altă cheie temporală, și anume că expresia „o seară și o dimineață" desemnează de fapt durata unei zile, iar perioada examinată de „două mii trei sute de seri și dimineți" devine 2300 de zile și care prin aplicarea cheii profetice 1 zi profetică = 1 an istoric, devine 2300 de ani. Această perioadă, așa cum s-a studiat, începe din momentul poruncii pentru zidirea Ierusalimului (Ezra 7: 7-12), adică anul al 7-lea al lui Artaxerxe (464 Hr – 7 = 457 î.Hr.) și se încheie în anul 2300 – 457 +1 (nu există an zero) = 1844 d.Hr. Înțelegem astfel că evenimentul menționat urma să se întâmple după anul 1844, momentul de început fiind cel al emiterii decretului împăratului persan Artaxerxe, în al 7-lea an de domnie și trimis prin Ezra la Ierusalim pentru rezidirea administrativă a acestuia.

Care este totuși relația dintre perioadele profetice descrise în cartea lui Daniel?

Mai întâi, cele 70 de săptămâni profetice pentru poporul lui Dumnezeu au fost hotărâte din cadrul celor 2300 de zile, conform cu cele comunicate de îngerul Gabriel, practic capitolul 9 fiind o completare a capitolului 8. Astfel, momentul de început al celor 70 de săptămâni profetice clar determinat prin porunca de zidire a Ierusalimului este de asemenea începutul celor 2300 de seri și dimineți.

Trebuie înțeles că noțiunea de curățire a Sanctuarului cuprinde în întregime înțelesul profețiilor din Daniel, inclusiv din punctul de vedere al duratelor menționate. În particular, în legătură cu perioada de supremație a spiritului Romei imperiale timp de 3,5 vremuri (adică 1260 de ani) ne descoperă lucrarea de profanare a Sanctuarului ceresc prin încălcarea principiilor de promovare a Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, este necesară o curățire a Sanctuarului de toate elementele străine introduse în religia lui Hristos.

În al doilea rând, perioada de har acordată poporului evreu avea drept scop ispășirea păcatelor poporului lui Dumnezeu prin intermediul slujirii lui Hristos ca Mare Preot și în baza jertfei Sale de pe Golgota. Această lucrare de mântuire necesită și ea o curățire a Sanctuarului, de data aceasta în sensul validării celor care prin credință au urmat calea lui Hristos pe pământ. Perioada de har menționată se referă la această națiune ca întreg și nu la indivizi, fiindcă atâta timp cât Hristos mijlocește înaintea lui Dumnezeu mântuirea este posibilă la nivel de individ, chiar dacă națiunea în cauză a pierdut statutul de popor ales

❖ Recapitulare

În cursul emisiunii noastre am avut așadar ocazia să analizăm cheia de înțelegere a perioadelor descrise în profețiile din cartea lui Daniel și astfel să avem acces la mesajul pe care Dumnezeu dorește să ni-l comunice. În continuare am analizat trei astfel de perioade profetice din cartea lui Daniel aflate în legătură cu evenimente importante din istoria bisericii și a umanității.

Astfel, am dedus timpul de 1260 de ani în care spiritul Romei imperiale avea să fie exercitat în perioada Evului Mediu, care ne vorbește despre o miraculoasă translatare în domeniul religiei a politicii de forță exercitată pentru impunerea religiei creștine. De asemenea, am urmărit modul în care poporului evreu i s-a acordat o perioadă de 490 de ani pentru a se pregăti în vederea primirii lui Hristos și a Evangheliei propovăduite de El. În final, am examinat cea mai frumoasă și impresionantă dintre profețiile biblice, și anume perioada de la care începe curățirea Sanctuarului ceresc, la 2300 de ani după porunca de rezidire a Ierusalimului. Acest eveniment major din istoria universului a început, așa cum s-a putut urmări, după 1844, fapt pentru care înțelegem că trăim în timpul în care în ceruri se desfășoară judecata lui Dumnezeu în vederea stabilirii celor ce vor primi mântuirea la a doua venire a lui Hristos.

❖ Concluzie

În concluzie, putem spune că profețiile din Daniel ne descriu două modele greșite de religie deduse din studiul perioadelor profetice, astfel distingem religia iudeilor care au lepădat pe Hristos și Evanghelia Sa prin refuzul dus până la capăt, în cursul anului 34 d.Hr. când timpul lor de har s-a sfârșit. Mai departe, un alt model greșit, promovat de către neamuri, a fost prin impunerea religiei creștine cu forța folosind spiritul și maniera imperiului Roman, fapt petrecut pe o perioadă de peste 1260 de ani, până în timpul Revoluției Franceze.

Față de aceste modele greșite, avem curățirea Sanctuarului, fapt care trebuie să conducă la o religie bazată pe toleranță față de semeni, indiferent cât de diferiți ar fi aceștia, și acceptare totală a planului divin, indiferent cât de neobișnuit ar lucra Dumnezeu. Prin urmare, dorești și tu să dovedești acea deschidere față de semeni și față de Dumnezeu cerută de Legea divină și împlinită prin Evanghelie numită iubire, și a fi pregătit pentru a doua venire a Fiului Omului?

❖ Rugăciune de încheiere

Tatăl nostru din ceruri, Judecător desăvârșit, sfânt și adevărat al cerurilor și al pământului, care ne descoperi taina profețiilor destinate să ne pregătească pentru venirea Fiului Tău Iisus Hristos,

Te rugăm ca mesajul studiului biblic din emisiunea noastră să fie primit de toți cei care ne-au ascultat și să lucreze plin de putere în viețile noastre pentru a ne preschimba după chipul Tău divin, ceresc. Împlinește în noi, Dumnezeul nostru, cuvântul Tău; curățește-ne de orice lucru ce ne întinează conștiința pentru a putea sta înaintea Ta și la judecată să fim îndreptățiți prin sângele vărsat de Fiul Tău pe Golgota. Singura noastră speranță la Judecata Ta desăvârșită este doar Domnul Iisus Hristos, doar El este nădejdea noastră și apelăm cu o adâncă smerenie a sufletului la meritele Sale sfinte și fără de pată.

Avem nevoie să fim eliberați de tot ceea ne împiedică să ne consacrăm Ție pe deplin, avem nevoie de spiritul Tău blând și plin de îndurare, de harul Tău care întrece orice cunoștință, de puterea Ta manifestată în suflet, de pacea Ta, de darurile Tale care valorează mai mult decât orice bogăție a acestei lumi. Tu ești pentru noi calea, adevărul și viața, în Numele Tău Cel Sfânt ne găsim împlinirea și cu adevărat dorim să fim preschimbați prin lucrarea puternică a Cuvântului Tău. Ajută-ne în toate acestea, Dumnezeu nostru, în Numele Fiului Tău preaiubit Iisus Hristos Te rugăm, și împlinește pentru noi întreaga Ta dorință de a fi cu adevărat copii ai Tăi. Harul Tău minunat să fie cu noi; în veci să fii Tu preamărit! Amin.

Este ușor sau greu să transmiți mesajul pe care Domnul ți-l încredințează să îl spui semenilor tăi? Ce se poate spune despre ce a răspuns profetul Mica celui cei îi spunea să vorbească de bine regelui Ahab așa cum citim în 1 Cronici 22:14 „Mica a răspuns: Viu este Domnul, că voi vesti ce-mi va spune Domnul.”?

Toți oamenii lui Dumnezeu, incluzându-i pe profeți, s-au confruntat cu această dilemă dificilă de a spune sau nu ceea ce le-a fost descoperit, fiindcă deseori mesajul ce urma a fi transmis conținea elemente dureroase care aveau să supere pe cei cărora le era adresat. Într-o piesă de teatru am surprins o replică ce m-a pus pe gânduri, astfel un actor spunea „Este mare lucru să spui adevărul!”, iar altul îi răspundea „Mai mare lucru este să spui adevărul și să suporți consecințele!”. Așa a fost și cazul profeților, al apostolilor, al evangheliștilor și al reformatorilor din toate veacurile, fiindcă ei au trebuit să spună lucruri adevărate, dar nepopulare, având de îndurat o mulțime de persecuții și de nedreptăți.

De ce rostirea adevărului doare, iar oamenii au tendința de a se ridica împotriva celor care îl prezintă având dorința de îndreptare și salvare? De ce nu este bine să ascundem ceea ce este drept și adevărat?

Adevărul este o noțiune care provoacă durere pentru o lume străină de Cuvântul lui Dumnezeu și de puterea Sa vindecătoare, fiindcă astfel sunt descoperite lucruri tainice, care stau la baza multor așa zise „realizări” pe care oamenii le expun pentru a fi văzute de ceilalți. În cazul profeților, vedem bine că ei vorbeau în numele lui Dumnezeu arătând dezastrul către care se îndrepta întreaga națiune. Ei nu puteau să tacă într-un timp de primejdie, când distrugerea era la un pas de a fi adusă la îndeplinire.

Să citim acum contextul celor afirmate de către profetul Mica din 1 Împărați 22,3-6 „Ahab, împăratul lui Israel a zis slujitorilor săi: Știți că Ramot din Galaad este al nostru. Și noi stăm fără grijă, în loc să-l luăm înapoi din mâinile împăratului Siriei. și a zis lui Iosafat: Vrei să vii cu mine să luptăm împotriva Ramotului din Galaad? Iosafat a răspuns împăratului lui Israel: Eu voi fi ca tine, poporul meu ca poporul tău, caii mei ca ai tăi. Apoi Iosafat a zis împăratului lui Israel: Întreabă acum, te rog, cuvântul Domnului. Împăratul lui Israel a strâns pe proroci, în număr de aproape patru sute, și le-a zis: Să merg să lupt împotriva Ramotului din Galaad, sau să mă las? Și ei au răspuns: Suie-te, și Domnul îl va da în mâinile împăratului.”

Cum a fost sfatul dat de către Iosafat de a întreba pe Dumnezeu înainte de a merge la luptă?

În cazul de față vedem că Ahab, regele lui Israel, a întocmit un plan de luptă din proprie inițiativă, fără a întreba pe Dumnezeu, fără să îi pese dacă Domnul va fi cu el sau nu. Nu regăsim oare aceeași tendință și în zilele noastre? Dar Iosafat, regele lui Iuda, un om evlavios, a înțeles că nu este bine să se meargă la luptă fără a avea asigurarea că Dumnezeu este cu tine. Lui îi era clar faptul că „orice biruință este un dar de la Domnul” și nu este rodul simplu al planurilor omenești.

În acest caz vedem că Ahab a chemat mai bine de 400 de profeți, așadar siguranța era deplină. Totuși vom citi următoarele versete 7-9 „Dar Iosafat a zis: Nu mai este aici nici un proroc al Domnului, ca să-L putem întreba? Împăratul lui Israel a răspuns lui Iosafat: Mai este un om prin care am putea să întrebăm pe Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi prorocește nimic bun, nu prorocește decât rău: este Mica, fiul lui Imla. Și Iosafat a zis: Să nu vorbească împăratul așa! Atunci împăratul lui Israel a chemat un dregător, și a zis: Trimite și adu îndată pe Mica, fiul lui Imla.” De ce Ahab considera că profetul Domnului vorbea numai lucruri rele?

Situația era deosebit de critică în Israel, fiindcă Ahab era cel care instigase întreaga națiune să nu se mai închine Domnului și să treacă la un alt gen de închinare, idolatră, a zeului fenician Baal. În consecință, Mica a rostit multe avertismente împotriva celor care duceau în rătăcire poporul Israel, fapt pentru care a fost condamnat și închis. Profetul nu avea cum să vorbească de bine în condițiile în care idolatria fățișă a lui Ahab era cunoscută de toți. În plus, acei 400 de profeți, așa cum a sesizat și Iosafat, nu erau ai Domnului, ci cu siguranță erau ai lui Baal. Prin urmare, avem o zeitate păgână care aproba tot ce spunea împăratul prin intermediul profeților lui Baal, și cuvântul lui Dumnezeu rostit prin Mica, ce se opunea planurilor acestuia.

Să citim mai departe versetele 13 – 14: „Solul care se dusese să cheme pe Mica i-a vorbit așa: Iată, că prorocii, într-un glas, prorocesc bine împăratului; să fie dar și cuvântul tău ca al fiecăruia din ei! Vestește-i bine! Mica a răspuns: Viu este Domnul, că voi vesti ce-mi va spune Domnul."

De ce nu era oportun ca profetul Domnului să aducă un mesaj diferit de al profeților lui Baal?

Am putea spune, folosind terminologia zilelor noastre, că nu era „politic corect" să facă astfel de afirmații în locul și la momentul respectiv, când curentul popular era de partea împăratului, iar acesta se afla în fața unor demnitari străini. Răspunsul lui Mica însă descoperă faptul că datoria pe care o avem de a rosti adevărul nu cunoaște excepții, iar mărturia pe care o dăm din partea lui Dumnezeu trebuie să fie rostită așa cum a pronunțat-o Cel ce ne-a încredințat-o.

Să urmărim ce s-a întâmplat mai departe și să citim versetele 15-16: „Când a ajuns la împărat, împăratul i-a zis: Mica, să mergem să luptăm împotriva Ramotului din Galaad, sau să ne lăsăm? El a răspuns: Suie-te, căci vei izbândi, și Domnul îl va da în mâinile împăratului."

Oare Mica a încercat să ascundă mesajul pe care îl primise de la Dumnezeu?

Cu siguranță că Mica nu a dorit să facă pe plac împăratului, ci el a redat mesajul profeților lui Baal, dar cu siguranță intonația a fost de natură să infirme ceea ce spunea. De fapt, profetul a dorit să exemplifice ridicolul acestei situații, fiindcă de fapt Ahab nu dorea să afle sfatul lui Domnului, fiindu-i suficient ceea ce primise de la Baal.

Ca o confirmare a celor spuse, să citim versetele 16 18 „Și împăratul i-a zis: De câte ori trebuie să te pun să juri că nu-mi vei spune decât adevărul în Numele Domnului? Mica a răspuns: Văd tot Israelul risipit pe munți, ca niște oi care n-au păstor. Și Domnul zice: Oamenii aceștia n-au stăpân; să se întoarcă fiecare acasă în pace. Împăratul lui Israel a zis lui Iosafat: Nu ți-am spus că el nu prorocește nimic bun despre mine, ci prorocește numai rău?"

Ce putem spune despre acest mesaj?

Așa cum se poate citi în continuare, Ahab urma să fie atras într-o capcană și avea să își piardă viața, iar Israel avea să devină pentru o vreme o națiune fără conducător. A proroci o înfrângere când toți se gândesc la biruință, este un lucru neînțelept, consecințele fiind pe măsură. Pe de altă parte, profetul era pus într-o dilemă din care nu putea găsi o rezolvare prin compromis. El fie trebuia să spună la fel ca profeții lui Baal și să-l trădeze pe Dumnezeu, având de suportat consecințele unei astfel de desconsiderări a încrederii acordate, fie să asculte de Domnul și să rostească adevărul având de suportat persecuția lui Ahab. Între acestea două, el a ales să rămână alături de Dumnezeu, devenind un exemplu pentru noi și pentru toți cei care aveau să treacă prin situații similare.

Să analizăm acum una alt caz, fapt pentru care vom citi din cartea profetului Ieremia 43: 1-4: „Când a isprăvit Ieremia de spus întregului popor toate cuvintele Domnului, Dumnezeului lor, toate cuvintele pe care-l însărcinase Domnul, Dumnezeul lor, să le spună, Azaria, fiul lui Hosea, Iohanan, fiul lui Careah, și toți oamenii aceia

îngâmfați, au zis lui Ieremia: Minți! Nu Domnul, Dumnezeul nostru, te-a însărcinat să ne spui: Nu vă duceți în Egipt ca să locuiți acolo pentru o vreme! Ci Baruc, fiul lui Neriia, te aţâţă împotriva noastră, ca să ne dai în mâinile Haldeilor, să ne omoare sau să ne ducă robi la Babilon! Astfel, Iohanan, fiul lui Careah, toate căpeteniile oștilor, și tot poporul, n-au ascultat de glasul Domnului, care le poruncea să rămână în țara lui Iuda."

De ce mărturia unui profet este atât de greu luată în seamă?

Tendința naturală a fiecăruia dintre noi este de a nu recunoaște când am greșit și de a persevera în alegerile făcute, chiar dacă realitatea ne dovedește că nu avem dreptate. Această încăpățânare se constituie ca un obstacol major în a urma calea lui Dumnezeu, ce presupune corecții și renunțări în ce privește multe dintre proiectele personale și urmarea călăuzirii divine. Nu oricine este în stare să dovedească o astfel de umilință, ci doar cei care trăiesc experiența regenerării interioare prin Cuvântul lui Dumnezeu, prin Duhul Sfânt.

Dar de ce evreii nu au luat în seama cuvintele lui Dumnezeu comunicate prin intermediul lui Ieremia? Ce anume îi deranja în acest sfat divin?

Acuzația permanentă adusă de evrei lui Ieremia era că ar fi fost un spion al babilonienilor sau un trădător, așa că el nu avea cum să aducă un mesaj din partea lui Dumnezeu. Să ne gândim puțin la situația acelui timp, astfel evreii nu recunoșteau că sunt într-o relație greșită cu Dumnezeu, că L-au abandonat, fapt pentru care se agățau de făgăduințele intervenției divine în caz de primejdie. Din acest punct de vedere, un mesaj care le spunea contrariul era imediat respins, iar mesagerul era adus la tăcere, considerându-se că el vine din partea vrăjmașului.

Nu același lucru s-a întâmplat și cu mărturia Domnului Iisus Hristos? Nu s-a considerat că și El este un trădător, sau cel puțin, un pericol pentru națiune, prin faptul că demasca ruperea relației cu Dumnezeu și dădea un sfat contrar a ceea ce se credea în acele timpuri?

Soarta unui profet este aceeași indiferent de vreme. A recunoaște că ești greșit, presupune o descoperire pe care numai Dumnezeu o poate realiza, iar a urma o altă cale decât cea a încăpățânării și înălțării de sine, presupune o pocăință deplină, lucru rar întâlnit în istorie. Așadar, a fi profet, sau mesager al Domnului, presupune să întâmpini opoziției atunci când mesajul vine în contradicție cu concepțiile populare, care uneori preiau fragmente de text biblic, dar ignoră învățătura de ansamblu a Scripturii, ce presupune o relație de supunere față de Dumnezeu și de dedicare deplină.

Să mergem mai departe și să identificăm sursa mesajului primit de profeți, conform cu mărturia lor și de aceea vom citi din Ieremia 1:1-4 „Cuvintele lui Ieremia, fiul lui Hilchia, unul din preoții din Anatot, din țara lui Beniamin. Cuvântul Domnului i-a vorbit pe vremea lui Iosia, fiul Amon, împăratul lui Iuda, în al treisprezecelea an al domniei lui, și pe vremea lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, până la sfârșitul anului al unsprezecelea al lui Zedechia, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, până pe vremea când a fost dus Ierusalimul în robie, în luna a cincea. Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: ... " .

Ce elemente importante regăsim în aceste versete cu privire la sursa mesajului?

Din ceea ce am citit putem vedea cu ușurință prezentarea personală a profetului, în cazul nostru Ieremia, fiul lui Hilchia, preot din Anatot, din țara lui Beniamin. Astfel, el enumeră datele de identificare personală, în genere suficiente pentru acele timpuri, fiind un lucru similar prezentării actelor de identitate. Urmează contextul istoric, mai bine zis perioada primirii mesajelor divine, prin menționarea domniei mai multor regi din Iuda și a altor evenimente notabile, iar după aceea este expus mesajul.

De ce era nevoie de atâtea detalii pentru a prezenta mesajul divin? De fiecare dată vom avea nevoie de anumite date de identificare ale mesagerului și de contextul evenimentelor timpului?

O regulă de bază în înțelegerea oricărui fel de mesaj este de a vedea cine este mesagerul și în ce context a vorbit. Dacă vom lua din context cele afirmate, vom obține un mesaj distorsionat și de aceea este important să corelăm elementele ce țin de textul mesajului cu ceea ce este legat de contextul istoric și de anumite date personale ale mesagerului. O astfel de metodă se numește a fi „istorico – gramaticală" și este de bază în înțelegerea oricărui text biblic. În același timp, prin menționarea contextului, ne este mult mai ușor să înțelegem problematica timpului respectiv și să iasă mai clar în evidență adevărul celor afirmate.

Prin ce ne ajută contextul istoric să înțelegem mai bine cele afirmate de către profetul Ieremia?

Pentru acest lucru este suficient să citim din cărțile Împăraților și din Cronici evenimentele ce s-au petrecut în timpul menționat de către Ieremia și vom vedea că mesajul primit s-a armonizat cu ceea ce s-a întâmplat, corelând astfel mai multe surse cu privire la aceeași perioadă. Ne dăm astfel seama că Ieremia a avut dreptate în ceea ce a afirmat, iar dacă regele și națiunea ar fi urmat sfaturile sale, dezastrul distrugerii lui Iuda și a Ierusalimului nu s-ar mai fi întâmplat. Astfel, mărturia lui Ieremia, dublată și de cele afirmate de cronicari se armonizează, înțelegând că este periculos să neglijezi sfatul divin, chiar dacă acest lucru presupune abandonarea viziunii populare a timpului respectiv.

Ce putem spune mai departe de ce se afirmă în Osea 1:1 „Cuvântul Domnului, spus lui Osea, fiul lui Beeri, pe vremea lui Ozia, Iotam, Ahaz, Ezechia, împărații lui Iuda, și pe vremea lui Ieroboam, fiul lui Ioas, împăratul lui Israel."? De ce este important să înțelegem că Dumnezeu nu a lăsat neavertizat poporul Său, chiar dacă regii trădaseră cauza divină?

Avem un paralelism al acțiunilor desfășurate în acea perioadă. Pe de o parte, regii lui Iuda nu mai urmau planul divin și mergeau pe calea ambițiilor politice personale și a alianțelor cu popoarele păgâne, încercând să între în jocul geopolitic al timpului. Pe de altă parte, Dumnezeu nemaiputând să comunice prin intermediul conducătorilor lui Iuda, a ridicat profeți, sau mesageri, care să nu lase pe nimeni în necunoștință de cauză asupra a ceea ce se întâmpla.

Putem spune că acești profeți au fost un fel de „măsură de urgență" pe care Dumnezeu a luat-o datorită trădării însărcinării sfinte din partea conducătorilor?

Cu siguranță că așa au stat lucrurile. Din cauză că acești conducători nu mai aveau relație cu Dumnezeu, deși continuau să exercite autoritate în Numele Său, ei conduceau întreaga națiune spre ruină. De aceea, era necesar să existe mesageri care să spună lucrurilor pe nume și toți să fie avertizați, cu dorința ca mesajul în cauză să fie primit, iar dezastrul să fie evitat. Din păcate, acest lucru nu s-a întâmplat, confirmând cele spuse cu privire la încăpățânarea și înălțarea de sine a omului, în general și a celor ce conduc, în special.

Să mergem mai departe și să urmărim ce reacții aveau profeții după primirea unei viziuni, fapt pentru care vom citi din Daniel 8:27: „Eu, Daniel, am stat leșinat și bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat și mi-am văzut de treburile împăratului. Eram uimit de vedenia aceasta, și nimeni nu știa."

De ce Daniel avea astfel de reacții după ce întra în legătură cu Dumnezeu?

Acest verset ne ilustrează că nu era simplu să primești o descoperire, sau o viziune, din partea lui Dumnezeu. Gândiți-vă la următorul lucru: profetul avea aceeași natură cu a noastră, iar contactul cu puterea supranaturală a lui Dumnezeu depășea capacitatea susținerii unei legături directe. De la căderea în păcat, natura noastră s-a

degradat tot mai mult, iar a vedea lucruri ce țin de realitatea cerească presupune un efort greu de suportat. În ziua de astăzi știm ce solicitant este să lucrezi în fața calculatorului și să vehiculezi o mulțime de informații care circulă prin intermediul Internetului și mass-media. Solicitarea scoarței cerebrale este extremă, fapt pentru care multe persoane ajung să între în stres cronic și chiar să ajungă epuizate fizic și psihic. Ce putem spune însă despre solicitarea fizică și psihică a unui profet care primește instrucțiuni chiar din partea lui Dumnezeu, o realitate ce ne depășește infinit!

Ca o confirmare a acestei idei, să citim și din Daniel 10:7-8: „Eu, Daniel, am văzut singur vedenia; dar oamenii care erau cu mine n-au văzut-o; totuși au fost apucați de o mare spaimă, și au luat-o la fugă ca să se ascundă! Eu am rămas singur, și am văzut această mare vedenie. Puterile m-au lăsat, culoarea mi s-a schimbat, fața mi s-a sluțit, și am pierdut orice vlagă.” Observăm că se reia aceeași experiență oferindu-se mai multe detalii.

Ce se mai poate spune despre acest subiect?

Detaliile menționate relevă o cedare a puterilor fizice în fața unei expuneri informaționale copleșitoare. Prin intermediul vederii ne sunt comunicate în mod obișnuit cele mai multe informații și nu este un fapt lipsit de importanță acela că nervul optic reprezintă una dintre cele mai dezvoltate formațiuni nervoase din organism. Expunerea la informațiile oferite prin intermediul viziunii au determinat depășirea capacității de prelucrare a naturii fizice și practic profetul a căzut în leșin. Mai departe se vorbește despre pierderea capacității respiratorii și despre necesitate unei întăriri supranaturale pentru ca profetul să primească și să redea viziunea. Trebuie bine înțeles că lucrurile scrise în cărțile profetice redau parțial ceea ce profetul a văzut cu adevărat, așa cum cărțile nu pot surprinde totalitatea experienței prin care trece autorul. De aceea, a primi o viziune nu este un lucru simplu, dată fiind natura noastră degradată din cauza păcatului.

Să trecem mai departe la înțelegerea unui alt aspect din viața unui profet, și anume mustrarea conducătorilor atunci când greșesc, dar de data aceasta în contextul Noului Testament. Vom citi din Galateni 2: 11-13: „Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă în față, căci era de osândit. În adevăr, înainte de venirea unora de la Iacov, el mânca împreună cu Neamurile; dar când au venit ei, s-a ferit și a stat deoparte, de teama celor tăiați împrejur. Împreună cu el au început să se prefacă și ceilalți Iudei, așa că până și Barnaba a fost prins în lațul fățărniciei lor.”

De ce oare Petru a procedat în felul acesta?

Așa cum am mai precizat în alte situații, Petru a încercat să fie „politic corect” față de evreii creștini și față de prejudecățile acestora. Nu era un lucru greșit să dorești respectarea prejudecăților celorlalți, dar în cazul de față contextul era altul. Petru nu se afla la Ierusalim, ci în Antiohia, în mijlocul unei biserici formate dintre neamuri și nu dintre iudei. Așadar, el poate câștiga pe cei câțiva iudei veniți de la Ierusalim, dar pierdea o întreagă biserică dintre neamuri. Într-un fel el era „politic corect” față de primii, dar greșea profund față de ceilalți, riscând dezintegrarea mișcării creștine, care tocmai atunci trecea la neamuri.

Cele spuse confirmă reacția lui Pavel, care a acționat așa cum citim în Galateni 2:14-16 „Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, am spus lui Chifa în fața tuturor: Dacă tu, care ești Iudeu, trăiești ca Neamurile, și nu ca Iudeii, cum silești pe Neamuri să trăiască în felul Iudeilor? Noi suntem Iudei din fire, iar nu păcătoși dintre Neamuri. Totuși, fiindcă știm că omul nu este socotit neprihănit, prin faptele Legii, ci numai prin credința în Iisus Hristos, am crezut și noi în Hristos Iisus, ca să fim socotiți neprihăniți prin credința în Hristos, iar nu prin faptele Legii; pentru că nimeni nu va fi socotit neprihănit prin faptele Legii.”

Recunoaștem prin aceste cuvinte lucrarea unui profet al Domnului?

La fel ca Mica sau Ieremia în fața regilor lui Israel, Pavel a atras atenția lui Petru asupra greșelii pe care o făcuse, trădând practic cauza Evangheliei și distorsionând mesajul acesteia, al mântuirii prin intermediul credinței în Hristos, fără faptele Legii. Pavel a dat dovadă de un curaj de excepție pe toată durata misiunii sale. Pe de altă parte, știm că el a respectat prejudecățile evreilor creștini, dar nu atunci când predica între neamuri. El a ales să fie mai degrabă blamat de frații săi, decât ca neamurile să piardă privilegiul de a fi mântuite prin credința în Hristos. Un mesager adevărat se va dedica cu tot sufletul și cu toată viața prezentării mesajului pe care l-a primit de la Dumnezeu. Să nu uităm că Pavel primise prin viziune conținutul Evangheliei pe care o predica!

Să examinăm acum o altă problemă legată de darul profetic și de aceea vom citi din 1 Petru 1:10-12: „Prorocii, care au prorocit despre harul care vă era păstrat vouă, au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. ... Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească."

Având în vedere aceste lucruri, putem spune că profeții au putut înțelege pe deplin mesajul pe care l-au primit?

Este clar că multe lucruri au rămas ascunse celor care au primit mesajul lui Dumnezeu, astfel înțelegem că misiunea unui profet nu este neapărat de a da interpretări asupra Cuvântului divin, cât aceea de a-l transmite cât mai bine cu putință celor cărora le este adresat. Există mesaje ce privesc generația contemporană profetului, așa cum am văzut în cazul lui Mica și a lui Ieremia, dar există și mesaje ce privesc generațiile viitoare, așa cum vedem la profetul Daniel. Într-o astfel de situație, profetului îi rămâne ascuns înțelesul deplin al celor comunicate, dar acest lucru nu scade în vreun valoarea mesajului sau autenticitatea acestuia.

Dar nu este un lucru frustrant pentru un profet să transmită un mesaj pe care el nu-l poate înțelege pe deplin?

Tocmai de aceea apostolul Petru spunea că profeții au făcut din înțelegerea mesajului divin „ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare". Un astfel de mesaj era cel legat de venirea lui Mesia, un eveniment cu totul excepțional, pe care ar fi dorit să îi fie contemporani. Pot să spun că profeții Vechiului Testament ar fi fost fericiți să cunoască ceea ce știm noi acum din Noul Testament. Cred că ar fi considerat că au de-a face cu cea mai de seamă favoare din partea lui Dumnezeu.

Să mai examinăm acum și o altă situație redată în 2 Samuel 7,1-7: „Când a locuit împăratul în casa lui, și când i-a dat odihnă Domnul, după ce l-a izbăvit de toți vrăjmașii care-l înconjurau, a zis prorocului Natan: Iată! Eu locuiesc într-o casă de cedru, și chivotul lui Dumnezeu locuiește într-un cort. ... În noaptea următoare, cuvântul Domnului a vorbit lui Natan: Du-te și spune robului meu David: Așa vorbește Domnul oștirilor: ... Când ți se vor împlini zilele și vei fi culcat cu părinții tăi, Eu îți voi ridica un urmaș după tine; ... El va zidi Numelui Meu o casă, și voi întări pe vecie scaunul de domnie al împărăției lui."

Ce ne spune acest lucru despre misiunea unui profet de a comunica lucruri ce intră în contradicție cu voința conducătorilor?

Un profet este direct supus autorității lui Dumnezeu, fiind responsabil pentru aducerea la îndeplinire a misiunii încredințate. Orice altă autoritate este secundară, inclusiv când este vorba de conducerea omenească. Deși inițial profetul Natan și-a exprimat acordul pentru planul regelui David, ulterior a fost nevoit să rectifice ce a spus deoarece voința lui Dumnezeu era cu totul alta. Ca regulă generală, un profet se află sub călăuzirea divină, fiind necesar să consulte voința divină ori de câte ori apar astfel de situații când este cerută îndrumarea din partea lui Dumnezeu. De aceea, un profet

are datoria de a nu exprima în vreun fel lucruri care ar veni în contradicție cu voința divină sau care ar trebui să fie rectificate ulterior ca urmare a primirii revelației divine. Un profet este doar un instrument umil în mâna atotputernică a lui Dumnezeu.

PROFEȚIE BIBLICĂ

Arhitectul Uman În Fața Arhitectului Divin

Structurile politice din această lume sunt cel mai adesea rezultatul ambițiilor unor oameni care doresc să stăpânească peste ceilalți, care au intenția de a se ridica deasupra istoriei, care în final nutresc gândul de a fi dumnezei pe pământ. Însă toate aceste ambiții sunt pur și simplu deșertăciuni, care nu au șanse de a rezista testului trecerii timpului și asaltului schimbării ce se manifestă la scara întregului univers. De fapt, dinamismul schimbărilor din lumea noastră ar trebui să ne motiveze să fim mult mai realiști în fața realităților acestei vieți și să nu ne mai lăsăm induși în eroare de iluziile de o clipă ale puterii, faimei, banului și plăcerii.

Tocmai de aceea, este util să dăm atenție profețiilor biblice, fiindcă prin studiul lor ajungem să dobândim o cunoaștere practică a fundamentelor morale care stau la baza întregii existențe. Într-un univers infinit de complex, imposibil de cuprins chiar dacă ar fi să trăim o veșnicie, revelația Scripturii ne oferă o lumină plină de strălucire jalonând drumul către nemurire. și tocmai de aceea, în opoziție cu arhitecturile șubrede inițiate de diferite persoane marcate de ambiție și vanitate, Marele Creator ne oferă o construcție a cărei durabilitate întrece orice imaginație, rezistând pentru eternitate.

În acest sens, am realizat un material audio destinat studiului profeției biblice din cartea lui Daniel, capitolul doi, care ne oferă ocazia de a înțelege faptul că întreaga istorie are un sens bine determinat, finalul fiind marcat de intrarea în lumea cea veșnică. În zadar oamenii au ignorat apelul divin de întoarcere la Marele Autor și de recunoaștere a principiilor sale de guvernare. Efortul de a se ridica sisteme opuse intenției divine reprezintă un gest necugetat, cu consecințe dintre cele mai nefericite.

De multe ori mă gândesc dacă nu cumva la sursa conflictelor și problemelor de nerezolvat din lumea noastră se află chiar această lipsă de recunoaștere a Creatorului, acest comportament iresponsabil de a nu ține cont de cel care este adevăratul proprietar al tuturor lucrurilor. Bineînțeles, aceasta este o părere personală, dar poate ar fi bine să luăm aminte la ceea ce stă scris în Sfintele Scripturi.

Vă invit în continuare să ascultați un material audio pe această temă, stilul de prezentare fiind general creștin, fără a susține opinia vreunui cult sau a vreunei organizații religioase.

O Incursiune Temerară În Lumea Profeției Biblice

Ce este viața? Care este sensul ei și de ce există această lume? Sunt două întrebări care ne provoacă de-a lungul întregii noastre treceri prin această secvență a universului. Bineînțeles că răspunsurile sunt dintre cele mai felurite și mai diverse în funcție de tradiția și cultura grupului din care faci parte, fără a se putea ajunge cu adevărat la o armonie a tuturor religiilor de pe fața acestui pământ. Iar factorul imaginație, dublat de multe alte interese, poate provoca o ceartă de cuvinte fără de sfârșit pe teme care depășesc cadrul natural în care trăim.

Cu toate acestea, explorarea tradiției mozaice, și ulterior a celei creștine, ne poate ajuta în discernerea unor elemente de adevăr, care să ne ajute în formularea unui răspuns valabil la aceste întrebări fundamentale. Dar nu aș dori sa fiu greșit înțeles, mai precis, nu exclud valoarea și a altor tradiții de credință care există în

această lume, ba chiar apreciez foarte mult diversitatea de cultură și viziune care există pe acest pământ. Însă demersul rațional și istoric al Bibliei este fără egal în discernerea caracterului obiectiv al universului, aflat însă sub directa îndrumare a unui Mare Creator al tuturor lucrurilor.

Din acest punct de vedere, superioritatea tradiției iudeo-creștine se poate reliefa prin armonia aparte dintre credință și rațiune, vizibil și invizibil, imanent și transcendent, ce trece dincolo de sloganul propagandistic al lui „crede și nu cerceta", care în mod nefericit a marcat evoluția bisericii creștine în perioada medievală. Mă gândesc la faptul că o reevaluare lipsită de prejudecată a acestei mari tradiții ar aduce un plus de cunoaștere pentru civilizația contemporană, dedată excesiv materialismului, distracției și consumului fără măsură.

Redescoperirea valorii Bibliei ar aduce multă lumină în societatea în care trăim, iar în acest sens am întreprins un demers relativ modest de investigare a profeției apocaliptice a Vechiului Testament, care în momentul de față face obiectul multiplelor speculații din partea diferitelor grupări religioase oferind sprijin pentru acțiuni politice și militare dintre cele mai fanteziste la care am fost martori în ultimii ani. Am convingerea că o incursiune sinceră în lumea profeției biblice ne va aduce un plus de cunoaștere și de devoțiune, lucru benefic deopotrivă rațional și emoțional.

În ce privește cartea profetului Daniel, ea este structurată în douăsprezece capitole după cum urmează: un preambul care ne oferă contextul epocii, un vis profetic al împăratului Babilonului, mai multe încercări ale credinței pentru Daniel și prietenii săi, precum și trei secvențe profetice cu impact direct asupra evoluției politice și militare din zona Orientului Apropiat și Mijlociu, aflată mereu sub impactul schimbării și disputei din cele mai vechi timpuri ale istoriei recente. Studiind cu atenție această carte vom discerne mecanisme sociale, politice și religioase dintre cele mai interesante în înțelegerea mecanismelor și principiilor care guvernează schimbarea lumii în care trăim.

Marea Petrecere De Dinainte De Final

Finalul oricărui lucru poate fi anunțat atât de un fapt banal, cât și de unul ieșit din comun, grandios. De-a lungul timpului s-a putut observa că nu este neapărat nevoie să existe o perioadă de agonie înainte ca o civilizație să dispară din istorie. Căderea poate surveni chiar și după un mare moment de apogeu, fapt pentru care este util să privim la cauze înainte de a ne da seama ce anume a provocat o astfel de evoluție a evenimentelor.

În mai multe ocazii am comentat relatările din cartea lui Daniel din primele capitole, ce surprind situația deloc confortabilă a evreilor luați ca robi în Babilon. Dacă la început s-a putut constata o relativă toleranță cu privire la obiceiurile și religia lor, ulterior, datorită sistemului totalitar de conducere, drepturile aveau să fie restrânse, ajungându-se la situații dramatice în genul celor menționate în capitolul 3, când trei tineri iudei au fost aruncați în foc din cauză că au refuzat adoptarea practicilor idolatre ale stăpânitorilor.

În plus, disprețul continuu și abuzurile la care au fost supuși acești oameni deportați din propria țară au fost suficient de profunde pentru a răni și altera simțămintele de încredere în Dumnezeu sau în providența Sa așa cum fusese manifestată în timpurile străvechi. Singuri într-o țară cu obiceiuri străine, cu numele schimbate conform cu limba și tradițiile din Babilon, supuși unei presiuni de asimilare dintre cele mai agresive, evreii aveau treptat să îți piardă conștiința de apartenență la un alt spațiu spiritual, complet diferit de cel în care se aflau ca robi.

Cu toate acestea, istoria a mers mai departe urmând legile ei imuabile prin dinamica unor evenimente ce pregăteau prăbușirea de mai târziu, și astfel, în timpul regelui Belșațar marele imperiu a ajuns la limita existenței sale, fiind cucerit ulterior de către puterea unită a mezilor și perșilor sub conducerea regelui Cirus. Decăderea Babilonului a fost un proces ce s-a întins pe o lungă perioadă de timp în care diferiți regi au preocupați mai mult de lux și fast, decât de rezolvarea problemelor administrative și militare ale întinsei împărății. Fără a se da atenție ridicării unor noi centre de putere, Babilonul a continuat să trăiască din gloria trecută câștigată de către Nabucodonosor.

Scena descrisă în capitolul al 5-lea din cartea lui Daniel ne oferă epitaful domniei lui Belșațar, acela care a secătuit rezervele împărăției Babilonului, un personaj lipsit de pricepere și corupt în toate acțiunile sale. Astfel de guvernări au precedat mereu căderea bruscă a unor mari civilizații, iar lecția pe care trebuie să o învățăm este că nimic nu se poate menține pe o perioadă lungă de timp dacă nu există prevedere, cumpătare și moralitate.

Dorința de a participa la „chefuri” care să dureze zile și nopți la rând provine de undeva din preistorie, când oamenii trăiau în condiții de precaritate maximă, singurul lor gând fiind acela de a-și procura hrană pentru a rezista agresiunii mediului ostil. De aceea, ori de câte ori se putea captura o pradă mai însemnată, întreaga obște era fericită și într-o atmosferă de fast și veselie era devorată pe o durată mai lungă sau mai scurtă, după cum era și dimensiunea ei. În urma chefului, nu mai rămâneau decât resturi alimentare, obiecte aruncate și o mizerie de nedescris, fiindcă o dată cu descoperirea băuturilor alcoolice, astfel de petreceri deveneau o ocazie de manifestare dezordonată, ba chiar orgiastică, în care se dezlănțuia necenzurată toată animalitatea ce se află în ființa umană necivilizată.

Acest obicei poate fi urmărit la toate culturile lumii, uneori fiind oferită chiar o justificare religioasă pentru a se câștiga din popularitatea lui. Cu toate acestea, reapariția monoteismului a impus restrângerea lui, iar faptul că astăzi ne putem bucura de o relativă stabilitate socială provine și din impunerea unor reguli ce restrâng astfel de tendințe spre dezordine și haos. Însă în Babilon moralitatea nu era binevenită, fapt pentru care în toiul marelui ospăț al regelui, au fost aduse vase din Templul de la Ierusalim pentru a fi servite băuturi alcoolice și pentru a fi profanat numele Dumnezeului Cel Prea Înalt prin lauda idolilor din Babilon și prin blasfemii aduse la adresa Sa.

Ceea ce a urmat este descris cu multe amănunte de către profetul Daniel, fapt pentru care vă invit să audiați materialul atașat acestui articol. Fac precizarea că aceste comentarii au un caracter interconfesional și nu reflectă doctrina unei anumite biserici sau organizații religioase.

Scrisoarea Unui Mare Împărat Către Umanitate

Nu este niciodată prea târziu pentru a recunoaște faptul că Dumnezeu este adevăratul stăpân a tot ce există. Nu este niciodată umilitor să-L recunoști în calitatea Sa de Creator al întregului univers. Însă este cea mai stupidă nebunie să Îl ignori și să acționezi fără să îți pese de prezența Sa și de judecata care va veni asupra fiecărui om. Experiența împăratului Nabucodonosor este relevantă în acest sens și bine ar fi să luăm aminte asupra ei fiindcă timpul vieții noastre este scurt pe fața acestui pământ.

De la mărirea plină de fală pe care o intuim în primele trei capitole ale cărții profetului Daniel până la adâncul umilinței din capitolul 4 se poate trasa o involuție continuă din punct de vedere spiritual cu atingerea pragului subuman. Acest drum de ridicare și cădere („rise and fall”) se repetă în dreptul oricărui om care nu ajunge să își înțeleagă chemarea de avansare către nivele de conștiință tot mai înalte. De fapt, nimic

nu este mai nociv decât să ignori temporalitatea lucrurilor și să te crezi cumva deasupra lor plasat într-o veșnicie în care nimic nu te mai atinge.

De aceea, mărturia personală a lui Nabucodonosor ne oferă imaginea întoarcerii la Dumnezeu din partea unei persoane atee, cuprinse de beția puterii, înălțându-se deasupra muritorilor și crezând că se află deja în lumea zeilor. Astfel, momentul revenirii la realitate poate fi asemănat cu trezirea dintr-un vis de mărire deșartă similar unei iluzii periculoase ce distorsionează judecata și pervertește rațiunea slujind ca o pildă grăitoare pentru orice om, precum și pentru orice „antihrist" din toate veacurile.

Limbajul utilizat în capitolul 4 pare a fi împrumutat din cartea psalmilor în timp ce atitudinea de bucurie și laudă a autorului străbate întreaga epistolă „ecumenică" a lui Nabucodonosor. În ce privește structura acestei scrieri, ea cuprinde un preambul ce prezintă sursa și destinatarul mesajului, o motivație succintă, după care urmează relatarea cu multe detalii faptele întâmplate, iar la final epilogul și concluzia.

Transformarea interioară a autorului este inițiată prin descrierea unui vis care l-a impresionat profund și prin intermediul căruia a fost avertizat să renunțe la înălțarea de sine printr-o schimbare hotărâtă a vieții. Simbolistica visului este similară cu descrierea din capitolul doi a „marelui chip" sau cu „statuia de aur" din capitolul trei, de data aceasta fiind folosită imaginea unui „copac înalt ce se vedea de la marginile pământului". Toate aceste elemente imagistice redau de fapt într-un mod plastic egoul lui Nabucodonosor și dorința sa nemăsurată de a se ridica deasupra condiției muritoare și de a atinge lumea zeilor, adică lumea cerului. Nu era oare aceasta tema „turnului Babel" prin care muritorii au încercat să se unească într-un proiect grandios de a atinge cerul și de a evada din această lume supusă blestemului temporalității?

De fapt, tipologia turnului Babel se regăsește la toate culturile din orice parte a lumii reliefând efortul colectiv de supraviețuire într-o lume nesigură, precum și tensiunea unei vieți trăite sub spectrul distrugerii sau morții. Încă din zorii istoriei omenirea a căutat o cale de scăpare, „turnul Babel" semnificând drumul disperării și încercarea nefirească de depășire a condiției pieritoare. Calea „turnului Babel" presupune însă unirea efortului întregii lumi într-un proiect uriaș de atingere a nemuririi. Este o cale a efortului susținut, a concentrării de excepție pe un singur obiectiv major, mai precis acela de a trimite emisari în lumea cerului, de a evada de pe planeta Pământ și de a schimba destinul umanității. În opoziție se află calea așteptării împlinirii făgăduințelor de restaurare ale lui Dumnezeu, lucru ce presupune multă răbdare, perseverență și conformarea cu intenția divină. Aceasta este calea lui Avraam, fiind un drum al credinței și încercării, însă având un final glorios.

Dar marele Nabucodonosor a încercat utilizarea politicii și forței militare pentru a ridica un imperiu universal în ciuda avertismentelor primite. Însă „chipul cel mare" a fost sfărâmat, „statuia de aur" a fost uitată, iar „copacul cel mare" a fost tăiat rămânând doar rădăcina lui și un mic butuc. Proiectul înălțării de sine este prin urmare destinat eșecului, fiindcă nimic bun nu se poate obține dacă se merge pe calea absurdă a „turnului Babel". La capătul unui astfel de drum nu se află decât confuzia, distrugerea și o dureroasă amărăciune, fiindcă din labirintul acestei lumi nu se poate ieși în felul acesta.

Pe de altă parte această epistolă îi descoperă într-un mod lămurit pe „străjerii cerești", ființe superioare ce ne dovedesc existența unei teocrații la scară universală. Această conducere cosmică ignorată pe pământ este de fapt instanța supremă înaintea căreia va fi chemată întreaga umanitate, iar structura ei diferită complet de instituțiile create de om pe pământ. În fața tribunalului divin gestul lui Nabucodonosor de a se înălța până la ceruri prin unirea combinată a politicii, forței militare și religiei s-a aflat sub incidența aceleiași condamnări ce a condus la distrugerea turnului Babel prin faptul că oamenii au fost din nou conduși către o fundătură fără întoarcere.

De-a lungul întregii istorii a fost necesară repetarea acestei judecăți în împrejurări felurite, fiindcă umanitatea a încercat de multe ori să refacă acest drum fără ieșire. Fie că a fost vorba de războaie mondiale pustiitoare menite să impună imperiul lui Nabucodonosor într-o variantă modernă, fie prin utilizarea economiei, comerțului și tehnologiei pentru atingerea unei monstruoase globalizări, mai precis indiferent de formă la final nu a rezultat decât o rușinoasă distrugerea aducătoare de suferință și o confuzie tot mai profundă. Dar despre povestea acestei întâmplări din viața împăratului Nabucodonosor veți afla mai multe urmărind materialul audiovizual atașat prezentului articol.

Taina Celui De-Al Patrulea Element

Nu este vorba despre un scenariu al unui film de anticipație, ci mai degrabă de o secvență profetică descoperită în urmă cu peste 2300 de ani. Având la bază evenimente petrecute undeva în îndepărtata cetate a Babilonului, această relatare ne conduce în mijlocul marilor conflagrații ale antichității, care sub o formă sau alta se proiectează către viitor traversând veacurile până la sfârșitul istoriei. Într-o manieră dinamică și folosind elemente fantastice aparținând literaturii apocaliptice a vremii, profetul Daniel ne schițează o dramatică succesiune a puterilor ce aveau să stăpânească vremelnic în bazinul Mării Mediterane.

În cuprinsul capitolului al 7-lea putem să observăm cum patru „duhuri” malefice aduc la existență patru ființe înspăimântătoare, care urmau să terorizeze pământul și să țină în captivitate pe cei credincioși lui Dumnezeu. Printr-o „incantație” ce scapă percepției omenești, aceste „duhuri” aveau să dea naștere unor creaturi monstruoase și violente de o talie uriașă, care aveau să spulbere orice împotrivire în calea lor de dominație totală asupra lumii. Povestea lor este succint relatată, dar implicațiile se pot urmări cu ușurință din cărțile de istorie ce consemnează cele patru mari imperii ale antichității târzii, mai precis: Babilonul, Persia, Grecia și Roma.

Această surprinzătoare asemănare a unor structuri statale „devoratoare” cu niște creaturi monstruoase nu este însă lipsită de însemnătate, fiindcă toate aceste imperii au fost rezultatul lăcomiei, violenței și lipsei de respect față de alte popoare sau națiuni. Fiind folosite procedee stilistice specifice literaturii apocaliptice, suntem astfel călăuziți către înțelegerea resorturilor intime ce se află în spatele cortinei evenimentelor istorice.

Construcția profețiilor apocaliptice reflectă o anumită dinamică a luptei dintre puterile întunericului din această lume și cea a lui Dumnezeu proiectată luminos din ceruri. De aceea, în încleștarea profundă și ireconciliabilă dintre aceste forțe cosmice se află o patimă și o ură reciprocă duse până la extrem. Izvorâte din tumultul și haosul unei lumi mereu răscolite de patimi nestinse, structurile ei de organizare tind să reproducă la nivel global tendințele egocentrice ale indivizilor ce o compun.

În mijlocul controverselor terestre nesfârșite se află însă prinsă o grupare de oameni care se încred în Dumnezeu, dar care de fiecare dată ajung să fie victime inocente strivite sub picioarele ambițiilor nelegiuite sau să fie persecutați pentru credința lor vie în Cel Veșnic. Dramatismul respectivei situații atinge însă apogeul atunci când forța irezistibilă a acestor „creații” monstruoase avea să fie îndreptată direct împotriva celor sfinți, rezultatul sigur fiind nimicirea. Aceste simțăminte au fost experimentate din plin de către evreii deportați în Babilon, iar ulterior rămași sub stăpânirea imperiilor care au urmat printr-o prădalnică succesiune generatoare de tulburări care au durat uneori secole, iar alteori milenii.

În succesiunea dramatică a evenimentelor ce evoluează către o perfecționare progresivă a răului, cel de-a patrulea element deține supremația realizând saltul malefic spre dimensiunile spirituale în încercarea disperată, dar supremă, de a atinge

cerul și de a-L detrona pe Dumnezeu. Acest atentat împotriva autorității cerului a îmbrăcat diferite forme de-a lungul timpului, astfel în timpul dominației Romei, împăratul ajungând să fie deificat și adorat, acest lucru slujind drept simbol pentru puterea antihristică de la finalul istoriei.

Cel de-al patrulea element este deopotrivă puternic din punct de vedere militar, sau statal, și bine înzestrat în plan spiritual impunând coordonatele unei noi religii, care anulează prin înșelăciune, dar și prin fraudă directă, adevărata credință în Dumnezeu. Proferând cele mai absurde blasfemii, dar sub o formă inteligentă, care înșală chiar și pe cei cunoscători, Antihristul ajunge să domine scena întregii lumi în fruntea unei coaliții globale împotriva autorității cerești, demascând încă o dată intenția malefică ascunsă în tipologia „turnului Babel". Această expansiune verticală însă nu este posibilă decât după realizarea unei extinderi „orizontale" la scară mondială, care realizează un fundament de susținere suficient de puternic pentru a „zgudui" cerul.

Cel de-al patrulea element are înțelepciunea lui Solomon, autoritatea lui Moise și darul de vorbire al lui Hristos, fiind un conducător care știe să instige, acționând din umbră sau la vedere după caz, prin alții sau direct, după cum îi impune interesul. Mascat în spatele unei structuri politice ambițioase, cum a fost imperiul Roman, el se „întrupează" în multe alte organisme ulterioare, pentru ca la finalul istoriei să își atingă apogeul în marea putere ce va fi atunci dominantă.

Dar de ce tocmai imperiul Roman a fost ales pentru a oferi o astfel de „pildă istorică"? Rațiunile sunt multiple, dar un argument suficient rezultă din faptul că acest stat a parcurs întregul „ciclu" al evoluției unei structuri colective, cunoscând toate formele de organizare: tribală, regală, republicană și despotică. Cel de-al patrulea element are nevoie de o astfel de evoluție, iar ceea ce s-a întâmplat în perioada antichității târzii la scara bazinului Mării Mediterane, când evreii și creștinii au fost persecutați până la dispariție, iar cultul „împăratului" a ajuns să fie impus peste tot, se va repeta la finalul istoriei la scară mondială.

Organizarea tribală era primitivă, dar avea cel mai bine încorporate în ea principiile „echității", sub o formă sau alta toată obștea participând la deciziile ce implicau destinul ei. Însă o astfel de structură a fost vulnerabilă în fața ambițiilor micilor grupuri de interese, care ulterior s-au erijează ca elite conducătoare și care au impus inevitabil o organizare „feudală", eventual chiar regală. Așa s-a întâmplat și în cazul Romei, însă spre deosebire de alte state și sub influența principiilor democrației antice cu ramificații în lumea elenistică, această ordine avea să fie înlocuită cu o organizare republicană, în care întreaga putere avea să fie concentrată în mâna unui grup de nobili numit Senat, sub o formă sau alta având acordul maselor chemat să își dea votul lor. Roadele conducerii colective aveau să se vadă imediat, Roma devenind invincibilă pe toate teatrele de război, într-un timp relativ scurt punând în funcțiune o adevărată „mașinărie" capabilă să spulbere chiar și cele mai puternice armate ale timpului.

Însă acumularea de bogăție și putere avea să înscrie traiectoria Romei pe un nou ciclu despotic, fapt realizat prin instaurarea imperiului, mai precis prin concentrarea întregii puteri în mâna unei singure persoane. Urmând modelul faraonilor egipteni, împăratul avea să fie deificat, cultul său să devină obligatoriu, de acest lucru depinzând prosperitatea sau deposedarea de bunuri, ba chiar viața sau moartea. Acest ciclu istoric era inevitabil, fiindcă în spatele cortinei se afla puterea celui de-al „patrulea element", care are nevoie de „corpuri" instituționale în care să se materializeze și prin care să acționeze.

Urmărind secvența istorică din capitolul al șaptelea al cărții lui Daniel, dar corelând și cu ansamblul cărții, primul element s-a concretizat prin manifestarea puterii malefice din imperiul Babilonian, care a întrunit cerințele de violență și despotism ieșite din comun pentru impunerea unei noi ordini regionale. Acesta a fost un element cu o reactivitate puternică, însă nu pe termen lung, forța sa fiind limitată de capacitatea

poporului de origine să o susțină, mai precis de resursele relativ reduse ale populațiilor din Mesopotamia.

Al doilea element a utilizat forța mult mai întinsă a mezilor și a perșilor, care deși a fost mult mai lentă în manifestarea ei, totuși a realizat o extindere mai întinsă a dominației globale. Pe de altă parte, tendința accentuată către „lâncezeala" orientală a fost necorespunzătoare pentru ambiția construirii unui imperiu suficient de puternic în impunerea unei noi ordini mondiale, fapt pentru care proiectul avea să eșueze. Cel de-al treilea element a îmbinat acțiunea fulgerătoare a primului element și întinderea extinsă a celui de-al doilea, rezultând un compus cu o acțiune explozivă, detonând trei continente într-o singură generație, dar fiind instabil pe termen lung și descompunându-se imediat după moartea lui Alexandru Macedon, cel ales pentru realizarea acestui deziderat.

A urmat o „pauză" istorică, până când al patrulea element, mult mai bine realizat decât primele, avea să fie pus în acțiune. Astfel, preluându-se forța celui de-al doilea element, perfecționată pe baza unei avansări relativ mai încete, dar irezistibile, având multe elemente „tehnologice" adăugate prin inventarea unor mașinării de tot felul, Roma avea să servească mai bine scopului de impunere mondială. Încorporând o conducere colectivă, mult mai eficientă, Roma avea să fie mult mai stabilă pe termen lung. Însă la momentul oportun această conducere aparent democratică urma să fie înlocuită cu o formă despotică prin care Antihristul să se poată manifesta mascat, dar nemijlocit, cu intenția precisă de a înfrânge pe Dumnezeu în plan terestru, iar ulterior ceresc.

„Aurul" primului element era strălucitor, dar nu suficient de dur. „Argintul" folosit la cel de-al doilea era mult mai bun, dar tăria lui era prea slabă. „Bronzul" s-a dovedit a fi interesant, dar „fierul" a fost ales în cele din urmă ales datorită performanțelor sale de excepție. Această alegorie se regăsește în capitolul al doilea al cărții lui Daniel, iar cei interesați pot să o citească și să o înțeleagă imediat.

Însă „perfecțiunea" celui de-al patrulea element este la final anulată de judecata cerească, ce pune în funcțiune „elementul" ceresc irezistibil: focul, care topește orice alt element creat pe pământ. În urma acestei judecăți, cei care au rămas credincioși lui Dumnezeu sunt răzbunați, iar elementele „malefice" sunt distruse pentru totdeauna. În plus, ordinea pe pământ este restabilită, iar cei sfinți primesc dreptul de a stăpâni întreaga lume pentru totdeauna. Noua „eră" devine o realitate, iar tot trecutul tenebros devine o pagină a unui trecut de care nimeni nu își va mai aduce vreodată aminte.

Astfel, tema judecății celor patru „elemente" devine centrală în dinamica evoluției cosmice a luptei dintre Mesia și Antihrist, dintre lumină și întuneric, dintre cer și pământ, deznodământul strălucind dincolo de întunericul prezentului. Tocmai de aceea, declarația „manifest" a cărții lui Daniel, reprezentativă pentru întreaga literatură apocaliptică evreiască și creștină, este de a rămâne credincios lui Dumnezeu până la capăt, biruința fiind sigură, chiar dacă o așteptare se impune.

Cartea lui Daniel folosește procedee literare care „ascund" anumite detalii din rațiuni de protecție a mesajului, dar și pentru a stimula căutarea în vederea înțelegerii acestuia. Dacă lucrurile de valoare ar fi spuse explicit, atunci nu ar mai trebui să se depună nici un efort de pricepere, fapt care le-ar banaliza și le-ar face lipsite de viață. În plus, prin căutare și adâncire, cel credincios devine mult mai puternic, adevărul descoperit devenind o parte integrantă a vieții sale. De aceea, literatura apocaliptică se adresează celor dispuși să investigheze, să caute și să învestească chiar și cele mai prețioase resurse pentru a înțelege adevărul pe care Dumnezeu dorește să ni-l comunice în diferitele perioade ale istoriei pe care o trăim. Numai „cine caută găsește", iar acest principiu rămâne valabil până la sfârșitul timpului acestei lumi, fiindcă întotdeauna „un mărgăritar de mare preț" este dat ca răsplată a tenacității efortului depus în cunoașterea adevărului.

Cu emoția, dar și cu pasiunea descoperirii unor vestigii străbune, am încercat să redau frumusețea și farmecul cuvintelor exprimate de către profetul Daniel în secvența ce își atinge apogeul prin căderea stelelor pe pământ, mai precis în cuprinsul capitolului al 8-lea. Dincolo de orizontul cuvintelor știute, acest fragment biblic conferă un înțeles profund la tot ceea ce a fost spus despre evoluția dramatică a conflictului cosmic în mijlocul căruia ne este dat să trăim.

Nimic nu este mai impresionant decât să poți citi textul biblic pentru a-i discerne adevăratul înțeles și dramatism, care se manifestă din fiecare fragment, pagină sau rând. În acest context, se poate urmări cu ușurință cât de grave urmau să fie represaliile împotriva celor care aveau să Îl urmeze pe Mesia și cât de aspre aveau să fie consecințele, lucru simbolizat prin „smulgerea stelelor" de pe firmament.

Frumusețea cărții derivă și din caracterul ei ieroglific, având reprezentări ascunse, ce se cer descifrate, invitând la o aventură în genul Indiana Jones printre nenumăratele simboluri presărate la fiecare pas pe parcursul unei singuri pagini de text. Acest lucru poate descuraja pe cel nehotărât, dar motiva pe cel ce dorește să pătrundă dincolo de înțelesul imediat și simbolic, pentru a discerne tainele viitorul profetic.

De fapt, viitorul profetic anterior amintit se poate materializa într-un viitor autentic sau nu în funcție de răspunsul celui către care este adresată scrierea. În măsura în care persoana care primește mesajul este nevrednică sau neinteresată, acesta va rămâne undeva în sfera posibilului. Și tocmai de aceea, apropierea de profeția biblică presupune o pregătire interioară ce nu poate fi neglijată în vreun fel, fiind necesară manifestarea unei intenții nobile, a unui spirit altruist și a unei nemărginite iubiri pentru umanitate.

Puterile politice protagoniste, Persia și Grecia, sunt proiectate fantastic asemenea unor animale sălbatice aflate într-un conflict ireconciliabil și devorator. Pe acest fundal se poate discerne ridicarea Antihristului, care avea să treacă la operațiunea „smulgerii stelelor", inclusiv a „prințului lor", adică a lui Hristos. Textul profetic are valoare literară prin procedeele stilistice utilizate, astfel personificarea, metafora, comparația, hiperbola și epitetul stând la loc de cinste.

Durată cu o semnificație considerată mistică, cele 2300 de seri și dimineți descrise în profeție nu fac altceva decât să contureze un timp relativ scurt în care Antihristul va fi lăsat să se manifeste pe deplin. În mai puțin de 7 ani, întreaga „apocalipsă" trebuia să se realizeze, Mesia și Anti-Mesia urmând să se întâlnească în circumstanțe dramatic diferite, fapt în mare măsură intuit de către cei care cunosc Noul Testament.

Fără a se face precizări suplimentare, această perioadă a suscitat de-a lungul timpului nenumărate interpretări și aplicații dintre cele mai fanteziste, trecându-se dincolo de înțelesul literar-simbolic către cel ideologic, fiind explicat în funcție de crezul religios într-o direcție sau alta. Din punct de vedere obiectiv, nu avem rațiuni să credem că această perioadă urma să fie mai mult decât a fost enunțată, ea descriind evoluția rapidă a mișcării antihristice împotriva curentului puternic de opinie creat de Hristos.

Asemenea încleștării dintre cele două mari puteri ale Persiei și Greciei, Hristos și Antihrist aveau să se lupte pe viață și pe moarte, ca în orice dramă autentică, deznodământul fiind amânat până la consumarea deplină a tensiunii dintre părțile ce se opun. Astfel, ridicare plină de elan a Antihristului împotriva „oștirii cerești" și a „prințului ei" nu este deloc întâmplătoare, ea fiind răspunsul la intenția divină de restaurare a ordinii cerești pe pământ. În acest sens, capitolele următoare vor

exemplifica mai pe larg această temă a atacului antihristic cu scopul distrugerii mișcării mesianice.

Orice text biblic este mai mult sau mai puțin încifrat, necesitând investigații mai mult sau mai puțin laborioase pentru distingerea adevăratului înțeles. Această practică folosită pe larg în timpul antichității descurajează pe cei care nu sunt dispuși să persevereze, fiindcă descifrarea presupune anumite calități din partea celui care se implică în înțelegerea mesajului ascuns. În acest sens, metoda sigilării presupune omiterea anumitor detalii, așa cum sigiliul este aplicat pe o copertă ce ascunde conținutul scrisorii. Dar pe de altă parte, omisiunea în cauză nu afectează integritatea textului, fiindcă există alt gen de elemente care puse în legătură unele cu altele pot conduce la desfacerea respectivului sigiliu.

În cazul de față sigilarea privește pe cei care au doar curiozitate, nu și pasiune, pentru adevăr în căutarea lor. Timpurile îndepărtate descrise în profeție se referă în principal la perioada în care istoria își va fi atins apogeul prin descoperirea lui Mesia în conformitate cu întreaga scriere a Vechiului Testament. De aceea, privind din perspectiva a ceea ce putem citi în Noul Testament putem avea acele elemente care vor conduce la înțelegerea deplină a mesajului profetic și la descifrarea adevăratului înțeles ascuns în paginile sfinte. Practic, prin intermediul Noului Testament poate fi desigilat întregul înțeles al Vechiului Testament, inclusiv al cărții lui Daniel, fiindcă fără a exagera în vreun fel, o dată cu venirea lui Hristos, timpurile mesianice au început deja să se manifeste pe pământ.

Vă invit în continuare să audiați un material pe tema anterior enunțată, acesta fiind rezultatul unui demers onest de înțelegere a Scripturilor Sfinte, fără a reprezenta doctrina sau interesul vreunei organizații religioase.

RELIGIE ȘI MEDIA

Biblia Pe Internet

Oportunitatea de a începe să lucrez la acest proiect mi-a fost oferită de apariția site-ului www.intercer.ro în cursul anului 1998. Dar mai întâi să istorisesc cum au stat lucrurile. La mijlocul anului 1997, mai multe persoane implicate în utilizarea Internetului, incluzându-mă și pe mine, au dorit să demareze un proiect dedicat promovării adevărurilor spirituale prin intermediul acestui nou mijloc de comunicare.

În consecință, s-a stabilit necesitatea definirii unei viziuni practice privind modul în care urma să se desfășoare această lucrare. La câteva luni după constituire, am publicat două articole, care începeau să puncteze aspectele mai importante ale acestui gen de lucrare, din perspectiva posibilităților oferite la acea dată. Un articol, întitulat "Creștinismul și societatea informațională" contura cadrul mai larg al impactului Internetului asupra societății în ansamblul ei, precum și asupra creștinismului în mod deosebit, reliefând oportunitățile, dar și provocările care ne stăteau în față.

Al doilea articol, întitulat "Evanghelia într-o lume informatizată", apărut la scurt timp după primul, aborda mai specific metodele ce se puteau adopta pentru a transmite mesajul mântuirii prin intermediul mijloacelor de comunicație ale societății informaționale, printre care două tehnologii erau în mod deosebit amintite: Internetul și telefonia mobilă.

Ca ecou la acest ultim articol, am primit o scrisoare din partea unei persoane din Slobozia, cu numele Lucian Mihăilescu. La acea dată nici nu bănuiam lucrarea pe care urmam să o realizez împreună cu el și cu asociația Intercer. Ulterior, grupul de inițiativă inițial constituit s-a destrămat, dar am păstrat legătura cu Lucian, sfătuindu-ne reciproc asupra modalităților de a aduce oamenilor Evanghelia prin Internet.

În cursul anului 1998, Lucian a pus bazele asociației Intercer la Slobozia și în aceeași perioadă a apărut și site-ul www.intercer.ro găzduit de un operator de Internet din aceeași localitate. Continuând explorarea viziunii privind desfășurarea lucrării de vestire a Evangheliei prin Internet, am mai scris două articole: "Premisele evanghelizării mondiale" și "Societatea informațională ca exod către viitor", primul fiind publicat în revista "Unu" editată de către Lucian Mihăilescu, iar al doilea rămânând nepublicat.

În aceste două articole derulam mai departe, cu aspecte practice și de detaliu, modalități de comunicare a mesajului Evangheliei prin Internet, lucru ce s-a dovedit deosebit de util în dezvoltarea activității fundației Intercer. Aceste articole erau de fapt părți ale unui studiu mai vast pe care îl realizam asupra impactului tehnologiilor informaționale asupra stilului de viață și asupra însușirii convingerilor spirituale, în particular religioase, de către omul contemporan.

La scurt timp după lansarea paginii www.intercer.ro (în momentul de față www.intercer.net) Lucian m-a întrebat dacă am o idee cum s-ar putea adăuga textul Scripturii, astfel încât să poată fi accesat cu ușurință de către cei interesați. La acea dată nu exista nici un fel de portal biblic cu textul Bibliei în limba română, fapt care reclama o lucrarea de la "zero".

Acest lucru mi s-a părut o provocare interesantă și i-am propus să realizăm includerea textului Bibliei prin generare dinamică de pagini Web, lucru ce presupunea definirea unei baze de date cu textul biblic, precum și programe de accesare lansate de către serverul de Internet, într-un cuvânt cunoașterea de detaliu a acestei tehnologii. În consecință, am preluat textul Bibliei Cornilescu dintr-un program de calculator (acest text nu are copyright, fiind în domeniul public), după care am realizat respectivele programe și le-am inclus pe site-ul Intercer.

Ca referință pentru organizarea bazei de date am folosit informațiile furnizate pe pagina de Internet http://ww.unboundbible.org/ , iar în ce privește interfața de utilizator, m-am inspirat din pagina http://ww.biblegateway.com/ unde erau deja prezente mai multe Biblii în limba engleză. Într-o mare măsură am folosit modalitatea de structurare a informației așa cum era realizată pe aceste site-uri, dar programele ce implementau toate facilitățile oferite de utilizator au fost executate de către mine, pe baza experienței ce o aveam în acest domeniu.

Ulterior, în cursul anului 1999, am îmbunătățit substanțial Biblia din cadrul paginii Intercer, pentru a putea fi accesată cu ușurință prin link-uri din alte pagini, ce urmau a fi realizate la Intercer și nu numai, conform viziunii proiectului "Evanghelia prin Internet". Bucuria a fost pe măsură, multe persoane accesând această Biblie pentru a consulta adevărurile cuprinse în Cuvântul sfânt.

Mai târziu, echipa Intercer urma să adauge și un format audio la textul Bibliei, venind în întâmpinarea solicitărilor din partea utilizatorilor. Bineînțeles, acesta a fost începutul lucrării de prezentare a Sfintelor Scripturi prin Internet, totuși aș putea să formulez următoarele concluzii:

- La început a existat o viziune asupra lucrării ce trebuia să fie desfășurată, conturată pe baza experienței și inspirației de la acea dată.
- După aceea a existat o împărtășire a acestei viziuni prin publicarea unor articole pe această temă;
- În continuare, a existat un răspuns la împărtășirea acestei viziuni privind evanghelizarea prin Internet;
- După care a urmat dezvoltarea unui grup de inițiativă, care susține tehnic, logistic și spiritual acest proiect;

- Iar după aceea, s-a trecut la realizarea concretă a proiectului și dezvoltarea acestuia.

Aș putea spune că pornind de la "nimic", dar având o viziune, dorință de a lucra pentru Dumnezeu și dedicare pentru aceasta, mijloacele s-au pus în mișcare, pentru ca ulterior să se vadă cum dintr-un "grăunte de muștar" a început să crească un "copac tot mai mare". Proiectul "Biblia pe Internet" era însă doar un prim pas în desfășurarea lucrării de evanghelizare prin Internet, dar a fost un fundament de lansare către proiecte mai ambițioase, după cum această tehnologie avea să evolueze.

Având textul biblic la îndemână, era de acum înainte foarte ușor să faci referință la el în cadrul comentariilor, studiilor biblice sau a oricăror altor materiale prezente pe pagina de Internet. Era începutul unei călătorii, al cărui capăt este Împărăția lui Dumnezeu în ziua venirii Sale. La scurt timp după cizelarea acestei viziuni de lucrare, am găsit pe Internet mărturia unei persoane din Olanda, care spunea următoarele:

"Am fost deosebit de încântat de posibilitatea de avea Biblia pe telefonul mobil în limba engleză. Cu toate acestea doream foarte mult să pot avea Biblia în limba flamandă, însă nu știam cum să pot face acest lucru. Nu mică mi-a fost surpriza să găsesc pe pagina de Internet http://gobible.jolon.org/ o secțiune dedicată dezvoltării unor astfel de aplicații. Am descărcat programul, dar nu aveam textul biblic în flamandă.

Trebuia să îl găsesc într-un format special numit THML (Theological Hypertext Mark-up Language). Dar nu știam unde să-l caut, așa că am început să folosesc sistemul Google, pentru a identifica o astfel de sursă. În cele din urmă, am reperat la http://www.ccel.org/ un astfel de text în format THML. L-am descărcat, am utilizat aplicația de dezvoltare de pe pagina GoBible și spre marea mea bucurie am obținut prima Biblie în limba flamandă pe telefonul mobil, pe care puteți să o descărcați de pe pagina mea de Internet, precum și de pe pagina GoBible".

Când am citit aceste rânduri am simțit că trebuia să procedez în mod similar așa că am descărcat imediat programul de dezvoltare, l-am instalat, am înțeles cum se utilizează și am început să caut Biblia în limba română și în format THML. În cele din urmă am reperat-o tot la http://www.ccel.org/, după care am descărcat-o, am compilat textul și spre marea mea bucurie a fost realizată prima Biblie pe telefonul mobil în limba română. Am instalat aplicația pe telefonul meu mobil și am văzut cuvintele sfinte derulându-se pe ecran, ceea ce m-a bucurat foarte mult.

Practic, telefonul meu mobil devenise o Biblie la purtător, care să mă însoțească oriunde merg și pe care să o pot accesa în orice moment al zilei. Dar bucuria mea a fost umbrită de faptul că titlurile cărților erau în engleză și, lucrul de care mă temeam cel mai mult, existau omisiuni de text și de asemenea, lipseau mai multe capitole din a doua epistolă a lui Petru și era posibil să mai fi existat și alte astfel de omisiuni.

După o muncă de câteva ore am reușit să completez textul biblic folosind resursele de pe site-ul http://ww.unboundbible.org/ și ulterior am reușit să modific titlurile cărților în limba română. Am fost mulțumit și doream să mă opresc aici. Aveam Biblia la îndemână, ce aș fi dorit mai mult?

Dar în acele momente mi-a venit în minte conținutul viziunii privind proiectul "Evanghelia pe telefonul mobil" și am înțeles că trebuia să trec la realizarea acestuia împărtășind rezultatele efortului depus cu toți cei interesați de aceasta. Am luat legătura cu Lucian Mihăilescu și în scurt timp apărea prima pagină dedicată Bibliei în limba română pe telefonul mobil la adresa http://www.intercer.net/bibliatelefon/. De asemenea, am luat legătura și cu realizatorul programului GoBible și i-am transmis acest nou modul pentru a fi pus pe pagina sa de Internet.

M-am gândit că aici s-a oprit totul, dar istoria avea să continue într-un mod neașteptat. La scurt timp după ce am realizat Biblia pe telefonul mobil la Intercer, am

început să primesc o mulțime de mesaje din partea celor care doreau să își instaleze acest program pe telefonul mobil. După mai multe răspunsuri pe e-mail pe care le-am transmis, mi-am dat seama că ar fi mai bine să dezvolt pagina de Internet dedicată acestui subiect și să prevăd mai multe indicații de instalare.

În consecință, am început să adaug tot felul de sfaturi practice din propria experiență, precum și din ceea ce îmi spuneau cei care reușiseră să își instaleze aplicația. Pagina de Internet devenea tot mai complexă, tot mai orientată pe soluțiile oferite pentru diferite tipuri de telefoane mobile.

În aceeași perioadă, mai multe persoane vorbitoare de limba maghiară mi-au cerut ajutorul pentru a transpune Biblia Karoly pe telefonul mobil. A fost o provocare interesantă, deoarece nu cunosc această limbă, totuși, de îndată ce am identificat textul biblic, am acționat similar cu modul în care am compilat pentru limba română. Ulterior am solicitat sprijinul unei persoane care cunoștea limba maghiară să îmi confirme dacă am lucrat bine. Răspunsul că totul era bine a fost o mare bucurie pentru mine, fiindcă îmi întărea convingerea că puteam să dezvolt acest proiect și în alte limbi de circulație internațională.

Deoarece versiunea în limba română era scrisă conformă cu normele ortografice din perioada interbelică, am căutat ulterior să găsesc un text mai modern. Am identificat un astfel de text în format Word și după câteva zile am reușit, prin harul lui Dumnezeu, să îl transpun în format THML, astfel că am putut să ofer o Biblie după actualele norme ortografice. Și iarăși, credeam că acest proiect se va opri aici, dar istoria avea să continue într-un mod neașteptat.

La sfârșitul anului 2006, am primit un mesaj din partea unei persoane care îmi cerea ajutorul pentru a transpune Biblia Ortodoxă și Biblia Catolică (Noul Testament și Psalmi) pe telefonul mobil. Până la acea dată, doar Biblia Protestantă (Cornilescu) era prezentă pe pagina de Internet de la Intercer. Mi s-a părut o idee interesantă, dar nu aveam textele biblice și în plus îmi puneam problema drepturilor de autor. În consecință, persoana în cauză s-a interesat, ulterior am verificat și eu, și într-adevăr nu erau probleme de copyright. Am identificat textele biblice pe Internet și am trecut la conversia lor în format THML.

Nu a fost o muncă simplă, dar la capătul a mai multe săptămâni această lucrare era gata și astfel alte două module au fost adăugate pe pagina de Internet de la Intercer. Și credeam că am să mă opresc aici. În fond, era acoperit segmentul limbii române, de ce m-aș fi preocupat de mai mult?

Cam în aceeași perioadă, am primit sugestia de a realiza o compilare și pentru textul Noului Testament în limba rromă, ceea ce deja mi s-a părut simplu, grație experienței acumulate și ulterior am adăugat module și în limba ebraică (text consonantic).

La începutul anului 2007, în urma unei călătorii în Irlanda, mai multe persoane mi-au cerut ajutorul pentru a transpune Biblia și în limba engleză, dar folosind texte mai actuale decât King James Version. Astfel, în scurt timp apărea secțiunea de limba engleză și primele astfel de versiuni.

În acel moment, mi-am dat seama că pagina de Internet trebuia să fie tradusă și în limba engleză, lucru pe care l-am realizat destul de repede pe secțiunea de limba engleză de la Intercer. Am continuat să adaug mai multe versiuni în limba engleză, după care am înțeles că era bine să lansăm o pagină distinctă pe acest subiect. Am discutat acest lucru cu Lucian Mihăilescu și la jumătatea lunii aprilie a fost lansat site-ul http://biblephone.net cu toate aceste module încorporate.

De la acea dată până în prezent am mai adăugat module în limbile franceză, germană, spaniolă, italiană, portugheză, rusă, greacă, bulgară, georgiană etc. și în

continuare voi mai adăuga și alte limbi, pentru ca orice persoană interesată să aibă Biblia pe telefonul mobil.

Făcând o sinteză la cele anterior prezentate, aș putea spune următoarele:

- La început au fost o idee, o provocare și o dorință, de a avea Biblia în limba română pe telefonul mobil.
- După aceea, a existat o căutare a resurselor care ar fi putut să susțină acest proiect inedit, fără a avea idee dacă acest lucru chiar era posibil.
- Marea descoperire a fost că existau toate „ingredientele" de realizare a acestui proiect și doar trebuie să pui „cap-la-cap" mai multe aplicații informatice în acest scop.
- A urmat realizarea primului modul, după aceea, prin experiență și inspirație, dezvoltarea celui de-al doilea etc.
- Ca urmare a reacțiilor primite din partea celor interesați, au mai urmat noi module, până când s-a pus problema realizării unui site dedicat.
- În cele din urmă, a apărut și completarea viziunii unei lucrări impresionante ce se poate realiza prin intermediul acestei noi tehnologii.

Aș putea spune că în acest caz viziunea a fost completată în decursul executării lucrării, o evoluție pas-cu-pas în promovarea Sfintelor Scripturi, pentru a constata ulterior modul minunat în care Domnul te-a călăuzit.

Biblia Pe Telefonul Mobil

A devenit un lucru foarte comun să deții un telefon mobil pe care să îl ai tot timpul cu tine pentru a fi în legătură cu prietenii, cu locul de muncă și nu în ultimul rând cu cei dragi. întrat pe neobservate în viața noastră, telefonul mobil ne acaparează atenția în cele mai neașteptate situații, astfel încât chiar în mijlocul unei ședințe importante, sau a unei întâlniri de afaceri, ne surprindem răspunzând automat la apelurile pe care le primim, după aceea dându-ne seama că era bine să nu fi răspuns.

Cu sau fără voia noastră, telefonul mobil s-a impus astfel ca un mic dictator, care ne spune când trebuie să comunicăm, chiar dacă dispoziția noastră ne sugerează un lucru contrar. Iar dacă vrem să îl închidem, atunci gânduri negre ne vin în minte, cu privire la posibilitatea ca tocmai șeful nostru să ne fi sunat, sau de ce nu, persoana pe care o îndrăgim. Astfel că, iritați de apelurile neașteptate și nesolicitate, îl lăsăm deschis pentru a putea fi sunați în cazuri ce reclamă prezența sau sfatul nostru.

Mai nou, creatorii de „iluzii" electronice la purtător, pe care americanii le numesc cu un termen generic „gadget-uri", au înnobilat telefonul mobil cu noi și noi posibilități, astfel că având un telefon de cel mult 100 de dolari, poți asculta muzică, chiar recepționa posturi de radio, și nu în cele din urmă, chiar juca o mulțime de jocuri. Vorbind mai ales despre acestea din urmă, cred că o bună parte din timp o petrecem jucând cu „micul terminal" o partidă de Tetris, Solitaire, Snake, sau în cazul că ne simțim în stare, chiar Chess sau Sudoku.

Ce să mai spunem? Telefonul mobil este o mică fanfară ambulantă cu tot felul de instrumente, care mai de care mai interesante, ba chiar acaparatoare, în ce privește utilizarea timpului nostru liber și nu numai. Dar nici Internetul nu s-a lăsat așteptat, astfel și el a năvălit pe micul nostru telefon, prin ceea ce se cheamă WAP, sau mai modern GPRS și 3G, acronime pe care nu le prea putem înțelege, dar le vedem la lucru citind mail-ul de pe telefon, sau accesând pagini web. Așadar, un univers în buzunarul nostru, sau mă rog, la purtător, în micul nostru telefon mobil.

Acest mic „mâncător” de timp și energie, telefonul mobil, care completează armonios un alt, de data aceasta mare mâncător, care este laptop-ul de acasă sau de la serviciu, ne poate fi însă util și pentru lucruri la care ne-am aștepta mai puțin. Astfel, un australian ingenios, a gândit că ar fi interesant să dezvolte un alt gen de „joc”, mult mai util în petrecerea timpului nostru, inventând un program care transpune textul Sfintelor Scripturi pe telefonul mobil.

El a creat o aplicație numită GoBible, pe care a pus-o la dispoziția celor interesați pe Internet, realizând o performanță uluitoare, de a transforma „micul demon” la purtător, într-o Biblie ce poate fi accesată oriunde și oricând, fără a necesita conectare permanentă la Internet. Practic, telefonul mobil a devenit (și) o Biblie, aceasta depinzând de utilizator, care va decide dacă este mai bine să lase de o parte Snake-ul și să deschidă Biblia.

Această aplicație a fost realizată pentru Biblia în limba engleză, prima fiind, conform „succesiunii” traducerii, venerabila King James Version, care în ciuda vârstei, este totuși deosebit de gustată asemenea unui vin vechi și bun. Ulterior, a modificat aplicația pentru a adăuga și alte limbi, astfel că în curând pagina sa de Internet s-a umplut de Biblii în limbi mai mult sau mai puțin exotice, pornind de la clasicele limbi europene în genul: franceză, germană, spaniolă, italiană etc. mergând către limbi ale Orientului în genul arabei. Toate acestea se întâmplau în 2006, când am avut și eu ocazia de a cunoaște lucrarea acestui om devotat și inspirat de Dumnezeu. Încântat de această posibilitate, am dorit totuși să am și Biblia noastră românească pe telefonul mobil.

Am luat legătura cu autorul programului GoBible, care mi-a pus la dispoziție know-how-ul pentru a demara „punerea în pagină” a Bibliei în limba română. Așa a apărut pagina BiblePhone.net (biblephone.net), cu varianta de acces www.bibliatelefon.net, unde pentru prima dată pe Internet au fost puse la dispoziția publicului român trei variante de Biblie pentru telefonul mobil: ortodoxă, catolică și protestantă (Cornilescu) în limba română.

Succesul a fost deosebit, în medie fiind descărcate în jur de câteva sute de astfel de Biblii pe săptămână, ba uneori chiar câteva mii. Practic, mii și zeci de mii de telefoane mobile ale iubiților noștri compatrioți au devenit Biblii la purtător, o alternativă la oferta „făuritorilor” de vise electronice, mari consumatoare de timp. După aceea am primit solicitări dintre cele mai diverse de la persoane vorbitoare de limba maghiară, pentru a realiza același lucru și în limba lor, fapt care a devenit posibil grație modulelor lingvistice puse la dispoziție în cadrul proiectului misionar tele-evanghelistic SWORD, iar ulterior s-au mai adăugat vreo 60 de limbi (cifra este în creștere) și vreo 100 de module în cele mai diferite limbi ale pământului. Așadar, telefonul nostru mobil poate deveni o Biblie, practic fără costuri suplimentare (fără plată). Vrei și tu să ai Cuvântul lui Dumnezeu cu tine și să transformi „micul demon” la purtător într-o veritabilă colecție de scrieri inspirate?

Comentarii Biblice Pe Telefonul Mobil

În paralel cu realizarea proiectului „Biblia pe telefonul mobil” mi-am dat seama că ar fi utilă demararea „Comentariilor biblice pe telefonul mobil”, însă nu îmi dădeam seama cum voi putea realiza acest lucru. Programul de dezvoltare GoBible pe care îl utilizam nu se preta la transpunerea altor cărți decât Biblia și de aceea am început să caut pe Internet ce alte astfel de programe mai existau.

Cam în aceeași perioadă, am primit solicitări din partea utilizatorilor programului „Biblia pe telefonul mobil” de a furniza și comentarii biblice. Aveam textul a două astfel de comentarii, dar încă nu știam cum să le transpun și nu aveam nici cea mai mică idee când voi găsi ajutor în acest sens.

Într-o anumită ocazie am descoperit un program de dezvoltare realizat în Rusia, care permitea transpunerea cu ușurință sub formă de cărți electronice pe telefonul mobil. Relativ repede am reușit, cu ajutorul Domnului, compilarea a două comentarii biblice: „Calea către Hristos” și „Parabolele Domnului Hristos”. Ulterior le-am încadrat distinct pe pagina biblephone.net pentru persoanele interesate.

Cu scopul de a oferi posibilitatea de realizare a unor astfel de aplicații, am oferit informații complete privind modalitatea de realizare. Astfel, m-am gândit să ofer posibilitatea de extindere a acestui proiect dincolo de ceea ce reușisem să realizez până la acea dată. În viitor, noi module de comentarii biblice vor fi adăugate, pentru promovarea studiului Sfintelor Scripturi și pentru slava lui Dumnezeu.

Într-o mare măsură am convingerea că trebuie să existe o dezvoltare a acestui gen de aplicații pe telefonul mobil, fapt pentru care este necesară participarea tuturor celor interesați. În baza schimbului de experiență trebuie să oferim celor ce nu Îl cunosc pe Dumnezeu ocazia de a-L putea avea aproape de ei prin Cuvântul Său transpus chiar și pe telefoanele mobile.

În momentul de față primesc solicitări de a extinde partea de comentarii biblice pe telefonul mobil și în măsura posibilităților acest lucru se va realiza. Sunt multe persoane ce dețin competențe tehnice în materie de lucru prin Internet, dar care nu își propun ținte spirituale. De asemenea, persoanele care dețin competențe spirituale nu știu să utilizeze eficient Internetul, ceea ce reduce impactul lucrării lor. Dacă persoanele din prima categorie ar colabora cu cele din a doua, atunci am avea o schimbare majoră a modului de promovare a Evangheliei prin Internet și pe telefonul mobil.

Voi rezuma cele mai sus enunțate după cum urmează:

- La început a existat sugestia unor utilizatori ai programului „Biblia pe telefonul mobil”, care au dorit să poată avea pe telefonul mobil diferite comentarii biblice.
- După aceea, a existat o căutare a resurselor care ar fi putut să susțină acest proiect inedit, fără a avea idee dacă acest lucru chiar era posibil.
- Marea descoperire a fost că existau toate „ingredientele” de realizare a acestui proiect și doar trebuia să pui „cap-la-cap” mai multe lucruri deja existente.
- A urmat realizarea primului modul de comentarii, după aceea, prin experiență și inspirație, dezvoltarea celui de-al doilea etc.
- Ca urmare a reacțiilor primite din partea celor interesați vor mai urma și alte module, și poate pe viitor se va pune problema realizării unui site dedicat.
- În cele din urmă, am avut viziunea unei lucrări impresionante ce se poate realiza prin intermediul acestei noi tehnologii de distribuire a comentariilor biblice pe telefonul mobil.

Schema de mai sus este similară celei enunțate la „Biblia pe telefonul mobil” și se aplică la alte proiecte în mod corespunzător. Dacă până în clipa de față ați fost alături de mine, atunci sper că veți citi și următoarea secțiune legată de perspectivele de viitor.

Evanghelia Pe Telefonul Mobil

Dezvoltarea telefoniei mobile la care asistăm în ultimii ani a permis realizarea unor telefoane deosebit de performante, adevărate computere mobile, ce oferă posibilitatea conectării la Internet, rulării de aplicații multimedia, jocuri etc. Astfel, se deschid perspective neașteptate de utilizare a telefoanelor mobile pentru accesul direct, imediat și în orice moment la informații de natură diferită disponibile în diferite baze de date dispuse pe cuprinsul întregului pământului.

În ceea ce mă privește, lucrurile au decurs astfel: În cursul anului 2006 am primit un telefon mobil mai performant, care permitea rularea de aplicații Java, în mod deosebit jocuri. Nu era un telefon prea costisitor, dar facilitățile oferite erau pur și simplu remarcabile.

La început am dorit să găsesc jocuri Java pe care să le descarc pe telefon, fapt pentru care am căutat îndelung pe Internet să văd care este oferta în materie. În mod deosebit eram interesat de șah, sudoku, go și alte jocuri strategice pe care să le am la îndemână și pe care să le accesez în momente mai libere ale zilei sau atunci când așteptam mijloacele de transport în comun.

Oferta era destul de diversificată, dar orice joc mai performant se putea obține doar plătind diferite sume de bani, lucru pe care la drept vorbind îl evitam. În cele din urmă am identificat o pagină de Internet (www.getjar.com), care punea la dispoziție o mulțime de jocuri în mod gratuit.

Practic, o mulțime de dezvoltatori de jocuri pentru telefonul mobil încercau să își promoveze produsele pe acest site, oferind ocazia de a descărca aplicații demonstrative, cu facilități suficient de puternice pentru a te motiva ulterior să le cumperi. Am încărcat pe telefonul mobil mai multe astfel de jocuri și am fost destul de satisfăcut de ceea ce ofereau acestea.

Într-o zi, răsfoind conținutul acestui site, am descoperit un titlu care se traducea "Biblia pe telefonul mobil", ceea ce mi-a atras atenția. Era posibil să ai textul Sfintelor Scripturi pe telefonul mobil? Gândul mi s-a părut interesant din mai multe motive:

- Telefonul mobil este un accesoriu de care nu te poți lipsi și pe care îl porți cu tine tot timpul zilei, inclusiv în deplasările pe care le ai.
- Jocurile nu sunt modalitatea cea mai bună de a-ți folosi momentele mai libere sau de așteptare din cursul unei zile.
- Display-ul telefoanelor mobile care permit jocuri Java este suficient de mare și de bun pentru a putea citi, chiar mai bine decât dintr-un ziar. Mai mult, display-ul telefoanelor mobile permite citirea și în condiții de iluminare slabă, chiar și pe întuneric, ceea ce este iarăși deosebit de util, mai ales când călătorești.
- În acest mod, puteam să citesc Sfânta Scriptură ori de câte ori aș fi simțit nevoia, fără să mai port cu mine o carte voluminoasă, care să atragă în mod inutil atenția celorlalți asupra mea.

Așadar, multe astfel de motive au fost suficiente pentru a mă motiva să încerc descărcarea acestui program. După ce am instalat aplicația pe telefonul mobil, am rămas uimit de rapiditatea cu care rula, de calitatea prezentării și de facilitățile oferite, în mod deosebit cea de căutare. Într-un cuvânt, m-am simțit extraordinar să pot avea Sfânta Scriptură tot timpul cu mine și să pot citi din paginile sfinte.

Bineînțeles, textul era în limba engleză (King James Version), ceea ce pentru mine era suficient, dar în același timp m-am gândit la persoanele care nu știau această limbă. Am mers pe pagina de Internet a celui care dezvoltase această aplicație (http://gobible.jolon.org/) și am observat că erau disponibile și alte traduceri ale Sfintelor Scripturi, dar nici una în limba română.

În aceste condiții, am luat decizia dezvoltării unei pagini de Internet pentru descărcarea Bibliei pe telefonul mobil în limba română și în alte limbi care nu au fost acoperite pe Internet de alți dezvoltatori. Însă la acel moment nu îmi dădeam seama cum aș fi putut realiza acest lucru într-un timp suficient de scurt.

Tot pe pagina de Internet www.getjar.com am identificat și comentarii biblice deosebit de interesante care se puteau descărca pe telefonul mobil. Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la un nou proiect de promovare a Cuvântului lui Dumnezeu și anume la "Evanghelia pe telefonul mobil". În fond, dacă trebuie să purtăm tot timpul

acest dispozitiv electronic, atunci ar fi util ca și Biblia să se afle pe el, astfel încât să putem citi Cuvântul divin oriunde ne-am afla.

În plus, un astfel de proiect ar fi fost o alternativă la jocurile multimedia cu tentă imorală și la diferitele aplicații ce nu făceau altceva decât să îți consume în mod inutil timpul și atenția. Dar înainte de a trece mai departe, aveam nevoie de o viziune a acestei lucrări, fapt pentru care m-am rugat, m-am gândit și am înțeles că următoarele competențe erau necesare:

- Competență tehnică: Cu siguranță erau necesare cunoștințe de programare Java a telefoanelor mobile și modul de conectare al acestora la Internet. Experiența pe care o avem în materie de programare pentru telefoane mobile era limitată, fapt pentru care aveam nevoie de ajutor; un nou motiv de rugăciune.
- Competență administrativă: Îmi era mai mult decât clar că trebuia să apelez la persoane cu capacități administrative, care să dispună de fonduri și resurse pentru a mă sprijini în realizarea și întreținerea unui astfel pagini de Internet. Mi-am dat seama că numai echipa Intercer mă puteam ajuta, fapt pentru care am cerut ajutorul lui Lucian pentru găzduirea unui astfel de site la www.intercer.net (în momentul de față există un site special destinat pentru acest subiect la biblephone.net).
- Competență spirituală: În acest sens era importantă buna cunoaștere a Bibliei, în realizarea modulelor de aplicație, precum și selectarea cu grijă a materialelor care aveau să fie disponibile pe noua pagină de Internet, pentru a fi descărcate pe telefonul mobil. Experiența anterioară cu "Evanghelia prin Internet" îmi era utilă pentru a derula și acest proiect.

Având în vedere cele anterior enunțate, m-am simțit inspirat să schițez un proiect similar "Evangheliei prin Internet", care urma să fie structurat pe trei nivele principale de organizare:

- Nivelul de bază sau „Biblia pe telefonul mobil”, presupunea construirea unuia sau mai multor portal-uri biblice, care să permită accesul rapid la modulele de aplicație ce încorporau conținutul Sfintelor Scripturi, cu posibilități de selectare în funcție de posibilitățile oferite de diferitele telefoane mobile (volum de memorie, gen de aplicații Java permise, diferite modalități de descărcare etc.). Acest nivel urma să se dezvolte progresiv cuprinzând tot mai multe limbi și numeroase alte facilități.
- Nivelul intermediar sau „Comentarii biblice pe telefonul mobil”, presupunea dezvoltarea mai multor portal-uri cu comentarii biblice, care să permită accesul rapid la conținutul diferitelor module de aplicație ce încorporau comentarii biblice cu un caracter practic, preponderent devoțional, cu posibilități de selectare în funcție de posibilitățile oferite de diferitele telefoane mobile (volum de memorie, gen de aplicații Java permise, diferite modalități de descărcare etc.). Acest nivel urma să se dezvolte progresiv cuprinzând tot mai multe limbi și numeroase alte facilități.
- Nivelul de aplicație sau „Grupuri de inițiativă pentru promovarea aplicațiilor biblice pe telefonul mobil”, care presupunea dezvoltarea liberă a numeroase pagini de Internet, care să permită accesul rapid la materiale de îndrumare în selectarea aplicațiilor ce permit descărcarea materialelor biblice pe telefonul mobil, în cât mai mute limbi posibile, incluzând și oferirea de consultanță tehnică. Deoarece telefoanele mobile sunt de o varietate impresionantă, instalarea unei aplicații Java necesită de multe ori dialogul cu o persoană având experiență. În plus, înțelegerea modului de funcționare, necesită de multe ori alte clarificări, pe care astfel de grupuri le-ar putea oferi.

Așadar, mă aflam în fața unei noi provocări și așteptam plin de încredere ajutorul ui Dumnezeu. Viziunea lucrării era deja gata și acum trebuia doar ca ea să

înceapă să se materializeze. Sincer să fiu, nu aveam nici un fel de idee cum urma să se întâmple acest lucru, dar toate sunt cu putință la Dumnezeu.

Evanghelia Prin Internet

Sfântul Locaș era destinat să fie un mijloc de comunicare dintre Dumnezeu și om, dar cum ar putea Internetul să devină așa ceva? Ce proiect putea fi imaginat cu scopul de a transmite mesajul divin? Cum ar fi trebuit să fie organizat acesta pentru a fi realizabil?

Multe întrebări, dar răspunsurile nu erau suficient de clare. Am revenit la sferele de competență și le-am analizat în mod special pentru acest gen de lucrare:

- Competență tehnică: Cu siguranță erau necesare cunoștințe de programare, web-design, realizare baze de date etc. În acest sens, aveam deja o experiență de câțiva ani în materie de programare, lucru util pentru ce doream să realizez.
- Competență administrativă: Îmi era mai mult decât clar că trebuia să apelez la persoane cu capacități administrative, care să dispună de fonduri și resurse pentru a mă sprijini. Nu știam pe nimeni, așadar aveam un nou subiect de rugăciune.
- Competență spirituală: În acest sens puteam să folosesc studiul Sfintelor Scripturi și a altor materiale cu caracter spiritual pentru producția de conținut a proiectului. În plus experiența dobândită prin predicare, conducerea de grupe de studiu / rugăciune și chiar deprinderea de a scrie mă ajutau foarte mult.

Cu toate acestea, Internetul era un domeniu absolut nou pentru mine și continuam să examinez Sfânta Scriptură pentru a înțelege mai bine modul în care trebuia desfășurată o lucrare pentru Dumnezeu. În paralel, am continuat să studiez principiile de evanghelizare utilizate de-a lungul timpului și astfel am remarcat următoarele:

- Avântul evanghelizării a fost întotdeauna condiționat de publicarea și distribuirea pe scară largă a Sfintelor Scripturi. Ne putem gândi la perioada Reformei, care a avansat în mare măsură prin apariția tiparului și publicarea Bibliei. De asemenea, câteva secole mai târziu, evanghelismul a fost reluat cu forță prin apariția Societăților Biblice engleze și americane, care au sprijinit lucrarea de răspândire a Cuvântului lui Dumnezeu și pe alte continente decât Europa sau America.
- Mai departe, toți oamenii care au predicat Evanghelia au scris sau au făcut apel la comentarii, de asemenea tipărite, care lămureau conținutul Scripturii, fără a mai fi necesar să fie tot timpul cineva care să explice direct aceste lucruri. Putem face referință la comentariile scrise de pionierii Reformei: Martin Luther, Ioan Calvin, John Knox etc., sau de alte personalități ce au continuat Reforma: John Wesley etc. Acest gen de comentarii erau necesare pentru înțelegerea modului în care trebuia studiată Biblia și fără de care oamenii nu ar fi știut cum să aplice învățăturile sfinte la viețile lor.
- Dar toate acestea nu puteau să fie decât un suport pentru comunicarea directă, interactivă prin predicare, sfătuire, învățare, ajutorare, lucru realizat prin intermediul diferitelor grupuri de inițiativă care slujeau nevoilor spirituale ale oamenilor. Aceste grupuri distribuiau Biblii, comentarii, organizau și susțineau discuții, prelegeri, ajutau, după caz, pe cei care aveau nevoie de călăuzire pentru a urma pe Dumnezeu prin credința în Iisus Hristos.

Având în vedere cele anterior enunțate, m-am simțit inspirat să schițez un proiect similar pentru comunicarea Evangheliei prin Internet. Acest proiect urma să fie structurat pe trei nivele principale de organizare:

- Nivelul de bază sau „Biblia pe Internet”, presupunea construirea unuia sau mai multor portal-uri biblice, care să permită accesul rapid la conținutul Sfintelor Scripturi (format text, audio etc.), cu posibilități de căutare, comparare, grupare pe diferite tematici și selectare a versiunii dorite. La aceste portal-uri trebuia să se poată face cu ușurință referință prin link-uri de pe alte site-uri. Acest nivel urma să se dezvolte progresiv cuprinzând tot mai multe limbi și numeroase alte facilități.
- Nivelul intermediar sau „Comentarii biblice pe Internet”, presupunea dezvoltarea mai multor portal-uri cu comentarii biblice, care să permită accesul rapid la conținutul diferitelor comentarii biblice (format text, audio, video etc.), cu un caracter practic, preponderent devoțional, cu posibilități de căutare, comparare, grupare pe diferite tematici și selectare a versiunii dorite. La aceste portal-uri trebuia să se poată face cu ușurință referință prin link-uri de pe alte site-uri și în același timp aceste portal-uri urmau să facă referință la nivelul de bază „Biblia pe Internet”. Acest nivel urma să se dezvolte progresiv cuprinzând tot mai multe comentarii în cât mai multe limbi și cu multe alte facilități.
- Nivelul de aplicație sau „Grupuri de inițiativă prin Internet”, care presupunea dezvoltarea liberă a numeroase pagini de Internet, care să permită accesul rapid la materiale tematice și la persoane cu rolul de îndrumători spirituali în înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu prin diferite metode: forum-uri, chat-uri, blog-uri, e-mail, studii biblice interactive etc.

La aceste portal-uri trebuia să se poată face cu ușurință referință prin link-uri de pe alte site-uri și în același timp aceste portal-uri urmau să facă referință la nivelul intermediar „Comentarii biblice pe Internet” și la cel de bază „Biblia pe Internet”. Acest nivel urma să se dezvolte progresiv cuprinzând tot mai multe comentarii în cât mai multe limbi și cu multe alte facilități. Înțelegeam cum o „constelație” de site-uri urma să se dezvolte, permițând accesul la Cuvântul lui Dumnezeu și la înțelegerea acestuia pentru viața personală pentru persoane din „orice neam, orice seminție, orice limbă și orice popor”, practic pentru orice om.

Fiecare utilizator urma să fie liber să decidă nivelul de interacțiune cu această „rețea evanghelistică” în funcție de dorința de a aprofunda relația sa cu Dumnezeu. La fiecare nivel era necesară existența mai multor site-uri, care să funcționeze într-o relație de tip „fiecare cu fiecare”, în funcție de situație, care să permită trecerea cu ușurință între nivelele mai sus enunțate. Logica acestei abordări se poate reda simplu prin următoarelor trei principii:

- pentru a acționa trebuie să studiezi;
- pentru a studia trebuie să citești comentarii care să te învețe cum să realizezi acest lucru;
- pentru a înțelege un comentariu trebuie să ai la dispoziției sursa primară a oricărei învățături spirituale de valoare: Biblia.

Dacă ați rămas alături de mine până în clipa de față, atunci înseamnă că putem trece la etapele de realizare ale acestui proiect „deschis”, care se adresează oricărei persoane doritoare să îl slujească pe Dumnezeu prin utilizarea Internetului ca mijloc de comunicare a Evangheliei lui Iisus Hristos. Acest proiect prinde chip pe zi ce trece prin conlucrarea numeroaselor persoane, care doresc să aducă vestea cea bună a mântuirii semenilor lor. Cu adevărat, analizând evoluția acțiunilor de evanghelizare prin Internet din 1996 până în prezent, pot să spun că proiectul „Evanghelia prin Internet” se realizează și se dezvoltă zilnic, devenind tot mai clară apropierea venirii „Celui care ne-a iubit și Și-a dat viața pentru mântuirea noastră”.

Grupuri De Inițiativă Prin Internet

Să mergem mai departe la sub-proiectul "Grupuri de inițiativă prin Internet" pentru a înțelege nivelul cel mai important în interacțiunea cu persoanele interesate de cunoașterea Cuvântului lui Dumnezeu. Am putea spune următoarele:

Doar promovarea nivelelor "Biblia pe Internet" și "Comentarii biblie pe Internet" nu va face altceva decât să ofere oamenilor un fel de "tonomat" virtual, cu diferite materiale oferite de către un sistem impersonal și fără suflet: Internetul.

Dacă dincolo de un site evanghelistic nu vezi oameni interesați în mod sincer de tine și de problemele tale spirituale, dacă dincolo de materialele oferite dinamic la cerere nu percepi inimi doritoare să te ajute și să comunice cu tine, atunci practic vorbind, nu s-a realizat mare lucru. Reacția umană comportă mai multe componente, toate importante pentru transmiterea mesajului divin:

- cunoaștere, prin logica a ceea ce prezinți, prin deducerea cauză efect a ceea ce susții sau promovezi;
- simpatie, pe baza modului în care relaționezi, prin respectarea sentimentelor și ideilor celuilalt, prin promovarea toleranței față de păreri diferite;
- motivație, prin intermediul cultivării și dovedirii unei atitudini pozitive, înălțătoare, înalte în genul dorinței ca oamenii să Îl cunoască pe Dumnezeu și să Îl urmeze.

Prin cunoaștere primești "lumină din Cuvânt", prin simpatie percepi "căldura" iubirii lui Dumnezeu, iar prin motivație decizi să primești mântuirea oferită în dar și să urmezi modelul de viață al lui Hristos. Pentru a putea comunica cu oamenii în această triplă perspectivă este necesară dobândirea celor trei competențe fundamentale la un nivel cât mai înalt: să fii un bun profesionist, să fii un bun organizator și să fii un om al lui Dumnezeu, hrănindu-te din Cuvântul vieții.

Societatea promovează imaginea unui tehnician lipsit de suflet (lucru normal în mediile de afaceri), care comunică într-un mod lipsit de simțăminte și care nu dă două parale pe motivația altruistă, scopul fiind de a dovedi că este cel mai bun. Totuși, cele mai bune proiecte se realizează prin cooperarea între mai multe persoane cu talente diferite și prin îmbinarea inițiativei de a lucra pentru Dumnezeu.

Ce sunt aceste grupuri de inițiativă? O definiție ar suna astfel:

Un grup de inițiativă este rezultatul asocierii a cel puțin două sau trei persoane cu scopul de a promova adevărul lui Hristos prin toate mijloacele la îndemână, cu respectarea principiilor de lucrare prezentate în Sfintele Scripturi. Dacă particularizăm definiția pentru grupurile de inițiativă prin Internet, acestea vor fi grupuri ce își propun promovarea adevărului lui Iisus Hristos prin intermediul Internetului, dovedind că dincolo de site-uri există persoane dispuse să interacționeze, să dialogheze, să lămurească în mod direct adevărurile din Scriptură, sau pur și simplu să dovedească faptul că există cineva căruia îi pasă de cel care accesează materialele biblice prezente pe site.

Din punct de vedere tehnic, această interacțiune se realizează prin poșta electronică, prin mesagerie instant, prin forum-uri, prin blog-uri, prin chat etc. Așadar prin o mulțime de mijloace destinate comunicării de la om-la-om între cei care vizitează site-ul și cei care îl susțin. Într-un cuvânt, un site evanghelistic va fi întotdeauna dublat de cel puțin un grup de inițiativă dispus să "își piardă timpul" răspunzând la mesaje, discutând și clarificând ceea ce este prezentat prin materiale electronice. Astfel, se realizează "umanizarea" prezentării prin Internet, lucru esențial pentru promovarea adevărului lui Dumnezeu.

Un site evanghelistic nu va fi prin urmare un fel de pagină publicitară dispusă pe un panou la marginea drumului și nici poarta impunătoare a unei instituții în care se

întră doar pe bază de card de acces, ci dimpotrivă, un site evanghelistic va da ocazia de a se discuta cu oameni „în carne și oase”, oameni cu aceleași probleme ca și tine, oameni capabili să simtă împreună cu tine, să îți dea un sfat, o idee, o călăuzire pe calea care duce către cer. În atingerea acestui deziderat, pot fi cooptate o mulțime de persoane doritoare să ofere o "fărâmă" din timpul lor pentru a fii în legătură cu cei care au o nevoie disperată de Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Am zis „grupuri de inițiativă”, fiindcă nu am în vedere ceva instituționalizat, ci mai degrabă o liberă asociere pentru a vorbi despre Dumnezeu. De fapt este ceea ce am dorit să realizez împreună cu Lucian Mihăilescu prin lucrarea de la www.intercer.net și părerea mea este că în mare parte am reușit. O lucrare care a început în urma unei inițiative personale, care niciodată nu a fost implicată comercial, ci dimpotrivă a căutat să ofere cât mai multe posibilități "fără plată", bazându-se exclusiv pe sponsorizări voluntare, sunt sigur că se încadrează în tipologia unei lucrări evanghelistice autentice.

Deopotrivă, am dorit să încurajez apariția a cât mai multor astfel de grupuri, fiindcă Internetul ne de ocazia să fim cu toții „prezenți” în a lucra pentru Dumnezeu. Am convingerea că în mare măsură proiectul "Evanghelia prin Internet" a prins viață și se dezvoltă pe măsură ce trece timpul și tot mai multe persoane sunt dispuse să lucreze pentru semenii lor prin intermediul acestui nou mijloc de comunicare.

Întotdeauna am văzut oameni și nu instituții, persoane și mai puțin organizații, fiindcă ceea ce dă viață oricărei structuri este omul. Dacă oamenii se luptă între ei, dacă relațiile sunt superficiale și dominate de egoism, dacă înstrăinarea a devenit un stil de viață, atunci este imposibil să Îl mai poți prezenta pe Hristos. Dar dacă omul se unește cu om și semenul cu semen într-un efort liber consimțit de a-L prezenta pe Dumnezeu, atunci binecuvântarea Sa va veni asupra lor și din „nimic” (Ex Nihilo) va apărea o mare lucrare.

Și acum să fac un rezumat prin câteva concluzii privind proiectul "Grupuri de inițiativă prin Internet", cu scopul de a avea o învățătură pozitivă:

- Dincolo de site-uri, dincolo de materiale prezente pe Internet, trebuie să existe oameni care sunt dispuși să comunice cu persoanele interesate.
- Pentru aceasta este necesară definirea de grupuri de inițiativă care să comunice în mod direct cu aceste persoane și care să îi călăuzească în înțelegerea corectă a adevărului.
- Spiritul de competiție trebuie să fie înlocuit de un spirit de echipă, de cooperare și în primul rând trebuie să fie promovată competența spirituală.
- Dacă nu există astfel de grupuri de inițiativă în spatele paginilor de Internet, atunci această lucrare capătă un stil corporatist, publicitar, contrar principiilor de promovare a Evangheliei. Doar competențele tehnice și administrative nu vor reuși să promoveze cauza lui Dumnezeu, ci vor cultiva doar ambițiile și orgoliile oamenilor dornici să fie mai presus decât semenii lor.

Perspective De Viitor

Inițial am dorit să numesc această secțiune cu titlul „Grupuri de inițiativă pentru promovarea aplicațiilor biblice pe telefonul mobil”, dar mi-am dat seama că principiile pe care doream să le spun se aplică la multe alte proiecte similare, ceea ce se constituie ca o perspectivă de viitor. Elementul fundamental pentru a desfășura acțiuni de evanghelizare prin Internet sau pe telefonul mobil este „Grupul de inițiativă” constituit din persoane care conlucrează în vederea transmiterii mesajului Evangheliei prin aceste mijloace de comunicare.

În cazul proiectelor dedicate aplicațiilor pe telefonul mobil, am să redau modul inedit în care un astfel de grup de inițiativă s-a constituit într-o localitate din România, cu scopul de a oferi Biblia pe telefonul mobil. În cursul sărbătorilor pascale, mai mulți tineri au obținut autorizația din partea primăriei pentru a putea oferi într-un loc public modulele de aplicație „Biblia pe telefonul mobil" persoanelor interesate. Practic, având la dispoziție mai multe calculatoare cu porturi de infraroșu și Bluetooth, timp de patru zile au oferit trecătorilor ocazia de a-și descărca Biblia pe telefonul mobil.

Acțiunea a fost inedită și interesantă ca metodă de evanghelizare, împreună cu Sfânta Scriptură fiind distribuite și comentarii biblice. Era ocazia unui „colportaj virtual", oferind textul Bibliei și al altor materiale cu un caracter spiritual într-o manieră electronică, directă, independentă de hârtie și de complicate lucrări de tipărire sau distribuție.

La scurt timp, am citit pe Internet cum într-o anumită localitate din Germania, unde se celebra un anumit eveniment, un postul național a oferit trecătorilor Biblia pe telefonul mobil într-o manieră similară grupului de inițiativă mai sus menționat. Ceea ce vreau să subliniez este necesitatea de a ne adapta la noile tehnologii, care permit o distribuție rapidă a informației, fără a mai recurge la sistemele de producție și distribuție tradiționale.

Este vorba de o adaptare la modul de comunicare al omului modern. În continuare, am să mai redau o idee de pe un blog dedicat Bibliei pe telefonul mobil.

Există regiuni întinse ale lumii unde este dificil să distribui textul Sfintelor Scripturi din rațiuni economice sau politice. Prin descărcarea pe telefonul mobil a textului sfânt și a diferitelor alte comentarii, oamenii din aceste regiuni pot avea Biblia în ciuda imposibilității de distribuției în varianta scrisă. Astfel, în mod asemănător comunicațiilor radio, mesajul Evangheliei ajunge să fie cunoscut chiar în locuri unde acest lucru ar părea imposibil.

Evanghelia prin Internet a adus Biblia la îndemână oricărei persoane interesate, cu condiția deținerii unei conexiuni și a unui computer. Cu toate acestea, computerul este un mijloc de comunicare ce presupune o cameră, un birou, un loc special amenajat și în plus, un spațiu de depozitare.

Prin apariția telefonului mobil au fost adăugate două dimensiuni: mobilitate și personalizare. Telefonul mobil este un obiect cu un caracter personal, pe care îl avem cu noi tot timpul indiferent unde mergem. În momentul în care textul Bibliei este încărcat pe telefon, atunci Cuvântul lui Dumnezeu ne va însoți tot timpul, gata de a fi accesat, indiferent de momentul zilei. Astfel, Biblia devine o parte a vieții noastre într-un sens cu totul nou și inedit, folosind tehnologia de ultimă oră a acestei lumi.

Astfel, lucrarea de predicare a Evangheliei se apropie de acel final prevăzut în Sfintele Scripturi, când orice om va putea avea la dispoziție mesajul divin și va putea lua o decizie finală în a-L urma pe Dumnezeu. În acest sens, lucrarea desfășurată alături de echipa Intercer a fost pentru mine ocazia de a învăța cum mijloacele de comunicare moderne, atât de mult utilizate pentru lucruri rele și dăunătoare minții, pot să fi folosite spre slava lui Dumnezeu. Ar mai fi multe de prezentat, în genul rolului paginilor personale pe Internet, ca mijloc de a predica Evanghelia sau alte cuvinte despre potențialul oferit de blogosferă, dar cred că este suficient pentru scopul acestui material.

Acest gen de lucrare necesită cooperarea a cât mai multor persoane și punerea în valoare a cât mai multor talente, pentru care am oferit un model și o viziune de acțiune. Am insistat pe lucrarea personală și pe cea a grupurilor de inițiativă fiindcă în aceasta a constat întotdeauna forța predicării Evangheliei, din timpul apostolilor până în ziua de astăzi. În perspectivă, aș dori ca împreună cu echipa Intercer să putem deschide un portal dedicat studiului biblic devoțional, care să permită schimbul de

experiență dintre cei care doresc să cunoască pe Hristos. Dincolo de organizații și denominațiuni religioase, există o temelie sigură pentru adevărata unitate creștină: Sfânta Scriptură prin Iisus Hristos. În încheiere voi reda cuvintele ce vă întâmpină pagina de Internet „Biblia pe telefonul mobil" de la biblephone.net prin care conturez perspectiva unei lucrări pentru cauza lui Dumnezeu prin cei care caută să Îl urmeze și să împlinească voia Sa:

„Prin harul Domnului nostru Iisus Hristos este posibil în momentul de fată să aveți Sfânta Scriptură disponibilă pe telefonul dumneavoastră mobil. Datorită tehnologiei Java, în locul jocurilor pentru telefoanele mobile, Biblia va fi disponibilă pentru studiu 24 ore / 7 zile oriunde vă aflați, ori de câte ori doriți. Cu siguranță, multe persoane vor avea convingerea că această oportunitate de a avea așa de aproape de noi Sfânta Scriptură reprezintă un semn al apropierii venirii lui Hristos. Eu personal, împărtășesc acest gând și cred că o mare ocazie se deschide înaintea noastră de a putea citi Cuvântul lui Dumnezeu de pe telefoanele noastre mobile.

Dacă stilul de viață și societatea ne impun să avem tot timpul asupra noastră aceste telefoane, prin instalarea Bibliei vom avea Scriptura mai aproape de noi ca niciodată, indiferent că suntem în călătorie sau ne aflăm în mijlocul orelor dificile ale zilei, când mai mult ca oricând avem nevoie de un sfat sau de o încurajare din Cuvânt. Cu multă răbdare și perseverență am lucrat la realizarea acestui portal, având un sprijin substanțial din partea echipei Intercer și în mod deosebit din partea lui Lucian Mihăilescu, prietenul și fratele meu în nădejdea creștina. Am o vie dorință ca împreună cu ajutorul lui Dumnezeu, acest portal să cuprindă tot mai multe module în diferitele limbi ale Pământului. Am început cu limba română, am continuat cu limba maghiară, după aceea cu limba rromă și după aceea cu limba engleză. În viitor noi module vor fi adăugate pentru a da ocazia la cât mai multe persoane să aibă acces la Cuvântul lui Dumnezeu."

Perspectiva Misionară

„Prezentarea Evangheliei prin publicații scrise reprezintă o lucrare misionară de cel mai înalt grad și este o metodă cât se poate de bună și de succes ce poate fi folosită pentru a pune înaintea oamenilor adevărurile timpului de față. Importanța lucrării slujitorilor Evangheliei este deosebită, dar mult persoane nu au privilegiul de a auzi Cuvântul direct de la un predicator. De aceea, prin intermediul publicațiilor scrise, mesajul divin va ajunge acolo unde predicatorul nu poate merge și atenția multora va fi atrasă de evenimentele aflate în legătură cu scenele finale ale istoriei." (Ellen White, „Mărturii", vol. VI, pg. 314)

Acest citat redă în mod sintetic importanța lucrării de evanghelizare prin publicații scrise, lucru care m-a făcut să mă gândesc dacă nu cumva principiile enunțate pentru acest gen de lucrare s-ar putea aplica și la publicațiile „virtuale", în genul celor disponibile astăzi pe Internet. În fond, din punctul de vedere al utilizatorului final, Internetul nu este altceva decât o formă de transmitere unor mesaje scrise, a imaginilor și mai nou a producțiilor audiovizuale, cu nimic diferit substanțial de o publicație scrisă „pe hârtie".

Chiar termenul deseori folosit de „a publica pe Internet", ne trimite cu gândul la activitățile editoriale și de tipărire a unor publicații pe hârtie. Așadar, nu este vorba decât de o schimbare a suportului informațional, dar fondul rămâne același. În acest sens, avem documente scrise „pe hârtie" și documente electronice scrise „în fișiere" într-un calculator. Esența este aceeași, doar suportul este diferit și producția publicațiilor scrise pe hârtie se bazează pe elaborarea de documente electronice, care ulterior sunt tipărite.

Internetul a permis o „scurtare” a distanței și timpului dintre elaborarea unei producții scrise sau audiovizuale și livrarea acesteia utilizatorului final, fără a mai fi necesară tipărirea sau distribuția pe casete/CD-uri etc. Această transmitere rapidă a informației și micșorarea timpului dintre producție și distribuție, adăugând accesul utilizatorilor din orice parte a lumii, oferă Internetului posibilități nebănuite, care pot fi folosite pentru predicarea Evangheliei.

Acest lucru l-am înțeles imediat ce Internetul și-a făcut apariția în România în jurul anilor 1992-1995. Cine mai ține minte acele începuturi ale Internetului, când descărcarea unei pagini din Statele Unite sau din Australia te entuziasma ca un adevărat miracol? Sau ne putem gândi la emoția primirii și transmiterii primelor mesaje electronice, când trebuia să explici minute în șir „novicilor” ce este un e-mail și la ce folosește. Normal, toate acestea sunt deja istorie, dar de la acea dată am început să mă gândesc serios la posibilitatea de a utiliza acest nou mijloc de comunicare pentru transmiterea Evangheliei.

Mă simțeam ca o picătură într-un ocean și realizam că era necesară o abordare flexibilă și în același timp structurată a posibilităților de comunicare a Evangheliei prin Internet. Simțeam că era momentul de a începe cucerirea unui „Canaan virtual”, dar în același timp real, având nevoie să cresc împreună cu el pentru a deprinde arta „surfing-ului” pe valurile uriașe ale schimbării modului de comunicare dintre oameni. Eram deopotrivă conștient de posibilitățile nefaste ale Internetului: propagarea violenței, pornografie, jocuri electronice lipsite de conținut real, dar cu toate acestea vedeam și Evanghelia strălucind cu putere, iar paginile Sfintelor Scripturi accesibile „oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor”.

La acea dată nu existau streaming-uri audiovizuale, blogosfera era necunoscută ca noțiune, iar chat-ul abia la început. Cu toate acestea eram entuziasmat de posibilitățile nebănuite ale Internetului. Era ca o vrajă plăcută și aducătoare de speranță. De aceea, am început să mă gândesc la miliardele de oameni ce puteau să aibă acces la Tezaurul Cuvântului lui Dumnezeu doar prin niște simple apăsări de taste. Cu siguranță, un lucru nou și revoluționar se întâmpla sub ochii noștri, o reinventare a tiparului la 500 de ani după Johannes Guttenberg. Era momentul de a acționa ca mesager al Evangheliei lui Hristos și nu aveam timp de pierdut.

Dar înainte de a merge mai departe, aș dori să reiau citatul amintit la început pentru a-l aplica la această lucrare de răspândire a Evangheliei prin Internet, adaptând ideile în cauză. Pur și simplu voi înlocui expresia „prin publicații scrise” cu expresia „prin Internet” și o să vă rog să analizați efectul:

Prezentarea Evangheliei prin Internet reprezintă o lucrare misionară de cel mai înalt grad și este o metodă cât se poate de bună și de succes ce poate fi folosită pentru a pune înaintea oamenilor adevărurile timpului de față. Importanța lucrării slujitorilor Evangheliei este deosebită, dar mult persoane nu au privilegiul de a auzi Cuvântul direct de la un predicator. De aceea, prin intermediul Internetului, mesajul divin va ajunge acolo unde predicatorul nu poate merge și atenția multora va fi atrasă de evenimentele aflate în legătură cu scenele finale ale istoriei.

Practic, am vrut să demonstrez că principiile enunțate pentru lucrarea de evanghelizare prin publicații scrise se aplică deopotrivă și lucrării de evanghelizare prin Internet. Astfel, putem lua sfaturile și principiile din cărțile scrise de Ellen White acum mai bine de 100 de ani, precum și din alte surse de referință, cu scopul de a le găsi aplicația ținând cont de posibilitățile oferite în prezent. În acest mod, cărți în genul „Mărturiilor” ar căpăta o actualitate imediată care ne-ar călăuzi în utilizarea eficientă a acestui nou mijloc de comunicare.

SCHIȚE DE STUDIU

Apocalipsa Pe Înțelesul Tuturor

Îmi dau seama încă de la bun început că am ales un subiect deosebit de controversat atunci când am decis să-mi exprim mai multe cugetări pe marginea lecturii cărții biblice a Apocalipsei. Mai întâi, doresc să nu te îngrijorezi când citești acest document profetic, fiindcă în traducere liberă „apocalips" înseamnă nimic altceva decât „descoperire", fără a se induce în vreun fel o tentă „horror" așa cum se întâmplă în cazul producțiilor cinematografice ce poartă acest gen de titlu.

Doresc doar să te apropii cu căldură și sensibilitate de acest material fascinant ca subiect și formă de expresie, pentru a putea într-un fel sau altul să înțelegi mesajul ce ne-a fost transmis în formula lui cea mai elementară. Astfel, scopul cărții Apocalipsei nu este cel de a-ți satisface în vreun fel curiozitatea asupra evenimentelor viitoare, ci mai degrabă de a te motiva să rămâi de partea binelui indiferent de situațiile și confruntările de care ai parte de-a lungul vieții, având perspectiva glorioasă a venirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, cartea Apocalips, la fel ca Evangheliile, se constituie ca un manifest ce îți este adresat pentru a-ți pune toată încrederea în Dumnezeu și de a fi consecvent în mărturisirea adevărului înaintea întregii lumi.

Pe de altă parte, cu siguranță că există anumite evenimente istorice la care se face referință, perspectiva fiind însă una cosmică, plină de simboluri ce se cer descifrate, ele dezvăluind conflictul ireconciliabil dintre bine și rău, precum și lupta pentru supremație mondială de-a lungul veacurilor. Astfel, ai ocazia de a vizualiza ca într-o proiecție computerizată forțele ce își dispută întâietatea, aflate în spatele „cortinei" evenimentelor așa cum le învățăm din cărțile de istorie sau le urmărim prin buletinele de actualități.

Să vorbim acum despre structura cărții, care de la început relevă o dinamică deosebit de complexă a evoluției subiectului luptei dintre Hristos și Satana, existând mai multe reveniri ce amplifică ceea ce deja a fost exprimat, dar cu toate acestea rămânându-se pe făgașul derulării suitei de evenimente esențiale ce conduc spre momentul venirii Împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Este ca și cum ai merge cu automobilul pe o anumită șosea și ai avea ocazia să observi bornele kilometrice ce îți indică drumul parcurs și cât a mai rămas până la destinația finală.

Astfel, se începe cu apelul de întoarcere la adevăr adresat celor șapte biserici, după care urmează deschiderea cărții cu cele șapte sigilii, care la rândul lor sunt urmate de sunetele celor șapte trâmbițe. Mai departe, se revine din felurite unghiuri asupra temei centrale a luptei dintre bine și rău prin reliefarea unirii dintre forțele răului sub forma triadei dragon – fiară – profet mincinos împotriva lui Hristos și bisericii Sale. Iar la final se poate observa cum această coaliție nelegiuită este nimicită prin cea de-a doua venire a lui Hristos și de începerea judecății divine. Imaginea de încheiere este apoteotică prin descrierea simbolică a capitalei Împărăției lui Dumnezeu, mai precis a Noului Ierusalim, fiind lansată invitația de rămâne de partea lui Hristos pentru a putea avea parte de această lume veșnică.

Prin urmare, este vorba despre o carte adresată doar unei „generații finale"? Despre un mesaj „hieratic", ascuns până la „vremea sfârșitului" ca în cartea lui Daniel? Nu s-ar putea spune acest lucru, fiindcă preambulul cărții este clar prin adresarea mesajului către orice om. De aceea, dincolo de înțelegerea progresivă pe care o vei dobândi prin studiu și cercetare atentă, pot spune că Apocalipsa conține un mesaj universal valabil, iar încleștarea cu triada mincinoasă anterior menționată face parte din lupta zilnică a fiecărui om ce se încrede în Dumnezeu, indiferent de perioada istorică la care ai putea face referință.

De fapt, în cuprinsul cărții Apocalipsei se poate vorbi de o proiectare asupra prezentului pe care îl trăiești a evenimentelor finale ale marii lupte dintre bine și rău. De aceea, prin lectura acestei cărți devii imediat implicat în acest conflict, având îndemnul de a rămâne ferm în credința pe care trebuie să o ai în Iisus Hristos, fapt materializat prin respectarea poruncilor Sale și deopotrivă prin mărturisirea publică înaintea întregii lumi.

Mai departe, schița acestei cărți urmează structura unei drame antice având un prolog, mai multe secvențe de dialoguri demarcate prin imnuri de laudă, sau ode, iar în final un epilog cu enunțarea învățăturii și concluziei. Prologul este realizat de către apostolul Ioan, care are rolul de povestitor al acestei descoperiri extraordinare, relevând locul și timpul când a primit acest mesaj:

„Eu, Ioan, fratele vostru, care sunt părtaș cu voi la necaz, la Împărăție și la răbdarea în Iisus Hristos, mă aflam în ostrovul care se cheamă Patmos, din pricina Cuvântului lui Dumnezeu și din pricina mărturiei lui Iisus Hristos. În ziua Domnului eram în Duhul. și am auzit înapoia mea un glas puternic, ca sunetul unei trâmbițe, care zicea: Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă. Ce vezi, scrie într-o carte, și trimite-o celor șapte Biserici: la Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodicea."

Urmează „dialogul" dintre diferitele personaje, protagonistul fiind de regulă Domnul Hristos, iar alteori biserica Sa. Antagonistul este reprezentat de către Satana prin intermediul simbolului dragonului, precum și prin diferitele alte entități malefice dintre care se remarcă cea denumită prin termenul Fiara. Conflictul este construit pe tema luptei dintre protagonist și antagonist, cu biruința finală a cauzei binelui și adevărului. Pe parcursul mai multor „acte", poți vedea cum acest conflict se amplifică dobândind noi valențe, pentru ca în final să asiști la zguduirea întregii lumi și a întregului univers. Episoadele sunt următoarele:

- Protagonistul adresându-se „armatei" sale, adică bisericii.
- Protagonistul deschizând cartea cu cele șapte sigilii ale evenimentelor viitoare.
- Protagonistul lovind pe antagonist prin intermediul forțelor anunțate să atace prin cele șapte trâmbițe de război.
- Antagonistul contraatacând împotriva armatei protagonistului, adică a bisericii.
- Antagonistul realizând coaliția triadei dragon – fiară – profet mincinos și atacul asupra bisericii.
- Protagonistul venind în ajutorul bisericii în mijlocul acestei lupte.
- Imaginea biruinței depline a protagonistului și armatei sale; deopotrivă nimicirea antagonistului și aliaților săi.

În mijlocul evenimentelor marcante ale derulării conflictului, precum și în pauza dintre episoade, poți să „asculți" corul antic al celor sfinți și al îngerilor evidențiind anumite concluzii și subliniind anumite aspecte și calități ale protagonistului sau aliaților săi. Avem astfel o coloană sonoră ce complementează detaliile vizuale ale profeției, oferind un prilej de reflecție și de repaus între mai multe scene sau seturi de acțiuni. Epilogul cuprinde imaginea Noului Ierusalim și invitația de a rămâne consecvent adevărului pentru a avea parte de binecuvântarea lumii viitoare. Aceasta este de fapt învățătura centrală ce se desprinde în mod logic din tot ce a fost prezentat:

„Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră, și marea nu mai era. Și eu am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei. și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și

moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut."

Nu îmi mai rămâne decât să redau invitația de la final, iar concluzia o vei putea exprima cu ușurință. Sunt sigur că acest subiect este mai interesant decât episoadele unui serial science-fiction, fiindcă de fapt este vorba chiar de realitatea în mijlocul căreia trăiești, cu binele și răul vieții de zi cu zi.

„Și Duhul și Mireasa zic: Vino! și cine aude, să zică: Vino! Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!"

Biblia Și Iisus Hristos

Vom începe prin a citi 2 Cronici 20:20 „A doua zi, au pornit dis-de-dimineață spre pustia Tecoa. La plecarea lor, Iosafat a venit și a zis: Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți; încredeți-vă în prorocii Lui, și veți izbuti."

În ce context au fost zise aceste cuvinte și cum ne ajută ele să înțelegem relația dintre ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și adevăratul succes?

Cuvintele amintite au fost spuse de către regele Iosafat cu puțin timp înainte de a merge la luptă împotriva unui dușman care părea invincibil, având totuși asigurarea biruinței dată prin intermediul profeților lui Dumnezeu. Putem spune că relația dintre ascultarea de Cuvântul divin și succes este directă în sensul în care ori de câte ori vom dovedi credință în mesajul transmis, vom fi biruitori, indiferent de circumstanțele întâlnite.

Dacă așa stau lucrurile, de ce oamenii au tendința de a ignora mesajul divin și de a merge înainte în confruntările vieții, considerând că este suficientă priceperea și îndemânarea lor pentru a avea succes?

Trebuie să facem o distincție relativ la ce fel de succes se face referință în Scriptură și ceea ce se numește în mod obișnuit a fi o realizare ieșită din comun. Succesul despre care ni se amintește în Biblie este legat de experimentarea unei credințe depline în Dumnezeu, indiferent de circumstanțele vieții și de o supunere care nu se clatină, oricât de mult ar fi încercată. Pe de altă parte, succesul poate fi perceput ca o cale de a realiza ceea ce ți-ai propus, fără a te gândi dacă acest lucru este în armonie sau nu cu principiile divine. Aici este de fapt diferența.

Să citim acum Luca 24: 13 18 „În aceeași zi, iată, doi ucenici se duceau la un sat, numit Emaus, care era la o depărtare de șaizeci de stadii de Ierusalim; 14 și vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase. 15 Pe când vorbeau ei și se întrebau, Iisus S-a apropiat, și mergea pe drum împreună cu ei. 16 Dar ochii lor erau împiedicați să-L cunoască. 17 El le-a zis: Ce vorbe sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum? Și ei s-au oprit, uitându-se triști. 18 Drept răspuns, unul din ei, numit Cleopa, I-a zis: Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu știi ce s-a întâmplat în el zilele acestea?".

Era normal ca ucenicii să fie triști din cauza a ceea ce se întâmplase la Ierusalim?

Putem spune că era firesc să fie nefericiți ca urmare a suferințelor și morții lui Hristos, dar pe de altă parte problema lor izvora din faptul că ei nu puteau să vadă dincolo de realitatea imediată și să aibă percepția lucrurilor spirituale, a împlinirii planului lui Dumnezeu. Această deficiență în a distinge planul superior al acțiunilor divine este normală pentru noi toți, și de aceea ne este greu să ne dăm seama cât de important este să dovedim credință în Cuvântul divin la fiecare pas pe care îl facem în viață.

Care era principala consecință a acestei atitudini de necredință a ucenicilor, așa cum am citit în versetele anterioare?

Prin cuvinte directe, Scriptura spune că ucenicii erau triști, deprimați, înfrânți, abătuți în cel mai înalt grad, aș putea spune că erau disperați și fără să mai poată să iasă dintr-o astfel de stare. Dezamăgirea pe care au simțit-o a fost de natură să îi zdrobească cu totul, până acolo în care pierduseră orice nădejde.

Poate fi ceva bun într-o dezamăgire? Este normal să ajungem într-o astfel de situație? Există vreo soluție de ieșire din impas?

În mod normal nu putea ieși nimic bun dintr-o dezamăgire, rezultatul fiind o adâncire tot mai mare în mlaștina confuziei și disperării existențiale pe care sub o formă sau alta o simțim cu toții aici pe pământ. Dezamăgirea este sigură atunci când nu urmăm planul lui Dumnezeu sau când priceperea noastră este limitată din cauza lipsei de credință și de studiere a Cuvântului divin. Totuși există soluții de ieșire din impas și de compensare a dezamăgirilor pe care le întâmpinăm de-a lungul vieții, inclusiv în relație cu Dumnezeu.

Să fii dezamăgit de Dumnezeu! Cum se poate un asemenea lucru? Cum putem ajunge să nu mai avem încredere în Creatorul nostru?

Ori de câte ori nu ne vom ancora viața în Cuvintele Scripturii, dezamăgirea va fi sigură în relația pe care ar trebui să o avem cu Dumnezeu, rezultatul fiind întotdeauna concretizat prin pierderea credinței. Chiar dacă nu vom avea tăria să mărturisim un astfel de lucru, el va fi experimentat și de aceea este esențial să avem un remediu eficient împotriva unor astfel de situații, pentru a evita înstrăinarea de Dumnezeu.

De aceea, să citim din Luca 24: 25 -27 „Atunci Iisus le-a zis: O, nepricepuților și zăbavnici cu inima, când este vorba să credeți tot ce au spus prorocii! 26 Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri, și să între în slava Sa? 27 Și a început de la Moise, și de la toți prorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El.”

Ce soluție a furnizat Domnul Hristos pentru situația în care se găseau ucenicii?

Soluția furnizată de către Domnul Hristos este valabilă pentru toate situațiile de dezamăgire sau necredință. Astfel, prin intermediul studiului Sfintelor Scripturi, a rezultat imediat tot planul lui Dumnezeu cu privire la Mesia, iar suferințele, moartea și învierea Sa apăreau cu o claritate ce nu putea fi pusă la îndoială. De îndată ce Biblia a fost deschisă fără prejudecată, adevărul a ieșit imediat la lumină, iar ucenicii au înțeles că totul era deja prevăzut de către Dumnezeu, nimic nu era la întâmplare, și la fel de sigur cum a murit Hristos, El urma să învie și să meargă la tronul Celui Veșnic.

Să citim o altă experiență redată în Faptele Apostolilor 10: 9 – 13 „A doua zi, când erau pe drum și se apropiau de cetate, Petru s-a suit să se roage pe acoperișul casei, pe la ceasul al șaselea. 10 L-a ajuns foamea, și a vrut să mănânce. Pe când îi pregăteau mâncarea, a căzut într-o răpire sufletească. 11 A văzut cerul deschis, și un vas ca o față de masă mare, legată cu cele patru colțuri, coborându-se și slobozindu-se în jos pe pământ. 12 În ea se aflau tot felul de dobitoace cu patru picioare și târâtoare de pe pământ și păsările cerului. 13 și un glas i-a zis: Petre, scoală-te, taie și mănâncă.”

Cum a apărut pentru Petru această poruncă divină de a se hrăni în viziune cu alimente necurate?

Cu siguranță că Petru nu putea să accepte ideea de a se hrăni cu alimente necurate, în conformitate cu cele descoperite lui Moise. Fiind o viziune, înțelesul era spiritual, dar ideea centrală este că Petru a fost provocat să gândească dincolo de limitele culturii din care făcea parte, lucru care nu era nici simplu și nici ușor.

Să citim mai departe ce a urmat „14 Nicidecum, Doamne, a răspuns Petru. Căci niciodată n-am mâncat ceva spurcat sau necurat. 15 și glasul i-a zis iarăși a doua oară:

Ce a curățit Dumnezeu, să nu numești spurcat. 16 Lucrul acesta s-a făcut de trei ori, și îndată după aceea vasul a fost ridicat iarăși la cer."

Ce anume fusese curățat de Dumnezeu și nu trebuia să fie numit ca fiind necurat de către Petru?

Așa cum se poate citi în continuare, Petru avea probleme în ce privește transmiterea mesajului Evangheliei mântuirii prin Iisus Hristos către cei ce nu erau evrei. Comunitatea celor credincioși era în primejdie de a ignora lucrarea pe care Dumnezeu începuse să o facă printre neamuri. Astfel, inimile multor oameni ce nu erau iudei fuseseră deja pregătite să primească Evanghelia, dar biserica nu era în stare să distingă oportunitatea ce i se oferea prin providența divină.

Putem spune că acest lucru era datorat, ca și în cazul ucenicilor ce mergeau spre Emaus, unei lipse de discernământ spiritual? Situațiile erau similare sau nu?

Așa cum ucenicii nu putuseră să vadă semnificația împlinirii planului lui Dumnezeu prin viața, moartea și învierea lui Iisus Hristos, tot astfel în cazul de față ei nu puteau să înțeleagă lucrarea pe care o aveau de făcut, de transmitere a Evangheliei către întreaga lume. Primejdia era ca în ciuda lucrării providenței divine, ei să lase ca ocaziile să treacă, împiedicând derularea planului lui Dumnezeu pe acest pământ.

Care era principala cauză a unei astfel de atitudini? Din ce izvora ea și cum putea fi tratată?

Cauza se regăsea în lipsa unei credințe autentice în Cuvântul lui Dumnezeu și deopotrivă în lipsa lor de înțelegere a ceea ce fusese scris mai dinainte pentru pregătirea lucrării viitoare. Soluția nu putea fi alta decât întoarcerea la Scriptură într-un mod lipsit de prejudecată, deopotrivă cu sesizarea oportunităților oferite de către Dumnezeu.

Putem să spunem că dacă ucenicii ar fi avut o bună cunoaștere a Scripturii, nu ar fi ajuns într-o astfel de situație, de a neglija lucrarea față de întreaga lume?

Ucenicii aveau o cunoaștere a Scripturii preluată de la farisei, care era nu era conformă cu ceea ce Dumnezeu intenționase să comunice prin Cuvântul Său. Ei aveau deprinderi greșite de interpretare a textului biblic, ignorând înțelesul direct, clar și lipsit de speculații inutile, care se desprindea din scrierile sfinte. Metoda lor de studiu era greșită și de aceea ei trebuiau să fie corectați pentru a înțelege planurile lui Dumnezeu.

Să vedem rezultatul imediat a ceea ce s-a întâmplat după ce Petru a primit planul divin de predicare a Evangheliei către întreaga lume: „44 Pe când rostea Petru cuvintele acestea, S-a pogorât Duhul Sfânt peste toți cei ce ascultau Cuvântul. 45 Toți credincioșii tăiați împrejur, care veniseră cu Petru, au rămas uimiți când au văzut că darul Duhului Sfânt s-a vărsat și peste Neamuri. 46 Căci îi auzeau vorbind în limbi și mărind pe Dumnezeu."

Ce putem spune despre revărsarea Duhului Sfânt de îndată ce s-a dovedit credință în Evanghelia mântuirii?

Semnul dat de Dumnezeu a fost clar și fără putință de a fi pus la îndoială, prin faptul că Duhul Sfânt a fost dăruit sub forma darurilor spirituale ce fuseseră manifestare în Ziua Cincizecimii. Petru a înțeles imediat că lucrarea de predicare a Evangheliei nu trebuia să fie condiționată de trecerea la iudaism și că legământul încheiat de către Iisus Hristos se referea la salvarea întregii lumi. Cred că în acele clipe a înțeles mai bine cuvintele spuse de Ioan Botezătorul: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii."

Prin urmare, să citim și următoarele versete „47 Se poate opri apa ca să nu fie botezați aceștia, care au primit Duhul Sfânt ca și noi? 48 Și a poruncit să fie botezați în Numele Domnului Iisus Hristos."

A fost utilă această lecție pentru Petru?

Mai mult ca sigur că Petru a înțeles că lucrarea Evangheliei avea să fie distinctă de iudaism, iar atunci când apostolul Pavel avea să intervină în favoarea creștinilor dintre neamuri, el avea să fie alături de cei care primiseră botezul fără a mai trece la respectarea rânduielilor mozaice.

Să citim acum despre o altă situație legată de modul în care oamenii au ales să creadă cuvintele lui Dumnezeu și vom citi din Fapte 17: „10 Frații au trimis îndată, noaptea, pe Pavel și pe Sila la Berea. Când au sosit, au întrat în sinagoga Iudeilor. 11 Iudeii aceștia aveau o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic. Au primit Cuvântul cu toată râvna, și cercetau Scripturile în fiecare zi, ca să vadă dacă ce li se spunea, este așa."

Ce anume se descoperă prin atitudinea lipsită de prejudecată a evreilor din Berea în a primi Evanghelia lui Hristos?

Pavel nu a făcut altceva decât să aplice metoda folosită de Iisus Hristos față de ucenicii care mergeau către Emaus. El pur și simplu a luat Biblia și a arătat textele care făceau trimitere la jertfa, moartea și învierea Sa. Deopotrivă, Pavel a prezentat și planul de predicare a Evangheliei către întreaga lume, lucru care se întâmpla chiar sub ochii lor, cu apelul de a se alătura celor care primeau răscumpărarea în Iisus Hristos.

De ce acești evrei aveau „o inimă mai aleasă decât cei din Tesalonic"? Există mai multe categorii de oameni ce pretind a crede în Dumnezeu?

În principiu există două categorii de oameni: cei care cred și cei care nu cred cuvintele lui Dumnezeu. În cazul de față, vedem cum cei din Tesalonic nu au crezut Evanghelia, dar nici nu au căutat să vadă dacă au dreptate sau nu. Este un lucru des întâlnit, ca oamenii să reacționeze cu violență față de ceea ce nu cunosc, dar fără a cerceta dacă lucrurile sunt justificate sau nu pentru o astfel de atitudine. Însă iudeii din Berea au dovedit un model de credință autentică, prin faptul că au studiat Biblia pentru a vedea dacă într-adevăr lucrurile erau conform cu ceea ce Pavel le predica.

Să citim acum din Proverbe 2: 1-6 „1 Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, 2 dacă vei lua aminte la înțelepciune, și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; 3 dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, 4 dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, 5 atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu. 6 Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere."

La ce fel de înțelepciune se referă aceste versete?

Din simpla citire a acestor versete se înțelege că înțelepciunea adevărată nu este nimic altceva decât „cunoștința de Dumnezeu", care simbolic mai este numită ca fiind „frică de Domnul". Însă există o condiție obligatorie, și anume de a o căuta cu tenacitate, asemenea unei comori de mare valoare. Trebuie bine înțeles faptul că valorile spirituale nu sunt cu nimic mai prejos decât cele materiale, pe care ni le dorim cu toții. Mai mult chiar, valorile spirituale sunt eterne și au atașate făgăduința vieții veșnice.

Care ar fi metoda dobândirii acestei înțelepciuni, ce se concretizează prin cunoașterea de Dumnezeu?

Chiar din aceste cuvinte se deduce cu ușurință faptul că înțelepciunea autentică se obține prin primirea, păstrarea, memorarea și însușirea cuvintelor lui Dumnezeu, pe care le găsim într-un loc sigur, adică în Sfintele Scripturi. Dar pentru aceasta este necesar să adăugăm perseverență, rugăciune și o dorință fierbinte de a o dobândi. Biblia se descoperă doar celor care sunt căutători ce nu se dau bătuți până nu ajung la lucrul pe care și-l doresc cu pasiune.

Cu alte cuvinte, un studiu biblic superficial sau chiar documentat, dar fără a dovedi pasiune, sârguință, rugăciune și tenacitate, nu va aduce în cele din urmă nici un folos real?

Există o binecuvântare în orice fel de studiu biblic, dar aici vorbim despre însușirea comorii cerești, a acelei cunoștințe de Dumnezeu ce te transformă încât ajungi să fii o ființă nouă, gata de a fi luată în Împărăția veșnică. Să nu facem greșeala de a trata Biblia ca pe o simplă carte, fiindcă nu este așa. Ea este revelația cuvintelor dătătoare de viață ale lui Dumnezeu, capabile să ne preschimbe după chipul Său, fiindcă în Scriptură ne este descoperită Evanghelia mântuirii prin Iisus Hristos, cea mai de seamă comoară din toate timpurile și din toate veacurile.

Cum se pot înțelege următoarele cuvinte ale Mântuitorului din Matei 4: 4 „Drept răspuns, Iisus i-a zis: Este scris: Omul nu trăiește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.”? Ce legătură ar putea exista cu studierea cuvintelor lui Dumnezeu din Sfintele Scripturi?

Legătura este directă, în sensul în care cuvintele Scripturii sunt asemenea alimentelor pe care le consumăm, deoarece au capacitatea de a ne zidi spiritual așa cum hrana ne furnizează elementele esențiale pentru corpul nostru. Prin asimilarea învățăturilor lui Dumnezeu, a Evangheliei Sale, noi suntem întăriți interior pentru a putea dovedi asemănarea cu Creatorul nostru în viața de zi cu zi. De aceea, noi nu trebuie să ne limităm doar la aspectele fizice ale vieții, ci trebuie să includem o hrănire consistentă cu Evanghelia mântuitoare descoperită în Scriptură.

Există o fericire atașată studierii Cuvântului lui Dumnezeu așa cum citim din Apocalips 1: 3 „Ferice de cine citește, și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii, și păzesc lucrurile scrise în ea! Căci vremea este aproape!”. În ce constă ea?

Bineînțeles că există o fericire ce întrece orice altă bucurie pe care am putea să o avem, atunci când gustăm din puterea regeneratoare a lui Dumnezeu, împărtășită prin intermediul cuvintelor Sale, când vezi transformarea lăuntrică datorată hrănirii cu învățăturile Sale dătătoare de viață și când chipul lui Hristos începe să devină al tău. Să mă exprim mai direct, fiindcă aici nu este vorba de un joc al imaginației, atunci când dovedim credință în Dumnezeu viața noastră se schimbă în sensul cel mai concret al cuvântului.

În acest sens, să citim Ioan 5: 39 „ Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Care este subiectul central al Sfintelor Scripturi?

Cu siguranță că subiectul central nu poate fi altul decât „mărturia lui Iisus Hristos”. Evreii aveau tot felul de metode de studiu biblic, pornind de la ideea că în ele este cuprinsă viața veșnică. Realitatea este că oricât de înalte ar fi învățăturile biblice, ele nu pot oferi prin ele însele viața lui Dumnezeu, ci ele sunt doar o mărturie, o trimitere către Cel care ne poate oferi acest dar, adică spre Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. De aceea, orice studiu biblic autentic ne va conduce la o relație vie cu Persoana Sa.

Cred că una dintre cele mai frumoase descoperiri ale lui Iisus Hristos o avem în Isaia 53: 4-6 „4 Totuși, El suferințele noastre le-a purtat, și durerile noastre le-a luat asupra Lui, și noi am crezut că este pedepsit, lovit de Dumnezeu, și smerit. 5 Dar El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănile Lui suntem tămăduiți. 6 Noi rătăceam cu toții ca niște oi, fiecare își vedea de drumul lui; dar Domnul a făcut să cadă asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor.”

Ce putem spune despre mesajul ce ne este adresat prin aceste cuvinte?

În doar câteva versete avem expusă taina mântuirii prin substituția lui Hristos în ce privește aplicarea dreptei judecăți nimicitoare a lui Dumnezeu împotriva noastră, a

celor păcătoși. Aceasta este Evanghelia, adică faptul că Fiul Său a murit în locul nostru, pentru ca noi să beneficiem de binecuvântarea vieții veșnice. Atunci când realizăm acest lucru, o schimbare se va produce în interiorul nostru și transformarea după chipul Său va începe să se manifeste în noi.

Să privim acum lucrarea binecuvântată pe care Iisus Hristos a desfășurat-o în timpul vieții Sale de pe acest pământ din Matei 4:23-25: „23 Iisus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. 24 I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca. 25 După El au mers multe noroade din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan."

Cum am putea să expunem în câteva cuvinte lucrarea pe care a desfășurat-o Fiul lui Dumnezeu pe pământ?

Cuvântul cheie în înțelegerea mântuirii este cel de „vindecare". În acest sens avem în vedere deopotrivă partea fizică și cea spirituală, fiindcă noi avem nevoie să fim tratați de toate relele ce au decurs în urma căderii în păcat. Fără Iisus Hristos vom fi pierduți pentru vecie, dar împreună cu El vom fi vindecați și transferați în Împărăția cea veșnică. Prin credință în Cuvântul lui Dumnezeu noi dovedim o înțelepciune ce ne va conduce afară din această lume plină de manifestările păcatului, în care bolile și chinurile de tot felul sunt la ordinea zilei. Prin credință în Iisus Hristos vom fi luați din această „zonă crepusculară" a amestecului dintre bine și rău, în care răul apare sub eticheta binelui, iar binele ni se pare a fi ceva rău. Luând aminte la mărturia Scripturii vom fi transformați pentru eternitate.

Prin urmare, ce înseamnă să urmezi pe Dumnezeu și să dovedești credință, chiar și în clipele când se pare că totul este lipsit de speranță sau chiar pierdut?

Acest lucru presupune să cunoști Cuvântul Său, să-l studiezi într-o manieră vie și transformatoare, să te raportezi la Persoana descoperită prin intermediul său, adică la Iisus Hristos, și să fii preschimbat după chipul Său. Adică înseamnă să fii înțelept pentru eternitate!

Calea Către Armonia Întregului Univers

Să citim câteva versete care ne trimit spre momentul în care orice formă de durere și suferință vor dispărea, Apocalips 21:3-4: „Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: 'Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu vor mai fi nici tânguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut.'"

În ce măsură aceste cuvinte ne aduc speranță în mijlocul lumii în care trăim, caracterizată de violență și atât de multă durere?

Pentru a înțelege cu adevărat Sfânta Scriptură, este necesar să avem mereu înaintea noastră ținta către care ne îndreaptă Dumnezeu prin intermediul planului de mântuire. În mod normal, având această perspectivă ar trebui să uităm de problemele și dificultățile din prezent, astfel încât atenția noastră să fie captivată de aceste realități „ultime" în cel mai adevărat sens al acestui cuvânt.

Cu alte cuvinte, un obiectiv de bază în studierea Cuvântului lui Dumnezeu îl reprezintă și dobândirea speranței pentru viitor? Mai precis, dobândirea unui simțământ de încredere pentru ceea ce va urma?

Aș putea afirma, cu riscul de a greși doar într-o mică măsură, că scopul Sfintelor Scripturi este de a ne furniza vindecare spirituală. Iar unul din atributele acestui gen

de vindecare este cel de a avea speranță, sau încredere, pentru prezent, dar mai ales viitor. Jertfa Domnului Iisus Hristos reprezintă fundamentul descoperirii lui Dumnezeu față de umanitate, iar Scriptura este mijlocul special ales de a ne conduce la armonie cu Dumnezeu, adică la vindecare spirituală.

Să înțelegem că armonia cu Dumnezeu se poate reflecta prin conceptul de vindecare deplină, ce se referă deopotrivă la partea spirituală și la cea fizică?

Iisus Hristos a venit pe pământ pentru a ne aduce în armonie cu Dumnezeu, cu natura divină, în alte cuvinte. Această aducere în armonie se numește vindecare și ea se referă la natura spirituală pentru timpul de față și la cea fizică atunci când El va reveni. Așadar intrarea în armonie cu Dumnezeu înseamnă nimic mai puțin decât o vindecare deplină în urma căreia nu poate rezulta decât fericirea.

Să urmărim acum modul în care profetul Daniel exprimă timpul în care se va realiza biruința finală a lui Dumnezeu asupra forțelor răului și vom citi Daniel 8:13-14: „Am auzit pe un sfânt vorbind; și un alt sfânt a întrebat pe cel ce vorbea: În câtă vreme se va împlini vedenia despre desființarea jertfei necurmate și despre urâciunea pustiirii? Până când va fi călcat în picioare sfântul Locaș și oștirea? Și el mi-a zis: Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi sfântul Locaș va fi curățit!"

Sunt mai multe expresii care ne pun pe gânduri când privim descrierea lucrării Celui rău exprimată prin cuvintele „desființarea jertfei necurmate" sau „urâciunea pustiirii". La ce se referă ele de fapt?

Biblia nu este o carte enigmatică, deși are tainele ei ce se cuvine a fi cercetate, și tocmai de aceea ni se furnizează repere precise cu privire la desfășurarea marii lupte dintre bine și rău. Un prim atac al Celui Rău a fost orientat asupra „jertfei necurmate" cu scopul desființării ei, iar un al doilea având drept scop așezarea „urâciunii pustiirii", adică a unui sistem idolatru și corupt care să pună în umbră eficacitatea lucrării Domnului Hristos ca urmare a jertfei Sale în favoarea noastră și a ispășirii realizată pe baza ei. Așadar, avem de-a face cu încercarea de a desființa închinarea la Dumnezeu și de înlocuire cu un substitut, o lucrare antihristică.

Dar la ce anume se poate referi expresia „sfântul Locaș va fi curățit"? De ce era necesară o astfel de lucrare de curățire a Sfântului Locaș? La ce Locaș se referă aceste cuvinte?

Sfântul Locaș despre care se vorbește este cel care a fost „călcat" în mod simbolic, dar din nefericire cu implicații cât se poate de reale, după aducerea „jertfei necurmate", adică după ce Iisus Hristos s-a jertfit pe Golgota și s-a înălțat la ceruri. În mod esențial, este vorba despre o „umbrire" a lucrării pe care Hristos a desfășurat-o în favoarea noastră din ceruri, o abatere a atenției către un sistem idolatru ce s-a substituit adevăratei închinări. Curățirea acestui Sfânt Locaș ne trimite la timpul în care Hristos, ca Mare Preot, va pregăti încheierea lucrării de mântuire, iar în cele din urmă va izgoni răul și consecințele acestuia, atât din ceruri, cât mai ales pe pământ. Această curățire înseamnă o restaurare a adevăratei închinări și o alungare definitivă a puterii răului.

Să vedem acum cum s-au împlinit lucrarea de mijlocire a marelui preot și lucrarea de judecată din Vechiul Testament prin mijlocirea lui Hristos și vom citi din Evrei 9:23-24: „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sunt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca înseși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decât acestea. Căci Hristos n-a întrat într-un locaș de închinare făcut de mână omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a întrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu."

După înălțarea Sa, Domnul Hristos a început lucrarea de mijlocire în favoarea celor credincioși chiar înaintea lui Dumnezeu, înaintea scaunului Său de domnie. Spre deosebire de slujbele ce se desfășurau la Templul de la Ierusalim, care aveau la bază

jertfele animale, slujirea Sa are drept fundament jertfa pe care a adus-o pe Golgota. Curățirea pe care El o realizează este de natură de a realizat punerea celor credincioși într-o stare de neprihănire.

Cum se leagă acest aspect de curățirea Sanctuarului de care vorbește profetul Daniel? În ce sens închinarea la Dumnezeu presupune să beneficiezi de mijlocirea lui Hristos?

Curățirea Sanctuarului despre care vorbește profetul Daniel face trimitere la înlăturarea „umbririi" realizată de către sistemul idolatru ce s-a ridicat în locul închinării la Dumnezeu. În același sens, curățirea realizată de Hristos reprezintă deopotrivă darea la o parte a oricărei puteri ce se opune domniei lui Dumnezeu, dar și punerea celor credincioși într-o siguranță veșnică prin intermediul lucrării Sale.

Ce aplicație putem să facem în prezent cu privire la lucrarea de curățire pe care o face Hristos în ceruri?

Termenul cel mai clar pentru curățirea din ceruri este cel de judecată, prin intermediul căreia cei credincioși sunt declarați sfinți și neprihăniți, având drept la viața veșnică, iar orice acuzație care a fost adusă împotriva lor, și corespunzător și împotriva lui Dumnezeu, este dovedită ca fiind falsă și lipsită de temei. Corespunzător aveam de-a face și cu demontarea sistemului idolatru, ultimul act în această lucrare fiind venirea în Persoană chiar a Domnului Iisus.

Să citim în continuare din Evrei 9:28: „Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci pentru a aduce mântuirea celor ce-L așteaptă." Așadar, care este scopul principal al celei de-a doua veniri și ce speranță ne inspiră?

A doua venire a lui Hristos are drept scop principal eliberarea celor credincioși din condiția condamnată a acestui pământ. Atunci se va vedea că omul care a avut credință în Dumnezeu a făcut cea mai bună alegere, chiar dacă în timpul existenței sale terestre a avut de îndurat o mulțime de dificultăți și nu puțină suferință. Această venire a lui Hristos, care se va petrece la finalul lucrării de curățire a Sanctuarului ceresc, va conduce la intrarea în armonia universală a celor sfinți, făcuți neprihăniți prin jertfa Sa, unită cu mijlocirea și judecata de la tronul lui Dumnezeu.

Acesta va fi momentul în care lucrarea de defăimare a închinării la Dumnezeu se va încheia?

Cu siguranță, că venirea lui Hristos va aduce cu sine și încheierea lucrării idolatre care a umbrit mijlocirea și judecata din ceruri. Practic, se va întra într-o nouă eră, în care închinarea la Dumnezeu va fi restabilită pe deplin. Având în vedere acest plan profetic, singura soluție înțeleaptă este de a ne beneficia de lucrarea lui Hristos de curățire în ceruri, ce se va extinde într-o curățire deplină și pe pământ.

Vom citi acum din 1 Corinteni 15:51-54: „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipită din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: Moartea a fost înghițită de biruință". Ce înseamnă că „morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați"? Cine sunt cei morți și la cine se referă prin cuvântul „noi"?

În acest versete avem descrise două mari categorii cu privire la cei care vor întra în Împărăția cerurilor la a doua venire a lui Hristos. Pe de o parte este vorba despre cei sfinți care nu vor fi în viață la acea dată, și care vor fi înviați. Iar pe de altă parte se vorbește despre cei sfinți care vor fi în viață în timpul acelui mare eveniment.

Pavel folosește cuvântul „noi” pentru cei sfinți care vor fi în viață, fiindcă la acea dată el avea convingerea iminentei reveniri a lui Hristos.

Înseamnă că Pavel s-a înșelat asupra timpului revenirii lui Hristos, din moment ce s-a inclus între cei care vor fi martori în viață ai acestui eveniment?

Pavel și-a dorit foarte mult să fie în viață atunci când acest eveniment avea să se întâmple, iar între creștinii acelor timpuri era larg răspândită concepția că timpul revenirii este aproape. Este adevărat însă că ulterior, Pavel avea să își schimbe această concepție cu privire la timpul revenirii lui Hristos și să înțeleagă că nimeni nu îl poate stabili. Însă dorința sa a fost sinceră, așa cum orice creștin ar trebui să fie nerăbdător să Îl vadă pe Hristos și să între în acea lume nespus mai bună.

Așadar, ce ni se înfățișează în aceste versete și ce speranță ne inspiră ele? Cu ce gând ar trebui să rămânem?

Propoziția finală că „moartea a fost înghițită de biruință” ne arată către finalul planului de mântuire. În cele din urmă, moartea, consecința teribilă a căderii în păcat, va fi înlăturată, iar învierea lui Hristos va fi aplicată asupra tuturor celor care au crezut în El. Acela va fi momentul de triumf al vieții asupra morții, al neprihănirii asupra păcatului și al închinării la Dumnezeu asupra idolatriei.

Să citim acum din 1 Corinteni 4:5: „De aceea să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul, care va scoate la lumină lucrurile ascunse în întuneric, și va descoperi gândurile inimilor. Atunci, fiecare își va căpăta lauda de la Dumnezeu.” Și mai departe 6:3: „Nu știți că noi vom judeca pe îngeri? Cu cât mai mult lucrurile vieții acesteia?”. La ce se referă expresiile: „să nu judecați nimic înainte de vreme, până va veni Domnul” și „noi vom judeca pe îngeri”?

În momentul de față nu putem să judecăm și să dăm sentințe asupra mântuirii vreunui om de pe fața acestui pământ. Doar Dumnezeu cunoaște motivațiile fiecărei persoane, iar acestea vor fi date pe față la sfârșit. Până când aceste lucruri nu vor fi clare, sfatul înțelept este „să nu judecăm pentru a nu fi judecați”, adică să nu dăm verdicte pentru a nu greși. Menționez încă o dată, este vorba de judecata asupra destinului final al unui om, iar în acest sens nu suntem calificați să dăm sentințe.

Dar cum vom judeca pe îngeri? La ce îngeri se referă și când se va întâmpla acest lucru?

Judecarea semenilor care nu vor avea parte de mântuire, precum și a îngerilor căzuți, vor face obiectul unei judecăți speciale care se va desfășura în ceruri. La această judecată vor participa toți cei sfinți, care vor fi înviați cu prilejul celei de-a doua veniri a lui Hristos. Prin urmare, există o mijlocire și o judecată ce preced a doua venire a lui Hristos, dar există o judecată fără nici un fel de mijlocire, adică de condamnare, după ce Hristos va lua în ceruri pe cei sfinți de pe acest pământ.

Pentru a înțelege mai bine acest lucru, haideți să citim din Apocalips 20:4 „Și am văzut niște scaune de domnie; și celor ce au șezut pe ele, li s-a dat judecata. Și am văzut sufletele celor ce li se tăiase capul din pricina mărturiei lui Iisus și din pricina Cuvântului lui Dumnezeu, și ale celor ce nu se închinaseră fiarei și icoanei ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Ei au înviat, și au împărățit cu Hristos o mie de ani.” Ce categorii sunt în mod deosebit subliniate în acest verset?

Putem distinge cu ușurință pe cei care și-au dat viața ca martiri pentru Hristos, precum și pe cei care au respins sistemul idolatru care a umbrit lucrarea lui Hristos din ceruri. Ei vor lua parte la guvernarea cerească sub autoritatea lui Hristos și vor desfășura o lucrare de judecare a răului, incluzând pe cei ce nu sunt mântuiți și pe îngerii cei răi. Astfel, se va vedea că Dumnezeu este drept în răsplătirea finală a celor sfinți

Să citim și mai departe în Apocalips 20:6: „Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nici o putere; ci vor fi preoți ai lui

Dumnezeu și ai lui Hristos, și vor împărăți cu El o mie de ani." Ce detaliu suplimentar ne aduce acest verset?

La prima înviere vor fi aduși la viață toți cei sfinți din toate veacurile. În acest sens, și ei vor lua parte la lucrarea de judecată și condamnare din ceruri, când întreg universul va fi pregătit pentru curățirea finală. Așadar, nu numai martirii, sau cei care au refuzat sistemul idolatru, vor participa la această judecată, ci toți cei sfinți din toate timpurile.

Să vedem acum destinul final al celor sfinți și modul în care va fi rezolvată problema păcatului. Vom citi din Apocalips 22:3-5: „Nu va mai fi nimic vrednic de blestem acolo. Scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea. Robii Lui Îi vor sluji. Ei vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noapte. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. și vor împărăți în vecii vecilor."

În final, cei sfinți vor întra în Împărăția slavei și se vor bucura de o comuniune directă cu Dumnezeu pentru veșnicie, într-o lume recreată și curățată de păcat. Cei ce au respins mântuirea și deopotrivă îngerii răi vor dispărea în urma pedepsei finale, iar pământul va fi readus în gloria sa de la început. Prin urmare, se va ajunge la restaurarea armoniei cu Dumnezeu la scara întregului univers.

Ce putem spune acum despre ce stă scris în 1 Corinteni 13:9-13: „Căci cunoaștem în parte, și prorocim în parte; dar când va veni ce este desăvârșit, acest în parte se va sfârși. Când eram copil, vorbeam ca un copil, simțeam ca un copil, gândeam ca un copil; când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc. Acum, vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos; dar atunci, vom vedea față în față. Acum, cunosc în parte; dar atunci, voi cunoaște deplin, așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin. Acum dar rămân aceste trei: credința, nădejdea și dragostea; dar cea mai mare dintre ele este dragostea." Ce dorește să ne transmită apostolul Pavel?

În timpul de față noi trăim „copilăria" existenței noastre ca ființe ale acestui mare univers și prin urmare „vedem în chip întunecos", adică distingem doar anumite părți din realitatea în mijlocul căreia trăim. Dar va veni un moment, mai precis după a doua venire a lui Hristos, când vom înțelege pe deplin taina aducerii noastre la existență, atunci când Îl vom vedea pe Cel ce s-a jertfit pentru noi și a lucrat mântuirea noastră.

Dacă atunci setea noastră de cunoaștere va fi satisfăcută, iar credința își va afla împlinirea, ce va mai rămâne? Care este de fapt esența cerului și a armoniei întregului univers?

Esența cerului și a armoniei întregului univers este dragostea, adică trăirea acelui principiu viu care te determină să iubești pe Dumnezeu cu toată ființa ta și pe celelalte ființe ca pe tine însuși

Călătoria Prin Pustie

Întotdeauna când va trebui să îl urmezi pe Dumnezeu, vei constata că mai devreme sau mai târziu vei ajunge într-o pustie, un loc neplăcut în care va fi necesar să treci printr-o experiență de rescriere a identității personale și de reevaluare a scopului vieții. Un astfel de timp trebuie să conducă la abandonarea oricărei forme de politeism și la descoperirea fundamentelor monoteismului originar. Prin disciplina contemplației active, precum și prin studiul revelației, orice persoană aflată sub semnul timpului pustiei poate să avanseze pe drumul ce leagă Sinaiul, sau momentul chemării, de Țara Făgăduită, sau punctul final al călătoriei către Marele Autor.

Dar să nu îți închipui că politeismul renunță așa de ușor la pretențiile sale asupra ta. Pofte de nestăvilit, teama, nemulțumirea, murmurul și răzvrătirea sunt doar câteva dintre formele sale de manifestare. Trebuie bine înțeles, că niciodată politeismul nu

cedează fără luptă, iar câmpul de bătălie se află în chiar inima ta, adică în mintea și în sufletul tău. Închinarea la zei și chipuri cioplite reprezintă doar manifestarea exterioară a unei anumite atitudini interioare, o reflectare a necunoașterii și respingerii Marelui Autor. Dar pentru început să observăm elementele ce compun cartea Numeri, sau a patra carte a Bibliei.

În primul rând, numele ar putea să te nedumerească, dar el reflectă experiența celor patruzeci de ani numărați sau hotărâți pentru evrei să stea în pustie, adică nici în Egipt țara din care plecaseră, nici în Palestina țara în care urmau să ajungă. Aș putea spune că experiența acelei perioade se aseamănă cu aceea a unei "zone crepusculare", întunericul și lumina suprapunându-se în proporții variabile și în tonalități uneori imposibil de identificat pe deplin. Prin urmare, în acest tărâm al realității și umbrei, evreii au trecut printr-un proces de purificare destinat să elimine definitiv orice urmă de politeism și să cunoască pe Marele Creator al cerului și al pământului.

Pentru început, cartea Numeri ne înfățișează recensământul făcut în rândul triburilor lui Israel, precum și organizarea taberei din pustiu prin așezarea a câte trei triburi către fiecare punct cardinal: nord, sud, est și vest. La mijloc a fost dispus tribul leviților și familiile preoților în jurul Cortului Întâlnirii, sau al Templului mobil, unde se manifesta prezența divină. Această dispunere a triburilor reliefa unitatea pe care trebuia să o aibă națiunea în jurul credinței monoteiste în Dumnezeul creator al cerului și al pământului.

În afară de alte reguli de organizare a taberei și de feluritele îndatoriri ale preoților, leviților și ale întregului popor, cartea Numeri ne relatează și modul în care toate aceste triburi trebuiau să se grupeze pentru a înainta prin pustiu. Astfel, în fruntea națiunii mergea prezența divină deschizând calea. După aceea mergeau șase triburi, la mijloc erau leviții și preoții ducând părțile componente ale Cortului Întâlnirii, iar după ei veneau celelalte șase triburi evreiești. Ordinea trebuia să fie menținută mereu, fapt ce oferea imaginea unei mari oștiri ce înainta invincibil prin pustie, având mereu în mijloc simbolurile prezenței divine, ca o comoară scumpă și de mare preț.

Din nefericire, spiritul de nemulțumire a pus repede stăpânire peste națiune, până acolo încât dorința întoarcerii în Egipt a devenit tot mai puternică. În loc să grăbească intrarea în Palestina, această atitudine avea să conducă la rămânerea evreilor în zona crepusculară timp de patruzeci de ani până când o nouă generație avea să se ridice, care să fie capabilă să se desprindă complet de politeismul interior și să adere ferm la monoteism. Episodul cel mai dramatic al cărții Numeri a fost acela în care Dumnezeu a dat ordin de înaintare pentru cucerirea Palestinei, iar evreii au refuzat să dea curs acestei porunci divine fiindu-le teamă de locuitorii țării, mult mai experimentați în arta războiului decât ei. Acest moment istoric ratat ca oportunitate de a merge înainte în împlinirea scopului chemării pe care acești oameni au primit-o, avea să conducă la o așteptare pe durata vieții unei generații, vârsta medie la acea dată fiind de patruzeci de ani.

Alături de relatarea mai multor tentative de contestare a autorității lui Moise și chiar de lichidare a lui, un alt moment încărcat de dramatism a fost acela al încercării de a se folosi magia împotriva națiunii alese de către Dumnezeu. Nu era prima oară când vrăjitoria era utilizată împotriva celor care au ales să îl urmeze pe Dumnezeu. Forța politeismului întotdeauna a rezidat din puterea magică a zeilor transmisă sub o formă mai mult sau mai puțin directă preoților și profeților care îi slujeau de a stăpâni elementele naturii și mintea umană.

De fapt, toate încercările din zona crepusculară a pustiei, au avut de fiecare dată o cauză ascunsă, imposibil de detectat doar prin contemplarea exterioară a lucrurilor. Până în clipa de față am vorbit despre politeism ca fiind doar produsul imaginației preoților și al celor interesați în stăpânirea maselor, dar trebuie bine înțeles că toate aceste eforturi destinate distrugerii monoteismului originar au avut o cauză

mult mai profundă, fiind rezultatul acțiunii unor ființe cerești răzvrătite împotriva lui Dumnezeu. Folosind forțe oculte, aceste ființe au reușit să pună stăpânire pe mintea umană și să o direcționeze spre neascultare și fapte rele, contrare voinței divine. Astfel, putem vorbi despre un politeism ascuns în interiorul naturii umane, o conexiune cu aceste personaje malefice, care au acționat de multe ori la un nivel ce trece dincolo de ceea ce poate conștientiza în mod direct omul.

Dacă ne referim la poporul evreu în pustie, vom observa cum în repetate rânduri nemulțumirea și răzvrătirea au pus stăpânire în mod inexplicabil pe dispoziția lor interioară. Cauza magică, ocultă, nu putea fi imediat intuită. Aceeași realitate, care ar fi trebuit să conducă la creșterea încrederii în Dumnezeu, era interpretată în sens opus, instigând la nesupunere și întoarcere în Egipt. Însă evreii nu erau pe deplin conștienți de faptul că din zona crepusculară nu se putea ieși viu decât în Palestina și numai prin credință în Marele Autor, drumul de întoarcere în Egipt fiind în modul cel mai clar exclus. De fapt, monoteismul originar nu a fost decât parțial descoperit în religia mozaică. Revelația deplină avea nevoie de mai multe etape, în care venirea lui Mesia. Amintită pentru prima dată explicit în cartea Numeri, era cea mai importantă. Monoteismul mozaic însă refăcea o legătură peste timp cu varianta originară, fiind o punte către ceea ce avea să urmeze, fără a fi însă stadiul ultim.

Însă zona crepusculară a pustiei a rămas ca o ilustrare vie a faptului că în final, amestecul dintre lumină și umbră te poate călăuzi fie spre Țara Făgăduită, fie spre mormânt. Pustia a fost un loc în care credința în Dumnezeu a trebuit să se lupte cu forțe magice acționând direct asupra minții umane. Ea a fost un câmp de luptă purtat în interiorul celor care aleseseră să îl urmeze pe Dumnezeu, un teritoriu al ispitirii extreme în care doar cei care au avut o voință puternică au putut să învingă. Prima confruntare magică menționată în Biblie a fost în grădina Edenului, când omul a cedat sugestiei de neascultare. Atunci monoteismul originar a fost subminat în interiorul minții umane prin inventarea unei divinități colective, omul fiind deopotrivă luat în considerare pentru zeificare alături de ființele cerești răzvrătite prin făgăduința că "va fi la fel ca Dumnezeu".

În acele clipe politeismul a pătruns pe planeta Pământ. Toată evoluția ulterioară a umanității a fost marcată de această gândire ostilă lui Dumnezeu, iar în cartea Numeri avem ocazia să observăm cum mințile celor care se încredeau în Marele Creator au fost subjugate în mod subconștient pentru a rămâne captive în răzvrătire. În afară de o foarte mică minoritate, tot poporul din pustie a fost luat în stăpânire de ființele cerești răzvrătite atât în episodul neascultării de Dumnezeu la intrarea în Palestina, cât și în cel al atracției de a se uni cu națiunile politeiste din jur, lucru ce a condus la pierderea memoriei existenței lui Dumnezeu.

Prin intimidare, dar și prin ademenire, prin vorbire înșelătoare, dar și prin magie, toți cei ce au trecut prin zona crepusculară au trebuit să facă față luptei dintre bine și rău, dintre lumină și întuneric. Dar despre reperele ce au fost necesare pentru a se ieși din zona crepusculară a pustiei, vom vorbi în următorul episod dedicat cărții Deuteronom. Prin urmare, regăsirea monoteismului primordial a presupus o ieșire din Egipt, sau din politeismul declarat, o trecere prin tărâmul "umbrelor", al luptei cu politeismul întipărit în ființa umană, și o ieșire victorioasă în Țara Făgăduită. Așadar, nu avem timp să ne plictisim pe planeta Pământ, ci mereu vom avea ceva nou de învățat, până când memoria monoteismului originar va fi refăcută pe deplin în ființa umană.

Dumnezeu Este Aproape De Tine

Am ajuns la una dintre cele mai importante etape în realizarea saltului de gândire și de concepție, mai precis vom identifica reperele biblice de conexiune cu

experiența personală. Acest lucru presupune însă o bună cunoaștere a Bibliei, cu scopul de a putea realiza legăturile esențiale dintre experiența personală și Cuvântul lui Dumnezeu. Am prelua analiza de experiență realizată în articolul „Să dobândim prin experiența vieții conștiința prezenței lui Dumnezeu împreună cu noi” și am identificat în cuprinsul Bibliei acele paragrafe pe care le vom dezvolta prin studiu în etapele următoare. Într-un anumit sens, vom reuși racordarea experienței personale la învățăturile fundamentale ce se află la baza existenței întregului univers.

Scopul acestei investigații este de a realiza saltul interior în planul realităților spirituale, de care suntem legați în modul cel mai profund cu putință. De aceea, acest salt nu reprezintă altceva decât redobândirea adevăratei identități personale. Acest material face parte dintr-o suită de alte articole grupate tematic sub numele "Putere pentru ziua de azi", și ele fac apel la noțiunile de studiu biblic aplicat, dezvoltate în secțiunea "Vindecare prin Cuvânt", cu scopul autoevaluării și înțelegerii experiențelor prin care trecem în cuprinsul vieții. Citind cu atenție analiza acestei experiențe, identificăm în primul rând ideea prezenței lui Dumnezeu împreună cu noi, acel „Eu sunt cu tine”. Lucrul extraordinar este că Dumnezeu nu rămâne doar la nivelul de „Eu sunt”, ci Domnul nostru intră în legătură cu fiecare dintre noi devenind „Eu sunt cu tine”.

O primă conexiune în acest sens o găsim în Matei 28:20 „Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul veacului.” Pe aceeași linie, putem adăuga Matei 1:23 „Iată fecioara va fi însărcinată, va naște un fiu, și-i vor pune numele Emanuel, care înseamnă „Dumnezeu este cu noi”. Dacă vom căuta și în Vechiul Testament, vom putea cita din Isaia 57:15 „Căci așa vorbește Cel Prea Înalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite.”

Pe linia răspunsului pozitiv la o realitate copleșitoare, ne putem gândi la modul în care Dumnezeu a luptat pentru poporul Său de-a lungul veacurilor. Astfel vom cita din Judecători 6:16 „Domnul i-a zis lui Ghedeon: Eu voi fi cu tine și vei învinge pe vrăjmași ca pe un singur om.” Mai putem adăuga și ideea de adăpost sau de refugiu pe care ne-o oferă Dumnezeu, cum citim Psalmul 46:1 „Dumnezeu este adăpostul și sprijinul nostru, un adăpost care nu lipsește niciodată în vreme de nevoie.”

În privința luptei cu ateismul și cu un sistem totalitar, putem cita din Psalmul 44:5: „Cu Tine doborâm pe vrăjmașii noștri, cu Numele Tău zdrobim pe potrivnicii noștri.” Iar în ce privește mângâierea pe care Domnul ne-o aduce atunci când suntem întristați, și astfel putem cita din Psalmul 43:5 „Pentru ce te mâhnești suflete și gemi înăuntrul meu? Nădăjduiește în Dumnezeu, fiindcă iarăși Îl voi lăuda. El este mântuirea mea și Dumnezeul meu.” Această listă de versete poate continua, fiindcă în cele din urmă, scopul este de a identifica un număr cât mai mare de astfel de conexiuni biblice cu experiența personală, care ne vor permite să realizăm saltul conceptual al trecerii în Împărăția cerurilor. Vom mai aminti un număr de versete în acest sens:

Psalmul 91: 1-2 „Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: El este locul meu de scăpare și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!”

Ioan 9:9 „Eu (Iisus) sunt ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit, va intra și va ieși și va găsi pășune.” În acest ultim verset, se observă motivul trecerii în orizontul Împărăției cerurilor. Iisus ne-a deschis poarta către această lume și ea va rămâne accesibilă nouă până la sfârșitul istoriei.

În plus, aș mai adăuga și următoarele două versete, axate pe conceptul de „oglindă”:

1 Corinteni 13:12 „Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față către față. Acum cunosc în parte, dar atunci voi cunoaște pe deplin așa cum am fost și eu cunoscut pe deplin.”

2 Corinteni 3:18 „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă slava Domnului și suntem schimbați după chipul Său din slavă în slavă prin Duhul Domnului.”

Deja sunt o mulțime de versete pe care le vom analiza și interpreta în etapa următoare, dar deocamdată ne vom limita doar la identificarea conexiunilor biblice ce ne vor ajuta mai departe în integrarea experiențelor și amintirilor noastre într-un context mult mai larg. Aceste versete au fost identificate utilizându-se facilitățile de căutare disponibile la foarte multe Biblii dispuse pe Internet sau aflate în format electronic. Prin urmare, nu este necesară memorarea textului biblic pentru a le putea găsi, ci doar de a folosi diferite cuvinte cheie, pentru a realiza diferite căutări în cuprinsul Sfintelor Scripturi.

Chiar și simpla citire a acestor versete, va conduce la un rezultat benefic, deoarece o altă perspectivă ni se va deschide înaintea privirii noastre, având ocazia să accedem la un plan superior de existență și de a înțelege că în final, fiecare dintre noi reprezintă o parte a lucrării pe care Dumnezeu o face în favoarea noastră prin intermediul Cuvântului Său. Dacă de fiecare dată când trecem prin diferite probleme, am deschide Biblia și am căuta acele rânduri ce fac referire la experiența noastră, atunci am găsi o sursă de putere ce ne-ar ilumina, asemenea unui far puternic, întreaga noastră viață.

Dovezile Divinității Și Misiunii Lui Hristos

❖ Dovada stăpânirii forțelor naturii

Vom începe să studiem dovezile divinității și misiunii Domnului Iisus Hristos, prin a citi următoarele versete:

Matei 8: 23 Iisus S-a suit într-o corabie, și ucenicii Lui au mers după El. 24 și deodată s-a stârnit pe mare o furtună atât de straşnică, încât corabia era acoperită de valuri. și El dormea. 25 Ucenicii s-au apropiat de El, și L-au deșteptat, strigând: Doamne, scapă-ne, că pierim! 26 El le-a zis: De ce vă este frică, puțin credincioșilor? Apoi S-a sculat, a certat vânturile și marea, și s-a făcut o liniște mare. 27 Oamenii aceia se mirau, și ziceau: Ce fel de om este acesta, de-L ascultă până și vânturile și marea?

Ce părere aveți despre această relatare? Oare de ce se mirau oamenii din corabie de minunea pe care a realizat-o Domnul Iisus?

Cu siguranță că este un lucru cu totul neobișnuit să fii martor al unui astfel de eveniment, când forțele naturii ascultă de glasul unui om. Regula este ca natura să se impună asupra noastră și eventual noi să reacționăm la acțiunea ei prin a ne adăposti în spatele unor ziduri sau construcții rezistente. Dar a confrunta natura potrivnică doar prin intermediul cuvântului, iar aceasta să se supună, este cu adevărat un lucru cu totul ieșit din comun.

Cu alte cuvinte, în relația dintre om și natură, în mod normal, omul se află într-o poziție de inferioritate, corect?

Chiar și în timpul de față, când tehnologia a realizat lucruri cu adevărat miraculoase în stăpânirea lucrurilor ce ne înconjoară, în fața dezlănțuirii forțelor naturii nu se poate face practic nimic. Dacă ne uităm la furtunile pustiitoare ce se abat asupra diferitelor colțuri ale lumii, sau la alte cataclisme în genul valurilor uriașe, cutremurelor, erupțiilor vulcanice și a multor altora asemănătoare, vedem că omul nu poate decât să

asiste neputincios, pentru ca ulterior să intervină, atât cât se mai poate, pentru salvarea celor afectați și pentru reconstrucția regiunilor în cauză.

Se poate spune că manifestarea forțelor naturii dă dovada cea mai clară că omul nu este invincibil? Că astfel sunt anulate pretențiile sale de a fi stăpân peste această lume?

Nu cred că există un lucru care să dovedească mai multă ignoranță decât pretenția că omul a ajuns să stăpânească natura și să facă tot ce dorește cu ea. Omul și-a creat un mediu care îl face să pară atotputernic, și-a creat orașe imense în care a înghesuit o mulțime de mijloace, fugind într-un fel de mediul natural. Dar cu toate acestea, suntem mult mai dependenți de ce ne oferă natura decât în trecut.

Revenind la versetele pe care le-am citit, ce putem spune despre Cel care a reușit să stăpânească forțele naturii doar printr-un simplu cuvânt?

Concluzia relatării este relativ simplă: natura ascultă de cuvântul Celui care a creat-o. Această idee reiese cu ușurință dacă citim primele două capitole din cartea Genezei, când Domnul a zis și s-a făcut conform cu cele spuse. De această dată Îl vedem pe Fiul lui Dumnezeu rostind cuvinte având autoritatea Creatorului universului, iar natura se supune la fel ca la început, fiindcă ea știe să recunoască glasul Celui ce a adus-o la existență.

Cum se înțelege acest lucru? Pe de o parte natura „știe" să distingă glasul lui Dumnezeu, iar omul, o ființă atât de inteligentă, este incapabil de acest lucru?

Natura, chiar dacă pare neînsuflețită, este mai „inteligentă", ca să spun așa, decât omul, în ciuda cunoștinței superioare pe care omul a dobândit-o și o acumulează continuu. Dacă am ști să ascultăm mărturia naturii, ea ne-ar învăța lucruri utile cu privire la legile ei și nu în ultimul rând ea ne-ar mărturisi despre Creatorului ei. Dar noi vrem să ne impunem, să fim dumnezei, și de aceea eșuăm să ajungem să Îl cunoaștem pe Dumnezeu. Astfel, devenim niște despoți nemiloși, dovedind cea mai evidentă, sau crasă, ignoranță din univers manifestată prin necunoașterea Creatorului.

În legătură cu reacția oamenilor care l-au văzut pe Fiul vorbind cu autoritate naturii, credeți că mirarea care i-a cuprins a fost justificată? Ce altă reacție ar fi fost mai potrivită?

Într-un anumit sens era justificat să te miri că un om stăpânește natura, dar pe de altă parte ei nu au putut să vadă pe Dumnezeu în persoana Fiului Său, realizând lucruri minunate. Dacă ar fi avut această cunoștință, atunci în loc de mirare, ar fi avut o cu totul altă reacție. Manifestarea divinității nu poate avea decât o singură reacție, atunci când ea este recunoscută ca atare, și ea se numește adorare.

Termenul de „adorare" pare a fi destul de învechit. Cine îl mai utilizează, decât poate doar ca pe o metaforă? Ce înseamnă să exprimi adorație față de Dumnezeu?

Termenul pare într-adevăr învechit, dar aceasta nu îi scade în vreun fel semnificația sa profundă. Dacă vom citi în Apocalips, vom vedea că la orice manifestare a divinității „Celui ce stă pe scaunul de domnie și a Mielului", ființele din jur, iar după aceea toți cei din univers, se pleacă în adorație înaintea Creatorului. A manifesta adorație față de Dumnezeu înseamnă să recunoști meritele Sale, puterea Sa, slava Sa, măreția Sa, lucrarea Sa. Înseamnă să exprimi recunoștință, mulțumire, laudă și mai presus de toate înseamnă să-L iubești pe Dumnezeu „cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta", fiind capabil să îți dai viața de o mie de ori pentru slava Celui Prea Înalt.

Această descriere pare a fi un act de închinare, corect? Adică putem zice că a adora pe Dumnezeu presupune să I te închini?

Închinarea presupune adorație și într-un fel cei doi termeni, deși cu înțeles distinct, se întrepătrund. Când vorbim despre închinare, și doar despre atât, ne este

greu să distingem motivația acesteia. Multe persoane se închină lui Dumnezeu de frică, iar altele de nevoie, ca să nu mai punem la socoteală pe cei ce se închină din interes. Dar dacă închinarea are la bază adorarea lui Dumnezeu, atunci ea este sinceră, autentică, sfântă, primită înaintea Sa.

Se poate spune că adorarea lui Dumnezeu este expresia iubirii pe care noi o avem față de El, ca răspuns al iubirii pe care El o manifestă față de noi?

Cu siguranță că a adora pe Dumnezeu înseamnă ca tot ce este în tine să se plece în deplină supunere, iubire, speranță, și dacă trebuie, sacrificiu înaintea Celui ce Singur este vrednic de aceasta. Revenind la versetele citite, reacția oamenilor nu trebuia să fie de mirare, ci de închinare bazată pe adorarea Celui ce a părăsit tronul din ceruri, a luat trup de om și a venit pe pământ pentru a deveni Mântuitorul nostru.

Suntem și noi în același pericol, de a nu recunoaște pe Dumnezeu lucrând în mijlocul nostru?

Dacă Domnul nu ar ține prin Cuvântul Său natura care ne înconjoară, cu toate abuzurile pe care noi le comitem zilnic, atunci de mult omenirea ar fi fost ștearsă de pe fața pământului. Legile lui Dumnezeu continuă să acționeze și să țină în frâu reacția justificată a forțelor naturii împotriva omului, care prin tot ceea ce face caută să distrugă mediul înconjurător, sfidând de fapt pe Cel care a creat universul. Pâinea pe care o avem zilnic pe masă, mașinăriile care zboară în întinderea cerurilor sau care circulă pe tot întinsul pământului, sunt dovada că există Cineva care veghează să nu ducem lipsă, deși Îi suntem atât de nerecunoscători. Cât de multe binecuvântări am avea în plus, dacă L-am recunoaște pe Creator, L-am adora și ne-am închina înaintea Lui!

❖ **Dovada stăpânirii neputințelor omenești**

Să mergem mai departe pentru a urmări alte dovezi ale divinității lui Iisus Hristos, lucru care să ne confirme credința pe care o avem în El:

Matei 4: 23 Iisus străbătea toată Galileea, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției, și tămăduind orice boală și orice neputință care era în norod. 24 I s-a dus vestea în toată Siria; și aduceau la El pe toți cei ce sufereau de felurite boli și chinuri: pe cei îndrăciți, pe cei lunatici și pe cei slăbănogi; și El îi vindeca. 25 După El au mers multe noroade din Galileea, din Decapole, din Ierusalim, din Iudeea și de dincolo de Iordan.

Cum putem să înțelegem lucrarea de vindecare pe care o făcea Iisus din Nazaret? De ce putem să vorbim despre o manifestare a divinității Sale?

Pentru mulți evrei, lucrarea pe care o făcea Iisus din Nazaret era doar a unui vindecător, dotat cu anumite capacități mai deosebite, pentru a aduce vindecare celor afectați de felurite boli. Astfel, ei nu puteau discerne caracterul supranatural a ceea ce făcea Domnul Iisus și de aceea ei nu puteau să vadă pe Dumnezeu întrupat în natură omenească. Iar marile mulțimi de oameni care Îl urmau, nu doreau altceva decât vindecare și mai puțin să înțeleagă faptul că înaintea lor era chiar Mesia.

Cu alte cuvinte, oamenii căutau doar să beneficieze de darurile mai deosebite ale unui om, socotit un fel de medic, și nicidecum ca un trimis al Domnului?

Caracterul spiritual al lucrării Sale era în mare parte puțin înțeles la acea dată, fiindcă oamenii, în lipsa confirmării date de învățătorii religioși ai timpului, nu puteau discerne realitățile cutremurătoare la care luau parte. Deși putem spune că aceste minuni de vindecare erau dovezi clare ale divinității și misiunii lui Hristos, totuși la acea dată ele nu erau privite ca atare. Mai degrabă ulterior, rememorând cele relatate, comunitatea celor credincioși avea să înțeleagă pe deplin ce se întâmplase.

Putem vorbi despre un fel de „orbire spirituală" care îi afecta pe cei ce erau contemporani cu Domnul Iisus, ca posibilă explicație pentru ce s-a întâmplat atunci?

Pe de o parte avem de-a face cu o neputință de a vedea pe Dumnezeu în persoana lui Iisus Hristos, cauzată în mare parte de teologia ce ignora Sfintele Scripturi a învățătorilor Legii. Pe de altă parte, oamenii nu erau dispuși să accepte partea spirituală, fiindcă aceasta îi obliga să își recunoască propriile păcate și astfel îi determina să își schimbe viața pe care o trăiau, de neascultare de Dumnezeu.

De ce partea spirituală era atât de greu de acceptat? În fond, dovada vindecării de suferințele fizice mărturisea despre caracterul sfânt și benefic al învățăturilor lui Hristos, corect?

Partea spirituală este cel mai greu de acceptat, fiindcă necesită o profundă reformă a vieții, o schimbare temeinică a priorităților pe care le avem. De regulă dorim să fim eliberați de suferințele fizice, dar când este vorba de partea interioară, spirituală, ne dăm înapoi, fiindcă dorim să păstrăm ceea ce ne place, ce ne convine. Ori din păcate, ce ne place are de-a face cu satisfacerea poftelor și practicarea unor obiceiuri vătămătoare. Cred că acest lucru este universal valabil, fiindcă avem cu toții aceeași natură, și de aceea, lucru care se poate urmări din istoria creștinismului, biserica a avut atât de multe probleme în a urma pe Domnul Hristos. Dar aici este un pericol foarte mare, de a rămâne doar cu niște binecuvântări temporale și de a pierde lucrul cel mai de valoare: viața veșnică.

Să citim mai departe un al paragraf ce ne vorbește despre dovezile minunate ale divinității lui Iisus Hristos:

Matei 11: 2 Ioan a auzit din temniță despre lucrările lui Hristos, 3 și a trimis să-L întrebe prin ucenicii săi: Tu ești Acela care are să vină sau să așteptăm pe altul? 4 Drept răspuns, Iisus le-a zis: Duceți-vă de spuneți lui Ioan ce auziți și ce vedeți: 5 Orbii își capătă vederea, șchiopii umblă, leproșii sunt curățiți, surzii aud, morții învie, și săracilor li se propovăduiește Evanghelia. 6 Ferice de acela pentru care Eu nu voi fi un prilej de poticnire.

Care era problema în care se poticnea Ioan? De ce avea probleme în a vedea pe Mesia în persoana lui Iisus din Nazaret?

Chiar și Ioan Botezătorul era sub influența teologiei fariseilor, așteptând un Mesia care avea să lupte pentru eliberarea lui Israel. Din nefericire, Ioan nu putea să înțeleagă multe dintre învățăturile cu un caracter profund spiritual, pe care le transmitea Domnul Iisus. De aceea, în răspunsul care i-a fost dat, s-a făcut trimitere la un text din Vechiul Testament, în care se vorbea despre lucrarea pe care avea să o facă Mesia, în genul vindecărilor, învierii morților și mai ales predicării Evangheliei. Acest ultim aspect era cel mai important dintre toate, fiindcă arunca lumină și asupra primelor două.

Putem spune că Ioan se poticnise, tocmai fiindcă nu dăduse atenție Evangheliei pe care o predica Iisus Hristos?

Dacă ar fi dat atenție nu ar mai fi pus o astfel de întrebare, care dovedea de fapt ignoranță în cunoașterea învățăturilor pe care le predica Iisus din Nazaret. De fapt, în textul citat nu se vorbește în nici un fel despre o eliberare a lui Israel de sub dominația Romei, ci mai degrabă despre o reformă spirituală profundă, la care era chemat poporul lui Dumnezeu. Problema evreilor, și de fapt problema noastră, este că avem nevoie să fim eliberați din sclavia păcatului, de acele obiceiuri vătămătoare ce ne țin robi păcatului. Mai mult chiar, avem nevoie de lucrarea de vindecare interioară pe care numai Domnul Iisus o poate oferi, fiindcă doar El este Mântuitorul lumii.

De ce oare Ioan Botezătorul nu a reușit să înțeleagă aceste lucruri? În fond era un om al lui Dumnezeu, iar în cele din urmă a murit ca martir din cauza neprihănirii.

Nu avem detalii istorice precise, dar între lucrarea lui Ioan Botezătorul și cea a lui Iisus din Nazaret au existat diferențe majore, precum și o evoluție distinctă. Evanghelia predicată de Ioan Botezătorul reflecta doar parțial Evanghelia predicată de

Iisus. În mod esențial, Ioan Botezătorul atrăgea atenția asupra Celui ce urma să vină după el, în timp ce Domnul Iisus atrăgea atenția cu privire la Sine și la misiunea Sa. Se pare însă că Ioan Botezătorul, deși face prima afirmație cu privire la Iisus ca „Miel al lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii", ulterior a pierdut din semnificația celor rostite.

Există riscul pentru noi de a face afirmații valabile, pe care să nu le putem înțelege ulterior? Sau mai bine zis, ale căror semnificații să ne rămână ascunse?

Tendința noastră ca oameni este de a uita ce am spus ieri, sau chiar acum câteva clipe, fiindcă alte lucruri ne solicită atenția în clipa de față. Sunt multe lucruri de valoare care au fost spuse de-a lungul timpului de diferite persoane în anumite ocazii, dar a spune și a face reprezintă două lucruri complet diferite. Putem vorbi despre frumusețea lucrurilor spirituale, despre ce stă scris în Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ca imediat ce am terminat ce avem de spus, să ne comportăm într-un mod cu totul diferit, de parcă s-ar fi produs o schimbare majoră într-o clipă. Pentru a fi consecvent cu ceea ce spui, trebuie să existe o întipărire în suflet a ce ai afirmat.

Cu alte cuvinte, putem să exprimăm afirmații ce au un caracter logic, bazat pe o anumită judecată, și în același timp viața noastră să fie complet diferită de cele spuse?

De la natură suntem înzestrați cu capacitatea de a ne disimula gândurile în spatele cuvintelor. Vorbim pentru a plăcea celor din jur și gândim pentru a ne plăcea nouă înșine. De aceea, există o diferență majoră între ceea ce se pare că suntem și ceea ce suntem cu adevărat. Doar atunci când Duhul Sfânt ia în stăpânire inima noastră, și aceasta era învățătura de bază a ceea ce predica Domnul Iisus, se produce o unire a celor două „eu-ri", în sensul în care omul interior este preschimbat pentru a străluci cu putere în ce putem numi „omul exterior". De aceea, învățătura lui Hristos era superioară, fiindcă nu se ocupa de reforma unei națiuni, ci mai degrabă de reforma fiecărui om din această lume, fie el iudeu sau nu.

❖ **Dovada supremă a învierii și înălțării la ceruri**

Să mergem mai departe pentru a citi despre cea mai puternică dovadă pe care Domnul Iisus a oferit-o cu privire la divinitatea și misiunea Sa:

Fapte 3: 18 Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturor proorocilor Lui: că, adică, Hristosul Său va pătimi. 19 Pocăiți-vă dar, și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviorare, 20 și să trimită pe Cel ce a fost rânduit mai dinainte pentru voi: pe Iisus Hristos, 21 pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime.

Așadar, care este cea mai de seamă dovadă pe care ne-a lăsat-o Domnul Iisus cu privire la Cine este El și pentru ce a venit pe pământ?

Cea mai de seamă dovadă cu privire la Cine este Iisus din Nazaret este cea dovedită prin învierea Sa și înălțarea la ceruri. Acest lucru a fost adeverit înaintea multor oameni, astfel încât să nu existe vreo îndoială. Prin învierea Domnului Iisus s-a putut vedea că într-adevăr El a fost cine a mărturisit că este: Fiul lui Dumnezeu, întrupat ca om pentru a deveni Mântuitorul nostru. Această dovadă strălucește asemenea unui soare în mijlocul zilei, și pentru a face o legătură cu prima secțiune a studiului, descoperirea acestei realități este de natură a ne conduce la adorare, iubire și devotament complet față de El.

Ce se înțelege prin expresia „pocăiți-vă", așa cum am citit din Faptele Apostolilor, capitolul 3? La ce se poate referi?

Apostolul Petru a adresat aceste cuvinte celor care l-au respins pe Iisus din Nazaret ca Mesia, adică evreilor ce locuiau atunci la Ierusalim, dar mesajul spus cu acea ocazie se întinde peste veacuri. Reacția corectă la descoperirea divinității lui Iisus, și am putea extinde la orice manifestare a divinității, se concretizează în conceptul de pocăință. În limba greacă termenul utilizat este de „metanoia", sau schimbarea modului de a gândi, a motivațiilor ce te animă. În acel caz, evreii trebuiau să-și schimbe din temelii modul de a se raporta la Iisus din Nazaret și să Îl primească, pe baza dovezilor furnizate, ca Mesia.

Cum se leagă pocăința de adorarea Creatorului? Decurg cumva una din cealaltă?

Pocăința presupune să ne întoarcem de la adorarea față de lucrurile acestei lumi, la adorarea de Dumnezeu. Această schimbare interioară se conectează cu partea a doua a studiului nostru, adică prin primirea învățăturilor dătătoarea de viață ale lui Iisus Hristos. Dacă vom primi mărturia pe care o avem în Sfintele Scripturi cu privire la Iisus Hristos, atunci acestea ne vor conduce la pocăință, adică la schimbare interioară, având la bază nașterea din nou.

Putem să spunem că oamenii din timpul lui Iisus Hristos, nu L-au primit ca Mesia, ci doar ca pe un învățător și vindecător, fiindcă aceasta presupunea ca ei să se schimbe? Sau, pentru a folosi termenul utilizat de Petru, „să se pocăiască"?

Deși termenul de „pocăință" are o conotație oarecum învechită în limba română, având și anumite nuanțe ușor peiorative în anumite cercuri, el nu este cu nimic mai puțin expresiv cu privire la conținut. Elementul cheie este „căință", adică părerea de rău pentru păcat, pentru un stil de viață afișat împotriva lui Dumnezeu. Cu siguranță că iudeii din timpul lui Iisus din Nazaret trebuiau să experimenteze această părere de rău pentru faptul că nu L-au crezut pe Cel ce a venit cu scopul de a le oferi mântuirea.

Suntem și noi în situația de a nu-L crede pe Iisus Hristos, în ciuda dovezilor copleșitoare pe care ni le oferă?

În acest timp, când studiul Sfintelor Scripturi este o activitate care nu mai prezintă interes, nici măcar colateral, când toată viața este dedicată acumulării de bogății materiale, ceea ce este până la urmă o formă de idolatrie, când adorația oamenilor este orientată către lucrurile ce se trec din această lume, personal cred că nu suntem departe de acei evrei despre care am discutat. Atunci când nu studiem mărturia pe care o dau Scripturile, nu avem cum să ne dezvoltăm din punct de vedere spiritual și nici să ne pregătim pentru viața viitoare, despre care Domnul Hristos a mărturisit.

Ce am putea face pentru a primi dovezile pe care Domnul Iisus ni le-a lăsat pentru mântuirea noastră?

Pentru a primi dovezile divinității și misiunii lui Iisus Hristos este esențial să studiem Sfintele Scripturi. Citind paginile sfinte noi venim în contact cu Cel care a inspirat întocmirea Bibliei, și treptat mintea noastră va fi impresionată cu adevărurile eterne. Privind cu atenție detaliile vor începe să prindă contur, și astfel ele vor începe să ne influențeze, în sensul în care vom dobândi convingerea că aceste lucruri sunt adevărate. O dată ce ajungem la acest nivel, vom începe să fim impresionați de conținutul învățăturilor pe care ni le comunică Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi.

Și mai departe, ce se întâmplă atunci când suntem impresionați de forța argumentelor lui Dumnezeu?

Dacă vom fi impresionați de forța argumentelor lui Dumnezeu, atunci interiorul nostru va fi modelat și din inima noastră va începe să se reverse adorație față de Creatorul nostru, părere de rău față de păcat și progresiv dorința noastră va fi de a-L

urma pe Domnul nostru și de a fi cu El pentru totdeauna. Să nu ne fie teamă de o astfel de experiență, ci să ne deschidem cu toată inima și cu tot sufletul.

Dacă vom dovedi o astfel de deschidere, atunci ce făgăduință ne este dată de către Dumnezeu prin Sfintele Scripturi?

De îndată ce manifestăm deschidere față de descoperirea divină, vom experimenta schimbarea din „slavă în slavă" privind la Domnul Hristos. Predarea noastră va deveni deplină și întreaga viață va căpăta o cu totul altă semnificație. Slava lui Dumnezeu va ajunge astfel principala noastră preocupare, iar lucrurile spirituale vor avea un impact mai mare decât lucrurile acestei lumi.

Mai este valabil acest lucru și în zilele noastre? Mai putem vorbi despre sfințenie, pocăință, neprihănire și adorare?

Forța acestor concepte nu a scăzut de-a lungul veacurilor, dar depinde doar de noi să le apreciem și să ni le însușim, trăind pentru Dumnezeu, chiar de acum. De ce să lăsăm să treacă timpul cercetării noastre, doar fiindcă am fost neglijenți în a acorda atenție Sfintelor Scripturi? Mântuirea este ușor de obținut; depinde exclusiv de noi, de ce alegem să urmăm.

❖ **Rugăciune:**

- A fi recunoscător lui Dumnezeu și a adora Persoana Sa.
- A primi învățăturile dătătoare de viață ale lui Iisus Hristos.
- A privi la Hristos, Cel înviat și înălțat la ceruri, mijlocind pentru noi, și deopotrivă la a doua Sa venire.

Etapele Studiului Biblic Aplicat

Biblia este organizată pe cărți, capitole și versete. Cea mai simplă metodă de studiere este cea orientată pe capitole. Se pot alege astfel de capitole la întâmplare sau se poate realiza un plan de selectare, care să conțină cel puțin enumerarea capitolelor ce vor fi studiate și perioada de timp alocată. De regulă este bine să se înceapă cu cele mai accesibile cărți în genul evangheliilor, epistolelor sau al narațiunilor istorice din Vechiul Testament.

De asemenea, se poate citi Biblia la rând și studia doar câteva versete din ceea ce s-a citit. Ca o regulă generală, activitatea de studiere nu trebuie să fie greoaie, ci plăcută și reconfortantă. Dacă simțiți tensiune sau oboseală în timp ce studiați este bine să vă opriți și să continuați a doua zi. La urma urmei, nu sunteți teolog, ci doar un lai ce studiază în mod simplu și eficient Cuvântul lui Dumnezeu.

Studiul Bibliei nu trebuie să devină un fel de trudă sau o activitate silită, ci dimpotrivă, o destindere, o plăcere. Legat de aria de studiere, uneori se pot face aprecieri generale asupra unui întreg capitol, punctând lucrurile mai importante, pe când în alte ocazii se poate trece la detalii. În concluzie, etapele principale de studiu sunt următoarele:

- Se alege un fragment de text biblic.
- Se parcurge verset cu verset consemnând idei, întrebări, răspunsuri în legătură cu ceea ce stă scris, corelând în context imediat, al cărții și al Scripturii.
- Se finalizează acest studiu de bază.
- Dacă se dorește pregătirea unei expuneri, se va trece la structurarea ei prin intermediul unui plan de prezentare.
- Dacă se dorește pregătirea unei rugăciuni, se va trece la structurarea ei prin intermediul unui plan de rugăciune.

- Dacă se dorește pregătirea unor acțiuni concrete, se va trece la structurarea lor prin intermediul unui plan de acțiune.

Exodul Spre Țara Făgăduită

De la începuturile sale politeismului a fost gândit și destinat pentru a înlocui monoteismul. Prin inventarea diferitelor mitologii s-a căutat sub o formă sau alta să se justifice existența zeilor și a tuturor cerințelor lor față de oameni, acest lucru devenind foarte util în susținerea castei preoților. De fapt, putem spune că politeismul a fost strâns legat de evoluția acestei categorii de "intermediari" dintre zei și oameni. La fel ca pe orice altă piață de natură economică, în domeniul religios inventarea unui panteon de zei era eficientă în a susține o preoție extrem de diversificată. Astfel, o anumită categorie era dedicată unui anumit zeu, să spunem Ra, sau zeul Soare. O altă categorie era devotată lui Osiris și cerințelor sale, iar alții lui Isis. În concluzie, se crea loc pentru mai mulți preoți, fiecare fiind "specializat" în domeniul de activitate al respectivului zeu.

De exemplu, dacă oamenii sau conducătorii doreau recolte mai bogate sau ieșirea din secetă, mergeau la templul lui Isis, zeița fertilității. Ea rezolva și toate problemele de natură sexuală sau familială. Dacă se dorea remedierea unor chestiuni de natură politică, se apela la zeul Ra, el fiind considerat unul dintre cei mai puternici, așa cum soarele este mai strălucitor decât toate celelalte astre. În cinstea tuturor acestor zei se dedicau temple impunătoare, iar ceremoniile sau ritualurile erau dintre cele mai felurite și mai adaptate diferitelor categorii de "consumatori" de servicii religioase, adică de închinători. Statui imense ce simbolizau pe acești zei erau plasate în interiorul templelor cu scopul de a veni în ajutorul "mulțimii", ce nu era capabilă să își imagineze cam cine sunt acești zei, precum și pentru a da o nuanță de sacru, de prezență a divinității în cauză. La anumite semnale sonore date prin tobe sau trâmbițe în cadrul ceremoniilor religioase, toți cei ce participau la actul de închinare se plecau în fața acestor simboluri sau "chipuri" și jurau loialitate față de zeul sau zeii în cauză.

Totdeauna orice formă de nesupunere era aspru sancționată în viața de acum, dar și cea viitoare. Zeii erau ființe cu mare autoritate, ce își nimiceau adversarii și cereau supunere deplină din partea muritorilor. Astfel, mulțimile nu își puteau alege zeii, ele fiind obligate să urmeze tradiția poporului în care s-au născut, fiecare grup etnic având "dumnezeii săi". De aceea, formele distincte de politeism au fost asociate diferitelor popoare, cu scopul de a contura specificul lor național și pretențiile lor asupra teritoriului deținut sau destinat cuceririi. A pleca din religia ta, în care te-ai născut, echivala cu un act de trădare națională, de neiertat. De aceea, politeismul interfera puternic în viața socială și personală, cu o mulțime de implicații și ramificații politice.

Însă tendințele politeiste au evoluat și s-au accentuat pe măsură ce s-a produs îndepărtarea de monoteismul originar, fenomen accentuat de diversificarea limbilor vorbite și de răspândirea oamenilor pe suprafața pământului. La început politeismul s-a alăturat monoteismului originar ca o variantă alternativă, pentru ca ulterior să se impună definitiv înlocuindu-l pe acesta. Apariția statului ca formă de organizare socială, cu ierarhizarea sa specifică legiferată prin politeism, precum și lipsa culturii scrise la populațiile nomade, au determinat în final abandonarea monoteismului originar și trecerea la religii în care imaginația preoților s-a împletit armonios cu interesul conducătorilor și cu ignoranța maselor. De aceea, renașterea monoteismul originar presupunea obligatoriu înființarea unui stat teocratic, o formă scrisă a învățăturilor fundamentale, o activitate constantă de educare a maselor prin studierea și aplicarea practică a monoteismul în toate aspectele ale vieții, precum și dezvoltarea unei națiuni prin care să realizeze toate aceste lucruri. Cel ales pentru a iniția acest

proiect a fost unul dintre cei mai de seamă lideri ai antichității, cunoscut sub numele de Moise.

Principalele informații cu privire la viața lui Moise le găsim cu ușurință în cartea Exodului, unde se relatează circumstanțele nașterii sale, abandonării sale pe apa Nilului, copil fiind, și salvării miraculoase de către una dintre prințesele Egiptului. De fapt, cartea Exodului continuă linia povestirii din Geneza, oferindu-ne informații asupra a ceea ce s-a întâmplat după moartea ultimului mare patriarh al evreilor și anume Iosif. Structura cărții Exodului urmează o traiectorie liniară, similară Genezei, începând cu istoria tristă a încercărilor de asimilare forțată a evreilor, de exploatare barbară și de limitare a dezvoltării lor. Astfel, bunăvoința inițială a egiptenilor față de evrei din timpul vieții lui Iosif, a fost brutal înlocuită de intoleranță, abuz și represiune la o distanță mică de timp. Un rol important în această evoluție l-a avut în mod clar și diferența etnică dintre evrei și egipteni. De fapt, evreii proveneau din grupa de popoare semitice ce își aveau originea în Mesopotamia, în timp ce egiptenii erau din grupa hamitică, răspândită în Palestina, Egipt și toată Africa. Rivalitatea și dușmănia dintre civilizația Egiptului și cea din Mesopotamia era binecunoscută din timpuri imemoriale. La început, triburile hamitice au migrat din Mesopotamia trecând prin Palestina către delta Nilului. O parte dintre ele au mers mai departe către izvoarele sale dând nașterii culturilor africane, iar o altă parte a rămas în zona fertilă a deltei întemeind Egiptul. Deși politeismul egiptean îl copia în mare măsură pe cel babilonian din Mesopotamia, totuși în timp au apărut diferențe majore, cea mai de seama fiind proclamarea zeului Soare, adică Ra, ca zeu suprem. De asemenea, o altă "inovație" preoțească și politică a fost declararea conducătorului suprem, numit și Faraon, ca având origine divină, fiind un fel de semizeu.

Venirea evreilor în Egipt a constituit o provocare majoră pentru conducători țării, aceștia înțelegând natura serioasă a potențialului conflictului etnic și religios care era pe cale să se producă. Prin rudenia lor, evreii erau în legătură de sânge cu dușmanii de pe valea Eufratului, iar prin religia lor monoteistă, ei reprezentau un continuu afront la politeismului egiptean, cu care sub o formă sau alta se afla în competiție. De aceea, liderii Egiptului au luat decizia asimilării evreilor și transformării lor într-o națiune de sclavi, ce urma să muncească fără plată la proiectele ambițioase de construcții monumentale ale faraonilor. Nu în ultimul rând, printr-un efort bine direcționat și sub pretextul muncii continue, evreii au fost împiedicați în a-și urma religia pe care o moșteniseră de la Avraam. Astfel, au devenit un popor fără istorie, de sclavi aflați la discreția egiptenilor, inclusiv a oamenilor de rând, fiind supuși la toate abuzurile imaginabile. De aceea, cartea Exodului începe cu această relatare a contextului defavorabil în care au ajuns evreii în timpul șederii în "casa robiei", adică în Egipt.

Urmează povestirea vieții lui Moise de la naștere și până la fuga din Egipt. Mai departe se menționează descoperirea pe care a avut-o, precum și încredințarea misiunii de a continua planul început cu Avraam și de a conduce pe evrei afară din Egipt în Palestina. Cu multe detalii sunt redate aspectele impresionante ale manifestărilor supranaturale ce au determinat pe egipteni, popor superstițios, să dea drumul evreilor, precum și nimicirea armatelor trimise să îi aducă înapoi pe evrei în timpul traversării Mării Roșii. Trecând de cealaltă parte a Mării, în peninsula Sinai, deja intră în scenă la o scară extinsă persoana Celui ce se descoperise lui Moise și care din acea clipă a început directa călăuzire a poporului evreu prin pustie.

Citim în continuare despre intenția înființării unei teocrații, precum și despre Legea de conduită dată la Sinai, alături de Templul mobil pe care evreii l-au realizat în conformitate cu instrucțiunile primite. La final, cartea Exodului ne prezintă imaginea manifestării supranaturale a Creatorului cerurilor și al pământului în actul dedicării cortului Templului ridicat special pentru ca El să fie împreună cu poporul Său pentru totdeauna. Ar mai fi de adăugat și evenimentele nefericite ale pierderii încrederii în

Dumnezeu din partea poporului, dorul după îmbuibarea cu carne din Egipt și murmurul continuu împotriva lui Moise. Aceste lucruri exprimă o continuitate peste timp a deficiențelor de caracter ale patriarhilor descriși în cartea Genezei. Însă cu toate acestea, expunerea se încheie pozitiv, oferind imaginea primei teocrații înființate vreodată în istoria omului pe pământ.

Ca element central al cărții se poate reține evenimentul comunicării directe dintre Dumnezeu și națiunea Sa cu ocazia proclamării codului Său moral pe muntele Sinai. Acesta a fost momentul de cel mai mare dramatism al întâlnirii dintre om și Dumnezeu din tot ce s-a consemnat vreodată. Credința fermă a lui Avraam combinată cu ascultarea deplină de codul divin, reprezintă învățătura de bază a cărților Geneza și Exod. Însă despre detaliile combinării acestor două elemente în actul de închinare, adică încrederea și ascultarea, vom vorbi în cadrul schiței de studiu a cărții Levitic, următoarea după Exod.

Astfel, politeismul a contraatacat încercând să distrugă reapariția monoteismului prin persecutarea evreilor și transformarea lor într-un popor de sclavi, lipsit de drepturi, identitate și memorie. Dar prin intervenția directă a Creatorului, restaurarea monoteismului a mers mai departe prin înființarea primei teocrații și prin eliberarea miraculoasă din Egipt a evreilor, urmată de redarea identității și memoriei lor colective. Acest lucru a presupus trecerea la o religie bazată pe cuvântul scris, descoperit de către Dumnezeu și la o lucrare continuă de educare națională în a rămâne fideli angajamentului de a fi o națiune aleasă pentru Dumnezeu. Astfel, refacerea umanității a mers mai departe în depășirea căderii din Eden, însă despre ceea ce a urmat vom reveni cu detalii în episodul următor.

Geneza Tuturor Lucrurilor

Un alt amănunt important în cazul politeismului este acela că niciodată zeii nu depășeau statutul de binefăcători ai umanității. De fapt, ei nu erau creatorii omului, ale formelor de viață de pe pământ sau chiar ale elementelor naturii. Ei doar beneficiau de magia unor puteri superioare și de nemurire, dar altfel și ei făceau parte din această realitate, fiind sub incidența naturii lucrurilor, chiar dacă era vorba de legi superioare celor terestre. Practic, nici un zeu nu exista prin sine însuși, ci doar beneficia de o natură specială, aceasta fiind singura diferență majoră față de om. Practic și ei erau rodul "creației spontane" din elementele fundamentale ale universului. Prin urmare, zeii erau doar aliații umanității împotriva forțelor oarbe ale naturii, împotriva acelor elemente haotice din care au apărut spontan, dar și contradictoriu, o mulțime de forme de viață în mijlocul unor realități fizice potrivnice.

Cel mai tragic era faptul că acești zei nu puteau să ofere oamenilor nemurirea și nici să le rezolve pe deplin problemele cu care se confruntau. Ajutorul lor era limitat de propria lor putere magică, o capacitate deținută într-o oarecare măsură de fiecare dintre aceștia. Spre deosebire de această concepție despre lume și viață, monoteismul exprima existența unui singur Dumnezeu, un Creator mai presus decât toate lucrurile având autoritate deplină asupra întregului univers.

În acest sens, un rol aparte în promovarea monoteismului l-a avut cartea Genezei, prin intermediul căreia au fost expuse fundamentele credinței în Creatorul întregului univers. Astfel, chiar de la început acestei cărți vom distinge afirmațiile tulburătoare ale alcătuirii lumii noastre prin intermediul cuvintelor rostite de către Creator. Reluarea secvenței "Dumnezeu a zis ... Și așa a fost" ne întărește convingerea că toate lucrurile au la baza lor un plan, un proiect cosmic cu totul deosebit.

Structura cărții Genezei este liniară, pornind de la creația lumii, continuând cu relatarea evenimentului trist al căderii, redând succint perioada lumii antedeluviene,

ulterior fiind expuse mai în detaliu viețile patriarhilor Avraam, Isaac, Iacov și Iosif. Este foarte probabil ca pentru perioada pre-patriarhică, Moise să fi avut la dispoziție diferite surse scrise, sub formă de cărți disponibile în bibliotecile Egiptului. În schimb pentru perioada patriarhilor, mai mult ca sigur că sursa principală a constituit-o tradiția orală a evreilor.

Deși conținutul cărții Genezei este atât de divers, unitatea expunerii este totuși asigurată prin intermediul prezenței Creatorului atât în apariția cosmosului, cât și în aplecarea plină de bunăvoință către detaliile specifice ale vieților patriarhilor. De aceea, ar fi util să considerăm cartea Genezei ca o colecție de mai multe scrieri grupate tematic mai întâi în jurul evenimentelor ce au precedat chemarea lui Avraam și ulterior reunind tot ce s-a întâmplat după aceea. Astfel, putem spune că elementul central de convergență a întregii cărți este această chemare specială adresată lui Avraam și urmașilor săi de a fi o națiune aleasă, specială, dedicată în totul mărturisirii adevărului cu privire la închinarea la Creatorul cerului și al pământului.

De fapt, Geneza reprezintă deopotrivă cartea facerii lumii și a națiunii alese a lui Dumnezeu. Mai mult, chemarea lui Avraam este răspunsul lui Dumnezeu la căderea în păcat a umanității, un demers plin de compasiune și bunăvoință față de oamenii acestei lumi. Această chemare conduce în final la alcătuirea unei noi umanități, capabile să reziste oricărei tendințe de neascultare. Astfel, idealul sfințeniei cerute de la început primilor oameni, ajunge să fie materializat prin toți cei ce răspund chemării avraamice și aleg să se supună pe deplin lui Dumnezeu. Acest înțeles este evidențiat de toate amănuntele furnizate în cuprinsul Genezei, nefiind neapărat necesară corelarea cu alte părți ale Bibliei.

Din acest punct de vedere, dacă vom citi cu atenție raportul facerii lumii, vom avea șansa să distingem fundamentele chemării lui Avraam prin identificarea acestui pământ ca fiind destinat să devină un templu al închinării la Marele Autor. Căderea în păcat reprezintă, mai departe, eșecul primilor oameni în a urma această chemare sfântă de a fi adevărați închinători ai lui Dumnezeu. Istoria perioadei antedeluviene consemnează un eșec similar al tuturor generațiilor din acea vreme. și ne putem gândi că situația ar fi rămas aceeași, dacă nu ar fi intervenit chemarea lui Avraam și legământul făcut cu el și urmașii săi.

Practic, citind cartea Genezei observăm traiectoria descendentă a umanității afundându-se tot mai mult în întuneric. Însă începând cu Avraam acest proces începe să fie proiectat într-un plan spiritual superior, ce va fi materializat pe deplin la sfârșitul istoriei acestei lumi. Învățăturile contradictorii ale politeismului sunt astfel date la o parte, iar adevărul cu privire la închinarea la Creator este pus în locul lor. Nimic nu mai rămâne din teoriile stranii ale haosului și creației spontane, fapt pentru care putem înțelege într-o oarecare măsură aversiunea avută de egipteni împotriva evreilor. În cultura materialistă a timpului de față, a da crezare cărții Genezei reprezintă un demers temerar, existând o opoziție similară epocii Egiptului faraonic. Dar despre "contraatacul" politeismului egiptean vom vorbi într-o altă ocazie, când vom discuta schița de studiu asupra cărții Exodului.

Originile Preoției Levitice

Încrederea în Dumnezeu și iubirea față de ceea ce reprezintă El sunt două atitudini ce nu pot să apară la întâmplare. De fapt, acestea sunt rezultatul unui stil de viață destinat formării și dezvoltării lor. De aceea, definirea unui sistem de educație națională prin intermediul închinare a reprezentat una dintre prioritățile activității de conducător al lui Moise. În opoziție cu principiile anterior enunțate, sistemele politeiste se bazau pe o teamă superstițioasă față de niște zei capricioși, având o dispoziție schimbătoare la fel ca direcția adierii vântului. În plus, adorația față de aceste zeități

nu era rezultatul iubirii, ci reprezenta de cele mai multe ori o lingușire forțată, inerent fățarnică, încadrată într-un sistem complicat de ritualuri. De aceea, neîncrederea și ura se întăreau în inima unor astfel de închinători, conducând la multe alte rele în compromiterea profilului lor moral.

Trebuie bine înțeles faptul că esența monoteismului originar nu s-a găsit niciodată în aderarea oarbă, plină de frică, a unui zeu tiran, capricios și lipsit de simțăminte. Așa era politeismul, o plăsmuire izvorâtă din imaginația oamenilor, însă monoteismul autentic a fost dintotdeauna diferit. De aceea, atunci când ne aplecăm asupra studiului Bibliei trebuie să înțelegem că scopul nostru este de a identifica acea religie străveche a umanității, uitată de-a lungul veacurilor prin trecerea la politeismul declarat, după aceea la cel ascuns sub o formă pseudo-monoteistă, urmată de ultima Mare Uitare, adică de politeismul materialist din timpul prezent.

De fapt putem vorbi de mai multe Mari Uitări produse de-a lungul veacurilor în perioada ce a trecut de la ultima Mare Distrugere, adică de la Potop. Astfel, prima Mare Uitare s-a produs prin trecerea de la monoteismul originar la politeismul declarat în perioada de formare a limbilor și popoarelor acestei lumi, conducând la mitologii naționale, având rolul de a menține unitatea și tradiția acestora. Soluția de contracarare a fost aceea de a menține nuclee de credință atașate monoteismului originar, iar ulterior de începere a unui proces de refacere a memoriei colective a umanității prin înființarea religiei mozaice.

Acest lucru a condus la o competiție nemiloasă dintre cele două religii, lucru ce necesita definirea unui sistem monoteistă adecvat celor ce urmau să adere din cadrul politeismului. Practic, s-a plecat de la un nucleu monoteist din Mesopotamia, mai precis din zona cetății Ur, prin alegerea unui descendent semitic, și anume a lui Terah, iar după aceea a lui Avram, pentru a migra în zona hamitică a Palestinei și a întemeia ulterior un monoteism având o bază etnică prin urmașii lui Avraam, adică evreii.

Această etnicizare a monoteismului avraamic și ulterior a celui mozaic, a condus la multe dificultăți de înțelegere a monoteismului originar. De fapt, religia evreilor, adică a urmașilor închinătorilor monoteiști din Ur, descendenți ai lui Sem pe linia lui Eber, a reprezentat prima Mare Refacere a memoriei colective a umanității, destinată a pregăti următoarele etape în revenirea adevăratei religii pe pământ. Etnicizarea religiei mozaice a fost necesară din rațiuni de comunicare cu un mediu cultural bazat pe particularități naționale de natură istorică și lingvistică.

Ca un preambul la prezentul studiu mai precizez faptul că a doua Mare Refacere a constat în extinderea la nivel mondial a monoteismului pe filieră creștină prin îndepărtarea abordării etnice și trecerea la o religie transnațională. Iar ultima Mare Refacere va readuce în întregime monoteismul originar, declanșând în mod inevitabil sfârșitul istoriei perioadei prezente prin a doua Mare Distrugere, urmată de intrarea într-o nouă dimensiune a umanității, planetei Pământ și a universului în care ne găsim. Politeismul declarat, cel ascuns, sau falsul monoteism, și cel materialist reprezintă triada Marilor Uitări ce au afectat conștiința colectivă a umanității în pierderea cunoștinței prezenței Marelui Autor al întregului univers. În opoziție se află cele trei Mari Refaceri a conștiinței colective a umanității, ce va avea drept rezultat dobândirea identității pierdute prin Marea Cădere de la începuturile istoriei omului pe pământ.

Revenind la cartea Levitic, putem spune că aceasta a fost destinată cultivării încrederii și iubirii față de Dumnezeu, Marele Creator al cerului și al pământului prin intermediul iertării, curățirii și acceptării celor ce deveniseră națiunea Sa, precum și a oricărui om ce dorea să se supună autorității Sale. Astfel, pentru început este înfățișat sistemul de jertfe din cadrul Templului transportat de evrei de-a lungul călătoriei lor din Egipt către Palestina. După aceea, sunt oferite informații cu privire la modul în care a fost consacrat acest Templu de către Moise și Aaron, care a fost primul om numit ca mare preot. Mai departe vom citi despre diferitele reguli de îndepărtare a vinovăției

personale sau colective în cadrul religiei mozaice. De asemenea, o secțiune cu totul aparte face referință la sistemul de sărbători instituit pentru menținerea vie a conștiinței prezenței divine. Mai întâi, ne punem întrebarea legitimă asupra nevoii unui sistem de jertfe. Cum putea uciderea unor animale nevinovate să exprime bunătatea și îndurarea lui Dumnezeu?

De fapt, monoteismul originar a avut drept element central noțiunea de jertfă de la începuturi, încă din timpul religiei de familie a lui Adam, la care se face referință prin relatarea incidentului petrecut între Cain și Abel. O altă menționare a acestei practici apare în vremea lui Noe și ulterior a lui Avraam. Dar pe de altă parte, ar fi greșit să credem că această practică brutală reprezenta idealul închinării la Creator. Abia prin întruparea Sa și jertfirea Sa în favoarea noastră putem dobândi adevăratul înțeles al sistemului de jertfe. Dar ce rost aveau toate acele reguli de curățire personală? În ce măsură am putea vorbi despre o aplicabilitate dincolo de timpul când au fost date?

Ideea centrală a acestor cerințe era de a menține starea de inocență morală a închinătorilor. Acest principiu nu are cum să se schimbe. Prin intermediul jertfei se dobândea starea de nevinovăție, iar prin regulile de curățire, aceasta era menținută. De aceea, regulile de curățire completau sistemul de jertfe cizelând un anumit stil de viață din partea închinătorilor. Mai departe, mai multe sărbători religioase erau stabilite având drept scop întipărirea în conștiința colectivă a națiunii a elementelor fundamentale ale închinării la Creator, în contextul scoaterii din politeismul declarat al Egiptului și națiunilor din acea vreme. Alături de sistemul de jertfe și de regulile de curățire, sărbătorile ofereau ocazia de bucurie pentru starea de inocență primită de închinători din partea Creatorului.

Toate aceste lucruri menționate aveau însă în centru Templul consacrat lui Dumnezeu, locul în care omul avea ocazia să se întâlnească direct cu Creatorul său. De aceea, elementul cel mai important al cărții Levitic este reprezentat de consacrarea închinătorilor prin actul recunoașterii lui Dumnezeu, ca fiind singura autoritate în cer și pe pământ. De fapt, această idee de teocrație exprimă în cel mai înalt grad idealul unui univers nu doar creat, ci și condus de către Marele său Autor. De aceea, alături de cartea Genezei, care ne relatează originile lumii în care trăim, precum și de Exod, care exprimă ieșirea din politeism, cartea Levitic ne conduce la o închinare bazată pe recunoașterea Creatorului în toate aspectele vieții, fapt ce conduce inerent la starea de inocență a închinătorilor deveniți supuși fideli ai Împărăției Sale. Dar despre contra-atacul politeist sub forma necredinței și dorinței de întoarcere în Egipt, vom vorbi în episodul următor.

Privire De Ansamblu Asupra Bibliei

Să ne imaginăm că vom porni într-o călătorie, tu și cu mine, undeva foarte departe, pe niște meleaguri cu totul diferite de tot ceea ce ai cunoscut până în clipa de față. Destinația este stabilită deopotrivă în spațiu și timp prin coordonate suficient de precise pentru a distinge epoca și zona geografică pe care doresc să ți-o prezint. Astfel, ieșind din continuum-ul spațio-temporal al clipei prezente și al locului în care te găsești în momentul de față, vei întra împreună cu mine în realitatea ce a existat acum peste trei mii cinci sute de ani în mijlocul vechii civilizații a Egiptului antic pentru a ne întâlni cu inițiatorul celui mai perfecționat sistem religios al umanității, și anume monoteismul.

De fapt, am folosit cuvântul de "inițiator” și nu de autor, fiindcă acest personaj istoric, cunoscut sub numele de Moise, în permanență și-a subliniat calitatea de trimis al unei autorități mult mai înalte decât el, mai precis al Celui ce stăpânește peste întreaga existență și lume, adică a lui Dumnezeu. Dar ajunși pe tărâmul egiptean al faraonilor, va fi bine să privim puțin la cultura religioasă și ideologică a acelor vremuri.

Un lucru în mare parte comun pentru mai toate culturile antice, era reliefat prin concepția că universul a apărut din niște elemente fundamentale, dintr-o esență ce a zămislit întreaga realitate materială și spirituală în mijlocul căreia ne găsim. Această esență a purtat mai multe nume, în funcție de tradiția culturală a fiecărui popor, însă principiul fiind că din ea s-au născut într-un mod tainic toate lucrurile. Astfel, unele dintre primele "produse" ale acestei esențe unice au fost elementele fizice ale naturii, sau "stihiile" în limba greacă, întruchipate prin apă, pământ, vânt și foc.

Ulterior, din combinația acestora au început să apară și formele de viață vegetală, animală, umană și supraumană, adică zeii, calitatea deosebită a zeilor fiind puterea de a stăpâni într-o anumită măsură aceste elemente ale naturii din care sub o formă sau altă și ei au apărut. În felul acesta, întreaga lume era concepută ca fiind sub incidența acestei naturi primordiale din care în mod spontan au fost zămislite toate lucrurile. Această "spontaneitate" nu a avut o anumită logică sau în orice caz noțiunea de sens ultim nu putea fi exprimată. De aici, dificultatea stabilirii și menținerii unei ordini universale, neexistând o autoritate finală a tot ce există.

Astfel, ordinea existentă la nivel cosmic, dar și terestru, se putea menține doar prin efortul eroic al zeilor, semizeilor și oamenilor. De exemplu, dacă nu ar fi fost zeul Ra, care să se lupte zilnic cu zeii potrivnici, atunci soarele pur și simplu nu ar mai fi putut apărea pe cer. Principiile cosmice nu puteau fi ținute în frâu însă fără jertfe, în baza cărora zeii, la rândul lor, puteau exercita influența lor în a le călăuzi și direcționa spre binele umanității. Cruzimea acestor practici nu era întâmplătoare, fiindcă prin suferința jertfei, viața acesteia era transferată în esențe spirituale pe care zeii le puteau folosi în exercitarea puterii lor de stăpânire a lucrurilor. Dacă printr-un concurs nefericit de împrejurări, aceste jertfe ar fi încetat să mai fi fost aduse, atunci zeii și-ar fi pierdut puterea lor, iar elementele naturii ar fi năvălit nimicitor și haotic asupra oamenilor, distrugând totul în cale.

La capitolul dezordine cosmică se putea adăuga și rivalitatea dintre zei, lupta lor pentru supremație, similară celei dintre oameni. Practic, nimic nu era pe deplin stabilit, totul întrând sub incidența unei posibile schimbări, ce se putea produce în mod neașteptat. O astfel de viziune conducea inerent la un simțământ de instabilitate, teamă și superstiție pentru toate categoriile sociale din acel timp. Ei bine, în acest context, Moise a introdus un element cultural revoluționar ce a condus la înlăturarea tuturor acestor zei prin concepția existenței unei singure autorități ultime, a Creatorului întregii existențe, incluzând toate aceste elemente greu controlabile ale naturii. În locul unui univers născut din haos prin "creație spontană", Moise a vorbit despre o creație având la bază un plan bine pus la punct și o voință unică exprimată de o Persoană având autoritate primă și ultimă deopotrivă. De unde însă a preluat Moise această concepție? Cum i-a venit o astfel de idee?

Răspunsul dat de el prin scrierile pe care ni le-a lăsat este că toată această lucruri le-a primit deopotrivă prin tradiția națiunii evreiești, prin descoperire directă din partea acestui Mare Autor, precum și din studiul lucrărilor scrise la acea dată. Pornind de la aceste fundamente, el a întocmit mai multe scrieri, care ulterior au fost grupate în cinci cărți.

Prima dintre acestea, Geneza, a fost destinată să clarifice apariția universului prin creație, evoluția decadentă a umanității și misiunea specială a poporului evreu. În a două carte, Exodul, ni se vorbește despre ieșirea evreilor din Egipt în timpul său și plecarea către Palestina. A treia carte, Leviticul, ne vorbește despre instituirea preoției levitice, oferind prevederi și rânduieli despre închinare. A patra carte, numită în ebraică cu titlul "În pustie", redat prin cuvântul "Numeri", ne relatează pe scurt istoria celor patruzeci de ani petrecuți de evrei în pustie. Iar a cincea carte, Deuteronom, reprezintă o sinteză și un testament al activității lui Moise, având o mulțime de sfaturi, îndemnuri și avertizări pentru națiune.

Asupra detaliilor oferite de aceste cărți, voi reveni în articolele viitoare. Însă acum voi insista asupra diferenței culturale fundamentale dintre monoteism și politeism, care pleacă de la modul în care universul a apărut și se continuă prin înțelegerea controlului exercitat de către Creator asupra tuturor lucrurilor. În plus, haosul aparent al naturii își găsește o explicație rațională prin existența păcatului neascultării și a răzvrătirii umanității împotriva autorității Sale. Astfel, putem distinge cu ușurință că ideea evoluționismului introdus de către Charles Darwin, nu reprezintă altceva decât revenirea tezelor fundamentale ale mitologiei antice, adică a politeismului, ce pleacă de la o esență evoluând haotic prin "creație spontană" și luptă pentru supraviețuire către o țintă nedefinită.

Astfel, ateismul modern nu reprezintă altceva decât revenirea acestei gândiri tributare dominației crude a naturii asupra umanității. Diferența formală constă în dispariția zeilor supraordonatori, locul funcțional al acestora fiind luat de către tehnologie, tehnică și știință. Însă neputința zeilor în stăpânirea naturii, în ciuda puterilor magice deosebite ale acestora, este similară limitările științei și tehnologiei prezente. Magia științei este limitată, transformându-se într-un miraj seducător, dar insuficient în rezolvarea problemelor lumii în care ne găsim. Monoteismul autentic reprezintă singura alternativă valabilă, exact ca în timpurile lui Moise.

Repetarea Legii Mozaice

Aducerea la existență a primei națiuni monoteiste nu a fost un lucru simplu. S-a pornit de la un mic nucleu de oameni credincioși din Mesopotamia, din care a fost format printr-un lung proces de selectare și rafinare un grup social numeros, care ulterior în Egipt pe parcursul a peste patru sute de ani a devenit o mare mulțime. Această națiune fără istorie, desconsiderată și înjosită de egipteni a dobândit conștiința de sine și memoria pierdută pe parcursul unei anevoioase școli din pustie timp de patruzeci de ani, adică o zecime din perioada egipteană.

La finalul acestui interval, națiunea formată din urmașii lui Avraam era gata să formeze primul stat teocratic din istorie, un proiect grandios, destinat refacerii conștiinței colective a umanității cu privire la Marele Autor al cerului și pământului. Însă înainte ca mandatul lui Moise să se fi încheiat, era necesară o repetare a învățăturilor de bază primite din partea lui Dumnezeu. Marele pericol era ca națiunea nou constituită să se întoarcă la politeism și astfel să fie compromis întregul plan de refacere a umanității. De aceea, cartea Deuteronom se constituie ca un manifest deschis împotriva oricărei forme de politeism, o respingere a compromisului și tentației de a reveni în rândul "lumii", pierzându-se cunoștința despre Marele Creator. În cumpănă se afla întregul destin al omenirii, de menținerea vie a flăcării credinței în singurul Dumnezeu depindea evitarea unei catastrofe nimicitoare similare cu potopul. Existența și distrugerea omului de pe pământ se aflau într-o strânsă legătură cu extinderea monoteismului originar de la indivizi izolați la o națiune bine constituită, aceasta fiind o etapă intermediară pentru extinderea transnațională de mai târziu.

Este posibil să privim Vechiul Testament doar ca o cronică a istoriei evreilor, dar acest lucru ar fi o mare greșeală. Etapa națiunii monoteiste era esențială pentru recuperarea umanității și aducerea ei în armonie cu Dumnezeu și cu întregul univers. De aceea, în religia mozaică au fost încorporate învățături profunde despre transformarea interioară realizată prin credința în Marele Creator, precum și elemente importante de justiție divină și de principii morale avansare, destinate să educe marea națiune a evreilor în a deveni reprezentanți ai autorității lui Dumnezeu pe pământ. Astfel, prin înființarea primului stat teocratic, aflat sub directa îndrumare a lui Dumnezeu, se realiza un pas decisiv în eradicarea oricărei forme de răutate și nelegiuire de pe pământ.

Structura cărții Deuteronom, nume ce se traduce prin "a doua lege" sau "repetarea legii", este logică și ușor de urmărit, fiind o sinteză a discursurilor ținute de către Moise înainte de terminarea mandatului său de conducător. Astfel, pentru început Moise a relatat în scurte cuvinte istoria călătoriei prin pustiu a națiunii alese timp de patruzeci de ani. Această perioadă a fost presărată cu nenumărate evenimente nefericite, destinate să descurajeze pe evrei, să le inducă o stare de nemulțumire, care în final să conducă la răzvrătire și la abandonarea credinței în Dumnezeu. Cu siguranță că pentru Moise, tentația de a abandona a fost continuă, fiind nevoit în multe ocazii să stea singur împotriva mulțimii potrivnice a celor nemulțumiți și să își pună în primejdie propria viață în confruntarea violentă cu indisciplina unei națiuni ce nu știa să asculte decât de biciul egiptenilor.

În continuare, Moise a repetat în mod sintetic poruncilor divine, îndemnând națiunea să persevereze prin intermediul unei educații continue în respectarea codului de legi transmis de către Dumnezeu. S-ar putea să ne plictisească astfel de detalii legate de reguli ce nu mai sunt de actualitate în ce privește litera lor, dar dacă am studia cu atenție principiile care au stat la baza lor, atunci am putea distinge fundamentele monoteismului originar, redat într-o mare măsură simbolic în cadrul religiei mozaice. Uneori, avem tendința să lecturăm superficial cartea Deuteronom, fără a fi în stare să discernem aceste nivel profund al revelației divine și astfel să rămânem doar cu o impresie superficială a ceea ce Marele Autor dorește să ne comunice astăzi în circumstanțe diferite față de acele vremuri.

De exemplu, sistemul de jertfe și descrierea cu multe detalii a acestuia, se constituie ca un mare obstacol pentru citirea Bibliei, din cauza lipsei de înțelegere a fundamentelor acestor rânduieli și a ignorării intenției divine pentru toate generațiile de oameni ale planetei Pământ. Însă acest sistem de jertfe, nu reprezenta altceva decât modalitatea cosmică de transfer a vinovăției rezultate în urma Căderii asupra unui element intermediar, mai precis asupra unei ființe nevinovate, ce urma să primească pedeapsa divină hotărâtă asupra celui păcătos. Identitatea acestei ființe nu este dezvăluită, ea fiind acoperită prin reprezentări simbolice în genul animalelor folosite în acest scop.

Monoteismul originar nu a avut astfel de simboluri ascunse, fiind clară asocierea dintre animalul jertfit și Cel ce urma să se jertfească în numele omului. Dar religia mozaică, fiind doar o etapă intermediară în aducerea unei lumi lipsite de memoria începutului la adevărata credință. De aceea, atunci când citim cartea Deuteronom, chiar dacă nu înțelegem pe deplin scopul redării simbolice a planului divin de refacere a umanității, totuși va fi util să examinăm cu atenție detaliile de valoare, care trec dincolo de acele vremuri. În continuare, Moise a încurajat pe evrei în cucerirea Palestinei, acest lucru fiind esențial în formarea națiunii sfinte, prin definirea unui teritoriu în care monoteismul originar să fie repus în drepturi, cu perspectiva revenirii Marelui Autor în mijlocul omenirii. Trebuie bine înțeles faptul, că datorită Căderii, Marele Creator a fost izgonit de pe pământul adus la existență prin voința Sa. Iar prin politeism, îndepărtarea fizică a fost însoțită și de o sfidătoare înlocuire a poziției Sale cu închinări false și imaginate de omul degradat prin abandonarea legăturii cu Dumnezeu.

Mai departe, Moise a îndemnat pe evrei să respecte poruncile Domnului, astfel încât prezența sfântă să rămână împreună cu ei. Scopul renașterii unei națiuni credincioase lui Dumnezeu era acela de a oferi cadrul ca Marele Autor să se întoarcă să locuiască pe pământ. În mod paradoxal, păcatul omului nu a adus doar pierderea nemuririi de către umanitate, dar deopotrivă a oferit planeta Pământ ca teritoriu ființelor răzvrătite împotriva autorității divine. Izgonirea lui Dumnezeu reprezintă cea mai de seamă vină a umanității, posibilitatea reconcilierii fiind exclusă cât timp omul rămânea de partea partidei ce dorea răsturnarea ordinii divine din univers.

În continuare, prin amintirea ocaziilor de răzvrătire, Moise a încercat să îi determine pe evrei să nu mai repete greșelile trecutului, fiindcă acestea urmau să devină fatale. În plus, prin intermediul avertismentelor și făgăduințelor pe care aveau să le rostească de îndată ce întrau în Țara Făgăduită, națiunea trebuia să devină conștientă că se află într-un nou Eden, alegerea binelui și respingerea răului fiind o cerință esențială în a beneficia de prosperitatea unui ținut fertil, aflat sub protecția specială a lui Dumnezeu.

Nu în ultimul rând, Moise a trasat sarcina de a fii nimicită idolatriei în Palestina, orice formă de politeism fiind exclusă, iar codul de reglementări civile, penale și levitice, grupat generic sub numele de Lege, a fost din nou amintit ca obligație continuă pentru evrei. Legătura dintre politeism și nerespectarea Legii era evidentă, fiindcă acest cod moral se baza pe închinarea la Marele Creator și pe puterea morală oferită de El în a asculta de aceste rânduieli sfinte. La final, Moise a numit în mod oficial ca succesor pe Iosua și a rostit o binecuvântare pentru întreaga națiune, cu speranța că dincolo de orizontul întunecat al viitorului, de presimțirea sumbră a neascultării, totuși o eră luminată avea să înceapă prin venirea lui Mesia, a Celui care avea să conducă la apariția deplină a monoteismului originar pe fața întregului pământ. De fapt, cartea Deuteronom încheie în mod armonios activitatea plină de abnegație și sacrificiu a unuia dintre cei mai mari lideri ai umanității.

Niciodată până la Moise nu a mai existat o națiune care să se grupeze în jurul credinței în Viul Dumnezeu, iar proiectul la care a fost chemat a marcat încă o treaptă în descoperirea și revenirea Marelui Autor pe pământ. Privind peste veacuri, putem înțelege că anunțarea lui Mesia nu a fost întâmplătoare, ea fiind destinată extinderii la scara întregii umanități a conștiinței că Dumnezeu există, că El ne-a creat, că suntem datori să ne supunem autorității Sale și că în final El va reveni pe pământ în mijlocul celor care aleg să Îl urmeze părăsind diferitele forme de politeism și alăturându-se principiilor monoteismului originar, de care depinde totul în ceea ce ne privește. Însă despre provocările și eforturile depuse în cucerirea Palestinei în timpul lui Iosua, vom vorbi în episodul următor.

Trimis În Numele Domnului

Este un lucru de dorit să vorbești în Numele Domnului? Ar trebui să ne rugăm pentru a fi aleși a prezenta mesajul lui Dumnezeu înaintea acestei lumi? Sau dimpotrivă, trebuie să ne temem, să evităm pe cât posibil un astfel de mandat? Pentru a avea un răspuns autentic la aceste întrebări vom analiza cazul profetului Isaia, care a avut de prezentat un mesaj incomod pentru cei în mijlocul căruia trăia, lucru care însă nu l-a descurajat, ci dimpotrivă i-a dat imbold să meargă mai departe în a ne oferi o perspectivă ce ne conduce până la sfârșitul timpului.

Vom începe prin a urmări modul în care profetul Isaia a primit autoritatea din partea lui Dumnezeu pentru a merge în Numele Său și a predica mesajul întoarcerii la adevărata închinare Isaia 6:1-5:

1 În anul morții împăratului Ozia, am văzut pe Domnul șezând pe un scaun de domnie foarte înalt, și poalele mantiei Lui umpleau Templul. 2 Serafimii stăteau deasupra Lui, și fiecare avea șase aripi: cu două își acopereau fața, cu două își acopereau picioarele, și cu două zburau. 3 Strigau unul la altul, și ziceau: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui! 4 și se zguduiau ușiorii ușii de glasul care răsuna, și casa s-a umplut de fum. 5 Atunci am zis: Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!

1. De ce i-a fost teamă profetului Isaia de faptul că a văzut pe Dumnezeu stând în Templul Său? Este ceva rău să ai o astfel de viziune a slavei Celui Prea Înalt?

Viziunea primită de către profetul Isaia redă anumite detalii ce ne trimit la descrierea compartimentului cel mai important din tot ansamblul Templului de la Ierusalim, și anume a Sfintei Sfintelor. Știm bine, că nici măcar marele preot, ce oficia o dată pe an o slujbă de curățire în acest loc, nu avea voie să privească slava lui Dumnezeu, ce se descoperea între heruvimii dispuși deasupra chivotului legământului. Isaia era conștient de acest lucru, și de aceea a fost umplut de groază, că va muri.

2. Dar Dumnezeu vrea să ne ia viața atunci când ne oferă o astfel de viziune? Să ne fie teamă să primim o descoperire pe care El dorește să ne-o ofere?

În mod clar, nu este un lucru simplu să stai cu fața descoperită înaintea lui Dumnezeu și să vezi mărirea Sa. Aceasta este pe de o parte o onoare deosebită, rezervată celor ce I se închină în sfințenie și adevăr, iar pe de altă parte, descoperirea slavei poate avea și înțelesul revărsării mâniei peste cei ce refuză să se supună autorității Sale, lucru ce se va întâmpla cu siguranță la sfârșitul istoriei. În cazul de față, Isaia a primit onoarea de a vedea pe Dumnezeu și de a trăi, un privilegiu rezervat numai celor sfinți.

3. Ce înseamnă această „zguduire a ușiorilor Templului" datorită glasului îngerilor care Îl lăudau pe Dumnezeu?

Cântecul de slavă al îngerilor, redat în limba greacă prin cuvântul „doxologie", sau cântare de laudă, ne conturează imaginea unui Dumnezeu de o sfințenie deosebită. Înțelesul acestei triple sfințenii are un sens absolut, ce se poate aplica numai în dreptul lui Dumnezeu. Sfințenia, cu un înțeles direct, se aplică oricărei ființe necăzute în păcat, inclusiv omului în starea sa nevinovată. Dubla sfințenie, așa cum este redată chiar prin numele de „Sfânta Sfintelor", indică un superlativ, adică cea mai înaltă sfințenie, fapt ce reda descoperirea pe care Dumnezeu o realiza în acel loc. Dar tripla sfințenie, reprezintă ceva inimaginabil, sursa a tot ce se poate numi sfânt, izvor al supremei descoperiri a lui Dumnezeu, ce întrece în mod infinit tot ce ne-am putea imagina sau gândi despre El.

4. Putem și noi să ne alăturăm îngerilor în a cânta despre sfințenia lui Dumnezeu? Cum se poate realiza acest lucru în mod constant, nu numai la ocazii speciale?

Cântarea îngerilor nu reprezintă altceva decât o invitație de a ne alătura pentru ca Dumnezeu să fie slăvit și pe pământ, așa cum este de altfel lăudat și în ceruri. Nu este vorba doar de ocazii speciale, cum ar fi întrunirile de închinare, în fond Isaia nu asista la nici un fel de serviciu divin oficiat de vreun om, ci de tot timpul vieții noastre, cu accent asupra momentelor de studiu personal și de rugăciune. Dacă ar fi să conturez o idee, care să rămână în memoria celor care citesc acest fragment biblic, atunci ar fi aceea de a oferi cât mai multe ocazii de a-L lăuda pe Dumnezeu, în mod special prin studiu, meditație și rugăciune, fapt ce se continuă printr-o continuă exprimare prin cuvinte și fapte de-a lungul întregii vieți. Nu ar fi frumoasă o astfel de viață?

Să revenim acum la reacția pe care a avut-o profetul Isaia în momentul în care a realizat ce se întâmplă, Isaia 6:5:

Atunci am zis: Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor!

5. Ce înseamnă această expresie a lui Isaia: „sunt un om cu buze necurate"? La ce anume se referă?

Conștiința „buzelor necurate" la care se referă Isaia, apare în contrast cu capacitatea de a-L lăuda pe Dumnezeu a ființelor cerești. În starea noastră căzută, noi am pierdut capacitatea de a exprima laudă la adresa lui Dumnezeu, iar vorbirea noastră a fost contaminată cu expresii ale răului, ce locuiește în inimă. Condiția

„buzelor necurate” nu este ușor de depășit, ba chiar am putea spune că prin intermediul vorbirii se propagă cele mai nelegiuite lucruri pe acest pământ. Demn de remarcat este faptul, că dacă nu ar fi ascultat cântarea îngerilor, Isaia nu ar fi devenit conștient pentru sine de această realitate.

6. Dar este ușor să locuiești în mijlocul unui „popor cu buze necurate”? Ce înseamnă acest lucru?

„Poporul cu buze necurate” este un simbol pentru lumea în care trăim, în care exprimarea răului constituie o practică în societate, familie și chiar în viața personală. Să ne uităm la ce se scrie în ziare și reviste, la ce se difuzează pe canalele de radio sau televiziune, la ce se propagă prin Internet, sau orice altă formă de comunicații mass-media, și vom vedea că totul este nu numai contaminat, ci monopolizat de exprimarea răului, a necurăției. Cu siguranță, că nu este ușor să trăiești într-o astfel de lume, mai ales după ce ai dobândit percepția corectă asupra păcatului și ai învățat să asculți glasul de laudă al îngerilor din paginile Sfintelor Scripturi.

Să vedem mai departe ce a făcut Dumnezeu pentru a răspunde simțământului de nevrednicie experimentat de Isaia în acele clipe, Isaia 6:6-7:

Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu cleștele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!

7. Cum s-a realizat această „ispășire”, sau înlăturare, a simțământului de vinovăție care îl copleșea pe profet? Cum se aplică această procedură la noi?

Ispășirea la care se face referință are în vedere îndepărtarea nelegiuirii, a vinovăției, și implicit a „vorbirii necurate”. Înțelegem că Dumnezeu a prevăzut mijloace pentru a da la o parte vorbirea necurată din viețile noastre, prin intermediul unui serviciu divin oficiat chiar în prezența Sa, de către ființele cerești. De fapt, este vorba de slujirea ființelor cerești din Templul din ceruri, înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu, lucru ce a fost simbolizat prin ritualurile de la templul din Ierusalim. În cazul nostru, vorbirea necurată este îndepărtată prin contemplarea lucrurilor spirituale, cerești, așa cum au fost ele exemplificate în viața lui Hristos, a oamenilor sfinți, dar deopotrivă prin percepția lucrării de Mare Preot pe care Domnul Iisus o realizează în Templul din ceruri.

8. De unde provenea acel cărbune? Ce legătura avea cu slujirea ce se realiza în Templu înaintea lui Dumnezeu, prin care păcatele erau înlăturate „prin iertare divină” de la cei ce se închinau?

Cărbunele aplicat pe buzele necurate ale profetului provenea de la focul ce ardea pe altarul de aur, pe care se ardea tămâie aromată înaintea Domnului. În primul rând, acest foc era adus din afara clădirii Templului, mai precis de pe altarul de jertfă, care era dispus înaintea acesteia. Altarul de aur nu era destinat aducerii de jertfe, ci doar pentru arderea de tămâie aromată înaintea lui Dumnezeu, împreună cu mijlocirea pe care o făcea preotul pentru popor. Scopul acestei slujiri din interiorul templului era cel de a înlătura păcatele închinătorilor, implorând îndurarea divină, în baza jertfei aduse în afara templului și a rugăciunilor de mijlocire înălțate în interior. Acel cărbune înseamnă pentru noi aplicarea meritelor jertfei Domnului Hristos, jertfă realizată în afara Templului ceresc, adică aici pe pământ, dar care ne este împărtășită prin mijlocirea din ceruri, realizată înaintea lui Dumnezeu.

Să urmărim acum întrebarea pe care Dumnezeu o pune și răspunsul lui Isaia în fața chemării divine, Isaia 6:8:

Am auzit glasul Domnului, întrebând: Pe cine să trimit, și cine va merge pentru Noi? Eu am răspuns: Iată-mă, trimite-mă!

9. Ce anume îl determină pe profet să răspundă așa de prompt chemării divine? Are vreo legătură cu experiența „ispășirii" despre care tocmai am amintit?

Profetul a beneficiat de experiența Zilei Ispășirii, care se realiza chiar sub privirea sa uimită, de către ființele cerești. Să nu uităm, că în urma ispășirii din Sfânta Sfintelor, păcatele erau îndepărtate din mijlocul poporului, iar acesta stătea, drept, sfânt, înaintea lui Dumnezeu. Astfel, conștiința vinovăției a dispărut pentru Isaia, și acum el era gata de a sta înaintea lui Dumnezeu și deopotrivă de a lucra pentru a răspândi cunoștința Sa pe întregul pământ. Oarecum involuntar, dar totuși exprimând cea mai aleasă dorință, profetul se oferă să meargă pentru Dumnezeu, indiferent de situație, și mai ales, indiferent de conținutul mesajului pe care îl avea de prezentat.

10.Cum putem dobândi curaj și credință pentru a răspunde la fel ca profetul prin cuvintele „Iată-mă, trimite-mă!"?

Atunci când vom trece prin experiența purificatoare a aplicării meritelor lui Iisus Hristos în dreptul nostru, se va realiza o schimbare deplină, semnificativă, astfel că în locul vorbirii păcătoase, dovadă clară a unei inimi necurate, „fiindcă din prea plinul inimii vorbește gura", vom primi o vorbire aleasă, care să-L laude pe Dumnezeu, deopotrivă cu o inimă dornică de a duce mesajul divin înaintea întregii lumi. Prin aplicarea acestor merite, conștiința noastră va fi schimbată, astfel că în locul vinovăției va sta îndreptățirea, convingerea deplină a iertării lui Dumnezeu. Numai atunci vom fi în stare să lucrăm cu adevărat pentru Dumnezeu.

Să citim acum ce mesaj i-a fost încredința lui Isaia pentru a fi prezentat înaintea poporului său, Isaia 6: 9-10:

El a zis atunci: Du-te și spune poporului acestuia: Într-una veți auzi și nu veți înțelege; într-una veți vedea, și nu veți pricepe! Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi, și astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile, să nu înțeleagă cu inima, să nu se întoarcă la Mine, și să nu fie tămăduit.

11.Cum vi se pare acest mesaj? Nu pare a avea totuși un conținut descurajator? Cum putea fi primit un profet care rostea astfel de cuvinte înaintea poporului său?

Mesajul pare a fi lipsit de speranță, chiar demoralizator și cu siguranță, că profetul a fost surprins de un conținut ce venea în contrast cu experiența îndreptățirii prin care tocmai trecuse. Cu toate acestea, un astfel de mesaj era destinat să trezească pe oameni din adormirea păcatului în care se găseau, să devină conștienți de „vorbirea necurată" ce sta mărturie pentru condamnarea lor, pentru „inima de piatră" a celor care se credeau în pace și siguranță, realitatea fiind cu totul diferită. Atunci când sensibilitatea morală este „tocită", Dumnezeu nu are altă soluție decât cea de a prezenta adevărata situație, așa cum este ea, și de a reliefa consecințele nefaste.

12.Totuși, nu avem cumva un mesaj în „negativ", un fel de Evanghelie redată la „indigo", într-o formulare inversată? Care era adevărata cauză pentru care mesajul pozitiv al Evangheliei trebuia să fie redat negativ? Are vreo legătură cu „împietrirea inimii poporului"?

Mesajul pozitiv al Evangheliei nu poate fi prezentat înaintea celor care nu își conștientizează nevrednicia și propria nevoie după mântuirea lui Dumnezeu. Înainte de a deveni Duh Mângâietor, Duhul Sfânt trebuie să lucreze ca un Duh al Adevărului, care condamnă păcatul și nu dă liniște celui vinovat până când nu vine să primească singura soluție posibilă: iertarea lui Dumnezeu și îndepărtarea vinovăției. „Împietrirea inimii", adică pierderea discernământului moral, necesită o astfel de lucrare, o redare în negativ a Evangheliei, sub forma anunțării Judecății ce aduce condamnare.

Să urmărim mai departe cum profetul a încercat să înțeleagă mai în detaliu mesajul pe care l-a primit, Isaia 6: 11-13:

Și eu am întrebat: Până când, Doamne? El a răspuns: Până când vor rămâne cetățile pustii și lipsite de locuitori; până când nu va mai fi nimeni în case, și țara va fi

pustiită de tot; până va îndepărta Domnul pe oameni, și țara va ajunge o mare pustie. și chiar a zecea parte de va mai rămâne din locuitori, vor fi nimiciți și ei la rândul lor. Dar, după cum terebintul și stejarul își păstrează butucul din rădăcină, când sunt tăiați, tot așa, o sămânță sfântă se va naște iarăși din poporul acesta.

13.Ce putem înțelege din răspunsul pe care Îl dă Dumnezeu la întrebarea plină de nedumerire a profetului?

Consecințele rămânerii în păcat sunt redate până la împlinirea deplină a blestemului lui Dumnezeu prin alungarea poporului din țara sfântă, sau mai precis, prin distrugerea omenirii de pe pământ. Cu toate acestea, o făgăduință a restaurării este pusă înaintea profetului, pentru ca speranța acestuia, și a celor sfinți, să rămână vie. Judecata avea să fie nimicitoare, purificatoare, dar dincolo de ea se putea vedea restaurarea.

14.Ce făgăduință totuși este făcută în final? Chiar dacă judecata urma să vină aducând nimicire, totuși o rămășiță avea să rămână. Cum se aplică pentru noi acest principiu, în lumina Judecății iminente a lui Dumnezeu, ce va veni peste pământ, a acelei cerneri profetizate în Evanghelii?

Judecata iminentă a lui Dumnezeu va distruge tot ceea ce este legat de păcat și de experiența „vorbirii necurate". Dar pentru cei care vor trece prin experiența Zilei Ispășirii, conturată în experiența lui Isaia, Judecata nu va fi decât trecerea într-o nouă dimensiune a existenței, în care nu va mai exista păcat, ci doar neprihănire și laudă continuă a lui Dumnezeu.

15.În concluzie, cum putem să urmăm exemplul oferit de către Isaia, în a răspunde imediat la chemarea lui Dumnezeu pentru a duce înaintea întregii lumi mesajul care ne-a fost încredințat?

Răspunsul este relativ simplu: să venim înaintea lui Dumnezeu prin studierea Sfintelor Scripturi, să conștientizăm sfințenia Sa, ca urmare a contemplării realităților descrise în paginile sfinte, să ne vedem propria nevrednicie și condiția blestemată în care ne aflăm, să primim prin credință iertarea divină și astfel să devenim oameni noi, preschimbați după chipul Său, iar în final să ne oferim pentru a duce mesajul Evangheliei unită cu Judecata iminentă înaintea întregii lumi, adică să urmăm pas cu pas experiența profetului, pentru a deveni asemenea lui în lucrare și misiune. Aceasta va fi slujirea noastră în a lăuda pe Dumnezeu, cel întreit sfânt, așa cum cântă continuu îngerii din ceruri.

❖ **Rugăciune:**

- Să fim deschiși chemării lui Dumnezeu, pentru a putea să vedem slava Celui Prea Înalt.
- Să răspundem imediat chemării pe care Dumnezeu ne-o face, cu scopul de a duce înaintea tuturor oamenilor mesajul Său.
- Să nu ne temem de lipsa de popularitate a mesajului care ne este încredințat, ci mai degrabă să ne supunem Celui care ne trimite și ne împuternicește pentru aceasta.

STUDIU ANALITIC

A Treia Epistolă A Lui Ioan

1. Prezbiterul către preaiubitul Gaiu, pe care-l iubesc în adevăr.

Cât de frumos se adresează apostolul Ioan către acest Gaiu, despre care nu avem prea multe date în legătură cu cine ar putea fi. Cu toate acestea, utilizarea unui

limbaj sensibil este de natură a trezi cele mai calde simțăminte și de a ne oferi ocazia să vedem modul în care oamenii se adresau unii altora în biserica primară. Iubirea în adevăr reprezintă acea formă pură a dragostei față de semeni și în mod deosebit față de cei care au primit aceeași credință vie în Iisus Hristos. Forța bisericii primare a stat tocmai în aceste relații trainice caracterizate de simpatie și toleranță, fapt grăitor pentru dezvoltarea ei la acea dată.

Ne așteptăm poate la o scrisoare pastorală, în care să fie expuse anumite probleme administrative sau de doctrină. Cu toate acestea nu se rămâne doar în tărâmul lucrurilor ce țin de buna funcționare a bisericii. Din textul scrisorii răzbate dragostea ce caracteriza deopotrivă pe apostol, dar și pe cei care urmau cu credincioșie învățătura lui Hristos. Deși dezbinarea începuse să se manifeste în biserică, totuși oameni ai lui Dumnezeu continuau să mențină în continuare flacăra sfântă a iubirii creștine.

2. Preaiubitule, doresc ca toate lucrurile tale să-ți meargă bine, și sănătatea ta să sporească tot așa cum sporește sufletul tău.

Dorința apostolului îmbracă forme interesante de exprimare cuprinzând deopotrivă aspectele spirituale, dar și ceea ce ține de lumea aceasta. „Toate să îți meargă bine" este o urare grăitoare pentru intenția de a dori cu adevărat binele unui om. Creștinismul a fost intenționat de Dumnezeu pentru a aduce deopotrivă bunăstare fizică și spirituală și am putea include chiar și bunăstare în lucrurile acestei lumi în măsura în care sunt consacrate cauzei lui Hristos.

Dacă noi vom ști să ne întoarcem fața către Hristos ca urmare a binecuvântărilor bogate pe care le primim, atunci am putea cu adevărat să ne bucurăm de ele. Viața nu constă în acumularea egoistă de bogății pe care să căutăm ulterior să le păzim de cei care ni le-ar putea fura sau însuși pe nedrept. Dimpotrivă, scopul acestei vieți, implicit al lucrurilor ce ne sunt încredințate este de a ajunge să îl cunoaștem pe Dumnezeu, marele dătător a tot ceea ce este bun pe pământ.

3. A fost o mare bucurie pentru mine, când au venit frații și au mărturisit că ești credincios adevărului și că umbli în adevăr.

Bucuria mare a apostolului era cea de a auzi lucruri bune despre cei pe care i-a călăuzit la Hristos. Într-un timp în care mulți oameni se alăturaseră creștinismului din dorința de câștig lumesc, era un lucru rar să mai existe oameni care să fie credincioși Evangheliei și să urmeze calea lui Hristos în curăție de inimă. Rămânerea într-o învățătură corectă și deopotrivă trăirea acesteia vor reprezenta întotdeauna un lucru de excepție, fiindcă tendințele naturale sunt de abatere de la adevăr și de ignorare a preceptelor acestuia atunci când este vorba despre lucrurile practice ale vieții. Pentru apostolul Ioan, acest om cu numele Gaiu era ca o lumină care strălucea în întunericul care începuse să se abată asupra bisericii. și ori de câte ori oameni ca și Gaiu, necunoscuți poate pentru cei care se socotesc a fi mai presus decât ceilalți, vor exista în biserică, o șansă va mai exista ca ea să nu dispară. Deopotrivă spiritul legalist și cel lumesc lucrează pentru distrugerea bisericii prin compromiterea învățăturilor de bază și prin alterarea experienței creștine. Acestea sunt cele două extreme de care trebuie să se păzească cei credincioși.

4. Eu n-am bucurie mai mare decât să aud despre copiii mei că umblă în adevăr.

Bucuria cea mai mare a unui apostol de a ști că oamenii pe care i-ai condus la Hristos urmează învățăturile sfinte. Relația dintre apostol și cei pe care i-a condus la convertire este plastic exprimată ca o relație dintre părinte și copil. Din nou subliniem calitatea relațiilor interpersonale dintre cei care făceau parte din biserica creștină în acel moment. Oare câți dintre cei ce au obligația de a vesti Cuvântul mai trăiesc o astfel de relație cu cei cărora li se adresează? În ce sens comercializarea relațiilor dintre oameni, consecință a introducerii spiritului lumesc, nu afectează și relațiile celor

ce se pretind urmași ai Marelui Maestru? Evlavia creștină în biserica primară va rămâne un etalon de valoare pentru toate timpurile și este un model pe care va trebui să îl învățăm.

5. Preaiubitule, tu lucrezi cu credincioșie în tot ce faci pentru frați; și pentru străini totodată.

Aprecierea rostită de Ioan valorează mult în înțelegerea problemelor cu care se confrunta apostolul. Dacă până acum a vorbit despre consecvența în învățătură și exemplu, în momentul de față accentul este pus pe lucrarea pe care acest Gaiu o făcea față de frații de credință și față de ceilalți. Înțelegem încrederea pe care Ioan o avea în acest om cu totul deosebit. Așa cum s-a mai menționat, oameni în genul lui Gaiu sunt rari în biserica lui Dumnezeu, acționând împotriva tendințelor ce se manifestă în biserică și în lume. De aceea lauda lui Ioan este cu totul binemeritată.

6. Ei au mărturisit despre dragostea ta înaintea Bisericii. Vei face bine să îngrijești de călătoria lor, într-un chip vrednic de Dumnezeu;

Acești frați la care face referință Ioan sunt persoane care lucrau împreună cu apostolul, iar Gaiu avea referințe bune din partea acestora. De aceea este dat un îndemn de a primi așa cum se cuvine pe acești lucrători ai Domnului, într-un timp în care nu mai era așa de clar cine mai servea cu adevărat pe Hristos și cine doar profita de pe urma numelui Său. Lucrurile deveneau tot mai tulburi pentru biserică din cauza fraților falși strecurați în interiorul organizației sub numele de creștini. Dacă în timpul activității lui Pavel am asistat la un asalt al legalismului din direcția evreilor convertiți la creștinism, în acele clipe spiritul lumesc genera problemele cele mai mari. Apostolii dispăreau unul câte unul și era tot mai neclar ce se va întâmpla în viitor. Nu se anunța nimic bun la orizont. Practic se lucra înainte de izbucnirea furtunii fără să existe lumină cu privire la ceea ce va urma. Încă mai existau misionari sinceri pentru Hristos, dar ce avea să se întâmple după ce aceștia aveau să dispară?

7. căci au plecat pentru dragostea Numelui Lui, fără să primească ceva de la Neamuri.

Misionarii despre care vorbea Ioan erau persoane care asemenea lui Pavel au plecat să lucreze în mod dezinteresat în lume fără a primi vreo plată. Era datoria bisericii să îi susțină financiar pe cei care lucrau astfel pentru Dumnezeu, dar de multe ori ei nu primeau nimic din partea acesteia. Din nou revin la modul în care fondurile pe care le colectează biserica din partea credincioșilor de multe ori în loc să fie utilizate pentru susținerea celor care lucrează cu spirit de sacrificiu pentru cauza lui Hristos sunt alocate în cu totul alte scopuri.

8. Este datoria noastră dar, să primim bine pe astfel de oameni, ca să lucrăm împreună cu adevărul.

Îndemnul lui Ioan este de a sprijini această categorie rară de oameni care sunt dispuși să meargă înainte și să sufere pentru Hristos neavând nimic altceva de câștigat pe acest pământ în afară de durere și lipsuri. Aceștia sunt oamenii care au pus bazele creștinismului și l-au dus mai departe. În urma lucrării lor au rezultat comunități mari și puternice, dar ei au fost uitați, mulți dintre ei sfârșind în mizerie. De multe ori noi nu putem face o lucrare directă pentru Hristos, dar putem totuși să sprijinim pe cei care sunt dispuși să facă acest lucru. Ca și creștini avem datoria de a sprijini pe cei care duc flacăra credinței mai departe și de a nu fi indiferenți de modul în care ei sunt susținuți de către biserică.

9. Am scris ceva Bisericii, dar Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu vrea să știe de noi.

În acest moment începe să iasă la suprafață conflictul care domnea în comunitatea din care făcea parte și Gaiu. Acest Diotref, persoană cu răspundere în biserică, avid de putere și de a fi primul, era cu totul insensibil cu privire la misionarii

trimiși de apostolul Ioan. El profita de pe urma lucrării celor care puseseră bazele bisericii lui Hristos, fiind acum într-o poziție de decizie și de răspundere. Acest gen de oameni au cauzat întotdeauna mai mult rău decât toate ereziile strânse la un loc, fiindcă ei au distrus spiritul evlaviei sincere și dezinteresate. Cu inimi mânjite de păcate și de lăcomie, căutând funcții mari pentru sine și utilizând în mod fraudulos resursele bisericii, ei s-au înscăunat mai presus decât frații lor.

Nici o erezie nu poate prinde într-o biserică în care spiritul blândeții, iubirii și toleranței lui Hristos se manifestă. Dar de îndată ce spiritul înălțării de sine își ridică fruntea, chiar și cea mai mică influență potrivnică își face simțite efectele fiindcă unitatea de credință și de suflet este distrusă. În cele ce urmează vom vedea modul practic în care Diotref, acest slujitor mincinos ce lucra în felul lui Iuda se opunea lucrării apostolului Ioan.

10. De aceea, când voi veni, îi voi aduce aminte de faptele pe care le face, căci ne clevetește cu vorbe rele. Nu se mulțumește cu atât; dar nici el nu primește pe frați, și împiedică și pe cei ce voiesc să-i primească, și-i dă afară din Biserică.

Tipologia lui Diotref nu ar trebui să ne surprindă fiindcă ne descrie foarte bine genul de oameni care cred că sunt stăpâni în biserica lui Hristos și se consideră mai presus decât ceilalți. Astfel de persoane le putem întâlni în administrarea locală a bisericii, dar nu numai, dorind să conducă totul, să își impună părerile, considerându-se un fel de lideri absoluți în fața cărora nu ai nimic de comentat. O astfel de practică a condus întotdeauna la coruperea relațiilor din biserică, fiindcă atunci când omul începe să stăpânească în biserică, Hristos nu mai are decât un rol decorativ. De fapt nu atât opoziția din exterior este cauza decăderii spiritualității unei biserici, nici chiar spiritul lumesc, ci domnia omului asupra semenilor în cadrul comunității creștine este cea care cauzează cele mai mari rele.

În cazul de față lucrarea lui Diotref, persoană de vază în comunitate, consta în a defăima pe apostolul Ioan și pe colaboratorii acestuia și în împotrivirea directă față de aceștia, până acolo că persecuta pe cei care erau în relație de apropiere cu ei. Ne putem gândi că persoana căreia îi era adresată această epistolă, Gaiu, urma să aibă probleme, dacă nu cumva și avea deja, cu acest despot al comunității locale pe nume Diotref. Aici avem de fapt două tipologii majore ale oamenilor care vor fi în biserica lui Hristos până la sfârșitul timpului, împlinind ceea ce a spus Mântuitorul prin parabola oilor și a caprelor, sau prin parabola grâului și a neghinei. Astfel, vor exista multe persoane care asemenea lui Diotref vor căuta să se impună în comunitate în locul și în numele lui Dumnezeu. Impunerea est un act de forță și violență, care în cazul de față era deopotrivă verbală și fizică. Acești oameni vor face numai rău, îndepărtând pe ceilalți de la Hristos și întărind convingerea că nu este de la Dumnezeu calea lui Hristos. Ei sunt mai periculoși decât păgânii, sau chiar decât ereticii, față de care în altă epistolă ni se spunea să nu avem nimic de a face, fiindcă ei distrug biserica din interior.

Aceste persoane pot face o mulțime de alte fapte așa zis bune, dar prin impunerea violentă asupra celorlalți, acești „dumnezei de comunitate" aveau să distrugă spiritualitatea pe care trebuie să se sprijine biserica, coborând la nivel de rituri și forme actul religios de închinare. În ciuda poate a altor servicii pe care pot să le facă bisericii, ca element „conservator" și care lucrează poate chiar mult în activitățile de închinare, de fapt ei fac numai rău și ar fi mult mai bine dacă ei ar fi în altă parte și nu în biserică. Pe de altă parte avem tipologia oamenilor în genul lui Gaiu, umili, dispuși să asculte de învățăturile lui Hristos transmise prin apostoli, care vor suferi întotdeauna furia lui Diotref, dar care vor merge înainte în a susține pe cei care într-adevăr fac lucrarea lui Dumnezeu într-un spirit de adâncă umilință.

11. Preaiubitule, nu urma răul, ci binele. Cine face binele, este din Dumnezeu: cine face răul, n-a văzut pe Dumnezeu.

Apostolul dă o definiție foarte clară a celui care cunoaște pe Dumnezeu: cel care face binele nu poate fi de la Cel Rău și cel care face răul nu poate fi de la Dumnezeu sau cum ar fi spus Mântuitorul: pomul bun nu poate face roade rele și pomul rău nu poate face roade bune. Îndemnul adresat este de a urma întotdeauna calea binelui, chiar dacă răul este la lucru pentru a te întoarce din cale. Aici este vorba despre un act de alegere dar și de voință, fiindcă tentația de a urma răul este mare, precum și temerea de cei ce fac răul poate fi la fel de mare în a te împiedica să urmezi ceea ce este bun și drept.

12. Toți, chiar și Adevărul, mărturisesc bine despre Dimitrie; și noi mărturisim despre el: și știi că mărturisirea noastră este adevărată.

O altă persoană care apare menționată în cadrul acestei epistole este Dimitrie, despre care se spune că are o mărturie bună, adică este un creștin veritabil care urmează pe Maestrul divin. Referința la această persoană poate fi și o indicație despre o persoană de încredere cu care eventual Gaiu să ia legătura pentru a face ceea ce i-a cerut apostolul Ioan. Modul însă în care este formulată recomandarea pare să indice faptul că exista o defăimare a renumelui lui Ioan ca apostol al adevărului, posibil consecința lucrării de defăimare a unor oameni în genul lui Diotref. Asistăm astfel la o scindare a bisericii creștine datorată înălțării unor persoane autoritare în cadrul organizației bisericești, fapt care avea să aducă mari deservicii cauzei lui Hristos. Practic taina fărădelegii începea să se manifeste cu putere.

13. Aș avea să-ți spun multe lucruri, dar nu voiesc să ți le scriu cu cerneală și condei.

Ca și în epistola precedentă apostolul Ioan preferă să vorbească mai puțin prin scrisori, ci mai bine direct. În acest sens, scrierea de epistole lungi putea să ofere multe informații celor care doreau să distrugă activitatea lui Ioan și dacă ar fi ajuns în mâinile lor multe persoane care erau colaboratori ai lui Ioan ar fi putut fi cu ușurință identificate. Vremea libertății de exprimare în biserică începea să apună. Înainte de a interveni cenzura impusă de imperiul Roman, în interiorul bisericii libertatea în Hristos începea să se restrângă tot mai mult. și de asemenea, Duhul Sfânt se retrăgea din viața bisericii pentru a face loc domniei omului cu toate deficiențele de rigoare. Acest proces complex de pierdere a libertății de exprimare în cadrul bisericii creștine a condus la multiplele abateri doctrinare de mai târziu precum și de practică prin impunerea cu forța în timpul când religia creștină avea să fie legalizată.

14. Nădăjduiesc să te văd în curând, și atunci vom vorbi gură către gură. Pacea să fie cu tine. Prietenii îți trimit sănătate. Spune sănătate prietenilor, fiecăruia pe nume. Amin.

Vorbirea directă era de preferat din rațiuni de relație, dar și de protejare față de cei care lucrau împotriva celor care continuau să fie credincioși lui Hristos și învățăturilor Sale. Această epistolă pregătea de asemenea și venirea lui Ioan în respectiva comunitate, care deși nu o cunoaștem descria foarte bine atmosfera spirituală a bisericii creștine în acel timp. Pacea despre care vorbește apostolul Ioan este rezultatul unei relații strânse cu Hristos și a rămânerii în învățătura pe care El a predicat-o. Din acest final se înțelege că Ioan se afla în legătură cu un grup de rezistență din locul în care scria, iar destinatarii era un alt grup ce se împotrivea autorității lui Diotref și a celor care îl susțineau. În final, această epistolă ne descoperă modul în care biserica creștină începea să fie tot mai divizată în interior din rațiuni care nu mai erau legate de doctrină ci de modul în care autoritatea era exercitată. Biserica lui Hristos nu mai trăia experiența unității pe care a avut-o în timpul Cincizecimii. Timpurile deveneau tot mai tulburi, iar apostolii autentici erau deja socotiți ca niște rătăciți, fiindcă lupi îmbrăcați în haine de oaie erau deja prezenți în biserică.

Rezistența celor credincioși împotriva dictaturii unor oameni în genul lui Diotref se regăsea în jurul lui Ioan și a altor lucrători ai Evangheliei, care rămâneau fideli

adevărului vestit de Hristos. Această luptă avea să continue de-a lungul veacurilor, cea mai bună ilustrare a acestui fapt fiind chiar cartea Apocalipsei, care urmează în secvență logică acestei epistole fiind scrisă tot de către apostolul Ioan. Comportamentul brutal de mai târziu al bisericii în reprimarea oponenților își are obârșia tocmai în promovarea unor oameni ca Diotref în structurile ei, deopotrivă cu concesiile făcute tot de astfel de persoane învățăturilor false ale lumii cu scopul asigurării unei bunăstări temporale în opoziție cu Hristos.

Cartea Profetului Țefania(Sofonie) – Capitolul 1

1 Vai de cetatea îndărătnică și spurcată, vai de cetatea plină de asuprire!

La acea dată poporul ales nu era în cea mai bună condiție spirituală. Încăpățânarea în idolatrie și nelegiuire era principala caracteristică a celor ce chemau Numele Domnului. Dar această necredință față de Dumnezeu se răsfrângea și asupra relațiilor dintre semeni. Asuprirea și nedreptatea erau la ordinea zilei și ceea ce conducea la cel mai grav lucru dintre toate câte ar putea fi: persecuția sfinților, a celor credincioși, o asuprire ce venea din interiorul poporului ales. De aceea, profetul exclamă: „Vai de această cetate rea și de acest popor nelegiuit”.

2 Ea n-ascultă de nici un glas, nu ține seama de mustrare, nu se încrede în Domnul, nu se apropie de Dumnezeul său.

În continuare este redată secvența nelegiuirii poporului ales și în mod deosebit a Ierusalimului: „nu ascultă, nu ține seama, nu se încrede, nu se apropie de Domnul”. La început oamenii renunță să mai asculte glasul lui Dumnezeu. După aceea Îl pierd din vedere. Ceea ce urmează este necredința, iar în final depărtarea de Dumnezeu încheie acest traseu al distrugerii.

Cum era posibil ca poporul ales să se comporte ca neamurile? Răspunsul este relativ simplu: nu au menținut vie cunoștința de Domnul și nu au mai dat atenție glasului și Cuvântului Său.

3 Căpeteniile ei în mijlocul ei sunt niște lei care răcnesc; judecătorii ei sunt niște lupi de seară care nu mai lasă nici un os până dimineața.

Spiritul prădalnic, de jefuitori, pusese stăpânire pe conducătorii poporului ales. Comportamentul asemănător cu cel al animalelor sălbatice trimite la o realitate dură, aspră, marcată de nedreptate la fiecare pas. La fel ca asirienii, acești oameni se dedau la jaf și violență pentru a-i însuși ceea ce nu era al lor, alimentând astfel o economie blestemată a răului, la fel ca la alte națiuni.

Această jefuire din interior, lovea direct în cei sfinți și în cei umili. Se crea astfel un Babilon în interiorul poporului ales, o idolatrie ascunsă în veșmintele Ierusalimului și în numele religiei lui Dumnezeu, ajungându-se la o adevărată taină a fărădelegii.

4 Prorocii ei sunt ușuratici și înșelători; preoții ei pângăresc lucrurile sfinte, calcă Legea.

Profeții înșelători și preoții nelegiuiți completau acest tablou sumbru, în care până și cei care ar fi trebuit să învețe pe popor dreptatea se dedau la jaf și asuprire. Babilonul, Antihristul, întraseră deja în mijlocul poporului ales și ei nici măcar nu își mai dădeau seama de ceea ce se întâmpla. Acționând ca niște păgâni, acești oameni, ce vorbeau în Numele Domnului, au ajuns să fie cei dintâi persecutori ai fraților lor credincioși, inclusiv ai profeților adevărați în genul lui Țefania(Sofonie).

5 Domnul este fără prihană în mijlocul ei. El nu face nici o nelegiuire; în fiecare dimineață El Își scoate la lumină judecățile, fără să înceteze vreodată; dar cine este nelegiuit nu știe de rușine!

Cu toate acestea Domnul continua să fie în mijlocul poporului Său pentru a-i susține pe cei credincioși prin acel timp de încercare. El singur a rămas ca martor al neprihănirii și sfințeniei. Dar nimeni nu mai recunoștea acest lucru. Orbiți în alergarea lor nelegiuită, oamenii din poporul ales nu mai vedeau judecățile pe care Domnul le pregătise împotriva lor. Doar cei sfinți mai erau conștienți de acest lucru. Doar ei mai putea auzi glasul Său rostit din Templul Său cel sfânt. Asuprirea celor drepți, persecuția și chiar uciderea celor sfinți stăteau vii înaintea Sa, ca o mărturie de aducere aminte, care cerea o judecată fără milă.

6 Am nimicit neamuri, le-am dărâmat turnurile, le-am pustiit ulițele și nu mai trece nimeni pe ele! Cetățile lor sunt pustiite, nu mai au nici un om în ele, și nimeni nu mai locuiește în ele!

Poporul ales a avut ca exemplu nimicirea care a venit asupra diferitelor națiuni, distrugerea unor imperii puternice. Tot ceea ce constituia mândria lor: puterea militară, mărimea cetăților sau mulțimea bogățiilor, a ajuns să fie făcut una cu pământul din cauza nelegiuirii. Domnul consideră răspunzător pe orice om înaintea Legii Sale, dar puțini văd acest lucru și ajung să se rușineze de răul pe care îl practică. Având aceste pilde înaintea sa, poporul ales ar fi trebuit să se teamă de Domnul și să Îi fie credincios. Dar nu a fost așa, ci ei au urmat aceleași căi ale neascultării, ca și celelalte națiuni.

7 Ziceam: Dacă ai voi măcar să te temi de Mine, și să ții seama de mustrare! Nu ți-ar fi nimicită locuința, și n-ar veni peste tine toate pedepsele cu care te-am amenințat. Dar ei s-au grăbit să-și strice toate faptele.

A ține seama de mustrare este cel mai înțelept lucru pe care putem să îl facem. Domnul este plin de îndurare și ne avertizează cu privire la toate greșelile noastre. Dar reacția poporului ales a fost de a respinge avertizările divine și chiar mai rău, pe măsură ce mustrările le erau adresate, ei se îndreptățeau și comiteau nelegiuiri tot mai mari. Astfel, într-un mod surprinzător, procesul decăderii se accelera, asemenea unei stânci ce se rostogolește tot mai repede la vale.

8 De aceea așteptați numai, zice Domnul, până în ziua când Mă voi scula la pradă: căci am hotărât să strâng neamurile, să adun împărățiile, ca să-Mi vărs urgia peste ele, toată aprinderea mâniei Mele; căci toată țara va fi mistuită de focul geloziei Mele.

Din cauza nelegiuirii poporului ales, toate națiunile pământului aveau să vină asupra Ierusalimului pentru a împlini judecata nimicitoare a Domnului asupra tuturor celor necredincioși. Astfel, poporul ales va fi cernut; doar cei sfinți vor supraviețui. După aceea neamurile vor și ele trecute prin focul Judecății. În urma confruntărilor finale: la început neamuri contra poporului ales și ulterior Dumnezeu împotriva neamurilor, toți cei răi vor fi nimiciți. Nici o persoană nelegiuită nu va trece de această încercare, atât din poporul ales, cât și dintre neamuri.

9 Atunci voi da popoarelor buze curate, ca toți să cheme Numele Domnului, ca să-I slujească într-un gând.

Cu aceste confruntări finale se ajunge la sfârșitul domniei răului pe pământ. Închinătorii adevărați din toate părțile lumii vor fi strânși sub o singură autoritate, sub sceptrul domniei Celui Prea Înalt. Privind dincolo de negura timpului prezent și de tumultul evenimentelor finale, se vede deja în mod tot mai lămurit venirea Împărăției cerurilor, când toți cei sfinți vor locui înaintea Celui Veșnic.

10 Dincolo de râurile Etiopiei, Îmi vor aduce daruri de mâncare închinătorii mei, obștea Mea cea risipită.

Nici un om nelegiuit nu va mai fi în mijlocul poporului ales, ci doar cei sfinți vor locui pe pământ. Numai închinarea la Dumnezeu va mai fi în această lume. Către acest timp minunat ne sunt îndreptate gândurile, când Domnul va fi singura autoritate care va stăpâni peste oameni. Ordinea edenică va fi restabilită: un pământ sfânt locuit de

oameni neprihăniți. Această chemare, de a locui în lumea pregătită de Dumnezeu, este Evanghelia cea veșnică pe care trebuie să o audă orice om înainte de a veni finalul istoriei. Atunci cei sfinți din toate veacurile vor lăuda împreună pe Dumnezeu pentru dreptatea Sa.

11 În ziua aceea, nu vei mai avea nevoie să roșești de toate faptele tale prin care ai păcătuit împotriva Mea; căci atunci voi scoate din mijlocul tău pe cei trufași, și nu te vei mai îngâmfa pe muntele Meu cel sfânt!

Cei trufași, cei plini de îngâmfare, care au fost ca un ferment al distrugerii pentru poporul ales, vor dispărea. Pe muntele lui Dumnezeu, în Sion, va domni pacea, iar cei sfinți se vor închina nestingherit. Doar cei „săraci în Duh" și „smeriți cu inima" vor mai rămâne după trecerea judecăților divine. Astfel, dreptatea lui Dumnezeu se va împlini, iar cei sfinți își vor primi moștenirea, adică stăpânirea acestei lumi, refăcută prin puterea Creatorului ei.

12 Voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și mic, care se va încrede în Numele Domnului.

În cele din urmă va rămâne pe pământ doar un popor care se va încrede în Domnul, format din toți cei ce s-au închinat lui Dumnezeu „în Duh și adevăr". Acest popor va fi „smerit și mic", fiindcă mândria, înălțarea de sine și lăcomia nu vor mai exista pe pământ. Ei au știut să fie umili în timpul de încercare și de aceea au fost disprețuiți, socotiți de nimic de către cei ce înălțau pe ei înșiși, în timp ce Îl sfidau pe Creator. Cu smerenie ei au urmat pe Domnul lor pe aceeași cale a ascultării și lepădării de sine, despre care citim în evanghelii.

13 Rămășițele lui Israel nu vor mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni, și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște, și se vor odihni, și nimeni nu-i va tulbura.

Poporul sfânt „se va odihni și nimic nu îl va mai tulbura", fiindcă toți cei răi au pierit. Nelegiuirea, minciuna și orice fel de înșelăciune nu vor mai exista pe pământ. Cernerea Domnului a produs o „rămășiță credincioasă", astfel ea și-a atins scopul. Toate relele ce s-au văzut pe pământ și în mijlocul poporului ales, de-a lungul timpului de încercare, vor dispărea, fiindcă doar cei sfinți vor întra în Împărăția cerurilor și vor locui pe noul pământ.

14 Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului!

Cum să nu te bucuri în fața acestei Evanghelii a împărăției viitoare? Dincolo de negura prezentului și de întunericul ce domină în prezent lumea, se poate vedea viitorul plin de slavă al celor mântuiți, al celor ce L-au urmat pe Domnul în timpul vieții lor. Chiar de acum puteam însă avea această fericire în suflet. Ancorați în realitățile viitoare, vom uita de suferințele prezentului, de nelegiuirea ce ne înconjoară și ne vom pregăti pentru ceea ce va veni pe pământ. Acesta este răspunsul înțelept la descoperirea profetică a viitorului pe care orice om care citește Cuvântul lui Dumnezeu și-l va însuși.

15 Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire!

Domnul va fi Împăratul acestei noi lumi . El va da la o parte și va nimici pe vrăjmașii celor sfinți. Sub guvernarea Sa, totul va prospera; o abundență nemaiîntâlnită a binecuvântării va aduce odihnă și bucurie celor sfinți. Doar El are dreptul la coroana stăpânirii acestei lumi, numai El este capabil și înzestrat să stăpânească pe pământ în adevăr și dreptate. Doar Domnul are acea capacitate de a vedea lucrurile în toată profunzimea lor și de a dovedi înțelepciune și pricepere pentru călăuzirea destinelor

oamenilor. Doar El, infinit în bunătate, iubire și îndurare, poate fi Împăratul celor sfinți, Domn al neprihănirii.

16 În ziua aceea, se va zice Ierusalimului: Nu te teme de nimic! Sioane, să nu-ți slăbească mâinile!

Nici un motiv de teamă nu va mai exista în lumea refăcută de Dumnezeu. Armonia va fi deplină, iar cei sfinți se vor bucura la nesfârșit. Chiar și în clipa de față putem găsi tărie și speranță în făgăduința restaurării acestei lumi în frumusețea ei de la început. Pacea și fericirea vor fi mereu împreună cu cei credincioși pe un pământ în care va locui neprihănirea. Zgomotele războiului și ale conflictelor de orice fel vor dispărea, lăsând loc păcii eterne a lui Dumnezeu. Pizma, răutatea și păcatul nu mai au cum să mai zăbovească în acea lume renăscută și nici măcar în amintirea celor credincioși nu vor mai rămâne. Totul va fi nou și plin de slavă cum nu a mai fost vreodată.

17 Domnul Dumnezeul tău este în mijlocul tău, ca un viteaz care poate ajuta; se va bucura de tine cu mare bucurie, va tăcea în dragostea Lui, și nu va mai putea de veselie pentru tine.

În mijlocul pământului reînnoit va fi scaunul de domnie al lui Dumnezeu. El va fi conducătorul acestei lumi, sursă a puterii pentru orice creatură de sub soare. Bucuria Sa va fi fără de margini, fiindcă va vedea rodul suferințelor îndurate în timpul de negură și de încercare, când păcatul murdărea fața lumii, iar batjocura era la ordinea zilei. Însă acum se poate vedea că efortul a meritat. Nici măcar amintirea nelegiuirii nu va mai exista pe pământ. Nimicirea răului a fost desăvârșită; judecățile divine și-au făcut lucrarea pe deplin.

18 Voi strânge pe cei întristați, care sunt departe de adunarea sfântă, pe cei ieșiți din sânul tău, asupra cărora acum apasă ocara.

Toți cei sfinți vor fi strânși pe acest nou pământ; oameni din toate popoarele, din toate timpurile, din toate colțurile pământului, toți cei ce și-au pus nădejdea în Dumnezeu se întâlnesc acum cu Domnul lor și deopotrivă unii cu alții. Locuitorii aceste lumi vor constitui o mare mulțime lăudând pe Dumnezeu, toți fiind închinători credincioși, care și-au dovedit credința în timpul de negură și de încercare ce a fost pe pământ.

19 Iată, în vremea aceea, voi lucra împotriva tuturor asupritorilor tăi; voi izbăvi pe cei șchiopi și voi strânge pe cei ce au fost izgoniți, și îi voi face o pricină de laudă și de slavă în toate țările unde sunt de ocară acum.

Domnul a nimicit pe asupritorii celor sfinți, a distrus pe cei ce se încredeau în puterile lor pentru a face rău. Batjocurile au încetat și slava a început să domnească pe pământ. Cei umili și smeriți cu inima, cei slabi în fața asupritorilor, neputincioși să se apere înaintea unui vrăjmaș ce se arunca asupra lor asemenea unei fiare sălbatice dezlănțuite, sunt acum înconjurați cu bucurie, putere și mărire, în timp ce dușmanii lor sunt nimiciți.

20 În vremea aceea, vă voi aduce înapoi; în vremea aceea, vă voi strânge; căci vă voi face o pricină de slavă și de laudă între toate popoarele pământului, când voi aduce înapoi pe prinșii voștri de război sub ochii voștri, zice Domnul.

Lungul război dintre om și Dumnezeu s-a sfârșit. Domnul a biruit împreună cu cei sfinți, iar vrăjmașul a pierdut autoritatea sa asupra pământului și puterea de a face rău. Toți cei sfinți, aruncați în toate părțile lumii în timpul de necaz, când neamurile năvăliseră împotriva moștenirii Domnului, sunt acum aduși înapoi în Sion prin puterea Celui Prea Înalt. Numai Domnul va fi înălțat în acea zi, împreună cu toți cei sfinți ai Săi, iar slava și mărirea vor dura în veci de veci.

Fie ca acel timp să vină cât mai curând, când cei sfinți vor străluci asemenea soarelui în Împărăția lui Dumnezeu, când pacea, bucuria și armonia vor fi pe pământ. Către acel timp privim cu dor așteptând ca Domnul nostru să vină din Sion pentru a ne lua cu El și a locui cu El în eternitate. Amin.

Cartea Profetului Ioel(Ioil) - Capitolul 1

Cartea profetului Ioel(Ioil) descrie venirea Zilei Judecății lui Dumnezeu împotriva celor care comit nelegiuirea atât din poporul sfânt, cât și din lume. Judecata însă începe cu Israel, dar continuă ulterior cu neamurile. Chemarea este la pocăință pentru ca astfel judecata să nu distrugă poporul sfânt, fiindcă doar cei credincioși vor putea rezista acestui timp de cernere și judecată.

Imaginile care redau judecata sunt foarte vii și dinamice, cu elemente militare, ilustrând asaltul unei cetăți de către trupe adversare. Cu toate acestea, nu este vorba despre o armată formată din oameni, ci mai degrabă despre oștirea cerurilor în fruntea căreia avansează chiar Cel Atotputernic. Conceptul folosit este de „Ziua Domnului", o zi a mâniei, fără milă, în care nici un om nelegiuit nu poate să scape.

Mesajul totuși este plin de speranță, deoarece se oferă soluția pocăinței și primirii Duhului Sfânt ca pregătire pentru a întra în Împărăția lui Dumnezeu. Ultimul capitol este dedicat acțiunii divine de a elibera pe poporul Său. De fapt, Judecata divină are drept scop salvarea celor credincioși din mijlocul unei lumi ostile, gata de a-i distruge. Venirea Celui Atotputernic nu este așadar doar o nimicire a celor răi, ci și o eliberare a celor credincioși de mulțimile adunate contra lor. Conceptul este de „vale a lui Iosafat" sau de „vale a Judecății", un moment istoric în care Domnul apare în mod neașteptat oprind avansarea mulțimilor venite să nimicească pe poporul sfânt. La finalul acestei judecăți, Domnul ia în stăpânire pe poporul Său pentru a domni direct în veșnicie. Finalul zilei judecății este teocrația sau domnia lui Dumnezeu peste întregul pământ și oferirea acestuia ca moștenire poporului sfânt și credincios.

Actualitatea cărții lui Ioel(Ioil) este evidentă și de folos în distingerea principiilor care vor trasa evoluția finală a istoriei acestui pământ. Întoarcerea la Dumnezeu, la Cuvântul Său reprezintă prin urmare o urgență pentru toți cei care vor fi martori ai reveniri pline de slavă a Celui Atotputernic pentru a domni în slavă împreună cu sfinții Săi.

1 Cuvântul Domnului care a fost spus lui Ioel(Ioil), fiul lui Petuel.

„Cuvântul Domnului": Ioel(Ioil) a primit un mesaj din partea Domnului pe care să îl prezinte înaintea poporului Israel. Profetul avea datoria de a exprima public acest mesaj, într-un mod convingător, fără a schimba în vreun fel înțelesul a ceea ce I-a fost descoperit prin viziune. Redarea mesajului divin presupunea o anumită măiestrie în prezentarea detaliilor și a ansamblului, astfel încât oamenii să fie convinși de autenticitatea cuvintelor Domnului.

2 Ascultați lucrul acesta, bătrâni! Și luați seama, toți locuitorii țării! S-a întâmplat așa ceva pe vremea voastră, sau pe vremea părinților voștri?

„Bătrâni și locuitori ai țării": Mesajul divin se adresat tuturor: conducători și oameni de rând. Domnul urma să realizeze un lucru incredibil, pe care nici ei, nici părinții lor nu îl mai văzuseră. Cunoașterea unui om este limitată de experiența proprie și de cea transmisă prin înaintașii săi. Dar ceea ce avea să se întâmple depășea cu mult tot ce fusese până în acea clipă. Cum te-ai simți în fața unui astfel de mesaj venit din partea lui Dumnezeu?

3 Povestiți copiilor voștri despre lucrul acesta, și copiii voștri să povestească la copiii lor, iar copiii lor să povestească neamului de oameni care va urma!

„Să povestească": Încă trei generații de oameni aveau să mai povestească despre ceea ce urma să se întâmple în generația contemporană lui Ioel(Ioil). Tipologia celor patru generații: una prezentă și trei următoare, se încadrează în pedepsirea nelegiuirii, așa cum apare din descoperirea lui Dumnezeu înaintea lui Moise (Deut. 34:7) „pedepsesc nelegiuirea părinților prin copii, până la a treia și a patra generație". Înțelegem că o pedeapsă teribilă urma să vină asupra lor din cauza nerespectării voinței lui Dumnezeu, un lucru ce trebuia să fie luat în serios de către Israel.

4 Ce a lăsat nemâncat lăcusta Gazam, a mâncat lăcusta Arbeh, ce a lăsat lăcusta Arbeh, a mâncat lăcusta Ielec, ce a lăsat lăcusta Ielec, a mâncat lăcusta Hasil.

„Ce a lăsat nemâncat ..": Patru generații de lăcuste urmau să acționeze succesiv pentru a distruge recoltele și vegetația din Israel, o condamnare la înfometare, suferință și moarte a poporului lui Dumnezeu. De ce o astfel de judecată? Dacă exista o vinovăție atât de mare a poporului, nu erau și alte mijloace de convingere, pentru ca nenorocirea să nu mai aibă loc? Scopul mesajului profetic era ca oamenii să își dea seama de cauzele morale a ceea ce avea să se întâmple și să se schimbe.

5 Treziți-vă, beților, și plângeți! Văitați-vă toți cei ce beți vin, căci vi s-a luat mustul de la gură!

„Vi s-a luat mustul": Categoria celor ce consumă în exces băuturi alcoolice este larg răspândită în orice națiune. Aceasta este o formă de evadare din lumea prezentă și o scăpare de grijile ei. Deopotrivă este însă și fuga de responsabilitate, o viețuire ce ignoră cerințele lui Dumnezeu. Beția fizică este prin urmare un simbol al beției spirituale, o stare în care omul se crede în siguranță, deși se află într-o primejdie de moarte. De aceea, el trebuie să se trezească de îndată, până când nu este prea târziu.

6 Căci în țara mea a năvălit un popor puternic și fără număr, cu dinți de leu, și măsele de leoaică.

„Un popor puternic și fără număr": Un invadator de neînvins urma să vină asupra țării din cauza nelegiuirii. Lăcustele distrugeau recoltele, nimiceau și prădau totul. Astfel, se întindea spectrul unei catastrofe iminente. Cruzimea distrugerilor avea să fie pe măsura lăcomiei acestor insecte extrem de dăunătoare – fără limită. Cum putea Israel să reziste în astfel de condiții? Nu avea să fie șters de pe fața pământului? Nu era o pedeapsă prea mare? și totuși, oamenii erau îmbătați cu propriile planuri și nu realizau primejdia de moarte în care se găseau. Ei în continuare credeau că vor avea prosperitate în continuare.

7 Mi-a pustiit via; mi-a făcut bucăți smochinul, l-a jupuit de coajă și l-a trântit jos; mlădițele de viță au ajuns albe!

„Via și smochinul distruse": Resursele de subzistență dispar una câte una, fără să se poată opri acest proces al distrugerii. Recolta mult așteptată nu mai este de găsit și nu poți face nimic decât să te uiți neputincios cum toată truda a fost în zadar. A învesti cele mai alese lucruri, a depune un efort susținut și a face cele mai înțelepte planuri nu sunt suficiente pentru a avea succes în ceea ce faci. Dacă Dumnezeu nu aprobă lucrarea în cauză, atunci rezultatul va fi doar o deșertăciune ce nu poate fi recuperată. Unde este greșeala? De ce această muncă în zadar? Oare nu este suficientă doar munca omului? și când nu îți iese un lucru, de ce să nu muncești mai mult?

8 Bocește-te, ca fecioara încinsă cu un sac după bărbatul tinereții ei!

„Bocește": Plânsul este expresia neputinței, a omului care nu mai poate face nimic, care s-a resemnat și își așteaptă doar sfârșitul. De ce această disperare? Profetul vede această realitate crudă venind peste poporul său și nu poate să rămână indiferent. El înțelege cât de gravă este situați și simte suferința celor ce vor trece prin

evenimentele crude ce se profilau la viitor. Jalea provocată de pierderea recoltei cu greu poate fi măsurată în cuvinte, exprimând condamnarea unei întregi națiuni la dispariție. Așa cum o femei văduvă rămânea în antichitate lipsită de orice fel de sprijin, tot astfel Israel avea să fie abandonat în mâinile unei realități fără milă.

9 Au încetat darurile de mâncare și jertfele de băutură din Casa Domnului; preoții, slujitorii Domnului, jelesc.

„Încetarea închinării la Templu”: Din lipsa celor necesare pentru îndeplinirea ceremoniilor religioase, închinarea la templu încetează, ceea ce ne indică o stare de condamnare, disperare și blestem, adică pierderea legăturii cu Dumnezeu. Jalea preoților se adaugă plânsului poporului în fața unor lucruri pe care nu le poți influența. Revărsarea binecuvântărilor divine este esențială pentru supraviețuirea noastră, dar oamenii au tendința de a uita acest adevăr. Ei se cred în siguranță, chiar dacă Domnul trimite mesaje de avertizare despre condiția spirituală deficitară. Dacă nu mai poți apela la Dumnezeu, atunci ce mai poți să faci?

10 Câmpia este pustiită, pământul întristat, căci grâul este nimicit, mustul a secat, untdelemnul nu mai este.

„Grâu, must și untdelemn”: Roadele pământului susțin existența oamenilor și a animalelor, dar dacă ele dispar printr-un blestem nimicitor, atunci viața tuturor este pusă în pericol. Un moment de maximă tristețe se așterne peste întregul pământ, o pustiire ce nu lasă loc speranței. De ce oare trebuia să vină nenorocirea peste poporul lui Dumnezeu? Când va conștientiza omul că este complet vulnerabil fără providența divină? De ce întoarce el spatele lui Dumnezeu, când toată susținerea vine de la El? Ce înseamnă să te întorci la El și să te închini cu adevărat? Societatea modernă merge în aceeași direcție de gândire, ce ignoră pe Dumnezeu, iar când vine nenorocirea nu își dă seama de adevărata cauză.

11 Înmărmuriți, plugari, văitați-vă, vieri, din pricina grâului și orzului, căci bucatele de pe câmp sunt pierdute.

„Plugari, vieri, ...”: Toți cei implicați în lucrările agricole pierd ceea ce au investit ajungându-se la o situație fără ieșire. Profetul redă în imagini tulburătoare o viziune sumbră asupra viitorului și înțelege situația disperată a lui Israel. Nimic nu poate explica această pagubă și nimănui nu îi este clară greșeala comisă. Oamenii și-au făcut datoria, câmpul a fost arat și semănat, via este curățată și îngrijită, și cu toate acestea recolta a fost distrusă. Nimic nu poate rezista armatei de lăcuste ce distrug totul în calea lor. Este vorba doar de o neșansă sau de ceva mai mult?

12 Via este prăpădită, smochinul este veștejit, rodiul, finicul, mărul, toți pomii de pe câmp, s-au uscat și s-a dus bucuria de la copiii oamenilor!

Toți pomii sunt distruși și nu poți decât să privești neputincios toată această scenă fără a putea face nimic. Cât de slab este omul în fața naturii, deși în mândria sa crede că o domină și o supune cum dorește. Chiar și cele mai puternice invenții nu pot să stea în fața fenomenelor naturale. Numai Dumnezeu poate controla pe deplin aceste forțe, doar Lui îi este supus universul. Doar El poate pune hotar tendințelor distructive ale naturii și să le oprească pentru a nu distruge viața pe pământ. Dar omul nu înțelege acest lucru și se bazează doar pe priceperea sa limitată și imperfectă.

13 Încingeți-vă, preoți, și plângeți! Bociți-vă, slujitori ai altarului; veniți și petreceți noaptea îmbrăcați cu saci, slujitori ai Dumnezeului meu! Căci au încetat darurile de mâncare și jertfele de băutură din Casa Dumnezeului vostru.

În cuvinte ce sugerează groaza, se reiau imaginile de la templu, a slujbelor abandonate din lipsă de resurse. Nici măcar ritualurile religioase în care mulți își puneau speranța nu mai pot fi desfășurate. Unde este mândria preoților și a celor ce oficiau ceremoniile la Templu, fără a avertiza națiunea asupra dezastrului către care se îndrepta din cauza nelegiuirii? Acești oameni au redus religia doar la o formă și doar

la un ritual, fără a înțelege nevoia unei legături de suflet cu Dumnezeu. În locul invocării continue a prezenței divine în viața oamenilor, ei au predicat o iluzorie speranță prin respectarea diferitelor prescripții, care nu pot remedia fondul problemei. În mare măsură acești preoți sunt vinovați și responsabili pentru ceea ce se întâmplă acum cu națiunea aleasă de Dumnezeu, dar care are parte de judecățile ce trebuie să vină peste cei nelegiuiți. Ei au amestecat nelegiuirea cu ceremoniile de sărbătoare în cinstea Domnului.

14 Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare; strângeți pe bătrâni, pe toți locuitorii țării, în Casa Domnului, Dumnezeului vostru, și strigați către Domnul.

„Un post, o adunare”: Tot poporul și toți conducătorii sunt în aceeași culpă, vinovăția de a fi părăsit pe Dumnezeu este asupra lor și de aceea ei trebuie să vină înaintea Domnului și să strige pentru îndurare. Nevoia cea mai mare este de întoarcere deplină a întregului Israel, o pocăință deplină a întregii națiuni, fără nici o excepție. Numai așa poate fi preîntâmpinat dezastrul ce urma să vină asupra lui Israel din cauza nelegiuirii. Doar în acest mod Dumnezeu putea interveni pentru a le oferi o cale de scăpare dintr-o situație altfel fără ieșire. Dar era oare conștient Israel de aceasta?

15 Vai! ce zi! Da, ziua Domnului este aproape, vine ca o pustiire de la Cel Atotputernic.

„Ziua Domnului” este timpul în care Dumnezeu va pedepsi nelegiuirea de pe fața întregului pământ, distrugând tot ce este rău. Profetul vede venind această zi a judecății finale, când Domnul se va înfățișa ca Nimicitor al răului de pe pământ. Natura își întrerupe cursul ei firesc, iar judecata este fără milă; harul s-a închis și toți cei care nu au căutat adăpost la Dumnezeu sunt găsiți ca vinovați și pedepsiți conform dreptății. Dar cine poate trece de Ziua Domnului? Cine poate rezista unor astfel de încercări? Semnele judecății Sale sunt interpretate ca fenomene naturale, deși ele anunță iminența venirii acestei Zile, când Domnul în persoană va veni pentru a sta față în față cu poporul Său și a pentru a judeca lumea de tot ceea ce s-a făcut pe pământ.

16 Nu s-a răpădit hrana sub ochii noștri? Și n-a pierit bucuria și veselia din Casa Dumnezeului nostru?

„Hrana a dispărut”: Cum poți să te mai bucuri de viață cânt sursele de hrană dispar, ca și cum nici nu ar fi existat vreodată? Cu greu poți să îți mai găsești sensul în astfel de condiții, iar să te închini lui Dumnezeu pare un lucru lipsit de sens. Harul s-a retras, ia în față nu mai ai decât perspectiva distrugerii. Din nefericire, pedeapsa nimicitoare care trebuia să vină peste neamuri, a venit și peste Israel. Nu s-a făcut nici o diferență, poporul ales având aceeași soartă ca idolatrii și cei ce nu cunosc pe Dumnezeu. Să exerciți credință în astfel de momente reprezintă aproape o imposibilitate. Totuși, cine poate scăpa de această distrugere teribilă? Soluția este oferită chiar de profet și constă în întoarcerea la Dumnezeu printr-o pocăință deplină, fără de care nimicirea este sigură.

17 S-au uscat semințele sub bulgări; grânarele stau goale, hambarele sunt stricate, căci s-a stricat semănătura.

„Semănătura s-a stricat”: Susținerea vieții este condiționată de existența roadelor pământului. În momentul în care acestea dispar, viața devine imposibilă. În zadar au fost aruncate semințele pe ogor, fiindcă ploaia nu a venit, iar ele s-au uscat sub brazdă. Degeaba au fost pregătite grânarele, fiindcă nu a fost recoltă pe care să o strângi în ele. Și zadarnic au fost curățate hambarele, gata de a primi roadele pământului, fiindcă nu a existat nici măcar un bob care să fie puse în ele. Așadar, degeaba omul și-a făcut lucrarea de cultivare a câmpului, dacă Dumnezeu nu Și-a făcut partea prin revărsarea ploii din ceruri. Zadarnic este efortul omului fără susținerea lui Dumnezeu; nu are cum să reușească de unul singur fără El. Dar cât de repede se

uită această lecție a dependenței de Cel care ne-a creat și ne-a așezat în mijlocul pământului pentru a-L lăuda prin vorbele și faptele noastre.

18 Cum gem vitele! Cirezile de boi umblă buimace, căci nu mai au păşune; chiar şi turmele de oi suferă!

„Nu mai există pășune”: Cu disperare sărmanele animale își caută hrana, dar ea a dispărut. Fără ploaie atât roadele pământului, cât și pășunile încetează să mai existe. Împreună cu omul și animalele sunt condamnate la dispariție. Degeaba oamenii și-au strâns cirezi de vite și turme de oi, fiindcă fără ploaie ele nu pot fi hrănite. Avem același principiu și anume, că în zadar lucrează omul, dacă Dumnezeu nu îl susține în ceea ce face. Chiar și cele mai mărețe planuri ajung să fie făcute de rușine.

19 Către Tine, Doamne, strig, căci a mâncat focul islazurile pustiei, şi para focului a pârlit toţi copacii de pe câmp!

„Islazurile și copacii dispar”: Profetul este disperat și strigă cu putere către Dumnezeu pentru îndepărtarea judecăților sale. Orice urmă de vegetație dispare ca și cum nici nu ar fi existat. Vegetația a fost creată în ziua a treia a creației, cu scopul de a susține viața animalelor și a omului, care au fost creați în zilele cinci și șase. Prin distrugerea regnului vegetal, viața celor din urmă devine imposibilă. Practic, lucrurile sunt aduse la situația de la începutul zilei a treia, când pământul era lipsit de viață; o anulare a întocmirii formelor de viață pe pământ. Ziua Domnului este de fapt reversul alcătuirii lumii, așa cum citim în primul capitol al cărții Geneza. Rând pe rând sunt anulate lucrările făcute în diferitele zile ale primei săptămâni, până când în cele din urmă pământul redevine „pustiu și gol”. Nici astrele nu vor scăpa, devenind în final întuneric și dispărând de pe bolta cerească.

20 Chiar şi fiarele câmpului se îndreaptă doritoare către tine, căci au secat pâraiele, şi a mâncat focul islazurile pustiei.

„Râurile au secat”: Nici măcar animalele sălbatice nu scapă de judecata divină ce lovește pământul. Fără să mai existe ploaie, apele nu mai pot să curgă, iar animalele pădurii sunt condamnate alături de om la distrugere. De ce oare s-a ajuns în această situație? Este Dumnezeu supărat pe tot ceea ce trăiește pe pământ? Ziua Sa cea mare este destinată nimicirii celor ce I se împotrivesc de pe pământ, o zi a încheierii socotelilor. Este o întâlnire față către față cu Creatorul cerurilor și al pământului, în care toți cei răi sunt nimiciți. Omul s-a crezut stăpân pe situație, dar Ziua Domnului dezvăluie deșertăciunea unei astfel de pretenții. Numai Domnul este înălțat și autoritatea Sa strălucește cu putere, iar nimeni nu mai îndrăznește să I se opună.

Cartea Profetului Ioel(Ioil) - Capitolul 2

1 Sunaţi din trâmbiţă în Sion! Sunaţi în gura mare pe muntele Meu cel sfânt, ca să tremure toţi locuitorii ţării. Căci vine ziua Domnului, este aproape!

„Ziua Domnului vine”: Sunetul trâmbiței anunța războiul și apropierea vrăjmașului pregătindu-i pe oameni pentru momentul retragerii în cetate și al asediului. Dar de data aceasta nu vine o armată, ci chiar Domnul în Persoană, înaintând invincibil împotriva celor nelegiuiți. Nimeni și nimic nu Îl poate opri din mersul Său, căci ziua cea mare a întâlnirii dintre El și poporul ales a sosit. Toți cei care s-au răzvrătit împotriva autorității lui Dumnezeu vor fi nimiciți și toți cei care s-au încrezut în El, vor fi salvați.

2 O zi de întuneric şi negură mare, o zi de nori şi de întunecime. Ca zorile dimineţii se întinde peste munţi un popor mare şi puternic, cum n-a mai fost din veac, şi nici în vremurile viitoare nu va mai fi.

O invazie fără precedent: Așa cum vin zorile dimineții peste pământ și nu este chip de a scăpa de lumina soarelui răsărind, tot astfel venirea Lui Dumnezeu în fruntea armatelor cerurilor este copleșitoare, cuprinzând întreaga zare. Domnul înaintează

pentru a pedepsi pământul și pe lucrătorii fărădelegii, iar judecata Sa este fără milă. Harul a încetat să mai mijlocească pentru cei păcătoși și nimic nu îi mai poate scăpa din mâna Celui Atotputernic. Acest popor „mare și puternic" reprezintă oștirea invincibilă a lui Dumnezeu, Domnul cerurilor și al pământului.

3 Arde focul înaintea lui, și pâlpâie flacăra după el. Înaintea lui, țara era ca o grădină a Edenului, și după el este un pustiu sterp: nimic nu-i scapă.

„Ca o grădină a Edenului": Dumnezeu a creat pământul asemenea grădinii Edenului, un loc plăcut care să ofere o imagine a îndurării Sale și a caracterului Său cel sfânt. Însă omul a distrus acest cămin fericit și pământul a devenit un loc al păcatului și al răzvrătirii duse la extrem. Dar acum a venit clipa ca Domnul să distrugă tot ceea ce omul a făcut pe pământ, o nimicire asemănătoare cu cea a unui potop, prin focul mâniei Sale, care nu se stinge. Nimeni nu poate scăpa din mâna Sa și nimic nu I se poate împotrivi.

4 Parcă sunt niște cai, și aleargă ca niște călăreți.

Asemenea unor călăreți: Judecata se execută cu repeziciune și vine asemenea unei cavalerii care se năpustește asupra vrăjmașului. La acea dată, deplasarea cea mai rapidă era cu ajutorul cailor și de aceea se folosește o astfel de comparație. Pentru timpurile moderne am putea face comparație cu mijloacele de transport spațial sau aeronautic, ideea însă rămâne aceeași: o nimicire generală și cu o viteză foarte mare, practic instantanee. Oriunde te-ai afla, ea te ajunge, te urmărește și nu poți fugi de ea. Judecata divină își face loc până și în cele mai adânci ascunzători ale pământului. Chiar dacă omul s-ar ascunde sub stânci sau sub munți, tot nu ar scăpa de privirea nimicitoare a Celui Atotputernic. Nu poți scăpa, nicăieri nu mai ești în siguranță. Doar cei care prin credință s-au pus la adăpost în timpul de har vor putea trece printr-o astfel de cernere prin foc a pământului.

5 Vin uruind ca niște care pe munți, și pârâie ca o flacără de foc, când mistuie miriștea; par o puternică oștire, gata de luptă.

„O puternică oștire": Noi detalii sunt adăugate pentru a face mesajul tot mai clar, astfel se poate vedea o armată ce dispune de cele mai moderne mijloace de război. Carele de luptă erau asemănătoare tancurilor din epoca modernă, o forță teribilă de care nu te poți apăra. Oricât ai fi de puternic, armata Domnului este mai tare. Oricâte resurse ai avea la dispoziție, oștirea Celui Prea Înalt trece mai departe, distrugând orice fel de bariere, orice fel de linii de apărare. În războiul cu Dumnezeu, omul nu are cum să câștige. Chiar și cel mai viteaz dintre oameni cade într-o astfel de confruntare.

6 Tremură popoarele înaintea lor, și toate fețele îngălbenesc.

„Tremură popoarele": Mulțimea celor ce locuiesc pământul nu folosește la nimic. Nu este siguranță nici chiar în numărul mare al oamenilor din această lume. Nimeni nu scapă, iar frica judecății vine peste toți. Cu toate acestea, nu se mai poate face nimic, căci timpul îndurării a fost irosit, ocaziile pierdute, iar oamenii au ignorat avertismentele divine. Răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu i-a condus pe toți la ruină și oamenii au înțeles prea târziu că îndurarea divină are o limită dincolo de care nu mai există întoarcere. Tragedia cea mare este însă că prin aceste versete se vede că poporul lui Dumnezeu nu este scutit nici el de judecată. Nimicirea este sigură pentru cel care nu Îl cunoaște pe Dumnezeu atât dintre neamuri, cât și din poporul chemat să fie sfânt pentru Domnul.

7 Aleargă ca niște războinici, se suie pe ziduri ca niște războinici, fiecare își vede de drumul lui, și nu se abate din cărarea lui.

„Ca niște războinici": Judecata este devastatoare ca niște războinici care iau cu asalt zidul unei cetăți. Imaginile sunt tot mai apropiate: dacă la început se vedea imaginea unei armate desfășurate în depărtare, după aceea a trupelor venind cu mare

viteză asupra cetății, acum deja luptătorii au ajuns la zid și îl escaladează. Precizia este extremă și bine direcționată către cei vizați. Judecata nu poate fi abătută din drum și nu există ziduri care să o oprească. Nimeni nu se poate adăposti de ea, fiindcă pătrunde peste tot. Urmele nu pot fi ascunse. Dovezile răzvrătirii nu pot fi șterse.

8 Nu se împing unii pe alții, fiecare ține șirul, se năpustesc prin săgeți și nu se opresc din mers.

„Nu se opresc din mers”: Înaintare judecății este sigură, nu se oprește din mers și nici nu se poticnește. Un pas mai departe în asaltul unei cetăți este avansarea în valuri a trupelor, chiar și sub „ploaia” de proiectile și săgeți aruncate de cei pe ziduri. Poporul lui Dumnezeu este asediat în propria sa cetate de către oștirea cerurilor. Acest lucru este valabil pentru întreaga lume, care este în cele din urmă supusă asediului lui Dumnezeu chiar în cetatea ridicată la nivel mondial. Nici o barieră nu este suficientă. Nici o armă nu mai are valoare. Judecata divină avansează invincibilă și merge sigur la victorie lovind pe toți cei vizați. Totuși, de ce atât de multe detalii? Fiindcă în lupta cu Dumnezeu nu poate exista biruință de partea omului. De aceea, sunt date elemente militare care să reliefeze lipsa de rațiune de a merge mai departe într-un astfel de conflict.

9 Se răspândesc în cetate, aleargă pe ziduri, se suie pe case, și intră pe ferestre ca un hoț.

Judecata trece dincolo de zidurile cetății, asemenea unor soldați care au străpuns apărarea și acum se răspândesc prin cetate. Asemenea unui „hoț”, ea vine neașteptat și fără să o poți opri. Ea intervine brusc în viața celor ce se credeau în siguranță, în timp ce se aflau în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Nu există siguranță în fața judecății pentru cei ce nu s-au pregătit.

10 Înaintea lor se cutremură pământul, se zguduie cerurile, soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd lumina.

Întregul univers este clătinat de judecata divină, nimic nu scapă privirilor pătrunzătoare ale Celui Prea Înalt. Elementele naturii dau mărturie despre mânia dezlănțuită a Creatorului, a Celui ignorat și batjocorit de către oamenii acestui pământ. Lucruri ce păreau a fi stabilite pentru veșnicie sunt acum mutate din locul lor. Chiar și cel mai fix reper este schimbat, aruncat departe de ce era cunoscut. Nimic și nimeni nu pot rezista judecății.

11 Domnul face să tune glasul Lui înaintea oștirii Sale, căci tabăra Lui este foarte mare, și cel ce împlinește cuvântul este puternic. Dar mare este ziua Domnului și foarte înfricoșată: cine o poate suferi?

Glasul Domnului se aude cu tărie înaintea oștirilor cerurilor condamnând păcatul și nelegiuirea. Cine poate sta înaintea Sa? Cine își poate măsura puterile cu Creatorul universului? Cine se poate lupta cu Domnul? Unde este acum îngâmfarea omului, care se credea stăpân pe situație și ignora datoria pe care o avea față de Dumnezeu? Toate aceste întrebări rămân fără răspuns, fiindcă nimeni nu poate sta înaintea Sa. Nici cele mai înalte ziduri nu pot să ascundă pe cei ce L-au ignorat și au trăit așa cum au dorit, fără să se gândească la datoria pe care o aveau față de Domnul, de a păzi Cuvântul Său dat prin Sfintele Scripturi.

12 Dar chiar acuma, zice Domnul, întoarceți-vă la Mine cu toată inima, cu post, cu plânset și bocet!

Cu toate acestea, Domnul încă așteaptă ca omul să se întoarcă la El, să nu fie distrus de judecățile nimicitoare ce vor lovi pământul. Harul Său se apropie de sfârșit, dar a mai rămas totuși o clipă, un moment înainte de a se închide ușa, când încă mai este posibilă întoarcerea. Chiar înainte ca aceste judecăți să lovească pe cei nelegiuiți, mai este posibilă salvarea. Acum este clipa, momentul cel mai bun de a veni la Dumnezeu. Nu există rațiune pentru de a continua în răzvrătire, fiindcă prin pocăință,

sau părere de rău față de păcat, destinul nostru poate fi schimbat. De ce să murim de loviturile judecății, când putem fi salvați prin harul Celui Atotputernic?

13 Sfâșiați-vă inimile nu hainele, și întoarceți-vă la Domnul, Dumnezeul vostru. Căci El este milostiv și plin de îndurare, îndelung răbdător și bogat în bunătate, și-I pare rău de relele pe care le trimite.

Pocăința trebuie să fie interioară, fapt pentru care trebuie să vedem caracterul bun și îndurător al lui Dumnezeu. În urma acestei schimbări interioare are loc și transformarea modului nostru de a fi, adică a faptelor. Domnul nu dorește să nimicească pe poporul Său, fiindcă El iubește pe cei care i-a răscumpărat de sub puterea vrăjmașului și dorește să Îi mântuiască. Numai cine se împotrivește până la capăt acestui har irezistibil va fi în cele din urmă distrus de pe fața pământului. Judecățile trebuie să vină, lumea este coaptă pentru acesta, dar poporul sfânt nu are de ce să piară împreună cu cei răzvrătiți.

14 Cine știe dacă nu Se va întoarce și nu Se va căi? Cine știe dacă nu va lăsa după El o binecuvântare, daruri de mâncare și jertfe de băutură pentru Domnul, Dumnezeul vostru?

Este o certitudine părerea de rău a lui Dumnezeu pentru judecățile pe care le trimite asupra pământului. intenția Sa este de a ne binecuvânta, de a ne oferi cele mai alese daruri. Judecata este anunțată tocmai pentru ca omul să se întoarcă la El și să fie binecuvântat. Reluarea slujbelor de la Templu urma să fie un semn de acceptare înaintea Sa, o dovadă a îndurării Sale fără de margini pentru cei ce se întorc la El. De aceea, poporul sfânt putea privi cu încredere la Dumnezeu ca Mântuitor al lor.

15 Sunați cu trâmbița în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare!

De data aceasta trâmbița nu mai sună pentru a vesti războiul, ci pentru a chema poporul să se închine înaintea lui Dumnezeu. Astfel, judecățile nimicitoare urmau să cruțe pe cei credincioși și aveau să treacă pe lângă ei, într-un mod similar modului în care Nimicitorul a lovit Egiptul, dar a lăsat pe copiii lui Israel. Avem o chemare de a ne închina și de a ne ruga cu putere pentru a trece cu bine prin timpul de încercare ce trebuie să vină peste întreaga lume din cauza nelegiuirii.

16 Strângeți poporul, țineți o adunare sfântă! Aduceți pe bătrâni, strângeți copiii, și chiar pruncii de la țâță! Să iasă mirele din cămara lui, și mireasa din odaia ei!

Situația poporului sfânt era critică, iar judecățile erau iminente. Nimic nu le mai putea opri. Nu mai era nici măcar o clipă de pierdut. Toți trebuiau să vină înaintea Domnului, cerând stăruitor iertare și scăpare de condamnare. Rugăciuni de mijlocire trebuiau să fie auzite înălțându-se către Domnul. Pocăința trebuia să fie deplină. Întoarcerea la Cuvântul Său trebuia să fie din toată inima. Israel primise elemente de închinare idolatră care îl înstrăinase de Domnul, iar acum era necesară o întoarcere deplină la El.

17 Preoții, slujitorii Domnului, să plângă între tindă și altar, și să zică: Doamne, îndură-Te de poporul Tău! Nu da de ocară moștenirea Ta, n-o face de batjocura popoarelor! Pentru ce să se zică printre neamuri: Unde este Dumnezeul lor?

Judecata este sigură și vine în scurt timp, dar cineva trebuie să mijlocească pentru poporul sfânt înaintea lui Dumnezeu. În cuvinte simple se reiau cele spuse de Moise, care confruntat cu nelegiuirea lui Israel și cu iminenta sa distrugere, a pledat înaintea Domnului invocând slava lui Dumnezeu înaintea neamurilor întregului pământ. Această mijlocire nu era destinată acoperirii păcatului, ci întoarcerii la Dumnezeu, la adevărata închinare. De aceea primul pas era de a recunoaște vinovăția și păcatul și de a face apel la îndurarea divină. Numai astfel Israel putea să scape de judecata nimicitoare care avea să lovească întregul pământ.

18 Domnul a fost plin de râvnă pentru țara Lui, și S-a îndurat de poporul Său.

În condițiile în care Israel urma să se întoarcă la Dumnezeu, se deschidea înaintea sa o perspectivă grandioasă, o diferență de la cer la pământ față de judecățile nimicitoare care ar fi trebuit să vină peste el. Îndurarea și mila din partea Domnului aveau să înlocuiască pedeapsa, iar binecuvântarea avea să se manifeste în locul blestemului. Astfel, urma să devină clar pentru toți oamenii că Israel este poporul lui Dumnezeu, ales special în mijlocul națiunilor întregului pământ.

19 Domnul a răspuns, și a zis poporului Său: Iată, vă trimit grâu, must și untdelemn proaspăt, ca să vă săturați de ele, și nu vă voi mai face de ocară între neamuri.

Manifestarea cea mai evidentă a acceptării înaintea lui Dumnezeu consta în posibilitatea de a recolta roadele pământului. Natura urma să își reia lucrarea sa de a oferi omului cele necesare vieții prin recolte bogate, iar spectrul distrugerii avea să fie uitat. Toate consecințele nelegiuirii urmau să fie îndepărtate, iar bunătatea lui Dumnezeu avea să se manifeste pe pământ. Această imagine contrastează puternic cu scenele nimicirii din versetele anterioare, oferind privirii un alt orizont complet diferit. Această dublă perspectivă asupra viitorului, pe de o parte prin prisma judecății, iar pe de altă parte prin reprezentarea binecuvântării, ne învață că depinde doar de noi alegerea destinului nostru final. Închinarea la Dumnezeu face diferența dintre cele două imagini.

20 Voi depărta de la voi pe vrăjmașul de la miază-noapte, îl voi izgoni spre un pământ fără apă și pustiu, îi voi împinge partea dinainte a oștirii lui în marea de răsărit, și coada oștirii în marea de apus; iar duhoarea lui se va ridica în sus, și mirosul lui de putregai se va înălța în văzduh, căci s-a crezut grozav.

Totuși, vrăjmașul trebuia să vină asupra lui Israel. Profitând de îndepărtarea de Dumnezeu, acesta a înaintat plin de semeție pentru a șterge de pe fața pământului poporul care purta mărturia Celui Atotputernic. Chiar dacă Israel s-a întors la Dumnezeu, el totuși vine crezând că va avea de-a face cu o pradă ușoară, că Domnul nu va interveni pentru el. Acesta este un moment critic, fiindcă poporul știe că a păcătuit împotriva Domnului și astfel nu poate invoca binecuvântarea divină. Dar în același timp, prin pocăință el s-a întors la Dumnezeu vorbim de cazul în care Israel urma să urmeze sfatul divin – și astfel făgăduințele îndurării sunt asupra sa.

Înaintarea însă a vrăjmașului îi inspiră însă teamă că Domnul nu va interveni, că păcatul său este prea mare pentru a mai fi iertat și de aceea este făcută făgăduința intervenției divine în susținerea poporului sfânt, care și-a mărturisit păcatele și s-a întors la Domnul, precum și în distrugerea marelui vrăjmaș al neprihănirii, care va fi îndepărtat și distrus în pustie, pentru a nu necurăți țara cea sfântă. Cel ce se credea suficient de puternic în cotropirea poporului sfânt este distrus prin chiar înălțarea de sine de care a dat dovadă. În această relatare se avea în vedere atât armata de lăcuste care distrugea recoltele, care avea să fie înecată în cele două mări (Mediterană și Moartă), dar aplicația se face și asupra invadatorului păgân care dorea să pună stăpânire pe țara sfântă. Aplicația este prin urmare dublă.

21 Nu te teme, pământule, ci bucură-te și înveselește-te, căci Domnul face lucruri mari!

Dar nu numai poporul sfânt se bucură, ci întregul pământ, eliberat de prezența unui asupritor fără milă. Domnul se descoperă ca eliberator al lui Israel și salvator al țării sfinte. El nu părăsește pe cei ce se încred în El, pe cei ce se întorc cu smerenie și umilință cerând ajutor de sus contra vrăjmașului. Lucrurile mari ale Domnului se văd prin eliberarea de cel care cauza durere și suferință nu numai poporului sfânt, dar chiar și întregului pământ. Înțelegem astfel inclusă orice fel de vrăjmășie împotriva poporului sfânt, permisă de Dumnezeu din cauza îndepărtării acestuia de la adevărata închinare. În simbol, înțelegem eliberarea întregii lumi de stăpânirea păcatului, adus pe pământ

prin neascultarea omului. Întoarcerea la Dumnezeu a fiilor lui Adam, creează premisele intervenției divine.

22 Nu vă temeți, fiare de pe câmp, căci islazurile pustiei iarăși vor înverzi, pomii își vor da roadele, smochinul și vița își vor da rodul lor.

Natura își reia cursul ei. Din nou pomii își oferă roadele, iar peisajul devine încântător. Domnul re-creează totul. El nu lasă distrugerea să își facă lucrarea până la capă. Pământul a fost adus la existență cu un scop precis, ca neprihănirea lui Dumnezeu să fie vizibilă, ca rânduielile cerului să fie în totul reprezentate prin om și natură. Dar neascultarea a stricat tot acest plan minunat, aducând distrugere și moarte. Însă vine un timp al restatornicirii tuturor lucrurilor, când oameni de pe întregul pământ se vor întoarce la adevărata închinare prevăzută în Sfintele Scripturi, iar Domnul va interveni pentru salvarea acestora, deopotrivă cu restabilirea întregului pământ. Doar cei ce se alipesc până la capăt de păcat vor pieri, loviți de judecățile nimicitoare ale lui Dumnezeu.

23 Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și înveseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaie la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și târzie, ca odinioară.

Semnul reintrării naturii în cursul ei normal este redat prin intermediul ploii ce se revarsă pe pământ. Astfel sunt posibile din nou recoltele și obținerea de hrană pentru tot ce este viu. Revenirea naturii la legile sale este un act de re-creație din partea lui Dumnezeu, o anulare și compensare a pedepselor din cauza nelegiuirii. Deopotrivă cu vrăjmașul nemilos, simbolizat prin lăcuste, seceta încetează. O nouă eră se deschide înaintea poporului sfânt, și prin el, înaintea întregii omeniri. Edenul de la început este refăcut, iar cei ce s-au întors la Domnul au parte de o măsură deplină a binecuvântărilor Sale.

24 Ariile se vor umple de grâu, vor geme tocitoarele și teascurile de must și de untdelemn,

În locul distrugerii avem acum imaginea belșugului. Rodirea pământului va fi peste măsură de mare. Abundența va lua locul lipsei, sărăciei. Această binecuvântare materială este de fapt o extindere a celei spirituale prin prezența lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. De data aceasta, El este alături de Israel împotriva vrăjmașilor de orice fel. Este o restaurare a autorității Sale asupra poporului sfânt, începutul unei noi ere, în care Domnul va conduce direct pe cei credincioși.

25 vă voi răsplăti astfel anii, pe care i-au mâncat lăcustele Arbeh, Ielec, Hasil și Gazam, oștirea Mea cea mare, pe care am trimis-o împotriva voastră.

Judecata divină nu poate fi anulată, deoarece dreptatea lui Dumnezeu, Legea Sa, o cere. Dar ca urmare a pocăinței era deschisă posibilitatea de a trece cu bine de ea. După ce judecata împotriva poporului sfânt avea să fie adusă la îndeplinire, binecuvântarea avea din nou să se reverse peste cei credincioși. Această rămășiță a poporului sfânt sunt cei care au luat seama la mesajul de întoarcere la Domnul și astfel au fost cruțați de El în timpul trecerii judecății nimicitoare.

26 Veți mânca și vă veți sătura, și veți lăuda Numele Domnului, Dumnezeului vostru, care va face minuni cu voi, și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară!

Judecata lui Dumnezeu asupra poporului Său niciodată nu se va mai repeta. Cei răzvrătiți vor fi nimiciți din mijlocul poporului sfânt, dar cei ce s-au încrezut în Domnul, vor fi salvați și vor rămâne în țara sfântă. Ei vor avea parte de plinătatea binecuvântărilor divine și vor lăuda numele Domnului. Dar partea cea mai importantă este locuirea lui Dumnezeu împreună cu poporul Său, lucru care se va vedea prin o mulțime de semne minunate, similare celor care au însoțit pe Israel în timp ce călătorea prin Egipt.

27 și veți ști că Eu sunt în mijlocul lui Israel, că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, și nu este altul afară de Mine. și poporul Meu niciodată nu va mai fi de ocară.

Domnul va fi în mijlocul lui Israel ca împărat și va conduce în mod direct pe poporul Său. El va fi mereu cu ei și nimeni nu se va mai atinge de ei. Astfel este promis un timp al restaurării depline dincolo de negura judecăților nimicitoare ce vor lovi pământul. Am putea spune că scopul principal al acestor judecăți este cel de a instaura domnia lui Celui Atotputernic pe pământ. Un lucru ce a fost contestat de-a lungul istoriei păcatului în această lume. În plus, poporul sfânt niciodată nu va mai fi la mână vrăjmașului, care a făcut tot ce a dorit cu el, prin asuprire, batjocură și nimicire.

28 După aceea, voi turna Duhul Meu peste orice făptură; fiii și fiicele voastre vor proroci, bătrânii voștri vor visa visuri, și tinerii voștri vor avea vedenii.

Pentru a fi pregătiți în vederea trecerii prin judecățile nimicitoare, Domnul promite revărsarea Duhului Sfânt asupra tuturor celor credincioși. Nu este pusă nici o restricție, orice persoană care va avea credință în Domnul va primi această binecuvântare și va deveni mesager al Său, într-un mod similar unui profet. Această revărsare este în mare măsură similară celei din ziua Cincizecimii, când Domnul a revărsat Duh Sfânt peste toți cei adunați în jurul apostolilor, pentru ca Evanghelia să poată fi predicată până la marginile pământului. O astfel de revărsare a Duhului Sfânt va transforma în mesageri pe toți cei credincioși, astfel încât ei să răspândească Evanghelia în orice loc. În același timp, Duhul Sfânt va înzestra interior pe cei sfinți cu acea capacitate de a rămâne credincioși pe deplin Domnului în timpul de încercare.

29 Chiar și peste robi și peste roabe, voi turna Duhul Meu, în zilele acelea.

Oferta revărsării Duhului Sfânt va fi atât de generoasă încât chiar și persoanele cele mai umile vor putea beneficia de acest dar divini. Într-un sens special, primirea Duhului Sfânt va fi elementul obligatoriu în pregătirea pentru venirea Zilei Judecății lui Dumnezeu. Această revărsare nu are practic precedent în istorie, deoarece va face o distincție clară între cei ce se închină Domnului și ceilalți, ce sunt indiferenți la chemarea Sa.

30 Voi face să se vadă semne în ceruri și pe pământ: sânge, foc, și stâlpi de fum;

Cu această ocazie se vor repeta semnele ieșirii din Egipt, fiindcă Domnul va pedepsi lumea pentru nelegiuire, dar deopotrivă va elibera pe cei credincioși și în va conduce din nou în țara promisă. Spre deosebire de timpul lui Moise, când oameni necredincioși au exista în tabăra lui Israel. De data aceasta în mijlocul poporului sfânt vor fi doar cei care au primit Duhul Sfânt revărsat special pentru cei sfinți. Pentru prima dată în istorie cei sfinți vor fi „sigilați” și separați de cei nesfinți pe întregul pământ. Astfel, întreaga lume va fi pregătită pentru „secerișul final” și pentru venirea judecăților nimicitoare ale Domnului, așa cum au fost anunțate prin profeți.

31 soarele se va preface în întuneric, și luna în sânge, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.

Semne impresionante vor fi vizibile în natură, fiindcă legi considerate veșnice vor fi suspendate în vederea venirii judecății. Soarele și luna, create în ziua a treia, nu își vor mai revărsa lumina marcând începutul loviturilor nimicitoare ale Domnului. Astfel, întreaga lume va fi avertizată asupra caracterului lor supranatural. Suspendarea acestor legi nu va putea fi explicată prin știință sau alte mijloace tehnice și toți oamenii vor vedea lucrarea lui Dumnezeu.

32 Atunci oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași, pe care-i va chema Domnul.

Dar aceste semne au drept scop principal ca oamenii să se întoarcă măcar în ultima clipă, asemenea tâlharului de pe cruce, și să fie mântuiți. Nu există nici un fel

de restricții în a fi salvat. Este suficient să te închini lui Dumnezeu. indiferent de originea lor, chiar și dintre neamuri, oricine se va întoarce la Domnul, văzând semnele sfârșitului acestei lumi și ale iminenței începerii judecății, va fi mântuit. Nu există nici un fel de restricții în acest sens. Nu există un număr limitat. Atât cei credincioși din poporul sfânt, cât și cei dintre neamuri ce vor răspunde chemării, vor fi mântuiți în Sion, prin închinare la Domnul. Ce se putea face mai mult pentru mântuirea celor păcătoși?

Cartea Profetului Ioel(Ioil) - Capitolul 3

1 Căci iată că în zilele acelea și în vremurile acelea, când voi aduce înapoi pe prinșii de război ai lui Iuda și ai Ierusalimului,

Există un timp al restabilirii lui Israel, cânt tot ce a fost pierdut din cauza nelegiuirii va fi redobândit prin harul lui Dumnezeu. Nu este vorba de merite pe care Israel le-ar fi dobândit în vreun fel, ci de voința divină de a restaura lucrurile așa cum au fost la început. Același principiu se extinde la scara întregii omeniri, fiindcă Edenul va și el restabilit, fiind inclus planul restaurării lui Israel și al Ierusalimului.

2 voi strânge pe toate neamurile, și le voi pogorî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele, pentru poporul Meu, pentru Israel, moștenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărțind între ele țara Mea.

Prin această strângere a neamurilor, se reliefează un conflict cosmic între Dumnezeu și națiunile acestei lumi, din cauza oprimării poporului Său. Asupra acestora apasă vina de a fi distrus pe Israel și astfel de a se fi ridicat împotriva Celui Prea Înalt. Dincolo de evenimentul istoric, toți cei care au asuprit pe poporul sfânt vor fi strânși în „Valea Judecății” sau „Valea lui Iosafat” pentru a fi nimiciți. Experiența din timpul lui Iosafat avea să se repete. Astfel, neamurile urmau să se unească și să vină împotriva lui Israel, dar chiar înainte de a se da lupta, Domnul avea să lupte pentru poporul Său și să distrugă pe vrăjmași într-o confruntare directă între El și aceștia din urmă.

3 Au tras la sorț pentru poporul Meu; au dat un flăcău pe o curvă, și au vândut fata pe vin, și l-au băut.

Simbolul tragerii la sorți pentru un om, exprimă asuprirea lipsită de scrupul exercitată asupra poporului lui Dumnezeu. Astfel, vrăjmașii au făcut tot ce au dorit cu Israel, s-au bucurat de o putere deplină asupra celor ce se încredeau în Dumnezeu, adunând asupra lor o vinovăție ce nu poate fi ștearsă. Domnul a consemnat însă până și cel mai mic act de nedreptățire a celor credincioși. Secvența vinderii ca robi a fiilor lui Israel, schimbul de sclavi, iar ulterior cumpărarea de vin, denotă o stare de beție spirituală, în care s-au aflat cei care au asuprit pe cei sfinți, fără să se gândească o clipă că Domnul vede și va interveni pentru cei nedreptățiți.

4 Ce vreți voi cu Mine, Tirule și Sidonule, și toate ținuturile Filistenilor? Vreți să-Mi răsplătiți vreo faptă, sau să faceți ceva împotriva Mea? Iute, fără zăbavă, voi întoarce faptele voastre asupra capului vostru.

Tirul, Sidonul și țara filistenilor sunt ținuturile celor care s-au îmbogățit de pe urma cotropirii țării sfinte și a vinderii celor ce se încredeau în Dumnezeu. Dar Domnul promite că va întoarce asupra acestor vrăjmași rodul faptelor lor. Ceea ce au făcut se va întoarce asupra lor sau „după faptă și răsplată”. Toți cei ce au asuprit, chiar și cu cea mai mică faptă sau cuvânt, pe poporul lui Dumnezeu vor fi nimiciți. Păcătuind împotriva celor ce se încredeau în Dumnezeu, ei au ajuns în cele din urmă să lupte împotriva Domnului, astfel că încumetarea lor urma să le fie fatală.

5 Mi-ați luat argintul și aurul, și cele mai bune odoare ale Mele, și le-ați dus în templele voastre.

Jefuirea lui Israel a fost de fapt îndreptată împotriva lui Dumnezeu. El se identifică pe deplin cu poporul Său, atât în vremurile bun, dar mai ales în timp de suferință. Ceea ce s-a comis împotriva lor, s-a făcut de fapt împotriva Sa. Asuprirea, nedreptatea, jefuirea celor credincioși atrage după sine mânia fără milă a li Dumnezeu, o judecată nimicitoare, care va distruge pe deplin ce toți cei răi.

Pe lângă acest lucru, dușmanii au distrus Templul Domnului, ducând în țările lor simbolurile sfinte ca ofrande zeităților păgâne. Acest lucru se adaugă între capetele de acuzare pe care Domnul le formulează împotriva lor. Trebuie bine înțeles, că idolatria neamurilor se constituie ca un păcat al blasfemiei împotriva lui Dumnezeu, care atrage după sine venirea mâniei Sale.

6 Ați vândut pe copiii lui Iuda și ai Ierusalimului copiilor Grecilor, ca să-i depărtați din țara lor.

Cei credincioși au fost izgoniți din moștenirea Domnului și vânduți ca sclavi departe de țara lor. Vinovăția vrăjmașilor lui Dumnezeu este deosebit de mare, fiindcă nu numai că au nedreptățit pe poporul sfânt, dar au căutat să și profite de pe urma lui, punând pe umerii lor jugul robiei. Astfel, ei au fost alungați din țara sfântă pentru se pune mâna pe avuțiile lor. Regăsim o temă care străbate veacurile, referitor la asuprirea extremă a celor credincioși de către cei nelegiuiți. Totuși, Domnul a notat toate aceste abuzuri și acum le va aduce la judecată.

7 Iată că îi scol în locul în care i-ați vândut, și voi întoarce fapta voastră asupra capului vostru.

Domnul va elibera pe poporul Său din robia vrăjmașului și va aduce în schimb nimicirea asupra celor răi. Greșeala de bază a celor nelegiuiți a fost că nu și-au dat seama că ori de câte ori au lovit pe un credincios, eu au adus atingere Domnului. Dumnezeu a fost batjocorit prin defăimarea poporului Său, ceea ce se constituie ca un păcat ce nu poate fi șters din rapoartele din ceruri. Similar cazului faraonului Egiptului din timpul lui Moise, ei s-au crezut stăpâni asupra celor sfinți, fără a vedea pe Marele Apărător. Astfel, ei au întrat în luptă directă cu Dumnezeu, sfidând eliberarea miraculoasă deschisă de Cel Atotputernic, și de aceea au murit în mijlocul Mării Roșii.

8 Voi vinde copiilor lui Iuda pe fiii și fiicele voastre, și ei îi vor vinde Sabeenilor, un neam depărtat; căci Domnul a vorbit.

Vrăjmașii vor cădea în cele din urmă în robie, pentru a fi vânduți ca sclavi la marginile pământului. Acest principiu se regăsește în repetate rânduri de-a lungul istoriei, dar împlinirea finală va fi când Domnul va restabili pe deplin pe poporul Său și va distruge pentru totdeauna pe cei nelegiuiți. Judecata divină nu face altceva decât să aplice asupra celor vinovați măsura faptelor lor. Este un act de dreptate deplină, fără recurs și în care nu există nedreptate, ci „după faptă și răsplată”.

9 Vestiți aceste lucruri printre neamuri: pregătiți războiul! Treziți pe viteji! Să se apropie și să se suie, toți oamenii de război!

În mai multe imagini ce se succed dinamic, se enumeră etapele pregătitoare pentru începerea luptei finale dintre cei răzvrătiți și Dumnezeu. Există o derulare a evenimentelor ce imită într-o mare măsură pregătirea unei campanii militare. Cei nelegiuiți vin să se lupte cu Domnul oștirilor. Pentru aceasta ei se pregătesc să atace și să distrugă pe poporul lui Dumnezeu, lipsit de apărare și de posibilitatea de ripostă. Înaintea lor ei văd doar o victorie ușor de obținut, cei credincioși neavând capacitatea militară de a li se opune. Dar ei vor avea o surpriză atunci când Îl vor întâlni pe Domnul luptând împotriva lor, în apărarea poporului Său.

10 Fiarele plugurilor voastre prefaceți-le în săbii, și cosoarele în sulițe! Cel slab să zică: Sunt tare!

Tot potențialul economic, toate mijloacele sunt folosite pentru a crea arme de război împotriva poporului lui Dumnezeu. Într-un efort final, cei răzvrătiți se pregătesc

pentru bătălia decisivă a tuturor veacurilor împotriva autorității lui Dumnezeu. Acest principiu rău care a răscolit toată istoria acestui pământ, ajunge astfel la maturitate. Rodul său este clar: poporul lui Dumnezeu, cei credincioși, trebuie să fie nimiciți de pe pământ, iar amintirea lor ștearsă de sub ceruri. În acest mod, moștenirea pământului va fi sigură în mâna lor și nimeni nu va mai aduce aminte de autoritatea divină. Aceeași ură care l-a determinat pe Cain să îl omoare pe Abel va fi la lucru pentru a conduce la o răzvrătire generalizată împotriva celor sfinți.

11 Grăbiți-vă și veniți, toate neamurile de primprejur, și strângeți-vă! Acolo pogoară, Doamne, pe vitejii Tăi!

Domnul face o „invitație" neamurilor pentru a-și măsura puterile cu El. lupta va fi decisivă, finală; toată puterea omului se va opune puterii lui Dumnezeu. Pare a fi un gest lipsit de rațiune, dar să nu uităm că această stranie coaliție vede în față doar poporul neajutorat al lui Dumnezeu. Astfel, ei întrezăresc o pradă ușor de prins și nu se gândesc că se vor întâlni cu Marele Judecător.

12 Să se scoale neamurile, și să se suie în valea lui Iosafat! Căci acolo voi ședea să judec toate neamurile de primprejur.

Înaintând pentru luptă, toată această mulțime de oameni vor avea însă o surpriză copleșitoare: pe câmpul de luptă, în locul unor persoane lipsite de apărare stă chiar Domnul, înaintea Căruia tremură cerurile și pământul. Șocul va fi puternic, când vor înțelege că nu cu niște oameni neajutorați au de-a face, ci chiar cu Cel Atotputernic. Ar dori acum să fugă, să se ascundă sub stânci sau în peșterile pământului, dar este prea târziu. Ei sunt în conflict direct cu Dumnezeu. De la înălțimea cerurilor, Domnul oștirilor va dovedi vinovăția acestor vrăjmași și îi va nimici pe deplin.

13 Puneți mâna pe seceră, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline, și tocitoarele dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!

Lupta lui Dumnezeu se aseamănă cu desfășurarea lucrărilor agricole. Păcatul a rodit dând pe față nelegiuirea lipsită de orice fel de acoperământ. Ce poate fi o dovadă mai clară a răutății, decât să încerci să distrugi, având la dispoziție toate mijloacele de război, pe cei lipsiți de apărare, doar fiindcă se încred în Dumnezeu? Păcatul a ajuns la maturitate, iar „secerișul" lui este copt. A sosit timpul ca Domnul să acționeze și să pună capăt domniei răului pe pământ și deopotrivă să salveze pe cei sfinți aflați într-o primejdie de moarte.

14 Vin grămezi-grămezi în valea judecății, căci ziua Domnului este aproape, în valea judecății.

Ura împotriva poporului lui Dumnezeu, și de fapt a lui Dumnezeu Însuși, îi determină să înainteze cu intenția de a distruge pe cei credincioși. Dar tocmai această acțiune a lor nu va face altceva decât să declanșeze „Ziua Domnului", momentul intervenției Sale ca apărător al poporului Său. A sosit clipa decizie finale atât din partea vrăjmașului, dar și din partea lui Dumnezeu. La acel moment întreaga omenire va fi împărțită în două mari categorii: cei ce se închină lui Dumnezeu și cei ce se opun acestei închinări. Timpul sfârșitului a venit; grâul a fost separat de neghină.

15 Soarele și luna se întunecă, și stelele își pierd strălucirea.

Natura își schimbă cursul reacționând la rostirea judecăților divine. Astrele își modifică înfățișarea, iar lumina devine întuneric. Ceea ce părea simplu de adus la îndeplinire: nimicirea sfinților „ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și au credința lui Iisus", devine un lucru greu de realizat, chiar imposibil. Cel care este Lumina lui Israel așterne întunericul peste tabăra vrăjmașă și o face să simtă condiția teribilă în care se află. Domnul nu permite însă ca aceste mulțimi de vrăjmași să se apropie de cei sfinți. intervenția Sa face o separare între cele două categorii, o distincție între vrăjmași și

cei credincioși, într-un mod similar timpurilor când pe țărmul Mării Roșii El a împiedicat pe egipteni să vină peste tabăra lui Israel.

16 Domnul răcnește din Sion, glasul Lui răsună din Ierusalim, de se zguduie cerurile și pământul. Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel.

Intervenția divină este eliberatoare, aducând pace poporului sfânt. El Își mută scaunul de domnie în Sion, în mijlocul celor sfinți. Domnul acționează ca Împărat al celor ce s-au încrezut în El. natura se cutremură la glasul Său, înaintea prezenței Sale plină de slavă. În sfârșit, Domnul vine pentru a elibera definitiv pe cei credincioși de asuprirea celor răi. Momentul Sinai se repetă, dar la scară planetară, fiindcă Domnul se descoperă înaintea întregului pământ.

17 și veți ști că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care locuiește în Sion, muntele Meu cel sfânt. Ierusalimul însă va fi sfânt, și nu vor mai trece străinii prin el.

Lucrurile devine deja clare: Domnul a preluat împărăția lui Israel, a celor credincioși din toate veacurile. Domnia Sa a început și nimic necurat nu va mai fi în poporul Său. O nouă eră se deschide pentru cei sfinți, iar nelegiuirea dispare cu totul. Abia în acele momente se va vedea planul divin în adevărata sa măreție: un popor cu totul sfânt pentru Domnul, locuind pe întregul pământ.

18 În vremea aceea, va picura must din munți, și va curge lapte din dealuri, toate pâraiele lui Iuda vor fi pline de apă. Un izvor va ieși de asemenea din Casa Domnului, și va uda valea Sitim.

Avem în față imaginea unei abundențe edenice. Se insistă asupra belșugului de apă brăzdând pământul țării sfinte în opoziție cu seceta și sărăcia ce veniseră asupra țării din cauza nelegiuirii celor ce o locuiau. Râul care curge din Casa Domnului mergând către Marea Moartă ne indică o schimbare a geografiei pământului, fiind o mărturie a schimbărilor dramatice ce au avut loc la intrarea în timpul mesianic. Deopotrivă este un simbol al autorității și puterii ce se va revărsa din prezența lui Dumnezeu asupra întregii lumi, inclusiv asupra locurilor secetoase și sărace ale planetei. O eră a abundenței binecuvântărilor divine peste Israelul spiritual se deschide privirii celor sfinți.

19 Egiptul va ajunge pustiu, Edomul va ajunge o pustie stearpă, din pricina silniciei făcute împotriva copiilor lui Iuda, al căror sânge nevinovat l-au vărsat în țara lor.

Toți cei care au fost împotriva poporului sfânt vor fi nimiciți. Blestemul divin va veni asupra lor ca pedeapsă pentru asuprirea celor credincioși, pentru timpul de încercare pe care l-au adus asupra celor ce își puneau toată speranța în Dumnezeul lui Israel. Pustiul cuprinde pe toți vrăjmașii, un rezultat al nelegiuirii. Timpul mesianic înseamnă sfârșitul domniei răului pe pământ.

20 Dar Iuda va fi veșnic locuit, și Ierusalimul din neam în neam.

Numai poporul lui Dumnezeu va rămâne pe pământ și binecuvântările edenice vor fi revărsate asupra sa. Cei credincioși își vor primi atunci răsplata pentru credința și răbdarea dovedite în timpurile de aspră încercare din partea celor răi. Domnul va reveni în mijlocul poporului Său și va aduce eliberare de orice vrăjmaș. Destinul celor sfinți este complet diferit de soarta celor ce s-au răzvrătit împotriva autorității divine prin persecuția celor credincioși.

21 Le voi răzbuna sângele pe care nu l-am răzbunat încă, dar Domnul va locui în Sion.

Împărăția lumii va trece în mâinile lui Dumnezeu și El va garanta pacea și prosperitatea poporului Său. El va judeca și nimici pe vrăjmași. El va face dreptate pentru toate nedreptățile îndurate de cei sfinți. Iar pacea Sa va rămâne veșnic pe

pământ. Soluția va fi deplină și finală. Răul nu va mai reveni în această lume. Aceasta este adevărata soluție pentru poporul sfânt și pentru planeta Pământ, răspunsul deplin la toate problemele cauzate de păcat. Iar Domnul va locui împreună cu cei sfinți pe pământ, domnind ca Împărat al lor. Fie să avem și noi parte de această binecuvântare, precum și oricine alege să Îl urmeze pe Domnul în acest timp al sfârșitului domniei răului pe planeta Pământ.

Cartea Profetului Hagai(Agheu) - Capitolul 1

Cartea profetului Hagai(Agheu) ne oferă ocazia de a înțelege mesajele divine ce au fost adresate evreilor care s-au întors din Babilon pentru a continua lucrarea de rezidire a Templului de la Ierusalim. Astfel, putem urmări cum iudeii, după o scurtă perioadă de elan spiritual și de dedicare în slujirea lui Dumnezeu, au căzut într-o stare de lâncezeală și apatie care a condus la încetarea lucrărilor pentru zidirea Templului de la Ierusalim.

Trebuie menționat că un rol descurajator l-a avut și presiunea exercitată de neamurile din jurul lui Israel pentru a-I împiedica pe evrei să continue această lucrare, care era un semnal al dorinței de a fi eliberați de cei care îi asupreau. Totuși, principalul obstacol a fost dezinteresul, căutarea bunăstării materiale, ceea ce a condus la neglijarea și uitarea misiunii pe care ei o aveau în țara sfântă ca popor al Domnului. De aceea, Dumnezeu a trimis mai multe mesaje către poporul Său prin Hagai(Agheu).

În primul capitol putem citi două astfel de mesaje, în care primul se constituie ca o mustrare și o avertizare contra unui comportament greșit față de Dumnezeu, iar al doilea ca un mesaj de încurajare și de încredere în Domnul. Putem spune că avem de-a face cu o Evanghelie a speranței și asigurării prezenței divine împreună cu poporul Său, atunci când acesta se întoarce la El.

În al doilea capitol se pot citi alte trei mesaje din partea Domnului prin care se oferă îndrumare asupra lucrării ce trebuie făcută, avertizare împotriva legalismului și viziunea sfârșitul veacului. Astfel, se oferă o imagine panoramică asupra istoriei în strânsă legătură cu lucrarea făcută de către Dumnezeu pentru poporul Său. Într-o formulă sintetică, profeția lui Hagai(Agheu) cuprinde toate temele majore ale Scripturii: devoțiune, pericolul formalismului, călăuzire în neprihănire și perspectiva de final a istoriei.

1 În anul al doilea al împăratului Darius, în ziua întâi a lunii a șasea, Cuvântul Domnului a vorbit prin prorocul Hagai(Agheu) către Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, și către Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, astfel:

Cuvântul Domnului vorbește prin oameni aleși, prin profeți, adresând un mesaj de încurajare, de îmbărbătare, de speranță. Era nevoie de un îndemn special din partea Domnului pentru continuarea lucrării de rezidire a Templului de la Ierusalim. Într-un moment în care tot poporul era descurajat, opoziția fiind maximă, iar lucrul oprit, Domnul intervine pentru a indica ceea ce trebuia să se facă în continuare.

2 Așa vorbește Domnul oștirilor: Poporul acesta zice: N-a venit încă vremea pentru zidirea din nou a Casei Domnului!

„Poporul acesta” am putea fi și noi atunci când gândim că nu a sosit vremea pentru lucrarea lui Dumnezeu. Este foarte ușor să amânăm astfel ceea ce ne este poruncit să facem acum. De unde provine oare o astfel de concepție? Zidirea Casei lui Dumnezeu reprezintă cea mai importantă lucrare pe pământ, de aceasta depinzând destinul nostru în eternitate. Dacă lăsăm să treacă ocaziile prețioase ale prezentului, atunci ne vom sigila o alegere a condamnării, mai degrabă decât a mântuirii.

3 De aceea Cuvântul Domnului le-a vorbit prin prorocul Hagai(Agheu) astfel:

Cuvântul Domnului ne somează, ne provoacă, nu ne lasă să stăm liniștiți atunci când situația noastră nu este în regulă. Tocmai din cauza unei liniștiri false, oamenii au tendința de a minimaliza ceea ce Dumnezeu declară în modul cel mai lămurit că trebuie să fie făcut. Cu toate acestea, Cuvântul divin nu se oprește doar să constate necredința omului, ci continuă să mărturisească împotriva a tot ce este rău, îndemnându-ne să mergem mai departe pe calea ce duce la cer.

4 Dar pentru voi a venit oare vremea să locuiți în case căptușite cu tavan, când Casa aceasta este dărâmată?

Timpul fiecărui lucru este stabilit de către Cel Prea Înalt în conformitate cu planurile Sale veșnice. Domnul știe cel mai bine ce anume trebuie făcut și când, de aceea sfatul Său este fără putință de greșeală. Dar oamenii au tendința de a acționa în opoziție cu voința divină descoperită de slujitorii Săi credincioși. Era o priveliște descurajantă să vezi Casa lui Dumnezeu în ruină, o construcție neterminată expusă intemperiilor de tot felul, în timp ce fiecare se îngrijea doar de lucrurile materiale, temporale, fără a da atenție Templului Dumnezeului Celui Viu. Dar nu este acesta spiritul timpului în care trăim, când puțini oameni mai caută pe Domnul cu sinceritate și prin aplicarea învățăturilor Sfintelor Scripturi? În aceste condiții este greu de crezut că s-ar putea aștepta binecuvântări de la Dumnezeu, dar cu toate acestea omul merge înainte nepăsător, fără să se gândească asupra pagubei pe care și-o creează sieși.

5 Așa vorbește acum Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!

Privește drumul pe care mergi: Dumnezeu ne invită să ne examinăm viața în lumina Cuvântului Său pentru a ne da seama de propria noastră situație înaintea Sa. Dar de ce este oare necesar să ne analizăm viața și calea pe care mergem? De ce să ne gândim la așa ceva, mai ales când în opinia noastră totul este în regulă? Nu cumva Dumnezeu se amestecă nepermis în viețile noastre? Prin cuvintele profetului Hagai(Agheu), poporul era avertizat să își schimbe stilul de viață, astfel încât să dea slavă lui Dumnezeu prin împlinirea lucrării la care au fost chemați. Este deosebit de important să înțelegem că atunci când lucrăm pentru Domnul, de fapt lucrăm pentru noi înșine, pentru mântuirea noastră.

6 Semănați mult, și strângeți puțin, mâncați, și tot nu vă săturați, beți, și tot nu vă potoliți setea, vă îmbrăcați, și tot nu vă este cald; și cine câștigă o simbrie, o pune într-o pungă spartă!

Lipsă de eficiență: este oare plăcut să lucrezi din greu, dar rezultatele să fie nesemnificative? Sau ce se poate spune când avem o continuă insatisfacție în legătură cu ceea ce facem, indiferent cât de multe lucruri am deține? A te bucura de munca ta este un dar de la Dumnezeu, aceasta fiind o învățătură des repetată în Scriptură. De aceea, atunci când avem probleme cu satisfacția personală, va fi necesar să ne punem întrebări asupra condiției noastre spirituale înaintea lui Dumnezeu pentru a identifica cu adevărat cauzele problemei. Domnul este Stăpânul întregului univers; totul Îi aparține și fără El noi nu ne vom putea bucura cu adevărat de această viață.

7 Așa vorbește Domnul oștirilor: Uitați-vă cu băgare de seamă la căile voastre!

Cercetare de sine: Avem o lucrare importantă de făcut cât timp vom trăi pe pământ, aceea de a ne cerceta motivele și atitudinile faptelor noastre. Calea pe care un om o urmează dă mărturie despre condiția sa spirituală. Dacă ești un om violent, mânios, acest lucru va fi dovedit de comportamentul pe care îl ai. Fiecare pom își poartă roadele. Faptele ilustrează cel mai bine caracterul unui om, în ciuda celor mai alese vorbe. Declarațiile pot fi ireproșabile, pretențiile mari, dar dacă se cade testul practic al vieții de zi cu zi, atunci tot ceea s-a susținut prin cuvinte și confecționarea imaginii exterioare, rămâne lipsit de fundament. Trebuie să fim atenți la tot ceea ce facem, fiindcă aici se oglindește caracterul, partea nevăzută a omului.

8 Suiți-vă pe munte, aduceți lemne, și zidiți Casa! Eu Mă voi bucura de lucrul acesta, și voi fi proslăvit, zice Domnul.

Îndemn la lucrare: Apelul profetului este adresat poporului lui Dumnezeu din toate timpurile, dar el se poate aplica și personal. Preocuparea pentru calea lui Dumnezeu trebuie să fie primul și cel mai important lucru din viață. A zidi „casa Sa" presupune exercitarea închinării la Dumnezeu, adică înălțarea construcției spirituale a templului din inimă, din suflet, lucru aflat în legătură și cu zidirea semenilor. Casa lui Dumnezeu se află cu tine, acolo unde te găsești. Nu trebuie să o cauți undeva în depărtare la marginea lumii, ci ea se află în mintea ta, în inima ta, este misiunea și chemarea pe care o ai în mod personal de la Domnul și pe care trebuie să o îndeplinești.

9 Vă așteptați la mult, și iată că ați avut puțin; l-ați adus acasă, dar Eu l-am suflat. Pentru ce? zice Domnul oștirilor. Din pricina Casei Mele, care stă dărâmată, pe când fiecare din voi aleargă pentru casa lui.

Casa lui Dumnezeu din inimă se ridică zilnic, pas cu pas, învestind timp și efort, dar deopotrivă pricepere. Această "casă" reprezintă caracterul, omul "dinăuntru", care se preschimbă după chipul lui Hristos. Preocupările pentru lumea aceasta trecătoare tind să ne acapareze mintea, fără a mai lăsa timp relației cu Dumnezeu. Casa sufletului trebuie să fie așezată pe o stâncă, pe o temelie care să reziste ploii și vântului. Aceste intemperii ne clatină, ne încearcă, luând cu ele ceea ce este temporal, perisabil, dar nu pot afecta ceea ce este veșnic. Astfel, omul întemeiat pe Dumnezeu nu va fi distrus de aceste încercări, ci dimpotrivă, se va ancora și mai puternic în Cel Prea Înalt.

10 De aceea cerurile nu v-au dat roua, și pământul nu și-a dat roadele.

Legile naturii sunt supuse legilor spirituale; legile cerului, în baza cărora ploaia se revarsă pe pământ și legile pământului, care fac să rodească semințele plantelor, nu sunt aduse la îndeplinire de la sine. Cineva veghează asupra împlinirii lor și asupra condițiilor ce le condiționează, cum ar fi ascultarea de Dumnezeu din partea omului.

Un comportament necorespunzător, rău, de încălcare a poruncilor divine, va atrage după sine și retragerea binecuvântărilor materiale oferite de Dumnezeu. Relația este sigură și este doar o problemă de timp pentru împlinirea ei.

11 Am chemat seceta peste țară, peste munți, peste grâu, peste must, peste untdelemn, peste tot ce poate aduce pământul, peste oameni și peste vite, și peste tot lucrul mâinilor voastre.

Seceta sau oprirea "legilor cerurilor" reprezintă o consecință directă a acțiunilor nesăbuite ale omului. Ignorând cerințele divine și învestind atenție doar în lucrurile materiale, se ajunge în cele din urmă la pierderea legăturii cu Dumnezeu. De aici este doar un pas până la o înstrăinare de durată, pe care nici chiar schimbarea chipului naturii să nu o poată să o mai remedieze, prin semnalele de avertizare pe care le transmite.

12 Zorobabel, fiul lui Șealtiel, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și toată rămășița poporului, au ascultat glasul Domnului, Dumnezeului lor, și cuvintele proorocului Hagai(Agheu), fiindcă Domnul, Dumnezeul lor, îl trimisese. și poporul s-a temut de Domnul.

Temerea de Dumnezeu presupune luarea în serios a cuvintelor Sale, rostite prin slujitorii Săi și se continuă cu remedierea lucrurilor ce au cauzat depărtarea de poruncile Sale. Fiind supuși autorității divine, preocuparea pentru lucrurile spirituale ar trebui să fie la loc de cinste. Existența noastră nu se justifică doar prin ocupațiile ce țin de lumea aceasta, ci noi trebuie să conlucrăm la ridicarea Templului lui Dumnezeu în mijlocul acestui pământ ostil binelui și cultivării sfințeniei.

13 Hagai(Agheu), trimisul Domnului, a zis poporului, după porunca Domnului: Eu sunt cu voi, zice Domnul.

"Domnul este cu noi" reprezintă asigurarea cea mai prețioasă pe care o putem avea. El nu numai că ne poruncește ce avem de făcut, dar deopotrivă vine alături de noi pentru a ne oferi sfat, călăuzire și putere de a împlini tot ceea ce ni se cere. Templul său se poate ridica doar prin Duhul Său Cel Sfânt. Cu această imagine, mereu vie înaintea ochilor noștri, putem merge înainte având convingerea că tot ceea ce a promis va și aduce la îndeplinire. Nu este vorba doar despre zidirea unui templu, adică a unei clădiri, ci în primul rând de prezența Sa împreună cu noi.

14 Domnul a trezit duhul lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, și duhul lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și duhul întregii rămășițe a poporului. Așa că ei au venit, și s-au pus pe lucru în Casa Domnului oștirilor, Dumnezeul lor,

Prezența divină are capacitatea de a ne trezi din letargie și slăbiciune. Ne determină să înaintăm cu elan și curaj, să învingem toate obstacolele ce ar putea să ne stea în cale. Deopotrivă, prezența lui Dumnezeu ne inspiră cu planurile Sale, cu idei și gânduri ce vin de la tronul Său, cu un sfat infailibil. Atunci când dăm atenție glasului profetic, vorbind prin Cuvânt, și dorim să ne supunem Celui ce vorbește prin slujitorii Săi, o putere supranaturală se va manifesta în inimile noastre, iar lucrarea cerută va putea fi împlinită.

15 în ziua a douăzeci și patra a lunii a șasea, în anul al doilea al împăratului Darius.

Între primul mesaj profetic, ce avertiza asupra urmărilor neascultării și al doilea mesaj, ce încuraja pe cei ce s-au supus glasului lui Dumnezeu, au trecut 23 de zile. Un timp scurt, în care poporul s-a întors de la căile sale și s-a decis să reia lucrarea de rezidire a Templului. Primul mesaj da mărturie asupra păcatelor de care se făceau vinovați. Al doilea mesaj oferea încurajare celor ce luaseră în considerare primul mesaj și doreau să se supună lucrării lui Dumnezeu. Tot astfel, există o mărturie divină împotriva oricărui om care comite răul și neglijează legătura cu Dumnezeu. Dar deopotrivă există și un mesaj de mângâiere și încurajare pentru cei ce se întorc la Domnul, care să îi călăuzească în împlinirea cuvintelor Sale pline de speranță.

Cartea Profetului Naum - Capitolul 1

1 Prorocie despre Ninive. Cartea Prorociei lui Naum, din Elcoș.

Ninive era capitala imperiului asirian, unul dintre cele mai puternice state ale antichității. Acest imperiu a reprezentat un simbol al popoarelor care au asuprit și nimicit pe poporul lui Dumnezeu. De aceea, dincolo de aplicația istorică pentru acele vremuri, profeția lui Naum ne exemplifică modul în care Domnul va judeca pe toți cei care au asuprit pe cei credincioși din toate veacurile. Cetatea Ninive stă astfel în opoziție cu Ierusalimul, cetatea Viului Dumnezeu, o competiție pentru supremație asupra întregului pământ. Cât timp va mai dura marea luptă dintre bine și rău, puteri în genul cetății Ninive vor încerca să distrugă pe cei sfinți, dar în final vor avea aceeași soartă: nimicire prin manifestarea puterii lui Dumnezeu.

2 Domnul este un Dumnezeu gelos și răzbunător; Domnul Se răzbună și este plin de mânie; Domnul Se răzbună pe potrivnicii Lui, și ține mânie pe vrăjmașii Lui.

De trei ori se repetă expresia „Domnul se răzbună" pentru a contura siguranța celor spuse. Avem imaginea lui Dumnezeu ca răzbunător al celor sfinți. Deși de-a lungul istorie, Ninive a învins de multe ori pe câmpul de luptă pe cei credincioși, totuși vine o vreme când Domnul va învinge și distruge cetatea Ninive, pentru cauza poporului Său. Vinovăția de a fi asuprit pe cei credincioși nu poate fi ștearsă dinaintea

lui Dumnezeu. De aceea, la momentul potrivit, toate faptele răutății se vor întoarce asupra celor ce le-au comis.

3 Domnul este îndelung răbdător, dar de o mare tărie; și nu lasă nepedepsit pe cel rău. Domnul umblă în furtună și în vârtej, și norii sunt praful picioarelor Lui.

Deși este bună și îndurător, Domnul nu poate să tolereze la nesfârșit comportamentul păcătos și rău. El își face apariția pe norii cerului pentru a-i judeca pe vrăjmași. În momentele de bucurie ale celor răi, Domnul va apărea pe neașteptate și nimeni nu va putea să se ascundă de El. Îndelunga Sa răbdare are un sfârșit, dincolo de care nu rămâne decât o mânie nimicitoare. Vinovăția celor ce s-au răzvrătit este mare; poporul sfânt a fost aspru încercat și asuprit, dar Domnul va restabili dreptatea pe pământ.

4 El mustră marea și o usucă, face să sece toate râurile; Basanul și Carmelul tânjesc, și floarea Libanului se vestejește.

Nimic nu poate să I se opună lui Dumnezeu; nici chiar natura. Domnul deschide o cale de scăpare pentru poporul Său, dar deopotrivă nimicește pe potrivnici. Imaginea secetei care usucă pământul și chiar adâncul mării, redă în mod plastic pierderea puterii vrăjmașului, condamnat să asiste neputincios la propria sa judecată, la aplicarea măsurii pe care el a avut-o atunci când asuprea pe cei sfinți. Domnul S-a identificat cu cei credincioși și a fost alături de ei în clipele lor de necaz și încercare, când cei răi triumfau plini de bucurie. Dar acum, a sosit clipa judecății celor ce au abuzat de semenii lor. Nici măcar pentru o clipă nu s-au gândit că înaintea lor nu stăteau niște oameni neajutorați, ci chiar prezența divină, locuind în cei ce se încredeau în Domnul. Astfel, ei s-au aflat fără să își dă seama chiar în luptă directă cu Dumnezeu, fapt pentru care judecata divină va trebui să vină asupra lor.

5 Se clatină munții înaintea Lui, și dealurile se topesc; se cutremură pământul înaintea Lui, lumea și toți locuitorii ei.

Deodată, marele vrăjmaș al poporului sfânt se vede stând față în față cu Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului. Slava Sa nu mai este acoperită ca la Sinai și El vine pe norii cerurilor. Cine poate să facă față Celui Atotputernic? Cine poate să stea fără teamă înaintea Sa? Doar cel neprihănit. Vrăjmașul se gândea că va distruge cu ușurință un popor slab și neajutorat, dar niciodată nu și-a imaginat că s-ar putea întâlni cu Marele Judecător al lui Israel.

6 Cine poate sta înaintea urgiei Lui? Și cine poate ține piept mâniei Lui aprinse? Urgia Lui se varsă ca focul, și se prăbușesc stâncile înaintea Lui.

Nimeni nu poate sta împotriva lui Dumnezeu, dar acum a venit clipa ca judecățile Sale să lovească pe cei ce asupreau pe cei sfinți. Va fi un timp al mâniei, când toți cei nelegiuiți își vor primi partea, ceea ce ei au ales. Asirienii au atacat, spulberat și nimicit pe Israel. Fără milă l-au asuprit și înrobit, iar Domnul a fost martor la toate aceste lucruri. Totul a fost notat în cărțile din ceruri și acum, în clipa judecății, toate acestea sunt date pe față.

7 Domnul este bun, El este un loc de scăpare în ziua necazului; și cunoaște pe cei ce se încred în El.

Lovind pe cei răi de pe fața pământului, domnul însă nu uită pe cei aleși. El a pregătit căi de salvare din mijlocul unei lumi care primește judecata Sa. Cei ce se încred în El sunt cruțați de aceste lovituri nimicitoare. Mila Sa îi acoperă pe cei credincioși, care acum sunt martori la lucrări extraordinare ale providenței divine în favoarea lor.

8 Dar cu niște valuri ce se varsă peste mal, va nimici cetatea Ninive, și va urmări pe vrăjmașii Lui până în întuneric.

Spre deosebire de cei sfinți, vrăjmașii au parte acum de o judecată după faptele lor. Ei au urmărit și au lovit fără milă pe cei credincioși. De aceea, ei acum fug plini de groază, urmăriți de loviturile nimicitoare ale Domnului. Ei s-au revărsat asemenea revărsării apelor peste mal asupra cetăților poporului sfânt, spulberându-le din cale. Dar acum oștirea Domnului vine peste ei și nu este chip de scăpare. Ca un „zid de ape" judecata divină nu lasă nimic în urmă. Oriunde s-ar ascunde, judecata îi ajunge pe cei ce au lovit pe poporul sfânt al Domnului. Timpul sfârșitului a sosit și nimic nu îl mai poate opri.

9 Ce planuri faceți voi împotriva Domnului? El le zădărnicește! Nenorocirea nu va veni de două ori.

Planurile de nimicire a poporului sfânt sunt de fapt planuri împotriva Domnului. Cei ce se luptă împotriva celor credincioși ajung în scurt timp în conflict direct cu Dumnezeu. Dar Domnul va împiedica derularea până la capăt a acestor planuri nelegiuite și nu va permite ca încercarea să se repete dincolo de scopul avut inițial de Dumnezeu. Israel a trebuit să sufere mânia divină din cauza păcatelor comise, dar acum vrăjmașul dorea să îl nimicească, ceea ce Domnul nu avea să permită. Prima nenorocire a fost prin îngăduința ca vrăjmașul să asuprească pe poporul sfânt. Dar acesta, sub impactul situației defavorabile în care ajunsese, s-a întors la Domnul. Scopul atacului din partea asupritorului era însă ca în cele din urmă să îi distrugă: aceasta era cea de-a doua nenorocire, pe care Domnul a făgăduit că nu se va produce. Ceea ce a făcut diferența a fost întoarcerea poporului la Dumnezeu.

10 Căci vor fi ca niște mănunchiuri de spini încâlciți, și tocmai când vor fi beți de vinul lor, vor fi mistuiți de foc, ca o miriște de tot uscată.

Israel s-a întors la Domnul și de aceea acest atac al vrăjmașului nu mai avea legătură cu pedeapsa inițială. Încurajat de succesele anterioare, vrăjmașul s-a îmbătat cu gândul unei biruințe ușor de obținut. Dar lucrurile nu aveau să mai meargă ca la început, fiindcă intervenția divină avea să schimbe finalul acestei istorii. Cel puternic avea să fie nimicit pe deplin, asemenea unei miriști uscate mistuită de flăcări.

11 Din tine, Ninive, a ieșit cel ce urzea rele împotriva Domnului, cel ce făcea planuri răutăcioase.

Ninive este un simbol al tuturor celor ce au luptat vreodată contra poporului sfânt și împotriva lui Dumnezeu. Această cetate nelegiuită ilustrează foarte bine chipul unei lumi răzvrătite împotriva autorității lui Dumnezeu și care persecută pe cei care Îl caută pe Domnul. relele imaginate contra celor sfinți, Domnul avea să le întoarcă asupra autorilor lor.

12 Așa vorbește Domnul: Oricât de mulți și puternici vor fi, toți vor fi secerați și vor pieri. Chiar dacă te-am întristat, Ierusalime, nu te voi mai întrista

Oricât de mare ar fi puterea vrăjmașului, Domnul o va spulbera. Cine se poate măsura cu Cel Atotputernic? Chiar dacă acest adversar a avut la început succes asupra celor sfinți, istoria nu avea să se mai repete. În conflictul final, cei sfinți vor salvați. Ei nu vor mai fi lăsați la bunul plac al vrăjmașului. Totul va fi diferit, fiindcă Domnul va interveni în favoarea poporului Său. Pe câmpul de bătălie, între cei răi și cei sfinți, va apărea în mod neașteptat Domnul cu oștile cerești.

13 Ci îi voi sfărâma jugul acum de pe tine, și-ți voi rupe legăturile

Nimicirea Asiriei aduce eliberare Ierusalimului de sub jugul unui asupritor nemilos. În sfârșit cel ce asuprea națiunile pământului a ajuns să fie distrus de Cel ce stăpânește în ceruri și pe pământ. Domnul eliberează astfel pe poporul Său, intervine și nu-l lasă la bunul plac al celor ce îl urăsc. Dar de ce tocmai acum Domnul intervine? De ce s-a ajuns la această asuprire? Întotdeauna istoria poporului sfânt a fost legată de condiția lor spirituală, dar de fiecare dată când s-au întors la Dumnezeu „jugul" a fost sfărâmat. Folosirea prezentului profetic „acum" indică o urgență, dar și o

certitudine. Domnul a hotărât eliberarea poporului Său. Cine s-ar putea opune acestei decizii? Și chiar dacă ar exista un împotrivitor, ce șanse ar avea? Nici una, fiindcă Domnul a stabilit astfel și nu se va răzgândi.

14 Iată ce a poruncit însă Domnul împotriva ta, Assur: Nu vei mai avea urmași care să-ți poarte numele; voi ridica din casa dumnezeului tău chipurile cioplite sau turnate; îți voi pregăti mormântul, căci te-ai aflat prea ușor.

În cumpăna dreptății divine Asiria a fost cântărită și a fost găsită prea „ușoară" la capitolul „principii morale, dreptate și închinare". Un verdict probat prin faptele de cruzime, lăcomie, idolatrie, asuprire și nedreptățire a semenilor. Toate poruncile divine au fost încălcate și de aceea Domnul urma să pedepsească Asiria, să o distrugă definitiv. Nu trebuie însă, să restricționăm profeția doar la asirieni. Dacă am înlocui numele „Ninive" cu „Babilon", mesajul ar continua să mai fie valabil. De fapt, prin Ninive înțelegem toți cei care sub o formă sau alta s-au ridicat împotriva lui Dumnezeu prin asuprirea poporului Său, despre toți cei care s-au răzvrătit împotriva Celui Prea Înalt.

15 Iată pe munți picioarele solului care vestește pacea! Prăznuiește-ți sărbătorile, Iudo, împlinește-ți juruințele! Căci cel rău nu va mai trece prin mijlocul tău, este nimicit cu desăvârșire

Avem acum în față imaginea solului ce aduce vestea cea bună a biruinței, a nimiciri vrăjmașului. Dar cine a învins pe asupritor? Ce fel de veste bună este adusă Ierusalimului? Răspunsul este că Domnul a luptat pentru poporul Său și a învins. Adversarul nu va mai pune vreodată piciorul în Israel. Aici regăsim tipologia Evangheliei prin învingerea vrăjmașului care ținea captivă omenirea. Ninive înseamnă așadar orice fel de asupritor. Chiar și împotrivirea lui Lucifer se încadrează cu ușurință în acest format. Eliberarea lui Dumnezeu este deplină. Cei asupriți pot acum să se închine liber Domnului. Ei nu mai sunt împiedicați de cei idolatri. Nimic și nimeni nu va mai impune o falsă închinare pe pământ. Iar cei sfinți vor fi mântuiți.

Cartea Profetului Naum - Capitolul 2

1 Nimicitorul pornește împotriva ta, Ninive; păzește cetățuia! Ia seama la drum! Întărește-ți coapsele! Adună-ți toată puterea!

Nimicitorul pornește. Se trece la acțiune în planul profetic, iar evenimentele viitoare sunt proiectate în prezent. Diferite detalii sunt redate din ceea ce urma să i se întâmple cetății Ninive. Imaginea „Nimicitorului" este impresionantă, avansând asemenea unei armate bine organizate. Există o paralelă cu urgiile ce au lovit Egiptul ca pedeapsă pentru asuprirea lui Israel, iar termenul „Nimicitorul" este o reluare a ideii care a stat la baza celei din urmă plăgi ce a venit asupra Egiptului, când Îngerul Domnului a adus la îndeplinire această lucrare (Exod 12:23). Prin urmare nu trebuie să ne gândim neapărat numai la o campanie militară, fiindcă Domnul are multe mijloace prin care Își poate împlini planurile Sale. În alte părți ale Bibliei apar mai mulți îngeri nimicitori, în funcție de context. Dar odată ce Nimicitorul pornește, nimic nu îl mai poate opri.

2 Căci Domnul așază iarăși slava lui Iacob și o face iarăși ca slava de odinioară a lui Israel, pentru că i-au jefuit jefuitorii și le-au stricat butucii de vie

Mesajul profetic nu se limitează la nimicirea vrăjmașului, ci deopotrivă afirmă restabilirea poporului sfânt asuprit. Observăm un proiect grandios prin care cei sfinți primesc moștenirea promisă de Dumnezeu, iar cei răi sunt nimiciți. Prin intervenție divină Israel este adus la condiția de popor sfânt al domnului, ceea ce presupune restaurarea autorității lui Dumnezeu. Este o reeditare a timpului în care Domnul conducea direct pe poporul Său și când nimeni nu putea să stea împotriva acestuia.

Diferența constă că acum va fi o permanentizare a experienței călăuzirii directe a lui Dumnezeu.

3 Scuturile vitejilor săi sunt roșii, războinicii sunt îmbrăcați cu purpură; fulgeră carele de focul oțelului în ziua sorocită pregătirii de luptă, și sulițele se învârtesc.

Armatele Domnului sunt invincibile. Ele înaintează fără ca să poată fi oprite de cineva. Culoarea roșie, a răzbunării fără milă, caracterizează lucrarea nimicitoare. Cine poate să se opună revărsării mâniei Celui Atotputernic? În plan profetic, aceste armate vor scăpa pe Israel de asupritor. Ele vin pentru a elibera pe poporul sfânt de sub vrăjmaș și sunt o imagine a intervenției directe a lui Dumnezeu în favoarea celor credincioși. Judecata vine asupra celui ce se simțea în siguranță la adăpostul zidurilor puternice și a unor fortificații de netrecut. Mândria omului este însă deșertăciune în fața desfășurării puterii lui Dumnezeu.

4 Uruiesc carele pe ulițe, se năpustesc unele peste altele în piețe; parcă sunt niște făclii la vedere, și aleargă ca fulgerele

Nimicitorul se află deja în interiorul cetății. Judecățile Domnului se răspândesc cu repeziciune peste tot. Prin imagini ce trimit la asediul unei cetăți, se descoperă vulnerabilitatea celui ce se credea invincibil. Cetatea Ninive a crezut că poate stăpâni peste întregul pământ, că nimic nu poate să îi stea în cale. Dar niciodată nu s-a gândit că va avea de luptat chiar cu Dumnezeu. Conflictul pornit împotriva celor sfinți și-a schimbat cursul. Acum trebuie să se lupte pe străzile cetății, în locul pe care îl considera la adăpost de orice năvălitor.

5 El, împăratul cetății Ninive, cheamă pe oamenii lui cei viteji, dar ei se poticnesc în mersul lor; aleargă spre ziduri, și se gătesc de apărare.

Împăratul ia măsuri disperate de ultimă rezistență, forțează imposibilul sperând să mai schimbe soarta războiului, chiar dacă se află în conflict deschis cu Dumnezeu. Dar chiar și aceste ultime forțe nu pot să intervină. Este prea târziu pentru a mai face ceva. Timpul ocaziilor de aur a trecut. Nici măcar acum însă el nu își dă seama de situația disperată în care se găsește. La fel ca faraonul Egiptului, el merge până la capăt în răzvrătirea sa, ca efect a împietririi conștiinței sale.

6 Porțile de la râuri sunt deschise, și palatul se prăbușește!

Porțile interioare spre palat nu mai prezintă siguranță. Ultimul obstacol este îndepărtat ca și cum nu ar fi existat. El este măturat de avansarea judecății divine. Toată lupta absurdă împotriva lui Dumnezeu s-a sfârșit, iar rezultatul este ruina. Cei ce s-au luptat până la capăt în contestarea autorității divine, ajung să fie în cele din urmă spulberați de judecata Sa. În mod surprinzător, împăratul cetății nu a abandonat acest război zadarnic. Îndârjirea și ura împotriva lui Dumnezeu l-au împietrit într-un conflict lipsit de șansa de a câștiga.

7 S-a isprăvit cu ea: este dezgolită, este luată; slujnicele ei se vaită ca niște turturele, și se bat în piept.

Domnia răului s-a sfârșit. Judecata divină a pus capăt puterii răzvrătite care a cauzat atât de multă durere și suferință pe pământ. Aroganța celui ce se credea asemenea lui Dumnezeu a fost prăbușită pentru totdeauna. În zadar cei ce i-au fost slujitori se jelesc, deoarece niciodată păcatul nu va mai domni pe pământ. Chiar și amintirea lui va dispărea.

8 Ninive era odinioară ca un iaz plin. de apă Dar iată-i că fug! Stați! Stați! Opriți-vă! Dar nici unul nu se întoarce

Cei viteji în fața celor lipsiți de apărare fug acum plini de rușine, deoarece nu au putere înaintea Celui ce îi judecă. Unde este acum cel trufaș, care arunca cu vorbe, batjocorind pe Dumnezeul celor slabi și umili cu inima? Unde este oștirea ce se deda

la jaf contra celor umili? Toți fug. Lașitatea i-a cuprins pe toți și nici nu îndrăznesc să mai privească în urmă.

9 Jefuiți argintul! Jefuiți aurul! Acolo sunt comori nesfârșite, tot felul de bogății de lucruri scumpe!

Lucrurile scumpe strânse prin asuprire sunt acum aruncate în mijlocul pieților. Tot ce era de valoare este dat la iveală, smuls din mâna celor ce se simțeau în siguranță la adăpostul comorilor adunate pe nedrept. Unde mai este mândria? Unde mai sunt fala și etalarea înaintea celorlalți? O mulțime de comori au fost strânse prin jefuirea celor sărmani. Nedreptatea era ordinea zilei. Lăcomia era lege. Cel mai mare era și cel mai dedat la căpătuire. Dar Domnul a văzut toate aceste lucruri. El a pus un capăt acestei alergări nebune după vânt.

10 Este jefuită, pustiită, și stoarsă de tot! inima îi e mâhnită, îi tremură genunchii, toate coapsele suferă, și toate fețele au îngălbenit.

Mâhnirea s-a așternut pe chipul celor ce erau fericiți prin necazul altora. Ce au semănat aceea și culeg. Judecata divină dă pe față roadele alegerii omului. Ea îl face să guste consecințele a tot ce a făcut de-a lungul vieții. Ocaziile de aur ale harului au fost neglijate. Domnul a fost batjocorit prin aceasta, precum și prin asuprirea sfinților Săi. Groaza pe care a inspirat-o această împărăție a nelegiuirii este întoarsă asupra ei. Abia acum cei răi înțeleg ce înseamnă neputința în fața unei realități ostile, fără milă. Ce înseamnă să suferi o experiență pe care ei au provocat-o altora!

11 Unde este acum culcușul acela de lei, pășunea aceea pentru puii de lei, pe unde umbla leul, leoaica și puiul de leu, fără să-i tulbure nimeni?

Cetatea Ninive era locul în care au fost strânse o mulțime de comori de la națiunile cucerite. O caracteristică definitorie era spiritul de prădător asupra celor mai slabi. Se adăuga lipsa de îndurare față de cei neajutorați, unită cu o violență extremă. Prin asuprire și exploatare, această cetate a răului și asigurat o falsă prosperitate. Dar acum, Nimicitorul a lovit cetatea, iar Judecata a năvălit ca o armată pentru a pune capăt acestei triste istorii.

12 Leul sfâșia cât îi trebuia pentru puii săi, sugruma pentru leoaicele sale; își umplea vizuinile de pradă, și culcușurile cu ce răpise.

Leul este un animal puternic, fără rival în lumea naturii. Cetatea Ninive se credea atotputernică pe pământ. Cine putea fi ca ea? Armatele ei mărșăluiau victorioase în orice loc și nimic nu putea să le stea împotrivă. și totuși, ceva neprevăzut s-a întâmplat. Distrugând pe Israel, această cetate ajunge în conflict direct cu Dumnezeul cerurilor și al pământului. Înălțarea de sine a fost atât de mare, încât nu și-a dat seama de situația nou creată. Această super-putere a timpului antic se gândea doar la jaf și la pradă, dar nu avea în vedere aceste element spiritual ce urma să îi aducă distrugerea. Incapabilă de a distinge slava lui Dumnezeu, cetatea Ninive și-a atras o vinovăție ce nu putea fi ștearsă, iar în cele din urmă nimicirea avea să fie sigură.

13 Iată că am necaz pe tine, zice Domnul oștirilor; în fum îți voi preface carele de război, sabia va mistui pe puii tăi de lei, îți voi nimici prada din țară; și nu se va mai auzi glasul solilor tăi.

Judecata divină lovește tot ce avea cetatea mai de seamă: armata bine instruită a împărăției și bogățiile acumulate prin jaf. Până și amintirea cetății avea să fie ștearsă de pe pământ. intervenția divină directă de distrugere a asupritorului poporului sfânt nu era un act arbitrar, ci consecința directă a faptelor de abuz și violență contra celor credincioși.

Conform legământului cu Avraam, poporul sfânt era pus la adăpostul făgăduințelor divine, fapt care în conferea protecție în măsura în care ei rămâneau credincioși lui Dumnezeu. Asiria a avut putere de distrugere asupra lui Israel din cauza

nelegiuirii, dar de îndată ce poporul se întorcea la Dumnezeu, făgăduințele divine întrau din nou în acțiune. Astfel, judecata Domnului nu era altceva decât împlinirea acestor promisiuni de eliberare.

Cartea Profetului Naum - Capitolul 3

1 Vai de cetatea vărsătoare de sânge, plină de minciună, plină de silnicie, și care nu încetează să se dedea la răpire!

Mai multe capete de acuzare sunt exprimate cu privire la cetatea Ninive: violența criminală, minciuna, asuprirea și furtul. Toate acestea sunt de fapt încălcări ale principiilor morale din Decalog (Cele 10 porunci) enunțate prin eternele porunci: "Să nu ucizi", "Să nu minți", "Să nu poftești", "Să nu furi". Înțelegem că obligația de respectare a Legii morale este extinsă asupra tuturor națiunilor, cu accent pe partea care ține de relațiile dintre oameni. Practic, judecata divină are la bază încălcarea principiilor morale ale lui Dumnezeu.

2 Auziți pocnetul biciului, uruitul roților, tropăitul cailor, și durduitul carelor!

În acest moment se reiau imagini ce trimit la înaintarea Nimicitorului. Asemenea unor care de luptă avansând invincibil, judecata se îndreaptă către cetate, din cauza neascultării de Legea divină. Nimic nu o poate opri, iar sunetul înaintării ei aduce groază în mijlocul celor răzvrătiți. Simbolul carului de luptă subliniază puterea executării judecății și rapiditatea venirii ei. Totul se desfășoară într-un timp extrem de scurt și nu există scăpare.

3 Se aruncă năvalnici călăreții, scânteiază sabia, fulgeră sulița O mulțime de răniți! Grămezi de trupuri moarte! Morți fără număr! Cei vii se împiedică de cei morți!

O altă redare a judecății este prin imaginea unei cavalerii, a loviturilor rapide și precise de sabie dau de sulița. Cine poate sta împotriva ei? Cei care scapă de carele de luptă cad loviți la scurt timp de cei ce vin pe cai. Toți apărătorii cetății se prăbușesc la pământ. Legiunile armatei cerurilor nu pot fi oprite, ci ele aduc la îndeplinire Judecata divină.

4 Din pricina multelor curvii ale curvei, plină de farmec, fermecătoare iscusită, care vindea neamurile prin curviile ei și popoarele prin vrăjitoriile ei.

Alte capete de acuzare sunt adăugate, astfel citim despre imoralitate, sau încălcarea poruncii morale "Să nu comiți desfrânare". Cetatea Ninive a reușit să îngenuncheze națiunile îmbinând forța militară cu atracția senzualității. Acest comportament desfrânat s-a văzut în mod deosebit prin atragerea la idolatrie, prin nerespectarea cuvântului dat. Dar cea mai gravă a fost exercitarea unei atracții irezistibile în promovarea unor norme morale josnice și degradante aflate în conflict direct cu Legea morală a Domnului și cu autoritatea Sa.

5 Iată, am necaz pe tine, zice Domnul oștirilor îți voi ridica poalele peste cap, ca să-ți vadă neamurile goliciunea, și împărățiile, rușinea.

Cetatea Ninive urma să fie pedepsită ca o prostituată. Domnul a considerat că ea nu a respectat principiile morale după care orice națiune de pe fața acestui pământ trebuie să se guverneze. Prin minciună, tâlhărie, ucidere și jaf, ea s-a ridicat ca o putere răzvrătită în mijlocul acestei lumi, având dorința de a o stăpâni până la marginile pământului. Promovând principii nedrepte, influența ei a fost de natură de a corupe la scară foarte mare și pe alte națiuni. De aceea Domnul a decis scoaterea ei de pe scena istoriei.

6 Voi azvârli cu murdării peste tine, te voi înjosi, și te voi face de ocară.

Înjosirea pe care a adus-o altora, Domnul o întoarce asupra ei. Batjocura pe care a aruncat-o peste alții, vine acum și asupra ei. În esență judecata divină nu face

altceva decât să aplice principiul reciprocității: "ceea ce ai făcut, aceea ți se va face". Responsabilitatea morală a neamurilor înaintea lui Dumnezeu aduce astfel după sine judecata.

7 Toți cei ce te vor vedea vor fugi de tine, și vor zice: Ninive este nimicită! Cine o va plânge? Unde să-ți caut mângâietori?

Atracția se transformă acum în respingere. Cei ce veneau, acum se depărtează cu groază. Nimeni nu dorește să fie părtaș distrugerii fără milă a celei mai mari cetăți a pământului. Caracterul trecător al slavei omenești se poate vedea și din neputința de a mai găsi un aliat, un sprijin în timp de nevoie. Toți cei ce lăudau gloria cetății Ninive, erau de fapt niște oportuniști și atât.

8 Ești tu mai bună decât No-Amon, cetatea care ședea între râuri, înconjurată de ape, având ca zid de apărare marea, ca ziduri marea?

O altă cetate distrusă din cauza nelegiuirii este menționată acum în textul biblic. Ea se numea "No-Amon". Nu știm exact dacă nu avem de-a face cu un cuvânt simbolic, după cum nici nu este foarte clară așezarea acestei cetăți. Cu toate acestea se amintește poziția strategică cu totul deosebită, fiind înconjurată de ape. Nimic nu era mai sigur în acele timpuri, decât să dispui de fortificații naturale în genul râurilor sau mării. Astfel de cetăți erau aproape cu neputință să fie luate cu asalt și cucerite. Dar toate acestea nu erau de vreun folos în fața judecății divine. Chiar cele mai de seamă fortificații cădeau înaintea Domnului.

9 Etiopia și Egiptenii fără număr erau tăria ei, Put și Libienii erau ajutoarele ei.

Deși patru popoare mari susținuseră această cetate, totuși ea nu a scăpat de distrugere. Nu sunt suficiente forța armată și resursele de care pot dispune chiar patru națiuni pentru a opri executarea judecății divine. În conflictul dintre om și Dumnezeu, întotdeauna primul pierde, indiferent de situație. Deși acest lucru este clar pentru oricine, din cauza lipsei percepției lucrurilor spirituale, omul are impresia că este invincibil atunci când dispune de putere și faimă.

10 și totuși a trebuit să plece și ea în surghiun, s-a dus în robie; și pruncii ei au fost zdrobiți în toate colțurile ulițelor; au aruncat sorțul asupra fruntașilor ei, și tot mai marii ei au fost aruncați în lanțuri.

Soarta acestei cetăți puternice nu a putut fi înlăturată în ciuda celor mai bune eforturi. În zadar omul se îndârjește să lupte împotriva voinței divine. Nu este posibil să aibă succes. Tot efortul îndreptat împotriva sfatului lui Dumnezeu este zadarnic. Judecata nimicitoare ce a căzut asupra cetății No-Amon stă mărturie că invincibilitatea lucrărilor omenești este doar un mit. Totul se bazează pe îngăduința divină. Dar vine o vreme când din cauza nelegiuirii, judecata vine și distruge desăvârșit.

11 și tu te vei îmbăta, te vei ascunde; și tu vei căuta un loc de adăpost împotriva vrăjmașului!

Mândria omenească este acum aruncată în țărână. Chiar cel viteaz, care nu se gândea că ar avea nevoie de vreun sprijin, deodată constată că nu mai are scăpare. A te "îmbăta" înaintea distrugerii, reprezintă un ultim act de bravadă și de răzvrătire. O neacceptare a realității. În loc să existe întoarcere la Dumnezeu și o abandonare a păcatului, trufia, ea însăși o formă de beție, îl conduce pe om la aruncarea iresponsabilă în vâltoarea distrugerii finale.

12 Toate cetățuile tale sunt niște smochini cu cele dintâi roade; când îi scuturi, smochinele cad în gura cui vrea să le mănânce.

Cetățile vrăjmașului sunt gata de a fi cucerite. Așa se traduce aceste verset. Există un moment în dinamica luptei contra lui Dumnezeu, când se ajunge la maturizarea răului, la acea "coacere a secerișului". În principal acest nivel este caracterizat de o abundență materială, de o prosperitate ce are la bază tot felul de

practici necinstite. Această bogăție este privită ca o dovadă a eficienței și justeții căilor sale, dar de fapt este un efect al jafului și nelegiuirii, a nedreptățirii celorlalți.

13 Iată, poporul tău este ca femeile în mijlocul tău; porțile țării tale se deschid înaintea vrăjmașilor tăi; focul îți mistuie zăvoarele!

Al doilea simptom, pe lângă cel al concentrării bogățiilor, este cel al pierderii capacității de luptă. Datorită abundenței resurselor, un simțământ de siguranță se manifestă, de viață lipsită de griji, ceea ce conduce la pierderea vigilenței și a simțului rațiunii. Cetatea Ninive avea simptomul unei "obezități" materiale, alimentând o senzație de siguranță deplină, când de fapt mai era doar un mic pas până la distrugere.

14 Scoate-ți apă pentru împresurare! Drege-ți întăriturile! Calcă pământul, frământă lutul, și gătește cuptorul de cărămidă!

Deodată, totul se schimbă. Această viață tihnită este întreruptă brutal de venirea judecății. Degeaba se încearcă revitalizarea forței militare, fiindcă judecata nu are cum să fie oprită. Nimic nu poate sta în calea ei înaintând asemenea unei armate puternice. Totul se prăbușește înaintea Nimicitorului. Bogățiile sunt distruse, iar apărătorii sunt puși pe fugă. Se vede acum nelegiuirea strângerii de comori prin asuprirea celorlalți și în mod deosebit a poporului sfânt.

15 Acolo te va mânca focul, te va nimici sabia cu desăvârșire, te va mistui ca niște lăcuste, căci te-ai înmulțit ca forfăcarul, te-ai îngrămădit ca lăcustele!

Bogățiile au fost strânse prin jaf de la alte națiuni. Cei credincioși Domnului au fost urmăriți fără milă din cauza neprihănirii lor. Adversarii au fost reprimați și aduși la tăcere. Această obținere de comori prin jefuire este cea mai simplă metodă dintre cele ce există. Ea a fost sursa unei false prosperități, alimentând răzvrătirea împotriva lui Dumnezeu. Prădătorii trimiși de Ninive au fost fără număr, asemenea lăcustelor.

16 Negustorii tăi sunt mai mulți decât stelele cerului, s-au îngrămădit ca puii de lăcustă care își întind aripile și zboară.

O altă categorie enumerată, pe lângă cea a prădătorilor care au acționat direct, este a celor ce s-au îmbogățit prin comerț nelegiuit cu lucruri furate de la celelalte națiuni. Acești falși negustori, au contribuit din plin la funcționarea unei economii bazată asuprirea și distrugerea altor națiuni, inclusiv a poporului sfânt. Dar acum, judecata dă la iveală toate aceste tranzacții necurate, toată această "economie" a răului.

17 Voievozii tăi sunt ca lăcustele, mai marii tăi ca o ceată de lăcuste, care tăbărăsc în dumbrăvi pe răcoarea zilei: când răsare soarele, zboară, și nu se mai cunoaște locul unde erau.

O a treia categorie menționată este cea a căpeteniilor cetății, care și-au luat partea din avuțiile nedrepte, dobândite de negustori. Avem astfel o imagine completă a prosperității obținute în mod nedrept de către cetatea Ninive: jefuitorii direcți, care își însușeau prin furt și amenințare resursele națiunilor cucerite, negustorii, care tranzacționau aceste bunuri și căpeteniile, care își luau partea și acopereau legal toate aceste lucruri. Astfel, se asigura o falsă prosperitate, o concentrare a bogăției în cetate, care alimenta un stil de viață lipsit de griji, în timp ce o mulțime de națiuni zăceau în mizerie.

18 În timp ce păstorii tăi dorm, împărate al Asiriei, și viteii tăi se odihnesc, poporul tău este risipit pe munți, și nimeni nu-l mai strânge.

Cel mai bun simptom al siguranței de sine este cel al somnului, al odihnei, dincolo de ceea ce este normal și firesc. Asiria devenise un "obez" moleșit și somnolent, inconștient de situația în care se găsea. În jur nu mai exista nici un adversar pe măsură, dar în ceruri Cineva judeca ceea ce se întâmpla pe pământ. și o hotărâre,

în fața căreia nu există apel, a fost luată: Ninive avea să fie nimicită prin puterea lui Dumnezeu.

19 Rana ta nu se alină prin nimic, rana ta este fără leac! Toți cei ce vor auzi de tine vor bate din palme, căci cine este acela, pe care să nu-l fi atins răutatea ta?

Nu mai există nici o soluție de salvare. Harul s-a închis pentru o cetate care a crezut că poate realiza orice, fără să dea socoteală la nimeni. Această națiune s-a îmbătat cu propriile ei realizări, uitând că răul va fi în cele din urmă judecat și nimicit. În lupta pentru bogăție, ea a întins mâna și contra celor sfinți, ajungând astfel în conflict direct cu Dumnezeul cerurilor și al pământului, cu Cel ce răzbună necazurile și suferințele, chiar ale celui mai mic dintre sfinții Săi.

Cartea Profetului Hagai(Agheu) Capitolul 2

1 În a douăzeci și una zi a lunii a șaptea, Cuvântul Domnului a vorbit prin prorocul Hagai(Agheu), astfel:

Acest mesaj venit la o lună după ce poporul a început să lucreze era destinat încurajării și oferirii de indicații suplimentare pentru ridicarea Templului de la Ierusalim. De multe ori, după ce am început să lucrăm pentru Dumnezeu este posibil să fim afectați de îndoială sau descurajare, atunci când rezultatele par a fi diferite de ceea ce ne-am fi așteptat.

2 Vorbește lui Zorobabel, fiul lui Șealtiel, dregătorul lui Iuda, lui Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot, și rămășiței poporului, și spune-le:

În astfel de situații Domnul ne va vorbi și călăuzi în mod specific, pentru ca impasul să poată fi depășit. De fapt, cele mai serioase bariere și adversități nu sunt cel mai adesea în afara noastră, ci chiar în noi înșine. Aceste realități potrivnice interioare sunt cel mai greu de învins, fiindcă fac parte chiar din noi înșine. Dar calea lui Dumnezeu presupune și astfel de situații, pe care le depășim prin credință, perseverență și ascultare de glasul Domnului.

3 Cine a mai rămas între voi din cei ce au văzut Casa aceasta în slava ei dintâi? și cum o vedeți acum? Așa cum este, nu pare ea ca o nimica în ochii voștri?

„Ca o nimica” părea Templul ce se construia față de Templul construit de Solomon; nimic din grandoarea și slava primului locaș de închinare nu mai erau prezente. Acest lucru descuraja pe cei care zideau noua construcție. Ce poți să faci atunci când rezultatul a ceea ce lucrezi este cu mult sub așteptări și departe de ceea ce era odinioară? Nu este acesta un alt motiv pentru a cădea în descurajare, în afara opoziției neamurilor din jur? Dar totul depindea de modul în care ei priveau lucrurile. De aceea, Domnul avea să le înfățișeze adevărata perspectivă a lucrurilor pe care ei le făceau luând în considerare evenimentele viitoare.

4 Acum fii tare, Zorobabel! zice Domnul. Fii tare și tu, Iosua, fiul lui Ioțadac, marele preot! Fii tare și tu, tot poporul din țară, zice Domnul, și lucrați! Căci Eu sunt cu voi, zice Domnul oștirilor.

„Fii tare!” este apelul adresat de Dumnezeu prin care ne spune că El va fi cu noi atât în lucrurile mari, cât și în cele mici, deopotrivă în ceea ce este slăvit, dar și în ceea ce pare a fi umil. A fi tare presupune o întemeiere fermă pe Cuvântul divin, o legătură puternică cu Domnul, astfel încât El să fie cu tine mereu. Noi putem fi tari doar fiindcă El este tare și astfel putem să mergem înainte în ciuda diferitelor dificultăți care ne-ar putea sta în cale. Nimic nu este atât de puternic încât să oprească pe omul care își pune o încredere fermă în Dumnezeu. O astfel de credință nu va fi dată de rușine fiindcă se întemeiază pe făgăduințele Celui care nu poate să mintă atunci când promite ceva.

5 Eu rămân credincios legământului pe care l-am făcut cu voi, când ați ieșit din Egipt, și Duhul Meu este în mijlocul vostru; nu vă temeți!

„Nu vă temeți!" Duhul lui Dumnezeu este cu toți cei ce urmează calea cea sfântă, care rămân sub acoperământul legământului dintre Domnul și poporul Său. El este totdeauna credincios acestui legământ, aceasta fiind salvarea noastră. De aceea, nu trebuie să ne temem de nimic, fiindcă de fiecare dată El va crea o cale de scăpare și înaintare pentru cei care se încred în El.

6 Căci așa vorbește Domnul oștirilor: Încă puțină vreme, și voi clătina încă odată cerurile și pământul, marea și uscatul;

„Încă puțină vreme" și ordinea divină va fi restaurată pe pământ. Momentul Sinai se va repeta, iar Domnul va apărea ca Împărat al întregului univers. Ziua Sa cea mare este aproape, iar noi trebuie să o așteptăm cu nădejde. Domnul va lua în stăpânire, în curând, pe poporul Său, dar deopotrivă și toate marginile pământului Îi vor fi supuse. Avem astfel un mesaj profetic, ce ne descoperă lumea plină de slavă a viitorului, când Domnul va veni pe pământ pentru a fi cu noi.

7 voi clătina toate neamurile; comorile tuturor neamurilor vor veni, și voi umple de slavă Casa aceasta, zice Domnul oștirilor.

„**Voi umple de slavă**": Toate neamurile vor fi întoarse la adevărata închinare, idolatria și ordinea prezentă a nelegiuirii vor pieri. Iar Templul lui Dumnezeu, ridicat cu multă durere, împotrivire și umilință va fi punctul de maximă atracție al întregii lumi. Acest Templu rezidit, mult mai mic decât primul, va fi cu mult mai slăvit. Primul a fost un templu al unei națiuni, dar al doilea va fi un templu al tuturor popoarelor acestei lumi. Prin Mesia, al doilea Templu avea să strălucească cu putere peste întregul pământ.

8 Al Meu este argintul, și al Meu este aurul, zice Domnul oștirilor.

Toate bogățiile aparțin lui Dumnezeu; ele sunt doar împrumutate pentru o vreme fiilor oamenilor, care atât de ușor uită acest lucru. Totuși în cele din urmă intenția Sa va fi realizată, de a binecuvânta întregul pământ. Lucrarea Sa nu depinde de oameni, ci întotdeauna mijloace neașteptate vor fi puse în mișcare pentru a merge mai departe.

9 Slava acestei Case din urmă va fi mai mare decât a celei dintâi, zice Domnul oștirilor; și în locul acesta voi da pacea, zice Domnul oștirilor.

„**Voi da pacea**": Acest templu urma să fie locul de întâlnire dintre om și Dumnezeu. Pacea universală avea să fie pe pământ datorită prezenței Domnului, ca Împărat la Ierusalim. Cel ce stăpânește în ceruri, urma să stăpânească și pe pământ, iar prin El, toate problemele umanității urmau să fie rezolvate pe deplin.

10 În a douăzeci și patra zi a lunii a noua, în anul al doilea al lui Dariu, cuvântul Domnului a vorbit prin prorocul Hagai(Agheu), astfel:

Două luni mai târziu, Hagai(Agheu) primește un mesaj de avertizare împotriva legalismului, care întotdeauna conduce la pierderea credinței în mijlocul simbolurilor adevăratei închinări. Nerespectarea prevederilor clare cu privire la jertfele ce trebuiau să fie aduse la Templu, erau expresia înstrăinării poporului față de Dumnezeu. Ei astfel Îl dezonorau, chiar prin intermediul serviciilor de închinare.

11 Așa vorbește Domnul oștirilor: Pune preoților următoarea întrebare asupra Legii:

Primii vinovați erau chiar preoții și de aceea lor le este adresată o întrebare care să descopere adânca lor ignoranță. Preoții aveau o chemare sfântă de a învăța pe popor calea lui Dumnezeu. Atunci când mesagerii Domnului răstălmăcesc ceea ce a spus Domnul, rezultatele nu pot fi decât pe măsură. Cei puși să vegheze pe „zidurile Sionului" sunt de multe ori principalii răspunzători pentru nelegiuirea națiunii.

12 Dacă poartă cineva în poala hainei sale carne sfințită, și atinge cu haina lui pâine, bucate fierte, vin, untdelemn, sau o mâncare oarecare, lucrurile acestea vor fi sfințite? Preoții au răspuns: Nu!

Sfințenia nu poate fi transferată; ea izvorăște din interior, din inimă. Acest lucru lipsea celor ce veniseră din Babilon. Ei nu mai puteau distinge lucrurile sfinte, caracterul lor slăvit și spiritual. Astfel, ei se limitau la îndeplinirea unor ritualuri; religia lor nu depășea cadrul ceremoniilor, iar sufletul lor era departe de Dumnezeu. Pentru cei ce răspund chemării divine există așadar un drum lung de parcurs pentru a evita capcana mortală a legalismului.

13 Și Hagai(Agheu) a zis: Dacă se atinge cineva, spurcat prin atingerea de un trup mort, de toate aceste lucruri, vor fi ele spurcate oare? Preoții au răspuns: Vor fi spurcate.

Necurăția este molipsitoare; păcatul se propagă cu ușurință; puțin aluat dospește întreaga plămădeală. Printr-o reprezentare greșită a cerințelor lui Dumnezeu, poporul Său nu mai făcea distincție dintre curat și necurat. Spiritul lumesc îi stăpânea, fără ca ei să mai sesizeze acest lucru. Deși Templul se ridica, închinarea adusă era defectuoasă. Calitatea era necorespunzătoare, deși aparent ei slujeau lui Dumnezeu.

14 Atunci Hagai(Agheu), luând iarăși cuvântul, a zis: Tot așa este și poporul acesta, tot așa este și neamul acesta înaintea Mea, zice Domnul, așa sunt toate lucrările mâinilor lor: ce-Mi aduc ei acolo ca jertfă, este spurcat!

Atitudinea interioară sfințește sau necurățește forma exterioară a religiei. Chiar și cea mai scrupuloasă împlinire a ceremoniilor religioase nu va fi suficientă dacă inima este străină de Dumnezeu. Acest mesaj viza atitudinea legalistă a celor chemați să fie popor al Domnului. Concentrându-se pe formă, ei au uitat fondul, esența.

15 Uitați-vă dar, cu băgare de seamă, la cele ce s-au întâmplat până în ziua de azi, până să se fi pus piatră pe piatră la Templul Domnului!

Pentru a putea înțelege, este necesar să privești cu atenție, să vezi lucrurile în relația lor cauză-efect. Cât timp evreii au desconsiderat închinarea la Dumnezeu, le-a mer sin rău în mai rău. Acum, ei trebuiau să avanseze într-o lucrare interioară, care să conducă la eliminarea păcatului din inimă și a tot ceea ce îi despărțea de Dumnezeu.

16 Atunci, când veneau la o grămadă de douăzeci de măsuri, nu erau în ea decât zece; când veneau la teasc să scoată cincizeci de măsuri, nu erau în el decât douăzeci!

Când măsurile sunt diferite; lipsa de eficiență a muncii lor era datorată neglijării cerințelor divine și părăsirii lucrării de ridicare a Templului. Cultivând strict valorile materiale, ei au pierdut din vedere valorile spirituale, pentru ca în cele din urmă să piardă binecuvântarea lui Dumnezeu. Doar munca și efortul nu sunt suficiente pentru a prospera în ceea ce faci; fără ajutor divin, chiar și cea mai istovitoare trudă rămâne fără rezultat.

17 V-am lovit cu rugină în grâu și cu tăciune, și cu grindină; am lovit tot lucrul mâinilor voastre. Și cu toate acestea, tot nu v-ați întors la Mine, zice Domnul.

Legile spirituale au fost încălcate de Israel, iar natura a încetat să mai coopereze cu omul. Cu toate acestea, evreii nu au înțeles care era cauza acestor lucruri. Ei se gândeau că era doar rodul hazardului ceea ce se întâmpla, dar de fapt atitudinea lor nesfântă afecta tot ceea ce ei făceau, chiar și în lucrurile materiale. Dumnezeu lupta cu ei, iar ei nu erau conștienți de aceasta. Aceasta este tragedia oamenilor care nu au legătură cu Dumnezeu, chiar dacă respectă o anumită formă de religie. Ei cred că sunt într-o relație corectă cu Dumnezeu și interpretează încercările ca fiind din partea Domnului, când de fapt Domnul se luptă cu ei cu scopul de a-i trezi din înșelăciunea în care se găsesc.

18 Uitați-vă cu băgare de seamă, la cele ce s-au petrecut până în ziua de azi, până în a douăzeci și patra zi a lunii a noua, din ziua când a fost întemeiat Templul Domnului, uitați-vă cu băgare de seamă la ele.

Când te uiți cu atenție la ceea ce se întâmplă pe pământ, vei constata că ori de câte ori închinarea la Dumnezeu este desconsiderată, lipsa și necazurile își fac simțită prezența. Din cauză că preocuparea oamenilor este de regulă orientată către lucrurile materiale, este necesar ca sensibilizarea lor cu privire la cerințele lui Dumnezeu să se facă prin restrângerea binecuvântărilor providenței divine.

19 Mai era sământă în grânare? Nici via, nici smochinul, nici rodiul, și nici măslinul, n-au mai adus nimic. Dar din ziua aceasta, Îmi voi da binecuvântarea Mea.

Sărăcia este adeseori consecința directă a restrângerii acestor binecuvântări, dar remediul este cel mai adesea ignorat. Doar întoarcerea cu toată inima și tot sufletul la Dumnezeu este soluția. Numai astfel binecuvântările Sale pot fi în continuare revărsate pe pământ. și cât de mult Domnul nostru dorește ca noi să ne întoarcem la El.

20 Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Hagai(Agheu), în a douăzeci și patra zi a lunii, astfel:

Al cincilea mesaj din cartea profetului Hagai(Agheu) se referă la finalul istoriei, la momentul în care Dumnezeu va restaura ordinea cerului pe pământ. Deja atenția ne este îndreptată către timpul în care Domnul va interveni direct și va prelua rolul de Împărat al acestei lumi. Viziunea este grandioasă și ne oferă perspectiva viitorului când numai neprihănirea va fi pe pământ.

21 Vorbește lui Zorobabel, dregătorul lui Iuda, și spune: Voi clătina cerurile și pământul;

Clătinarea cerurilor și a pământului presupune o lucrare de judecată divină asupra întregului univers, înseamnă coborârea lui Dumnezeu pe pământ, într-un mod similar modului în care El Și-a manifestat prezența la Sinai proclamând Lega Sa cea veșnică. Va fi un timp de cernere a celor răi și o eradicare definitivă a păcatului.

22 voi răsturna scaunul de domnie al împărățiilor, voi nimici puterea împărățiilor neamurilor, voi răsturna și carele de război și pe cei ce se suie în ele; caii și călăreții lor vor fi trântiți la pământ, și unul va pieri ucis de sabia altuia.

Imaginea finală este a lui Dumnezeu luptând împotriva împărățiilor acestei lumi, o distrugere a ordinii de răzvrătire împotriva cerurilor. Această lupă finală marchează intrarea într-o nouă eră, într-un timp în care doar Domnul va fi înălțat pe întregul pământ.

23 În ziua aceea, zice Domnul oștirilor, pe tine, Zorobabele, fiul lui Șealtiel, robul Meu, zice Domnul, te voi lua și te voi păstra ca pe o pecete; căci Eu te-am ales, zice Domnul oștirilor.

„A fi păstrat ca o pecete”, sau ca un semn, înseamnă să fii ales de Dumnezeu ca o mărturie vie a Sa, ca mesager al Împărăției Sale, anunțând planurile și voința Sa. Oamenii credincioși de la sfârșitul istoriei vor lucra asemenea lui Zorobabel la înălțarea Templului lui Dumnezeu în mijlocul acestei lumi. Ei vor anunța venirea cu putere a Împărăției cerurilor și începerea Zilei Domnului.

Cartea Profetului Obadia(Avdie)

1. Prorocia lui Obadia(Avdie). Așa vorbește Domnul Dumnezeu despre Edom: – „Noi am auzit o veste din partea Domnului, și un sol a fost trimis cu ea printre neamuri, zicând: „Sculați-vă, să mergem împotriva Edomului ca să ne războim cu el!”

Hotărârea ca neamurile să pornească împotriva Edomului și să îl distrugă. Avem de-a face cu o hotărâre luată de Domnul în calitate de Împărat al cerurilor și al pământului, o judecată divină menită să lovească și să distrugă Edomul.

2. „Iată, te voi face mic printre neamuri, vei fi cel mai disprețuit.

Edomul va deveni cel mai mic popor de pe pământ. Întotdeauna a o existat o competiție între neamuri pentru a se impune unele asupra altora și a deveni cât mai mari și mai puternice în comparație cu celelalte. Edomul avea să devină „coada" națiunilor pământului.

3. Căci mândria inimii tale te-a dus în rătăcire, pe tine, care locuiești în crăpăturile stâncilor, și domnești în înălțime; de aceea, tu zici în tine însuți: „Cine mă va arunca la pământ?"

Mândria și spiritul de înălțare de sine sunt ceea ce a „îmbătat" Edomul cu idei greșite, lipsite de rațiune și de bun simț. De asemenea, simțământul invincibilității, bazat pe ceea ce deținea (domnia pe înălțimi greu accesibile) a alimentat această trufie a Edomului împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său.

4. Dar chiar dacă ai locui tot atât de sus ca vulturul, chiar dacă ți-ai așeza cuibul între stele, tot te voi arunca jos și de acolo, zice Domnul".

Se adaugă două nivele la înălțimile pe care locuia și se baza Edomul: vârfurile munților (locuință a vulturilor) și stelele cerurilor, ambele argumente fiind mult mai puternice decât rațiunile pe care se baza el. Chiar și în acest caz (avertizare pentru alții), Edomul tot va fi aruncat și nimicit de către Domnul și nu va putea face nimic împotriva Sa.

5. Dacă ar fi întrat la tine niște hoți, sau niște tâlhari de noapte, – cum ești de pustiit! – ar fi luat ei oare mai mult decât ar fi putut? Dacă ar fi venit niște culegători de vie la tine, n-ar fi lăsat ei nici un strugure pe urmă?

Tâlhăria în miez de noapte, când nu se poate fura totul, sau culegerea viei, care oricât de bună ar fi tot mai rămân ciorchini în urma lucrătorilor. Din Edom nu va mai rămâne nici măcar o rămășiță; va fi distrus pe deplin și pentru totdeauna, fără să mai rămână ceva din el.

6. Vai! Ce scormonit este Esau! Cum i s-au descoperit comorile!

Tenacitatea jefuitorilor este extremă; nu rămâne nici cel mai mic lucru de valoare fără a fi descoperit și luat. Bogățiile pe nedrept dobândite de Edom sunt acum luate de alții mai puternici decât el.

7. Toți cei uniți cu tine te-au izgonit înapoi până la hotar, prietenii tăi te-au înșelat și te-au stăpânit. Cei ce mâncau din pâinea ta ți-au întins curse, pe care nu le-ai băgat de seamă!

Cei care erau prieteni, aliați sau chiar cei care depindeau de Edom. Toți aceștia se unesc pentru a-l jefui, îl izgonesc și pun stăpânire pe el.

Dacă aplicăm la biserica lui Hristos, nu poate fi vorba decât de o biserică rivală, idolatră, care are aceleași origini cu biserica lui Hristos, dar a evoluat într-un mod diferit. Este o biserică geamănă cu biserica lui Hristos, care se unește cu cei care doresc să o distrugă, profitând de ocazie pentru a-și elimina o concurentă, așa cum Esau a căutat să-l omoare pe Iacob. În general, orice putere ce se ridică împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său și face ceea ce a întreprins Edomul se încadrează în această tipologie. Aplicația istorică este mai puțin importantă pentru noi în comparație cu aplicația profetică, care ne descoperă o mulțime de lucruri importante despre destinul bisericii lui Hristos și evoluția cauzei lui Dumnezeu pe pământ.

8. „Oare, zice Domnul, nu voi pierde Eu în ziua aceea pe cei înțelepți din Edom, și priceperea din muntele lui Esau?

Cei înțelepți și cei pricepuți vor fi pierduți, distruși: aceste două categorii desemnează persoanele de frunte ale națiunii (elitele intelectuale, politice, economice etc., de fapt cei care au îndemnat Edomul să urmeze acest curs de acțiune care i-a condus la unirea cu vrăjmașii lui Israel; fără aceste elite o țară se dezintegrează pur și simplu. Este prezisă o distrugere ce va șterge Edomul din istorie.

9. Vitejii tăi, Temane, se vor înspăimânta, pentru ca toți cei din muntele lui Esau să piară în măcel.

Vitejii, sau armata Edomului urmează să fie distrusă cu desăvârșire. Într-o singură bătălie finală toată această armată dispare ca și cum nici nu ar fi existat vreodată. Pierderea bătăliei cu invadatorii lasă cale liberă acestora de a acționa în voie.

10. Din pricina silniciei făcute împotriva fratelui tău Iacob, vei fi acoperit de rușine, și vei fi nimicit cu desăvârșire pentru totdeauna.

Este o acuzație generală în legătură cu ceea ce a făcut Edomul împotriva lui Israel, poporul lui Dumnezeu, împotriva bisericii lui Hristos în sens spiritual, ca o dublă aplicație. De remarcat legătura de sânge dintre Edom și Israel, care însă nu a contat în planurile Edomului.

11. Căci în ziua când stăteai în fața lui, în ziua când străinii îi luau averea, când străinii întrau pe porțile lui, și aruncau sorțul asupra Ierusalimului, și tu erai atunci ca unul din ei!

Edomul s-a alăturat celor ce au invadat și jefuit Ierusalimul; în acele momente critice pentru poporul lui Dumnezeu el s-a aliat cu vrăjmașii acestuia. Este o mărturie a vrăjmășiei purtate lui Israel.

12. Nu trebuia să te uiți mulțumit la ziua fratelui tău, în ziua nenorocirii lui, nu trebuia să te bucuri de copiii lui Iuda în ziua pieirii lor, și nu trebuia să vorbești cu semeție în ziua strâmtorării!

Mulțumire, bucurie și vorbire trufașă în timpul în care Israel era distrus de vrăjmași. Se accentuează o anumită atitudine a Edomului, care se bucura de nenorocirea altuia.

13. Nici nu trebuia să întri pe porțile poporului Meu în ziua nenorocirii lui, nici nu trebuia să te bucuri de nenorocirea lui în ziua prăpădului lui, și nu trebuia să pui mâna pe bogățiile lui în ziua prăpădului lui!

Intrarea în Israel, bucurie de nenorocirea sa și jefuirea lui se constituie ca elemente suplimentare în formularea capului de acuzare împotriva Edomului. Aceste fapte denotă o gravitate extremă a răului făcut împotriva lui Israel, în unirea cu vrăjmașii și participarea la un jaf fără precedent; un atac mișelesc împotriva unei națiuni frate, care nu se putea apăra, ceea ce capătă dimensiunea unei răutăți extreme.

14. Nu trebuia să stai la răspântii, ca să nimicești pe fugarii lui, și nici nu trebuia să dai în mâna vrăjmașului pe cei ce scăpaseră din el în ziua necazului lui!

Prinderea celor din Iuda care reușiseră să scape fugind și predarea lor în mâna vrăjmașului. Această colaborare nejustificată cu dușmanii lui Israel atrage în mod sigur mânia divină.

15. Căci ziua Domnului este aproape pentru toate neamurile. Cum ai făcut, așa ți se va face; faptele tale se vor întoarce asupra capului tău.

Se aplică principiul „după faptă și răsplată”. Ziua Domnului, sau momentul intervenției directe a lui Dumnezeu va avea la bază aplicarea acestui principiu cauză – efect în sensul în care „după cum ai făcut așa ți se va face”. Acesta este momentul de schimbare a situației disperate a lui Israel. Dacă până acum a fost relatarea unei confruntări militare istorice pierdute de Israel și în care Edomul apare favorizat, se trece

în planul unei confruntări profetice dintre Dumnezeu și Edomul, o perspectivă în care se inversează rolurile și se vede biruința finală a lui Israel în paralel cu distrugerea definitivă a Edomului prin intermediul unei judecăți divine fără milă.

16. Căci, după cum ați băut paharul mâniei, voi cei de pe muntele Meu cel sfânt, tot așa, toate neamurile îl vor bea necurmat; vor bea, vor sorbi din el, și vor fi ca și când n-ar fi fost niciodată."

Judecata divină este ilustrată prin paharul mâniei Sale. Așa cum băutura are un efect amețitor, mânia divină are un efect de pierdere a simțului realității și intrarea în confruntare directă cu Dumnezeu, ceea ce echivalează cu un act sinucigaș, lipsit de rațiune. Judecata divină asupra lui Israel a fost corectivă, dar asupra neamurilor va fi nimicitoare. Ziua Domnului aduce în opoziție directă neamurile și autoritatea lui Dumnezeu.

17. „Dar mântuirea va fi pe muntele Sionului, el va fi sfânt, și casa lui Iacob își va lua înapoi moșiile.

În paralel cu distrugerea Edomului, pe muntele Sionului au loc evenimente pline de slavă. Se anunță un an Jubileu, când Israel se va întoarce în moștenirea primită de la Dumnezeu, acest lucru presupune o întoarcere în Sion și refacerea închinării pe înălțimea Sionului, locul în care se afla templul clădit de Solomon; în sens spiritual distingem refacerea și restaurarea lui Israel. În timp ce Edomul are parte de distrugere, Israel este mântuit. În planul bătăliei profetice, Israel apare învingător și Edom învins, deși în planul bătăliei istorice la acel moment Edom învinge și Israel este învins. Dar planul profetic este însă cel în care toate lucrurile își ating împlinirea; este finalul tuturor lucrurilor. În paralel cu conflictul militar, există un conflict spiritual între Edom și Israel care pune în opoziție o rivalitate ce nu se poate rezolva. Dacă planul istoric, al acțiunilor omului, pare să aducă un câștig de cauză Edomului în acest conflict, de natură în primul rând spirituală, în planul acțiunilor lui Dumnezeu lucrurile stau exact opus.

18. Casa lui Iacob va fi un foc, și casa lui Iosif, o flacără; dar casa lui Esau va fi mirișteа, pe care o vor aprinde și o vor mistui; și nu va mai rămâne nici unul din casa lui Esau, căci Domnul a vorbit!

Israel este înălțat iar Esau este nimicit. Israel și Esau apar în perspectivă în condiții complet diferite; de data aceasta Israel este cel care câștigă în confruntarea cu Esau. De ce? Fiindcă Dumnezeu este Cel care stăpânește în Sion peste Israel; nu mai este un om care să guverneze peste Israel ci chiar Dumnezeu; Ziua Sa a sosit.

19. Cei de la miazăzi vor stăpâni muntele lui Esau, și cei din câmpie țara Filistenilor; vor stăpâni și ținutul lui Efraim și al Samariei; și Beniamin va stăpâni Galaadul.

Moștenirea lui Iuda este extinsă spre neamuri care nu au putut fi învinse în timpul istoric (filisteni și Edom); Iuda și Beniamin sunt în mod deosebit avute în vedere, singurele semințiі ale lui Israel care au rămas credincioase Domnului. Redobândirea acestei moșteniri este un act de dreptate a lui Dumnezeu.

20. Dar prinșii de război ai acestei oștiri a copiilor lui Israel, vor stăpâni țara Canaaniților până la Sarepta, și prinșii de război ai Ierusalimului, care sunt la Sefarad, vor stăpâni cetățile de miază-zi.

Cei care au fost duși în captivitate vor redobândi prin lucrarea lui Dumnezeu moștenirea pierdută. Ei se vor întoarce pentru a stăpâni pe pământul încredințat ca moștenire. Moștenirea revine la cei credincioși, la biserica lui Hristos; Israel este biruitor în chip profetic, acest lucru înghițind în slavă realitatea istorică a prezentului.

21. Izbăvitorii se vor sui pe muntele Sionului, ca să judece muntele lui Esau. Dar împărăția va fi a Domnului."

Reinstaurarea teocrației în Israel și pe pământ este momentul de apogeu al istorie. Israel (citim biserica lui Hristos) va fi înălțată pentru a judeca pe Esau (citim neamurile acestui pământ). În aceste două simboluri se cuprind toți oamenii acestei lumi.

Epistola Lui Iuda

1. Iuda, rob al lui Iisus Hristos, și fratele lui Iacob, către cei chemați, care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl, și păstrați pentru Iisus Hristos:

Apostolul Iuda se prezintă în aceeași manieră ca apostolul Pavel în epistolele sale fiind „un rob al lui Iisus Hristos". De ce oare această insistentă pusă de apostoli pe calitatea de slujitor al lui Hristos? De ce oare această umilință când ar fi putut să se considere ca fiind „cineva", dată fiind relația lor specială cu Iisus?

Răspunsul rezidă din maniera de înțelegere a religiei lui Hristos, complet diferită de stilul care avea să fie promovat mai târziu. A fi rob al lui Hristos era actul de supremă onoare pe care cineva putea să îl aducă lui Dumnezeu. Noi nu putem sta, din punct de vedere spiritual, decât la picioarele lui Dumnezeu, precum și ale lui Hristos. Această exprimare nu este altceva decât un act de închinare înaintea Celui căruia Îi datorăm totul. Înseamnă să admiți că asupra vieții tale se exercită în mod conștient și liber consimțit autoritatea lui Dumnezeu. Nimic mai puțin, nimic mai mult, fiindcă mai mult nu se poate. Dar pentru ce trebuia să fie Iuda rob al lui Hristos?

Mai întâi, fiindcă era un închinător sincer al umilului galileean. În al doilea rând, fiindcă Îl urma pe Maestru în lucrarea pe care acesta o făcea pentru întreaga lume. În acest sens el scrie prezenta epistolă către biserică, folosind cuvintele: chemați, iubiți și păstrați pentru Hristos. Aceștia sunt de fapt pilonii de rezistență ai bisericii: chemarea din partea lui Dumnezeu, cunoașterea iubirii Tatălui ceresc și nu în ultimul rând siguranța rămânerii în Iisus Hristos, o sigilare care îl face pe creștin de neclintit în fața oricăror încercări. Imaginea biruinței era înaintea ochilor inimii marelui apostol. Biserica nu poate fi decât biruitoare în lupta cu puterile răului fiindcă Autorul și Conducătorul ei întotdeauna a învins indiferent de situație. Înveșmântată în puterea Creatorului ei, biserica nu poate fi înfrântă, nici distrusă, ea este eternă precum Cel care a creat cerurile și pământul. Deși aparent înfrântă de-a lungul veacurilor, biserica lui Hristos este totuși biruitoare prin cei care Îl urmează pe Maestru în vieților lor.

2. îndurarea, pacea şi dragostea să vă fie înmulțite.

Pentru a progresa este necesar să existe o înaintare către Dumnezeu; nu putem sta pe loc și să ne mulțumim cu realizările din trecut și să contemplăm liniștiți cum trece viața așteptând pasiv a doua revenire a lui Hristos. Viața creștină este o permanentă înaintare, o tot mai puternică asemănare cu divinul Răscumpărător; nu există teren de mijloc, sau dacă în mintea noastră se află o astfel de imagine, ea cu siguranță este falsă. Să vedem însă ce anume trebuie să se înmulțească în inimă și suflet: îndurarea manifestarea unui caracter blând și plin de milă în felul lui Hristos, pacea împărtășirea cu liniștea și armonia care vine din ceruri și dragostea revărsarea plină de putere a spiritului neegoist și altruist al divinului Învățător.

3. Preaiubiților, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră de obște, m-am văzut silit să vă scriu ca să vă îndemn să luptați pentru credința, care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna.

În acest moment, după ce apostolul ne-a descris cadrul epistolei sale, se trece la subiectul principal al mesajului pe care îl avea de transmis bisericii. intenția sa era de a scrie despre mântuirea pe care ne-o oferă Domnul Hristos prin credință, o descriere a acestui subiect de așa mare importanță pentru noi încât ar trebui să ne umple în întregime cugetarea și viața. Cu toate acestea apostolul se vede nevoit să

schimbe acest subiect pentru a aborda o problemă ce amenința să se răspândească în cadrul bisericii și anume pervertirea credinței pe care o primiseră prin apostoli. Amenințarea era suficient de serioasă pentru a necesita intervenția apostolului. O situație similară a trebuit să o trateze și apostolul Ioan, fapt menționat în scrierile sale. Ideea de bază este că nu putem sta nepăsători în fața nelegiuirii care asaltează biserica și care o corupe atrăgând-o în plasa intereselor lumești, străine cauzei lui Dumnezeu. Datorită creșterii numerice, biserica devenea o atracție puternică pentru persoane neconsacrate, dornice să utilizeze resursele ei în scopuri străine și care nu aveau nici o legătură cu Dumnezeu.

Văzând această situație, apostolul Iuda nu a putut rămâne pasiv și să lase nelegiuirea să se manifeste nestingherit. Tocmai de aceea s-a decis să denunțe aceste practici și să poată fi recunoscute persoanele neconsacrate, ce intenționau să pervertească biserica creștine. Epistola este foarte actuală pentru că astfel de situații au fost și vor mai fi până când Domnul va reveni pe norii cerului, iar apărarea credinței face parte din ceea ce trebuie să prezinte predicatorii lui Hristos, așa cum subiectul mântuirii în Hristos este esențial pentru a conduce pe oameni la Dumnezeu. Arma predicării are două tăișuri: prezentarea credinței și demascarea necredinței. Astfel, vom vedea cum apostolul Iuda va aplica acest ultim tăiș pentru a face clare lucrurile în ce privește condiția spirituală a bisericii.

4. Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, scriși de mult pentru osânda aceasta, oameni neevlavioși, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru, și tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn Iisus Hristos.

Această strecurare a oamenilor neconsacrați a fost o lucrare a Celui Rău menită să aducă haos și distrugerea bisericii lui Iisus Hristos. Dar cum s-a putut întâmpla acest lucru? În textul biblic ni se vorbește despre o „strecurare”, aparent pe neobservate, o schimbare imperceptibilă ce a condus la venirea unor oameni care nu aveau nici un fel de legătură cu dorința de a fi creștini autentici. Sunt două elemente specifice amintite de către Iuda: harul schimbat în desfrânare sau utilizarea harului ca scuză pentru păcat, și tăgăduirea lui Iisus Hristos ca Stăpân și Domn. Aici nu este vorba de contestarea lui Iisus ca Mântuitor, ci ca Domn, adică o contestare a autorității Sale, o răzvrătire împotriva conducerii Sale.

Scopul era cel de a separa biserica de Hristos, în felul în care în vechime Balaam încercase să separe pe Israel de divinul Conducător. Iisus este Cel care Își călăuzește în mod nemijlocit biserica; nu există o altă autoritate în biserică decât a Sa. Atâta timp cât biserica rămânea credincioasă deciziilor Sale, ea urma să meargă din biruință în biruință, invincibilă ca și oștile lui Israel în luptă cu canaaniții. Ce perspectivă, ce imagine plină de glorie! Cel Atotputernic mergând în fruntea oștilor lui Israel! Nimeni și nimic nu poate să oprească pe poporul lui Dumnezeu când înaintează în felul acesta împotriva vrăjmașului. Cât de mare nevoie avem de o experiență similară pentru ziua de astăzi, cât de mult ar trebui să dorim după călăuzirea Sa directă asupra bisericii și cât de mare nevoie ar fi ca omul cel păcătos, omul păcatului, să nu mai domnească peste moștenirea Domnului!

5. Vreau să vă aduc aminte, măcar că știți odată pentru totdeauna toate aceste lucruri, că Domnul, după ce a izbăvit pe poporul Său din țara Egiptului, în urmă a nimicit pe cei ce n-au crezut.

În continuare apostolul dorește să amintească mai multe cazuri similare din istoria biblică. De fapt el va cita câteva exemple care să trezească la realitate pe cei ce fuseseră atinși de practicile și atitudinile lipsite de evlavie creștină manifestate de către cei care se adăugaseră cu un gând ascuns și nesincer între cei ce făceau parte din biserica creștină. Primul astfel de caz este cel al evreilor eliberați de Dumnezeu în timpul lui Moise, care deși au văzut lucrările minunate ale Domnului, totuși nu au manifestat credință în El. Acest lucru i-a costat viața.

Cum se leagă această istorie de cele prezentate? Înțelegem că situația bisericii creștine începea să semene cu ceea ce se întâmplase cu Israel în vechime. Nimic nou sub soare ar putea comenta cineva. Într-adevăr, natura umană este aceeași, iar condițiile similare nu vor face decât să favorizeze o dezvoltare asemănătoare. Totuși există o diferență majoră: biserica lui Hristos a avut parte de o lumină mult mai mare decât evreii, iar dacă ei au fost pedepsiți imediat pentru nelegiuirea lor, cu cât mai aspre vor fi măsurile pe care Domnul le va lua contra celor care nu au luat seama la avertizare? Vedem astfel că necredința era un păcat care asalta biserica într-un mod similar cu ceea ce se întâmplase în vechime. Necredința lui Israel a condus la ratarea misiunii pentru care ei fuseseră scoși din Egipt, de a fi martori ai lui Dumnezeu pe pământ. Un păcat care a afectat masele mari ale lui Israel la acea dată.

6. El a păstrat pentru judecata zilei celei mari, puși în lanțuri veșnice, în întuneric, pe îngerii care nu și-au păstrat vrednicia, ci și-au părăsit locuința.

Al doilea caz menționat este cel al îngerilor din ceruri care și-au părăsit pozițiile pe care le aveau de la Dumnezeu, nemulțumiți fiind de ceea ce Domnul le oferise. Acest gen de acțiune a condus la luarea de măsuri extreme, altfel se risca să se ajungă la haos. Armonia întregului univers depinde de riguroasa ascultare de tot ceea ce Dumnezeu poruncește, a ordinii date de către Creator. Păcatul nemulțumirii este chiar mai primejdios decât cel al necredinței, fiindcă el conduce la haos și dezordine. Același lucru era pe cale să se întâmple și în biserica creștină, persoane influențe acționau în felul îngerilor nemulțumiți.

7. Tot așa, Sodoma și Gomora și cetățile dimprejurul lor, care se dăduseră ca și ele la curvie și au poftit după trupul altuia, ne stau înainte ca o pildă, suferind pedeapsa unui foc veșnic.

Mai departe, un al treilea caz ne este prezentat de către apostol, și anume cel al cetăților Sodoma și Gomora. De data aceasta referința este la desfrânarea și imoralitatea ce erau o caracteristică a acestor cetăți, fapt pentru care au fost pedepsite cu distrugerea. Păcatul imoralității conduce la pervertirea lucrurilor rânduite de către Dumnezeu, în cazul de față referindu-se la relația care trebuie să existe între sexe, dar înțelegem deopotrivă și imoralitatea spirituală asociată cu idolatria și practici similare.

Biserica creștină era încercată cu aceste influențe care îi murdăreau puritatea și consacrarea. Această triadă: necredință, nemulțumire și imoralitate este mortală pentru spiritualitatea bisericii. De fapt este și o progresie: se începe cu necredința, care conduce la ratarea misiunii, se continuă cu nemulțumire în legătură cu condiția deținută, care conduce la dezordine și se continuă cu imoralitate, care conduce la distrugere. O secvență cauză-efect a decăderii și distrugerii.

8. Totuși oamenii aceștia, târâți de visările lor, își pângăresc la fel trupul, nesocotesc stăpânirea și batjocoresc dregătoriile.

Cu toate că aceste lucruri erau cunoscute, totuși aceste persoane strecurate în biserică acționau ca niște agenți ai distrugerii, promovau imoralitatea și ignorau călăuzirea divină asupra propriilor vieți.

La ce fel de dregătorii se face însă referință în textul biblic? Dacă facem conexiune cu textele anterior parcurse, în mod deosebit ne gândim la cazul îngerilor care au fost nemulțumiți de poziția lor și au încălcat ordinea dată de Creator. În acest sens, aceste persoane nu doreau să se supună nici unei forme de autoritate, promovând o libertate absolută, fără reguli, pervertind noțiunea de libertate în Hristos pe care o aduce Evanghelia.

Atunci când imaginația nu se mai află sub controlul rațiunii, iar aceasta sub călăuzirea lui Dumnezeu, cele mai aberante idei pot fi crezute ca adevăr. Dacă nu se reușise distrugerea libertății în Hristos prin intermediul legalismului promovat de iudaizanți, se mergea acum la cealaltă extremă, a libertății absolute și fără reguli din

direcția filozofiei păgâne, în care totul era permis în măsura în care credeai acest lucru. Și în ziua de astăzi trebuie să evităm aceste două extreme distructive ale vieții spirituale: legalismul care conduce automat la autoritarism cu tot ce decurge din acesta și libertatea absolută care conduce la anarhie, dezordine și distrugere.

Aș vrea să menționez că totalitarismul religios nu este o soluție în fața ideilor de libertate fără restricții, așa cum mulți ar putea crede. Legalismul, autoritarismul și totalitarismul sunt o triadă a morții la fel de nocivă ca și triada necredinței, nemulțumirii și imoralității, fiindcă prin prima se ajunge la înlocuirea autorității lui Dumnezeu cu cea a omului, așa cum cea din urmă conduce la distrugerea oricărei forme de autoritate. Soluția stă numai în readucerea autorității lui Dumnezeu în biserica Sa, nimic mai mult, nimic mai puțin.

9. Arhanghelul Mihail, când se împotrivea diavolului şi se certa cu el pentru trupul lui Moise, n-a îndrăznit să rostească împotriva lui o judecată de ocară, ci doar a zis: „Domnul să te mustre!"

Acest verset este deseori utilizat pentru a se vorbi despre practici de exorcizare, dar dacă vom conecta cu textele anterioare vom observa că ideea avută în vedere era de contestare a oricărei forme de autoritate și de eliberare de orice fel de standarde, lucru care conducea la anarhie. Exemplu citat este cel al Domnului în controversă cu Cel Rău asupra trupului lui Moise, situație în care Domnul nu a recurs la o judecată de „ocară", sau la batjocorirea acestuia, ci pur și simplu a lăsat pe seama lui Dumnezeu reglementare plângerilor contra sa.

Știm că Moise a fost înviat, altfel nu ar fi apărut cu ocazia schimbării la față a lui Hristos pe muntele Taborului, așadar era o controversă legată de aducerea acestuia la viață și luare la cer după ce a murit. În această situație, Domnul Hristos ar fi putut să între în controversă cu diavolul, dar a preferat să respecte strict hotărârea divină și să evite o astfel de dispută.

Înțelegem că dacă Domnul a procedat astfel, și creștinii, biserica, trebuie să evite controversele și să aplice direct ceea ce i se cere privind mandatul ei pe pământ. Fără a întra în discuție cu forțele răului, biserica trebuie să meargă mai departe în lucrarea de înviere spirituală a oamenilor din această lume. Înțelegem că persoane turbulente, înfiltrate în biserică, găseau plăcere în diferite dispute cu privire la lucruri ce ar fi trebuit să fie lăsate pe seama lui Dumnezeu.

Astfel de dispute sterile nu aduc nici un fel de zidire sufletească, ci doar înstrăinarea oamenilor de Dumnezeu și întunecarea adevărurilor din Scriptură. Din păcate, deseori biserica a părăsit predicarea pozitivă a Evangheliei învierii lui Hristos, pentru a întra în discuții fără sens privind diferite detalii de învățătură, care nu sunt necesare, sau în dispute care nu pot fi rezolvate. Cu răul nu se stă la discuție, ci pur și simplu trebuie să nu i se dea atenție și să se meargă înainte în misiunea dată de Hristos.

10. Aceştia, dimpotrivă, batjocoresc ce nu cunosc, şi se pierd singuri în ceea ce ştiu din fire, ca dobitoacele fără minte.

Două elemente sunt amintite de apostol ca fiind definitorii pentru persoanele turbulente din biserică și anume: spiritul de controversă și senzualitatea de natură inferioară. De fapt, spiritul lumesc întrunește din plin aceste caracteristici: dispută și plăceri josnice, animalice. Dar acest lucru nu trebuia să se întâmple în biserică. Apostolul căuta să pună în gardă pe cei credincioși, pentru a nu lăsa ca astfel de tendințe să se manifeste nestingherit. Încă o dată, nu este vorba de o chemare la autoritarism, ci mai degrabă la contracararea acestor influențe prin rămânerea în credința și curăția Evangheliei așa cum a fost vestită de către Hristos și apostoli.

Ce să facem când vedem lucruri similare în biserică? Disciplinarea acestor persoane poate fi o soluție limitată, cu atât mai dificil de aplicat, cu cât spiritul turbulent

al lor poate aduce o imagine negativă comunității creștine. O altă idee, oarecum subînțeleasă de apostol, este de a convinge persoanele în cauză de calea greșită pe care se găsesc. Însă oricum, rămâne o a treia modalitate: manifestarea unui caracter creștin, consecvent exemplului lui Hristos. Să ne gândim cum a tratat El contactul cu cei păcătoși. Exemplul și influența sa erau suficient de puternice pentru a descuraja pe cei care veneau cu un spirit de dispută (fariseii, saducheii etc.), precum și persoanele a căror imoralitate era mai mult decât evidentă. Aici nu este vorba de respingerea persoanelor, cât a principiilor care le animă, este un apel către abandonarea unor astfel de practici și înțelegere a înșelăciunii în care se aflau prinse.

11. Vai de ei! Căci au urmat pe calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorința de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!

Într-un mod similar lui Iisus care a avertizat pe farisei cu privire la păcatul lor, apostolul Iuda avertizează asupra a ceea ce se va întâmpla cu acești oameni care pervertesc religia lui Hristos. Sunt trei exemple luate din Vechiul Testament pe care este util să le studiem.

Primul exemplu este cel al lui Cain, care s-a răzvrătit în mod deschis împotriva lui Dumnezeu și în cele din urmă a fost lepădat cu totul. Calea lui Cain este cea a păcatului deschis și a împotrivirii directe împotriva guvernării divine, o abandonare voită a căii lui Dumnezeu. Ne gândim deopotrivă la spiritul ucigaș al lui Cain, care și-a ucis fratele din cauză că Domnul nu i-a primit jertfa. Calea lui Cain înseamnă distrugere și moarte și orice om aflat pe această cale este într-o mare primejdie cu privire la ce se va întâmpla cu el. Această cale este a orgoliului, trufiei și înălțării de sine, lucruri care conduc la cădere.

Al doilea exemplu este cel al lui Balaam, care a căutat să distrugă pe Israel din dorința de a câștiga plata promisă de regele Moabului. Știm cum Balaam în cele din urmă a pierit din cauza a ceea ce a făcut. Iubirea de avere și de bogății materiale este o cursă pentru suflet care conduce la o experiență similară cu a lui.

Al treilea exemplu este cel al lui Core, care a dorit să ia locul lui Moise, provocând o răscoală menită să îl ucidă și să preia puterea. Deși era dintre leviți și astfel dispunea de drepturi speciale în ce privește apropierea de Dumnezeu, a dorit să preia conducerea politică a lui Israel printr-un complot.

Aceste trei persoane: Cain, Balaam și Core ilustrează trei principii distructive: respingerea închinării la Dumnezeu, pervertirea închinării prin amestec cu idolatria și utilizarea închinării ca mijloc de dominare a semenilor. Lucrurile stau cam în felul următor, prima dată se încearcă îndepărtarea de Dumnezeu, dacă nu merge se trece la încercarea de o amesteca cu idolatria și spiritul lumesc, dacă nici așa nu merge, se trece la direcționarea religiei către impunerea abuzivă asupra semenilor. Uneori, toate aceste tendințe merg în paralel și înțelegem acum cât de primejdioasă era situația, fiindcă toate aceste persoane apăreau ca fiind o parte a poporului lui Dumnezeu sau în legătură cu adevărata închinare. Similar, cei neconsacrați strecurați în biserica creștină păreau a fi persoane bine intenționate și mulți erau chiar membri ai bisericii.

12. Sunt niște stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără rușine împreună cu voi, și se îndoapă de-a binelea; niște nori fără apă, mânați încoace și încolo de vânturi, niște pomi tomnatici fără rod, de două ori morți, dezrădăcinați;

În continuare apostolul preia mai multe imagini din natură care descriu foarte bine situația spirituală a persoanelor neconsacrate. Astfel, vom distinge mai multe aspecte ale lucrării distructive exercitate de aceștia.

Mai întâi se folosește comparația cu stâncile ascunse în apă care distrugeau corăbiile și înșelau chiar și pe cei mai iscusiți dintre navigatori. De fapt problema cea mai gravă constă în greutatea identificării unor astfel de persoane, deoarece ele stau

ascunse în spatele unei aparențe de evlavie. Un astfel de caz era cel al meselor comune (agape), unde profitau de dărnicia fraților pentru a-și satisface poftele. Poate nimic nu trădează mai bine caracterul unui om decât modul în care se hrănește, maniera, obiceiurile și cantitatea. Aceste întruniri creștine erau destinate să mențină vie amintirea părtășiei pe care o avea Hristos cu apostolii Săi. Era o ocazie de subliniere a aspectului spiritual al relațiilor dintre creștini și era în opoziție cu obiceiurile timpului de strângere laolaltă pentru chefuri și îmbuibări unite cu beție. „Stânca ascunsă" sau primejdia care pândea din umbră, era tocmai schimbarea caracterului spiritual într-unul lumesc al acestor întruniri creștine.

Al doilea simbol preluat din natură este cel al norilor care nu aduc ploaie. Este un peisaj dezolant să vezi o mulțime de nori pe cer, să te aștepți la ploaie după o perioadă de secetă, și cu toate acestea norii în cauză să nu aducă nici măcar o urmă de ploaie. Avem aceeași situație cu smochinul pe care l-a blestemat Iisus fiindcă era plin de frunze, dar fără a avea rod. Persoanele neconsacrate pot părea uneori a fi promițătoare, poate chiar se prezintă bine, la fel ca un nor care promite multă apă, dar în afară de imagine, de lucruri exterioare, nu oferă absolut nimic. Iar cei care îi urmează experimentează aceeași secetă spirituală ca și în situația în care ar fi în mijlocul unui deșert. Pericolul stă în aspectul lor amăgitor, adevărați lupi îmbrăcați în haine de oaie, înșelând simțurile și dezamăgind ulterior.

Al treilea simbol este cel al pomilor fără rod, care în ciuda frunzișului bogat nu aduc nici un fel de rod. Dezamăgirea este chiar mai mare decât în cazul norilor fără apă, fiindcă modul atractiv în care se prezintă și posibilitate de a-i atinge cu mâna creează iluzia unei realități și a unor așteptări deosebite. Cu toate acestea, rodul lipsește, exact ceea ce ar fi conferit valoare pomilor respectivi.

Din nou avem o serie de trei lucruri distructive într-o progresie ce indică caracterul lor primejdios: stânca ascunsă, gata de a distruge corabia în care călătorești, norul fără apă, care înșală pe cel care își pune nădejdea în el, și pomul cu frunziș bogat, dar fără rod în anotimpul aducerii de fructe, care dezamăgește chiar și cele mai nobile așteptări. Toate acestea au în comun înșelăciunea, minciuna, falsa imagine, așteptări ce nu au nimic de-a face cu realitatea.

13. niște valuri înfuriate ale mării, care își spumegă rușinile lor, niște stele rătăcitoare, cărora le este păstrată negura întunericului pentru vecie.

Comparațiile continuă cu încă două exemple, ce accentuează alte aspecte ale efectului lucrării unor astfel de persoane. Astfel, apostolul face referire la valurile pline de spumă ale mării, care aduc la suprafață și la mal toată murdăria din adâncuri. Este vorba despre afișarea nerușinată a unor practici păcătoase, de care cei în cauză nu se sfiesc să le ascundă. Există o tendință în natura umană de a face public păcatul comis ca pe o laudă, ca pe un lucru ce merită toată considerația. Bineînțeles influența de a contamina și pe alții cu astfel de practici este deosebit de puternică.

A doua imagine este cea a stelelor care rătăcesc pe cer, o metaforă în legătură cu condiția spirituală a celor neconsacrați care rătăcesc prin întuneric, fără o țintă anume; o bună ilustrare a haosului în care ei trăiesc, neputând să ofere nimic de valoare.

Aici se încheie cu comparațiile din lumea naturală și este momentul să facem o sinteză a acestor exemple pentru a avea o învățătură unitară. Trecând printr-o serie de imagini ce descriu aspectul înșelător și distructiv se trece la cel al afișării publice a nelegiuirii și la rătăcirea fără țintă la care se ajunge urmând astfel de călăuze. Este o progresie: la început este înșelăciunea, urmează manifestarea pe față și în final se ajunge la rătăcire. Reiau: înșelăciune, păcat pe față și rătăcire în întuneric, acesta este traseul celor care îi urmează. Încă un amănunt, stelele rătăcitoare de fapt sunt meteoriți, care cad arzând pe măsură ce apropie de pământ, distrugându-se înainte de ajunge jos.

Biserica lui Hristos trebuie să fie o stea sigură pe cerul nopții păcatului acestei lumi, nu un meteorit arzând, explodând la impact cu solul. Tot astfel, în fiecare perioadă a istoriei au existat persoane neconsacrate acționând în sensul celor enunțate de către apostol, persoane care și-au părăsit devoțiunea inițială pentru a se lăsa pradă influențelor acestei lumi.

Problema este actuală și nu putem să asistăm pasivi la astfel de situații care s-ar putea manifesta în biserică, ci trebuie să fim atenți pentru contracararea unor astfel de influențe inclusiv în viața noastră personală, fiindcă nici un om nu este imun la astfel de influențe. Avem modelul Domnului Iisus care a trecut prin astfel de ispite și lupte sufletești, dar a învins. Și noi putem să învingem așa cum a procedat El.

14. și pentru ei a prorocit Enoh, al șaptelea patriarh de la Adam, când a zis: „Iată că a venit Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi,

În continuare apostolul Iuda atrage atenția asupra unui paragraf biblic, din păcate pierdut de-a lungul timpului, în legătură cu venirea Domnului împreună cu cei sfinți. Se vorbește despre Enoh ca având darul profeției, fapt care i-a permis să vadă venirea Domnului pentru judecată. Enoh este un simbol pentru toți cei care vor merge la ceruri fără să guste moartea. Exemplul său de evlavie este cu totul aparte, fiind considerat, conform raportului biblic, unul dintre cele mai sfinte persoane care a trăit pe pământ.

15. ca să facă o judecată împotriva tuturor, și să încredințeze pe toți cei nelegiuiți, de toate faptele nelegiuite, pe care le-au făcut în chip nelegiuit, și de toate cuvintele de ocară, pe care le-au rostit împotriva Lui acești păcătoși nelegiuiți.”

Scopul venirii Domnului este de a face judecată împotriva celor ce s-au răzvrătit fără să se întoarcă la El. Sunt două categorii de lucruri luate în considerare: faptele nelegiuite și cuvintele rele. Un aspect activ al judecății este cel de a încredința, sau dovedi, nelegiuirea celor ce au comis răul pe pământ. Practic, nici o persoană care comite răul nu va scăpa de judecata ce va veni când Domnul Hristos va întemeia Împărăția Sa pe pământ însoțit fiind de toți sfinții Săi.

Nici persoanele neconsacrate din biserică nu vor scăpa de această judecată, ci vor avea soarta păcătoșilor din lume. Nimeni nu se poate ascunde sub numele de creștin și să continue să comită răul fără să se teamă de consecințe. Dacă exemplele din natură și Scriptură nu au fost suficiente în a-i convinge de soarta care îi așteaptă, imaginea judecății divine are un impact mult mai puternic, menit să inspire temere.

16. Ei sunt niște cârtitori, nemulțumiți cu soarta lor; trăiesc după poftele lor; gura le este plină de vorbe trufașe, și slăvesc pe oameni pentru câștig.

În acest moment apostolul Iuda reia câteva dintre caracteristicile omului lumesc, străin de comuniunea cu Dumnezeu. Distingem o listă ce descrie comportamentul unui om nesfințit de harul divin. Pe primul loc se află spiritul de nemulțumire și de murmurare. Într-adevăr sunt multe motivele de nemulțumire în viața pe care o ducem pe pământ și de faptul că nu suntem apreciați la justa valoare. Dar pentru un om care urmează exemplul lui Hristos, această realitate nu constituie o problemă, fiindcă el știe că în vremea de acum nu este posibil să avem acea împlinire pe care fiecare dintre noi și-ar dori-o, acest lucru fiind legat de timpul în care Dumnezeu va reveni pe pământ. Dimpotrivă, el este mulțumit deoarece știe că prin harul divin este salvat de păcat și de consecința morții definitive. Mai mult, el chiar cântă în inima lui imnuri de slavă lui Dumnezeu, aceasta fiind o caracteristică definitorie a adevăraților creștini.

Un alt aspect încriminat este cel al trăirii după cum te îndeamnă pofta sau dispoziția de moment. Știm prin exemplul lui Esau, care pentru o plăcere de moment a pierdut statutul de întâi născut, că este împotriva adevăratei spiritualități să se procedeze astfel. Domnul Iisus a biruit pofta la fiecare pas, iar un creștin va face

același lucru, acționând nu din impuls, făcând doar ce îi place sau îi convine, ci din principiu și din iubire pentru Maestrul divin.

În acest șir al nelegiuirii, murmurarea te conduce la satisfacerea poftei, iar aceasta mai departe la trufie manifestată prin vorbire și atitudine de înfumurare în genul „cine mai este ca mine?”. Un astfel de comportament este un blestem pentru cine îl posedă, dar și pentru cei care trebuie să îl suporte. Din păcate lăudăroșenia vieții și a realizărilor de excepție pe care un om le-ar putea avea denotă înstrăinare de Dumnezeu, Cel căruia Îi datorăm totul și nu este departe de hula și nerecunoștința pe față manifestate față de El.

Iar rodul unei astfel de plante otrăvitoare constă în slăvirea omului, lauda realizărilor acestuia, a ceea ce el este și face, bineînțeles pentru a câștiga avantaje și favoruri. Știm bine că o astfel de atitudine pune pe om în locul lui Dumnezeu, Singurul vrednic pentru orice fel de laudă.

Reluăm șirul nelegiuirii: murmurare, care aduce nemulțumire, care aduce satisfacerea poftei, care aduce trufie, care aduce lauda și slăvirea omului. Cum se potrivește așa ceva cu imaginea unui creștin? Într-adevăr nu există nici o potrivire, fiindcă șirul neprihănirii este: supunere, care aduce mulțumire, care aduce înfrânarea poftei, care aduce smerenie, care aduce lauda și slava lui Dumnezeu. Care dintre ele vi se pare mai atractiv?

17. Dar voi, preaiubiților, aduceți-vă aminte de vorbele vestite mai dinainte de apostolii Domnului nostru Iisus Hristos.

Și acum apostolul ne furnizează și „antidotul” contra influenței distructive propagate de spiritul de răzvrătire. În primul rând se atrage atenția asupra profețiilor făcute de către apostolii Domnului Hristos, care prevedeau apariția unor astfel de situații în biserica creștină. Chiar apostolul Pavel, înainte de a se despărți de comunitățile din Asia Mică, a mărturisit despre înălțarea de persoane neconsacrate în biserică și intrarea nelegiuirii.

Nu trebuie să ne surprindă această evoluție; după cum a fost prevăzut, biserica urma să se corupă; era inevitabil. Același lucru este valabil și astăzi: invazia nelegiuirii în biserică nu poate fi oprită, iar lucrurile vor merge până la capăt în manifestarea acesteia. Dar acest lucru nu trebuie să ne descurajeze și nici nu trebuie să depunem armele cu resemnare. Avem o luptă de dat cu spiritul acestei lumi, dar deopotrivă lupta contra acestui spirit se poartă și în biserică. Așa cum profeții Vechiul Testament au luptat contra nelegiuirii din timpul lor, așa trebuie să facem și noi. Lupta se dă și în afara, dar și în interiorul bisericii, nu trebuie să ne surprindă acest lucru.

18. Cum vă spuneau că în vremurile din urmă vor fi batjocoritori, care vor trăi după poftele lor nelegiuite.

Atenția acum ne este îndreptată către timpul sfârșitului, când spiritul batjocoritor și trăirea în păcat pe față va fi o caracteristică. Batjocura, sau cuvântul de ocară, va fi în armonie cu poftele nelegiuite, fiindcă decurg una din cealaltă. Spiritul batjocoritor se va manifesta deopotrivă în lume și în biserică. Așa cum am spus, este inevitabil, va fi o evoluție a lucrurilor până când se va ajunge la nivelul atins înainte de potop, când Dumnezeu a trebuit să intervină pentru a opri acest curs. În fața acestei realități, creștinul este avertizat să reziste, să rămână credincios chemării sale, chiar dacă el însuși se simte atras să facă altfel, sau chiar dacă, lucrul cel mai probabil, rămâne singur în această luptă, așa cum Domnul a rămas singur în ceasul încercării. În direcție opusă, trebuie cultivată lauda și înfrânarea poftelor prin cultivarea virtuților creștine. Este condiția de supraviețuire a celor credincioși, altfel curentul lumii și din biserică îi va mătura din cale.

19. Ei sunt aceia care dau naștere la dezbinări, oameni supuși poftelor firii, care n-au Duhul.

Rodul vorbirii necurate este pofta, care la rândul ei conduce la dezbinare, legătura fiind cauză -efect. Nimic nu poate opri acest principiu să se manifeste, atunci când îi sunt hrănite cauzele. Duhul Sfânt nu poate opri pe cineva care practică vorbirea de rău să ajungă la trăirea după pofte și nici pe cine se lasă dominat de poftă să nu ajungă la ceartă și conflict. Soluția stă în cultivarea unui principiu diferit: vorbire curată, care aduce ca rod înfrânarea poftelor, și care aduce unitate între oameni, toate aceste fiind lucrarea Duhului Sfânt.

20. Dar voi, preaiubiților, zidiți-vă sufletește pe credința voastră prea sfântă, rugați-vă prin Duhul Sfânt,

Acesta este și sfatul apostolului și anume zidirea sufletească, întărirea cetății interioare a inimii. Mijloacele avute în vedere sunt o credință curată și rugăciunea prin Duhul Sfânt; nu trebuie să lipsească nici una dintre ele. Dacă vom avea doar credință fără rugăciune, ea se va stinge, ca să nu spun că este impropriu să poți avea credință fără a te ruga Domnului. De asemenea, dacă te vei ruga fără să ai credință, cu siguranță că nu vei obține nimic. Așadar, armele creștinului sunt: credința și rugăciunea, care utilizate inteligent vor tăia lanțurile vrăjmașului care caută să ne lege încât să nu putem scăpa. Însă urmând modelul pozitiv al Domnului Hristos, putem să secționăm aceste lanțuri prin credință unită cu rugăciune, cu ajutorul Duhului Sfânt.

21. țineți-vă în dragostea lui Dumnezeu, și așteptați îndurarea Domnului nostru Iisus Hristos pentru viața veșnică.

Mai sunt două arme ce se adaugă: dragostea divină și îndurarea lui Hristos. Să explicăm puțin lucrurile: dragostea lui Dumnezeu se revarsă asemenea razelor de soare din cer, cu condiția să ne menținem în lumina ei, să o conștientizăm, să o asimilăm, să o contemplăm, să o manifestăm în viață. Noi primim iubire de la Dumnezeu și aceasta hrănește sufletul. În continuare, există un element specific care ne îndreptățește, indiferent de vreme, la dragostea lui Dumnezeu: îndurarea lui Hristos, adică harul pe care El ni l-a pus la îndemână. Cunoștința îndurării lui Hristos aduce putere în suflet, un element supranatural care unge și vindecă inima, cugetul. Trebuie să privim la acestea două și atunci vom putea mânui credința unită cu rugăciunea. Iubirea și îndurarea divină vor hrăni credința și rugăciunea noastră prin care vom tăia legăturile păcatului pentru a ne ancora în neprihănire.

22. Mustrați pe cei ce se despart de voi;

Și acum câteva măsuri concrete ce trebuiau să fie luate de către cei credincioși. În primul rând, cei greșiți trebuiau să fie avertizați asupra primejdiei în care se găseau. Dezbinarea era la lucru și mulți părăseau credința pentru tot felul de învățături străine sau pentru a se întoarce în lume. Este trist că astfel de persoane nu erau conștiente de primejdia în care se aflau și credeau că au găsit o lumină nouă, că sunt neînțeleși. Era o situație similară cu a unui om bolnav, care nu este conștient de situația în care se află.

23. căutați să mântuiți pe unii, smulgându-i din foc; de alții iarăși fie-vă milă cu frică, urând până și cămașa mânjită de carne.

În plus, apostolul Iuda îi îndeamnă pe cei credincioși să acționeze pentru salvarea celor aflați în rătăcire. Prima imagine folosită este cea a smulgerii unei persoane aflate în flăcări, primejdia fiind de a arde cu totul dacă mai rămâne doar un singur moment în acel loc. De fapt, caracterul distructiv al învățăturilor false se poate asemăna cu cel al focului, al incendierii unei case sau chiar a bisericii. Situația era la fel de gravă și înțelegem că persoanele credincioase trebuiau să acționeze ca salvatori ai celor aflați în primejdia de a fi distruși de flăcările practicilor păcătoase, acesta fiind finalul căii păcatului și morții. O altă imagine este cea a omului aflat într-o stare avansată de boală, ce provocă putrefacție, o comparație preluată din Vechiul Testament în care păcatul se asemăna cu lepra. În mod similar, cei afectați de rătăcire

erau ca niște persoane bolnave, ce avansau către distrugerea finală, iar cei credincioși trebuiau să fie asemenea unor cadre medicale ce ofereau asistență și sprijin.

Dar aceste lucruri trebuie înțelese în primul rând spiritual: ceea ce provoacă rătăcirea de la credința curată a lui Hristos este asemenea focului ce produce incendiu, sau a germenilor ce aduc boală. Cine însă aruncă astfel de lucruri în biserica lui Hristos? Nimeni altul decât Cel Rău. Problema este că persoanele afectate nu sunt conștiente de calea pe care se află dând curs sugestiilor vrăjmașului. Cel credincios, dimpotrivă, vede primejdia și ia măsuri de apărare pentru sine și de salvare, sau asistență, pentru ceilalți. Avem două cazuri: salvare pentru cel cuprins de flăcări, adică aflat într-un stadiu incipient și asistență plină de milă pentru cel atins de molimă, aflat într-un stadiu deja avansat. În primul caz contează rapiditatea, în al doilea mila și răbdarea. Aveți astfel de persoane în jur? Atunci trebuie să acționați în maniera sugerată de apostol.

24. Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere, și să vă facă să vă înfățișați fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale,

În final, ori cât de mari ar fi eforturile noastre de a ne menține pe cale credinței sau de a acționa în vederea salvării altora, numai Domnul poate să realizeze aceste lucruri cu adevărat. Sunt mai multe aspecte în lucrarea Domnului, astfel distingem nevoia de a fi păziți de cădere și de a aluneca pe cărarea pierzării. O astfel de lucrare este unită cu cea de a ne transforma pentru a deveni fără pată înainte de manifestarea slavei Sale, adică de a doua Sa venire. Aici este o mare taină, deoarece pe de o parte au fost luate toate măsurile pentru a nu se cădea în păcat, iar pe de altă parte ne este dată garanția că vom deveni cu totul sfinți și fără pată până când El va reveni.

Contrar diferitelor teorii emise de-a lungul timpului, Dumnezeu nu poate primi decât persoane sfinte în Împărăția cerurilor. Astfel, au fost prevăzute mijloace pentru ca acest lucru să devină o realitate, iar cei sfinți nu pot decât să fie plini de bucurie când privesc destinul final plin de slavă și de mărire. Nu este nici o urmă de îndoială, garanția este deplină. Nu există scuză pentru păcat, mijloace au fost puse la dispoziție pentru a-l învinge. Nu există frică pentru viitor, fiindcă au fost luate măsuri de eradicare completă a răului din noi până la a doua venire. De fapt ce poate fi mai frumos decât „înveșmântarea” în trupuri nemuritoare chiar înainte de a fi luați în slavă, moment în care vom fi cu totul sfinți și fără pată, iar vechea fire nu va mai exista?

25. singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, prin Iisus Hristos, Domnul nostru, să fie slavă, măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii, și acum și în veci. Amin.

Încheierea este plină de laudă la adresa lui Dumnezeu și a lui Iisus Hristos, Mântuitorul nostru, având accent pe slavă – condiția de excelență mai presus decât orice altceva a lui Dumnezeu, măreție – similar, dar cu accent pe dimensiunea infinită a divinității, putere – adică atotputernicie și stăpânire – calitatea de Domn și Suveran al întregului univers. Este exprimarea unei realități, dar și a unei dorințe ca Dumnezeu să stăpânească asupra trecutului – până la originile veșniciei, în prezent –acum și pentru viitor – până la celălalt „capăt” al veșnicie, adică pentru totdeauna. Vom reda în final dimensiunile închinării la Dumnezeu, Creatorul cerurilor și al pământului:

- **lauda caracterului** Său moral de excepție, pentru înțelepciunea și cunoștința Sa absolută;
- **aprecierea infinității** Sale, El este „Cel ce este”, realitatea există prin El, dar El este mai presus decât ea;
- **aprecierea puterii** Sale fără de margini, a atotputerniciei Sale așa de „mari” încât tot ce poruncește ia ființă; un cuvânt este de ajuns pentru a aduce la existență un lucru;

- **respectarea** ca Domn și Conducător al universului, Cel care ne călăuzește destinele, cu adevărat Marele Împărat și Stăpân al universului;
- **dorința** ca El să stăpânească asupra lucrurilor din trecut, prezent și viitor, asupra universului, lumii noastre, bisericii și asupra noastră ca indivizi

De ce toate acestea? Deoarece El este unicul, singurul, adevăratul Dumnezeu și numai El ne poate da sens și împlinire ca discipoli ai lui Hristos. A lui să fie slava, acum și în veci! Amin.

Epistola Lui Pavel Către Filimon

1. Pavel, întemnițat al lui Iisus Hristos, și fratele Timotei, către preaiubitul Filimon, tovarășul nostru de lucru,

Pavel avea obiceiul de a ține legătura cu bisericile întemeiate de el și cu persoanele ce lucrau împreună cu el. Deși se afla în închisoare, activitatea misionară mergea mai departe prin intermediul acestor colaboratori. Trebuie menționat faptul că succesul evanghelizărilor desfășurate de Pavel aveau la bază o muncă de echipă, astfel că lucrurile nu depindeau de un singur om.

2. către sora Apfia și către Arhip, tovarășul nostru de luptă, și către Biserica din casa ta:

Modelul de organizare a bisericii în acea perioadă era cea a comunităților găzduite de către o persoană care punea la dispoziție lucrurile necesare funcționării acesteia.

3.Har și pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, și de la Domnul Iisus Hristos!

“Har și pace”, adică ceea ce este combinația de succes a Evangheliei lui Hristos. Harul își are originea în voința lui Dumnezeu Tatăl de a ne mântui, iar pacea vine ca urmare a jertfei aduse de către Iisus Hristos pe cruce în favoarea noastră. Ideea este profund teocratică și este conturată prin imaginea îndurării Celui ce stăpânește în ceruri și pe pământ și care trimite celor credincioși combinația puterilor desăvârșite: har și pace.

4. Mulțumesc totdeauna Dumnezeului meu, ori de câte ori îmi aduc aminte de tine în rugăciunile mele,

Cu siguranță că este vorba despre rugăciuni de mijlocire, un mod foarte precis de a ne arăta afecțiunea și grija pe care Pavel le manifesta față de colaboratorii săi.

5. pentru că am auzit despre credința pe care o ai în Domnul Iisus și dragostea față de toți sfinții.

Avem redată combinația de succes a Evangheliei, dar de data aceasta în partea omului: credință și dragoste. Credința face referință la Iisus Hristos, iar dragostea la frații creștini.

6. Îl rog ca această părtășie a ta la credință să se arate prin fapte, care să dea la iveală tot binele ce se face între noi în Hristos.

Credința trebuie să se arate prin fapte bune, care să mărturisească despre prezența spirituală a lui Iisus Hristos. Astfel credința rămâne vie, așa cum este intenționat de către Dumnezeu.

7. În adevăr, am avut o mare bucurie și mângâiere, pentru dragostea ta, fiindcă, frate, inimile sfinților au fost înviorate prin tine.

Dragostea pe care Filimon a manifestat-o prin fapte ce au ajutat și înviorat pe frații de credință era un motiv de bucurie pentru Pavel. Umblarea în credință prin fapte care să dea slavă lui Dumnezeu reprezintă cea mai mare fericire pentru un misionar în genul apostolului Pavel.

8. De aceea, măcar că am toată slobozenia în Hristos să-ți poruncesc ce trebuie să faci,

Pavel era părintele spiritual ala comunității din care făcea parte Filimon, fapt care îl învestea cu autoritate morală în numele lui Hristos pentru a-i arăta pe ce cale trebuie să meargă. Avem un exemplu de nefolosire a autorității administrative, fapt caracteristic pentru Pavel, similar situației când predica fără a fi plătit de către comunitate, chiar dacă ar fi avut dreptul la aceasta.

9. vreau mai degrabă să-ți fac o rugăminte în numele dragostei, eu, așa cum sunt, bătrânul Pavel; iar acum întemnițat pentru Hristos Iisus.

Cu o rugăminte în numele afecțiunii și iubirii; adevărata autoritate nu se întemeiază pe teamă și reguli administrative, ci pe iubire și respect reciproc. Pavel era cel care deși suferea pentru credința în Hristos, totuși promova un model de autoritate bazată pe iubire. Violența și dictatul erau străine modului său de a lucra.

10. Te rog pentru copilul meu, pe care l-am născut în lanțurile mele: pentru Onisim,

Pavel cerea o favoare pentru Onisim, o persoană convertită la creștinism ca urmare a activității misionare depuse din închisoare. Puterea lui Pavel ca evanghelist nu putea fi oprită de zidurile închisorii și mulți oameni erau în continuare convertiți prin activitatea sa.

11. care altă dată ți-a fost nefolositor, dar care acum îți va fi folositor și ție și mie.

Onisim era sclavul lui Filimon, dar fugise de la el. Între timp datorită lucrării lui Pavel, el trecuse la creștinism și începuse să îl slujească cu devotament pe Pavel în închisoare. Cu toate acestea, Pavel dorea să reglementeze relația dintre cei doi, deveniți frați în credință, prin trimiterea lui Onisim înapoi la Filimon.

12. Ți-l trimit înapoi, pe el, inima mea.

Pavel în numește pe Onisim ca fiind “inima mea”, adică obiect al unei afecțiuni deosebite. Lucrarea lui Pavel nu era caracterizată de aplicarea administrativă de reguli, ci de o legătură profundă de la inimă la inimă. În acest fel legătura dintre el și cei convertiți întrecea simpla formă a unei relații de convenienţă. Aceasta era cheia puterii creștinismului predicat de Pavel.

13. Aș fi dorit să-l țin la mine, ca să-mi slujească în locul tău cât sunt în lanțuri pentru Evanghelie.

Să îl țină în continuare pe Onisim să îl slujească în locul lui Filimon, dar Pavel nu dorea să comită un abuz, chiar și în numele credinței. Avem astfel un exemplu de exercitare a autorității în biserică, în sensul în care trebuie să primeze cea ce este oferit de bună voie.

14. Dar n-am vrut să fac nimic fără învoirea ta, pentru ca binele, pe care mi-l faci, să nu fie silit, ci de bună voie.

Binele să fie făcut de bună voie și nesilit. Dacă acest lucru ar fi respectat atunci s-ar putea vedea o mare schimbare în biserica lui Hristos. Nu prin manipulare sau constrângere, chiar de ordin moral, pot fi oamenii conduși la fapte bune, ci prin exercitarea iubirii și respectarea alegerii fiecăruia.

15. Poate că el a fost despărțit de tine, pentru o vreme, tocmai ca să-l ai pentru veșnicie,

Experiența convertirii lui Onisim a dat un sens inedit întregii istorii a fugii sale de la Filimon, fapt ce s-a constituit ca un argument puternic pentru iertarea sa. Neascultarea lui Onisim l-a condus în cele din urmă la Pavel. Cu siguranță că ar fi putut auzi Evanghelia și prin Filimon, dacă ar fi rămas cu el, dar chiar și așa el a fost convertit la creștinism, am putea spune într-un mod mult mai direct și mai puternic.

16. dar nu ca pe un rob, ci mult mai presus decât pe un rob: ca pe un frate preaiubit, mai ales de mine, și cu atât mai mult de tine, fie în chip firesc, fie în Domnul!

Să îl primească pe Onisim, dar nu ca pe un rob, ci ca pe un frate în Hristos, ales și prețuit de Pavel. Un simbol puternic al trecerii de la robie la o relație de rudenie spirituală, o aplicare practică a Evangheliei.

17. Dacă mă socotești dar ca prieten al tău, primește-l ca pe mine însumi.

Să-l considere pe Onisim ca pe el însuși; se aplică principiul substitutiv al Evangheliei: Onisim a greșit, Pavel nu, față de Filimon. Cu toate acestea, dată fiind pocăința și întoarcerea la Dumnezeu a lui Onisim, Pavel dorea să fie considerat în locul lui Onisim ca și persoană, care să preia toată vinovăția acestuia.

18. și dacă ți-a adus vreo vătămare sau îți este dator cu ceva, pune aceasta în socoteala mea.

Din nou avem de-a face cu aplicarea unui principiu evanghelic: Pavel va plăti orice pagubă adusă de Onisim, așa cum Hristos a plătit pentru păcatele pe care El nu le-a făcut, astfel Pavel se identifică cu Onisim.

19. Eu, Pavel, „voi plăti" – scriu cu mâna mea-ca să nu-ți zic că tu însuți te datorezi mie.

De fapt Filimon era cel dator lui Pavel, de la care primise Evanghelia mântuirii. Însă, chiar și în condițiile în care Pavel prelua datoriile lui Onisim, Filimon continua să îi rămână dator.

20. Da, frate, fă-mi binele acesta în Domnul, și înviorează-mi inima în Hristos!

Pavel consideră că binele făcut lui Onisim este un bine pe care i-l face lui personal. Din nou avem de-a face cu principiul identificării enunțat în Evanghelia lui Hristos.

21. Ți-am scris bizuit pe ascultarea ta, și știu că vei face chiar mai mult decât îți zic.

Din nou se aplică un principiu evanghelic: Pavel vede deja, are convingerea și credința respectivă, o realitate realizată înainte ca lucrurile să se întâmple. El vede pe Onisim primit de Filimon, iar pe acesta din urmă chiar făcând mai mult decât i s-a cerut din iubire pentru Pavel, o aplicare a Evangheliei care conduce la o măsură completă afecțiunii pentru Hristos exprimată prin dragoste față de frații în credință.

22. Tot odată, pregătește-mi un loc de găzduire, căci trag nădejde să vă fiu dăruit, datorită rugăciunilor voastre.

Că urma să fie eliberat și dorea să vină în vizită la Filimon și la comunitatea din care făcea acesta parte, ca răspuns la rugăciunile de mijlocire înălțate pentru el.

23. Epafra, tovarășul meu de temniță în Hristos Iisus, îți trimite sănătate;

Epafra, membru al bisericii din Colose din care făcea parte și Filimon. În mod deosebit această comunitate a fost aproape de Pavel în timpul întemnițării sale. Prin expresia "tovarăș de temniță" înțelegem că Epafra nu era condamnat, ci în mod voluntar stătea cu Pavel. Din nou avem de-a face cu o aplicare a Evangheliei așa cum Hristos a ales să fie părtaș suferințelor și condamnării noastre.

24. tot așa și Marcu, Aristarh, Dima, Luca, tovarășii mei de lucru.

Avem referințe la despre "tovarășii de lucru" ai lui Pavel, cei prin care continua să lucreze chiar dacă era închis. Evanghelia mergea mai departe deși Pavel nu mai putea lucra în mod direct.

25. Harul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu duhul vostru! Amin.

"Harul lui Hristos" să fie cu cei cărora le adresase această scrisoare. Harul divin era deja la lucru realizând unirea inimilor celor ce crezuseră în Iisus Hristos pentru ca

principiile Evangheliei să se vadă la lucru ca o mărturie vie despre puterea lui Dumnezeu de schimbare în viețile lor.

Epistola Lui Pavel Către Tit - Capitolul 1

Prezbiteri și episcopi în casa lui Dumnezeu

1 Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Iisus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia,

A fi slujitor al lui Dumnezeu și apostol al lui Hristos reprezintă cea mai înaltă chemare pe care o poate avea un om în această viață, înseamnă să ai știința și priceperea de a conduce pe oameni la Creatorul lor. Această cunoștință specială a lui Pavel, l-a înzestrat cu capacitatea de a împărtăși lumii credința sa unică în Dumnezeu, ca astfel viața multor oameni să fie schimbată, după voia Celui ce nea-a iubit atât de mult, încât a jertfit pe singurul Său Fiu.

2 în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșnicii de Dumnezeu, care nu poate să mintă,

Nădejdea vieții veșnice ne-a fost pusă înainte ca o temelie sigură a speranței noastre prin cuvintele Evangheliei, prin hotărârea definitivă și irevocabilă a lui Dumnezeu de a ne mântui. Aici trebuie să fie o credință deplină, fiindcă Dumnezeu este demn de toată încrederea noastră. Toți cei care își pun nădejdea în Hristos, vor fi salvați. Nu există o altă cale, așa cum nu există cădere pentru cei ce își menține vie flacăra acestei speranțe în inimile lor, ce luminează cu putere în întunericul lumii arătând calea ce duce la cer.

3 ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru;

Mesajul Evangheliei predicată de apostolul Pavel era rezultatul direct al lucrării lui Hristos în favoarea noastră după înălțarea Sa la ceruri. Toți cei ce vor primi acest mesaj, vor experimenta caracterul viu și transformator al mijlocirii Fiului lui Dumnezeu în favoarea noastră. O realitatea vie se va deschide înaintea celor ce vor înțelege valoarea infinită a jertfei „Mielului lui Dumnezeu, care ridică păcatele lumii”. Această descoperire personală a Cuvântului va avea un efect imediat și de durată, ce va conduce la o transpunere a chipului divin în experiență și caracter.

4 către Tit, adevăratul meu copil în credința noastră a amândurora: Har și pace de la Dumnezeu Tatăl, și de la Iisus Hristos, Mântuitorul nostru!

Harul, sau iertarea, și pacea, sau armonia, vor locui în inima oricărui om credincios adevărului lui Dumnezeu, lucru valabil deopotrivă pentru cel care predică, precum și pentru cel care primește Cuvântul divin, devenind la rândul său un vestitor al mântuirii. Un astfel de om era Tit, „copilul” în credință al lui Pavel, un colaborator de nădejde, o persoană care nu ceda în vreme de necaz și nu se abătea de pe cale în timp de prosperitate.

5 Te-am lăsat în Creta, ca să pui în rânduială ce mai rămâne de rânduit, și să așezi prezbiteri în fiecare cetate, după cum ți-am poruncit:

Organizarea comunităților creștine era deosebit de importantă pentru continuarea lucrării de predicare a Evangheliei. Folosind un sistem descentralizat, fiecare comunitate beneficia de o largă autonomie în folosirea mijloacelor de care dispunea în prezentarea Cuvântului lui Dumnezeu. Prezbiterii despre care vorbește apostolul Pavel, nu erau niște funcționari numiți de la „centru”, ci, așa cum vom vedea mai departe, erau persoane desemnate de către comunitate, din rândul celor mai reprezentativi membri, cu scopul păstoririi, călăuzirii și administrării.

6 Dacă este cineva fără prihană, bărbat al unei singure neveste, având copii credincioși, care să nu fie învinuiți de destrăbălare sau neascultare.

Printre criteriile importante în desemnarea prezbiterului, sau conducătorului de comunitate, erau cel al integrității morale și cel al capacității de administrare a propriei familii. Nu este cu putință să fii mare în lucrurile importante, dacă ești mic în cele de însemnătate mai redusă. În familie se vede cel mai bine talentul de conducător, păstor și administrator. Dacă acest criteriu ar fi utilizat și astăzi în desemnarea conducătorilor comunității creștine, atunci multe probleme ar fi evitate. Biserica nu este altceva decât o familie mai mare și deopotrivă, ca ideal spiritual, familia trebuie să devină o biserică.

7 Căci episcopul, ca econom al lui Dumnezeu, trebuie să fie fără prihană; nu încăpățânat, nici mânios, nici dedat la vin, nici bătăuș, nici lacom de câștig mârșav;

O altă caracteristică obligatorie a unui conducător de comunitate, numit și episcop, supraveghetor în traducere, este de a fi fără prihană. Acest lucru presupune să fie un om capabil să înțeleagă punctele de vedere ale celorlalți, să fie blând, abstinent în ce privește băutura, cinstit, calități care îl vor face în stare să administreze biserica lui Dumnezeu. Dacă aceste criterii ar fi utilizate și astăzi, atunci o înviorare fără precedent ar veni peste biserică și evlavia din timpul comunității apostolice și-ar face simțită din nou prezența.

8 ci să fie primitor de oaspeți, iubitor de bine, cumpătat, drept, sfânt, înfrânat;

Mai departe, un conducător de comunitate trebuia să fie un om deschis față de semeni, altruist, echilibrat, drept în judecată, sfânt în intenție, abținându-se de la rău. Orice încălcare a acestor criterii de selecție ar trebui să fie sancționată de către comunitatea creștină, deoarece exemplul rău dat de conducători atrage dizgrația divină și decăderea bisericii. Deopotrivă cu mila pentru păcătoși trebuie să existe intransigență în sancționarea păcatelor conducătorilor și membrilor. Numai așa va exista o siguranță deplină în Biserica lui Hristos.

9 să se țină de Cuvântul adevărat, care este potrivit cu învățătura, pentru ca să fie în stare să sfătuiască în învățătura sănătoasă, și să înfrunte pe potrivnici.

Un adevărat conducător va avea capacitatea de a învăța pe ceilalți calea lui Dumnezeu. Deopotrivă va ști să mânuiască Cuvântul pentru a sfătui și combate, în funcție de situație, pe cei cu care are de-a face. Acest discernământ în folosirea Cuvântului este un dar spiritual ce conferă o deosebită valoare unui conducător. Nu este simplu să menții curată învățătura pe care o dai altora. Tendința naturală este de a lăsa lucrurile în voia lor, ceea ce cu siguranță aduce pierderea tăriei spirituale. Predicarea Cuvântului presupune un continuu proces de învățare și modelare interioară prin studiul Sfintelor Scripturi.

10 În adevăr, mai ales printre cei tăiați împrejur, sunt mulți nesupuși, flecari și amăgitori,

O falsă religie conduce invariabil la răzvrătire și înșelăciune, deoarece elementul spiritual interior lipsește, totul constând din forme exterioare și atât. Înșelăciunea și ipocrizia sunt semnele ce marchează o religie ce nu are legătură cu Dumnezeu. De aceea, recunoașterea învățăturilor false este de cea mai mare importanță.

În continuare, înșelăciunea presupune multă vorbărie în a ademeni pe cei ce nu sunt avizați cu privire la pericol. Mai departe, prin primirea a ceea ce este fals se ajunge în final la răzvrătire pe față împotriva Cuvântului lui Dumnezeu. Acest proces nefast se poate întâmpla ori de câte ori nu există o urmărire atentă a evoluției spirituale a comunității.

11 cărora trebuie să li se astupe gura. Ei buimăcesc familii întregi, învățând pe oameni, pentru un câștig urât, lucruri, pe care nu trebuie să le învețe.

Un predicator al Evangheliei trebuie să fie capabil să contracareze influența persoanelor nesfinte, prin Cuvântul pe care îl prezintă. De regulă, învățăturile false sunt promovate cu scopul câștigului de avantaje materiale din partea celor înșelați. Acest lucru nu este de multe ori evident de la început. Tocmai de aceea, demascarea ipocriziei reprezintă o sarcină nu tocmai ușoară din partea conducătorului de comunitate. Dar pe de altă parte, pe terenul Cuvântului este mult mai simplu să dovedești erorile unor falși învățători.

12 Unul dintre ei, chiar proroc al lor, a zis: Cretanii sunt totdeauna niște mincinoși, niște fiare rele, niște pântece leneșe.

Falșii profeți sunt de asemenea o categorie de oameni ce va exista de-a lungul istoriei, prezentând mesaje inventate ca venind de la Dumnezeu. Astfel de idei, ce generalizează trăsăturile de caracter ale unor persoane cu reputație îndoielnică la scara unui întreg popor, nu pot fi decât false, având dorința de a sublinia diferențele cu scopul de a induce în eroare și de a promova elitismul – adică unii oameni sunt mai presus decât ceilalți.

A considera o anumită etnie, în bloc, ca fiind „mincinoasă, rea și leneșă", reprezintă nu numai o nedreptate, dar și un act de desconsiderare și înjosire a semenilor. În acea situație, iudaizanții căutau să își atragă adepți dintre neamuri, prin desconsiderarea originii celor ce nu erau iudei, tratându-i ca persoane de rang inferior, o practică ce se întâlnește întotdeauna printre cei ce promovează idei rasiste și xenofobe.

13 Mărturia aceasta este adevărată. De aceea mustră-i aspru, ca să fie sănătoși în credință,

Sănătatea credinței depinde mult de calitatea celui ce este conducător, de capacitatea sa de a transmite mesajul vieții veșnice. Printre instrumentele de călăuzire ce trebuie să fie utilizate în funcție de situație, nu este de neglijat avertizarea celor ce se află pe o cale greșită.

Din cauza faptului că nu se spune lucrurilor pe nume, se ajunge la fățărnicie, iar ascunderea adevărului duce întotdeauna la deteriorarea relațiilor dintre oameni, cu impact asupra credinței în Dumnezeu. De aceea, este necesar să veghem asupra drumului pe care mergem și să dă avertizările de rigoare celor ce au nevoie de acestea.

14 și să nu se țină de basme evreiești, și de porunci date de oameni, care se întorc de la adevăr.

Tradițiile inventate de oameni sunt cel mai mare obstacol în dezvoltarea credinței inspirată de Dumnezeu. Ele încetinesc avansarea lucrării Evangheliei, blocând inițiativa și reducând religia la ritualuri lipsite de conținut. Un astfel de „aluat al fariseilor" conduce în mod sigur la pierderea credinței și evlaviei, ce se traduce în cele din urmă prin întoarcerea de la adevăr. Deopotrivă cu idolatria lumii, tradițiile ce nu vin de la Dumnezeu sunt un pericol major pentru mesajul divin.

15 Totul este curat pentru cei curați; dar pentru cei necurați și necredincioși, nimic nu este curat: până și mintea și cugetul le sunt spurcate.

Curăția sau necurăția depind de calitatea spirituală a cugetului fiecăruia. Percepția pe care o avem asupra realității va influența realitatea însăși. Un om cu o percepție deformată, păcătoasă, va propaga o influență rea în tot ceea ce face. Similar, o persoană al cărei cuget a fost curățat, înălțat prin Cuvântul lui Dumnezeu, va avea o influență bună asupra celorlalți în tot ceea ce face. Această calitate spirituală interioară trebuie să fie în permanență cultivată și avută în vedere la desemnarea conducătorilor de comunitate.

16 Ei se laudă că cunosc pe Dumnezeu, dar cu faptele Îl tăgăduiesc, căci sunt o scârbă: nesupuși, și netrebnici pentru orice faptă bună.

În opoziție stau falșii conducători, persoane dornice să ocupe locuri de frunte, dar al căror caracter este necorespunzător, afectat de vicii și dorințe nesfinte. Cel mai înjositor lucru pentru religia lui Hristos este să lauzi pe Dumnezeu și după aceea să-L tăgăduiești cu fapta. Duplicitarismul este o trăsătură definitorie a celor nesfinți, ce încearcă să acceadă la pozițiile de răspundere din lucrarea lui Dumnezeu. Rezultatul promovării unor astfel de oameni nu poate fi decât ruinarea comunității, pervertirea misiunii acesteia, unirea cu lumea și, lucrul cel mai grav, pierderea binecuvântării prezenței divine.

Epistola Lui Pavel Către Tit - Capitolul 2

1 Tu însă, vorbește lucruri care se potrivesc cu învățătura sănătoasă.

Lucrurile care potrivesc cu învățătura sănătoasă nu pot fi spuse cu ușurință, fiindcă necesită o dedicare spirituală pe care puțini oameni o dețin. Cel mai ușor este să servești celorlalți învățături ușoare, lipsite de valoare, dar complet nesănătoase. Nu este posibil să vorbești în Numele Domnului și viața ta să fie diferită de ceea ce spui. Și totuși, pentru a atinge condiția de a putea oferi învățătură adevărată trebuie depus tot efortul și nimic mai puțin nu trebuie să ne mulțumească. De la noi înșine, și deopotrivă de la cei care vorbesc în Numele lui Hristos, noi trebuie să avem cele mai mari pretenții în a vorbi conform cu intenția lui Dumnezeu. Nimic mai mult nu este posibil, nimic mai puțin nu este acceptabil pentru siguranța vieții noastre spirituale prezente și viitoare.

De ce să acceptăm orice fel de învățătură, doar din rațiuni de obișnuință sau de respectare a unor reguli ce de multe ori nu au nici o legătură cu Dumnezeu? Nu este vorba de revoltă, ci de o reacție directă și sinceră, precum și de o așteptare clar exprimată ca tot ceea ce este spus să poarte pecetea lui Dumnezeu. Sună revoluționar? Mai degrabă sună onest, cu dorința ca lumina lui Hristos să ne lumineze inima și sufletul. A vorbi lucruri ce vor aduce zidire spirituală nu este simplu, fiindcă este necesară o condiție morală specială pentru a putea rosti cuvintele lui Dumnezeu. Pe de altă parte, este necesar să elimini din propria viață tot ce nu se potrivește cu idealul predicării Evangheliei lui Hristos. Abia atunci puterea lui Dumnezeu se va manifesta aducând binecuvântare peste biserică. Cu perseverență trebuie înlăturate toate „asperitățile" și toate ideile preconcepute. Astfel trebuie să devenim canale vii ale harului divin transmis către umanitate. Prezența lui Hristos va deveni atunci reală în mijlocul celor ce manifestă credința mântuitoare.

2 Spune că cei bătrâni trebuie să fie treji, vrednici de cinste, cumpătați, sănătoși în credință, în dragoste, în răbdare.

Un standard moral înalt trebuie menținut de toți creștinii, dar în mod deosebit este necesar exemplul celor vârstnici, ca model pentru tânăra generație. A avea un spirit treaz, a fi cumpătat și a manifesta o credință adevărată sunt rezultatul cultivării virtuților morale de-a lungul întregii vieți. Numai astfel cineva poate ajunge să fie „vrednic de cinste" în anii bătrâneții. În mod normal, trecerea timpului accentuează trăsăturile negative, care transformă chiar cea mai plăcută persoană într-un bătrân morocănos și irascibil, încăpățânat, enervând pe toți cei din jur. Dimpotrivă, prin cultivarea modelului lui Hristos, la bătrânețe se pot culege roade prețioase în genul: cumpătării, răbdării, iubirii și înțelepciunii.

3 Spune că femeile în vârstă trebuie să aibă o purtare cuviincioasă, să nu fie nici clevetitoare, nici dedate la vin; să învețe pe alții ce este bine,

Trecerea timpului, așa cum am spus, accentuează trăsături de caracter ce devin o povară pentru cel ce le deține, precum și pentru cei ce sunt nevoiți să-i suporte prezența. Astfel, lipsa bunului simț, bârfa, clevetirea și dependența de viciu devin libere să se manifeste pe măsură ce ele sunt cultivate și îngăduite timp de o viață. A face ce este drept de la o vârstă tânără este cel mai înțelept lucru, fiindcă astfel bătrânețea va aduce binecuvântarea asemănării cu Hristos.

4 ca să învețe pe femeile mai tinere să-și iubească bărbați și copiii;

Un om bătrân ar trebui să fie capabil să învețe tânăra generație să urmeze calea ascultării de Dumnezeu prin intermediul exemplului personal pe care îl oferă. Tentația este de a lăsa lucrurile în voia lor și de a permite fiecăruia să facă ce vrea, mergând pe ideea că educația se face de la sine. Nimic nu este mai greșit decât o astfel de idee, care lasă nepregătiți atâția oameni față de datoriile concrete ale vieții. Cu toate acestea, cei tineri au nevoie de o bună sfătuire pentru viața pe care o trăiesc. Femeile în vârstă ar trebui să fie un exemplu pentru cele tinere în cultivarea unității și iubirii în cadrul familiei. Lumea în care trăim ne forțează să fim nepăsători și lipsiți de îndurare unii față de ceilalți. De aceea, cultivarea unei afecțiuni calde și autentice reprezintă o urgență imediată și o nevoie continuă, ceea ce presupune cultivarea unor deprinderi corecte și urmarea unui exemplu de valoare din partea celor care au trecut de vârsta tinereții.

5 să fie cumpătate, cu viața curată, să-și vadă de treburile casei, să fie bune, supuse bărbaților lor, pentru ca să nu se vorbească de rău Cuvântul lui Dumnezeu.

Cumpătarea și curăția morală merg mână în mână. Nu putem fi cumpătați cât timp viciul ne stăpânește și nu avem cum să dominăm patimile, dacă nu dovedim echilibru și ordine în tot ce facem. Aceste virtuți vor aduce binecuvântarea lui Dumnezeu peste familiile celor credincioși, lucru ce va fi o bună mărturie despre puterea transformatoare a Cuvântului lui Dumnezeu. Cultivarea acestor deprinderi este esențială pentru dobândirea caracterului necesar intrării în Împărăția lui Dumnezeu și pentru înaintarea lucrării Evangheliei pe pământ.

6 Sfătuiește de asemenea pe tineri să fie cumpătați,

Cumpătarea se adresează deopotrivă și celor tineri, vârsta fragedă nefiind o scuză pentru nimeni în tolerarea păcatului. De fapt, cu cât deprinderea cumpătării este mai devreme cultivată în viață, cu atât însușirea ei va fi mai deplină, aducând un rod bogat la maturitate. Obiceiul îngăduinței de sine, practicat de tineri și bătrâni, dar mai ales tolerat celor mici, aduce un rod plin de amărăciune, întristând Duhului lui Dumnezeu și fiind o sursă de nesfârșite probleme în decursul vieții. Modelul lui Hristos ne oferă exemplul cumpătării începând cu primii ani ai copilăriei și trebuie să fie urmat fără preget.

7 și dă-te pe tine însuți pildă de fapte bune, în toate privințele. Iar în învățătură, dă dovadă de curăție, de vrednicie,

Metoda cea mai bună de a promova principiile neprihănirii este prin puterea exemplului personal. Nici cele mai alese cuvinte sau prezentarea cea mai clară nu pot avea impactul unui exemplu dat prin propria ta viață, prin tot ceea ce faci. Învățătura adevărată nu poate veni de pe buze necurate, dintr-o inimă nesfințită prin har și o viață neconformă cu mărturisirea pe care o faci prin cuvânt. Vrednicia de a predica Evanghelia presupune să ai Cuvântul divin în inima ta, în sufletul tău și atunci buzele vor mărturisi ceea ce este pentru tine cea mai aleasă comoară, cea mai de seamă valoare din univers.

8 de vorbire sănătoasă și fără cusur, ca potrivnicul să rămână de rușine, și să nu poată să spună nimic rău de noi.

Predicarea autentică distruge întăriturile vrăjmașului, fiindcă poartă pecetea puterii lui Dumnezeu, fiind mai mult decât rostirea unor cuvinte moralizatoare, care

doar sună bine și distrează auditoriul. Prin prezentarea Cuvântului de origine divină, Cel Prea Înalt Își face simțită prezența sfințind pe ce vorbește și pe cel ce ascultă, făcând de rușine pe potrivnic, punând pe fugă puterile demonice, convingând de păcat, zdrobind ce este firesc și oferind speranță celui ce se pocăiește. Prin mărturisirea lui Hristos, puterea divină transmite o nouă viață celui cu inima deschisă și astfel cerul se întâlnește cu pământul într-o experiență înălțătoare.

9 Sfătuiește pe robi să fie supuși stăpânilor lor, să le fie pe plac în toate lucrurile, să nu le întoarcă vorba,

Dispoziția de a fi ascultător de Dumnezeu în datoriile obișnuite ale vieții nu este ușor de dobândit, fiindcă spiritul de răzvrătire și de murmurare este în fiecare dintre noi. A găsi plăcere în slujire presupune jertfire de sine și mai ales abandonarea dorinței de a stăpâni peste ceilalți. Aceasta nu înseamnă că trebuie să te supui orbește celorlalți, ci mai degrabă să îți faci datoria acolo unde te găsești, lucrând ca pentru Dumnezeu, dintr-o conștiință curată și fermă în respectarea principiilor morale.

10 să nu fure nimic, ci totdeauna să dea dovadă de o desăvârșită credincioșie, ca să facă în totul cinste învățăturii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.

Credincioșia în lucrurile mici mărturisește adevăratul caracter al unei persoane și pentru lucrurile mari. Este greu să îți reprimi tentația de a-ți însuși ceva ce nu îți aparține, mai ales când aceasta este o practică general acceptată. Dar un slujitor al lui Hristos știe că printr-un astfel de comportament va necinsti pe Dumnezeu și va aduce rușine cauzei sfinte. De câte ori Evanghelia a fost batjocorită din cauza păcatelor evidente ale mărturisitorilor ei? Lipsa exemplului personal distruge influența cuvintelor lui Dumnezeu și stinge focul evlaviei, esențial în a conduce pe ceilalți la o convertire autentică.

11 Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat,

Harul lui Dumnezeu este cea mai aleasă comoară din ceruri și de pe pământ, oferind mântuire oricărui om. Prin lucrarea lui Iisus Hristos din ceruri, oricine dorește poate fi mântuit și pregătit pentru Împărăția slavei. Prin predicarea învățăturii adevărate și prin exemplul personal, Evanghelia lui Hristos străbate întreaga lume, chemând pe cel păcătos la Dumnezeu. Prin comuniune sfântă, viețile celor ce primesc acest har se transformă, fiind albite în „sângele Mielului fără prihană”. Cerul se răsfrânge astfel pe pământ prin cei ce trăiesc această experiență transformatoare și vindecătoare.

12 și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătare, dreptate și evlavie,

Renunțarea în comiterea răului este cea mai mare nevoie a noastră. Cumpătarea, nevinovăția și evlavia trebuie să înlocuiască idolatria și pofta. Această schimbare o realizează harul lui Dumnezeu, care transformă interiorul și ne acordă o nouă perspectivă asupra tuturor lucrurilor. Acolo unde nelegiuirea domnea, mai precis în inima omului, începe să se manifeste slava lui Dumnezeu. Totul apare acum într-o cu totul altă perspectivă, iar strălucirea sfințeniei începe să locuiască în sufletul ce fusese stăpânit de păcat. Aceasta este cea mai mare dintre minuni.

13 așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor Iisus Hristos.

Viața creștină este caracterizată de așteptarea revenirii lui Hristos, manifestată printr-o dorință plină de iubire de a-L întâlni pe Mântuitorul nostru. Dar această așteptare nu este pasivă, ci presupune o pregătire personală pentru a putea trece în Împărăția cerurilor. Cu o bucurie negrăită și cu fiecare clipă care trece, cel credincios este tot mai aproape de împlinirea făgăduinței revenirii lui Iisus, și de aceea motivația de a-L sluji pe Maestru se dezvoltă tot mai mult. Prin studierea Cuvântului, ca de altfel și prin experiența vieții, el acumulează tot mai multă putere spirituală în suflet, iar Duhul

Sfânt îl conduce pe înălțimi tot mai mari. La fiecare pas el biruie împotrivirea Celui Rău, iar lumina de la tronul lui Dumnezeu strălucește tot mai puternic în jurul său, pe cărarea vieții.

14 El S-a dat pe Sine însuși pentru noi, ca să ne răscumpere din orice fărădelege, și să-Și curețe un norod care să fie al Lui, plin de râvnă pentru fapte bune.

Garanția separării depline de păcat este dată de jertfa lui Hristos pentru îndreptățirea noastră. Rezultatul este o viață evlavioasă, bogată în fapte ce onorează pe Dumnezeu. Răscumpărarea de sub vinovăție reprezintă fundamentul sfințirii noastre. Faptele bune sunt rezultatul vizibil al acestei lucrări, și acestea se manifestă în mod spontan, fără un efort de voință ieșit din comun, deoarece ele izvorăsc din inimă, din suflet, din locul în care a început deja să domnească Hristos. Acolo unde era păcat și răutate, Duhul lui Dumnezeu stăpânește acum. Bucuria a luat locul plânsului, și lauda a înlocuit tulburarea inimii.

15 Spune lucrurile acestea, sfătuiește și mustră cu deplină putere. Nimeni să nu te disprețuiască.

Autoritatea unui predicator al Evangheliei derivă din chemarea pe care a primit-o de la Dumnezeu. Îndemnul și mustrarea sunt deopotrivă instrumente în mâna slujitorului lui Dumnezeu pentru corectarea celor greșiți, sau pentru călăuzirea în urmarea căii lui Hristos. Slujitorul Evangheliei nu trebuie să se lase intimidat de împotrivire sau de contestarea autorității sale, ce ar putea veni din partea celorlalți, ci cu deplină încredere în Dumnezeu, el trebuie să facă lucrarea sa până la capăt.

Nu este simplu să călăuzești pe alții în a merge pe calea cea sfântă, dar asigurarea deplină a biruinței te însuflețește privind la finalul istoriei acestei lumi, când Îl vei întâlni pe Hristos. Această priveliște aduce bucurie în suflet și dă tărie în a merge înainte, către ținta pusă chiar de Dumnezeu.

Planul General Al Cărții Lui Țefania(Sofonie)

Asemenea unei drame în trei acte, cartea profetului Țefania(Sofonie) ne poartă prin evenimentele ce vor marca judecata lui Dumnezeu asupra poporului ales și asupra lumii. Deși termenii în care ne este înfățișat viitorul par a fi dintre cei mai cenușii, totuși speranța mântuirii străbate cu putere, fiindcă la finalul acestei istorii cei sfinți vor moșteni lumea cu tot ce cuprinde ea. Așadar, vom studia istoria eliberării celor sfinți din mijlocul unei lumi care nu îi merită, ba chiar mai mult, îi persecută căutând să îi nimicească de pe pământ, datorită credinței lor în Dumnezeu. Aceste adevăruri, prezentate în cartea profetului Țefania(Sofonie), vor fi cu siguranță un sprijin pentru cei care vor fi martori revenirii salvatoare a Domnului.

Dar acum, să vedem planul general al cărții, astfel:

- În primul capitol ni se vorbește despre judecata ce va veni asupra poporului ales din cauza nelegiuirii.
- În al doilea capitol, judecata este extinsă la toate națiunile pământului din cauza vinovăției de a fi persecutat pe cei sfinți, în condițiile în care judecata divină a lovit poporul ales.
- Iar în al treilea capitol vom vorbi despre cernerea lumii și restaurarea celor sfinți ca moștenitori ai acestui pământ. un final frumos, glorios și plin de speranță.

❖ Capitolul 1: Judecată asupra poporului ales

Să mergem puțin mai în detaliu acum. Poporul ales de Dumnezeu pentru a duce cunoștința Sa până la marginile pământului nu a fost la înălțimea chemării sale. De aceea, judecata avea să vină peste el, ca rezultat al propriei lor alegeri. Judecata, prin chiar natura ei, este destinată celor ce se răzvrătesc împotriva autorității divine. Pare

însă un lucru surprinzător ca ea să lovească pe poporul lui Dumnezeu. Acest lucru era cauzat însă de abandonarea închinării la Dumnezeu și adoptarea idolatriei.

Pare ieșit din comun ca niște oameni care au cunoștința adevăratei închinări să facă o astfel de alegere nefericită. Dar realitatea ne spune că orice cunoașterea se pierde în timp dacă nu are loc o reîmprospătare continuă a experienței. De îndată ce nu mai practicăm ceea ce credem, este doar o chestiune de timp, destul de scurt, pentru a uita ceea ce am ținut ca adevăr. În orice timp, acest principiu rămâne valabil. Fără exercitarea capacității de alegere în direcția cea bună, tendințele către rău vor pune stăpânire pe noi, chiar înainte de a ne da seama și deodată harul se va transforma în judecată. Trist, într-adevăr.

Poporul ales nu era conștient de ceea ce se întâmpla cu el, de această schimbare de circumstanțe și de ajunsese la un pas de dezastru. Mesajul profetului se constituie de fapt ca un ultim strigăt de avertizare cu doar câteva clipe înainte de final. Ecoul cuvintelor sale însă merge peste veacuri până la momentul când Domnul va veni să judece această lume, inclusiv pe cei ce au o mărturisire de credință asemănătoare evreilor din acele timpuri. Oare nu suntem și noi la fel ca acest popor ales?

❖ Capitolul 2: Judecată asupra națiunilor

Judecata ce urma să vină asupra poporului ales avea să se extindă și asupra celorlalte națiuni. Profitând de căderea lui Israel, ele se bucurau deja și profitau la maximum de situația nou creată. Dar o judecată nimicitoare era pregătită pentru toți acești oameni. Nu este bine să te bucuri de necazul altuia, am putea pe bună dreptatea să spunem. Judecata divină asupra neamurilor este nimicitoare și fără milă, o răzbunare pentru vina de a fi asuprit pe cei sfinți. Aici avem de-a face cu o logică deosebit de precisă: poporul ales este pedepsit din cauza nelegiuirii, dar celelalte popoare sunt pedepsite datorită persecutării celor ce se închină lui Dumnezeu.

Relația dintre Dumnezeu și poporul Său nu face referință și la o a treia parte. Este un legământ încheiat între două părți. Dar neamurile, văzând judecățile divine venind asupra poporului ales, au înțeles că acum este momentul de a da "o mână de ajutor" pentru a-l nimici. Ele nu și-au dat seama că în judecarea poporului Său, Domnul face de fapt o cernere, o separare și purificare a celor sfinți. De aceea, judecata divină ce este trimisă asupra neamurilor are un caracter cu totul distructiv, ce va conduce în cele din urmă la reabilitarea celor sfinți.

❖ Capitolul 3: Cernerea lumii și restaurarea celor sfinți

Planul final este grandios. Dincolo de pedepsirea poporului ales și a lumii, există perspectiva restaurării celor sfinți de pe întreg pământul. Domnia lui Dumnezeu va realiza o pace mondială așa cum omul nu a mai cunoscut de la căderea lui Adam. Judecățile divine nu fac altceva decât să pregătească instaurarea acestei Împărății universale. Restabilirea celor sfinți readuce binecuvântarea pe pământ. aceasta este o Evanghelia veșnică, a păcii și armoniei, prin domnia lui Dumnezeu pe pământ.

Chiar dacă judecățile aduc suferință și întristare, fiind greu de acceptat, ele nu sunt altceva decât o parte, este drept amară, a planului de mântuire a omului și de restabilire a autorității divine pe pământ. Astfel, domnia păcatului este distrusă, iar mijloacele de a face răul sunt nimicite. În locul acestora, sfințenia, pacea, manifestarea îndurării și bunătății lui Dumnezeu își vor face simțită prezența spre slava Celui Veșnic și bucuria celor credincioși.

VINDECARE PRIN CUVÂNT

Ascultarea De Dumnezeu Descoperită în Noi

Pentru început vom citi din Ioan 3:17-21: „17 Dumnezeu, în adevăr, n-a trimis pe Fiul Său în lume ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El. 18 Oricine crede în El, nu este judecat; dar cine nu crede, a și fost judecat, pentru că n-a crezut în Numele singurului Fiu al lui Dumnezeu. 19 și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele. 20 Căci oricine face răul, urăște lumina, și nu vine la lumină, ca să nu i se vădească faptele. 21 Dar cine lucrează după adevăr, vine la lumină, pentru ca să i se arate faptele, fiindcă sunt făcute în Dumnezeu.”

În ce sens omul care se încrede în Dumnezeu și crede în Iisus Hristos nu este judecat? Înseamnă că mântuirea exclude judecata faptelor noastre?

Nu este nimic mai dăunător studiului biblic autentic, decât să despărțim ceea ce Dumnezeu a unit și să unim ceea ce Domnul niciodată nu a intenționat să unească. Astfel, analizând cuprinsul Scripturii vedem cum Evanghelia și Judecata se întrepătrund asemenea razelor curcubeului în nori, oferind imaginea unui Dumnezeu deopotrivă iubitor și drept. Însă niciodată neprihănirea nu va fi unită cu păcatul, iar omul care se încrede în Dumnezeu nu va rămâne sub stăpânirea principiilor rele. De aceea, atunci când credem în Iisus Hristos avem asigurarea unei judecăți de achitare și nu de condamnare. Prin urmare, sensul acestor versete este că noi suntem eliberați de acea judecată ce aduce condamnare și pedeapsă, tocmai fiindcă prin intermediul lucrării lui Hristos avem parte de o judecată de achitare și răscumpărare. Astfel, Evanghelia este o fațetă a Judecății, iar Judecata o fațetă a Evangheliei răscumpărătoare.

Dacă așa stau lucrurile, de ce oamenii „au iubit mai mult întunericul” și au respins oferta de har adusă de către Domnul Hristos?

Lucrul care a determinat în mod hotărât respingerea lui Hristos, a fost cel a simțământului de îndreptățire personală, o atitudine de înălțare de sine și de respingere a dovezilor ce mărturisesc despre faptul că noi suntem păcătoși, având nevoie de o mântuire prin har, prin credință. Nu în ultimul rând, respingerea lui Hristos a fost rezultatul ignoranței celor ce au auzit mesajul Evangheliei, unită cu dorința de a rămâne în aceasta. Când ignoranța și încăpățânarea se unesc, rezultatul nu poate fi decât ruina.

Să mergem mai departe și să citim din Ioan 13:34-35: „34 Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. 35 Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.”

În ce sens porunca iubirii semenilor a fost nouă pentru ucenici? De ce Domnul Hristos pune un accent deosebit pe acest aspect?

Într-o lume a egoismului și luptei pentru întâietate, iubirea de semen apare ca fiind ceva cu totul excepțional, diferit de regulile după care se ghidează societatea din jurul nostru. Această deosebire, în sensul pozitiv al cuvântului, nu face altceva decât să atragă într-un mod constructiv atenția, asupra faptului că există o putere specială împreună cu cei care se încred în Dumnezeu prin Iisus Hristos. Porunca era nouă, fiindcă măsura iubirii enunțate de către Iisus Hristos este pusă nu pe un factor subiectiv, ceva în genul „ca pe tine însuți”, ci pe un model desăvârșit, adică „așa cum v-am iubit Eu”. Prin urmare, standardul este mult mai înalt, iar mărturia mult mai puternică, lucru esențial pentru mărturisirea credinței în Hristos.

Pentru a reliefa legătura dintre credință și ascultarea de Dumnezeu, vom citi din Ioan 14:15-21: „15 Dacă Mă iubiți, veți păzi poruncile Mele. 16 și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; 17 și anume, Duhul adevărului, pe care lumea nu-l poate primi, pentru că nu-L vede și nu-L cunoaște; dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne cu voi, și va fi în voi. 18 Nu vă voi lăsa orfani, Mă voi întoarce la voi. 19 Peste puțină vreme, lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea; pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi. 20 În ziua aceea, veți cunoaște că Eu sunt în Tatăl Meu, că voi sunteți în Mine, și că Eu sunt în voi. 21 Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi, și Mă voi arăta lui.”

Ce relație există între iubirea de Dumnezeu și ascultarea de poruncile Sale? De ce este important să înțelegem acest lucru?

Așa cum mântuirea nu exclude judecata divină, tot astfel iubirea de Dumnezeu nu are cum să anuleze ascultarea de poruncile Sale. Nu există nici un fel de contradicție în termeni atunci când ne referim la viața de credință. Respectarea poruncilor lui Dumnezeu devine posibilă celui ce se încrede în Iisus Hristos, din cauză că Duhul Sfânt este trimis în inima sa pentru a-l transforma interior, realizând cea mai de seamă minune din ceruri și de pe pământ, numită: „naștere din nou”. Dacă nu vom înțelege acest lucru, atunci vom ajunge la o înțelegere greșită a planului de mântuire, lucru ce ne va conduce la o experiență spirituală greșită, cu riscul de a pierde viața veșnică.

În ce sens Domnul Hristos se întoarce la cel credincios prin intermediul Duhului Sfânt? Ce legătură există cu ascultarea de voința lui Dumnezeu?

Atunci când Duhul Sfânt vine în inima celui credincios, atributele caracterului lui Hristos, ale modului Său de a fi, încep să ne fie transmise, astfel că omul ajunge să împlinească voința lui Dumnezeu, într-un mod similar cu cel manifestat de Fiul lui Dumnezeu când era pe pământ. Trebuie bine înțeles, că nu facem referință la o experiență abstractă, separată de aspectele concrete ale vieții, ci de o transformare interioară autentică, ce nu poate fi contrafăcută. Mântuirea exprimă în cel mai înalt grad puterea transformatoare a lui Dumnezeu asupra sufletului omenesc, iar energii spirituale deosebite se vor manifesta prin cel credincios.

Să analizăm acum Ioan 15:9-12: „9 Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea. 10 Dacă păziți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămân în dragostea Lui. 11 V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină. 12 Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu.”

Cum putem rămâne în dragostea lui Dumnezeu, atunci când respectăm poruncile divine? Cum se poate transpune relația de iubire dintre Tatăl și Fiul, între noi și Hristos?

Iubirea lui Dumnezeu ne conduce la dorința de a împlini voința lui Dumnezeu, acest lucru fiind datorat afecțiunii puternice care o avem față de Creatorul nostru. În acest sens, iubirea divină ne conduce la ascultarea deplină de voința Sa. Pe de altă parte, ascultarea de poruncile lui Dumnezeu întărește iubirea noastră față de Dumnezeu, oferind elemente practice și imediate de materializare a acesteia. Iubirea divină este activă, manifestându-se de îndată ce ea vine în sufletul omenesc, ea fiind opusă principiului rău, care de asemenea nu poate să rămână ascuns în inima oamenilor.

Să citim acum din Ioan 17:1-3: „1 După ce a vorbit astfel, Iisus a ridicat ochii spre cer, și a zis: Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, 2 după cum I-ai dat putere peste orice făptură, ca să dea viața

veșnică tuturor acelora, pe care I i-ai dat Tu. 3 și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Iisus Hristos, pe care L-ai trimis Tu."

De ce viața veșnică este în cele din urmă exprimată prin cunoașterea de Dumnezeu? De aceasta este rațiunea supremă pentru care vom întra în Împărăția cerurilor?

Cunoașterea de Dumnezeu presupune o evoluție continuă către ceea ce este desăvârșit, către Creatorul nostru. Practic, nu vom ajunge niciodată să Îl cunoaștem pe deplin pe Dumnezeu, fiindcă totdeauna va mai rămâne ceva de învățat, un ideal de atins sau vreun lucru de care nu avem știință. Așadar, la nesfârșit noi vom cunoaște pe Dumnezeu, iar acest lucru este esența vieții veșnice, scopul ei în cele din urmă. Cine nu s-a pregătit din viața de pe pământ pentru acest lucru, nu va putea să se bucure în ceruri, dacă ar fi să între în acel loc.

Să vedem acum o cale foarte concretă de a-L cunoaște pe Dumnezeu, și vom citi din 1 Ioan 2:3-5: „3 și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. 4 Cine zice: Îl cunosc, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el. 5 Dar cine păzește Cuvântul Lui, în el dragostea lui Dumnezeu a ajuns desăvârșită; prin aceasta știm că suntem în El."

De ce cunoașterea de Dumnezeu presupune ascultarea de poruncile Sale? Cum se înțelege acest lucru?

Poruncile lui Dumnezeu exprimă natura Sa, modul Său de a fi, esența Sa, iar atunci când noi respectăm voința Sa, ajungem să percepem măreția morală a Creatorului nostru și suntem înălțați pentru a putea privi slava Sa. Pe de altă parte, dacă noi ignorăm cerințele divine, atunci ne va fi imposibil să putem înțelege căile Sale și să avem o imagine clară a ceea ce înseamnă Dumnezeu. Cunoașterea presupune o acțiune continuă, un exercițiu hotărât de armonizare interioară și exterioară cu Domnul nostru, o preocupare plină de abnegație de a aplica și înțelege principiile care stau la baza existenței întregului univers.

Vom trece mai departe pentru a examina un caz concret de aplicare a învățăturilor divine, și vom citi din 1 Ioan 2:7-11: „7 Preaiubiților nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început. Porunca aceasta veche este Cuvântul, pe care l-ați auzit. 8 Totuși vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât cu privire la El, cât și cu privire la voi; căci întunericul se împrăștie, și lumina adevărată și răsare chiar. 9 Cine zice că este în lumină, și urăște pe fratele său, este încă în întuneric până acum. 10 Cine iubește pe fratele său, rămâne în lumină, și în el nu este nici un prilej de poticnire. 11 Dar cine urăște pe fratele său, este în întuneric, umblă în întuneric, și nu știe încotro merge, pentru că întunericul i-a orbit ochii."

Ce contradicție trebuie să fie evitată în viețile celor care doresc să Îl urmeze pe Iisus Hristos?

Pericolul cel mai mare pentru un om care se decide să meargă pe calea care duce la ceruri, este de a nu lăsa ca adevărul biblic să-i transforme viața și să se mulțumească doar cu o cunoaștere superficială a principiilor Împărăției cerurilor. Nimic nu este mai primejdios pentru sufletul omenesc, decât încercarea de a trăi după un standard dublu, având o imagine exterioară pe care trebuie să o menții cu scopul de a fi văzut bine de ceilalți, și o viață interioară, aflată într-o directă opoziție. Nu este greu să ajungi să fii fariseu, dar este infinit mai dificil să fii consecvent cu ceea ce afirmi că reprezintă crezul vieții tale. Fără o schimbare a ceea ce este în interiorul nostru, nu va fi posibil să trăim principiile de viețuire creștină, iar cel mai clar acest lucru va fi vizibil în relațiile pe care le avem cu semenii noștri.

Vom citi acum un îndemn care ne este adresat în 1 Ioan 4:7-9: „7 Preaiubiților, să ne iubim unii pe alții; căci dragostea este de la Dumnezeu. Și oricine iubește, este născut din Dumnezeu, și cunoaște pe Dumnezeu. 8 Cine nu iubește, n-a cunoscut pe Dumnezeu; pentru că Dumnezeu este dragoste. 9 Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El."

De ce este important să transpunem principiile iubirii în viața de zi cu zi? De ce nu putem iubi pe Dumnezeu cât timp manifestăm dezinteres sau chiar ură față de semeni?

Iubirea este una singură, fie că ne referim la afecțiunea pe care o avem față de Dumnezeu, fie că facem referință la semenii noștri. De aceea, atunci când într-o sferă de aplicare a iubirii dovedim un standard mediocru, sau de proastă calitate, atunci cu siguranță avem de-a face cu un sentiment de calitate inferioară în toată sfera sa de acțiune. Trebuie să înțelegem că nu putem să dăm propria noastră definiție la principiile cosmice descoperite de către Dumnezeu prin intermediul Sfintelor Scripturi, în genul: credinței, iubirii, devoțiunii și a altora în genul acestora. De aceea singura opțiune este de a dezvolta conceptul divin în armonie cu intenția autorului, adică a Creatorului nostru.

Să citim acum din 1 Ioan 3:21-24: „21 Preaiubiților, dacă nu ne osândește inima noastră, avem îndrăzneală la Dumnezeu. 22 și orice vom cere, vom căpăta de la El, fiindcă păzim poruncile Lui, și facem ce este plăcut înaintea Lui. 23 și porunca Lui este să credem în Numele Fiului Său Iisus Hristos, și să ne iubim unii pe alții, cum ne-a poruncit El. 24 Cine păzește poruncile Lui, rămâne în El, și El în el. și cunoaștem că El rămâne în noi prin Duhul, pe care ni L-a dat."

Care este fundamentul îndrăznelii pe care trebuie să o avem înaintea lui Dumnezeu?

Pentru a nu deveni încumetare, îndrăzneala pe care trebuie să o avem înaintea Creatorului nostru trebuie să se bazeze pe o conștiință curată, ce nu se poate obține decât prin respectarea voinței lui Dumnezeu. Dacă vom ignora această etapă necesară, vom ajunge să înaintăm pe o direcție greșită, primind în cele din urmă condamnare, mai degrabă decât binecuvântare. Cercetarea de sine este prin urmare fundamentală pentru a ști cum stăm în relație cu Dumnezeu, și astfel să putem să venim înaintea Sa cu o conștiință curată, care să primească binecuvântarea și nu blestemul.

Și acum, vom citi un ultim text biblic din 1 Ioan 5:1-5: „1 Oricine crede că Iisus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El. 2 Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. 3 Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele; 4 pentru că oricine este născut din Dumnezeu, biruiește lumea; și ceea ce câștigă biruință asupra lumii, este credința noastră. 5 Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Iisus este Fiul lui Dumnezeu?".

Este greu sau ușor să respectăm poruncile lui Dumnezeu? Cum putem înțelege acest lucru?

Dacă vom citi cu atenție ceea ce spune apostolul Ioan, vom înțelege că respectarea poruncilor lui Dumnezeu este un lucru ușor pentru orice om care trăiește experiența „nașterii din nou", devenind copil al Celui Prea Înalt. Prin urmare, răspunsul este clar, și anume că nu este greu să respectăm voința divină, atunci când interiorul nostru este adus în armonie cu Ființa Sa, când valorile divine sunt asimilate în viața noastră ascunsă, în mintea noastră, în sufletul nostru. Așadar, pentru a avea plăcere în a asculta de Dumnezeu, trebuie ca dragostea Sa să ne transforme interior, iar

valorile dreptății, iubirii și credinței să prindă un contur ferm și definitiv în mintea noastră. În concluzie, nu este greu pentru un copil al lui Dumnezeu să respecte voința divină, însă altfel putem spune că este imposibil să vorbim de ascultare, ci doar de o progresivă răzvrătire.

În concluzie, cum poate fi descoperită în noi ascultarea de Dumnezeu, de voința Sa?

Răspunsul este simplu și astfel e măsură ce iubirea Sa este tot mai mult descoperită în noi, interiorul va începe să fie transformat pentru a reflecta și asimila slava divină. În acest mod, noi suntem aduși în punctul în care să lepădăm tot ceea ce nu este în armonie cu natura divină și să primim un nou sens al vieții, o nouă identitate, de fapt adevărata identitate a noastră, pe care am fi cunoscut-o de la început, dacă nu ar fi existat răul pe pământ. După aceea, impulsurile naturii divine ne vor călăuzi în ascultarea progresivă de poruncile lui Dumnezeu, de voința Sa exprimată prin intermediul Sfintelor Scripturi. De aceea, calea sigură care duce la descoperirea ascultării de Dumnezeu în noi, constă în a primi iubirea Sa și în a-i permite să se manifeste în armonie cu intenția Creatorului. Astfel, Hristos va trăi prin noi și se va împlini cuvântul: Hristos în noi, nădejdea slavei!

Dumnezeu Se Îngrijește De Tine

Matei 6: 25-26 „25 De aceea vă spun: Nu vă îngrijorați de viața voastră, gândindu-vă ce veți mânca, sau ce veți bea; nici de trupul vostru, gândindu-vă cu ce vă veți îmbrăca. Oare nu este viața mai mult decât hrana, și trupul mai mult decât îmbrăcămintea? 26 Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră, și nici nu strâng nimic în grânare; și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai de preț decât ele?”

Poți să nu te îngrijorezi de problemele cu care te confrunți, mai ales când diferite amenințări vin împotriva ta?

În mod normal este greu să nu te îngrijorezi în fața problemelor ce vin asupra ta, fără a-ți da timp să înțelegi ce se întâmplă de fapt. Cu toate acestea, îngrijorarea nu aduce nici un fel de soluție sau de ajutor indiferent de lucrurile cu care te confrunți, ci ea doar amplifică ceea ce nu poți să faci, fără a-ți oferi o imagine asupra a ceea ce poți realiza sau întreprinde. De aceea, aveam de-a face cu un sentiment cu totul nefolositor, care ne împiedică să acționăm rațional, fapt ce conduce la amplificarea problemei și nu la rezolvarea ei.

Cum putem să avem liniște când viața noastră pare a fi amenințată de felurite lipsuri? Oare trebuie să nu facem nimic și să așteptăm?

Orice așteptare își are rostul ei, dar atunci când suntem confruntați cu diferite lipsuri, și mă refer la acele lucruri care sunt cu adevărat esențiale pentru a trăi în condiții decente, trebuie să acționăm, fiindcă altfel nimic nu se va schimba. Problema nu este de a sta pasiv și de a aștepta rezolvarea de la sine a problemelor cu care ne confruntăm, ci de a acționa în mod rațional, însă fără a ne lăsa copleșiți de greutatea lucrurilor care vin sau ar putea să vină peste noi. Dacă vom privi la dimensiunile, uneori abisale, ale situațiilor pe care le întâlnim în viață, ne vom pierde în scurt timp curajul, inițiativa și mintea limpede pentru a putea acționa în vederea ieșirii din respectiva conjunctură defavorabilă. Așadar, putem să avem liniște indiferent de timp sau loc, în măsura în care vom conștientiza că alături de noi este Cineva care poate să ne ajute și va interveni în a ne oferi mijloace și înțelepciune pentru a putea ieși biruitori, indiferent de situație.

Cum se îmbină acțiunea și așteptarea în experiența zilnică a unui creștin?

Dacă viața ar fi doar acțiune, atunci în scurt timp ne-am prăbuși, fiindcă avem nevoie de împrospătarea energiilor ce ne susțin existența. Pe de altă parte, dacă viața ar fi doar așteptare, atunci totul ar fi o lâncezeală și o complacere în inacțiune, ceea ce nu ar crea o mare diferență față de moarte, în care totul devine inert. Pentru un creștin acțiunea și așteptarea se îmbină armonios, având la dispoziție ajutorul lui Dumnezeu, prin care fie se deschid anumite căi, fie se închid altele, de fiecare dată însă creștinul având o călăuzire infailibilă asupra drumului pe care trebuie să îl urmeze prin prezența Duhului Sfânt. Nu vreau să spun că un creștin nu va avea momente de surpriză sau de nedumerire, însă asigurarea este că niciodată nu va fi lăsat singur de către Dumnezeu, în măsura în care va exercita credință și va cere sfatul Celui Prea Înalt.

Este necesar să ne preocupăm să avem cu ce ne îmbrăca sau cu ce ne hrăni? Când o astfel de preocupare devine o problemă?

Trebuie să ne preocupăm pentru asigurarea vieții, incluzând satisfacerea nevoilor de bază în celei de hrană sau de îmbrăcăminte. Nu se va deschide o fereastră din cer pentru cineva care doar stă și așteaptă să se întâmple ceva. Un creștin este o persoană activă, care acționează sub inspirația cuvintelor lui Dumnezeu, așa cum sunt ele descoperite în Sfânta Scriptură și în conformitate cu înțelepciunea primită de la Duhul Sfânt. Însă transformarea acestei preocupări juste într-o sursă de neliniște, sau alteori chiar într-o obsesie, care nu îți mai dă pace, reprezintă un dezechilibru, care nu ar trebui să ne caracterizeze, în măsura în care ne încredem în Dumnezeu. De fapt, noi existăm fiindcă Dumnezeu a vrut astfel, iar viața noastră se va încheia prin îngăduința Sa. Prin urmare, cât timp este hotărâtă existența noastră pe pământ, ne vor fi puse la dispoziție mijloace pentru a face față nevoilor de bază ale vieții.

În ce sens „viața este mai mult decât hrana”? Nu avem nevoie de hrană pentru a întreține viața?

Pentru multe persoane hrana devine un scop al vieții, sau reluând un proverb, mulți oameni „trăiesc pentru a mânca” și nu „mănâncă pentru a trăi”. Trecând dincolo de preocuparea anumitor persoane de a se hrăni în mod excesiv, trebuie să înțelegem că viața pe pământ ne este asigurată de către Dumnezeu, iar susținerea ei, fie de exemplu prin hrănire, face parte din planul providenței Sale de a veni în ajutorul nostru. Astfel, viața este scopul, iar hrana este doar un mijloc pentru atingerea lui. Însă atunci când inversăm lucrurile, și transformăm mijlocul, cum ar fi hrănirea, în scop, se produce o bulversare, care ne conduce la un stil de viață aflat în opoziție cu voința lui Dumnezeu. Atunci, în loc să ne mai raportăm la valorile fundamentale ale vieții, vom căuta doar metode de a ne satisface poftele, în genul hrănirii excesive, consumării de lucruri dăunătoare, sau a altora în genul acesta.

Cum se înțelege că „trupul este mai mult decât îmbrăcămintea”? Nu avem nevoie de îmbrăcăminte pentru a ne proteja trupul?

Cu siguranță că avem nevoie de îmbrăcăminte pentru acoperirea trupului, dar mergând pe o logică similară celei ce făcea referință la „viața este mai mult decât hrana”, scopul articolelor de îmbrăcăminte constă în a susține buna funcționare a trupului și nu reciproc. Cât de des, din rațiuni de modă sau de preferințe, trupul este sacrificat în favoarea satisfacerii unor cerințe vestimentare absurde, iraționale, ce nu au nici un fel de legătură cu sănătatea sau cu buna funcționare a organismului. Ori de câte ori vom confunda lucrurile și vom inversa ceea ce este mijloc pentru a deveni scop, vom ajunge într-o situație de confuzie, în care vom pierde perspectiva vieții, sensul și valorile ei, iar îngrijorările generate de false nevoi, ne vor copleși făcându-ne să ratăm ținta desăvârșirii morale și intrării în Împărăția cerurilor.

Când astfel de preocupări, legitime de altfel, devin probleme care ne distrug liniștea interioară?

Preocupările în exces pentru lucruri care sunt legitime, în genul hrănirii sau asigurării articolelor de îmbrăcăminte, reprezintă calea cea mai sigură de subminare a puterilor minții, reușindu-se în mod remarcabil cultivarea unui simțământ de nesiguranță și o concentrare unilaterală pe ceea ce este mijloc, pierzându-se din vedere ceea ce este scop. Astfel, se ajunge la un stil de viață materialist, orientat pe consum, nociv atât pentru cei care îl promovează, cât și pentru cei din jur. Cauzele pierderii interesului pentru problemele cu adevărat spirituale, ce privesc legătura cu Dumnezeu prin intermediul Scripturii și a Duhului Sfânt, precum și prin comuniunea de credință cu semenii, se pot găsi cu ușurință în schimbarea preocupării vieții de la ceea ce este scop la ceea ce este mijloc, lucru ce atrage după sine incapacitatea de a mai percepe realitatea prezenței lui Dumnezeu împreună cu tine și intervenția Sa în favoarea Ta. Cu siguranță, că o astfel de viață va fi caracterizată de o neliniște continuă, iar satisfacția niciodată nu va fi de durată.

Ce putem face pentru a remedia lucrurile? Cum putem avea o justă perspectivă asupra vieții?

Cuvintele Mântuitorului spuse cu ocazia „predicii de pe muntele fericirilor”, reprezintă chei de înțelegere ce ne vor conduce la remedierea stilului de viață materialist, străin de Dumnezeu, și ne vor aduce acea bucurie lăuntrică pe care nimic din lume nu ne-o va putea oferi, decât numai relația cu Creatorul nostru. Remedierea presupune ajustarea perspectivei vieții, înțelegând că preocuparea excesivă pentru ceea ce este mijloc, fie hrană, îmbrăcăminte sau altele în felul acesta, se constituie ca o primejdie din care trebuie să ieșim, contemplând lucrarea providenței divine în favoarea noastră. Un prim ajutor în acest sens ne este oferit de înțelegerea împlinirii providenței privind la realitatea din jurul nostru, precum și în mediul natural.

Ce putem învăța de la păsările cerului? Oare trebuie să nu facem nimic și doar să așteptăm? Care este învățătura?

Cu adevărat asistăm la o minune greu de înțeles, cum toate aceste mulțimi de păsări și animale sălbatice pot supraviețui, fără a se îngriji nimeni în mod expres de ele. Dincolo de legile naturale, ce pot fi observate de către cercetători, există totuși un element ce depășește înțelegerea, dar care vine la nivelul cunoștinței noastre. În marele circuit al evenimentelor vieții nu există întâmplare, iar faptul că toate aceste animale pot să trăiască, înseamnă că există Cineva care s-a îngrijit de acest lucru, nimeni altul decât Creatorul universului. Doar legile oarbe ale naturii nu ar fi suficiente pentru ca fiecare astfel de ființă să își găsească hrana potrivită, ci în scurt timp, toate animalele ar ajunge în situația de criză cu care ne confruntăm noi, de a duce lipsă, în ciuda celor mai puternice preocupări. Astfel, natura ne mărturisește despre existența Celui care armonizează toate lucrurile și dă hrană potrivită la timpul potrivit creaturilor pe care El le-a adus la existență. Animalele caută hrană pentru a trăi, dar există Cineva care le îndrumă către locul unde o pot găsi și se îngrijește ca ea să existe.

De ce nu putem să realizăm nimic, dacă Dumnezeu nu ne pune înainte ocaziile de care avem nevoie?

Chiar și cele mai asidue căutări nu pot să ne conducă la rezultat dacă nu avem înaintea noastră ocazii prielnice. Regula de bază stă în faptul că noi trebuie să acționăm, dar ocaziile ne sunt oferite de către Dumnezeu, în măsura în care Îl recunoaștem în căile noastre și avem dorința de a ne lăsa călăuziți de El. Dacă ne vom supune autorității Sale, dacă vom privi lucrurile în adevărata lor perspectivă, atunci avem asigurarea că Domnul se va îngriji să facem față oricărei situații ce ar putea apărea în viața noastră, iar îngrijorarea nu va mai putea să prindă chip în mintea noastră pentru a ne distruge bucuria de a trăi.

❖ Adu-ți aminte de Dumnezeu

1. Cum putem înțelege versetul 1 "Dar adu-ți aminte de Creatorul tău în zilele tinereții tale, până nu vin zilele cele rele și până nu se apropie anii, când vei zice: Nu găsesc nici o plăcere în ei;"? Este posibil să pierdem ocazia de a ne întoarce la Dumnezeu? Cât de important este să facem acest lucru cât timp suntem încă în putere?

A-ți aduce aminte de Dumnezeu reprezintă cea dintâi datorie a omului, lucrul cel mai important în viață. Există o urgență a acestei întoarceri către Dumnezeu, fiindcă viața pe acest pământ nu durează la nesfârșit. De asemenea, chiar de-a lungul acestei vieți, momentul cel mai bun pentru a veni la Creatorul tău este atâta timp cât te bucuri de putere și minte limpede.

Dacă decizia întoarcerii este amânată, receptivitatea noastră la lucrurile spirituale va tot scădea pe măsură ce avansăm în vârstă. Timpul nostru de har este extrem de scurt și trebuie neapărat să alergăm la Cetatea de scăpare a lui Dumnezeu, care este jertfa lui Hristos. La Domnul nostru ajungem prin intermediul credinței și dependenței continue de cuvântul Său. Uitarea de Dumnezeu reprezintă fundamentul unei viziuni seculare asupra lumii, în timp ce aducerea aminte de Dumnezeu ne va conduce la calea care duce spre ceruri.

2. Cum se înțelege versetul 2 "până nu se întunecă soarele, și lumina, luna și stelele, și până nu se întorc norii îndată după ploaie;"? La ce s-ar putea referi? Ce înseamnă această întunecare a unor lucruri care sunt la fel de mii de ani? Oare este vorba despre soare, lună și stele, sau despre altceva, în genul modului în care le percepem noi cu trecerea timpului?

Pe măsura trecerii vârstei toate lucrurile se estompează împreună cu capacitatea noastră de a le discerne, de a le vedea. Același lucru se aplică și în plan spiritual, în sensul că discernământul nostru scade cu trecerea vremii, un proces cu atât mai accentuat cu cât oamenii tind să nu manifeste nici un fel de preocupare de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a urma căile Sale. Uzura vieții ne afectează, iar marile ocazii nu durează mult, de aceea este urgent să ne întoarcem la El chiar acum.

Ideea „norilor ce se întorc repede după ploaie” redă o atmosferă apăsătoare, plină de neliniște și grijă, ce reîncepe imediat ce pare că s-a terminat. Ce bine este să Îl ai pe Domnul aproape de tine în astfel de momente! Dar dacă în tinerețe aceste lucru nu te-a preocupat, care va fi consecința firească a unei astfel de alegeri?

3. Ce se poate spune însă despre versetul 3 "până nu încep să tremure paznicii casei (mâinile), și să se încovoaie cele tari (picioarele); până nu se opresc cei ce macină (dinții), căci s-au împuținat; până nu se întunecă cei ce se uită pe ferestre (ochii);"? Cu siguranță este o imagine demoralizatoare, dar este ea realistă? Este posibil să pierdem cu totul percepția lucrurilor spirituale cu trecerea timpului?

În continuare avem imaginea degradării puterilor trupului cu trecerea vremii, astfel că mâinile încet să tremure, picioarele nu te mai pot ține, dinții devin tot mai puțini, ochii văd tot mai greu. Este o redare în culori vii a trecerii de la viață la moarte, o imagine tristă ce reclamă căutarea lui Dumnezeu folosind mereu ocaziile prezente, lucru ce înseamnă că niciodată nu trebuie să amâni o astfel de decizie pentru ziua de mâine, fiindcă nu știi dacă vei trece de ziua de astăzi.

Pe de altă parte, dincolo de această reprezentare a degradării exterioare, și interiorul nostru se preschimbă cu trecerea timpului, astfel încât percepția lucrurilor bune date de Dumnezeu se tot restrânge și deopotrivă capacitatea noastră de a-L căuta se micșorează. De aceea, trebuie să venim la El chiar acum: „astăzi dacă Îi auziți glasul, să nu vă împietriți inimile”.

4. Iar despre versetul 4 "până nu se închid cele două uși dinspre uliță (buzele), când uruitul morii slăbește, te scoli la ciripitul unei păsări, glasul tuturor cântărețelor se aude înăbușit,", ce putem spune? Dincolo de aceste figuri de stil, ce realitate dureroasă se ascunde? De ce este urgent să nu amânăm venirea la Dumnezeu? Există un "prea târziu", un timp când ocaziile de aur au fost risipite și practic nu mai rămâne nimic, decât o așteptare neputincioasă a morții? Cum putem evita o astfel de situație?

Imaginea degradării progresive sub impactul trecerii timpului afectează capacitatea de exprimare, vorbirea, simțurile estompându-se în a distinge lumii înconjurătoare. „Până nu" – este un laitmotiv ce se repetă în acest fragment biblic, implicând urgența întoarcerii la Dumnezeu până nu este prea târziu. Acest „prea târziu" este determinat de degradarea ce ne afectează fără cruțare, până când nu ajungem să nu mai putem distinge lucrurile spirituale și deopotrivă cele fizice. Viața noastră trece repede, iar timpul de a-L cunoaște pe Dumnezeu este extrem de limitat.

❖ **Vino la Dumnezeu până nu este prea târziu**

1. Am ajuns la versetul 5 "te temi de orice înălțime, și te sperii pe drum; până nu înflorește migdalul cu peri albi, și de abia se târăște lăcusta, până nu-ți trec dorințele, căci omul merge spre casa lui cea veșnică, și bocitorii cutreieră ulițele;". Cum se poate comenta această progresie a pierderii puterii omului în trecerea timpului? Se poate scăpa de așa ceva? Dacă nu, atunci ce se poate face, în sensul unui lucru cu adevărat înțelept? Este întoarcerea la Dumnezeu o parte a acestui răspuns?

Teama se amplifică o dată cu scăderea puterilor fizice și intelectuale. Ceea ce era ușor să faci la tinerețe, cu timpul devine tot mai greu de realizat, chiar dacă vorbim de lucruri relativ obișnuite, de zi cu zi. Tot ce ține de maturitatea omului se trece precum căderea frunzelor toamna. Această apropiere a finalului este de natură a ne face înțelepți în a ne apropia de Dumnezeu cât timp acest lucru rămâne posibil, iar mintea mai este capabilă în a mai discerne lumina ce vine din Sfânta Scriptură.

2. La ce se poate referi versetul 6 "până nu se rupe funia de argint, până nu se sfărâmă vasul de aur, până nu se sparge găleata la izvor, și până nu se strică roata de la fântână;"? Ce fel de mecanism este descris aici și cum se aplică această învățătură la degradarea trupurilor noastre în trecerea timpului? Ce urgență vedeți în această realitate ce nu poate fi evitată?

Solomon redă foarte plastic prin diferite imagini distrugerea finală a tuturor lucrurilor. Astfel, vedem „funia ce se rupe"; funia era utilizată pentru a scoate apa din fântână, trăgând un vas ce era aruncat în adânc. Dacă funia nu rezistă, vasul cu care se scoate apa va cădea și se va sparge sau se va pierde în adâncul fântânii. Dacă vasul totuși rezistă, atunci găleata în care torni apa se poate sparge. Dacă și aceasta rezistă, atunci cu siguranță roata fântânii se va strica. Asemenea acestui mecanism de furnizare a apei ce se defectează în cele din urmă, la fel și viața noastră se distruge datorită cedării uneia dintre părțile ce o compun.

3. Care este finalul descris în versetul 7 "până nu se întoarce țărâna în pământ, cum a fost, și până nu se întoarce duhul la Dumnezeu, care l-a dat"? Este posibil să ne fi irosit viața, fără să aplicăm remediul oferite de Cel ce ne-a creat? Este posibil să nu atingem ținta vieții, pusă înaintea noastră de Dumnezeu? Care este cea mai mare pierdere pentru un om, chiar dacă ar fi să câștige în această lume tot pământul? Ce înseamnă să fii cu adevărat înțelept și de ce lumea nu vede în general acest lucru?

Finalul acestei degradări nu poate fi decât „întoarcerea țărânei în pământul din care a fost luată" și deopotrivă a suflării de viață înapoi la Dumnezeu. „Până nu", este un avertisment ce se repetă de mai multe ori de-a lungul vieții și astfel Solomon face o enumerare a mai multor astfel de semnale ce anunță apropierea bătrâneții, cum ar fi: degradarea simțurilor, scăderea puterilor fizice și intelectuale, diminuarea capacității de exprimare. Toate acestea se petrec înainte de a ceda sănătatea și mai ales, înainte

de finalul condiției noastre muritoare. Cât timp avem ocazia de a ne întoarce, trebuie să venim la Creatorul nostru, de a ne închina Lui și de a accepta planul Său de mântuire. Aceasta este adevărata înțelepciune, fiind cel mai bun răspuns la deșertăciunea vieții pe pământ.

❖ **Nu ține înțelepciunea doar pentru tine**

1. În sfârșit avem și o concluzie la versetul 8 "O, deșertăciune a deșertăciunilor, zice Eclesiastul; totul este deșertăciune". Se poate spune că această idee exprimă mesajul central al cărții? Cui este adresat acest mesaj? De ce oamenii ignoră această realitate și acționează fără să se gândească asupra caracterului trecător al tuturor lucrurilor?

Concluzia ce se poate formula este una singură: totul se sfârșește în deșertăciune pe pământ, nimic nu scapă acestei condiții. Soluția o reprezintă sfatul dat în final de Solomon: „adu-ți aminte de Creatorul tău cât timp mai ai ocazia, până nu este prea târziu”. De ce? Fiindcă această lume va dispărea, și noi înșine vom dispărea împreună cu ea, dacă nu vom trece cu bine de judecata lui Dumnezeu cu privire la tot ce am făcut în timpul vieții. Doar printr-o relație personală cu Dumnezeu, prin închinare, care de fapt presupune un întreg stil de viață și asimilarea unui anumit set de valori morale, se poate ieși din această deșertăciune inevitabilă.

2. Ce spuneți despre versetul 9 "Pe lângă că Eclesiastul a fost înțelept, el a mai învățat și știința pe popor, a cercetat, a adâncit și a întocmit un mare număr de zicători."? De ce nu trebuie să ții înțelepciunea doar pentru tine? Care este avantajul împărtășirii cunoașterii de Dumnezeu semenilor tăi? Există însă și riscuri? De exemplu cel de a nu fi înțeles?

Un alt principiu important este de a nu ține lumina, sau înțelepciunea, doar pentru tine, ci dimpotrivă este o datorie să împărtășești ceea ce ai primit de la Dumnezeu cu ceilalți. În acest sens, Solomon a devenit un predicator al cunoașterii de Dumnezeu, al neprihănirii ce vine prin credința în El. Astfel, Solomon a desființat caracterul meritoriu al faptelor omenești arătând către vremelnicia tuturor lucrurilor de pe pământ. Mai mult, în cele din urmă el a învățat pe oameni să se teamă de Dumnezeu, să trăiască o viață de ascultare deplină de voința Sa, lăsând la o parte înălțarea de sine și toată gloria omenească, ce devine praf și cenușă într-o zi.

3. La ce se referă versetul 10 "Eclesiastul a căutat să afle cuvinte plăcute, și să scrie întocmai cuvintele adevărului."? De ce este important ca înțelepciunea să fie prezentată într-o manieră atractivă? Care este însă pericolul de a ne concentra prea mult pe formă și prea puțin pe conținut? Dar despre situația inversă, când suntem neglijenți în privința formei? Cum se menține echilibrul?

Orice învățătură trebuie să fie îmbrăcată în „cuvinte plăcute”, mai precis într-un mod atractiv, care să stârnească interes din parte celor ce citesc sau ascultă. Farmecul cuvintelor lui Solomon izvora din maniera interactivă de prezentare, cu ilustrații din experiența zilnică, așa cum avea să vorbească mai târziu Domnul Iisus Hristos. Dar nu este suficient să vorbești frumos, ci trebuie să exprimi cuvintele adevărului ce ți-a fost încredințat pentru a fi împărtășit. Nu ai voie să răstălmăcești ceea ce Domnul ți-a spus, nici să inventezi ceea ce El nu a spus, ci cuvântul trebuie prezentat așa cum l-ai ca urmare a studiului unit cu rugăciunea.

4. Iar despre versetul 11 "Cuvintele înțelepților sunt ca niște bolduri; și, strânse la un loc, sunt ca niște cuie bătute, date de un singur stăpân", ce putem spune? În ce fel înțelepciunea se câștigă prin adunarea cu grijă a învățăturilor de valoare întâlnite de-a lungul vieții? Care este sursa adevăratei înțelepciuni și cum ajunge ea la noi?

În trecut boldurile erau utilizate pentru a îmbina bucățile de materiale textile sau din piele prelucrată. Similar, cuiele sunt folosite pentru a îmbina piesele din lemn. Tot astfel, cuvintele înțelepților vor lega lucrurile între ele, conferind lumină și sens. Toate

aceste cuvinte au o singură sursă, provenind de la un singur stăpân: Dumnezeu. Ele conferă rezistență în fața deșertăciunilor vieții, a asaltului răului ce mereu vine asupra noastră. Deșertăciunea este masca în spatele căreia se camuflează răul și păcatul, dar prin înțelepciune ea poate fi biruită. Dumnezeu a creat o lume eternă, dar omul a stricat-o, târând-o în deșertăciune și moarte. Însă Domnul va recrea eternitatea în cele din urmă pe acest pământ, redând gloria originală omului creat din pământ, dar răscumpărat prin sângele Fiului Său.

❖ **Încheierea tuturor învățăturilor temerea de Dumnezeu**

1. Vi se pare un sfat de bun simț cel enunțat în versetul 12 "Încolo, fiule, ia învățătură din aceste lucruri; dacă ai voi să faci o mulțime de cărți, să știi că n-ai mai isprăvi, și multă învățătură obosește trupul."? Cui i-au fost adresate aceste cuvinte și cu ce scop? De ce trebuie să avem măsură în tot ceea ce facem, inclusiv în dobândirea înțelepciunii?

În decursul vieții este esențial să primim învățătura de care avem nevoie pentru a atinge scopul final: asemănarea cu Dumnezeu. Nu este necesar să experimentăm lucruri neplăcute pentru a învăța să ne ferim de ele; pentru un om înțelept este de ajuns ceea ce s-a întâmplat cu alții, obținând astfel o învățătură ce va fi mereu vie înaintea ochilor săi. Pe de altă parte este adevărat că o măsură trebuie să existe în toate, chiar și atunci când vorbim despre studierea înțelepciunii. Cunoașterea este fără de sfârșit și de aceea va trebui să ne limităm la strictul necesar. Încordarea excesivă a minții slăbește puterile trupului și de aceea adevărata înțelepciune te va conduce la cumpătare în toate lucrurile. Aceste învățături înțeleptul Solomon s-a străduit să le transmită fiului său, pentru a nu repeta greșelile pe care le-a făcut de-a lungul vieții.

2. Cum se înțelege concluzia finală a cărții Eclesiast din versetul 13 "Să ascultăm dar încheierea tuturor învățăturilor: Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om." Aceasta este oare adevărata înțelepciune?

Concluzia finală a cărții Eclesiast se rezumă în ideea că temerea de Dumnezeu, sau închinarea la Dumnezeu, reprezintă o datorie și un privilegiu pentru fiecare om. Acest lucru trebuie să se reflecte în tot ceea ce suntem și în tot ceea ce facem. Aceasta este temelia și finalitatea înțelepciunii, ancora sufletului nostru într-o lume instabilă și supusă deșertăciunii. Numai prin închinare la Dumnezeu, în Duh și adevăr, vom găsi sensul vieții. Închinarea la El prin studiu și rugăciune îți umple viața de lumină pentru a o răspândi prin cuvinte și fapte asupra tuturor celor ce îi întâlnești pe cărarea vieții.

3. Ce realitate ne așteaptă în lumina versetului 14 "Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată, și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău."? Poate fi judecata o veste bună? Dacă da, pentru cine? Cum poate deveni pentru noi judecata o veste bună și ce trebuie să facem pentru aceasta?

Judecata lui Dumnezeu va veni, nu este nici o urmă de îndoială. Judecata divină va aduce la lumină toate lucrurile, chiar și cele mai ascunse; ea va da pe față tot ce a fost ascuns, tăinuit. Ea va condamna pe cei care au comis răul și va îndreptăți pe cei care au făcut binele, adică pe cei care au fost cu adevărat înțelepți și au înțeles că deșertăciunea vieții nu poate reprezenta o scuză pentru păcat, și astfel, prin închinare la Dumnezeu, și-au curățat haina vieții. Prin înțelepciune ei au acceptat soluția lui Dumnezeu pentru păcat și au primit „aur curățit în foc, haine albe și alifie pentru ochi”, fiind pregătiți să între în acea viață nespus mai bună ce va veni peste pământ.

❖ **RUGĂCIUNE**

Dumnezeul nostru ceresc,

De Tine ne aducem aminte și la Tine venim să ne închinăm, să Te lăudăm și să ne bucurăm de Numele Tău Cel Sfânt. Cât timp mai avem ocazia de a trăi pe acest pământ, dorim să Te căutăm, să putem avea parte de toate binecuvântările pe care ni

le-ai promis, dintre care cea mai mare este aceea de a Te cunoaște și de a avea parte de mântuirea pe care Tu ne-o oferi în dar. Nu dorim să amânăm această hotărâre, până când nu vom mai fi în stare să mai percepem lucrurile spirituale. Viața noastră trece repede și de aceea venim înaintea Ta acum, cu dorința deplină de a rămâne cu Tine pentru totdeauna.

Tu ești bogăția noastră cea mai de seamă, în Tine ne găsim sensul și rostul pe acest pământ; nu vrem să fim îngropați de grijile și preocupările noastre zilnice, astfel încât să nu mai știm nimic de Tine. Adevărata înțelepciune vine de la Tine, de la trocul Tău de salvă și mărire. Dăruiește-ne această înțelepciune chiar acum, Domnul nostru! Vrem să Te urmăm și să răspândim cunoașterea Ta în mijlocul lumii, astfel ca mulți oameni să fie întorși de la păcat la neprihănire. Cu adevărat, lumea aceasta este numai deșertăciune, dar Tu ești Cel veșnic; la Tine nu există schimbare și nici umbră de mutare. Chipul lumii va pieri, dar Tu vei rămâne în veci! Iar prin judecata Ta și noi vom rămâne pentru totdeauna în Împărăția veșnică a slavei! Amin.